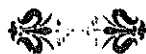
பொய்கையார் முதல் பதின்மரான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

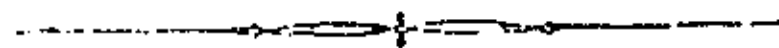
முதலாயிரம்

மூலமும்

இதற்கு
பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானமும்

அந்த வ்யாக்யானத்தை அநுஸரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யானமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

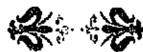
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவினீ சபையாரால்
ஸ்ரீஸுதர்சன முத்ராக்ஷரசாலையில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்.

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யநுஸரித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

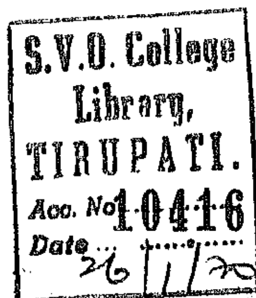

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்
ஸ்ரீஸுதர்சந முத்ராக்ஷரசாலையில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்.

ஊ

எ

ஏ

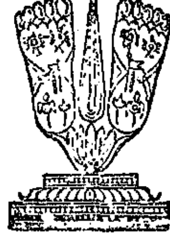
ஐ

ஓ

க

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்பெருமாளருளிச்செய்தது.

ஶ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம் ।
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் ।
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

யோ நித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்ம ருக்ம வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்குரோர் பகவதோऽஸ்ய தயைகஸிந்தோ꞉ ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே ॥

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி꞉ ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய ந꞉ குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஶ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ॥

பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.

[illegible]

[illegible]

பதவுரை.

யஃ	எந்த பெரியாழ்வார்	[illegible]	உரைத்தாரோ
[illegible]	ஸ்ரீவல்லபதேவனென்னும் ராஜனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட	[illegible]	[illegible]
[illegible]	வித்யா சுல்கத்தை	[illegible]	[illegible]
[illegible]	கைப்பற்றவாசைகொண்டவராய்	[illegible]	[illegible]
[illegible]	ஆசார்யமுகத்தால் அப்யஸியாமலே	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	அந்த பெரியாழ்வாரை
வேதாந்	வேதங்களை	நமாமி	வணங்குகிறேன்.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் [illegible]

வ்யாக்யாநம்.—[illegible]

புகுந்து * காவிரிநாடும் * காவியும் நெய்தலும் ஞானக்கலைகளை இவர் முகேந்தபக வித்தாமிறே. * மாற்றமுடையேன் கொண்ட கொங்கையான * ஞானப்பிரானுக்கு இவரை *ஞானக்கலைகளை போதுவித்தது. ஆகையாலே காட்டார்க்கு ஒருவிடமிருந்து ஓதாத விடம் தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கு * பரிவுகுத்ல நந்தனையாலே அநேகக்ஷேத்ரங்களை மங்களாசாஸநம் பண்ணப்படி. விரகப்பட்டு. அத்தாலே "வேதாந்த விழுப்பொருளின்மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தான்" என்னும்படி பரத்வஸ்தாபனம்பண்ணி அந்த வேதந் தாரணமான திருப்பல்லாண்டை * அங்காமேல் பங்கலவிதி வசனத்திலே மங்களாசாஸநமாக வருளிச்செய்தார். "வேதாநுவசநம்" என்கிறதுக்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூதம். "யேவேதேஷுாஸௌவே ஸ்ஸுவேதேஷு வேஷுாஜ" என்னக்கடவதிறே.

(ஶ்ரீஸூ ௬) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்த தநத்தை ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலே ஸமர்ப்பித்து, பின்னும் தம் அநுஷ்டானம் * ஆலயத்திருநந்தவனம் கட்டிக்கொண்டு போர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருத்துழாயடியிலே அவதரிக்க; இவரும் * திருமகள்போல வளர்த்துப்போர; அந்தப்ராயத்திலே திருவெம்பாவையில் பாவைநோன்பு நோற்குங் குடியில் பெண்களை அநுகரித்துத் திருப்பாவை பாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தொடுத்த துழாய் மலரை, "வியந்துடுத்துக்கற்பென்று சூடிக் கொடுத்தாள்" என்கிறபடியே சூடிக்கொடுத்தவளாய், பின்பு ப்ராப்த யௌவனையாய், * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேனென்னையாய், "திருவரங்கத்து நாகணைமேல் சேர்த்திடுவார்கள்" என்னும், "பண்டை நாளாலே பற்பநாபன் பள்ளிகொள்மணாளர்" என்னும் சொல்லும்படியிறே அழகிய மணவாளப் பெருமாளை ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புணருகையாலே அவர் மாமனாராய்ப் பிள்ளைபணார்; * மறைநான்குமுன் ஓதிய பட்டனுக்கிறே * பட்டர்பிரான் கோதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஜ்ஞாபசாரிக பாகவன்றிக்கே, ப்ரபலமாக ரங்கநாதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனாரானார். அத்தாலே (ஸ்ரீஸூ ௭௫) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனை தன்னை, அவர்கள் அடிமையிலே பேகுபடப்போலே, இவர்தம்மையும் அவர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுக்கும்படி. * தம்மையே போக்க வருள்செய்வரிறே. பட்டநாதரான பாத்மஸம்ஹிதைக்கே தேவர்களானும் அநுப்ராவிருக்குமவரென்கிறது. "விரும்புமவர் பொருத்தும்" என்னக் கடவதிறே. அல்லாதே பரமசங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதநங்களைப் பண்ணுவர்கள். "வைஷ்ணவநீவ ஹாஜௌவ" என்னக்கடவதிறே. இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கீடான பட்ட

என்கையாலே, "மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த" என்று – பெரியாழ்வார் திருமொழியடியிலும், "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை" என்று – முடிவிலு மருளிச்செய்கையால், இத்திருநாமத்தாலே அந்த ப்ரபந்த ப்ரவக்தா வென்னுமது வும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிறே. "அரவத்தமளியி னோடும் அழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து" "உவந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் இதுகொப்பாகவைத்து என் மனத்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தாய் எம்பிரான்" என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனா யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ணு ஸூ) * விஷ்ணுநா வ்யாப்தஸ்ய யிருக்கிறபடி. "நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்" என்றாரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (அம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி) அந்த விஷ்ணுசித்தரை "கிழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடைய பற்று" என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். "ஒழி நமோவிஷ்ணவே" என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அரைவயிறாய், இங்கேயிறே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * ப்ரியவிஷ்ணு சித்தரிறே. இத்தால் – ப்ரதமப்ரபந்தாநுஸந்தாநதசையில் தத்வக்தாவான ஆழ்வாரை "அம் வைஷ்ணவாய நம:" என்று – ப்ரதமம் திருவடித்தொழும்படியைச் சொல்லிற் றாய்த்து. ... ... *

அ.— மின்னார்தடமதிளித்யாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரானை பெரியாழ்வாரவதாரஸ்தலத்தை யநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையாலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவ்ருத்தியையும் மநஸ்ஸோடே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

மூ.—மின்னார்தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னார்கழற்கமலஞ் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம்¶ கீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. க.

பதவுரை.

மின்	ஒளி	வில்லிபுத்தூர் என்று	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று
ஆர்	நிறைந்த (அதிகமான)	ஒருகால்சொன்னார்	ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய
தடம்	{ பரப்பும், உயர்த்தோ		

(ஆகையாலே) வந்து அநுகூலமாய் வந்து.

வ்யா.— மின்னார்தடமதிள்சூழ். தேஜஸ்ஸாரமான பெரியமதிளாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால்- *செம்பொன்செய்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக்கிட்டவொண்ணாதபடியாய், அநுகூலர்க்குக் கண்டுவாழும்படியாயிருக்கை. கல்மதிள்போலே அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸநபரரான பெரியாழ்வாரிருக்குமூரில் மதிளிறே; விஸ்தீர்ணமான மதிளாலே சூழப்பட்ட. வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினோம். ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை *பைங்கமலத்தண்டெரியலாகத் தலையிலே சூடினோம். "கோவிந்தன்றன்னடியார்களாகி யெண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பாரிணையடியென் றலைமேலவே" என்கிறபடி ஆழ்வாருமருளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் திருவவதாரதேசமாய்த்து. "வில்லிபுத்தூருறைவான்" "வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான்" "அன்னவயல் புதுவையாண்டாள்" "கோதைபிறந்தவூர்-வில்லிபுத்தூர்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரணவம்போலே மூவருங்கூடலாயிருக்கை; இப்படி உத்தேசமானவூரை ஒருக்கால் அநுஸந்திப்பார் எப்போதும் முக்தரைப்போலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சிரோபூஷணமாக தார்யமென்கிறது; "அரசாங்கனடி சூடுமரசு" என்னுமாப்போலே. பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; முன்னாள்கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுத்தோம். முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது- முற்காலத்திலே பாண்டியன் வித்யாசுல்கமாகக்கட்டின த்ரவ்யக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதாந்தார்த்தமுகேந "விஷ்ணுரேவ பரதத்வம்" என்று விஷ்ணுசித்தரான தாம் விமதஜநங்களை வென்று த்ரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்யத்புதகர்மத்தை அநுஸந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மையினில்சேரும்வழியறுத்தோம். "[illegible]" என்று க்ருஷ்ண விஷயத்தில் ஜந்மகர்மங்கள் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்குமாப்போலேயாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் *ஜந்மகர்மங்களும். இங்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ஜந்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுக்கையாவது- நிஷித்தகர்மத்தாலே ப்ராபிக்கும் ப்ரதிபந்தகமான மார்க்கத்தைச் சேதித்தோம். "புறநெறிகளைகட்டு"- அவைதிகமார்க்கத்தை யடைகை பாபபலமிறே. "மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று இவர்தாம் ஸந்மார்கவர்த்திறே. அன்றிக்கே, "கீழ்மையினில் சேரும்வழி" என்று— அத:பதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்கமென்று அர்ச்சிராதி மார்கத்துக்குக் கீழாய் புநராவ்ருத்தி ஹேதுவான தூமாதிமார்கத்ரயத்தையும் நிரோதித்தோம். நெஞ்சமே வந்து.

[illegible] "[illegible] வில்லிபுத்தூர்" என்றும், "மெல்லடையன்னங்கள் [illegible] வில்லிபுத்தூர்" என்றும் [illegible] [illegible] ஆகையால் [illegible] சொல்லுகின்றது. [illegible] [illegible] அருளிச்செய்கிறது. ... ... க

அ.— பாண்டியன்கொண்டாட. இதில், ஸாரஜ்ஞரான பெரியாழ்வார் திருவடி களில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ரு.—பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
றீண்டிய சங்கமெடுத்தூத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. ௨.

பாண்டியன்	ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற பாண்டியராஜன்	வேதங்கள்	வேதார்த்தங்களை
கொண்டாட	கொண்டாடும்படி	ஓதி	தெரியச்சொல்லி
		விரைந்து	தாமஸியாமல்
பட்டர்பிரான்	வைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவன்	கிழி	வித்யாசுல்கமாகிய பொருண்முடிப்பை
வந்தானென்று	எழுந்தருளினானென்று	அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
ஈண்டிய	கூடின-(அநேகமான)	பாதங்கள்	திருவடிகளை
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு	யாம்	நாங்கள்
ஊத	(அநேகர்) சப்திக்க	உடைய	ஆச்ரயமாகவுடைய
வேண்டிய	அக்காலத்துக்கு ஆவச்யகமாகிய	பற்று	ஆதாரம்.

வ்யா.—பாண்டியன்கொண்டாட. "தென்னன் கொண்டாடும்" என்னுமாப்போலே, நமக்கு பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணித்தந்தபடி. பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தசையிலே ஈண்டியசங்கமெடுத்தூத. நிரவ்ய [illegible] விக்வத்ஸங்கமானது, அவிரோதமாக சங்கங்களிலே ஊதிக்கிடக்கிற ப்ராமாண்யமான [illegible] [illegible] பெரிய ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவென்னுதல்; ஈண்டியசங்கம் மடுத்தூத என்று-ஜயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்தூதவென்னுதல்.
"[illegible]"

பற்றி நின்றான்" என்னக்கடவதிறே. ௮

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன்களின் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்.
அவதாரிகை.

"பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்" என்றும், "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்" என்றும் ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும் ஸர்வேச்வரன் ஸ்வரூபத்தை நிர்ணயித்து, சேதந ஸ்வரூபத்தை "யஸ்யாஸ்மி" "வயமஸ்மி" என்றும்; "தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே" என்றும், "தாஸோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய" என்றும் நிரூபித்து, இந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான வ்ருத்தியும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அபச்சின்னத்துக்கு அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்த நாநாத்வப்ரமத்தாலே சேதநர் அபிப்ராயத்தாலே "தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்" என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித்ராதிகள் பக்கலிலே மமதாபுத்தியைப் பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹநித்யமான அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஸர்வேச்வரனான ஸ்வாமிக்கு நியாம்யங்களைத் தங்கள் பக்கலிலே அத்யவஸித்து, ஸ்வரூபப்ராப்தமான பாரதந்த்ர்யத்தில் விமுகராய், அதனை சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அதனால் வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராய்ப்படுகிற துக்கப்ரபரை கண்டு அருளத்திருந்து, நிருபாதிகஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன் "ஶாஸநாச்சாஸ்த்ரம்" என்கிறபடியே தத்வஹிதங்களையறிந்து நல்வழிபோகைக்குடலாக சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினான். "ஹத க்லேசகஷாய ஸ்வ விஷயே ஸ்ரீ ஸௌ நம்ப்ருதி வைலிவ காருணிகோ

தருளியும், "[illegible]" என்றுகொண்டு இந்த வார்த்தைக் தந்த்ரங்களை ஸ்ரீபராசராழ்வாரையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்த்ர "[illegible]" என்றுகொண்டு ஸ்ரீசத்ரு யிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தருளி தாத்பர்யத்தை தருளியும், "யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்ட:" என்று 'ச்ரேஷ்டனாசாரம் கர்தவ் உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பா ப்ரகாசிப்பித்தருளினவிடத்திலும், பெரியவன் தாழநின்று ஆசரித்த இம்மனு "அவஜாநந்தி மாம் மூடா:" என்கிறபடியே அநீச்வரத்வமாகிற தோஷத்தை துக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. இனி, க ளைத்து பக்ஷம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீயமுகத்தாலே சேதநரை வசீக என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாரை யவதரிப்பித்தருளினன்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையாராகையாலே 'பகவத்விஷ சித்தரித்து காலக்ஷேபம் பண்ணவேணும்' என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யும் னுக்குகவடிமையே கர்தவ்யம்' என்று அநுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆரா கர்ஷணுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே யெழுந்தருளிப் அவன்றான் "ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ। தந்யோஹம் அர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்று உகந்து சூட்டச்சூடினபடியை அ யாலே 'இவ்விஷயத்துக்குப் பூனிடுகையொழிய வேறு கர்தவ்யமில்லை' ந திருநந்தவநஞ்செய்கையிலே உத்யோகித்தாரொருவரிறே. இன்னமும், ம களிற் காட்டில் இவர்க்கு வேறுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸ் பெருமானுமிலே பெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறியவரும் நியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பர். அவர்கள், ஈச்வரனைக் க தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணாநிற்பர்கள்; இவர், தாம் அடைகாகநின் என்வருகிறதோ!' என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவர்த்தியிலே யத்நம் பண்

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான வேறுவாசிபோ ப்ரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு வேறுவாசியுண்டு; — வேதமே ஸம்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன இவைபோலே அதிக்ருதாதிகார வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. "நார வாரென்னுமிவரை ஒன்றநும் மநத்துவைத்து" என்றும், "முனியே நான்மு

[illegible] குறையுமின்றிக்கே, ப்ரமைர்போலே ஸர்வம் அத்யல்பமாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டு, அது தெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, மன்னிசம்பெட்டாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. இன்னமும், இப்ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன் பக்கலிலே பரதத்வத்தைக்காட்டிக்கொடுக்கவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—"பாடுகின்றானைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, 'புருஷார்த்தநிர்ணயபூர்வகமாக அத்ருஷ்டஸித்திக்கு வழியென்?' என்ன; அவனும் "வர்ஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந்" என்கிறபடியே வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்" என்று சொல்ல; இவனும் அப்படியே பஹுத்ரவ்யத்தை வித்யாசுல்கமாகக் கட்டி வித்வான்களை அழைப்பிக்கப்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரையிட்டு லோகத்திலே வேததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, 'நீர் போய் கிழியையறுத்துக்கொண்டுவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அது வித்யாசுல்கமாக நிர்மித்ததொன்றன்றோ, கையில் கொட்டித்தழும்பைக்காட்டிக் கிழியறுக்கவோ' என்ன; 'அது உமக்கு(க)பாரமோ?, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக் கடவோம்' என்று ஆழ்வாரை நிர்ப்பந்திக்கருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தாநப்ரணாமபூர்வகமாக பஹுமாநம் பண்ண; அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (உ)அதிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைக்கண்டனிட்டு, 'வேதாந்ததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ' என்ன; ஆழ்வாரும்: '[illegible]' என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனானாப்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதாந்ததாத்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; (உ)அதிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அநுவர்த்தித்த ராஜாவோடுவாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனையிலேயேற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வலம்வருகிற மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடே

...தைக் காரணமாக... [illegible]
...ஸாந்நித்யம் செய்தேனாய்' என்று திருப்பல்லாண்டில் பாடினார்.

அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே ஒன்றாலும் குறையின்றிக்கே ஸர்வேச்வரனு மங்கள் ஸம்பந்தங்கண்டால் தங்களுடைய மங்களங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்கப்ராப்தமா யிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை ஆசாஸிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே ஸகலார்த்திவிஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரேமாதிசயமான பக்திபரவசராய்க்கொண்டு ஈடுபட்டு, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் மறக்கையாலே பகவத்ஸந்நிதியே தமக்கு ஸாந்நித்யமாகக்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை ஸங்கதம். பகவத்ப்ரேமத்தால், தத்ப்ராப்திக்கு இடைதுவாரதல், [illegible] றுப் பரிமாறுகைகளையொழிய, அதி அதிகட்டைப் பண்ணுமென்றுமிடத்தில் ப்ரமாண மென்னென்னில்;—

அது சிஷ்டாசாரஸித்தம்;— (க) "[illegible]" என்று — [illegible], தேவதைகளை ரக்ஷிக்கப் புகப்புடைத்துப் போக [illegible] மகனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அப்போதைப்போலவும் ஜனகன், [illegible] பாமல் தங்களுக்கும் ஸர்த்தியை மறந்து, தேவதைகளின்காலிலே விழுந்து [illegible] (உ) பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளுகிற, ஸ்ரீபரசுராமன் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாசரதியுடைய நிலைகளைக் [illegible] செய்தேயும் அஞ்சி, "[illegible]" என்று சரணம்புக்கு, 'அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்' என்று கேட்டபின்பு, "[illegible]" என்கிறபடியே - தாமும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவிபிறந்ததாக நினைத்திருந்தா னிறே சக்ரவர்த்தியும்:— (ங) ஸ்ரீகௌஸல்யாரும், "[illegible]" என்று-விஸ்வா மித்ராத்வரத்தாறு திசைகள்வந்த ஆபத்தினைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸனம் பண் ணினாளிறே; (ச) ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸி ஜநங்களும், "[illegible]" என்று - [illegible] அபிஷேகத்திற்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று [illegible]

ஹரிக்கவேணும்' என்றாரிறே ஸ்ரீவஸுதேவர்; (ள) "உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதுர்ப்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" என்று, "ஸர்வாத்மந்!" என்று - ஸர்வாந்தர்யாமி என்றும், "ஏதச்சதுர்ப்புஜம்" என்று - அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தைப் பிறரறிக்கிருக்கச் செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே 'இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்' என்றாளிறே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவர்க்கும் லோகப்ரஸித்தமும்;- அநேககாலம் தபஸ்ஸு பண்ணிப்பெற்ற அதிஸாந்தரான புத்ரனளவிலே, ஒருவிரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமாந்த்யத்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு; தன் கைக்கடங்காத விற்பிடி மாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸாவதிகமாயிருக்கச்செய்தேயும் 'அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ!' என்று காற்றசங்கிலும் பயப்படா நிற்குமிறே; அல்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே அபித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, "ஸூர்யகோடிஸமப்ரப" என்றும், "பரஞ்சோதி நீபாயோய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸௌந்தர்யத்தையுடைய நிரவதிக தேஜோரூபனான எம்பெருமானைக் கண்டால், பரமசேதநரான ஆழ்வார் கலங்கச் சொல்லவேணுமோ? ஆகையாலே, ராவணாதி ராக்ஷஸ ஸார்வபௌமமாய் காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக் கண்டருளி, 'இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!' என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தை மாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ வென்னில்;— கர்ம நிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷயவைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் உள்ளளவு மநுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது. இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை கைங்கர்யம். அந்த சேஷத்வ காஷ்டையாவது- தன்னை அழிய மாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு (க)ஸர்வாதிசயத்தை ஆசாஸிக்கையிறே; வேதாந்ததாத்பர்யமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அந்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்களாசாஸநம்

செவ்வி பழுதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும் என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன்
சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

பதவுரை.

மல்லாண்ட — மல்லர்களை நிரஸித்த
திண்டோள் — திண்மையான தோள்களையுடைய
மணிவண்ணா! — நீலமணி போன்ற திருநிறமுடையவனே! (சீ.)

பல்லாண்டு — அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வாறு நீகாலம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பல்லாண்டு — அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வாறு நீகாலம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பல்லாயிரத்தாண்டு — அநேக ஆயிரம் வர்ஷங்கள் இவ்வாறு நீகாலம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பலகோடி நூறாயிரம் — அநேக கோடி லக்ஷ வர்ஷங்கள் இவ்வாறு நீகாலம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
உன் — உன்னுடைய
சேவடி — சிவந்த அடிகளின்
செவ்வி — அழகுக்கு
திருக்காப்பு — குறைவற்ற ரக்ஷை. (உண்டாகவேணும்)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவஸ்தைகளை [illegible] ஆயுளுக்குப் பரமமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயுள்ளை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே; "யாவதாயுஷமஸ்து" என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கக்கடவதிறே பெரியவர்கள். "வேதநூற் பிராயம் நூறு" என்று ஆயுஸ்ஸாக்கச் சொல்லப்பட்டதே [illegible] [illegible] அலங்காரத்தாலே [illegible] அநேகங்கான வர்ஷங்கள் இவ்வாறு நீகாலம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] யாலே, ஐச்வர்யத்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், [illegible] [illegible] அவதியில்லாமையாலும், இந்த [illegible] [illegible] [illegible] யாகையாலே, பல்லாண்டு என்கிறாங்கம் [illegible] [illegible] மங்களாசாஸநம் [illegible] [illegible] சொல்லிற்று. "[illegible]"

களுக்கு ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்குமவனுடைய வ்யாவ்ருத்தி; இதுவும், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு நிலையில்லாத ஸாம்யமாகையாலே ஸங்கதியாகிறது; "போற்றி" என்று- தன்னைப் பேணுகை அத்தலையில் ஸம்ருத்தியைப் பேணுமவன் வ்யாவ்ருத்தி; இது ஸ்வரூபாநுரூபமிறே. "பல்லாண்டு" என்று- தன்னைப்போலேக 'அத்தலையில் ஸம்ருத்தியே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்' என்றிருக்குமவன் வ்யாவ்ருத்தியாக. இந்த பதங்கள் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுகுணமான வ்ருத்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூப ஸங்கதியாகிறது.

பல்லாண்டு. புநருக்தி. "பல்லாண்டு" என்கிறதென்னென்னில்; அநாயாஸமான ருக்கு, தெரியாமையாலே பலகால்சொல்லவேண்டியிருக்கும்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஜ்ஞர்க்கும் திருவுள்ளமறிந்து இருநாழ் சொல்லவேண்டா, இப்படி திருக்குப்பொரு சென்னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையல்ல; 'ஒருகால்சொன்னோம்' என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதராதிசயத்தாலும், பலகால் சொல்லுகைக்கானும் பர்யாப்தி பிறவாத விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். த்ருஷார்த்தனானவன் தண்ணீர் பெறுமளவும் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாப்போலே, தம்முடைய பயம் சமிக்குமளவும் 'பல்லாண்டு, பல்லாண்டு' என்ன ப்ராப்தமிறே.

பல்லாயிரத்தாண்டு. கீழில் பதாம்சத்திலே - ஸம்வத்ஸரங்களினுடைய ஆநந்த்யம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே என்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்யையில்லாமையாலே காலாவச்சேதத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே அருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன— ஸூர்ய பரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன— க்ஷணலவாதிகள். ஸம்வத்ஸரத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அத்தைப் பற்றச்சொன்னோமிறே: பல ஸம்வத்ஸரத்துக்கு அவச்சேதகன் - ப்ரஹ்மா; அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் பல்லாயிரத்தாண்டு என்று.

பலகோடி நூறாயிரம் என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே அருளிச்செய்கிறார். காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை உள்ளளவும் விஷயவைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது; காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும் அதுக்கால் வந்ததாமும், அவ்வபநிவ்ருத்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணச் சொல்லவேணுமோ? இப்படி மாறி மாறி பயத்தை விளைத்துக்

[illegible] பந்ராகந்தோய் [illegible] புநிநிநாள்ள [illegible] அதிதிகளாஹுமே. [[illegible]] ஆக, [illegible] கத்திலே உள்ளே ஏதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிலை [illegible] சொல்லுமோ? [illegible] நினைக்குமோபாதி அங்குள் [illegible] ஆனால் நம்மை நலிக்கப் பார்ப்பதும் [illegible] [[illegible]] ‘அஞ்சேல்’ என்னும் இச்சையில்லாமை; இப்படி [illegible] அதிசயங்களில் அருமையில்லை, அது தனக்கு அருமையென்னென்னில்; ‘[illegible] [illegible] இருக்கிறேன்!’ என்னுமிடத்தாலே; இவ்வளர்த்தை [illegible] பட்டிட்டுச் செய்த்தைக்குடையாய்க்கு; இவர்க்கு இதுதானே [illegible].

[illegible] திண்டோள். மல்லரைத் தகர்த்ததாகப் பண்ணின திண்ணிய தோள். [illegible] கொல்லாமையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. [illegible] அத்தை யுடையைக்கொண்ட திண்ணியதோளென்கிறதாகவுமாம். [illegible] பயமேறுவானென்னென்னில்; கூரனை புத்தனைக்கண்டால், [illegible] ‘இவன் பழியாகப் புத்தத்திலே புகும், என் வருமிதோ!’ என்று பயப் [illegible] பயப்படுகை யுக்தம். ‘மல்லரை யழியச்செய்த தோள்’ என்று இவரழி [illegible] என்னென்னில்; காதில் தோடு வாங்கினாலும் ‘தோடிட்ட காது’ என்று அறிய [illegible].

மணிவண்ணா!. நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே. அதிபாலர் [illegible] அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதி ஸுகுமாரமாய் அதி ஸுலபமாயிருக்குமுள்ள வடிவையுடை [illegible] புறப்பட்டார்களுடைய லோகத்திலே செல்லுமோ!, “ [illegible] ” என்று [illegible] வளர்க்க நின்றவையை, முரட்டு வடிவையுடைய மல்லரோடே [illegible] போரவிடுவதே!. “ [illegible] ” என்று கூப்பிட்டார்களிறே [illegible] பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயமேறுவானிறது, [illegible] சொல்லென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணாக்குவிப்பப் பண்ணின [illegible] திலே, ஸுலபனும் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்றமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

அப்பிக்குத் தந்தமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையும் கண்டால் [illegible]

ரைக் குறித்தும், பரிச்சின்னமான உத்கர்ஷமுடையாரைக்குறித்தும் 'உத்கர்ஷமுண்டாகவேணும்' என்னும் சொல்லக்கடவது. நமக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷபக்ஷத்தில் ப்ரஸரமில்லாமையாலே குறைந்து கிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே 'காட்டை யுடைய வென்றிருக்கிறவிவர் லக்ஷணத்தில் விருத்தவிபாட்டாமையன்றிறே: இவ்வளவும் இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ண விழித்தார்க்கு 'மங்களாசாஸநம் பண்ணவேணும்' என்று வைவார்களென்னுத அபர்யாப்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடிநூறாயிரம்- உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு என்றபடி. ௧

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில் - உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடு நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. ௨.

பதவுரை.

அடியோமோடும்	தாஸபூதர்களான அடியேன் தொடக்கமான சேதநர்களோடும்	வடிவார் சோதி	திருமேனியெங்கும் வியாபித்திருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய
நின்னோடும்	சேஷியான உன்னோடும்	வலத்துறையும்	வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணும்
பிரிவின்றி	பிரிவில்லாமல்	சுடர்	அதிபலவீர்யமாகிற சுடரையுடைய
ஆயிரம்பல்லாண்டு	பலவாயிர வர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்	ஆழியும்	ஸுதர்சநாழ்வானும்
வடிவாய்	உனக்கு நிரூபகபூதையாய், (அல்லது) ஆபரணமாய்	பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
நின்	உன்னுடைய	படை	சேனைகளையுடைய
வலமார்பின்	மார்பினில் வலபாகத்தில்	போர்	யுத்தத்தில்
வாழ்கின்ற	உனக்கு போகரூபமாயிருக்கும்படி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற	புக்கு	புகுந்து
		முழங்கும்	சப்தியா நின்றுள்ள
	நித்ய யௌவநசாலினியான	அப்பாஞ்ச	அந்தப்பாஞ்சஜந்யாழ்வானும்

போலே, 'மங்களாசாஸநத்துக்கு நாம் வேணும்' என்று நம்மையும் கூட்டிக்கொள்ளு
கிறார் அந்த நிலைக்குப் பரிகைக்கும் நாமல்லது இல்லாமையாலே; நாமில்லாதபோது அந்த
ஸங்கல்ப அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனால் 'மன்னேயும்' என்னாதே 'அடியோ
மோடும்' என்பானென்னென்னில்; தேஹாத்மாபிமானி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்
ணும்; யாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; ஸாங்க்யன், 'அஹமர்த்
தம் ப்ரக்ருதேர்பரம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், ஸ்வதந்த்ரம்' என்றிருக்கும்; அங்ஙன் கலங்கின
வரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே 'அடியோமோடும்' என்கிறார். 'கர்மோபாதிக
மாக வந்தவையெல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்' என்றிருக்
குமவரிறே இவர். ஆனால் 'அடியோமோடும்' என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்
னென்னில்; தாம் தனியராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் பர்யாப்தி பிறவா
மையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்ப்ரதிபத்தி
அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.
நின்னோடும். ஸர்வஜ்ஞனான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடப்பரிந்
தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால் நிருபாதிக ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி. இரண்டு தலையும் நித்யமான சேஷபாதி, ஸம்பந்த
மும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே யுண்டான
தாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் பல்லாண்டு. காலதத்வமுள்ளதனையும் இப்படியும்
நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார்.

வடிவாயித்யாதி. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்
டாகைக்கும் தன் கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிற விவள், "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று
நம்மைப் பிரியாதே யிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? என்னச்செய்
யப் படுகிறதென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று
மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவாய். "வபு:" என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச்
சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தே
ஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்று 'ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்
டுப்பிறந்த தத்வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ' என்றானிறே மாரீசன்.
"ஸ்ரியா ஜுஷ்டோ ஜுஷ்டவக்ஷஸ்தலே" என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு
உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே
பெருவிலையனாங்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெரு
விலையனாங்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகள்போலே

[illegible] என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. " [illegible] " என்று இரண்டு அவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால் வந்த மௌக்த்யமே யுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவள். எங்ஙனேயென்னில்; போகஸ்ரோதஸ்ஸில் வந்தால் இவள் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மங்கையும். (க) சப்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல்; மங்களாவஹையானவிவளும் ஆசாஸ்யை என்னுதல். பல்லாண்டு. காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி இத்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதிளிட்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப ச்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. " [illegible] " என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவையுடையவனென்னவுமாம். வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். " ஆழியும் " என்கிற (க) சப்தத்தாலே ஆயுதாகாரத்தாலே ரக்ஷகமாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவனைப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸேநையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்குமென்னுதல். முழங்கும். " 𑌸 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 " என்றும், " 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌲𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤 " என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தாநமானபடி. என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப்படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷநிர்தேசம் பண்ணுவானென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் 'தன்கண் படிலும் கண்ணெச்சிலாம்' என்று பார்க்கக் கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்செறித்து முகத்தையும் மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்னுமாம்.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. வாழாளிற்பாதி. கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தால் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, "ஏகஸ்யா ஹ்ரஜே ஈஷு" என்கிறபடியே ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பகவத்ப்ராப்திகாமர் ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். "ஏக ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத" என்கிற ந்யாயத்தாலே இம்மங்களாசாஸந ரஸத்தை எல்லாரும் புஜிக்கவேணும் என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம். அவர்களோடே கூட மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தாரகமாகையாலே யென்றுமாம். "அடியார்தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவு கண்டு" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களை— உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றும் சொன்னாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுருகையும் இவை யெல்லார் உத்தேச்யமாயிறே யிருப்பது.

மூ.—வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோ நாங்க ளிராக்கதர் வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௩.

பதவுரை.

வாழாள்— ஸேஷத்வமான வடிமைக்கு
பட்டு— அகப்பட்டு
நின்றீர்— நிலைபெற்றவர்களாய்
உள்ளீரேல்— இருப்பீர்களேயானால்
வந்து— வந்து
மண்ணும்— மண்ணையும்
மணமும்— அபிமானத்தையும்
கொண்மின்— ஸ்வீகரியுங்கோள்
கூழ் ஆள்பட்டு— சோற்றுக்காக வடிமைக்கப்பட்டு
நின்றீர்களை— இருக்கிறவுங்களை
எங்கள் குழுவினில்— எங்கள் கூட்டத்திலே
புகுதலொட்டோம்— சேரவொட்டோம்,
நாங்கள்— நாங்கள்
ஏழாட்காலும்— முன்னேழு தலைமுறைகளிலும்
பழிப்பிலோம்— குற்றமற்றிரா நின்றோம்
இராக்கதர்— ராக்ஷஸர்கள்
வாழ்— களித்து வர்த்திக்கும்
இலங்கை— இலங்கையானது
பாழாளாக— பாழுற்ற ஆளையுடையதாக
படை— போரில்
பொருதானுக்கு— பொருதவனுக்கு
பல்லாண்டுகூறுதும்— மங்களாசாஸநம் பண்ணிப்போருவோம்.
(ஏ - அசை.)

ஸம்ஸாரியாயிருந்தபடியென் ; என்று பார்த்தால், இவனுக்கு அநந்ய ப்ரயோஜந புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவரிக்கடலில் முத்துப்பட்டது' என்னுமாப்போலே. 'நான், எனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸம்பந்தத்தை ஆசாஸிக்கும்படி கையொழிந்திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்யலாபமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார். நின்றீர். வாயுபரவசமாய்த் திரிகிற த்ருணம்போலே கர்மபாரதந்த்ரனாய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவஜ்ஜ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸம்பந்தத்தை ஆசாஸிக்கப் பெற்றாலிறே ஸ்திதியுண்டாவது. உள்ளீரேல். "ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று அநந்யப்ரயோஜநரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. நாகபாசத்தின்று அடையமோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் 'ப்ராணனுடையாருண்டோ' என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. இத (வ)பதிசப்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களும் 'நம்மை விரும்புமவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸங்கிஹிதராக; வந்து. அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. மண்ணும் மணமுங்கொண்மின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கரான அடியாரிறே. அடிமை விலைப்போலே யெழுதும்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியனாக வேணும்' என்றிறே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குரார்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கர்த்தவ்யமாகிறது. மணமாவது - அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமாநியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றத்தால் — அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தாலே கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் 'உங்களதான அடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்று ப்ரீதராகக் கொடுக்கக்கடவர்களென்கையுமாகிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

கூழாள்! ந்யாதி.*இவர் அழைத்தவாசி யறியாதே ப்ரயோஜநாந்தரபரரையப் புகுரத் தொடங்கிற்று ; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். "கூழாள்" என்றது சோற்றுக்காக ஆரேனுக்கும் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கை ; இது ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தாஸ்யைகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆச்ரயிக்கிறார்களிறே. "கூழாள்" என்று - அநந்யப்ரயோஜநராயிழிந்து, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிறதென் அமரம்.

நிற்கைபோலே, ‘பாலேடு’ என்னுமாபோலே சொல்லுகிறது. நிலத்திலிடுவதன்முன்னம். ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும்படி;— ‘ஏடு’ என்று - உடம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறானென்னுமிடம் தோற்றவிருக்கிறதிறே. வந்து. ஸ்வதந்த்ரராயிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான ஆதரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கள் குழாம்புகுந்து. கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்த்ரமாகையாலே அந்யோந்யம் சேராச் சேர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய வ்யக்தி ஒருத்தரதாயிறே யித்திரளிருப்பது. “வரவர நீவஸமேக்ஷ” என்னக்கடவதிறே. இத்திரளில் புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமனமுடையீர்கள். ‘புகுருவோம்’ என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரச்சரணங்கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்பதென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சரணாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கின்றன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யநுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. உடையீர்கள். இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே ‘வைச்ரவணன்’ என்னுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்பு நின்ற நிலைமையைக் குலைந்து வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜராமரணமோக்ஷாய” என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோளென்கிறார். ஒல்லைக்கூடுமினோ. பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டுவந்து விழவேண்டாவோ? “ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்” என்றது— சரீரத்தில் அஸ்தைர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்லை” என்கிறது- பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினோ” என்றும் அருளிச்செய்கிறதிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டார் சிலரிவர்களென்று தோற்றுமிறே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் நன்கறிய. இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று - அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது.

இத்திரளிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர் ! அத்தைச்செய்புங்கோள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷமும் பெறவேணுமென்றிருப்பீர் ! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரியையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... * ௩

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. அண்டமித்யாதி. முற்பட அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; கேவலரும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்தரபரரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு முற்பட வழைத்தார்; இப்பாட்டிலே-ஐச்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுர ரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த விருடீகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் வந்தடிதொழு தாயிரநாமஞ் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்மினே. ௫.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துக்கு— அண்டங்களின் கூட்டத்துக்கு
அதிபதியாகி— ஸ்வாமியாய்
அசுரராக்கதரை— அசுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும்
இண்டக்குலத்தை— இன்னும், கிளைகளின் கூட்டத்தையும்
எடுத்துக்களைந்த— தனிப்படவெடுத்து நிரஸித்த
இருடீகேசன் தனக்கு— ஸர்வேந்த்ரிய நியந்தாவான வெம்பெருமானுக்கு
தொண்டக்குலத்தில்— தொண்டுபூண்டவர்களின் திரளில்
உள்ளீர்— உள்ளான நீங்கள்
வந்து— அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்து
அடி— திருவடிகளை
தொழுது— ஸேவித்து
ஆயிரநாமஞ்சொல்லி— அவனுடைய குண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான வாயிரந் திருநாமங்களையும் ப்ரீதராய்ச் சொல்லி
பண்டைக்குலத்தை — பகவத்விமுகமாய்ப் போந்த பழைய ஜாதியை
தவிர்ந்து— விட்டு
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவர்ஷங்கள் பலவாயிரவர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
என்மின்— என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள்.

(எ—அதை.)

ப்ரகாரம் தோற்றவிருந்ததில்லையே யென்னில்; உதாரனாயிருப்பானொருவன் கையிலே ஏது மிச்சம்பழமிருந்தால் 'இது இருந்தவழகென்!' என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனா யிருக்குமவன் 'கொள்ளலாகாதோ' என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிறே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேக்ஷையுண்டென்று தங்களபேக்ஷையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்து "உதாரா:" என்னுமவனுடைய ஔதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. "அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம்" என்று தொடங்கி "கோடிகோடிசதாநி ச" என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனை யாலே அபேக்ஷித்தாரபேக்ஷித்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமை சொல்லுகிறது. அதிபதி. உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனானவன். ஆகி. ஆச்ரிதர் தன்னை யநுஸந்தித்தவள விலேயாயிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்.

அசுர ரிராக்கதரை. இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே தேவதாபஹாராத்யாபத்துக் களில் களையறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிறே. 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்த் தார்த்தி' என்றும் ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிறே யிருப்பது. அதில் அர்த் தார்த்தியைக் கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜந்மப்ரப்ருதி பராநர்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிறே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரா கத்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றிறே. இண்டைக்குலத்தை. மிகவும் நெருங் கின திரளை. "இண்டர்" என்று சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகி றது- நிஹீநரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை- பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநனா யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பராநர்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே "[illegible]" என்றிறே இவர்களுடைய ஆச்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது- எடுத்துக்கழிந்த. "பொல்லா வரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை" என்னுமாப்போலே, ஆச் ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. "இலங்கை பாழாளாக" என்றதும் விபீ ஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு நோவு வாராதபடியிறே; விபீஷணக்ரஹத்துக்கு அழல் தட் டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருடீகேசன். ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாநுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கலிலே ந்ய ஸ்தபாராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக வவன் பக்கலிலே கண் வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்க வையுங்கோள்; அவன் "மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன் பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்;

வேண்டுவது "மமேதம்" என்றிருக்குமன்றிறே; "தவேதம்" என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறேயிருப்பது; அவற்றை வாயாரச்சொல்லி, பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, தொண்டக்குலத்திலே வந்தவிழ்ந்தவாறே 'மமேதம்' என்றிருந்தகாலம் ஜந்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜந்மத்திலே த்விஜந்மனாகிறானிறே; ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானானிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. 'உனக்கு நான்' என்ற வநந்தரம், முன்பு 'நானெனக்கு' என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

பல்லாண்டு. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். 'ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய்ப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாஸிக்குமத்தனை பரிவனாகப் பெற்றோமே!' என்று அவன் குளிரநோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ஸம்ருத்தியுமுண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... * ... * ... * ரு

அ.—ஆறும்பாட்டு. எந்தையித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குமுண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களையழைக்கைக்கடி "உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே" என்னுமவன் சீலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். "ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய நிறைக்குண்டானவேற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகை ஸாத்விகர்க்கு யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங்கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். "[Sanskrit verse in Grantha script] வஸிஷ்டம் ஸஹஸ்ரசஃ" என்று திருவடி, ஸ்வசக்தியைச்

[illegible]

தந்தை— அவன் தகப்பனும்.

தந்தை— அவனப்பனும்

தம்முத்தப்பன்— அவன் தகப்பனும் பாட்டனும் ஆகிய

ஏழ்படிகால் தொடங்கி— ஏழு தலைமுறைகள் தொடங்கி

வந்து— யோக்யமான தசைகளிலே வந்து

வழிவழி— முறைமுறையாக

ஆட்செய்கின்றோம்— அடிமைசெய்கின்றோம்,

[illegible]

அந்தியம்போதில்— அந்திமவேளையில்

அரியுருவாகி— நரஸிம்ஹரூபியாய் [illegible]

அரியை— சத்ருவான ஹிரண்யனை

அழித்தவனை— ஸம்ஹரித்தவனை

பந்தனை தீர— அனுக்ஷணம் [illegible]

பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று— இவ்விதமாக

பாடுதும்— பாடுவோம்.

(௭ - அவதா.)

வ்யா. எந்தை. தானும் தகப்பனுமாக இருவர். தந்தை தந்தை தந்தை என்று மூவர் [illegible] தம்முத்தப்பன். "தம்" என்று முன்புச்சொன்னவர்களை அநுபாஷிக்கிறது. முத்தப்பன். "அப்பன்" என்று தகப்பனார்; "முத்தப்பன்" என்று பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே இருவர்; ஆக, எழுவரையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் "எழாட்காலும் பழிப்பிலோம்" என்று திருவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், ஏழ்படிகால் என்று திருவாய்ச்சொல்லுகின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற இதுக்கு பலமென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தானத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணிப்போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான ப்ரீதிவிசேஷத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். "[illegible]" "[illegible]" என்று வித்யாஸந்தானத்தைக் கொண்டாடுமாப்போலே "[illegible]" என்று ஜந்மஸந்தானத்தைக் கொண்டாடுகை யுக்தமோ வென்னில்; யுக்தம்; கொண்டாடினால் [illegible] ஜந்மம் பகவத்ஸம்பந்தமுள்ளதாகையாலே. வித்யாஸந்தானத்திலும் பகவத்விமுகன் [illegible]பனல்லனே. ஏழ்படிகால் தொடங்கி. அர்த்தக்ரமத்தாலே ஏழையுஞ் சொல்லச் [illegible] திருவாய்ச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தானத்திலுண்டான ஆதரத்தாலே. வந்து. மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. வழிவழியாட்செய்கின்றோம். முறைமுறையாகத் தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் இவர்கள் ஸந்தானத்தில் மங்களாசாஸந விச்சேதம் பிறந்ததில்லை யென்கை. [illegible] ஸந்தானத்துக்கு [illegible] விச்சித்தியாலே அப்ராஹ்மண்யஞ் சொல்லுமாப்போலே, மங்களாசாஸந விச்சித்தியால் வைஷ்ணவத்வஹாநி சொல்லும்படியை எங்கள் ஸந்தானத்தில் இல்லை என்கிறார்கள். "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. "வழிவழி" என்று சாஸ்த்ரமார்கத்

லொண்ணுமென்கிற திருநாமத்தை யென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர்களுக்கு பலம் குறைவாய் அஸுரர்க்கு பலம் (க) வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அரியுருவாகி. ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியான வடிவை யுடையனாய், "நாரஸிம்ஹவபுஸ்ஸ்ரீமாந்" என்றும், "அழகியான்றானே யரியுருவன்றானே" என்றும் "நரங்கலந்த சிங்கமாய்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அரியையழித்தவனை. 'அரி' என்று சத்ரு. ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றுயிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனை. "சுகிர்ந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த" என்னக்கடவதிறே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்தாநமாயிற்று- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாடுவரென்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர. ஆஸுரப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டி பொகடுகையால் வந்த அனுக்கம்தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண்டான அபதாநமாகையாலே "அனுக்கம்" என்கிறதிறே. பல்லாண்டு. அநுகூலர் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸநம் பண்ண, அவ்வளவாலே அவனுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே. ஒருக்கால் 'பல்லாண்டு' என்றதால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வ்ருத்தி யென்கிறார்கள். ௬

௭.—ஏழாம்பாட்டு. தீயிற்பொலிகின்ற. *ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹூதரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார். இவர்களை யழைக்கும்போது, "வாம்பொழில்வந்தொல்லைக் கூடுமினோ" என்று நீங்கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், "நமோநாராயணாய" என்று அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய" என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றுமிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய கர்த்தவ்யம். அநுகூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவேண்டுவதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்நமான திருவிலச்சினையை தரிக்கவே த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தை தரித்துக் கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

௭.—தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின்
கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்

பொலிகின்ற— (மேலாக) விளங்குகின்ற
செம் சுடர்— சிவந்த சோதியையுடையனுப்
ஆழி— மண்டலாகாரமாய்
திகழ்— ஜ்வலியாநின்ற
திருச்சக்கரத்தின் கோயில்— திருவாழியாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தின்
பொறியாலே— சிஹ்நத்தாலே
ஒற்றுண்டு நின்று— சிஹ்நிதாராய் நின்று
குடி குடி— வம்ச பாரம்பர்யமாக
ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமை செய்து வாராநின்றோம்,

படை— சேனைகளையுடைய
வாணனை— பாணாஸுரனை
ஆயிரந்தோளும்— ஆயிரந்தோள்களினின்றும்
பொழி— சொரியாநின்ற
குருதி— இரத்தமானது
பாய— வழிந்து ஓடும்படியாக
சுழற்றிய— சுழற்றின
ஆழிவல்லானுக்கு— திருவாழியாழ்வானையுடைய எம்பெருமானுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— திருப்பல்லாண்டு பாடாநின்றோம்.
(எ - அரை.)

வ்யா.—தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புகுரப் பண்ணின உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். தீயிற்பொலிகின்ற. "தீ" என்கிறசப்தம் சந்த்ராதித்யாதி தேஜஃபதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸு (க) வர்த்திக்கையாகிறது - "ததேக்ஷர் ஞ...[illegible]" என்கிற பரமபதத்தில்தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதிதேஜஸ்ஸுக்களிற்காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் ப்ரகாசகமாயிறே திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. "வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழி" என்னக்கடவதிறே. "தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி" என்கிறபடியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்றதென்னுகிற்க, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனும்படியென்னென்னில்; செஞ்சுடர். காளமேகநிபமான வடிவுக்கு இருட்டறையில் விளக்கேற்றினாப்போலே பரபாகரூபத்தாலேயாக ப்ரகாசகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆழி திகழ் திருச்சக்கரம். இட்டளத்தில் பெருவெள்ளம்போலே புறப்பு போக்கற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியாழ்வானென்கை. சக்கரத்தின் கோயில். ஆழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கிற மண்டலாகாரமான ஸ்தானம். பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று. அதனாலே சிஹ்நத்தாலே சிஹ்நிதராய் நின்று. திருவிலச்சினையை தரித்த பின்பிறே, இவன் ஐச்வர்யத்தில் போகாதே போகாந்தரத்திற் போகாதே ஸ்வதந்த்ரனாய்ப்பெற்றது. பகவதநந்யார்ஹத்வம் இதனாலேயிறே அதிசயிப்பது. ஸ்ரீமத்வாரகையில்நின்றும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநார்

ஸோஹம் நீசவஷ நஃ । பதிவ்ரதா கிங்கரீம் ஸஹபாஷி விஹங்கமட்ணஃ" என்று பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. குடிகுடியாட்செய்கின்றோம். "ஸவம்ஶ்யவம்ஶ்ய மனோ" என்கிறபடியே ஸந்தாநமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந்தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு படை யித்யாதி. எங்களைப் புகுரநிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீராபதாநங்களான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்ய மாகப் பொரும் சேனையை யுடைய வாணனென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொரும் ஆயுதத்தை யுடைய வாணனென்னுதல். "மாயம்" என்று - க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தை யுடையவனென்னவுமாம். ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாய. ஆயிரந் தோள்களாலும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்-சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரந்தானேதென்னில்; சுழற்றிய. திருவாழியை விட்டிலன், சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாண னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பித்ருஹீனை யாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு ஸாக்ஷி யாகவும். அதாவது- "பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, யுத்தத் திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு முதுகுகாட்டிப்போன ரக்ஷகன், ரக்ஷ்யபூதன் தோள்துணியுண்டான். 'உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்பட்டதோ!' என்றும் 'உன்னை ஆச்ரயித்து நான்பட்டதோ!' என்றும் இருவருக்கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறு கையிறே பலமாய்விட்டது. ஆழிவல்லானுக்கு: 'வில்வல்லான்' 'வாள்வல்லான்' 'தோள் வல்லான்' என்னுமாப்போலே. "யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா" என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்கவிருத்தல், கைபோகாமல் திரு வாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். பல்லாண்டு கூறு துமே. அந்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரஶ்ரீக்கும், அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீரஶ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; அக்குறை தீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ மென்கிறார்கள். ... ...எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. நெய்யிடை யித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஐச்வர் யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாளிலழைத்த அநந்ய

புகுந்திறவர்களாகையாலே அதிலுடைய ஸ்தோத்ரத்தைத் தொற்றப் பேசுகிறார்கள். அப்படி த்யக்ஷணை ப்ராப்யாந்தரும் தாரக போஷக போக்யங்களையிறே ப்ரயோஜநம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத்விஷ்யத்தை 'எனக்கு' என்கிற அபிப்ராயத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநியிறே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூணோடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமுந் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவுரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க சுவையையுடைய
ஓர்— விலக்ஷணமான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— ஸேவையும்
கை அடைக்காயும்— கையால் இட்ட வெற்றிலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தில் இடுதற்குரிய
பூணோடு— (கண்டிகைமுதலிய) ஆபரணங்களும்
காதுக்கு— காதில் இடுதற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்
மெய் இட— உடம்பிலே பூச
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தநமும்
தந்து— கொடுத்து
என்னை— அடியேனை
வெள் உயிர்— சுத்த ஸ்வபாவமுடையவனாய்
ஆக்கவல்ல— ஆக்குந்தக்கவல்லமையையுடைய
பை உடை— படங்களையுடைய
நாகம்— திருவனந்தாழ்வானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரியதிருவடியை
கொடியானுக்கு—த்வஜமாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு பாடாநின்றேன்.
(எ - அசை.)

வ்யா.—நெய்யிடை. "இடை" என்று- நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென்னுதல். "இடை" என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்- போஷகப்ரசுரமான தாரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். சோற்றுக்கு நன்மையாவது- இட்டவன் 'இட்டோம்' என்றிருத்தல், உண்டவன் 'இதுக்கென் செய்வோம்!' என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு. அதாவது- தாய் இட்ட பத்தவைய

நியதமும். அதாகிறது— ஐச்வர்யம் ஈச்வரனே கொடுக்கிலும் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழியவொண்ணாதபடி அஸ்தைர்யத்தை வ்யாவர்த்தம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனுடைமையாலே "நியதமும்" என்கிறது. இத்தாலேயிறே "அர்த்தார்த்தி" என்றும், "ஆர்த்தன்" என்றும் ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அன்றிக்கே நித்யமாகத் தாங்களைப்பற்றி ஈச்வரனை வில்லிசெப்பு என்றும் கற்பித்த சோறிடு மவர்கள். அவ்வேச்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை வில்லிசெப்புங் க்ருதக்நரிறே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை வில்லிசெப்பு என்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்வேச்வரன். அத்தாணிச் சேவகமும். "அத்தாணி" என்று- பிரியாமை; "சேவகம்" என்று சேவை. ஐச்வர்யத்துக்கும் அநவரதமாவதையும், அந்தரங்கத்வத்தையும் அநந்ய ப்ரயோஜநத்வாதி கர்த்தவ்யமிறே. ஆனால் ஐச்வர்ய ஸாதநத்தையும் "தந்து" என்று ப்ரயோஜநத்தோடே கூட்டிச் சொல்லுவானென்னென்னில்; வென்றுயிராளுமென்பு சொல்லுகிறதாகையாலே அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிறே யிருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான சேவை ஸாதநமாகக் கிடக்க கைங்கர்யமான ஐச்வர்யத்தைத் தந்தருளுகை.

கையடைக்காயும். தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்று, போக்- போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே இட்ட வெற்றிலையாக்கினது இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே இட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடும் ப்ரகாரத்தாலே யிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக் குண்டலமும். தேஹத்தை 'மத்தேஹம்' என்றிருக்குமாறுபோலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்தை யநுபவிக்கைக்கு யிறே ஐச்வர்யார்த்தி; டகைப்பாறும் ஈச்வரனை யலங்கரித்து, ஸாதரம் பண்ணி யிருக்கிறவனல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்த ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே. "கழுத்துக்குப் பூணொடு காதுக்குக் குண்டலமும்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அழகியதாய், கட்டாக் கொண்டபெருமானே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கையாலே. அவயவாந்தரங்களில் அங்குலீயகாத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்குமிறே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வன்றிலே இந்த்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமுமிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினாப்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து 'இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்' என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். "ஸுதிரஹித ஸஹமீஹ! ஹாரம் பலைர்தத்ஷேச ஹரிதீ!" என்கிறபடியே இந்த்ரன் கொடுத்துவரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்

ஆதரித்துப் பூட்டினார்.

மெய்யிட. திருமேனிகளில் குறி பிறந்த பின்பாகையாலே ' உடம்பு த்யாஜ்யம் என்றிருந்தவர்கள் அதுக்கு ஆத்மாவோபாதி தேஜஸ்ஸு அத்தோடே பிறந்தது போலே ' என்று நினைவு தோன்றக் குதலித்துச் சொல்லுகிறபடி. நல்லதோர் சாந்தமும். சாந்த இதுக்குத் தாரகமாகப் பெற்றதோ! " ஸுக்ருத்யோ " என்கிற வடிவுக்கு ஸத்ர குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தை யன்றோ எனக்கு [ஸுமநு ஷேதக] குப்ஜை, கம்ஸனுக்குப் பாணியோடே சாந்து கொண்டுபோக ' வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ ? ' என்ன; வையும் விருப்பையும் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டித் ' இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசி யறியமாட்டார்கள் ' என்று ஆக்கஞ் மதொன்றை யிட்டாள்; அதைப் பார்த்து, ' நாற்றம் கொழுத்தினபடி அழகியது, ந யதன்று ' என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தையிட [ராஜாஹம்] இது கட குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸத்ர்சமல்ல. அன்றியே கனை சாந்தென்னவுமாம். [ரூபிரம்] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதா தென்ன; ' இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசி யறிந்தபடி என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [ரூபி,ரா நநந] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸத்ர்சமா வேண்டாவோ நீயிடும் சாந்தும் என்ன; அவளும் நல்லதான சாந்தையிட [அ மூர்த்ரு ஸஹ்ருசம்] எங்களுடம்புக்கு ஸத்ர்சமான மேதக வஸ்துவை யிட்டு தந்தா என்றான். அதாவது- "பூசுஞ் சாந்தும்" என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதர ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கித்தா வென்றபடி.. இப்படி இவள் ஆதரித்துச்சாத்தின மாலிகைச் ச ரிமர் தம் திருக்கையாலே யென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

தந்து. தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஔதார்யத்திலும் ஐச்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றனை யனைவுமென்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது. வெள்ளுயிராக்கவல்ல. " ஸோஸ்ச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் " என்கிறபடியே ஆத்ம ரம் பண்ணி, அதிலே க்ஷேத்ர ப்ரயோஜநகாமனைப் ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த வெ வெள்ளுயிராக்கவல்ல. முன்பு க்ஷேத்ரனைப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வாபவனுமெ தெரியாதபடி ' அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன் ' என்னலாம்படியாய்த் யீகரித்தது. வல்ல. தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்த்வந்த ரத்துனென்கை.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தித்யாதி. * வாழாளிலே யழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்து கூடின அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார் இதில்.

மூ.—உடுத்துக் களைந்த நின்பீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தொடுத்த துழாய்மலர் சூடிக் களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்
விடுத்த திசைக்கருமந் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைந்நாகணைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பீதக ஆடை— உன்னுடைய திருப்பீதாம்பரத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில் மிகுந்த ப்ரஸாதத்தை
உண்டு— ஸ்வீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூடிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக் களைந்தனவாக
சூடும்— முடிந்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடியாரயிராநின்றோம்;
விடுத்த— நியமித்த
திசைக் கருமம்— திக்கிலுள்ள கார்யத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவோணமென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டு
(அதனால்)
பை— விகஸித்த பணங்களையுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—உடுத்து. திருவரையிலே ஸௌஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவரையிலே முசிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹ்நிதமாம்படி யுடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார்சிலர் நாங்கள்.

திகூ" என்று சேதந கோடியிலேயிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. உடுத்து இதிறே அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஆபரணம். அங்ஙனன்றியே (உ) "ஸ்நா மாஜ" என்றிருக்கு மையாகையாலே இதுதான் சேஷியானிலே வந்ததாயிறே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கு ராஜாக்களுக்கு இட்டைப்பிடித்துக் கொடுக்குமவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களை யிலே பிடித்திருந்து போக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பர்கள்; அதுவாய்த்து இவனுக் கிறது.

கலத்ததுண்டு. அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றிலே ப்ரஸாதம் போக் யம். (கூ)"ஸ்வீயஸம்ஸ்க்ருத ஸௌம்ஹாஜிநா" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே தா ரகமாயிருப்பார் சிலர் நாங்கள். (ச)"மமௌபாஸ்ஷ்டம் ஸம்ஜ்ஞீத" என்று விதிப்பே நாங்கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞா நமுடையார், தத்விதீயார்த்தமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுவர்கள்; பகவத்ப்ரேமயுக்தர், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்றிருப்பர்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்டையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் "தருத லில்" என்கிறபடியே (ரு) அதிக்ராதிகாரமாயிருக்கும். ஸர்வஸாதாரணதாகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் போக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாதமிருப்பது.

தொடுத்ததுழாய். திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் 'அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்' என்னும் ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாய்ச் சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேச்யம். சுவடர் பூச்சூடும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடு மாப்போலே, தத்ஸ்பர்சத்தாலே விலக்ஷணமா யிருக்குமென்கை. அவன்முடிமாம், சிலர் * சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவனாகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. இத்தொண் டர்களோம். இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். ஸ்வக்கென்று உடுத்தல் புஜித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் கழித்ததைக்கொண்டு தேஹயாத்ரையாம்படி யிருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபவிருத்தமாக அந்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆதாநங்கித்து, 'புனையி புனைபவன்' என்றிருக்குமத்தனையோ வென்னில்; விடுத்ததிசைக்கருமம். ஸ்வாமிஸந்நிதானத்தில் கைங்கர்யங்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்ரை நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தி. (ஸ)"க்ரியதாம்" என்கிற ஸங்கேதமே (எ)தாரகமாக ஏவின கார்யத்தைச்செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருத்துகையாவது — அத்திக்குக்கு வேண்டுவதை ஸவ பெண்டாதபடி செய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவின கார்யத்தைக் குறையச்செய்யுமவன் அதமன்; அத்தைக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித்துச்செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன்.

(உ)பலபரீக்ஷையும் பண்ணி, ஊரிலரணையும் தலையழித்து, மூலையடியே போம்படி பண்ணி வந்தானிறே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏவின கார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள திவஸத்திலே என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

படுத்தவித்யாதி. அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்லேஷத்தாலே விகஸிதமாக நின்றுள்ள பணத்தை யுடையனாய், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றைப் ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனையும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதனாகப் பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத அழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒரு வெள்ளி மலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பாபாக ரஸத்தை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எந்நாளித்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அநந்யப்ரயோஜநர் தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புகுகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்கனிருப்பதோரேற்றம் காண விரகில்லாமையாலே பகவத் ப்ரபாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். ஐச்வர்யார்த்திபும் ஸங்கதனாகிறபோது "சார்ங்கமும் தங்கிதன்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல" என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுந்தது. அவன்முன் நானபேக்ஷித்த (க்ஷ)க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினனென்று ஆச்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் (க்ஷ)க்ஷுத்ர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதாத்மபாவி விநாசகமாகையாலே ஆச்ரயண வேளையிலே பட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—எந்நா ளெம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட
வந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற் றுய்ந்ததுகாண்
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுட் சிலைகுனித் தைந்தலைய
பைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ய.

பதவுரை.

அந்நாளே— அந்தநாளே
அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்களுடைய
குடில்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பௌத்ராதி ஸந்தாநமும்
அடி— அடிமைப்பட்டதாய்
வீடு பெற்று— மோக்ஷத்தைப்பெற்று (அல்லது) அஹங்காராதிகளை விடப்பெற்று
உய்ந்ததுகாண்— உஜ்ஜீவித்ததுகாண்;

சிலை முறித்து— (கம்ஸனுடைய ஆயுதசாலையிலுள்ள) வில்லை முறித்து
ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய
பை— பரந்த பணங்களையுடைய
நாகத்தலை— காளிய நாகத்தின் தலைமேலே
பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!
உன்னை— (இப்படிப்பட்ட செயல்களையுடைய) உன்னை
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸநம் பண்ணுகின்றோம்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்நாள். "அந்நாள்" என்னவமைந்திருக்க, "எந்நாள்" என்கிறது— வகுத்த சேஷி பக்கலிலே க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்ககாலமா யிருக்கச் செய்தேயும், (க) "ஸர்வஹா தாவ ஸீ திஸ..." என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்படி புகுரநிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள். புகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியா யிருக்குமிறே. அவதாரத்திலேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜந்ம திவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டாடப் படாநின்றதிறே.

ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன். அதுவொழிந்து அநந்யப்ரயோஜநனுகைக்கு அடியென்னென்னில்; எம்பெருமான். க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வமே (உ)பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தாந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோ வென்னில்; உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயாலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தாவல்ல சக்தி யுண்டிறே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபாஸநத்திலே யுண்டிறே. (ங) "...நமஸ்..." என்னக்கடவதிறே. (ச) அதவா, ஆரேனுமொருவர் பக்கலிலே வேறெதுவொன்றை வேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும் (ரு) ஆத்மபாதாத்ம்ய வாசகமிறே. அதுவே எங்கள்பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். "எம்பெ

துப்பட்ட நாள், எந்நாள் - அந்நாள்" என்றபடியே. "அந்நாளே" என்கிற அவதாரணத்தாலே- அதுக்கு முற்பட எங்கள்பக்கல் ஆநுகூல்ய லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்றதென்னென்ன ; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜந பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க ளித்யாதி. அடியோங்களாகப் பெற்றோம் ; குடியும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது ; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றோம் ; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள்—அஹங்காரக்ரஸ்தராய் ததநுகூலமான க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகரஸராகப்பெற்றோம் அடிக்குடில். "குடில்" என்று - க்ருஹம். அத்தாலே க்ருஹஸ்தரான புத்ர பௌத்ராதிகளும் அடியாராகப் பெற்றோம். "நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில் ; முதல்துப்பட்டதுறையைக் காவலிட்டவன் அயல் துறையையும் காவலிடுமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், "குடிகுடி யாட்செய்கின்றோம்" என்றார்களிறே. சேஷித்வத்திலே சேஷபூதர் க்ருஹத்தை "குடில் வளைக்க" என்று சொல்லக்கடவதிறே. வீடுபெற்று. வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்ய ஸித்தி போபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்யாந்தர்கதமிறே. உய்ந்ததுகாண். 'தாஸ்யம்' என்றும் 'உஜ்ஜீவநம்' என்றும் பர்யாயம்போலேகாணும். "உய்ந்ததுகாண்" என்று அறியாதானை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்

சேர்நாளித்யாதி. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநரானிகோளாகில் இனி கர்த்தவ்யமென்னென்னில் ; உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே கர்த்தவ்யமென்கிறார்கள் ; விஷயமேதென்ன; சேர்நாள். அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (க)"[illegible] விஷயதாங்கதஃ" என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. திருமதுரையுள். அதுதானும் நிர்பயமான அயோத்யையிலன்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவூரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுத சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப் பூசலை விளைத்தாய். அநுகூலருடைய 'என்வருகிறதோ!'

யிறே இப்பு.

"க்ருஷ்ணாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்கள்; இதுக்கடியென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்கராய், குறைதீர்க்கருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிகளுமாய், ஊர் அயோத்யையுமாய், காலம் நல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பயமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்ருஹமாய், கம்ஸன் இடப்பார்த்துநலியும் துஷ்டப்ரக்ருதிகளை வரக்காட்டும் க்ரூரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள்தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடே தோள்தீண்டியாயிருக்கையாலே 'என்வருகிறதோ!' என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்" என்றருளிச் செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட வன்னை அநுஸந்தித்தால் மங்களா சாஸநமொழிய தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள். ... ... ௰

அ.—பதினோராம்பாட்டு. அல்வழக்கித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே ஆஹூதராய், "நெய்யிடை" என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயணா வென்று நாமம் பல பரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ௧௧.

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தனானவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரீயப்பதியானவனே!
அல் வழக்கு— விபரீதவ்யவஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டியூரி லுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனாய்
அபிமான துங்கன்— "தாஸோஹம்" என்

பழ அடியேன்— அநாதிஸித்தமான தாஸ்யத்தை யுடையனாயிரா நின்றேன்
நல்வகையால்— விலக்ஷணப்ரகாரமாக (அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடே)
நமோ நாராயணா என்று— ("நான் எனக்கு உரியனல்லேன், எம்பெருமானுக்கே உரியன்" என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற) திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அநுஸந்தித்து
நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்களை
பரவி— வாயாரச் சொல்லி

[illegible]
றிக்கே, 'அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு' என்றாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளாரிருப்பது. இதுக்கடி 'இவர்' என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. "அணி" என்று ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஆரென்கை.

அபிமானதுங்கன். அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்பரென்பானென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த அஹங்காரமாய்த்து த்யாஜ்யம்; "தாஸோஹம்" என்கிற வைஷ்ணவாபிமாநம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்பரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. "செல்வன்" என்று ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்பரென்கையும், (உ) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்கிறபடியே (ங) "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்" என்றிருக்கையும். போல. (ச) "[illegible]" என்கிறபடியே ஸாத்விகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர். இவரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டு, "பழவடியேன்" என்று முன்பு ஐச்வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்நமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, நைஸர்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆச்ரயிக்குமவனுக்கும் வாசியறவே விஷயீகரிக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

திருமாலே. 'இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதுநசேஷம்' என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் பிதாபுத்ர சேஷத்வமும் தேவதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிகமென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி நிரூபகபூதையாயிருக்கிறாப் போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிரூபகமென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

நானும். ப்ரயோஜநாந்தரபரதையாலே அநாதிகாலம் அகப்பட்டுப் போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்கையாவது - பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறவோபாதியிறே. உனக்குப் பழவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியானவோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதியென்கை. உனக்கு. ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டினதுவே பேறாக அநந்யப்ரயோஜநனுக்கல்ல வெனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்த தாத்பர்ய

கிறபோது, "அடி தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி" என்றாரிறே; அத்தையிறே யிவர்களும் சொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிறே க்ரமாபேக்ஷையுள்ளது. முன்பு "மமேதம்" என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யராம்படி புகுராநிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

பல்வகையாலும் பவித்திரனே. ப்ரயோஜநாந்தர பரனை அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும் மாதாபித்ர் சேஷத்வமென்ன, தேவதாந்தர சேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுராநிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹரனென்னவுமாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸௌந்தர்யாதி குணயுக்தனான வுன்னை மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூவர்முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிறா ரென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம்.... ... ... கக

அ.—நிகமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழைத்தார்; ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆச்ரயித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார்; அவ்வளவுமில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே யிழியவே யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநபரரா ராவர்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும்
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாய வென்று
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே. கஉ.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

பதவுரை.

பவித்திரனை— ஸ்வதஃபரிசுத்தனாய்
பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளியிருக்குமவனாய்
சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணு மென்று
விரும்பிய—

வ்யா.—பவித்ரனை. ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வதஸ்சுத்தனானவனை. (க) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசிபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தத்கத தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரம பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்கத தோஷம் ஸ்பர்சியா தொழிகையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்குகையும். பரமேட்டியை. பரமே ஸ்தாநே ஸ்திதனானவனை.

சார்ங்கமென்னுமித்யாதி. இது மஹிஷீபூஷணாயுத பரிஜநங்களுக்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளாரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான ப்ரத்யாஸத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை. சார்ங்கமென்னும் வில்லென்றேயாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யாருமவ னென்னுமாப்போலே, அத்தை யாருமவ னென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா" என்கிறவிடத்திலே பவித்ரதையை நினைத்து, "பரமேட்டியை" இத்யாதியாலே—இரண்டாம் பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல். இப்போது, பகவத் ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்று அடைவடைவே வந்து நின்றாரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே- நம்முடைய வார்த்தையாகத் நாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச் சொல்லிற்று— ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக்காகவும், மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம் தோற்றுகைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன். அவ்வூரிற் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். "விட்டுசித்தன்" என்கிற திருநாம முண்டாய்த்து—ஆழ்வார் விடிலும் தான் விடமாட்டாதே தன்பேறாக விவர் திருவுள்ளத்தே நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்னக்கடவதிறே.

நல்லாண்டென்று. இப்பாசுரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்

நமோ நாராயணாய வென்று- அநாதிகாலம் "மமேதம்" என்றத்தைத் தவிருகையும், "நமேதம்" என்கையும். இத்தால் மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லுகிறது. பல்லாண்டு. காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவி யென்கிறது. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஓரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்குமவனை.

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) "நச்சேவ-ஸ்தா ஙய வஶு தஜ்ஜ நசோலூ-ஞ" என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முழுவலை யநுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; பின்பே நில்லா பின்பும் பிறகுவாளியுமான வழகை யநுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; இப்படி சுழியாறுபடாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையை விளைத்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டு மென்கை.

"பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று-விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோ நாராயணாய வென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து- பல்லாண்டும்- பல்லாண்டு-ஏத்துவர்" என்றந்வயம். ... ... கஉ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

அடிவரவு:—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய்
உடுத்து எந்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதார், அநந்தர்ம்கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை பாடுதும்,
தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுமவனே.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநம்

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீயஃபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன், தமக்கு ஸந்நிஹிதனானவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், 'காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னாகிறதோ! வருகிறதோ!' என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபயவிபூதியுக்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் "அந்தியம்போதிலரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், "இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீநரஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; "மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், "ஐந்தலையபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே. ஆழ்வார்களெல்லாரும் 'க்ருஷ்ணாவதாரம்' என்றவாறே போர மண்டியிருப்பார்கள். அதுக்கடி—அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!" என்னும் இழவும், பரிவர்ஜேஷ்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்

யும் போலல்லவிறே க்ர்ஷ்ணாவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது—"விட்டிசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்கைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிகொண்டிருக்க, "போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்னும்படி அவதாராநுபவமாகிற போகத்திலொன்றும் நழுவாதபடி "கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்" என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றூட்டாக அநுபவித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவிலும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிறே யிருப்பது. ஆக, இப்படி க்ர்ஷ்ணாவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ரவ்ர்த்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (க) "ஸ ஏஷ நாராயண ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: । நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்று க்ஷீராப்திநாதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி *உரகமெல்லணையானுப் பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத்தைப் பற்றவும், "அல்வழக்கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோன்" என்னும் தடக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார(உ)ஸ்தலமாக வருளிச்செய்த விதில் விரோதமில்லை. இப்படி க்ர்ஷ்ணாவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவில் ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகை யன்றிக்கே, (ந)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி, யசோதாதிகள் சொல்லும் பாசுரத்தை, தாம் அவர்களாகப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாளநாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தளறாயிற்றே. க.

பதவுரை.

(அதனால்,)

எண்ணெய்— எண்ணெயையும்
சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்
அவைகயுண்டு தன்னிலே சேர்ந்து
அளறு ஆயிற்று—சேறாய்விட்டது.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர். "வண்ணநன்மணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்" என்கிறபடியே நாநாவிதமான ரத்நங்களை யழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகை யுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் நம்பி. ப்ரசஸ்தகேசனாய் பரிபூர்ண குணனான க்ர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; ஸ்ரீமதுரையில் சிறைக்கூடம் போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலாளநத்துக்கும் யோக்யமான ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனானவன் க்ர்ஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர்தூவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றம். க்ர்ஷ்ண னவதரித்தபோதே க்ர்ஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண் நல் முற்றம். இடமுடைத்தாய் தர்சநீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளறாயிற்றே. இவை இரண்டும் அவைகயுண்டு தன்னிலே சேர்ந்து சேறாய்விட்டது. ... ... க.

மு.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்றா னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்
றாடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. உ.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி.
ஓடுவார்— ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவாரும்
விழுவார் — சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்
உகந்து ஆலிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷிப்பாரும்
நாடுவார்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்
நம்பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கே யென்னேன்

பாடுவார்களும்— பாடுவார்களும்
பல் பறை— பல வாத்யங்களும்
கொட்ட— முழங்க
நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று
ஆடுவார்களும்— ந்ர்த்தம் பண்ணுவாருமாக
ஆயிற்று— ஆயிற்று.

விட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பறை கொட்டநின்று ஆடுவோர்களும். பலவாத்யங்களும் கொட்ட, அதுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன் றினபடியே கொட்ட, நிர்வயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்யாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றாய்ப்பாடியே. இப்படி. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ருதராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி.. ...*உ..

மூ.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணொப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
ஓணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ௩.

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களையுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான க்ருஷ்ணன்
பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்னைக்காத்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண— (பிள்ளையைக்) காண ஆசைப்பட்டு
புகுவார்— உள்ளே நுழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆண் ஒப்பார்—பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையாரில்
இவன் நேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்தவர் இல்லைகாண்!
(இவன்,)
திரு ஓணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக ஆனார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை யென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (உ) "உவஸம்ஹர" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத் தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா டியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தாகை நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார்.

உலகோரும் என்பர்களுமானார்கள். ... ... * ரு.

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டிநின் றாடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ச.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்
உறியை — (பாலும்தயிருமிருக்கிற) உறிகளை
முற்றத்து உருட்டி நின்று — முற்றத்திலே உருட்டி நின்று
ஆடுவார் — ஆடுவோரும்
நறும் நெய் பால் தயிர் — மணம்மிக்க நெய் முதலியவற்றை
நன்றாக — நிச்சேஷமாக
தூவுவார் — தாநம்பண்ணுவாருமாய்
செறி மென் — நெருங்கி மெத்தென்ற
கூந்தல் — மயிர்முடியானது
அவிழ — அவிழ்ந்து கலையும்படியாக
திளைத்து — ந்ருத்தம்பண்ணி
எங்கும் — சேரி அடங்கலும்
அறிவு அழிந்தனர் — க்ருத்யாக்ருத்ய விவேக சூந்யரானார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவோர். நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றாடுவார். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார். (க) க்ருத க்ஷீர தத்யாதிகளை 'பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்' என்று தாநம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யவிழும்படி ஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகளை தலைமண்டையிட்டு க்ருத்யாக்ருத்ய விவேக சூந்யரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... ... * ச.

மூ.—கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்

உறி— உறிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழு தண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும் உடையராய்
பறி ஓலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையால் சமைக்கப்பட்ட

விண்ட— விகஸித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லையரும்புபோன்ற
பல்லினர்— பல்லையுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.—இந்தாப்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைத்த (க) சய்யையுமுடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷத்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப்போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினார்களென்கை. "விண்டின்முல்லை" என்று பாடமானபோது, விண்டென்று குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... ... * ரு.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வையம் ஏழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. கூ.

பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடார நீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசுமஞ்சள் சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— நீராட்டி

அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத் திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான க்ருஷ்ணனுடைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

பிள்ளையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூப்யம் காட்டினாற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... ... * சு.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. எ.

பதவுரை.

வாய் உள்— பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை
கண்ட— பார்த்த
மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையையுமுடைய
மாதர்— (கோப) ஸ்த்ரீகள்
("இவன்,)
ஆயர் புத்திரன் அல்லன்— கோபகுமாரனல்லன்
அருந்தெய்வம்— பெறுதற்கு அரியதெய்வம்
பாய சீர் உடை—பரம்பின குணங்களை யுடையனாய்
பண்பு உடை— நீர்மையையுடையனான
பாலகன்— (இந்த) சிறுப்பிள்ளை
மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுக்தன்"
என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு
மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத்திலுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட—மடப்பத்தையும் ஸ்நேஹத்தையுமுடையவர்கள். "வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்" என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷைக்கிலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது- இவள் கண்ட வ்ருத்தாந்தம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிறே. ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தியுக்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. "வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப்

காணத்தக்கதாக
எத்திசையும்— எல்லாத்திக்குகளிலும்
சயமரம்— ஜயஸூசகமான தோரணங்களை
கோடித்து— கட்டி அலங்கரித்து
மத்தமாமலை—மதிக்கயானைகளையுடைய (கோவர்த்தனமென்னும்) மலையை

ஆயர்— இடையர்கள்
உத்தானஞ்செய்து— கைத்தலத்திலே வைத்துக்கொண்டு
உகந்தனர்— கொண்டாடினார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளுங்கடந்த விரண்டாம்நாளான நாமகரண தினத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாத்திக்குகளிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் கட்டி அலங்கரித்து. மத்தமாமலை தாங்கியமைந்தனை. வர்ஷாபத்ரக்ஷணார்த்தமாக, மத்தகஜங்களையுடைத்தான பெரியமலையை தரித்துக்கொண்டு நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடாகையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அவ்வவஸ்தைக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க்கு. உத்தானஞ்செய்து உகந்தனர் ஆயரே. இடையரெல்லாரும் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே தனித்தனியே தங்கள் கைகளிலே யெடுத்துக்கொண்டு ப்ரீதரானார்களென்கை. ... ...௮.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்கலும் செய்த உபலாளந விசேஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானார் - கீழ்; இப்பாட்டில் — பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்நிஹிதைகளான ஸ்த்ரீகளுக்குச் சொன்ன பாசுரத்தை, அவளாவனபாவனையாலே தாம் அநுபவித்து இனியராகிறார்.

௯.—கிடக்கிற் றொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். ௯.

பதவுரை.

நங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸ்த்ரீகளே!
கிடக்கில்— (இப்பிள்ளை தொட்டிலில்) கிடந்தானாகில்
தொட்டில்— தொட்டிலானது
கிழிய— கிழியும்படி

ஒடுக்கி— வ்யாபாரங்களெல்லாம் அடங்கும்படி செய்து
புல்கில்— மார்வில் அணைத்துக்கொண்டால்
உதரத்து— வயிற்றிலே
பாய்ந்திடும்— பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு— [illegible]

'இது அந்திருமேனியின் மார்தலத்துக்குப் பொருது' என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாத படி ஒடுக்கி மார்விலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். 'இந்த செஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது' என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேக வசநமாய், நங்கைமீ ரென்றபடி. நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களையு டைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * கூ.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

—செந்நெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணநம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ய.

பதவுரை.

செம் நெல்— செந்நெல் தான்யமானது
ஆர்— நிறைந்திருக்கிற
வயல்— கழனிகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே
மன்னு — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நாரணன் — நாராயணசப்தவாச்யனும்
நம்பி — குணபூர்ணனுமான கண்ணன்
பிறந்தமை—அவதரித்த ப்ரகாரத்தை,
மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடைய
விட்டுசித்தன் – பெரியாழ்வார்
விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்
இ பன்னுபாடல்— ஜ்ஞாநிகள் அநவரதம் அநுஸந்திக்கும்படியான இப்பாசுரங்களை
வல்லார்க்கு— கற்குமவர்களுக்கு
பாவம் இல்லை — பாபமில்லை.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—செந்நெலித்யாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயணசப்தவாச்யனாய் கல்யாணகுணபூர்ணனானவன் திருவவதரித்த ப்ரகாரத்தை. மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டர்பிரானாகையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோ

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கோண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செங்கோல் சீதம்.

———(*)———

ஆ௩- திருமொழி, ௩- க்கு பாட்டு - பத்து ௰.

அ.—கீழ்த்திருமொழியிலே, "திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, "திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்காலோபலாளநங்களோடே அநுபவித்து ஹர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை தத்தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடியளவாக அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள் பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—சீதக் கடலுள் ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே. க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் — குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன — தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு ஒத்த
தேவகி — தேவகிப்பிராட்டி
கோதை — பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
குழல் ஆள் — கேசபாசத்தையுடைய
அசோதைக்கு — யசோதைப்பிராட்டிக்கு
போத்தந்த — போகவிட்ட
பேதை குழவி — பேதைமையையுடைய சிசு

பிடித்து — (திருக்கைகளால்) பிடித்து
சுவைத்து — ஆஸ்வாதித்து
உண்ணும் — (திருப்பவளத்தில்வைத்து) புஜியா நின்றுள்ள
பாதக்கமலங்கள் — திருவடித்தாமரைகளை
வந்து காணீர்! — வந்துகாணுங்கோள்!
பவளவாயீர்! — பவளம்போல் சிவந்த அதரத்தை யுடைய பெண்டிர்காள்!
வந்து காணீர்!! — (கடுக) வந்து பாருங்கோள்.
["காணீரே" என்றதை இரட்டித்துச் சொன்

போத்தந்த தென்று - ஒரு முழுச் சொல்லு. பேதைக் குழவி. (க) "[illegible]" என்னுமாப்போலே. பேதை - பருவத்துக்குத் தக்கவறிவில்லாமை. குழவி - பருவம். பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும். திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும். (உ) "[illegible]" இக்கால (ஈ) "[illegible]" "[illegible]மரும் திருப்பாதம்" என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகள் தன்னின் போக்யதைதன்னை பரீக்ஷிக்கைக்காக, பருவத்துக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானாதல்; "வையமேழும் கண்டாள்" என்னும்படி திருவயிற்றில்கிடக்கிற லோகங்களுக்கு, சிறைச்சோறாக்கினானாதல். பாதக்கமலங்கள் காணீரே. இப்படியிருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகளை வந்து காணுங்கோள். கமலமென்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும், சைத்ய மார்த்தவ ஸௌரப்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. பவளவாயீர் வந்துகாணீரே. பவளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்துகாணுங்கோளென்று, யசோதைப்பிராட்டி, தான் அநுபவித்த அம்சத்தை ஸஜாதீயைகளாய் அநுபுபூஷைகளாயிருப்பாரையும் ச்லாகித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. ... * க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளின் அழகை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இப்பாட்டில்- திருவடிகளின் திருவுகிருடனே திருவிரல்களை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்து மணியும் வயிரமு நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாற் போலெங்கும்
பத்து விரலு மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்து காணீரே. உ.

பதவுரை.

முத்தும் மணியும்—முத்துக்களையும் ரத்நங்களையும்
வயிரமும் — வயிரத்தையும்
நன் பொன்னும் — நல்ல பொன்னையும்
தத்திப்பதித்து — மாறிமாறிப் பதித்து
தலைப்பெய்தாப்போல் — சேர்த்தாப்போல்
எங்கும் — எங்கும்

பாதங்கள் — திருவடிகளிலுள்ள
பத்து விரலும் — விரல்கள் பத்தும்
ஒத்திட்டு — தன்னிலேசேர்ந்து
இருந்த ஆ — இருந்தபடியை
காணீர்! — காணுங்கோள்!
ஒண் நுதலீர்!!— அழகிய நெற்றியை யுடைய பெண்டிர்காள்!!

வடிகளில் பத்து விரலும். முத்து மாணிக்கம் வயிரம் முதலான ரத்நங்களையும் கல்லைப்போன்லையும் பரிபாடிக்குச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிரல்களினுடைய லக்ஷணத்தில் ஒன்றுங் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவிது அல்லாத ரத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல் - நெற்றி. ... ... * உ.

அ.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவடிகளை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கணைக்காலினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.---பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநின் றிலங்கும்
கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே. ௩.

பதவுரை.

பணை — மூங்கில் போன்ற	இணை — சேர்த்தியழகையுடைய
தோள் — தோள்களையுடையவளாய்	காலில் — திருவடிகளில்
இள ஆய்ச்சி — இளமைப்பருவத்தையுடையவளான ஆய்ச்சியின்	வெள்ளி தளை நின்று — வெள்ளித் தளையானது நின்று
பால் பாய்ந்த கொங்கை — பால் சொரிகிற முலையை	இலங்கும் — விளங்காநிற்கிற
அணைத்து — திருக்கைகளால் அணைத்து	கணை கால் இருந்தவா — கணைக்காலிருந்த படியை
ஆர — திருவயிறு பூர்ணமாம்படி	காணீர்! — பாருங்கோள்!
உண்டு — அமுது செய்து	காரிகையீர்! — அழகிய பெண்களே!
கிடந்த — (களித்துக்) கிடந்த	வந்து காணீர்;-
இப்பிள்ளை — இக்க்ருஷ்ணனுடைய	(ஏ - அசை.)

வ்யா.---பணைத்தோளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேய்போலேயிருக்கிற தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளையளுமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமாக போக்யதைக்காக யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கொங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற

முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே.

பதவுரை.

உழந்தாள் — சிரமப்பட்டு தடாவில் சேர்த்தவளுடைய
நறும் நெய் — மணம்மிக்க நெய்யை
ஓரோ தடா — ஒவ்வொரு தடாவாக
உண்ண — அமுது செய்த வளவில்
இழந்தாள் — (பிள்ளையை) இழந்ததாக நினைந்த தாய்
எரிவினால் — வயிற்றெரிச்சலாலே
ஈர்த்து — (கையைப்பிடித்து) இழுத்து
எழில் மத்தின் — அழகிய மத்திலே
பழந்தாம்பால் — (சுற்றிக்கடைந்து) பழகின தாம்பாலே
ஓச்ச — அடிப்பதாக ஓங்க
பயத்தால் — அச்சத்தாலே
தவழ்ந்தான் — (அத்தைத் தப்புவதாக) தவழ்ந்தவனுடைய
முழந்தாள் — முழங்கால்கள்
இருந்தவா — இருந்தபடியை
காணீர் — காணுங்கோள்
முகிழ் முலையீர்! — முகிழ்த்த முலையையுடைய பெண்களே!
வந்து காணீர்;—

வ்யா—உழந்தாள். ஆயாஸித்தவள். கறந்து காய்ந்து தோய்த்துக் கடைந்து வெண்ணெயாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண. நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷியாதபடியுண்ண. இழந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்து. 'உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது' என்று பிள்ளையை இழந்ததாக நினைந்து, பயப்படுகையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஓங்க. பயத்தால் தவழ்ந்தான். பயத்தாலே அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய. முழந்தாளிருந்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழகிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலையையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... ... * ௪

அ—இந்தப்பாட்டு. முழந்தாளினழகை யநுபவித்த வனந்தரம், திருத்துடையி னழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்
டுறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை
மறங்கொ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ௫.

பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையை
சுவைத்து— (பசை அறும்படி) ஆஸ்வாதித்து
உண்டிட்டு— புஜித்து

இப்பிள்ளை— இந்தப்பிள்ளையின
குறங்குகளை— திருத்துடைகளை
வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!;
குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு. க்ரௌர்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தையுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பசையறச் சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்று—ஒரு முழுச்சொல்லு. உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை. செய்த பராக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கொளிரணியன். ப்ரஹ்லாத விஷயமான சீற்றத்தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொகட்டவனுடைய அச்சுவடு தோற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி முலையீர் வந்து காணீரே. குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ஞ

அ.—ஆழ்வார். திருத்துடையினழகை யநுபவித்த வனந்தரம், திருக்கடிப்ரதேசத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி
லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வச்சுதன்
முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. ௯

பதவுரை.

மத்த களிறு— மத்த கஜங்களையுடையரான
வசுதேவர் தம்முடை— ஸ்ரீ வஸுதேவருடைய
சித்தம் பிரியாத— ஹ்ருதயத்தைப் பிரியாத
தேவகிதன்— தேவகிப் பிராட்டியின்
வயிற்றில்— வயிற்றிலே
அத்தத்தின் பத்தாம்நாள்— ஹஸ்த நக்ஷத்

அச்சுதன்— அடியாரை நழுவவிடாதவனுடைய
முத்தம் இருந்த ஆ— ‡ சண்ணம் இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
முகிழ் நகையீர்!—மந்தஸ்மிதமுடையபெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (ஏ அசை.)

‡ ‘சண்ணம்’ என்றும், ‘முத்தம்’ என்றும்,

நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சன்னம். முகிழ்நகை— மந்தஸ்மிதம். ௬

அ.—அழராப்பாட்டு. திருக்கடிப்ரமேசத்தின ழகைய நுபவித்த வநந்தரம், திருமருங்கினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—இருங்கை மதகளி றீர்க்கின்ற வனைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பாமன்றன்
நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இருங்கை— பெரிய துதிக்கையையுடைய
மத களிறு— மத்த கஜமான குவலயாபீடத்தை
ஈர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்றுள்ள பாகனை
பருங்கி— கொன்று
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின் கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு
ஓடும்— ஓடாநின்று
பரமன் தன்— பரமபுருஷனான கண்ணனுடைய
நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த பவள வடமென்ன
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தும்—முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே சேர்ந்த)
மருங்கும்— திருமருங்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
வாள் நுதலீர்— ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தா நின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல- கொல்லுதல். பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிற வர்களிலே லீலோபகரணங்களிலே ஆனையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜ மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள், வாணுதலீர்

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு விளையாட வந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின் கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்கரித்து
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை யுடைய ஆனைக்குட்டி போலே
தானே— தானே (முக்யனாய்)
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற

நந்தன் மதலைக்கு— நந்தகோபர் குமாரனான கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாபி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங்களை யுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (வ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே விளையாட வந்த தன்னை சாயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனை பேரும் ஒருதலை, தா னொருதலையாக நின்று பலாத்கரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானை போலே தானே ப்ரதானனாய் விளையாடும். நந்தனித்யாதி. இப்படி க்ரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸந்நிதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றுமித்யாதி. மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளியிழையீர் வந்து காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். ... ... அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருவுதரத் தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாய்ச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதறப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளியிழையீர் வந்து காணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிரும் கடல்நிற வண்ணனை— கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போன்ற நிறத்தை யுடையவனை
ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவயிறு

மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. உதரவித்யாதி. தன்னினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழும்பு காணலாம்படி யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ௯

அ.—பக்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமார்வினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. ௰.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் — மிகவும் பெரிதான உரலோடு
பிணிப்புண்டு இருந்து — கட்டுண்டிருந்து
அங்கு — அத்தசையிலே
இரு மா மருதம் — இரண்டு பெரிய மருதமரங்களை
இறுத்த — முறித்த
இப்பிள்ளை — இந்தப்பிள்ளையுடைய
குரு மா மணிப்பூண் — மிகச் சிறந்ததான கௌஸ்துபாபரணம்
குலாவி திகழும் — அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள
திருமார்வு இருந்தஆ — திருமார்விருந்தபடியை
காணீர்! — பாருங்கள்!
சே இழையீர்! — செவ்விய ஆபரணங்களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாவித்யாதி. மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முக்தனானவிவனுடைய. குருமாவித்யாதி. ச்ரேஷ்டமாய் ச்லாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... ௰.

மு.—நாள்களோர் நாலைந்து திங்க ளளவிலே
தாளைநிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் றாருயிர் வவ்வினான்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே. ௧௧

பதவுரை.

நாள்கள் — (திருவவதரித்தபின்பு சென்ற) நாள்கள்
ஓர் நாலு ஐந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு நாலைந்து மாதத்தளவிலே
சகடத்தை — சகடாஸுரனை
தாளை நிமிர்த்து — காலைத்தூக்கி
சாடிப்போய் — உதைத்துவிட்டு,
வாள் கொள் — ஒளிகொண்டதாய்
வளை — வளைந்திருக்கிற
எயிறு — பற்களையுடைய பூதனையின்
ஆர் உயிர் — அரிய உயிரை
வவ்வினான் — அபஹரித்தவனுடைய
தோள்கள் இருந்தவா — தோள்களிருந்தபடியை
காணீர்! — காணுங்கோள்!;
சுரி குழலீர்! — சுருண்ட குழலையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸந பரதையாலே; த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தாளைநித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அர்பார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்நமாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டென்றபடி. வாள்கொளித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. "பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான்" என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸநத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷையாலன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை எயிறு என்கிறது, "ஒண்டொடி" என்னுமாபோலே. தோள்களித்யாதி. அவள் முலைப்பாலோடே *உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது

தலை செய்ய— [illegible]
நிலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போன்ற நிறத்தையுடையனான
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய
நெய்— கூரியதான

[illegible]
வந்துகாணீர்!— வந்துகாணுங்கள்;
கனம் குழையீர்! —பொன்னால்செய்த ச்ரோத்ராபரணங்களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (எ-அரை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அஞ்சநாலங்க்ருதமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிற. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்கையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலையித்யாதி. நீர்ஸாரமுள்ள க்ஷேத்ரத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவன் சீராட்டி வளர்ந்த ஸௌகுமார்யமெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படியிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியநுதியையுடைத்தான திருவாழியென்னுதல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே நெய்பூசியிருக்கும் திருவாழியென்னுதல்; "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுபோருந திருவாழியென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இது போலே *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னோசையாலே சத்ருக்களை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுடைய சேர்த்தியை ஒரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமித்யாதி. திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கவியதாக காதில் ஒங்கள் வந்து காணுங்கோள். கநமென்று - பொன்னுக்குப்பேர். ... ... கஉ

அ. பதின்மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனைக்
கோண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமு நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கங.

பதவுரை.

வளர்கின்ற— வளர்கிற
கோவலர் குட்டற்கு— கோபகுமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களையும்
நாடும்— (அவற்றிலுள்ள கிடக்கிற) சேதநா சேதநங்களையும்

கண்டம் — திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கள்;
காரிகையீர்!— அழகியபெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமர்த்யாதி. பிள்ளைகள் அநுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கையாலே மதுபானம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகூடின குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனாக ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே "மகனாகக்கொண்டு" என்கிறார்; அவள், "தன்மகன்" என்றிறே நினைத்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்றுதல்; என்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்றுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிரூபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்த்ரீகள். ... ... *கரு.

அ. பதினாறாம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்த அநந்தரம் திருப்பவளத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. கசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— "கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி போன்ற குமாரனே!

ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால் — கோவை வாயாலே
தருக்கி— நெருக்கி

பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... * கச.

அ. பதினைந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருமுக மண்டலத்தின் னழகாய சோபையை யநுபவிக்கிறாள்.

மூ.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. கரு.

பதவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி.
நோக்கி— (திருமேனியின் மென்மைக்குத் தகுதியாம்படி) பார்த்து
நுணுக்கிய— அரைத்த
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே
நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து
நீராட்டும்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற
இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணனான கண்ணனுக்கு
வாக்கும்— வாக்கும்
நயநமும்— திருக்கண்களும்
வாயும்— திருவதரமும் (அல்லது) வாய்ந்திருக்கிற
முறுவலும்— மந்தஸ்மிதமும்
மூக்கும்— மூக்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— பாருங்கள்;
மொய் குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (வ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நேராகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து திருமஞ்சனம் செய்யும்படி விதேயரூபா பூர்ணனான விவனுக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா முதலானோரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீ' என்ன அவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங்களும் மந்தஸ்மிதம்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திரு அதரஸ்புரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், "மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்" என்று நித்ய ஸந்தேஹஜநகமான திருமூக்குமாகிற விச் சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்

மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து
திண்கொளசுரைத் தேயவளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. ௰௬.

பதவுரை.

விண் கொள் — ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாகவுடைய	அசுரர் — அஸுரர்கள்
அமரர்கள் — இந்த்ராதி தேவதைகளின்	தேய — க்ஷயிக்கும்படி
வேதனை — துன்பமானது	வளர்கின்றான் — வளராநிற்கிற கண்ணனுடைய
தீர — தீரும்படியாக	கண்கள் இருந்த ஆ — திருக்கண்களிருந்தபடியை
முன் — முன்னே	காணீர்! — காணுங்கள்! ;
மண் கொள் — பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய	கனம் வளையீர்! — பொன் வளையையுடைய பெண்காள்!
வசுதேவர் தம் — வஸுதேவருக்கு	
மகனாய்வந்து — புத்ரனாய்வந்து அவதரித்து	
திண் கொள் — வலிமை கொண்ட	வந்துகாணீர்!-; (ஏ- அசை.)

வ்யா. விண்கொளித்யாதி. அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணாதிக ளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரக்ருதிகளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவருக்கு புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கைக்காக முன்னே யிங்கேவந்தவதரித்தானாய்த்து. "தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்னக்கடவதிறே. திண்கொளித்யாதி. காயபலமும் மநோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் க்ஷயித்துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் பால் நெடுக நெடுக அஸுரவர்கம் க்ஷீணமாய்விட்டதிறே. கண்களித்யாதி. இப்படி அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் க்ஷயிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... *௧௧.

அ. பதினொராம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
திருவின் வடிவொக்கும்— பெரியபிராட்டி யோடொத்த ஸௌபாக்யத்தையுடையரான
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி
பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற
உருவு கரிய— நிறத்தால் கறுத்தாய்

புருவம்— திருப்புருவங்கள்
இருந்தவா— இருக்கும்படியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!
பூண் முலையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை உடைய பெண்காள்!
வந்து காணீர்!— (வ-அசை.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே தொட்டில்கொள் அசுரரைத் தேய்வளருமைபோலே லோகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதனா சகடயமளார்ஜுனாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்தே நிரஸித்துச் சென்றது. திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீதுல்யஸௌபாக்யையான தேவகிப்பிராட்டி இப்படிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கும் என்கையாலே- திரு "உள்ளமுதன்ன தேவகி" என்றது இங்கே வ்யக்தமாயிற்றே.

உருவித்யாதி. நிறத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருக்கும் மணிபோன்ற வடிவையுடையவனுடைய. பருவமித்யாதி. மதனன் கரும்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணாலங்க்ருதமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... *கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யநுபவித்த வனந்தரம், திருமகரக்குழையினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ணமெழில்கொண் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமியையும்
மலையும்— பர்வதங்களையும்
கடலும்— ஸமுத்ரங்களையும்
உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திருநிறம் கொண்ட
மகரக்குழை— திருமகரக்குழைகளான
இவை— இவற்றின்

க்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் லாவண்யத்தாலே வந்த அழகையுமுடைய திருமகரக்குழைகளான வெற்றியுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; அழகிய ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... கஅ

அ. பதினாறாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை யநுபவித்த வனந்தரம், திருநெற்றியினழகை யநுபவிக்கிறாள்.

மூ.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. கசு

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை	பற்றி— கையைப்பிடித்து
இழைத்து— கட்டி	பறித்துக்கொண்டு— அபஹரித்துக்கொண்டு
திரிதருவோர்களை— திரிகிற பெண்களுடைய	ஓடும்— ஓடுகிற
முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்கிற) சிறு சுளகுகளையும் [சிறு முறம்]	பரமன்தன்— (இப்படி) தலைவனாயுள்ளவனுடைய
தூதையும்—(மணற்சோறாக்குகிற)சிறியபானைகளையும்	நெற்றி— திருநெற்றி
முன்கைமேல்— முன் கைமேல் நின்று விளையாடுகிற	இருந்த ஆ— இருக்கும்படியை
பூவையும்— நாகணவாய்ப் புள்ளையும்	காணீர்! — காணுங்கோள்;
	நேர் இழையீர்! — சேர்ந்த ஆபரணங்களை யுடையபெண்காள்!
	வந்துகாணீர்!; (வ - அகை.)

வ்யா. முற்றிலுமித்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல் கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற் சோறாக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேலேயிருந்து பேசக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும். பூவை- நாகணவாய்ப்புள். பற்றியித்யாதி. கையைப்பிடித்து, வலிமையாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடும் நிலையில் தலைவனானவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த அபாலத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; நன்மையதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து

பதவுரை.

அழகிய — அழகியதாய்
பைம்பொன்னின் — பசும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட
கோல் — கோலை
அங்கை — அழகிய கையாலே
கொண்டு — பிடித்துக்கொண்டு
கழல்கள் — திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும்
சதங்கை — சதங்கைகளும்
கலந்து — சேர்ந்து
எங்கும் ஆர்ப்ப — எங்கும் ஒலிக்க
மழ — இளமை பொருந்திய
கன்று இனங்கள் — கன்றுகளின் கூட்டங்களை
மறித்து — மடக்கி
திரிவான் — திரிகிறவனுடைய
குழல்கள் — திருக்குழல்கள்
இருந்த ஆ — இருந்தபடியை
காணீர்! — பாருங்கள்;
குவி முலையீர்! — குவியும் முலைகளையுடைய பெண்காள்!
வந்து காணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்தியெழிக்கவேண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. கழல்களித்யாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிரவோடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க த்வனிக்க. மழகன்றித்யாதி. இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடக்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளவனுடைய. குழல்களித்யாதி. "தெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னோடி." என்கிறபடியே அதிரவோடுகையாலே அளைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். உ0

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

இருபதோடு ஒன்றும்—இருபத்தொரு பாசுரங்களையும். | (ஏ - அசை.)

வ்யா. சுருப்பார்குழலி இத்யாதி. மெல்லொலிப்பது வல்லொலியாய், சுரும்பாரென்கிறவிது, சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப் பானம் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி. முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தை, அவதார ஸமகாலத்திலே அநுபவித்து, பிறர்க்கும் அநுபவித்துக் காட்டிச்சொன்ன பாதாதிகேசத்தை. தென்புதுவை இத்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த. அவளுடைய ஆதரத்தளவன்றிக்கே யிவருடையவாதரம்.

" கோதைக்குழலாள யசோதை " " பணைத்தோளிளவாய்ச்சி " " மைத்தடங்கண்ணி யசோதை " இத்யாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், " உழந்தாள் நறுநெய் " " அதிருங் கடல்நிற வண்ணன் " " நோக்கி யசோதை " இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், " மறங்கொளிரணியன் மார்வை முன்கீண்டான் " " இருமாமருதமிறுத்த இப்பிள்ளை " " சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள்கொள்வளை யெயிற்றாருயிர் வவ்வினான் " இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நேர்படமாக வருளிச்செய்த அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரந்தன்னில் உத்தரகால சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம். அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தசை பிறந்து இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராயிருக்கை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு அநுபவித்தும் இவள் பாதாதிகேசமநுபவித்துப் பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுபோலன்றிதுவே, அவளோடு இவர்க்கு வாசி. ஆகையாலே, " அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த " என்றருளிச்செய்தாராய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கண்டு கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுரைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாகச்சொல்லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையேயாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல். போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே போய் " சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு " என்கிறபடியே அவனை யநுபவித்து

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடக்கித் திருமுடியளவு முண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி யநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனிமேல், வளர்ப்பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவிக்கப் போகிறார். ஸர்வஸ்மாத்பரனும் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும் ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனும் காரணபூதனுமாய் ஸர்வேச்வரன், யசோதாவிடத்திலே பாலதாநு திருமேனியோடே அவதரித்தானும் அவனுடைய ஸ்திதி கமந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதே பரத்வேசாவஸிகருக்கும். இதனை, யசோதைப்பிராட்டி மனோரதித்துக் கண்டாளாகச் சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய பாலத்துக் கநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி
ஆணிப்பொன்னாற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்
பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்
மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்— (இரண்டருகும்) மாணிக்கத்தை
கட்டி—கட்டியும்
இடை— நடுவில்
வயிரம்— வயிரத்தை
கட்டி—கட்டியும்
ஆணிப்பொன்னால்—மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலே

உனக்கு— உனக்கு
விடுதந்தான் — அனுப்பினான்;
மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு
குறளனே!—வாமநனானவனே!
தாலேலோ—‡தாலேலோ;
வையம்—உலகங்களை
அளந்தானே!—த்ரிவிக்ரமனாய் அளந்தவனே!

[illegible]
கிரியதாய் நீருவம் கொடுத்தே. பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்டான். மாணிக்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே கழும்பெறின ப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வாமநரூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே வளர்ந்து லோகத்தை யளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே! தாலேலோ. ... ... க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்கநந்தரம் பரிகாரிதனாய் ஈச்வராபிமானியான ருத்ரன் கிந்தித்தரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

ரு.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழிற்றெழ்கினோடு
விடையேறு காபாலி யீசன் விடுதந்தான்
உடையாயழேலழேல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின
கனமணியோடு—பொன்மணியோடு
இடை—நடுநடுவே
விரவி—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழ்கினோடு—¶ இடைச்சரிகையோடு கூட
ஒண்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான அரைவடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹநனாய்
காபாலி—கபாலதாரியாய்
ஈசன்—ஐச்வர்யத்துக்கு நியாமகனான ருத்ரன்
விடுதந்தான்—கொடுத்தனுப்பினான்;
உடையாய்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!
அழேல்! அழேல்!!—அழாதேகொள், அழாதேகொள்;
தாலேலோ—;
உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்தருளினவனே!
தாலேலோ—;

¶ இடைச்சரிகை—இடையில் சொருகுகிறசத்தி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்த்தியான பொன்மணியோடு நடுநடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிகையோடுங் கூடியிருக்குமுள்ள அழகிய மாதளம்பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹநனாய் கபால ஹஸ்தனாய் ஐச்வர்யத்துக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாயித்யாதி. ஒருவர் 'என்னது' என்று சொல்லாதபோதும் அவர்களையும் அவர்களுடைமையோடு வாசியற

என் — எனக்கு
தம்பிரானார் - ஸ்வாமியாய்
எழில் — அழகிய
திருமார்வற்கு — திருமார்வையுடையவனாய்
அழகிய சந்தம் — அழகிய நிறத்தையுடைய
தாமரை தாளற்கு — தாமரைப்பூ போன்ற திருவடிகளையுடையவனான வுனக்கு
இந்திரன் தானும் — தேவேந்த்ரனும்
எழில் உடை — அழகை உடையதான
கிண்கிணி — கிண்கிணியை
தந்து — கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து
உவனாய் நின்றான் — * அதூர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான்;
தாலேலோ —;
தாமரைக்கண்ணனே! — தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
தாலேலோ —;

* அதூரவிப்ரக்ருஷ்டன் — ஸமீபத்திலும் தூரத்திலுமின்றியே மத்யஸ்தனாயிருக்குமவன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானார் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானாரென்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சந்த மித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமுடைய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் முதன்மையை யுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸேவைசாய்த்தோற்ற அதூர விப்ரக்ருஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தாமரையித்யாதி. ஸிஞ்சித்தரித்தவர்களைக் குளிரக்கடாக்ஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... ... * ௭.

௮. நலப்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதானரான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தொடரும்
அங்கண் விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ ௮.

பதவுரை.

மலர்மேல்—செந்தாமரை மலர்மேலுறைகின்ற	வாசிகையும்— திருநெற்றிமாலையும்
திருமங்கை—பெரிய பிராட்டியார்	போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;
கான் ஆர்— காட்டிலேயுண்டான	கோனே!— ஸ்வாமியானவனே!
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே	அழேல்! அழேல்!!— அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!!,
கை செய்த— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின	தாலேலோ;
கண்ணியும்— மாலையையும்	குடந்தைக் கிடந்தானே!—திருக்குடந்தையில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி	தாலேலோ.
செழும்— செழுமைதங்கிய	
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற	

வ்யா. கானாரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளருகையாலே பரிமளம் மிக்கதாயிருக்கும் திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப் பண்ணின கண்ணியும். வானாரித்யாதி. ஆகாசபர்யந்தம் எங்கும் நிறையும்படி அழகியதாய் செவ்விய சோலை செய்து நிற்கிற கற்பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். தேனாரித்யாதி. தேன்மாறாத செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யாநிற்பவளாய், (ஏ) “விஷ்ணோஸ்ஸ்ரீரநபாயிநீ” என்னும் பருவத்தை யுடையவளான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். கோனேத்யாதி. ஸர்வ நியந்தாவாய் நிர்வஹிக்க வேண்டியபடி என்ன செய்யமாட்டாயோ! அழாதேகொள் அழாதேகொள் தாலேலோ. குடந்தையித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கேற்றபடி கிடக்கை தோன்றத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தவனே! தாலேலோ. ... ... எ

அ. கச்சொடுபொற். பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தரம் பத்நியான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கச்சொடு பொற்சுரிகைக் காம்பு கனகவளை
உச்சியணிச் சுட்டி யொண்டாணிரைப் பொற்பூ
அச்சுதனுக் கென்றவனியாள் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயணா அழேல் தாலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சொடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல் கட்டிக்கொள்ளும் கச்சோடே	காம்பு— திருக்காப்பின் சேலையும்
	கனகம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட

...— ஒழுங்கான
...— பொற்பூவையும்

உண்டாய்!— உண்டவனே!
தாலேலோ—;
நாராயணா!; அழேல்; தாலேலோ—;

வ்யா. சுத்திப்பாதி. திருவரையில் சாத்தின [illegible] மேலே கட்டுகைக்கான [illegible] அழகிய [illegible], திருவரைக்கு அநுரூபமாக [illegible] சேர்வையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன் [illegible], திருமுன்கையிலே [illegible] கட்டியும், ஒள்ளியதாளை [illegible] திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச் சாத்துகைக்கான பொற்பூவும் அச்சுதனிற்பாதி. ஆச் [illegible] வரவிட்டாள். நச்சுமுலை பாதி. பூதனை [illegible] பருகுகைக்கு [illegible], பூதனையை முடிக்கைக்காக அவளுடைய [illegible] முலையை உண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணனிற்பாதி. உபயவிபூதியி [illegible] உபயவிபூதி நாதத்வ ஸூசகமான நாராயணசப்த வாச்யனானவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. ... ... அ

அ. [illegible]. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்த இத்தலையைப் பேணிப் [illegible] எல்லாவிலும் வ்யாவர்த்தையான [illegible] தன்னுடைய [illegible] சொல்லுகிறது.

மூ.—மெய்த் திமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சனமுஞ் சிந்தூரமும்
வெய்ய கலைப்பாகிக் கொண்டு உவளாய் நின்றாள்
அய்யா வழேலழேல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ கூ.

பதவுரை.

...— திருமேனியிலே
...— [illegible]
[illegible] — கஸ்தூரி, கற்பூரம்,
[illegible]
...— [illegible] பொடியையும்
...— [illegible]
...— [illegible]

வெய்ய — வெய்யிய
கலை— [illegible]
பாகி— [illegible]
கொண்டு — எடுத்துக்கொண்டு
உவளாய் நின்றாள்— [illegible] நின்றாள்,
அய்யா!— [illegible]

(முமு, திருக்குறுங்குடியில் அழகு பெற்ற சாத்துகைக்குச் சாத்துப்படி. வெய்யமை தாழ்ந்து. வெள்ளையான கலையை வாசுதேவனுடைய தாய்மையானவள் கொண்டுவந்து அநுசரிக்கக்கடவாய் நின்றாள். அய்யாகிதியாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழகிய கொள் அழகிய கொள் தாலேலோ. அரங்கத்திர்யாதி. அந்தணர்வல்லாமிருந்ததை நிர்வஹிக்கைக்கொடக் கோயிலில் திருவரங்கனாயிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய கலைப்பாகி என்கிறது, வெய்யமை - விருப்பத்துக்கு வாசகமாகையாலே ஸர்வஜ்ஞமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற வாக்தேவியைச் சொல்லுகிறதாய், அரியிலே வல்லாருக்கும் ப்ரதானனாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவள் பண்ணின இந்நிதக்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலுடைய, அதுக்குச்சேர நிர்வஹிக்கவுமாம் ... ...

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே ௰.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவை மறைத்து, தாய்வடிவு கொண்டுவந்த
பேய்ச்சி — பூதனையின்
முலை — முலையை
உண்ட — அவள் முடியும்படி உண்ட
அஞ்சனவண்ணனை — கறுத்த நிறமுடைய கண்ணனை
ஆய்ச்சி — தாயான யசோதை
தால் ஆட்டிய — தாலாட்டின படிகளை
செஞ் சொல் — செவ்விய சொல்லை உடைய
மறையவர் — வேதத்தை நிரூபகமாக உடையவர்கள்
சேர் — சேர்ந்துவாழ்கிற
புதுவை — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த
பட்டன் — ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல் — பாசுரங்களை
எஞ்சாமை — குறைவற
வல்லவர்க்கு — ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்தான் — துன்பமானது
இல்லை — இல்லையாம்.

(ஏ - அரை.)

அடிவரவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழு வோதக் காணார் கச்சு மெய் வஞ்சனை தன்.

(அ)

அ-ந் திருமொழி, க-க்கு, பாட்டு-கக.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே யசோதைப் பிராட்டி அவனை மனோரதாநுரூபமாக அழைக்கையாலே பற்றிக் கண்வளரப்பண்ணுகைக்காகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல், தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன் சப்பாணிகொட்டுமுற்றத்தே போந்து தவழ்ந்து புழுதியளைந்து, சந்த்ரனை யழைப்பதான ப்ரகாரத்தை, அவள் அநுபவித்து அவனுக்குப் பாகசந்த்ரனை வரச்சொல்லிக் கொண்டாடும் ப்ரகாரத்தைத் தாமும் அநுபவித்துப் பேசி இனியராகிறார். பாலருக்கு(க) "மம ஹஸ்தம் சந்த்ர" என்கிறபடியே பெருமதிப்பருமாய் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவனல்லனே. தன்னோடொக்கப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தர மில்லாமையாலே அநாதித்திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே வர்த்தமானனாக ஜனித்து இடையரிலே இடையனாய்ப் பிறந்து அவதாரத்தின் பெரும்பாடு தோற்ற ஸாமான்யமனுஷ்யர்களை அடைந்து தத்ஸஜாதீயனாய்ச் செய்த சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கில் ஸர்வஜ்ஞ பதிலமையாமலிருக்கையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளியக்கண்டவர்கள் அதிலே ஈடுபட்டாய் அநுபவிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே. மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும்போலன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அதிப்ரேமவிஷயத்தாலே கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி, இவ்வவதாரரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் நழுவவிடாரிறே; ஆனையாலே, அவன் புழுதியளைந்து சந்த்ரனை அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களை தத்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே தாமும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார்.

தூங்கத்தூங்க— பலகாலும் அசைந்தாடும்படியாகவும்
பொன்முகம்— அழகிய முகத்தையுடைய
கிண்கிணி— அரைச்சதங்கை
ஆர்ப்ப— (காலாலழுத்துகையால்) ஒலிக்கும்படியாகவும்
தவழ்ந்துபோய்— தவழ்ந்துசென்று
புழுதி— தெருப்புழுதியை
அளைகின்றான்— அளையாநின்றான்

மா— பெரிய
இள— இளமை பொருந்திய
மதீ— சந்திரனே!
நின்முகம்— உன்முகத்தில்
கண்— கண்கள்
உளவாகில்— உண்டேயானால்
நீ இங்கே நோக்கிப் போ— நீ இங்கே பார்த்துப் போ

வ்யா. முதற்பாட்டு. தவழ்ந்துபோய். வெறும்புறத்திலே அரைத்து வழிக்கவேண்டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக ‡ சாத்தப்பட்டுள்ள சுட்டியானது தவழ்கைக்காகத் திருமுன்பை நாற்றுகையாலே பலகாலும் அசையும்படியாகவும் திருவரையிலே சாத்தியிருக்கிற அழகிய முகத்தையுடைத்தான கிண்கிணியானது தவழ்கையால் ஒலிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்துபோய் புழுதியளையாநின்றான். பொன்முகக் கிண்கிணியென்றது- சேவடிக்கிண்கிணியாகிற பாதச்சதங்கையாகவுமாம். அதிலே தவழும்போது மிகவும் சப்திப்பது என்றபடி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, லீலாவிசேஷத்தை இளமாமதீ. இக்கூத்தைக் கண்டு ஆழ்ந்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுக்தனான சந்த்ரனே. இளமாமதி யென்பது இளமைபொலிக்க மதியென்றபடி. நின்முக மித்யாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ... ... க

மூ.—என் சிறுக்குட்டன் எனக்கோர் இன்னமுது எம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனோடாடலாட வுறுதியேல்
மஞ்சில் மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு
ஓர்— அத்விதீயமாய்
இன் அமுது— மதுரமான அமிர்தம்போன்றவனாய்

தன்— தன்னுடைய
சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்
காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னைக்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்கிறுக்குட்டில். [illegible]
கொளின்முது. [illegible]
[illegible] கம்டுஜன். [illegible]
[illegible]
[illegible] தன்னிருப்பாதி. [illegible]
[illegible] அந்தணப்ராதி. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ... ...

ரூ—சுற்று மேனிவட்டஞ் சூழ்ந்து சோதிடந்தேங்கும்
எத்தனை செய்தே மேன்மைகள் முகம்னேரேனைய்
விந்தகன் வேங்கடவனை ஞன்னே விளிக்கின்ற
கைத்தலமோ [illegible] கழுதோழா ௯.

பதவுரை.

அப்புசீ!— சக்கிரமே!
[illegible]— ஒளிமய [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
விந்தகன்— [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. சுற்றுமிக்யாதி. ஒளிமய [illegible]
[illegible] எங்கும் [illegible]

தக்கதறிதியேல் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்கட்பெறாத மலடனல்லையேல் வாகண்டாய் சு.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரனே!
சக்கரம்— திருவாழி ஆழ்வானை
கையன்— திருக்கையிலே கொண்டவன்
தடம்— தன்னுடைய அகன்ற
கண்ணால்— திருக்கண்களால்
மலரவிழித்து— மலரப்பார்த்து
ஒக்கலைமேல் இருந்து— தன் இடுப்பிலே இருந்துகொண்டு
உன்னையே— உன்னையே
சுட்டுகின்றான்!— குறித்துக் காட்டா நிற்கும் காண்!;
தக்கது— உனக்குத் தகுதியானதை
அறிதியேல்— உணருமாயாகில்
சலம் செய்யாதே— வஞ்சனை செய்யாதே [சலம்-கபடம்.]
மக்கள் பெறாத— பிள்ளைகளைப் பெறாத
மலடன்— மலடனாக
அல்லையேல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வா கண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. சக்கரக்கையன். * கருதுமிடம் பொருதும் திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். இத்தால்- நீ வாராதொழிந்தால் உன்னை சிக்ஷிக்கைக்கீடான பரிகரமுடையவனென்கை. தடங்கண்ணால் - இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னை மலர விழித்து மலரப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து. உன்னையே சுட்டுகின்றான். வேறொன்றில் கண்வையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்குங்காண். தக்கதறிதியேல். உனக்குத் தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்கும் ஆச்ரயணீயனாயிருக்கிற இவனுக்கு வஞ்சனை செய்யாதே. மக்கள்பெறாத. பிள்ளைகள் பெறாத மலடனல்லையாகில் வந்து நில் கிடாய். ... ... சு

எ.—அழகிய வாயில் அமுதவூறல் தெளிவுறா
மழலைமுற்றாத இளஞ் சொல்லால் உன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன் சிரீதரன் கூவக்கூவ நீ போதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதீ. ௭.

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையுடைய
ஊறல்— ஊறுகின்றுள்ள

னும்

ஸ்ரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே தரியாநின்றவனுமான இவன் | ஆகாதே!— ஆகாதோ?. [ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவித்யாதி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊறுகின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல் தாறு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். குழகன். கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். சிரீதரன். கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிறே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால் போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, செவிடரைப்போலே நீபோவதியாகில். புழையித்யாதி. உன்னுடைய செவி துளையிலவாகாதே. புழை-ரந்த்ரம். உன்னுடைய ச்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரயோஜனமில்லையாகாதோவென்கை. புகர் மா மதீ!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... ... * ரு.

சூ.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமேந்துந் தடக்கையன்
கண்டுயில்கோள்ளக் கருதிக்கோட்டாவி கோள்கின்றுன்
உண்டமுலைப் பாலறுகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டனின் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. சு.

பதவுரை.

விண்தனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதீ!— மிகவும்பெருமைதங்கியசந்த்ரனே!
தண்டொடு— ("கௌமோதகீ") என்னும் கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
சார்ங்கம்—("ஸ்ரீசார்ங்கம்" என்கிற) தநுஸ்ஸையும்
ஏந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான

கண் துயில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்ந்தருளுவதாக
கருதி — நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான் — கொட்டாவி விடாநின்றான்,
உறங்காவிடில்— கண்வளராமற்போனால்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அறு கண்டாய்— ஜீரிக்கமாட்டாது கிடாய்; (ஆகையால், நீ,)
விரைந்து— த்வரையாக

தான் ஆபரண கோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாயிற்று இருப்பது. இதனால் - ஸௌலப்யம் அநுபவித்து வாழலாயிருக்க, இவற்றின் விரஹத்துக்கிலக்காய் முடிந்துபோகாதேகொள் ளென்கை. கண்டுவிலித்யாதி. கண்வளர்க்குநேவதாக நினைந்து, அதுக்கு ஸம்ப்ரமாகக் கொட்டாவிகொள்ளாநின்றான். உண்டவித்யாதி. கண்வளர்க்குமளவு பெறாதவில், அமுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாப். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா. உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பாயாய் வாழ்வில் பெருமையையுடையனாயிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பாக்யத்துக்குமிடாக அவ்வரவுகொண்டு ஓடிவா. ௬.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதீ!— பெருந்தன்மை தங்கிய சந்த்ரனே!
பாலகன் என்று— ‘இவன் சிறுப்பிள்ளை’ என்று நினைத்து
பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை
செய்யேல்— செய்யாதேகொள்;
பண்டு ஒருநாள்— முன்பொருகாலத்திலே
ஆலின் இலை— ஆலந்தளிரிலே
வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த
சிறுக்கன் அவன் — சிறுப்பிள்ளையானவன்
இவன்— இவன்காண்;
வெகுளும் ஏல்— (இவன்) சீறினானாகில் [வெகுட்சி--கோபம்]
மேல் எழப் பாய்ந்து — மேலெழக் குதித்து
பிடித்துக்கொள்ளும்— (உன்னைப்) பிடித்துக் கொள்வான்
(ஆனபடியால்)
மாலை— இப்படிப் பெரியனானவனிஷயத்தில்
மதியாதே — சிறியன் என்று அலக்ஷ்யமாக நினையாமல்
மகிழ்ந்து— (“இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற் றோமே” என்னும்) உகப்பை உடையனாய்க்கொண்டு
ஓடி வா.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையென்று இவனுடைய பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதேகொள். பண்டொரு வித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனம். ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதகடனா ஸா

சிறியன் என்று — சிறுப்பிள்ளையென்று
இகழேல் கண்டாய் — அவமதி செய்யாதே கொள்;
சிறுமையின் — இவன் பால்யத்தினுடைய
வார்த்தையை — ஸ்வபாவவிசேஷத்தை
மாவலி இடை — மஹாபலியிடத்திலே
சென்று கேள் — போய் கேட்டுக்கொள்;
சிறுமை — ("இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்) சிறுமை நினைத்தவிது

நீயும் — நீயும்
உன் தேவைக்கு — அவன் விஷயத்தில் தாஸ்யத்துக்கு
உரியை காண் — தகுந்தவனாவாய்;
நெடுமால் — ஸர்வாதிகனான இவன்
விரைந்து — த்வரித்து
உன்னை — உன்னை
கூவுகின்றான் — அழையாநின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால ஸிம்ஹம்போலே செருக்கையும் வீர்யத்தையுமுடையனாயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பிள்ளையென்று அவமதியாதே கிடாய். சிறுமையித்யாதி. இவனுடைய பால்யத்தினுடைய விசேஷத்தை வாமனனாய்ச் சென்று, தன்னை விகாரித்து "மூவடி" என்று இரந்து இரண்டடியாலே ஜகத்தையடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹாபலி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமையித்யாதி. இப்படியிருக்கிறவன் விஷயத்தில் சிறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவுதியாகில், அப்போது நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்குப் பாத்ரன் காண். நிறைமதீத்யாதி. பரிபூர்ணனான சந்த்ரனே! ஸர்வாதிகனானவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னையழையாநின்றான்; ஆனபின்பு சீக்கிரமாக ஓடிவாவென்று கருத்து. ... ... அ.

மூ. — தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழ்கொண்டுன்னை யெறியுமையுற வில்லைகாண்
வாழவுறுதியேல் மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

மாமதீ! — பெருமையுடைய சந்த்ரனே!
தாழியில் — தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வெண்ணெய் — வெண்ணெயை
தட — விஸ்தீர்ணமான
கை ஆர — கை நிறையும்படி

எம்பிரான் கண்டாய் — எங்கள் குலத்துக்கு உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை — உன்னை
கூவுகின்றான் — அழையாநின்றான்;

ளை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க கைபண்ணோ மென்னும்படி வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்த்ருதமான வகைநெறியும்படி அள்ளி அமுதுசெய்க. பேழை யித்யாதி. உள்ளுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவயிற்றை யுடையனாய் எங்கள்குலத்துக்கு உபகாரகனா யிருக்கிறவன்காண் உன்னை யழையா நின்றான். இத்தால் - தன்பருவத்துக்கீடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுங்கினாற்போலே யிருப்ப தொன்றுகாண் உன்னை யழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாதபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருக்கில் தலையை யறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை யெறியும்; இதில் ஸம்சய மில்லைகாண். வாழவித்யாதி. அப்படி அவன் க்ரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாம்படி ப்ரீதனாய் ஓடிவா. ... ... ௯.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை — கறுத்த
தட கண்ணி — பெரிய கண்களை உடையவளான
அசோதை — யசோதையானவள்
தன் மகனுக்கு — தன் புத்ரனான இவனுக்கு
ஒத்தன — நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையான
இவை சொல்லி — இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த — சந்த்ரனை நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் — பாசுரத்தை
ஒளி — தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
புத்தூர் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்
வித்தகன் — ஸகலஸமர்த்தரான
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த — விஸ்தரித்து அருளிச்செய்ததான
தமிழ் — த்ராவிட பாஷா ரூபமான
இவை — இப்பாசுரங்கள் பத்தையும்
எத்தனையும் — ஏதேனும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு — சொல்லவல்லவர்களுக்கு
இடர் — துக்கம்
இல்லை — ஒன்றுமில்லை.

(ஏ - அசை.)

பாதி. நிலமிதிதானே ஜ்ஞானப்ரேமங்களை விளைக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் மங்களாசாஸந ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித்து அருளிச்செய்ததாய் த்ராவிடரூபமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஏதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. ... ... ௰.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றுச் சக்கரம் அழகிய தண்டு
பாலகன் சிறியன் தாழ் மை உய்ய.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ௪ - க்கு, பாட்டு-௫௧.

அ. மேழிற்றிருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியளைந்து, அம்புலியை யழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானநுபவித்து, அவனைத்தன்னைச் சந்த்ரனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனோடே விளையாட வேண்டியிருந்தாயாகில் விரைந்துவாவென்று பலவுங்களாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாமும் பேசி, பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தே தத்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷ்டிதத்தை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கீடாக அவன் செங்கீரையாடுகிறது காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து " எனக்கு ஒருகால் செங்கீரை ஆடவேணும் " என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்தபடியைத், தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினாப்போலே பேசி இனியராகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகச் செங்கீரை யாடவேணுமென்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்கிறதும் அந்த சேஷ்டிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிகளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே கர்ப்பைக்பத்

செய்யவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
யாயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாடுகவே.

பதவுரை.

உய்ய— ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
உலகு— உலகங்களை
படைத்து— ஸ்ருஷ்டித்து [உண்டாக்கி]
உண்ட— பின்பு அவற்றை உண்டு ரக்ஷித்த
மணி வயிறா!— அழகிய வயிற்றை உடையவனே!
பல ஊழி ஊழி தொறும்— பல கல்பங்கள் தோறும்
ஆலின் இலை அதன் மேல்— ஒரு ஆலிலையின் மேலே
பைய— மெள்ள [அவ்வாலிலை அசையாதபடி]
உயோகு துயில் கொண்ட— யோகநித்திரை பண்ணியருளின
பரம்பரனே!— பரனிற்காட்டிலும் பரனாயிருக்குமவனே!
பங்கயம்— தாமரையை ஒத்ததாய்
நீள்— நீண்டிருக்கிற
நயனம்— திருக்கண்களை உடையனாய்
அஞ்சனம்— மைபோன்ற
மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!
செய்யவள்— செந்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்டிக்கு வாஸஸ்தானமான
நின் அகலம்— உன் திருமார்வானது
சேமம் என— ரக்ஷையை உடைத்தாகவேணும் என்று
கருதி— நினைந்து
செல்வு பொலி— ஐச்வர்ய ஸம்ருத்திக்குக் குறிப்பான
மகரம்— திருமகரக் குழைகளோடு கூடின
காது— திருக்காதுகளானவை
திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விளங்க
ஐய!— ஐயனே!
எனக்கு— எனக்கு
ஒருகால்— ஒருவிசை
செங்கீரை ஆடுக— $ செங்கீரை ஆடியருளவேணும்
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு பவ்யனாய்
போர்— யுத்தோந்முகமான
ஏறு!— ரிஷபம்போலே செருக்கி இருக்கிறவனே!
ஆடுக! ஆடுக!— ஆடவேணும் ஆடவேணும்!

$ செங்கீரை— தாய்மார் முதலானோர் பிள்ளைகளைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நர்த்தந விசேஷம்.

யுமாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களையுமுடையவனாய், அதற்கு பரபாக மாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுமுடையவனே. செய்யவளித்யாதி. பெரிய பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்தாநமான உன்னுடைய திருமார்வானது இத்தனைக்காலும் அசையாதே ரக்ஷையையுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஸேனாபதிகளுக்கு ஸூசகமான திருப்பதக்குழைகளோடு கூடின திருக்காதுகளானவை உஞ்ஜலாடிக்கொண்டு விளங்க. ஐயவென்யாதி. ஐயனே! என்பொருட்டாக ஒருகால் செங்கீரையாடியருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. ஆயர்களுக்கு ஸ்வாமியானவன் ஆனபடியாலேயும், அதுதானே புத்திரத்வமுடைய ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும் ஆடியருளவேணும். செங்கீரையாவது- தாயார் முதலானோர், பிள்ளைகளைத் தாங்கினால் அசைந்து விடுவதொரு க்ரீடா விசேஷம். ... ... க.

௨.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுணனுடலங்
குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிராற்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர் பதிமிக்கு வெகுண்டுவரக்
காளநன்மேகமவை கல்லோடுகார்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ௨.

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிடுக்கை உடைய நரசிம்ஹத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக் கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
குருதி— ரக்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸுரன்

கூர் உகிரால்— கூர்மையான நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸுரன் உடலைக்) கிழித்தவனே!,
மேலை— மேன்மை தங்கிய
அமரர்பதி— தேவேந்த்ரனானவன்
மிக்கு வெகுண்டு வர— மிகவும் கோபித்து வந்த வளவிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமியினிருந்தகார்யத்தை நிறை வேற்றுவதற்கு வல்ல) நன்மையுடைய

ஆயர்கள் போரேறு—, ஆய்க ஆர்க—;

குடையா— குடையாகக்கொண்டு

காலிகள்— பசுக்களை

வ்யா. இடைப்பாட்டு. கோளரியி னுருவங்கொண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற அவனை நிரஸிக்கைக்காக மிக்கவுடைத்தான நரஸிம்ஹ வேஷத்தை பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு. அவுணனித்யாதி. பாபிஷ்டனான ஹிரண்யாஸுரனுடைய வாட்டமான புஜங்களாலுண்டான செருக்காலே மிகவும் வளர்த்த சரீரமானது ரத்தங்குழம்பிக் கிளரும்படியாகவும், (க) "வைவகுத்ராஸி" என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யென்று, * இங்கில்லையென்று தான் * அனந்நிட்ட தூணைத் தட்டின அவன் மநஸ்ஸு புரிந்து ஸ்வபுத்ரனானவனை "ஸர்வகாதி" என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்கவொண்ணாதுகொண்டு முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே ஹிரண்யமார்பு உறைக்க ஊன்றிக் குடைந்தவனே. பிளவென்றது - "இல்லை" என்ற மநஸ்ஸு பிளந்தென்றபடி. மெய்ம்மைகொளவென்றது-மெய்ம்மையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி. மேலையித்யாதி. ஐச்வர்யத்தாலும் ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதியான இந்த்ரன் "எனக்கிட்ட சோற்றை யுண்டவனார்?" என்று பசியாலே மிகவும் கோபித்தவர், கடலை வறளாக்கப் பருகுமாபோலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யஞ் செய்கையாகிற தன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க. அன்றிக்கே, "கார்" என்று பாடமானபோது - கல்லோடே கூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியித்யாதி. "இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுக்கு இடுங்கோள்" என்று முன்பில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. "இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்த" என்னாதே, "காலிகள் காப்பவனே" என்றது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ப்ரதானம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையே யிறே. ஆள. இப்படி ரக்ஷித்த ஆண்மையையுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்து என்னை யாளும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்யாதி. எனக்காக ஒருகால் செய்கைப்படி யருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. பூர்வவத். ... ... உ.

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாபியுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்

தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதுந்

தாரகையின்னுலகுந்தடவி யதன்புறமும்

விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்

பொருதேன்!— பொருதவனைத்திருப்பவனே!
காமரூ— திருவாவியுள்ள சாடான
நல்மலர்— நல்தாமரைமலரில் பிறந்த
நால் முகனுக்கு— சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு
ஒருகால்— வேதத்தைப் பிரகாசிக்க
காலத்தில்
தம்மனை ஆனவனே!— தாய்போலே பரிவ
னானவனே!
தரணி தலம் முழுதும் — பூதலம் அடங்க
லும்
தாரகையின் உலகும்— நக்ஷத்ரலோகமும்
தடவி— திருவடிகளால் ஸ்பர்சித்து
வளர்ந்தவனே!— த்ரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்த
வனே!
வேழமும்— "குவலயாபீடம்" என்னும்
யானையும்
ஏழ் விடையும்— எழுரிஷபங்களும்
விரவிய— ஒறுப்பதாக உன்மேலே வந்து
கலந்த
வேலைதனுள்— ஸமயத்திலே
வென்று— அவற்றை ஜயித்து
வருமவனே!— வந்தவனே!
அம்ம!— ஸ்வாமியே!
எனக்கொருகால்இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. நம்முடை நாயகனே. நம்மளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. நான்மறையின்பொருளே. நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதான ப்ரதிபாத்யனானவனே. (க) "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" என்றானிறே. நாபியுளித்யாதி. திருநாபியிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமாயிருந்துள்ள தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய சதுர்முகனுக்கு ஒருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மனை- தாய். மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (உ) "யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்று அவன் 'தம்மிழந்தேன், கண்ணிழந்தேன்' என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே "ஒருகால் தம்மனையானவனே" என்கிறது. தரணிதலமித்யாதி. பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் கீழ்ப்பட்டதென்றால்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, அதுக்குமப்புறத்துள்ள தேசங்களெங்கும் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே. இத்தால்- ஆச்ரிதனான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்பாதனம் பண்ணுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமித்யாதி. குவலயாபீடமும் ஸப்தரிஷபங்களும் நலிவதாக உன்மேலே வந்து கலசினவளவிலே அவற்றை ஜயித்துவருமவனே. வேழத்தையும் ரிஷபத்தையும் ஜயித்தது (ங) பிற்காலத்திலேயாயிருக்கச்செய்தேயும், ஏககாலத்திற்போலே அருளிச்செய்தது, விரோதிநிரஸநத்தில் த்வரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ப்ரியகரமாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம- ஸ்வாமி. எனக்கித்யாதி. பூர்வவத். ... ... ௩.

மூ.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள

பதவுரை.

வானவர் தாம் — தேவர்கள்
மகிழ — ப்ரீதி அடையும்படியாகவும்
வன் சகடம் — வலியதான சகடாஸுரன்
உருள — உருளும்படியாகவும்
வஞ்சம் — வஞ்சனையை உடைய
பேயின் — பூதனையின்
முலை — முலையிலிருந்த
நஞ்சு — விஷத்தை
அமுது — அம்ருதமாக
உண்டவனே! — அமுது செய்தவனே!
கானகம் — காட்டிலுள்ள
வல் — பலிஷ்டமான
விளவின் — விளாவின் [விளாமரம்]
காய் — காய்களானவை
உதிர — உதிரும்படியாக
கருதி — நினைத்து
கன்று — கன்றை

அது — அந்த வத்ஸாஸுரனை
கொண்டு — கையில் கொண்டு
எறியும் — எறிந்தவனும்
கருநிறம் — கறுத்த நிறத்தை உடையவனும்
என் கன்றே! — என்னுடைய கன்றானவனே!
தேனுகனும் — தேநுகாஸுரனும்
முரனும் — முராஸுரனும்
திண் திறல் — ப்ரபலமான வலிமையை உடையவனும்
வெம் — கொடியவனுமான
நரகன் — நரகாஸுரனும்
என்பவர் தாம் — என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களெல்லாரும்
மடிய — மடியும்படியாக
செரு — யுத்தத்திலே
அதிர — மிடுக்கையுடையவனாய்க் கொண்டு
செல்லும் — சென்ற
ஆனை! — ஆனைபோன்றவனே!
எனக்கொருகால் ஆடுக செங்கீரை.

வ்யா. காலாம்பாட்டி. வானவரித்யாதி. பூபார நிரஸநார்த்தமாக அவதரித்து அவதரிப்பித்த தேவர்கள் பெருமாள் நிரம்ப [illegible] கொண்டு ஆனந்தத்திலே நிர்விக்கிறபடியைக் கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, அஸுராவிஷ்டமாய்க் கொண்டு, கண்ணனை முடிக்க விரகிலே கலிய வந்த ப்ரபலமான சகடத்தை. முலையைக் கொடுத்து கொல்லப்பார்த்த வாலே கட்ட [illegible] வஞ்சகையான பூதனையின் முலையில் அந்தக் கொடிதான விஷத்தை ப்ராணனோடே உண்டவனே. "நஞ்சமுதுண்டவனே" என்று பாடமான போது நஞ்சை அமுதாக உண்டவனே என்று பொருளாகக் கடவது. (க) "[illegible]" என்னக் கடவதிறே. கானகமித்யாதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன இடத்திலே விளாவான வடிவைக் கொண்டும் கன்றான வடிவைக் கொண்டும் நின்ற அஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாகக் கருதிக் கொண்டு நிற்க, அவற்

ஞப் அநிருத்தனுடைய ப்ரத்யும்ந ஸங்கர்ஷணாதும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களுடைய நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடிக்கச்சென்ற ஆனையானவனே. ஆனைபோல் என்னாதே, ஆனை யென்றது (உ) முற்றுவமை. ... ... * ச.

ரு.—மத்தளவுந் தயிரும் வார்குழனன்மடவார்
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கொத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
யூருகரத்தினொடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களலைய
அத்த! எனக்கொரு காலாடுகசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ரு.

பதவுரை.

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்முடியை உடையராய்
நல் மடவார் — நன்மையையும் மடப்பத்தையும் உடையரான ஸ்த்ரீகள்
வைத்தன — சேமித்து வைத்தவையாய்
மத்து — மத்தாலே
அளவும் — அளவிக்கடைகைக்கு போக்யமான
தயிரும் — தயிரையும்
நெய் — வெண்ணெயை உருக்கின நெய்யையும்
களவால் — க்ருத்ரிமத்தாலே
வாரி — கைகளால் அள்ளி
விழுங்கி — வயிறார உண்டு
உன்னிய — உன்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்னும் நினைவை யுடையராய்
ஒருங்கு — ஒருபடிப்பட
ஒத்த — மனம் ஒத்தவர்களாய்

ஊரு கரத்தினொடும் — துடைகளாலும் கைகளாலும்
உந்திய — இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளின
வெம் திறலோய்! — வெவ்விய வலிமையுடையவனே!
அத்த! — அப்பனே!
முத்து — திரு முத்துக்கள் தோன்றும்படி [முத்து - பல்]
இன் — இனியதான
இள முறுவல் — மந்தஸ்மிதமானது
முற்ற — பூர்ணமாக
வருவதன்முன் — வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து — முன் முகத்திலே
அணி ஆர் — அழகு மிகுந்ததாய்
மொய் — நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள் — திருக்குழல்களானவை [குழல் -

போக்யமான தளிரும், முன்பு கடைந்த வெண்ணெயை உண்ட கையும், [illegible] அறி யாதபடி கர்த்தியத்தாலே அபிநிவேசாதிசயமாக வாரியமுது செய்து. உன்னிய-ஒருங்கோத்த விணைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நலியவேணுமென்றுள் சிந்தனையுடையவாய் அநுக்கூடாக வொருபடிப்பட நின்ற ருத்துவர்களாய் [illegible] தெரியாதபடி. இரட்டை மருதாய் வந்து நின்ற வசுரர்களை. ஊருகின்றபோது தவழ்ந்து போனபோதிலே திருத்திருவுடைகளையும் இரண்டு முறியும்படி தள்ளிப்போகட்ட [illegible] திறலையுடையவனே. முத்தின்காதி. திருப்புறங்களில் [illegible] பக்ஷணமான [illegible] பூர்ணமாக வருவதற்கு முன்னே, முன்முகத்திலே அழகுறிகுந் செதிர்த்துள்ள திருத்துயல்களானவை "வந்தாங்காவைவாய்வொழிய" என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை மறைக்கும்படி தாழ்ந்தலைப்பப்படியாக. அணி-அழகு மோய்- செறிய. அத்த-அப்பனே. ரு.

ரு.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!
கானகமாமடுவிற் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானெதிர் வந்தமல்லை
யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆய! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. சு.

பதவுரை.

காய மலர் — காயாம்பூப்போன்ற
நிறவா! — திருநிறத்தை உடையவனே!
கருமுகில்போல் — நீலமேகம்போன்ற
உருவா! — வடிவை உடையவனே!
கானகம் — காட்டிலே
மா மடுவில் — பெரியமடுவினிலே கிடந்த
காளியன் — காளியனுடைய
உச்சியிலே — தலையிலே
தூய — பரிசுத்தமான
நடம் — நர்த்தனத்தை

கரியின் — குவலயாபீடமென்னும் யானையின்
கொம்பு — கொம்புதனை [தந்தத்தை]
பறித்தவனே! — [illegible]
ஆயம் அறிந்து — மல்யுத்தஞ் செய்யும் வகை அறிந்து
பொருவான் — யுத்தஞ் செய்வதற்காக
எதிர் வந்த — எதிர்த்துவந்த
மல்லை — மல்லர்களை
அந்தரம் இன்றி — உடம்புக்கு ஆயாசமுமில்லாதபடி.

கிடந்ததாமரையின் அலைத்துக்கொண்டு, கடாக்ஷத்தாலே விஞ்சினான அவள் கிளைவிலே, வைகுண்டமாநகராலே அழகியதாயிருந்துள்ள கிருஷ்ணைக் கொண்டிருந்த அருளையுடைய நம்பிள்ளையானவனே. கழல்- அழுந்து சிறுமணி- சிள்ளை. தூங்குதொங்கி. பெரிய வார்த்தையையுடைத்தாய் (ச) படர்ந்திருக்கின்ற அலைபாய்ந்து தொங்குகின்ற அரைமாலையைப் பிடிக்கின்றவனே. அடியுங்கு. மல்லாதும் நுழிந்து பொருந்தாத எதிர்த்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கு வயிராக்கைத் த இடமறியும் கிலியாகவென்று அப்ப பொருதழித்து, 'இன்னம் வருவாருண்டோ' என்று பார்த்து மகிழ்ந்தான்று சந்நிதிக்க திருவடிகளை யுடையவனே. அதன்றிக்கே, அந்தமின்றி என்றது - மற்றொருபெயர் போதுடனும் உடனும் இடைவெளியறப் பொருந்தாப்பு. பொருதமைப் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அந்தமானது- அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாமை. அவர்களை அழித்து வென்றிருக்கிறதாகவுமாம். ஆப- ஆபயனே. ... ... ௬.

மூ.—ஆட்புடையாயர் தஞ்சொல் வழுவாதொருநாள்
தூயகருங்குழனற் றோகைமயிலனைய
நப்பினைதன்திறமா நல்விடையேழவிய
நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
தப்பினபிள்ளைகளைத் தனமிகுசோதிபுகத்
தனியொருதேர் கடவித் தாயொடு கூட்டியவென்
அப்ப! எனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ௭.

பதவுரை.

ஆட்பு உடை — மிடுக்கை உடையரான
ஆயர்கள் தம் — இடையர்களுடைய
சொல் — வார்த்தையை
வழுவாது — தப்பாமல்
ஒருநாள் — ஒருகாலத்திலே
தூய — அழகியதாய்
கரு குழல் — கறுத்திருக்கின்ற மயிர் முடியை உடையவளாய்
நல் தோகை — நல்லதோகையையுடைய

நப்பினை தன் திறமா — நப்பின்னைப் பிராட்டி நிமித்தமாக
நல் — கொடுமையில் நன்றான
விடை ஏழ் — ரிஷபங்களேழும்
அவிய — மாளும்படியாக
நல்ல திறல் உடைய — நன்றான மிடுக்கை உடையனாய்
நாதனும் ஆனவனே! — அவ்விடையர்களுக்கு ஸ்வாமியுமானவனே!

தூயவள் — தூயளை

புரா— செல்லப்படியாக | கூட்டிய— கூட்டின
தனி— தனித்த | என் அப்பா!— என் அப்பனே!
ஒரு— ஒப்பற்ற | எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வியா. ஏழாம்பாட்டு. தூப்பித்யாதி. தூப்பு - மிடுக்கு. இத்தால் - ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்று நெஞ்சுகடாதல். இப்படியிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசத்தைக்கப்பாத்த ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயவித்யாதி. அழகிய தாய்க் கறுத்திருந்துள்ள குழலையுடையளாய், அத்தாலே நன்றான தோகைமயில்போலே யிருக்கிற சாயலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டி தேறுதுவாக. இவளோடே சேராமாகில், "ஆர் சொல்லிப் புசிப்பதாலும் நல்லது" என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்லுவழுவாதொழிந்தது. நல்விடையித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் ஏழும் விளக்குப்பிணைப்போலே அவியும்படியாக, நன்றான மிடுக்கையுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் "எங்கள் குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமானவனே. நல்விடை யென்றது - "நல்லபாம்பு" என்னுமாபோலே கர்வத்தைப்பற்ற. தூப்பினவித்யாதி. ப்ரளயஸமுத்ரம் பாதாளவலக் காண்பதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை "தன்னுடைச் சோதி" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நித்யவிபூதிரூபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத், தனியே அத்விதீயமான தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தானே அருகே சென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாவானவள் "என் பிள்ளைகள்" என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவளோடே கூட்டினவனே, ஆர்த்தர் காரியஞ்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரகனானவனே. ௭

மூ.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுதமில்மருவி
யுன்னொடுதங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியருமகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்சூழ்
சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவாயாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. ௮.

க்கு

அமுதே!— அமிர்தம்போல் போக்யனானவனே!

என்— என்னுடைய

அவலம்— துன்பத்தை

களையாய்!— தீர்க்குமவனே!

உன்னையும்— (பக்தாராதியான) உன்னையும்

ஒக்கலையில்— இடுப்பிலே

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

தம் இல்— தங்கள் அகங்களிலே

மருவி— சேர்ந்து

உன்னொடு— உன்னோடே

தங்கள்— தங்களுடைய

மகிழ— இச்செய்கைகளைக் கண்டு சந்தோஷித்து ஆநந்திக்கவும்

கண்டவர்— பார்த்தவர்களுடைய

கண்— கண்களானவை

குளிர— குளிர்ச்சியடையவும்

கற்றவர்— நூல்களைக் கற்றவர்கள்

தெற்றிவர— பிள்ளைக்கவிகள் தொடுத்துவர

பெற்ற— உன்னைப் பெற்ற

எனக்கு— என்னிடத்திலே

அருளி— கிருபைசெய்து

செங்கீரை ஆடுக;

எம் உலகுக்கும்— எல்லாலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே!

ஆடுக ஆடுக.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. உன்னையுமித்யாதி. ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஸர்வாகர்ஷகத் தாபஹாரியான வுன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் க்ருஹங்களிலே சேர்ந்து. 'இத்தன்னைக் குழைக்கான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் க்ருஹங்களிலே போனபடியென்!' என்று கருத்து. உன்னித்யாதி. சுத்ரமான உன்னோடே தங்கள் நினைவுக்குத்தக்கபடி பரிஹாஸ, லீலைகளும் கொண்டாடிகிறும் பாவனைகளும் இச்சேஷ்டிதத்தைக்கண்டு உகக்கும்படியாக. இத்தால்- தனியிடத்திலே பெண்களாயிருக்குமவர்களோடே பரிமாறுமவன், மாத்ருஸந்நிதியில் இப்படி சைசவாவஸ்தையிற்சிறு சேஷ்டிதங்கண்டால் அவர்கள் உகப்பர்களென்று கருத்து. கண்டவர் கண்குளிர. ஆகையாலே, இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இவையிற்குறைவிட்டதிலே குளிரும்படியாக. கற்றவர் தெற்றிவர. நாலுசாஸ்த்ரம் தெரிக்கக்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு பிள்ளைக்கவிகள் தொடுத்துவர. பெற்றவெனக்கருளி. உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்றவெனக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி. இது மேலே அந்வயிக்கக்கடவது. மன்னுகுறுங்குடியாய். (க)" ஞான யபதிஸைமோ" என்கிறபடியே ப்ராப்யத்துக்கு எல்லையாக திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே. மதிள்சூழ் சோலைமலைக்கரசே. அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ப்ரகாசித்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே.

மு.—பாலொடுதேன்தயிரொண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
பங்கயநல்ல கருப்பூரமு நாறிவரக்
கோலநறும்பவளச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளி முளைப்போல் சிலபல்லிலக
நிலவெறித்தழகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுதூறியு முழுந்துவிழ
எழுமறைப் பொருளேயாடுகசெங்கீரை
[illegible]முடையா யாடுகவே. ௯

பதவுரை.

பாலொடு— பாலோடுகூட
தேன்— தேனும்
தயிர்— தயிரும்
(ஆகிய இத்திறப் பலவகை அமுதசெய்கைகளாலும்)
ஒண் சாந்தொடு— அழகியசந்தனத்தோடு
செண்பகமும்— செண்பகம்முதலிய மலர்களும்
(ஆகிய இவ்வகைப் பலவகை வாசனைகளாலும்)
பங்கயம்— தாமரையும்
நல்ல— உத்தமமான
கருப்பூரமும்— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை
நாறிவர— கலந்துவீசுகின்ற
கோல— அழகிய
நறும்பவளம்— நற்பவளம்போல்
செந்— அழகியதாய்
துவர்— சிவந்திருக்கிற
வாயின் இடை— திருவாயினுள்ளே
கோமளம்— இளமையான
வெள்ளிமுளைபோல்— வெள்ளி முளைபோல
சில பல்— சில திருப்பற்கள்
இலக— விளங்க
நிலவு எறித்து— நிலவெறிக்கும்படியாக
அழகு ஆர்— அழகுபொருந்திய
ஐம்படையின் நடுவே— [illegible]
நின்— உன்னுடைய
கனிவாய்— கொவ்வைக்கனிபோன்ற [illegible]
அமுதம்— அமிர்தஜலமானது
இற்று முறிந்து விழ— இற்றிற்று விழ
எழு— [illegible]
மறை— வேதத்திலுள்ள
பொருளே!— அர்த்தமானவனே!

ஆடுக இப்பாடற் பொருள்.

விபா. [illegible]. பாலித்தார். பாலோடுகூட தேனும் தயிரும் (க) [illegible] பலவகையும் அமுதசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலவகையும் சாத்துகையாலும், திருமேனி [illegible]

மூ.—செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்
சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதளைபின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளுஞ் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. ம.

பதவுரை.

செங்கமலம்— செந்தாமரை மலரையொத்த
கழலில்— திருவடிகளில்
சிறு இதழ்போல்— (அம்மலரின்) உள்ளிதழ் போலே சிறுத்திருக்கிற
விரலில்— திருவிரல்களில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காநிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழி மோதிரங்களும்
கிண்கிணியும்— திருவடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய— அரையில்சாத்தியிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்
தாள— தாளை உடைத்தாய்
நல்— நல்ல
மாதளையின் பூவொடு— மாதளம்பூவோடே
பொன்மணியும்— கலந்து கோத்த பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறியும்— மணிக்கட்டில்சாத்தின சிறுப்பவள வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
ஐம்படையும்— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளைகளும்
குழையும்— ச்ரோத்ராபரணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வாளிகளும்— திருச்செவிமடல்மேல்சாத்தின வாளிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
ஒத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள்— எங்களுடைய
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு
அரசே!— ராஜாவானவனே!
ஆடுக இத்யாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலேயிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னும்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கிணியும். அன்றிக்கே கிண்கிணி யென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதச்சதங்கையாகச் சொல்லுமாம்.

[illegible]
அல்லாத திருத்தோள்வளைகளும், குழையும் திருக்காதுப் பணிகளும், மகரமும் திருமகரக் குழைகளும், வாளிகளும் திருச்செவியடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும், சுட்டியும் திருக்குழலின்மேல் சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காரமாக † நாலும் சுட்டியும், ஒத்திலக - இரண்டருகு மசைக்கு ஒத்தாற்போலே எல்லாம் சேர வொளிவிட வென்னுதல்; திருமேனிக்குத் தகுதியாய்ப் ப்ரகாசிக்க வென்னுதல். எங்கள் குடிக்கரசே - எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே. ... ௧௦.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அன்னமும்மீனுருவு மாளரியுங்குறளு
மாமையுமானவனே! ஆயர்கணாயகனே!
என்னவலங்களைவா யாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதையுகந்தபரி
சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகி
லெண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. ௧௧.

பதவுரை.

அன்னமும் — ஹம்ஸமும்
மீன் உருவும் — மத்ஸ்யமும்
ஆள் அரியும் — நாரஸிம்ஹமும்
குறளும் — வாமநனும்
ஆமையும் — ஆமையும்
(ஆக இப்படி எல்லாம்)
ஆனவனே! — அவதரித்தவனே!
ஆயர்கள் — இடையர்களுக்கு
நாயகனே! — தலைவனானவனே!
என் அவலம் — என் துன்பத்தை
களைவாய்! — நீக்கினவனே!
செங்கீரை ஆடுக — செங்கீரை ஆடியருளவேணும்,
ஏழ் உலகும் — ஸப்தலோகங்களுக்கும்
உடையாய்! — ஸ்வாமியானவனே;
ஆடுக ஆடுக என்று — ஆடவேணும் ஆட

மடவாள் — மடப்பத்தையுடையவளான
அசோதை — யசோதைப்பிராட்டி
உகந்த — உகந்து சொன்ன
பரிசு — ப்ரகாரத்தை
ஆன — அமைந்ததான
புகழ் — யசஸ்ஸையுடையரான
புதுவைப் பட்டன் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலவதரித்த பட்டர்பிரான்
உரைத்த — அருளிச்செய்த
இன் இசை — இனிய இசையை உடைய
தமிழ் மாலைகள் — தமிழ்த் தொடையான
இப்பத்தும் — இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லார் — ஓதவல்லவர்கள்
உலகில் — இந்த லோகத்தில் இருக்கும்
எண் திசையும் — எட்டுத் திசைகளிலும்

யையிலும் "உனக்கென்னாகிறதோ" என்று வயிறெரியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகைபாலே போக்கினவனே. ஆடுக செங்கீரை. செங்கீரை ஆடி யருளவேணும். ஏழுலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணு மாடவேணுமென்று. அன்னமித்யாதி. அன்னம்போலே நடையழகையும் பவ்யதையையு முடையளான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. ஆனவித்யாதி. ப்ராஹ்மணோத்தமராய் வைத்து கோபஜந்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுபவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கைபாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழை யுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலயல்லாத பகவதநுபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
துப் புன்னைப் பால் செங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ரு - க்கு, பாட்டு-௬௨.

அ. கீழ்- செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகைபாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவளநுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையு மநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவள் பேசினாற்போலே பேசித் தாமு மநுபவிக்கிறார். ... *.

௪௦.—மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

பொன்— ஸ்வர்ணமயமான
உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்கிணி—கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதரமும்
முத்து—திருமுத்துக்களும்
கொண்ட — (மஹாபலியிடத்தினின்றும் நீரேற்றுவாங்கிக்கொண்ட
கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்டவேணும்
கருகுழல்— கறுத்தமயிர் முடியையுடைய
குட்டனே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகொட்டுதலாவது— திருக்கைத்தலங்களைத்தட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித நர்த்தநம்

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கத்தொடு. மாற்றுயர்ந்த பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட தாய் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வநிக்க. "ஆய் பொன்னுடைய மணி" என்கிற விடத்தில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. "ஆணிப்பொன்னாற் செய்த" என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னின்று அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; ¶ ஸ்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது. பேணித்தொடு. என்னுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காகவன்றிக்கே, விரும்பத்தோடே. பவளம்போலே யிருக்கிற திருவதரமும் திருமுத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. (அன்றிக்கே, பேணி யென்றது - உன் திருமேனி பங்காரும்படி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டுதொடு முன்பு, "குடங்கையில் மண்கொண்டு" என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூமியை மஹாபலி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வகமாக பரிக்ரஹித்த திருக்கைகளாலே. இக்கால் தன்மேன்மையாலே ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை யழியமாறிக் காரியம் செய்யும் கையென்கை. சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழல்தொடு. கறுத்த திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையுமுடைய நம்பி சப்பாணிகொட்டியருளவேணும். ... க

மூ.—பொன்னரைநாணொடு மாணிக்கக்கிண்கிணி
தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட
என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயர்தம்
மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி. உ

கட்டு—கட்டியானது	அரைமேல்—மடியில் இருந்து
தாழ்ந்து—நெற்றியில்தாழ்ந்து	சப்பாணிகொட்டாய்;
ஆட—அசையவும்	மாயவனே!—விஸ்மயனே!
என் அரைமேல் நின்று—என் அரையில் நின்றும்	சப்பாணிகொட்டாய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னிக்யாதி. பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாணோடே சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு அலங்காரமான கடிப்ரதேசத்திலே கிடக்கும்படிக்கு. தனிமிக்யாதி. திருநெற்றியில் சாத்தின அத்விதீயமான சுட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. என்னிக்யாதி. என்னுடைய மடியில் நின்று மிழித்து உங்கள் குடிப்பருப்பாய் ஆயர்களெல்லாம் கொண்டாடுகைக்கு இருக்கிறவர் மடியிலே இருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால் - தன்மடியிலே இருந்து சப்பாணிகொட்டிலுமும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறாளென்கிறது. மாயவனே. ஆச்சர்ய பூதனானவனே.உ.

மூ.—பன்மணிமுத்தின் பவளப்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்
அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணி யாழியங்கையனே! சப்பாணி. ௩

பதவுரை.

என்—என்னுடைய பிள்ளையாய்	நின்—உன்னுடைய
மணிவண்ணன்!—நீலமணிபோன்ற வடிவை யுடையவனே!	மணி—அழகிய
பன்மணி—நானாவிதரத்னங்களும்	வாய்—திருவாயில்
முத்து—முத்துக்களும்	முத்து—திருமுத்துக்கள்
இன்—போக்யமான	இலங்க—விளங்க
பவளம்—பவளமும்	நின்—உன்னை மகனாகப்பெற்ற
பதித்து—அழுத்தி	அம்மைதன்—தாயானயசோதையின்

[illegible]
மேலே. நின்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ர
காசிக்க. நின்னம்மையித்யாதி. உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற பாக்யத்தையுடைய யசோதை
அவளுடைய மடிமேலே யிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். அப்பாணி யென்று அவளுக்குப்
பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டினதிலும்
தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகையைத் தாம் ஆசைப்படுகையாலே அவளுடைய
வேறுபென்று அபேக்ஷிக்கிறாய். ஆழியங்கையனே. திருவாழியை அழகிய திருக்கை
யிலே யுடையவனே யென்னுதல்; ஆழியென்று- திருவாழி போதிராகல். ... ள.

மூ.—தூநிலாமுற்றத்தே போந்துவிளையாட
வானிலாவம்புலீ! சந்திரா! வாவென்று
நீநிலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம்
கோ நிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே! சப்பாணி. ௬

பதவுரை.

வான்நிலாம்—ஆகாசத்தில்ஸஞ்சரிக்கிற
அம்புலீ!—ஓ! அம்புலீ!!
சந்திரா!—ஓ! சந்த்ரனே!!
போந்து—வந்து
தூநிலா—அழகிய நிலாவையுடைய
முற்றத்தே—முற்றத்திலே
விளையாட—விளையாடுவதற்காக
வா என்று—வா வென்றழைத்து

நின்—உன்னை
புகழாநின்ற—ஸ்தோத்ரிக்கிற
ஆயர்தம்—இடையர்களுக்கு
கோ—தலைவனான நந்தகோபர்
நிலாவ—ஆர்ப்பரிக்கும்படி
சப்பாணிகொட்டாய்.
குடந்தை—திருக்குடந்தையில்
கிடந்தானே!—கண்வளர்ந்தருளுபவனே!
நீ நிலா— நீ நின்று
சப்பாணி.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. தூநிலாவித்யாதி. தூய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து,
விளையாடவித்யாதி. 'ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! விளையாட வா' என்று,
அம்புலியை யழைத்து. நீ நிலா. நீ நின்று. நின்னித்யாதி. உன் சேஷ்டிதங்களிலே (ப)ரிதா
ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற(ட)லர்வகோபரிவா றுகாரனை உங்களையன் உன்னுடைய
சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணிகொட்டு வேணும்.
குடந்தை யித்யாதி. ஆச்ரிதபராதீநனாய்க்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளு
கிறவனே. ... ... ௬.

...ளியில்— திரு அரையிலே
...றும்— சேற்றையும்
...தியும்— புழுதியையும்
...ண்டுவந்து— கொண்டுவந்து
...டு— மேலே இட்டு
...ற்கி— உறைக்கும்படி பூசி
...ள் புக்கு— உள்ளே நுழைந்து
...யோடே— சாதுரியத்தோடு
...டு— சட்டிகளில் சேமித்துவைத்த
...ரும்— தயிரையும்

தடாவினில்— தாழிகளில் சேர்ந்துவைத்த
வெண்ணெயும்— வெண்ணெயையும்
உண்டான்— வாரிவிழுங்கினவனுடைய
பட்டி— பட்டிதின்று திரிகிற
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்குற்றிருக்குமவனே!

சப்பாணி கொட்டாய்.

பற்பம்— திருத்தாமரையை
நாபா!— திருநாபியிலுடையவனே!

சப்பாணி கொட்டாய்.

வ்யா. இந்தப்பாட்டு. பட்டிப்பாடு. மற்பாசுரத்தில் சேற்றையும் புழுதியை கொண்டுவந்து * கொட்டில் கொட்டினைத் தனிக்கத் தனிக்கப் புழுதியிலே இருந்து ...பாடுகையாலே திருவரையில் கனக்கவிட்ட சேறும், கனக்கவிட்ட புழுதியுமாயிருக்கு ...ற. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடே போய் மேலேவிழுகையாலே அந்தச் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உறைக்கப்பூசி. அகம்புக்கு. ...போய் உள்ளேபுக்கு, வைக்கதான் அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே சேமித்துவைத்த தயிரும் தடாக்களிலே சேர்ந்துவைத்த வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்யாநிற்கும். பட்டி ...பாடு. பட்டிதின்று திரியும் கன்றுபோலே களைவளர்த்தாய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. பற்பநாபா. ஸகல ஜகத்காரணமான தாமரையைத் திருநாபியிலே உடையவனே!. ... ... * ரு.

மூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
பொருப்புத்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணாளப்
பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகிசிங்கமே! சப்பாணி. சு.

பதவுரை.

...த— ஸர்வலோக பிதாவான உன்
வந்து— கர்விஷ்டராய்வந்து

நேர்— நேரான
மத்த— மத்தின

சப்பாணி.

வ்யா. ஆறுப்பாட்டு. தாரித்து. "தரித்து" என்கிறவிடத்தை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. தரித்து - பொறுப்புடைய பெண்ணுதல்; பத்திபன்னி பெண்ணுதல். நூற்றுவர். இதுக்கு-மேலே அர்த்தம். தந்தைசோர்கோள்ளாது. (௩) பைம்பொன் நெடும்பொற்கொடிகளுடைய வீரர்களை செய்வர்" என்கிறபடியே காவலைக்கூடுக்கும் பிரதானையாலே தங்களுக்கும் பிரதானை நிர்ணயிக்கும் சேர்க்கைக்கும் ஆதாரமாயிருந்ததுவே, 'பாண்டவர்களும் இங்குள்ள பல்லவர் விரோதித்திருக்கவேண்டா, பாதி எல்லாருக்கும்; ஆனபின்பு, ராஜ்யத்தை வைபாகம் பண்ணிப் புஜித்துச் சேர்ந்திருங்கோள்; அது செய்யவொட்டோமாகில், தலைக்கு இரண்டி ஊராக அவர்களுக்குப் பத்தூர்களைக் கொடுங்கோள்; அதுவும் செய்யீரோகில் அவர்கள் தங்களுக்குக் குடியிருக்கைக்கு ஒரு அகத்தையாகிலும் கொடுங்கோள் என்று இப்படி அநேகர் செய்தகத்தில் ஒன்றையும் கைக்கொள்ளாதே. பொருந்தியபடி. பின்பு போரக்கூட்டாலே (௨) அவீரபோகமா வைத்தானென்று, பக்கத்தைப் பண்ணி நாளைக்கு வர்களோடு ராஜ்யத்தையும் தேர்க்கோள் என்றுபடியாலே இருந்தத்தைவிட்டு துறந்தவர்களும் தாரமவந்துபுக்கபூமியிலேபுகுந்தவர்களாய், பாண்டவர்களை பழியச்செய்து, பூமிப்பாரம் க்களும் நாங்களே ஆளவதாகப்பாரித்த ராஜாக்களான நூற்றுவரும், ஒருவர் சேஷியாதபடி பட்டுப் போம்படியாக. பஞ்சவர்க்குத்தாதி. உன்னையல்லது வேறு துணையில்லாத பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் தங்கள் வெற்றியைத் தோன்ற நின்று வந்து, 'ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாது' என்கையாலே பாரதத்திலே அதிகர்தரப் ப்ரதிஜ்ஞை பிரக்கையும் தேர்க்காலிலே நெடிய போம்படி தேரைச் சத்தின கைகளாலே சப்பாணி கொட்டவேணும். தேவகி சிங்கமே. தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றிற்பிறப்பாலே விஹமக்கன்றுபோலே செருக்கிப் பிறக்கிறவனே! சப்பாணி. ... ... (௬)

மு.—பரந்திட்டுநின்ற படுகடல் தன்னை
இரந்திட்டகைமேல் எறிதிரைமோதக்
கரந்திட்டுநின்ற கடலைக்கலங்கச்
சரந்தொட்டகைகளாற்சப்பாணி சார்ங்கவிற்கையனே! சப்பாணி. எ.

பரந்திட்டுநின்ற— விஸ்தீர்ணமாய்
படு— ஆழ்ந்திராநின்ற
கடல்— (தக்ஷிண) ஸமுத்ரமானது
தன்னை— தன்னைக்குறித்து

எறி— திவலைகளை எறியாநின்ற
திரை— அலையை
மோத— வீசாநின்றுகொண்டு
கரந்திட்டுநின்ற— முகங்காட்டாமல் மறைந்து

சப்பாணி | சப்பாணி.

வ்யா. அழுதப்பாட்டு. பரந்திப்பாதி. (க) " ஸமுத்ர இவ காம்பீர்யே " என்கிறபடியே அதுவால் கல்லை ஒன்றாகப் பிடித்து நின்ற ஆழ்ந்த கடலானது. படு என்று - அழம். அம்மிக்கே, தக்கதிகல் படிந்த கடலின் அமைப்பு. தன்னைப் பரப்பாதே. (உ) " ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி " என்கிறபடியே "லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்" என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கையிலே அமைவெடுக்கிற திரைகளானவை போக. கரந்திப்பாதி. முகங்காட்டாமே மறைந்து நின்ற கடலை (ஈ) திரியிலே கிழங்கொண்டு மேல்மண்ணைப் புடைப்படி. கலங்க. (ச) "சாப மாநய ஸௌமித்ரே சராம்ஶ்சாஶீவிஷோபமாந்" என்கிறபடியே சீறி, சரங்தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சமுத்ரத்தாலே அமைந்தான வருணனைச் சொல்லு கிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! பொன்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.--- குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே
நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரைகடல் தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரக்கு இனத்தாலே— வாநரஸமூஹத்தாலே
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நெருங்கும்படி
அணை கட்டி— (கடலிலே) சேதுவைக்கட்டி
நீள் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையிலுள்ள
அரக்கர்— ராக்ஷஸர்கள்
அவிய— அழிக்கும்படி
அடு— கொல்லாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேமி— திரு ஆழியாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையிலுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. ஈட்டாய்ப்பாட்டு. குரக்கினத்தாலே. சீற்கு அஞ்சி வர்க்கநிலங்களிலே வர்த்

கைகளாலே சப்பாணி. நேமியங்கையனே சட்டாணி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு * அநிதனாகாமே அமைந்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலாயிருக்கையிறே. ... ... *.

மூ.—அளந்திட்டதூணையவன் தட்டவாங்கே
வளர்ந்திட்டுவாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்வகலம்
பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. ௯.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்யன் அளந்துநட்ட
தூணை— ஸ்தம்பத்தை
அவன்— அவன்தானே
தட்ட— சிதறுதைக்க
ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன் அடித்த இடத்திலேயே]
வாள்— கத்திபோல் க்ரூரமான
உகிர்— நகங்களையுடைய
சிங்கம் உரு ஆய்— நரஸிம்ஹ ரூபியாய்,
வளர்ந்திட்டு— வளர்ந்து
உளம்— அவன் மநஸ்ஸை
தொட்டு— (“இப்போதாகிலும் நமக்குக் கூடிக்கப்போமோ”) என்று பரிசோதித்து
இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய
ஒள்— ஒள்ளியதாய்
அகலம்— அகன்றிருக்கிற
மார்வு— மார்வை
பிளந்திட்ட— கிழித்த
கைகளால் சப்பாணி;
பேய்— பூதனையின்
முலை— (விஷத்தடவின) முலையை
உண்டானே!— (அமுதுசெய்தபடி) உண்டவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. முன்புத்தப்பாட்டில். அளந்திட்டதூ. “ மூன்றே நரஸிம்ஹத்தை வைத்து ... தான்” என்ன சொன்னபடி. தானே தனக்குப் பொருந்தும்படி அளந்து நட்டதூணை. அவன்தட்ட. வேறேசிலர்தட்டில், கையிலே நரஸிம்ஹத்தை ... லே பாய்ச்சினார் என்னா தொன்றுதபடி அவன்தானே, “ எங்கு முளன் ” என்ற ... லாதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யாமல், “பிள்ளையைத்தீர் வெகுண்டு ... ” என்கிறபடியே அவனைச்சீறி, அந்தச் சீற்றத்தினுடைய அதிசயத்தாலே, “ ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை” என்று அழன்று அடிக்க. ஆங்கே. அடித்த விடமொழிய ... லாந்தரத்திலே தோன்றிலும் “இவன் இங்கில்லை” என்று ...

அநுகூலிக்கக்கூடியோமென்று ஹர்ஷபரீக்ஷைபண்ணி. இரணியனுெணமார்வகலம். ஹிரண்யனுடைய ஒள்ளியதாய் விஸ்தீர்ணமான மார்வை. ஒண்மையாவது- நரஸிம்ஹத்தினுடைய கோபாக்நியாலும் தன்னுடைய உதரத்தில் பயாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநாயாஸேந கிழிக்கலாம்படியானபடியைச்சொல்லுகிறது. அகலமென்கையாலே-வரபல புஜபலங்களாலே மிடியாமவளர்ந்த பரப்பாலே திருவுகிர்கட்கெல்லாம் இரைபோந்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால். " உலகமிருபிளவாக்கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே " என்கிறபடியே-திருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறாகப் பிளந்துபொகட்ட திருக்கைகளாலே சப்பாணி. பேய்முலேயித்யாதி. அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையன்றிக்கே, " தாயாய்வந்தபேய் " என்கிறபடியே வஞ்சனையாய்வந்த பூதனையுடைய முலையை ப்ராணனோடேகூட முடித்தவனே சப்பாணி. ௯

மூ.—அடைந்திட்டமரர்களாழ்கடறன்னை
மிடைந்திட்டுமந்தரம்மத்தாகநாட்டி
வடஞ்சுற்றிவாசுகிவன்கயிறாகக்
கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. ௰.

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்
அடைந்திட்டு— சரணம்புகுந்த வளவிலே
ஆழ்— கம்பீரமான
கடல்தன்னை— க்ஷீராஸமுத்ரத்தை
மிடைந்திட்டு— நெருக்கி
மந்தரம்— மந்தரபர்வதத்தை
மத்தாக— கடையும் மத்தாக
நாட்டி— நிறுத்தி
வாசுகி— வாஸுகி நாகமாகிற
வல்வடம்— வலிய கயிற்றை
கயிறாக— கடைகயிறாக
சுற்றி— சுற்றி
கடைந்திட்ட— (அம்ருதம் கிளரும்படி) கடைந்தருளின கைகளால் சப்பாணி.
கார்முகில்— கரிய மேகம்போன்ற
வண்ணனே!— வர்ணத்தையுடையவனே! சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்தித்யாதி. துர்வாஸச்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வர்யராய் அஸுராக்ராந்தராய் அம்ருதத்வாபேக்ஷரான தேவர்கள் (உ) " ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே ஸர்வே தேவா ..." என்கிறபடியே ...

கார்முகிலித்யாதி. [illegible] மேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவையுடையவனே! நின்றவனே சப்பாணி. ... ௰.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினாற் சொல்லுவார்வினைபோமே. ௧௧.

பதவுரை.

ஆள்கொள்ள — எல்லாரையும் அடிமைப்படுத்திக்கொள்ள
தோன்றிய — திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்தவனும்
ஆயர்தம் — இடையர்களுக்கு
கோவினை — தலைவனுமானவனை
நாள் — நாள்தோறும்
கமழ் — பரிமளியாநின்ற
பூ — புஷ்பங்களையுடைய
பொழில் — சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நகருக்கு நிர்வாஹகரான
பட்டன் — பட்டர்பிரான் [பெரியாழ்வார்]
வேட்கையால் — விருப்பத்தாலே
சொன்ன — அருளிச்செய்த
சப்பாணி — சப்பாணி விஷயமான
ஈரைந்தும் — இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வேட்கையினால் — ஆதரத்தோடே
சொல்லுவார் — ஓதுமவர்களுடைய
வினை — தீவினைகள்யாவும்
போம் — தன்னடையே விட்டு நீங்கும்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. எல்லாரையும் அடிமை கொள்ளுகைக்காக வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. அவதாரப்ரயோஜநம் - விரோதிநிரஸநமென்கையன்றிக்கே அடிமை கொள்ளுகை யென்கை. "பிறந்த" என்னாதே, தோன்றிய என்றது. (•) "[illegible]" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸம் தொடாதே [illegible] தோற்றுகைக்காக. ஆயர்தம்கோவினை. ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீமதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே. தான் தாழநின்று [illegible] தன் சீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு [illegible] நிர்வாஹகனுமானவனை. நாட்கமழித்யாதி. எல்லாகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம்.

———(*)———

ஆக - திருமொழி. க-ம் பாட்டு.

அ. கீழ்த் திருமொழியிலே சப்பாணி கொட்டினவாகிற அவனுடைய பால சேஷ்டிதங்களைத் தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாப்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆதரத்தாலே அவளுடைய (ந) பாவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசி அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தை அந்த பாவத்தாலே அநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—தொடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சாரங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ. க.

பதவுரை.

ரங்கபாணி— ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைக் கையிலே உடையவன்
ங்கிலிகைத் தொடர் — சங்கிலித் தொடரானது
லார்பிலார் என்ன— 'சலார்பிலார்' என்று சப்திக்கவும்
பொன் தூங்கு— பொற்கயிற்றில் தொங்குகின்ற
ணி — மணியானது
லிப்ப — ஒலிக்கவும்
ம்— உண்டாகாநின்ற
ல்— இரண்டு கன்னமும் சிச்நமுமாகிற மூன்றிடங்களினின்றும்

ஊர்வது போல்— நடக்குமாப்போலே
கிண்கிணி— திருவரைச் சதங்கைகள்
உடன் கூடி —ஒன்றோடொன்று கூடி
ஆரவாரிப்ப— சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவரையில் சாத்தினமணியானது
பறை—பறைபோலே [பறைபோல ஒலியுமாம்.]
கறங்க— ஒலிக்கும்படியாகவும்
தட—பருத்த
தாள் இணை கொண்டு—ஒன்றுக்கொன்றொத்த திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவானோ— தளர்நடை நட...

பொன்னரைநாணில் ஆர்க்குதிறானியானது தவிக்க. "பொன்மணி" என்கிறவிடத்தில், பொன் என்கிறவிதால் - பொற்கிற்றைச் சொல்லுகிறது. படுவித்யாதி: உண்டாக்கப்பட்ட - மூன்று வகையான பூணல்களை அறுதி குதிக்காதே போலே வடிவு. முப்புரிநூலாவது - பதத் தாலே கல்யாணத்தை யுற(க)பேட்ட ஸ்த்ரீகரமாகிற ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் வடிநிறுனை. வாரண மித்யாதி. ஆனையினுடைய அங்க ப்ரமாணச்சத்தாலே அலையாக்கொண்டு மெள்ள நடக்கு மாபோலே. உடனித்யாதி. "சேவடிக்கிண்கிணி" என்கிறபடியே திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகளானவை கன்னிலேகூட சப்திக்க. அன்றிக்கே, திருவரையிற் சாத்தின சதங்கை யானது கழுவி விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதி லுண்டான சதங்கைகள் கன்னிலேகூட சப்திக்க வென்னவுமாம். உடைவித்யாதி. திரு வரையிற்கட்டின மணியானது பறைபோலே சப்திக்க. தடந்தாளித்யாதி. பருத்துக் கிடாய் கிளர்ந்து பரம்பரஸ்பர்சமாக்கிற திருவடிகளைக்கொண்டு. சாங்கபாணி. ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலேயுடையவன். இது சக்ரத்தில் சிற்றங்கநக்கெல்லாம் உபலக்ஷ ணம். அதுகிக்கிறபோதே சக்ராதி சிறுங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தவதரித்தது. தளர் நடை நடவானோ. தளர் நடையாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமன்றிக்கே நடைகற்கும் பருவமாகையாலே தள்ளம்பாறி நடக்கும் நடை. தள்ளம் பாறுகை-தளறுகை. க.

மு.—செக்கரிடை நுனிக்கொம்பிற்றோன்றுஞ் சிறுபிறைமுளைப்போல்
நக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர்வெண்பல்முளையிலக
அக்குவடமுடுத்தாமைத்தாலி பூண்டவனந்தசயனன்
தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன்தளர் நடைநடவானோ. உ.

பதவுரை.

அக்குவடம் — சங்குமணி வடத்தை
உடுத்து — திருவரையிலே தரித்து
ஆமைத்தாலி — கூர்மாகாரமான ஆபரணத்தை
பூண்ட — திருக்கழுத்தில் சாத்திக்கொண்டவனாய்
அனந்தசயனன் — திருவனந்தாழ்வான் மேல் கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
தக்க — தகுதியான
மா மணி — நீலமணிபோன்ற

நுனி கொம்பில் — நுனிக் கிளையிலே
தோன்றும் — தோன்றும்படி விளங்காநின்ற
சிறு பிறை — இளம் திங்களுடைய
முளைப்போல் — முளைபோலே
நக்க — சிரிக்குமளவில்
செம் துவர் — மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள
வாய் — அதரமாகிற
திண்ணைமீது — உந்நத ஸ்தாநத்தின்மேலே
நளிர் — குளிர்ந்ததாய்
வெண் — வெளுத்திரா நின்ற

முடித்து. சங்குமணி வடத்தைத் திருவரையிலே சாத்தி. அரைத்தாலிபூண்ட. கூப்பாகாரமான தாலியாகிற ஆபரணம் சேர்த்ததைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. அந்த சமயத்தில். அலங்காரத்தினுடைய பூர்த்தியை நினைத்துச் சொல்லுகிறது. (உ) நாம ஸஹஸ்ர ... " என்னக்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். தருதிபோல் நிலாத்தப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். வாசுதேவனித்யாதி. ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன், தளர்நடை நடவானோ. ... ... ௨.

மூ.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களுஞ் சூழ்பரிவேடமுமாய்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றாடையொடும்
மின்னிற்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக் கழுத்தினிற்காறையொடுந்
தன்னிற்பொலிந்த இருடீகேசன் தளர்நடைநடவானோ. ௮

பதவுரை.

※ மின் கொடியும் — மின்னல் கொடியும்
ஓர் — அத்விதீயமாய்
வெண் — வெளுத்திராநின்ற
திங்களும் — சந்த்ரமண்டலமும்
சூழ் — அதைச் சூழ்ந்த
பரிவேடமுமாய் — பரிவேஷமும் போலே
பின்னல் — அரையில்பூண்ட பொற்பின்னலும்
துலங்கும் — அதில் கோக்கப்பட்டு விளங்காநின்ற
அரசு இலையும் — அரசிலைக் கோவையும்
பீதகம் — பொன்வர்ணமான
சிறு ஆடையொடும் — சிற்றாடையாகிற இவற்றோடும்
மின்னில் — மின்னலைப்போலே
பொலிந்தது — விளங்குமதாய்
ஓர் — அத்விதீயமாய்
கார் — கறுத்திராநின்ற
முகில்போல — மேகம்போலே
கழுத்தினில் — திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காறையொடும் — "காறை" என்னுமாபரணத்தோடுங்கூட
தன்னில் பொலிந்த — ஸ்வதஸ் ப்ரகாசனாய்
இருடீகேசன் — கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைக் கவர வல்லவனான கண்ணன்
[ஹ்ருஷீகேசன்]
தளர்நடை நடவானோ.

※ "மின்னுக்கொடி" என்கிற விடத்தில் "மின்" என்னும் சொல்லுக்குமேல் "கொடி" என்று சமாஸஞ் செய்யவந்ததால் உகரச்சாரியை பொருந்திற்று.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் வெளுத்த சந்த்ரமண்டலமும் அதைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே பின்னலித்யாதி. இவ

(ங)—கன்னற்குடந்திறந்தாலொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றுமாற்றலர் தலைகளின்மீதே தளர்நடைநடவானோ. ச.

பதவுரை.

கன்னல் குடம் — கருப்பஞ்சாற்றுக்குடமானது
திறந்தால் ஒக்க — வாய்திறந்தாற்போலே
ஊறி — திருப்பவளத்தில் அமிர்தம் ஊற
கணகண சிரித்து — 'கணகண' என்று சிரித்து
வந்து — ஓடிவந்து
முன் வந்து நின்று — முன்னே வந்து நின்று
முத்தம் தரும் — அதரபானம் தருமவனாய்
என் — எனக்கு பவ்யனாய்
முகில் — நீலமேகம் போன்ற
வண்ணன் — திருநிறத்தை யுடையவனாய்
திரு — பெரியபிராட்டியாரை
மார்வன் — மார்பிலேயுடையவனாய்
தன்னை — தன்னை
பெற்றேற்கு — பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு
தன் — தன்னுடைய
வாய் அமுதம் — திருப்பவளத்தில் ஊறுகின்ற அமிர்தத்தை
தந்து — கொடுத்து
என்னை — தாயான என்னை
தளிர்ப்பிக்கின்றான் — தழைப்பியாநின்றவன்
தன் எற்று — தன்னோடு எதிர்த்த
மாற்றலர் — சத்ருக்களுடைய
தலைகளின் மீதே — தலைகளின் மேல்
தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. கன்னலித்யாதி. (உ) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் †இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலம் ஊறி வடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனாய்க்கொண்டு. கணகணவென்பது - சிரிக்கிறபோதை சப்தாநுகாரம். முன்னித்யாதி. முன்னே வந்து நின்று தன்னுடைய அதராம்ருதத்தைத் தாராநிற்கும். முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குப் பவ்யனாய் நீலமேகம் போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த வடிவுக்கு ஊற்றுவான லக்ஷ்மியை மார்பிலே யுடையவன். தன்னையித்யாதி. தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய என்னைத் தன்னுடைய (க.) வாயமுதத்தைத் தந்து என்னை தழைப்பியாநின்றான். இங்கே "வாயமுதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்று - வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தந்தரும்" என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் வ்யாபாரத்தைப் பண்ணினபடி. தன்னெற்றித்யாதி. தன்னோடு எதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகளின்மேலே தளர்நடை நட-

முன்— முன்னை.
நல்— நன்றாய்
ஓர்— அத்விதீயமாய்
வெள்ளிப்பெருமலை— பெரிய வெள்ளிமலை என்ற
குட்டன்— குட்டியானது
மொடுமொடு— "திடுதிடு"என்று
விரைந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்தே
பின்னை— அந்தக்குட்டியின் பின்னே
தொடர்ந்தது— தொடர்ந்த
கரு— கறுத்த
மலை— மலையென்ற [மலையாக் கொண்டாடப் பட்ட]
ஓர் குட்டன்— ஒருகுட்டியானது
பெயர்ந்து— பேர்த்து
அடி இடுவதுபோல் — அடியிடுமாப்போலே
உலகம்— ‡உயர்ந்தவர்கள்
பன்னி— ஆராய்ந்து
பரவி— துதித்து
ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத
புகழ்— கீர்த்தியையுடையனாய்
பலதேவன் என்னும்— "பலதேவன்"என்னும் பெயரை உடையனான
தன் நம்பி— தன் தமையனானவன்
ஓட— முன்னே ஓட
பின்— பின்னே
கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக
செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன் தளர்நடை நடவானோ.

‡ "உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே" என்று தொல்காப்பியத்தில் சூத்திரம்.

வ்யா. இந்தப்பாட்டு. முன்னலித்யாதி. முன்னை விலக்ஷணமாய் அத்விதீயமாய்ப் பெரிதாயிருக்குமுள்ள வெள்ளிமலையென்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. பின்னையித்யாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கைக்காகத் தொடர்ந்து, அஞ்சனகிரி யென்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாநுகுணமாகக் காலுக்குக் கால் பேர்த்தடியிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாங்கூடி, தங்கள் ஞானசக்திகளுள்ளவளவெல்லாங்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரை யுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் சைசவாநுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவானோ. ... ... ரு.

மூ.—ஒருகாலிற் சங்கொருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினாற்போ லிலச்சினைபடநடந்து

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்
சக்கரம்— ஸ்ரீஸுதர்சனாழ்வானுமாக
உள்ளடி— உள்ளடிகளிலே [உள்ளங்காலில்]
பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து
அமைந்த— சமைந்த
இருகாலும் கொண்டு— இரண்டடிகளாலும்,

[illegible]
பெருகாநின்ற— ப்ரவஹியாநின்ற
இன்பவெள்ளத்தின் மேல்— ஆநந்தப்ரவாஹத்தின் மேலே
பின்னையும்— மென்மேலும்
பெய்து பெய்து— ஆநந்தத்தை வளர்த்துக் கொண்டு
தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. ஒருகாலித்யாதி. ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாரூபேண பொறிக்கப்பட்டுச் சமைந்த விரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அவ்வவஸ்தலங்களிலே ¶ தூலிகைகொண்டு எழுதினாற்போலே அடையாளம் படும்படி நடந்து. பெருகாநித்யாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலெனப் பெருகாநின்ற ஆநந்த ஸாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தையுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்-குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாய். அன்றிக்கே. காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனென்னவுமாம். காமர்தாதை. அழகாலே நாட்டை வெருட்டித்திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். * காமனைப்பயந்த காளையிறே. (†) "[illegible]" என்னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கிழ்நோக்கிப் பிராயம் புகுந்தது.

காமர்தாதை இன்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவானோ என்று அந்வயம். ... ... ௭.

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப்பனிபடுசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியிற்றிற்றுவீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல் போலுடைமணிகணகணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சாரங்கபாணி தளர்நடைநடவானோ. ௮.

பதவுரை.

படர்— படராநின்ற
பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது

இடங்கொண்ட— விசாலமாய்
செவ்— சிவந்திராநின்ற

குரல் போல்— ஓசையைப்போலே	சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கத்தை
உடை மணி— அரையில் சாத்தின மணியானது	பாணி— திருக்கையிலுடையவன்
	தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படரித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, அலர்ந்திருக்கிற தலையிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது சிறுகத்துளித்து விழுமாப்போலே. இடங்கொண்டவித்யாதி. இடமுடைத்தாயிருந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி. கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வநிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்கும்படி. தடந்தாளித்யாதி. அதிகோமளமாய் பரப்புடைத்தான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவானோ. ... ... ௭.

மூ.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினிற்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவானோ. ௮.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த	உலகினில்— உலகத்திலே
சிறு பாறை— சிறியபாறையின்	மக்கள்— மனிசர்கள்
பக்கம் மீதே— தாழ்வரையின் மேலே	பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத
அருவிகள்— அருவிகளானவை	மணி— மனோஹரமான
பகர்ந்து அனைய— ஒளிவிடுமாப்போலே	குழவி உருவின்— சிறுபிள்ளை வடிவையுடையவனும்
அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின) அக்ஷமணிவடமானது	தக்க— தகுந்த
இழிந்து— தாழ்ந்தும்	மா மணி— நீலமணி போன்ற
ஏறி— உயர்ந்தும்	வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவனுமான
தாழ— தொங்கும்படியாகவும்	வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்
அணி அல்குல்— அழகிய நிதம்பமானது	
புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும்படியாகவும்	தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி

பதவுரை.

வெண் புழுதி— வெள்ளைப் புழுதியை
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே வாரிட்டுக் கொண்டு
அளைந்தது— அளைந்த
ஓர்— ஒரு
கரு— கறுத்த
வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆனைக் குட்டி போலே
தென்— தெள்ளிய
புழுதி— புழுதியிலே
ஆடி— விளையாடி
திரிவிக்கிரமன்— மூன்றடியால் உலகத்தை அளந்தவன்
சிறு புகர்பட— சிறிது திருமேனி புகர்த்துத் தோன்றும்படி.

வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
ஒண்— அழகியதாய்
போது— உதய காலத்திலே
அலர்— விகசிக்கிற
கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற
சிறு— சிறிய
கால்— திருவடிகள்
உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே
ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி.
தண்— குளிர்ந்த
போதுகொண்ட— பூக்களையுடைய
தவிசின் மீது— மெத்தையின் மேல்
தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியித்யாதி. வெளுத்த புழுதியை மேலே எறிட்டுக்கொண்டு அளைந்ததொரு கரிய ஆனைக்கன்று போலே. தென்னித்யாதி. தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே எறிட்டுக்கொண்டு. திரிவிக்கிரமன். ஆச்ரிதனான இந்த்ரனை ப்ரீதம் செய்கைக்காகத் திருவடிகளின் பரப்பாலே லோகத்தை அளந்தவன். சிறுபுகர்பட வியர்த்து. எறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. ஒண்போதித்யாதி. அழகியதாய் உதயகாலத்திலே அலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே இருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே ‡ ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தண்போதித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களையுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவானோ. தவிசு-மெத்தை. ... ௯.

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்றன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவானோ. ௰.

சீர்—சீர்மையையுடைத்தான
முகத்து—திருமுகமண்டலத்தில்
இலங்கு—ப்ரகாசியாநின்ற
சுட்டி—சுட்டியானது
எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி
புடைபெயர—இடமும் வலமுமாய் அசைய

தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தருநீர்—தரத்தக்க ஜலத்தையுடைய
சிறுச்சண்ணம்—சிறியசண்ணமானது [சண்ணம் - குஹ்யாவயவம்.]
துள்ளம் சோர—துளிக்கத் துளிக்க
தளர்நடை நடவானோ.

வ்யா. பக்ஷாப்பாட்டி. திரைநீர்த்யாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான ஸமுத்ரமத்யத்திலே சலித்துக்கொண்டிருக்கிற சந்த்ரமண்டலம்போலே. செங்கண்மாலித்யாதி. சிவந்த திருக்கண்களையும் அநுகூல்யாபாதகமான வ்யாமோஹத்தையு முடையனாய் ப்ரசஸ்த கேசனாயிருக்கிறவன். மால்- கரியவன். தன்னித்யாதி. தன்னுடைய அழகியதாய் சீர்மையை யுடைத்தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது எங்குமொக்க ப்ரகாசித்து இடம் வலம் கொண்டசைய. பெருநீரித்யாதி. தீர்த்தங்களில் ப்ரவித்ரமாய் ப்ரவாஹஜலம் மாறாமல் அலையெறிகிற கங்கையிற்காட்டில் பெரியதாய் அதிசயமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும ஜலத்தை யுடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர்நடை நடவானோ. ௰.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய அஞ்சனவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழவொன்னார் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றாள் பணியுமக்களைப்பெறுவார்களே. கக.

பதவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிர்ப்பவித்த
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை—மைபோன்ற வடிவையுடைய கண்ணனை
தாயர்— பெற்ற தாயான யசோதையும், அவளையொத்த பரிவர்களும்
மகிழ—ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்னார்—சத்ருவர்க்கங்கள்

புகழ்—ச்லாகிக்கும்படியான
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச்செய்த இவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனாய்
மணி வண்ணன்— நீலமணி போன்ற வர்ணத்தையுடையனான எம்பெருமானுடைய

ந்த நாளாதிகளான பக்தர்கள், தலைபெற்று நடக்க வல்லானையடைந்தேன் " என் செய்
யப்புகுகிறேன் " என்று பிராப்யனைக்காப்பாகவும் தானடைந்த ப்ரகாரத்தை.
வெளியிட்டார். * வொர்த்தங்கள் தானிதுங் கொண்டாகையாலே அத்யயினானாயில்லாதும்
தம்முடைய வையத்துக்கு சொல்லியதுய்யப்பான பெரியாழ்வார். சீர்மையுடையாகி.
சீர்மைமாமேட விளங்கிநிற்றுக் கொண்ட விளங்கு மேற்றுமொருப்பு. சொல்லவல்லவர்கள்.
மாயனிற்பாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களையுடைய பரமன் கொத்தங்கொண்டு வருகைையுடைய
வனுடைய திருவடிகளிலே ஸம்ஸேதத்வாநுரூபமான அர்த்தி விசேஷத்தைப்பண்ணும்
வைத்யர்களைப் பெறுவர். பக்தியென்று விசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்யையாலும்
ஜந்மத்தாலும் வரும் சம்பந்த புத்ரர்களையும் சொல்லுகிறது. ... ... ௯௧.

பெரியதிருமொழி விளக்கவுரை.

———(௩)———

அடிவரவு.—நடர் சேக்கர் மின்னுக் கன்னல் முன்னெ லொருகால்
படர் பக்கம் வெண் திரை ஆயர் போன்.

ஆறாயிரப்படி— ஸங்க்ரஹ, பாட்டு— அச.

அ. அவன் தானாசைப்படுகிற பலசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெற்ற தாயா
ரான யசோதைப்பிராட்டி தத்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாற்
போலே, பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தேயும் * பயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே
தத்காலத்திற்போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் நின்றார்-
கீழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ளும்
படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷி
த்து, அவன் வந்து தன்னையணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்
படியே தாமும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அச்சோவென்று - அவன்வந்து அணைத்துக்
கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே அவளோ

பொன் இயல்— பொன்னாற் பூசப்பட்ட
கிண்கிணி— கிண்கிணியையும்
சுட்டி— திருநெற்றிச் சுட்டியையும்
புறங்கட்டி— அவ்வவ் விடங்களிற் கட்டி
தன்— அந்தக் கிண்கிணியின்
இயல் ஓசை— ஸ்வாபாவிக த்வநியானது
சலன் சலன் என்றிட— "சலன்சலன்" என்றொலிக்க
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய (அல்லது,) மின்னலோடு கூடிய
மேகம்— மேகமானது
விரைந்து— த்வரித்து
எதிர் வந்தாற்போல— எதிரே வருமாற்போலே
என் இடைக்கு— என் இடுப்பிலிருப்பதற்கு
ஓட்டரா— ஓடிவந்து
‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அணைத்துக் கொள்ளவேணும்
எம்பெருமான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
வாரா— வந்து
அச்சோ அச்சோ.

‡ "அச்சோ அச்சோ" என்றிரட்டித்துச் சொன்னமையால் அதிலுள்ள ஆதரத்தின் மிகுதி தோற்றுகிறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியல்கிண்கிணி. பொன்னாலே இயற்றப்பட்ட கிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேலே பொன்னைத் தாய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னை உடலாகச் சமைத்தகித்தன்னில் த்வநிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே, பொன்வடிவில் சேர்வைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். "மேலே சலன்சலனென்றிட" என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது திருவரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. சுட்டி லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறங்கட்டியென்றது, புறமென்று இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்தவ்வத்தலங்களிலே கட்டியென்றபடி. "தன்கால்புறமகம்" என்கையாலே, புறமென்றவிடம் இடத்துக்குவாசகமிறே. தன்னியலோசை. திருவரையில் கிண்கிணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வான த்வநி சலன் சலனென்று த்வநிக்க. சலன் சலன் என்கிறது- அநுகாரசப்தம். மின்னியல்மேகம். மின்னை இயல்வாக உடைத்தானமேகமானது காலமடைத்தால் கிளர்ந்தெழுந்து வருமாபோலே. மேலே, கீழ் கிண்கிணி, சுட்டியென்றவை, "செங்கமலக்குழல்" என்கிறபாட்டிற்சொன்ன ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்கு பரபாகமான ஆபரணதேஜஸ்ஸோடேகூட நடந்துவருகிறவனென்று மேகத்தையிட்டு இந்த த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்தது. என்னிடைக்கோட்டரா. என்னுடைய ஒக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து

தேன் உண்ணும் — மதுபானம் பண்ணுகிற	வாள் — ஸ்ரீநந்தகத்தையும்
வண்டே போல் — வண்டுகள் போலே	தண்டு — ஸ்ரீகௌமோதகீ கதையையும்
பங்கிகள் — சுருண்ட குழல்கள்	சக்கரம் — ஸ்ரீஸுதர்சந ஆழ்வானையும்
வந்து — வந்து	ஏந்திய — தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
உன் — உன்னுடைய	அம் கைகளாலே — அழகிய கைகளாலே வந்து அச்சோ அச்சோ
பவள வாய் — பவளம்போன்ற அதரத்தை	ஆர — பரிபூர்ணமாக
மொய்ப்ப — மொய்க்கும்படியாக	தழுவாய் — தழுவிக்கொள்ளவேணும்;
சங்கு — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்	
வில் — ஸ்ரீசார்ங்கதநுஸ்ஸையும்	வந்து அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செங்கமலமித்யாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபானம் பண்ணுகிற வண்டுகள் போலே. பங்கிகளித்யாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்யாதி. ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும் அழகுக்கும் உடலாய் உனக்கு பரிகரமே யாத்திரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை திருக்கைகளிலே தரித்துக்கொண்டிருக்குமவனாய், அதை நானும் காணும்படி. வெறும் புறத்திலே ஆலிங்கிக்க வேண்டும்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். ஆரவித்யாதி. அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக அணைத்துக்கொள்ளவேணும். ௨

மூ.—பஞ்சவர்தூதனாய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த
அஞ்சநவண்ணனேயச்சோவச்சோ ஆயர்பெருமானேயச்சோவச்சோ. ௩

பதவுரை.

பஞ்சவர் தூதனாய் — பாண்டவ தூதனாய்	பணத்தின் மேல் — அந்நாகத்தினுடைய படங்களின் மேல்
பாரதம் — பாரதயுத்தத்திலே	பாய்ந்திட்டு — சென்றுகுதித்து
கை செய்து — உதவி செய்து	(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக
நஞ்சு உமிழ் — விஷத்தை கக்காநின்ற	அருள்செய்த — அவன்மேல் க்ருபைபண்ணின
நாகம் — காளியநாகமானது	அஞ்சனவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;
கிடந்த — வஸித்துக்கிடந்த	
நல் பொய்கை — க்ரூரமான பொய்கையிலே	ஆயர் பெருமானே! — இடைக் குலத்துக்கு

பட்டே, ' அநேகம் யுத்தங்களைப் பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோள்' என்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சுமிழ்நாகம். விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பம் கிடந்த கொடிய பொய்கையிலே அச்சமறியாமல் சென்றுபுக்கு. நற்பொய்கையென்றது- விபரீதலக்ஷணையாய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சப்பாதி. " ஆய்ச்சியர்கள் பயப்பட " என்கிறபடியே இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட அநுகூலஜநங்களெல்லாரும் " என்னாகப்புகுகிறதோ " என்று பயப்படும்படியாக, " இக்கலிமதக்கரத்தின் பாய்ந்தவனே " என்கிறபடியே அக்காளியனுடைய படங்களின்மேலே சென்று குதித்து ந்ருத்தம் செய்து அவனை யிளைப்பித்து, (ச) " [illegible] " என்று தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன் சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருள்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டென்றது-காளியன் தானஞ்சும்படியாக அவன் படத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சனவண்ணனே. ரக்ஷகத்வத்தைப் பண்ணுகையாலே அஞ்சனம்போலே குளிர்ந்து புகர் பெற்ற திருமேனியை யுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமரர்பெருமானான மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான நீர்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. ௫.

நாறிய சாந்த நமக்கிறைநல்கென்னத்
தேறியவளுந் திருவுடம்பிற்பூச
ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன்
றேறவுருவினாயச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாராய் வச்சோவச்சோ. ௬.

பதவுரை.

நமக்கு— " நம் உடம்புக்குத் தாராய்
நாறிய— பரிமளிதமாயிராநின்ற
சாந்தம்— சந்தநம்
இறை— கொஞ்சம்
நல்கு என்ன— " கொடுக்கவேணும் " என்று கூனியைக் கேட்க
அவளும்— அந்த கூனியும்
தேறி— மனம் தேறி

அன்று— அப்போது
ஊறிய— அவள் முதுகில் புறப்பட்டிருந்த
கூனினை— கூனை [கூன்-குப்ஜத்வம்.]
உள்ளே ஒடுங்க— சரீரத்தினுள்ளே அழுந்தும்படி
ஏற உருவினாய்!— கைகளால் நிமிர்த்து உருவினவனே!
அச்சோ அச்சோ;

வெபைநடி" என்று "அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையு டையா சாத்திமேல அல்பம்தா" என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தாமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷமுடையாய் "கம்ஸனுக்குக் கொடு போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற் செய்வதென்" என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த. ஊறியவித்யாதி. அநப்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான ப்ரீதி யாலே "இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி அவள் முதுகிலே "வேர்விழுந்ததோ" என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிற கூனை அவள் சரீரத்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே புருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச் சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ... ... ௪.

மு.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னைநோக்கும்
சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனனை
அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வாழியங்கையனேயச்சோவச்சோ. ௫.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க
கதிர்போல்— ஸூர்யனைப்போலே
விளங்கி— ப்ரகாசித்துக்கொண்டு,
எழல் உற்று— எழுந்திருக்கமுயன்று
மீண்டே— மறுபடியும்
இருந்து— கழுவுதலாலே தெரியாதபடி யிருந்து
உன்னை— உன்னை
நோக்கும்— கபிவதாகப்பார்த்தவனும்
பெரிது— பெரும்பாலும்
சுழல் உடை— சூழ்ச்சிகளைச்செய்த
துச்சோதனனை— துர்யோதநனை
அழல— அக்நிஜ்வாலையாக
விழித்தானே!— பார்த்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
ஆழி அங்கையனே!— திருவாழியை அழ கிய கையிலேந்தினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதெழுந்தருளு ... தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ்வே

சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னைப்பார்த்த துர்யோதநனை, உன்னகவாயிற் சீற்ற மெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்யுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோ வச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. ... ... ரு.

மூ.—போரோக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்பொறைதீர்ப்பான்
தேரோக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரொக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!
ஆரத்தழுவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. சு.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்
பொறை— பாரத்தை
தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக
போர் ஒக்கப் பண்ணி— துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படி பண்ணி
செழும்— செழுமை தங்கிய
தார்— தும்பைமாலையை யுடைய
விசயற்கு— "விஜயன்" என்னும் அர்ஜுநனுக்கு
ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று
தேர்— அவன் தேரை
ஒக்க— எதிரிகள் தேருக்கு ஸமமாக
ஊர்ந்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற
மேனி— திருமேனியை உடையனாய்
கரு— கறுத்து
பெரு— கர்ணாந்தவிச்ராந்தமான
கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!
வந்து— அருகேவந்து
ஆர— பூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவியருளவேணும்;
அச்சோ அச்சோ;
ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனாய்
போர்— யுத்தோந்முகமான
ஏறே!— ரிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்றவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. போரித்யாதி. பதினொருஅக்ஷௌஹிணிபரிகாரமும் நூறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணாதிகளுமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழக்ஷௌஹிணி பரிகாரத்தையும், பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்பொறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளா யிருப்பாரெல்லாரையும்

தானேயிறே ப்ராதிகூல்யம் பண்ணிற்று. காரோக்குமித்யாதி. வர்ஷாகாலத்திலே மேகம்போலே இருக்கிற திருமேனியை யுடையனாய், * கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்த திருக்கண்களை யுடையனாயிருக்கிறவனே. இத்தால்- ப்ராதிகூல்யத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்ரிதருடைய அஜ்ஞானத்தை விஜ்ஞாபிக்குகையாலுமுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றும்படி நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்யாதி. என்னுடைய அபிநிவேசம் தீரும்படி வந்து பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்க்கு பவ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. ௬

ஏ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்
தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய
சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு— மிகவும் பெருத்த
புகழ்— (ஔதார்யத்தாலுண்டான) கீர்த்தியையுடைய
மாவலி— மஹாபலியின்
வேள்வியில்— யாகத்திலே
(சென்று மூவடியாசித்தவளவிலே,)
இது— "இவனுக்கு தானஞ்செய்வது தக்கது அன்று என்று—தகுந்ததன்று" என்று
தானம்— பூமிதானத்தை
விலக்கிய— தடுத்த
சுக்கிரன்— அஸுரகுருவான சுக்ரனுடைய
கண்ணை— கண்ணை
துரும்பால்— திருக்கையில் பவித்ரத்தின் நுனியாலே
கிளறிய— கலக்கின
சக்கரக்கையனே!— திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையவனே!
அச்சோ அச்சோ—;
சங்கம்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
இடத்தானே!— இடக்கையில் தரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்யாதி. ஔதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழையு டையனான மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக ராஜ்யத்தைக்கொள்ளச் சென்று "கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா" என்ன; "புலன்கொள் மாணாய்" என்கிறபடியே ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடுவினுடைய வடிவழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன (க) முக்தோக்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ருதசித்தனாய், இவன்வேண்டினது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன், இவன் வடிவும், வார்த்தையும், சொன்ன வார்த்தை

அவன் கண்ணைக் கலக்கிற்று - 'சுக்ராசார்யன் கண்ணைப் பறித்தது' என்று சொல்லுகிறது.
...ங்கடித்தானே. திருவாழிக்கும் ப்ரியாந்தரங்கும் ... ஆகையாலே, அவன் கையிலே கொண்டிருந்த இவன் இடக்கையிலே கொண்டதுக்கு பொருந்தியிருக்கிறபடியாலே அச்சோவச்சோ. இப்படி இருக்கும் என்று பாவிக்க அழகான சேர்த்தியையுடைய அழகுக்கு தக்க அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. ... ... ௭.

மூ.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்
முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயென்ன
மன்னுநமுசியை வானிற்சுழற்றிய
மின்னுமுடியனேயச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனேயச்சோவச்சோ. ௮.

பதவுரை.

(திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவுடனே திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப் புக;)
இது— "நீ இப்படிச் செய்வது
என் மாயம்— என்ன மாயமாயிருக்கின்றதே!
என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன்
அறிந்திலன்— (நீ இப்படிச் செய்வாய் என்று முன்பு) அறியவில்லை
(ஆகலால்;)
முன்னைய வண்ணமே கொண்டு— யாசிக்கும் போதிருந்த வடிவையே கொண்டு
அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்"
என்ன— என்று சொன்ன

மன்னு— தான் பிறந்த நிலைவிடாதே நிற்கும் பலனான
நமுசியை— (மஹாபலிபுத்ரனான) நமுசியை
வானில்— ஆகாசத்திலே
சுழற்றிய— சுழற்றியெறிந்தவனாய்
மின்னு— விளங்காநின்ற
முடியனே!— திருவபிஷேகத்தை யுடையவனானவனே!
அச்சோ அச்சோ;
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே
வாணனே!— வாழ்பவனானவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னிதுபாதி. திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவனந்தரம் திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புகாநிற்க, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனான நமுசி ஓடிவந்து "இதுவென்" என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; "நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ" என்ன; "நீ செய்தது க்ருத்ரிமமன்றோ" என்ன; "நீ க்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தைக்
[illegible] பண்ணிப்போந்ததுபோம்போ?"

வைசகமானஸ்யுறுது. வேங்கடாத்யாதி. "அனாறு ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சே திருவேங்கடமாமலை" என்றபடி. அந்த லாபநாவதார சேஷ்டிதமுடையத் தோன்றத் தி மலைக்கு நிர்வாஹகனுய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. ௬

மூ.—கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்
‡முண்டத்துக்காற்ரு முகில்வண்ணுவோவென்று
இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள
மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்விண்மறுவனே யச்சோவச்சோ

பதவுரை.

இண்டை — நெருங்கியிருக்கின்ற
சடைமுடி— ஜடாபந்தத்தையுடைய
ஈசன்— ருத்ரனைவன்
கண்ட— "கண்ணுற்காணப்பட்ட
கடலும்— கடல்களும்
மலையும்— மலைகளும்
ஏழு உலகும்— ஸப்த லோகங்களும்
(ஆகியவெல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தாலும்)
முண்டத்துக்கு— என்கையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்ரு — போராதாயிராநின்றன;
ஓ! முகில்வண்ணு!!— ஓ! நாநத்தில் மேகத்தின்படியை ஒத்தவனே
என்று— என்றிப்படி தன் ஆர்த்திதோக
இரக்கொள்ள—யாசித்தவளவிலே [நத
மண்டை— (அக்) கபாலத்தை
நிறைத்தானே!— பூரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ-;
மார்வில்— திருமார்பிலே
மறுவனே!— ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடையவனே
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணுற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதாயிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிக்ஷை புகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணுமையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையுமுலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிக்ஷைபுகுந்தவிடத்திலும்என் கையில் கபாலத்துக்குப் போருகிறதில்லை யென்னவுமாம். முகில்வண்ணு. ஜலஸ்த்தலவிபாகம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஒளதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால் நீ நிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓவென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடையனுய் ஈச்வரப்ரதியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈச்வரத்வம் தபோபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும்

க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மார்வில் மறுவனே. ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் திருமார்பிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதாவது, "உண்டத்துக்கு" என்று பாடமானபோது, "கண்ட" இத்யாதிக்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹதனாய்த் திரிந்து பிக்ஷை புகுந்து "முண்டத்தலையூண்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மகபாலத்தில், அத்தை யேந்திக்கொண்டு ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈச்வராபிமானியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணனே யென்று உன்னுடைய ஸௌலப்யகுணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு, "இத்தைப் போக்க வேணும்" என்று அர்த்தித்தவளவிலே, "கடமையொழிய வினைக்கு கதியில்லை" என்று "ஆர்க்குப் பிச்சைப்பெய் கோபாலகோளரி" என்கிறபடியே அவன் கையில்கபாலத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். ... ... ரு.

மூ.—நுன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினிற்பேரிருணீங்கவன்
றன்னமதானானேயச்சோவச்சோ வருமறைதந்தானேயச்சோவச்சோ. ௬.

பதவுரை.

நுன்னிய— நிரந்தரமான
பேரிருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்தகாரமானது
சூழ்ந்து— பரவி
உலகை— உலகத்தை
மூட— மூடும்படியாக
மன்னிய— அநாதியான
நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்
முற்றும்— முழுதும்
மறைந்திட— திரோஹிதங்களாய்ப்போக
பின்— பின்பு
இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
பேர் இருள்— பெருத்த இருளானது
நீங்க— நீங்கும்படி
அன்று— அக்காலத்திலே
அன்னமது ஆனானே!— ஹம்ஸமாய் வந்து தோன்றினவனே!
அச்சோ அச்சோ;
அருமறை— துர்லபமான வேதத்தை
தந்தானே!— தந்தருளினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

லோகத்திலுள்ள மனுஷ்யர்களாயிருந்து கொண்டிருக்கிறாய். என்கிறார். அதுகாலத்திலே
வேதங்களும் வெளியிட்ட நல்லகாக்ஷராக்ஷிவேதாந்தப்ரதிபாத்யமான அம்சமாய் நின்று
தானென். அருமறையித்யாதி. உன்னைப் பெறுதற்கு பெருந்தவங்கள் செய்து உபகரித்
தவனே! அச்சோ அச்சோ. ... ... ௰

அ. இப்படிகளின் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

கு.—நச்சுவார்முன்னிற்கு நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவென் றாய்ச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப் புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும் பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே. கக.

பதவுரை.

நச்சுவார்— தன்னைக் காண விரும்புகிறவர்களுடைய
முன் நிற்கும்— முன்னே வந்து நிற்கிற
நாராயணன் தன்னை— ஸ்ரீமந்நாராயணனை
அச்சோ வருக என்று— அணைத்துக்கொள்ள வாவென்றும்
ஆய்ச்சி— யசோதையானவள்
உரைத்தன— அருளிச் செய்த பாசுரங்களை
மச்சு அணி மாடம் — பல நிலையான மாடங்களையுடைய [மச்சு-தளவரிசைக் கட்டுப்பாடு.]
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன் — ஸ்வாமியாய்
பட்டன்— பரமைகாந்தியான பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
நிச்சலும்— எல்லாக்காலமும்
பாடுவார்— அன்புடன் ஓதவல்லவர்கள்
நீள் விசும்பு — பரமாகாசமென்னும் பரமபதத்தை
ஆள்வர்— நிர்வஹிக்கக் கடவர்கள்.

வ்யா. நச்சுவாரித்யாதி. ஐச்வர்யாதிகளாலும் ஸாக்ஷாத்பகவதநுபவம் பாரிப்பது,
தன்னையாசைப்பட்டவர் எல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே
வந்து நிற்கும் நாராயணன் தன்னை. அச்சோவித்யாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த
ஸௌலப்யமாக அவன் தன்னை யணைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேக்ஷை தோற்ற
அச்சோவச்சோ வென்றழைத்தவென் றாய்ச்சியானவள் சொன்னபாசுரங்களை.
மச்சணியித்யாதி. பலநிலையான மாடங்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்
பரமைகாந்தியான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தவற்றை. நிச்சலும்பாடுவார். ப்ரீதியுத்
தராய்க் கொண்டு போக்யமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலத்த்ரயமுள்ளதனையும் பரமாகாச
சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீனமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகல
போகத்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. ... ... கக

அந்த ரஸத்தை யநுபவித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரேமாநுகுணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே போய்வந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதத்தையும் அநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து, அவனும் அப்படிசெய்ய அவனநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவல்லாத ப்ரேமத்தையுடையராம், அந்த சேஷ்டிதத்தை யநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையுஞ் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, "புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்" என்று பலகாலுமபேக்ஷித்து, தத்காலம்போலே தரித்து ப்ரீதராயநுபவிக்கிற திருமொழியில். ... ... *

மு — வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க
மொட்டுநுனையின்முளைக்கின்றமுத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென்
குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நடுவே — இரண்டு நீலரத்ந வட்டின் [நடுவே
வளர்கின்ற — வளராநிற்கிற
மாணிக்கம் — மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட
மொட்டு — மொட்டினுடைய [மொட்டு- குஹ்யாவயவம்.]
நுனையில் — நுனியிலே
முளைக்கின்ற — அரும்பாநிற்கிற
முத்தே போல் — முத்துக்கள் போலே
சொட்டுச்சொட்டு என்ன — "சொட்டுச்சொட்டு" என்று
துளிக்கத்துளிக்க — (உள்ளில்நின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும் துளிக்க
என் — எனக்கு பவ்யனான
குட்டன் — குழந்தையானவன்
வந்து — தானாகவே வந்து
என்னை — என்னை
புறம்புல்குவான் — முதுகிலணைத்துக்கொள்வானாக; (அல்லது;) முதுகிலணைத்துக்கொள்ளாநின்றான்.
கோவிந்தன் — பசுமேய்க்கப்பிறந்தவன் என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டுநடுவே இத்யாதி. இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பாநிற்கிற முத்துக்கள் போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டு இத்யாதி. உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிற்று முறித்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகாலும் துளியாநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிறவிது அநுகாரம். என்குட்டன் இத்யாதி. என்

பதவுரை.

கிண்கிணி— சதங்கையை
கட்டி— திருவரையில் கட்டியும்
கிறி— சிறுப்பவளவடத்தை
கட்டி— முன்கையிலே கட்டியும்
கையினில்— புஜத்திலே
கங்கணம்— திருத்தோள்வளையை
இட்டு— சாத்தியும்
கழுத்தில்— கண்டத்திலே
தொடர்— கண்டிகையை
கட்டி— சாத்தியும்
தன் கணத்தாலே— அந்த திருவாபரணத் திரளோடே
சதிரா— அழகிதாக
நடந்து வந்து— நடந்து வந்து
என்— என்னுடைய
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான்— எனக்குஸ்வாமியானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டித் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி. கிறி- சிறுப்பவளவடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற வாபரணத்தைச் சாத்தி. தன்கணத்தாலே. திருவாபரணத் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தமான திருவாபரணங்களையும் கூட்டி, கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டென்னுதல். அத்து- சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறியாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என்கண்ணன். எனக்கு ஸுலபனானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். ... ... ௨.

௩. —கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொருந்திக்கொண் டுண்ணாதுமண்ணாள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவானாழியானென்னைப்புறம்புல்குவான். ௩.

பதவுரை.

என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அளப்பமுடைகாலமெல்லாம் மனக் கெனக்கென்று பிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த ஐச்வர்யத்தை. கதித்த - கொழுத்த. அன்றிக்கே, "கத்தக்கதித்த, பக்ஷபாதத்த" என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த ஐச்வர்யத்தை யென்னவுமாம். ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடேகூடி, சேர்ந்த பொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. மண்ணாள்வான். பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த. கொத்துத்தலைவன். அச்சாலவகோதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு ப்ரதானனாயிருந்துள்ள துர்யோதனனுடைய. குடிகெட. குலமாக நசிக்கும்படி. தோன்றியவித்யாதி. (க) "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி" என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசகனான ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்களுக்கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். ... ... ௩.

௪.—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்
வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்
ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்தவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல்குவான். ௪.

பதவுரை.

நாந்தகம் — நந்தகமென்னும் வாளை
ஏந்திய — திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற
நம்பி — கல்யாணகுணபூர்ணனே கண்ணபிரானே!
சரண் என்று — ரக்ஷகனாக வேணுமென்று
தாழ்ந்த — சரணாகதனான
தனஞ்சயற்கு ஆகி — அர்ஜுனனுக்காக
தரணியில் — பூமியிலுள்ள
வேந்தர்கள் — அரசர்கள்
உட்க — நெஞ்சு நடுங்கும்படியாக
விசயன் — அர்ஜுனனுடைய
மணி — மநோஹரமாய்
திண் — த்ருடமான
தேர் — தேரை
ஊர்ந்தவன் — ஸாரத்யம்பண்ணிநடத்தினவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;
உம்பர்கோன் — தேவர்களுக்கு நாதனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திரு

[illegible] என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... ௪.

௫.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டிவிளையாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்டு
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம் — வெண்கலத்தாலே பண்ணின
பத்திரம் — பத்ரத்தை
கட்டி — (ஜாத்யுசிதமாக) திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டு
விளையாடி — விளையாடி
பல கண் — பலபீலிக் கண்களை
பெய்த — இட்டுச் சமைக்கப்பட்ட
கரு — பெருமை தங்கிய
தழை — குடையாகிற
காவின் கீழ் — சோலை நிழலின் கீழே
பல பண் பாடி — பலராகங்களைப் பாடி
பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்) மங்களாசாஸனம் பண்ண
பண்டு — மாவலியினிடத்தில் யாசித்துப் பெற்ற காலத்திலே
மண் பல — பூமிப்பரப்பு எல்லாவற்றையும்
கொண்டான் — திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவன்
புறம்புல்குவான்;
வாமனன் — [illegible]
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வெண்கலத்யாதி. வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டு விளையாடி. கண்பலவித்யாதி. பலபீலிக் கண்களைப் புரிட்டிக்கட்டின பெரிய குடையாகிற சோலை நிழலின் கீழே. கண்-பீலிக்கண். பெய்தல்-அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச் சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அத்தை, "கா" என்கிறது பீலியினுடைய தழை வாய்ந்த குளிர்த்தியைப் பற்ற. அன்றிக்கே, "கண் பலபெய்து" என்னுமிடமானபோது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அதாவது பீலியின் கண்களைப் புறமுடியிலே அலங்காரமாகச் சாத்தி என்று பொருளாகக் கடவது. கருந் தழை-பீலிப்பிச்சம். கண்ணென்றது-அதினுடைய கண். தலையிலே பீலித்தழை கட்டுகை ஜாத்யுசிதமாகையாலே. காவின்கீழ். இப்படிச் செய்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியில் நின்றவொருவனைக்
கத்திரியர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட
பத்திராகாரன் புருடோத்தமன் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். ௬.

பதவுரை.

சத்திரம் — குடையை [ஈடு]
ஏந்தி — தரித்துக்கொண்டு
தனி — வேறு துணையற்று
ஒரு — அத்விதீயனான
மாணி ஆய் — ப்ரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு (யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று)
உத்தரவேதியில் — யாகசாலைத்தரையின் வேதியிலே
நின்ற — நின்ற
ஒருவனை — உலகங்களில் அத்விதீயனான மஹாபலியை

கத்திரியர் — க்ஷத்ரியர்கள்
காண — காணும்படி
காணி முற்றும் — பூமி முழுவதையும் உலகங்களெல்லாவற்றையும்
கொண்ட — உதகபூர்வமாகக்கொண்ட
பத்திர — மங்களகரமான [ஈடு.]
ஆகாரன் — வடிவையுடையவனான புருடோத்தமன்;
பார் — (முன்பு இரந்த) பூமியை
அளந்தான் — திருவடிகளாலளந்து கொண்டவன்
என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. சத்திரமித்யாதி. (க) சத்ரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மசாரியாய் ஸர்வஜ்ஞனாயும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சியுமான விசித்ர வேஷத்தாலும் வடிவாலும் அத்விதீயனான வாமனனாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. உத்தரவேதித்யாதி. அத்விதீயமான ஔதார்யகுணத்தையுடையவனாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. கத்திரியித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்மான பூமியை, அவன் தன்னதாக்கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உதகபூர்வம் பரிக்ரஹித்த. பத்திராகாரன். பத்ரமான ஆகாரத்தையுடையவன் - விலக்ஷணமான வடிவையுடையவனென்கை. "புலன்கொண்டமாணாய்" என்றிறே. பாரளந்தானித்யாதி. முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம் புல்குவான். ... ... ௬.

மூ.—போத்தவரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்

கூத்தாடி — (உடம்பைக்குலுக்கி) நர்த்தனம் பண்ணி
அதன்மேல் ஏறி — குன்றின் மேலேறி நின்று
உடையில் — மடியிலே சேர்த்து வைத்ததை
திருதிக்கும் — பதார்த்தம்
பாலும் — திரட்டுப்பாலையும்

திருவாழி — திருவாழியை
பொருந்த ஊர — மிகவும் நிறையும்படி
விழுங்க — அமுது செய்ய
அத்தன் — ஸ்வாமியானவன்
வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
ஆழியான் — கர்மத்தில் மிகவும் அழுந்தினவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. வழாப்பாடு. பொத்தவிக்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் காவிலே ஜீவித்துத்திரியும் பெண்களை, "அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக் கடவோம்" என்று உறியிலே வைத்து மேலேறி நின்று வைக்க; அப்பொழுது உபயோகமில்லாதபடி பன்றிக்கே கல்லா நாள் உபேக்ஷித்துக்கிடந்ததாக வார்த்தை[illegible] கழிப்பிட்டு அதின் மேலே ஏறி நின்று. நல்லவாய்ப்புதல் தாங்கின தாழியிருக்குமெல் [illegible] போத்துவாக்கு விட்டுக்கொண்டு. திருத்திக்கவிக்யாதி. காய்ச்சித் திரட்டுக்குடத்திலே வைத்த நல்லபாலையும், கடைந்து தாழியிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும். தாழியில் வெண்ணெய் விழும்போதும் அப்படியிருக்கும் கிடக்கிறது. விழுங் கியவெண்ணெயாலே பாலும் திரட்டுப்பாலும் கொள்ளவேணும்.

மேத்தவிக்யாதி. இவற்றை அமுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் நிறையும்படி அமுது செய்த அத்தன். ஸ்வாமியானவன். இப்பசொன்ன வர்த் தாந்த விசேஷத்தைப்பற்ற வந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். ஆழியான். கர்மத்தில் மிகவும் அவகாஹித்து முழுப்பவனென்னுதல்; கையிலே திருவா ழியை யுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகனானவன் இவர்! க்ஷுத்ரனைப்போலே இப்படி செய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். ௭.

மூ.—முத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்
கூத்துவர்தாடிக் குழலாலிசைபாடி
வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்
ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்குவான் ௮.

பதவுரை.

முத்து அவை — வர்த்த ஜனங்களானது
காண — காணும்படி
முது — உத்தமமான

மறையோர் — வைதிகமுநிகள்
வணங்க — வணங்கும்படி
இமையவர் — தேவர்கள்

டியான உயர்ந்த மேற்குன்றில் மேலேறி. முதுமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்தியபடி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்து காண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே பரிதாப்க்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப் பாடி. குழலின் த்வனி வாய்ப்பட்டிற ஸ்ருதிகளையறிவது. தான் நினைந்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லி மறைக்கையும், பெரியவர்களைக் கால்கட்டிப் போரை கொள்ளுகையும் முதலான சங்கேதங்கள் இவனோடே பழகிப்போரும் பெண்களுக்கிறே தெரிவது. "குழலாலிசைபாடிக் கூத்தாட்டாடி" என்றசொல்லிக்கொள்வது. குழலோசையாலே அழைத்துக்கொண்டு, "அவர்கள் காணப்பெறுமே" என்று உகந்து கொண்டாட்டத்தால் கூத்தாடுவது. பாதக்கால்கூத்து, குடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே, இவற்றில் வந்தபோது கூத்தாகக்கடவது.

வாய்த்ததிருப்பதி. ஸ்வபோஷ்யத்தமான வானைப்பற்றி, தன்னை அடியோடிந்த்திரியும் விலக்ஷணரான (உ)பநிஷத்துக்கள் இங்கு கொண்டுதுதிலே தோற்று வணங்க, தேவர்களானவர்கள் இதைக்கண்டு (ஸ)ஹித்தராய் நின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே, வாய்த்த என்கிற வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்கி, வாய்ந்து என்றாய், பறையோசை என்கிறது - நிலவறையிலே மறைந்து நின்றவர்களன்றாபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை வழியே விட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் பாக்கியத்தை நினைந்து இந்தக்கூத்தை அமைக்கைக்காக வணங்க, அதிலேதொய்ந்து கூத்தைப்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற முன்பு சொன்ன (ஸ)ர்வக்தஜனங்கள் (ஸ)ஹித்தராய் ஸ்துதிக்கும்படியாக வென்னவுமாம். வந்தித்தபடி. இப்படிக் கூத்தாடின செல்வியோடே என்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மஹோபகாரகனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... அ.

கூ.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்
கிப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காவினில்
நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்
உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவானும்பர்கோனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— தேவேந்திரனுடைய
காவினில்— நந்தவனத்திலே நின்ற
கற்பகக்காவு— கல்பவ்ருக்ஷத்தை

இப்பொழுது— இப்பொழுதே
ஈவன் என்று— அறுத்துக்கொணர்ந்து தரக்கடவேனென்று

காலிலே நிற்கிற தம்பரங்களை (க)சேபன்னினை அனைவதிப்படியாக "பிடிங்கிக்கொண்டுபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய திருமுற்றத்திலே நட்டுக்கொள்ளும்" என்று ஆசைப்பட்ட அபிமதத்தை நிரம்பச் செய்து. நாளையென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய்யாதே, இப்போதே தாங்களே சென்று பிடுங்கிக்கொண்டு போராகிற்கச்செய்தே, முற்பட ஆதரித்திருந்தான். தன்னுடைய தேவிக்கு ஒருநாளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போகப்போமுடைமையிலே துரிதனாய் வஜ்ரத்தையாக்கி, வயர்ந்து யுத்தம் செய்வானாகவந்து, வந்தகார்யம் பலியாமையாலே அந்தேதாத்தம் செய்ய, "இப்போதுதானே கொடுபோகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது" என்று அங்கீகாரம் செய்துகொண்டுபோந்து, "வண்துவரை நட்டான்" என்கிறபடியே ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே திருமுற்றத்திலே நட்டவன். உய்த்தவன் என்னையாகிலே இங்கே கொடுவந்து நட்டபின்பு அங்குதன்னையினுங்காட்டில் தளையும் பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டு வளர்ந்தமையைச் சொல்லுகிறது. என்னைவிக்யாதி. இப்படி அபிமதவிதேயபாரதந்த்ரனானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். உம்பர்கோன். பிராட்டி யுகப்புச் செய்கையிலே இல்லையாயத்துச்சேத் தோற்று எழுந்திக்கொடுக்குப் பிதயனை திரு ஆக்கொள்ளம் நிர்வாஹகனானவன் என்னைப்புறம் புல்குவான். ... ... ௯.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆ.— ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளிசொல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
ஈத்ததமிழிவை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே. ௰.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலைப்போன்றதாய்
தட— பெருத்திருக்கின்ற
தோளி— தோள்களையுடைய
ஆய்ச்சி— (யசோதை) யசோதைப்பிராட்டி
அன்று— அக்காலத்திலே
ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியையுடைய
பிரான்— கண்ணபிரான்
புறம்புல்கிய— புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச்
சொல்— சொல்லை சொன்ன
விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்
ஈந்த— அருளிச்செய்ததாய்
தமிழ்— த்ராவிடமான
இவை இரண்டு ஐந்தும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லவர்— ஓதவல்லவர்கள்
வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகைக் கிடைக்கப் பெருத்தின
நல் மக்களை— விலக்ஷண சிஷ்யபுத்ரர்களை
பெற்று— பெற்று

தனு, அதனால் வந்த ஆநந்தத்தை யருளிச்செய்தார். ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.— வட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வெண்கலச் சத்திரம் போத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மேச்சு.

ஆக - திருமொழி, சு-க்கு, பாட்டு-க0ச.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

——(*)——

இரண்டாம்பத்து.

அ. கீழிரண்டு திருமொழியிலும் – "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்" என்றும் அவன், வசசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கு ரஸத்தை, தானநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ய யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை யநுபவிக்க வாசைப்பட்டு,தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யநுபவித்தாரி யாராறு; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பா தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தத்காலத்திலுள்ளா ரநுபவித்து ஹர்ஷ்டராய்ப் பேசி போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே தாமுமநுபவித்துப்பேசி ஹ்ர்ஷ்டராகிறாரித்திருமொழியில். ... ...

மூ.—மேச்சூதுசங்கமிடத்தானல்வேயூதி

இடத்தான் — இடக்கையிலுடையனும்
நல் — ஸௌந்தர்யத்தையுடைய
வேய் — வேய்ங்குழலை [முரளியை]
ஊதி — ஊதுகிறவனான கண்ணன்
பொய் — க்ருத்ரிமமான
சூதில் — த்யூதத்திலே
தோற்ற — பராஜயமடைந்த
பொறையுடை — க்ஷமாவான்களான
மன்னர்க்கு ஆய் — பாண்டவர்களுக்குத் துணையாய்
பத்தூர் — பத்து ஊரையுங்கூட
பெறாத — அடையாத

அத்தூதன் — அந்த தூதனானவன்
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் — ‡ அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்!
§ அம்மனே! — அம்மம்ம!
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

‡ அப்பூச்சி காட்டுகையாவது — பாலர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணையிறுக்குகை, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டுகை முதலான சில சேஷ்டைகள்.

§ அம்மனே — இது ஸந்தோஷப்பட்டிற் சொல்லும் சொல்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. மெச்சூது சங்கமிடத்தான். "ஆச்ரிதபாஞ்சஜந்யோ பாண்டவ பக்ஷபாதி" என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஊதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலேயுடையவன். "மெச்ச" என்கிறவிது, "மெச்சு" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே யிருப்பது. (க) "யஸ்ய நாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜாயத । தேவாநாமபவத் தேஜோ வ்யஸாதமேஷ பாஞ்சஜந்ய:" என்கிறபடியே. நல்வேயூதி. இதிலே அவதாரத்துக்குத் தகுதியான நிரூபகம். அநுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை யூதுமவன். குழலுக்கு நன்மையாவது - "மன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து" "மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள்பாயும்" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநாசேதநவிபாகமற ஈடுபடுத்தவற்றாகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடானிறே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், "ஆநிரையின் பின்னே குழித்த சங்கம்" என்றும், "கோபத்திற்குழலூதிப் பின்னை மேய்த்தார்" என்னா சொல்லக்கடவதிறே.

பொய்ச்சூதில் தோற்ற. க்ருத்ரிமமான சூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையுமிழந்த. செவ்வையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; க்ருத்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. பொறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள் செய்தது க்ருத்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் க்ரோதவிக்ருதியின்றிக்கே, க்ஷமையை யுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாதி

...த்தாருக்கு உபகாரகருள்ள அப்சங்களை வெளுத்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்தாருக
கில் (உ.) தீர்க்கஜீவிக ளாகலாம்'' என்ன; அவர்கள், '' நாங்கள் அதுசெய்யோம் '' என்ன; ''ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன் '' என்ன; அதுக்கும் அவர்களிசையாமையாலே, '' ஆனால், அவர்களெவர்க்கும் தலைக் கிரண்டுராகப் பத்துர் தன்னைக் கொடுங்கோள்'' என்ன; ''இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, வீரபோக்யை யன்றோ வஸுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்குமித்தனை '' யென்ன; ஆனால், '' அது தன்னைச்செய்யுங்கோள் '' என்று போந்து, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையும்உழவுமாயுதத்து, ஸாரதியாய் நின்று நடத்தின ஆச்ரிதபக்ஷபாதியான அநுகூலத்தானவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது. அதாவது- லோகத்தில் பாலரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ்டிதங்கள். ,

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதாவதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு '' நம்மிலே யொருவன் '' என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈச்வரத்வசிஹ்நங்களைக்காட்டுகை. '' இவ்விடத்தை, ¶ உய்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்தாதனென்று - பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர் பின்னே ஸேவித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களிலே சேர்ந்துகாட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, ' இதுக்கடியென் ' என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, 'ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாள்! இருந்தீரோ ' என்றருளிச்செய்தார் '' என்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்பூச்சி யென்கிறது — இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களையும். அம்மனே யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. ... ... க.

மூ.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்
பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்
சிலைவளையத் திண்டேர்மேன் முன்னின்றசெங்கண்
அலவலைவந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். உ.

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபோலே திண்ணிதான
தோள்— தோள்களையுடைய
மன்னவரும்— அரசர்களும்
மா ரதரும் :— பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்களும்
மற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அதிரத மஹாரதர்களும்
குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்
நூற்றுவரும் — துர்யோதநன் முதலிய நூற்றுவரும்

வஸ்யா— வஷைடப்படியாகவும்
திண்தேர் மேல்— திண்ணியதேரின்மேலே

புகழ்பெற்ற [illegible] கண்ணன்
வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலைபுரைதோள். மலைபோலே ஒருவரால் அசைப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தால் - அதி பலபராக்ரமரா கையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணாசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒரொருவரே அதிரதராகையாலே ஒ செதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றும்பலர். தனித்தனியே எண்ணி முடியாமையாலே மற்று மிவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருப்பார் ரதிகளென்கிறார். பதினோரக்ஷௌஹிணியானால் அதில் எத்தனைசூரருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுகிறதித்தனையிறே. குலைய. "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகவேயிறான்" என்று கேட்டபோதே "நாம் இனி ஜீவிக்கை யென்றொரு பொருளுண்டோ" என்று பேதாய் நடுங்கும்படியாக. இதிமே, அவர் இவர் என்றூற்போலே விசேஷந்தோற்றச்சொல்லி, "குலைய" என்கையாலே- இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கும் ஒரு விசேஷமில்லை யென்கை.

நூற்றுவரும்பட்டழிய. இதிமே - மன்னவரும் என்று - ராஜாக்களைச்சொல்லி யாருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபஜீவத்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே யாளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதனாதிகள் நூற்றுவரும் பட்டழிய. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே க்ருஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றமரம்போலே பட்டுப் பின்னை யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவளைய. அர்ஜுநன் கையில் காண்டீவம் வளைய. அதாவது - அதிரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்து நின்று வில்வளைத்து யுத்தம் பண்ணவல்லனாய்த்து இவனுடைய ஸஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்றமாயன். மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்நேயாஸ்த்ராதிகளாலே (உ) தக்தமாய்ப்போமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையையுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே (௩) "[illegible]" என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

(௯) "மகா ஜெகவிஜயமஹாநு" இதைப்போலப்படியே விஜயமுமே வேண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டாவென்று உபேக்ஷித்த (௭) "பரமைகாந்திக பர்வதம்" (௮) "கைங்கர்யைகரஸ போக்ய பர மோக்ஷம் விஹூர் நலம்" என்கிறபடியே தொகுத்தால் கொடுத்தின மகத்தான பூமானை வில்லையும் போகட்டு யுத்தாந்த்வர்த்தனைத் தேர்த்தட்டிலே இருந்த அர்ஜுனனை தெளிக்கு (௯) "ஷவிமஷை வயஸதே" என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தம்பண்ணும்படியாக, பரத்யாஞ்ய விவேகத்தொடங்கி பரமைகாந்த்யபர்யந்தமாக உபதேசித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லுயாம்.

அலைவலையென்பது - அர்த்தகௌரவமும் அதிகாரகௌரவமும் பாராதே தன் நெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுகையிறே. அது இந்த முன்பாதையானே இவனையும் அலைவலையென்னலாமிறே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணாகதியானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. வந்தித்பாதி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலரையும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆச்ரித விரோதிநிரஸநம், ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவத். உ

மூ.—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான், அம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௩.

பதவுரை.

காயும்— காளியன்விஷாக்நியால் கொதிக்கிற
நீர்— மடுவின் ஜலத்திலே
புக்கு— புகுந்து
கடம்பு ஏறி— (அருகேநின்ற) கடம்ப மரத்தின்மேலேறி
காளியன்— காளிய நாகத்தினுடைய
தீய— கொடியதான
பணத்தில்— படத்தின்மேலே
சிலம்பு— திருவடிச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— கலகலவென்று சப்திக்கும்படி
பாய்ந்து— குதித்து
ஆடி— கூத்தாடி
வேயின் குழல்— வேய்ங்குழலை
ஊதி— ஊதி
வித்தகனாய்நின்ற— விஸ்மய நீயனாயிராநின்ற
ஆயன்— இடைப்பிள்ளையான கண்ணன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

குமபடி பண்ணி. கட்டிப்பட்டு. அந்த விஷாக்நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற கொடுமையை தன் கடாக்ஷத்தாலே அழிவிக்க நுகைபாக்கி அதின்மேலேயேறி. காளியனித்யாதி. காளியனுடைய விஷாக்நியாலே கொடியான மணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு த்வனிக்கும்படி சென்று குதித்து. அவன் பணங்களை நெரித்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி மிதித்து சரணம் புகுந்தவளவிலே அவன்மேலே நின்று நர்த்தனம் செய்து. வேயித்யாதி. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் "என்னாகப்புகுகிறதோ" என்று தறைப்பட்டுக் கிடந்து ஈடுபடுகிற இவ்வாயர்குல ஜநங்கள் தன்னை விடாதபடி பரிகாரம் வாழும்படி. திருக்கையில் வேயின் குழலூதி, இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்மயநீயனாய் நின்ற. ஆயன். எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)றையில்லாதவன். வந்துப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ... ௫.

மூ.—இருட்டிற்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௬.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலே போய்
ஏழை— தன் பக்கல் சாபலமுடையராய்
வல்— காஷ்ணாச்ரயத் தாலுண்டான பலத்தை யுடையரான
ஆயர்— இடையர்களுடைய
மருட்டை— மதிமயக்கும் பேச்சுக்களை
தவிர்ப்பித்து— தவிரும்படி பண்ணி
வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சனான கம்ஸன்
மாள— மாளும்படியாக
புரட்டி— மயிரைத் தூக்கிப் பிடித்துப் புரட்டி
அந் நாள்— பணி ரோட்டின அந்த நாளிலே
எங்கள்— எங்களுடைய
பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
அரட்டன்— தீம்பனானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) "[illegible] ஜாயமாநே ஜநார்த்தநே" என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்டர்கள் கண்படாதபடி அருகுநின்றாரைத் தெரியாத இருளிலே வந்தவதரித்து. "எப்போது பிறப்பது" என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக [illegible]

வைரொர்ஹ" என்கிறபடியே தன்னைப் பற்றி யிருக்கும் பலத்தையுடையரான கோபர்களை, செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்க வல்லரைப் போலே சொல்லும்(உ) பராமகோஷ்டிகளை, "நீங்களெல்லாரும் வெல்லுங்கோள், நானே செய்கிறேன்" என்றாற்போலே சொல்லும் தன்னுடைய சக்திவிசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி. வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி. நான் செய்கிறேனென்றது உக்ரஸேனனுக்குப் போகாமே கம்ஸப்ரீதனாய், தன்னையழைத்துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீமதுரையிலே யெழுந்தருளி, உக்ரஸேனனுக் கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே எதிர்ப்பட்டபடியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிரஸித்து (ங) "தாலமாத்ரோ வ்யவஸ்திதம்" என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் மறுகும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்தலத்திலேயே முப்பாய்ந்து, (ச) "கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத் கிரீடமவநீதலே ஸ கம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாதவை" என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்போகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழே பூமியிலேயிட்டுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, "கஞ்சன் குஞ்சிபிடித் தடித்த" என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி, அந்நாளிற்போதில், பனிநீராட்டின வன்பாளிலே தாங்களுடைய பழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட தீம்பனானவன். அரட்டு-தீம்பு; மிக்ககாகவுமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மூ.—செப்பூண்டசாடுசிதறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்
சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்
றாப்பூண்டானப்பூச்சிநாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ரு.

பதவுரை.

செ பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்பட்ட
சாடு— சகடத்தை [சகடாஸுரனை]
சிதறி— உதைத்து
நெய்க்கு— நெய்க்கு ஆசைப்பட்டு
திருடி— களவுகண்டு
ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிகளால் கட்டப்பட்டு
மனைவி— பத்நியான யசோதைப்பிராட்டியானவள்
கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிற்றாலே
துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்ளித் துடிக்கும்படி
சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு
அன்று— அப்போது
ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

வேறாக, உண்டாகில் கொண்டுபோய் கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்" என்று முன்பே சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே கொண்டுவர, நந்தன் மனைவி, "பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யழகிதாயிருந்தது" என்று தன்னைக்கான போதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழுத்தியெல்லாந் தோற்றபடி கடைகாற்றிலே யடிக்கையாலே தாள்விக் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றிக்கே, அடிக்கவளவுமன்றிக்கே, ஓரிடத்தில் போகாதபடி அவள் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது கட்டுண்டிருந்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் காட்டுகின்றான். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்கிற வினை யிட்டுச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. ௫

௬.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சொப்படத்தோன்றித் தொறுப்பாடியோம்வைத்த
துப்பமும்பாலுந் தயிரும்விழுங்கிய
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௬.

பதவுரை.

செப்பு— செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— ம்ருதுவாயிருக்கிற
முலை— ஸ்தநங்களையுடையளாய்
தேவகி நங்கைக்கு— ஆத்மகுண பூர்ணையான தேவகிக்கு
சொப்பட— நன்றாக
தோன்றி— ப்ரகாசித்து
தொறுப்பாடியோம்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ளார்கள்
வைத்த— சேமித்துவைத்த
துப்பமும்— நெய்யையும்
பாலும்— பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
விழுங்கிய— அமுதுசெய்த
அப்பன்— உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. செப்பித்யாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்நிவேசத்தையுடைத்தாய், இளகிப்பதித்து ம்ருதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய் ஆத்மகுணபூர்ணையான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது க்ருஷ்ணன் பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு போக்யமான முலைகளென்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதியாலே அவனை ஸ்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நங்கை யென்கிறது மேல்விளைவதறியவல்லவறிவும், பிள்ளையை அவஸ்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும், பாஸம்ர்த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

சேவையுக்குழலி" என்னக்கடவதிறே.

தோறுப்பாடிபோம். தோறு- பசு. தொறுவர்- ஆயர். தொறுப்பாடியோமென்றது- ஆய்ப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்களென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்யாதி. அப்பர்- நெய். நெய்யையும் பாலையும் தயிரையு மமுதுசெய்து. எல்லாவற்றையும் சேர விழுங்கினவெல்லாமையாலே-" அப்பமும் பாலும்" என்கிற விடத்தில், தூஞ்சின நெய்யும் காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "விழுங்கிய" என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறத்துக்கு பர்யாயமான சொல்லாய், தாத்பர்யமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ த்ரவ்யங்களை விரும்பியமுதுசெய்து உபகாரத்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ... ... சு.

மூ.— தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றாள்கொலோ
சித்தமனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கொத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் கோளரி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தத்து— ஸ்வீக்ருதபுத்ரனாக
கொண்டாள் கொல்லோ— வளர்த்துக்கொண்டாளோ;
(அன்றிக்கே,)
தானே— தானே [மெய்நொந்து]
பெற்றாள்கொல்லோ— பெற்றாளோ;
சித்தம் அனையாள்— தன் கருத்துக்கு ஒத்து நடக்குமவளான
அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்தவனாய்
இள சிங்கம்— பாலஸிம்ஹம் போலேயிரா நின்றவனாய்
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்
கரு— கறுத்திராநின்ற
குழல்— கேசபாசத்தையுடையருமாய்
கோபாலர்— இடையர்களுக்கு
கோள்— மிடுக்கையுடைய
அரி— ஸிம்ஹம் போன்றவனாய்
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தித்யாதி. (அ) தத்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ; அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ. அதாவது-"அசோதையிளஞ்சிங்கம்" என்ன; [illegible]

சிறுது அதிலோகமான இவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் "இவள்பிள்ளை" என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவன் தானும், "இப்பாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்" என்று இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நிற்கின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும் யசோதையுடைய பிள்ளையாய் பாலஸிம்ஹம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் "அங்ஙனம் தீமைகள் செய்வர்களோ நம்பீ! ஆயர் மடமக்களை" என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. "அஞ்சவுரப்பாள் அசோதை ஆணாடவிட்டிட்டிருக்கும்" என்னக்கடவதிறே. காலைந்தாலும் அறியவொண்ணாமையாலும் இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கோத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடி குட்டின பூக்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலையுடையனாய், கோபாலர் கிடக்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிம்ஹம்போலே செருக்கி மேனாணித்திருக்குமவன். அசோதை யிளஞ்சிங்கம்- கோபாலர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோள்- மிடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமீ. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். ... ... எ.

மூ.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை
அங்கண்ணனைப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனோபூச்சிகாட்டுகின்றான். அ.

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே மலைமுலைப்போலே கிளர்ந்ததாய்	இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
வன்— வலியதான	எங்கும்— எங்கும் நிறைந்த நாட்டையும்
கூனி— கூனையுடைய மந்தரையின்	பரதற்கு— பரதாழ்வானுக்கு
சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு	அருளி— கொடுத்து
குவலயப்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை களுக்குள்ளே	வன்— ஒருவராலும் புகுதற்கரிதான
	கான் — காட்டை
	அடை— அடைந்த

வைப்போமைக்கிற துக்கங் சொல்லுகிறவிடத்தில் முக்தாவெயித்தா இவ்வாயிரம். இவனுடைய வைாக்கத்தில் கலைக்கப்பட்டனாகினவாயிரம் கைக்கேசி வாய் கொண்டுபோய் அரசுயாகனிற சக்கரவர்த்தி பொகபோக்கு மென்னுமாம். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூலமிது வாகையாலே இவனுடைய சொல்லிகொண்டு போருரென்கிறது.

குவலயத்துங்கக்கரியும். பூமியெல்லாமொக வெல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சத்துருஞ்சயன் முதலானவைகளும். பரியும். அப்படி லோகவிலக்ஷணமான குதிரைகளும். இராச்சியமும். அதன்படியான ராஜ்யமும். எங்கும். (௨.) " ஐக்ஷ்வாகவாநியம்ஹஸி லக்ஷ்மணம் வநகாமம் " என்கிறபடியே வழிகடுகுகிற காடுதானும். பரதற்கருளி. கைகேயியொருத்தியுடைய மாக சக்ரவர்த்தியையத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கும் கொடுத்து. வன்கானடையித்து யாதி. ஒருவராலும் ப்ரவேசிக்க அரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய ஸ்ரீராமனுனவன். கட்டினகாரம்போல காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருத்துகலின்றிக்கே முடியைக் கழித்து ஜடையைப் புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினைத்து, அழகியவென்பனென்கிறது. அன்றிக்கே, (௩.) " ராமக்கஷேவதாக்ஷ " என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களை யுடைய னென்னவுமாம். அப்போது, " ராஜ்யைத்தை யத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கேப்போகிறேன் " என்னும் க்லேசமின்றிக்கே அகலாமில் மார்தம் திருக்கண்களிலே தெரிகிறாம் பொறபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... அ.

மூ.—பதகமுதலைவாய்ப் பட்டகளிறு
கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணா கண்ணாவென்ன
உதவப்புள்ளூர்ந்தங் குறதுயர்தீர்த்த
அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றா னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௯.

பதவுரை.

பதக— கொடியதான
முதலை— முதலையின்
வாய்— வாயில்
பட்ட— அகப்பட்ட
களிறு— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்
கதறி— கதறிக்கொண்டு

என் கண்ணா! கண்ணா! என்ன— "எனக்கு நிர்வாஹகனானவனே!" என்று பலகாலும் கூப்பிட
உதவ— ஆபத்காலத்தில் உதவுவதற்கு
புள்— பெரிய திருவடி நாயனாரை
ஊர்ந்து— வேகமாய் நடத்திக்கொண்டு

டீபா. ஒன்பதாம் பாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-உதாரிமை. "பதகமுதலைவாய்ப்பட்ட"
என்கிற விதிதே. "அதின்விடத்திறுக் கறுக்கிபுகுங்கிபவர்கள்" என்னுமிடம் ஸ்ரீகஜே
ந்த்ராழ்வானை நோவுபடுத்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "பாதகம்" என்
கிறதை "பதகம்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய் - பாதகத்தை யுடைத்தான முதலை
என்னவுமாம். அதாவது - சாபோபஹதமாய் வந்து கிடக்கிறது. இப்பாதகத்திலே தன்
னுடைய பலமே ஹேதுவென்று அதின்கையிலே தன்காலைக் கொடுத்தபடி. இவன் காலைப்பிடிக்கப்
பிடி விழுவதாகென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அகப்பட்ட யானையானது.
தன்னிலே பலமல்லாமையாலே ஒரு திர்யக்கின்கையிலே யகப்பட்டதாயிற்று. வெளியிலேயாகில்
இதின் அருகுவரமாட்டாதிறே யது.

கதறிக்கைகூப்பி அதின்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் "ஸ்ருணு பரமாத்மாவென்
கரைபோயிருகிறோம்" என்று (க) "..." என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவவர்ஷமாம் அளவிருக்கிறபடிக்க, தான் ஜலக்கிருக்கக் கொண்டு
விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னிலே பலமாதும் அழிந்துவிட்டபோது "மநுஷ்யகுருதே"
என்னும்படி பலமிழந்து, தனக்குத் தன்னிலே பலமில்லாமையாலும் அழிந்தவல்லதான்
பலம் ஈதொனாப், துதிக்கை முழுதும்புதைந்தவளவிலே "இனி ஒரு தெய்வமொ
தொன்றுமில்லை" என்று (உ) "..." என்கிற
படியே அந்நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தவொருவனாக தனக்கு ரக்ஷகனாக நினைத்து, தன் கையை எடுத்து
அஞ்சலிபண்ணி, தன்னார்த்தியெல்லாம் தோற்றும்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, தனக்கு
வாறதனையென்றுபலகாலுஞ்சொல்ல, "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்!
வாராய்" என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் "என்கண்ணா
கண்ணா" என்று கூப்பிட்டானாக வருளிச்செய்தார்; (ஈ) "..."
என்று கொண்டு "ஆதிமூலமே" என்று கூப்பிட்டானாக வொல்லார்கள் சொன்
னார்கள்ரே. இவன் தன்னால் செய்யப்போமென்கிலின்; "மூலம்" என்கிறவிடத்தில் ஆனை
காரணவிகாரமில்லாத ஆத்மத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டானவனாலே, ...
... சப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்கள் நிர்ணயிக்கமாட்டார்கள் ... ...

டீதவதிர்பாதி. இந்த ஆர்த்நக்வதி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில்
நின்றும் புறப்பட்டு எழுந்திருந்து (ச) "..." இத்யாதிப
படியே கொண்டு ஆழ்வார் திருக்கைகொடுக்கவும்ப்பற்றுமல் திருவடிகளிலே கோத்து அழுக்குருவ
கையுமின்றிக்கே, வெறுந்தரையிலே பதிதட்டு ஓடிவிட்ட பதுமுருப்புக்கன்றி "..."
மென்" என்னும்படிப்படி திவ்யாக்ருபம் கைகொடுக்க, பெரிய திருவடியை ...

இப்படி ஆச்ரித ரக்ஷணம்பண்ணின சக்ரவர்த்தி திருமகனைச் சொல்லுகிறது. அந்தப்பூச்சிகாட்டு கின்றான். ௯

௰.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்துரந்த
வில்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லார்போய்வைகுந்த மன்னியிருப்பரே. ௰.

பதவுரை.

வல் ஆள் — வலிய ஆள்களையுடைய
இலங்கை — லங்காபுரியானது
மலங்க — கலங்கும்படி
சரம் — பாணங்களை
துரந்த — ஏவின
வில் ஆளனை — வில்லை ஆண்டவனை
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த — பரப்பி அருளிச்செய்தனவாய்
சொல் ஆர்ந்த — சொற்களால் நிறைந்திருப்பதாய்
அப்பூச்சி — அப்பூச்சி விஷயமான
பாடல் — பாட்டுக்களாயிருக்கிற
இவை பத்தும் — இப்பத்தையும்
வல்லார் — அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
போய் — பார்த்திவமண்டலத்தைக் கடந்து போய்
வைகுந்தம் — ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மன்னி இருப்பர் — பொருந்தியிருப்பார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வல்லாளிலங்கை. வலிய ஆள்களை யுடைத்தாகையாலே மூதுரையால் அடக்கவொண்ணாதபடி பராக்ரமத்தோடே கூடின லங்கையானது. ராவணன் பட்டிக்கும் படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்கிறவூரிறே. மலங்க. செருப்பும் தேவாரமும் ஒக்கக்கட் டிப் போகட்டுப்போம்படியாக. சரந்துரந்த வில்லாளனை. திருச்சார்ங்கமே மேன் மேலும் கூடத்தின வில்லையுடையவனை. இத்தால்-சக்ரவர்த்தி திருமகனின் அவதாரத் துக்கு தகுதியாக நின்ற அப்போதே அவ்வூரையடர்த்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தைச் சொல்லு கிறது. இத்திருமொழி க்ருஷ்ணாவதார விஷயமாயிருக்க, நடுவில் இப்படி அருளிச்செய் தது, அவ்வவதாரத்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப்பற்றவிறே. "வன் காளை படக்கண்ணன்" என்று இந்த ஐக்யம் சொல்லப்பட்டதிறே.

விட்டுசித்தன்விரித்த. பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தனவான. சொல் லார்ந்த இத்யாதி. சொல்செறிவத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற

அடியார்.—மெச்சு மலை காட்டிச் செப்பத்
தத்துக் கொள்கை பதகம் வல்லா னலனை.

ஆம் - திருமொழி. மெச்சூது, பாட்டு.

அ. ஆழ்வார்களெல்லாரும் கிருஷ்ணாவதாரமொன்றிலுமே யீடுபட்டவர்களாகிலும், அவர் களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அதிப்ராவண்யர், அவ்வவதாரனு நுபவத்துக்காக கோபஜந்மத்தை ஆசைப்படுமவர், "போகத்தில் வழுவாத புதுவை யர்கோன்" என்கிறபடியே அவ்வவதாரமுண்டானவெல்லாம் அநுபவிக்கிறவராகையாலே, முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த சமயத்தில் அங்குள்ளார் செய்த உபலாலந விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான அவயவங்களினுடைய அழகை பாதிபருக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தானநுபவித்து, அதுபூஷை க்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலிலே ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாக்க, தத்காலத்திலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யசோதாதிகளுடைய ப்ராப்தியையும் விழுகைக்கு முறையாகக்கொண்டு தானநுபவித்து அநந்தரம், அவன் அம்புலியை அழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தளர் நடைநடக்கை, அச்சோவென்னுதல், புறம்புல்குவானென்னுதல், யசோதைப்பிராட்டி அப்போதை க்கு முன்னும் பின்னும் வந்தவற்றை யசோதையாய் நின்று, (௧) தத்பாவயுக்தராய்க் கொண்டு அவற்றை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்து, இத்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளாரோடே அப்புச் சொல்லி விளையாடின செய்தியையும் தத்காலத்திலே அவள் அநுபவித்துப் பெற்றதோடே தாமும் அநுபவித்துப் பேசிக்கொண்டு போருகிறார்; இனி, அவன் லீலா வ்யாபாரங்களுக்கு முலையுண்கையையும் மறந்து பெரியதாகக்கிடந்து உறங்குகை யாலே "உன்னைப்பிள்ளைப்பத்தாயதும்" என்கிறபடியே யசோதைப்பிராட்டி அத்தை யறிந்து, "அம்ம முண்ணத் துயிலெழாயே" என்று அவனை யெழுப்பி, இதுபோதாக முலையுண்ணுமே யிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, தெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை

அரவு— திருவனந்தாழ்வானை
அணையாய்— படுக்கையாகவுடையவனே!
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
ஏறே!— தலைவனானவனே!
அம்மம் உண்ண— முலைப்பாலுண்ண
துயில்— திருப்பள்ளியினின்றும்
எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
நீ— நீ
இரவும்— நேற்று ராத்திரியும்
உண்ணாது— முலையுண்ணாமல்
உறங்கி போய்— உறங்கிப்போனாய் அன்றிக்கே
இன்றும்— இன்றைக்கும்
உச்சி கொண்டது— உச்சிப்பகலாயிற்று;
வரவும் காணேன்— (நீயாக எழுந்திருந்து அம்மமுண்ண வேணுமென்று) வந்த படியும் கண்டிலேன்,
வயிறு அசைந்தாய்— (அபேக்ஷை யில்லையென்ன வொண்ணாதபடி) வயிறு தளர்ந்திராநின்றாய்,
வனம் முலைகள்— அழகிய முலைகள்
சோர்ந்து பாய— பால் சொரிந்து பாயும்படியாக
திருவுடைய— அழகு பொருந்திய
வாய்— திருப்பவளத்தை
மடுத்து— வைத்து
திளைத்து— களித்து
உதைத்து— கால்களா லென்னுடம்பை துகைத்துக் கொண்டிருந்து
பருகிடாய்— பானம் பண்ணவேணும்,
(ஆல், ஏ, ய, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவணையாய் இத்யாதி. மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையனாயிருந்துவைத்து (க) "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகத:" என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ரதானனானவனே. அப்படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு போந்த வாஸனையோ ஆயரோடு இடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது? அவன்தான் இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்தால் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே (உ) சந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய அவஸ்தாநுகுணமாகப் பள்ளிகொள்ளுகைக்குத் திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டான ஸௌகுமார்யமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே. "முலையுண்ண" என்னாதே, அம்மமுண்ணவென்றது - சைசவாநுகுணமாக அவன் சொல்லும் பாசுரமதுவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழு

பார்க்க. உனக்குப் பிறப்புண்டாயிருக்க, இப்பால் இப்படி வடிவு தோக உண்டாக்காநின்றாய்! என்று கருத்து. திருவுடையவாய்மடுத்து அழகிய திருப்பவளத்தைமடுத்து. திரு அழகு. இவ்வளவுமல்லாமலே என்னுடைய திருமுலை பாலை அமிர்தமாம் தோற்ற மடுத்து. தீனத் திப்பாரி. முலையுண்கிற நாக்கத்தோற்ற காலித்துக் கால்களாலே பெண்ணுடையப்பிலே புதைத் துக் கொண்டிருந்து உண்டாய். பருகுதல் - பானம்பண்ணுதல். ... ... க.

மூ.--வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரு நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவல்செய்து மூக்குறிஞ்சி முலையுணாயே. உ.

பதவுரை.

எம்பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
நீ பிறந்தபின்னை— நீ எனக்குப் பிள்ளையாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு
வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும்
காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும்
வடி தயிரும்— கட்டியாகத் தோய்ந்த தயிரும்
நறு வெண்ணெயும்— மணமிக்க வெண்ணெயும்
இத்தனையும்— (ஆகிய) இவற்றிலொன்றும்
பெற்று அறியேன்— பெற்றறியவில்லை
எத்தனையும்— உனக்குத் தோன்றின படியெல்லாம்
செய்ய பெற்றும்— செய்யக்கடவை,
ஏதும் செய்யேன்— நானுன்னைப் பிடித்தலடித்தல் முதலியவையொன்றும் செய்யக் கடவேனல்லேன்;
கதம் படாதே— நீ கோபியாதேகொள்;
முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற
முறுவல் செய்து— ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு
மூக்கு உறிஞ்சி— மூக்காலே உறிஞ்சிக்கொண்டு
முலை உணாய்— முலைப்பாலுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பழுத்து உருக்கிவைத்த நெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், திரண்டது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வையிலே கடைந்தெடுத்த நறிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறி யேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன் றிக்கே, இத்தனையுமென்றது- ஏகதேசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியே னென்னுதல். இப்படி பெண்ணைக் களமேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய

வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா!
உந்தையாருன் றிறத்தரல்ல ருன்னைநானொன் றுரப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணாயே. ௯.

பதவுரை.

தங்கள்— தங்கள் தங்களுடைய
மக்கள்— பிள்ளைகள்
அழுது சென்றால்— அழுது கொண்டு போனால்
தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயாரானவர்கள்
தரிக்கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்டார்கள் [கில்லார்- மாட்டாதவர்களாக மாட்டார்கள்.]
வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்துக் கொண்டு வந்து
நின்மேல்— உன்மேல்
பூசல் செய்ய— சண்டையிட
வாழவல்ல— இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல
வாசுதேவா!— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமகனான கண்ணனே!
உந்தையார்— உன் தமப்பனார்
உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் செஷ்டைகளை நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர்,
நான்— நானே
உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை
ஒன்று— ஒருபடியாகவும்
உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லளல்லேன் (அவையெல்லாம் கிடக்க;)
நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய
அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!
நான் சுரந்த— (இப்போது) நான் சுரந்த
முலை உணாய்— முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தங்களித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக்கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்படி செய்யலாமோ, தந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தாங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொண்டுவந்து உன்மேலே சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சற்று மிளைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸுதேவ புத்ரனானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாயே!. உந்தையாரித்யாதி. உன்னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னிடையாட்டமிட்டென்னார். உன்னை சிக்ஷித்து வளர்க்காரென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வுன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-

அமரர் கோவே!— தேவாதிராஜனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேல் கறுவி நின்ற) கம்ஸனாலே
புணர்க்கப்பட்ட— (உன்னை நலிவதற்காக) கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— க்ருத்ரிமமான
சகடு— சகடமானது
கலக்கு அழிய— ஸந்திபந்தங்கள் குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படி
* பஞ்சி அன்ன — பஞ்சுபோலே
மெல்— ம்ருதுவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாய்ந்தபோது— உதைத்தருளினபோது
நொந்திடும் என்று— நோவுபடுமென்று
அஞ்சினேன் காண்— பயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர் கூட்டத்து அளவு அன்று— நான் பயப்பட்டது இடையருடைய திரள் பயப்பட்ட அளவல்ல;
ஆல் ஓ!— ஐயோ!
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை
உன் வஞ்சனையால்— நீ அவன் விஷயத்தில் செய்த வஞ்சனையினாலே
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே!
முலை உணாய்.

* "பஞ்சி" என்கிறவிது "பஞ்சு" என்பதற்குப் போலி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. உன்மேலே கறுவுதலையுடையனான கம்ஸனாலே உன்னை நலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. அஸுராவிஷ்டமாய் வருகையாலே கள்ளச்சகடென்கிறது. கலக்கழிய. "தாரொன்றும் முறிந்துயர் உடல் வேறாகப் பிளந்துவீழ" என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. பஞ்சியித்யாதி. பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது 'திருவடிகள் நோம்' என்று பயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. உன்னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதியைப் போக்கி வாழவிருக்கிற அவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே உனக்கொரு நோவு வாராதொழிந்தது. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ. ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஓ என்பன விஷாதத்யோதகமான அவ்யயங்கள். கஞ்சனைத்யாதி. உன் திறத்திலே வஞ்சனைகளைச் செய்த கம்ஸனை நீ அவன் திறத்திலே செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனே. முலையுணாயே. இப்போது முலையை அமுதுசெய்யவேணும். ... ... ௪.

மு.—தீயபுந்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழகில்லேன் வாசுதேவா!
தாயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா

வலை படுக்கில் — (அகப்படுத்திப்) பிடித்துக் கொண்டால்
வாழகில்லேன் — (நான் பின்பு) ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்
தாயர் — தாய்மாருடைய
வாய்ச்சொல் — வாயால் சொல்லப்படுகிற

போகவேண்டா — நீ விளையாடுவதற்குத் தனியாய் எங்கும் போகவேண்டாம்;
ஆயர்பாடிக்கு — திருவாய்ப்பாடிக்கு
அணிவிளக்கே! — மங்கள தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து — பொருந்தியிருந்து என் முலையை உண்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீய புந்திக் கஞ்சன். துர்புத்தியான கம்ஸன். [illegible] கொல்லியிறே. *மக்களறுவரைக்கல்லிடை மோதின பாபிஷ்டனிறே. உன்மேல்சினமுடையன். "தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு" என்று அசரீரிவாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு துர்க்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் "உனக்கு சத்ருவானவன் கைதப்பிப்போய் [illegible] ஸ்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை ஒருவழியாலே ஹிம்ஸித்தாய்விடும்படியென்" என்றிருக்கையாலும், உன்னுடைய மேலே மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சோர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸாவதானமாயிருக்கும் அவஸரம் பார்த்திருக்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை [illegible]க்காக மாயாரூபிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை ஜங்கமமாயும் ஸ்தாவரமாயுமுள்ள வடிவுகளைக் கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சனத்தாலே நழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழகில்லேன். நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க சக்தையல்லேன்; முடிந்தேவிடுவேன். வாசுதேவா. உன்னாலேயிறே வசுதேவரும் சிறைப்படவேண்டிற்று. தாயர்வாய்ச்சொல். தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உத்க்ருஷ்டரையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகார்யங்காணென்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் † குன்றுக்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; விலக்ஷணமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு மங்களதீபமானவனே. அணி - அழகு. இத்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்குவரில் இவ்வூராக இருள்மூடி விடும்காண் என்கை. அமர்ந்துவந்தென் முலையுணாயே. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனாய்வந்து உனக்கென்று சேர்த்திருக்கிற முலையை பழுதுசெய்யவேணும். ... ... ௫.

மூ.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழன்மே னுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா முலையுணாயே. ௬.

இன்னிசைக்கும் — இனிதாக இசைகளைப் பாடாநிற்கிற

வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே

இனிது — திருவுள்ளம் பொருந்தி

அமர்ந்தாய்! — வர்த்திக்கிறவனே!

உன்னைக் கண்டார் — உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

கூடலாக) என்ன தவம் பண்ணினளோ"

என்னும் வார்த்தை — என்று புகழ்ந்து சொல்லும் சொல்லை

எய்துவித்த — எனக்கு உண்டாக்கித் தந்த

இருடீகேசா! — ஹ்ருஷீகேசனே!

முலை உணாய்.

வ்யா. அரும்பாட்டு. மின்னின் ஒத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்களென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு உபமானமுடைத்தாய், அல்லாவன்றிக்கே, மெல்லியதான இடையையுடையவர்களென்னுதல். விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விரிந்தழகிய குழல்மேலே மதுபானார்த்தமாக அவகாஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபானத்தாலே செருக்கி இனியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பாடபேதத்தில் இங்கு காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேசமாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பாண்டவர்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் தேசத்தில்; இங்கு இரண்டும் விருத்திக்குமிறே. உன்னைக்கண்டாரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களால் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாதிசயங்களாய் விலக்ஷணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விலக்ஷணப்பெற்ற வயிறுடையவள் இவள் (கூடலாக என்ன தவம் பண்ணினளோ) வென்று ச்லாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை எனக்குண்டாக்கித் தந்த. இருடீகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் வ்யக்தப்ரகாரத்தில் ப்ரகாசப்படி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனே, முலையுணாயே. ௬.

மு. — பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாசையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையாற் கலக்கநோக்கி
வண்டுலாம்பூங் குழலினருன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! நீமுலையுணாயே. ௭.

பதவுரை.

பெண்டிர் — தங்களுடைய பர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய்

போக்கு ஒழிந்தார் — கால் வாங்கிப் போக மாட்டாதே நின்றுவிட்டார்கள்;

கொண்டு போவான் — உன்னைக் கொண்டு போவதாக

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. எழாய்பாட்டு. பெண்டிர்த்யாதி. ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பக்கைகளாய் வர்த்திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப் போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேணுமென்னு மாசையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்டுலாம் பூங்குழலினார் கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலே நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுவின் ஸம்ருத்தியாலே உள்ளே அவகாஹிக்கமாட்டாதே வண்டுகளானவை மேலே நின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடையவர்கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய அழகை போதாகச் செய்து. கலக்க நோக்குகையாவது - ஆவலத்தாலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை பெருகப்போக் கப்பார்க்கை. இத்- "பெண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பக்கைகளாய் பர்த்தாக்களையுடைய புத்ரஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வண்டுலாம் பூங்குழலினாரென்று- ப்ராப்த யௌவனைகளாய் போகஸாபேக்ஷைகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னைத்யாதி. உன்னைக்கட்டிப் புல்கவேண்டிப் பின்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள். கோவிந்தா. ஸர்வஸுலபனானவனே. உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இது சேரும். நீ முலையுணாயே. அது வேண்டினபடியாகிறது, நீ இப்போது முலையுண்ணவேணும். ... ... எ.

மூ.—இருமலைபோ லெதிர்ந்தமல்ல ரிருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்குலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடுத் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா யேங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. ௮.

பதவுரை.

‡இருமலைபோல்-இரண்டுமலைகள் போலே
எதிர்ந்த— மல் பொருவதாக எதிர்த்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற இரண்டு மல்லர்களுடைய
அங்கம்— சரீரத்தை
எரிசெய்தாய்!— பயாக்நியாலே கொளுத்தி விழும்படி பண்ணினவனே!
உன்— உன்னுடைய
திரு மலிந்து— அழகு மிகுந்து
திகழ்— விளங்காநின்ற

வாய்மடுத்து— திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு
‡ இருமுலையும்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
ஏங்கி ஏங்கி இருந்து—தட்டே தட்டே இளைத்திளைத்திருந்து
உணாய்— உண்ணவேணும்.

நிகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றியே, திருவெண்ணெய் பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவளை முத்தருவியிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள வன்றுடைய மார்பென்னவுமாம் தேக்க. தேங்க. முலைப்பாலாலே நிறையப்படியாக. வெந்தேனல்குலேறி. கண்மடியிலே வந்தேறி. ஒருமுலையித்யாதி. ஒருமுலையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றிக் கொடுக்கொண்டு இரண்டு முலையையும் மாறி மாறி, பால் பாவின பிகுதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே கடைகடையே இளைத்திளைத்து அமரவிருந்து அமுது செய்யவேணும். ... ... அ.

மூ.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினாற்போல்
செங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணாயே. கூ.

பதவுரை.

அம்ம!— ஸ்வாமி!
அம்— அழகிய
கமலப்போது அகத்தில்—தாமரைப் பூவினிடத்தில்
அணி கொள்— அழகு கொண்ட [அழகிய]
முத்தம்— முத்துக்கள்
சிந்தினால்போல்— சிதறினாற்போலே
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற
முகம்— முகமானது
வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி
இம்முற்றத்தூடே—இந்த முற்றத்துள் நின்று
தீமை செய்து—தீம்புகளைச் செய்து
அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்
புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி
விம்ம— நிரந்தரமாக
அளைய வேண்டா— புழுதியளையாதே கொள்;
அங்கு— ஸமுத்ரமதனகாலத்திலே
அமரர்க்கு— தேவர்களுக்கு
அமுது அளித்த— அம்ருதத்தைக் கடைந்தெடுத்துக் கொடுத்த
அமரர் கோவே!— தேவாதிராஜனே!
முலை உணாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம். அகம்- இடம். அணியித்யாதி. சீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினாற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமையித்யாதி. இம்முற்றத்துள்

மூ.—ஓடவோடக் கிங்கிணிக ளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பநாப னென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுணாயே. ம.

பதவுரை.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனானவனே!
ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட
கிங்கிணிகள்— திருவடிச் சதங்கைகள்
ஒலிக்கும்— த்வனிக்கிற
ஓசை— த்வநியாகிற
பாணியாலே— சப்தத்தாலே
பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும்
அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப் பாட்டுக்குத் தகுதியான
கூத்தை— நர்த்தநத்தை
அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி— அதி கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும்
வருகின்றாயை— என்னை நோக்கி வருகிற வுன்னை
பற்பநாபன் என்று— "இவன் பத்மநாபன் அன்றோ" என்று
இருந்தேன்— ஆச்சர்யப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன்,
(அணுபின்பு,)
ஓடி ஓடி போய்விடாதே — ஓடியோடிப்போகாமல்
நீ முலை உணாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஓடவோடவித்யாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கை யன்றிக்கே, பால்யத்துக்கீடான செருக்காலே பதறி போட்டோட, பாதச்சதங்கைகளான கிங்கிணிகள் த்வநிக்கும் த்வநியாகிற சப்தத்தாலே. பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை- அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான நர்த்தநத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. [illegible] தன் கோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடுமாப்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கைகளினுடைய வோசைகள் தானே பாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, கிங்கிணிகளொலிக்குமோசை தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றாயைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன். இப்படி யென்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வுன்னை "கொப்பூழில் லெழுகமலப் பூவழகர்" என்கிறபடியே வேறோராபரணம் வேண்டாதே திருநாபிகமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ,

மூ.—வாரணிந்த கொங்கையாய்ச்சி மாதவாவுண் ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்ப்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மால்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த— கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட [கச்சு - கஞ்சுகம்.]
கொங்கை— முலைகளையுடைய
ஆய்ச்சி— தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி
மாதவா!— "ஸ்ரீயப்பதியானவனே!
உண்— முலை உண்"
என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தையை
நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அலர்ந்த
குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்
வாசம்— வாஸனையானது
நிகழ்— ஒருபடிப்பட
நாறும்— பரிமளியா நின்றுள்ள
வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்

பார்— பூமியடங்கலும்
அணிந்த— பரவினதாய்
தொல்— ஸ்வாபாவிகமான
புகழான்— கீர்த்தியையுடைய
பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
பாடல்— பாட்டுக்களை
வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்
சீர் அணிந்த— கல்யாணகுணங்களை பூஷிதனாய்
செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்
மால்மேல்— ஆச்ரிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹமுடையனான எம்பெருமான் விஷயத்தில்
சென்ற சிந்தை— சென்ற மநஸ்ஸை
பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாய்ச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுக்கு போக்யமான முலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று ச்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். மாதவா வுண்ணென்றமாற்றம். ஸ்ரியப்பதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனானவனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியா நிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானனை

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின் பெண்டிர் இருமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு - கஉ.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே - இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக முலையுண்கையை மறந்து கிடந்து உறங்குகிறவனை எழுப்பி, முலையுண்ணாயே என்று அபேக்ஷித்து, அவன் இறாய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி அநுபவித்து இனியரானார்; அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, காதுகுத்துகையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களையெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, "அவனைக் காதுகுத்த" என்று அழைக்க, அவன் "நோம்" என்று அஞ்சி, "மாட்டேன்" என்னச் செய்தேயும் அவனநுசாதபடியான சொற்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டியும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, தத்பாவபந்நராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அப்ப்ரகாரங்களைப் பேசி அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—போய்ப்பாடுடைய நின்தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ணா வுன்னைத்தனியே போயெங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவநம்பீ யுன்னைக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

உன்னை— உன்னை
காப்பார்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்
இல்லை— (இங்கே) இல்லை;
(நீயோ வென்றால்,)
தனியே— அசஹாயனாய்
எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்
திரிதி— யதேச்சையாகத் திரியாநின்றாய்;
பேய்— பூதனையின்
முலைப்பால்— முலைப்பாலை
உண்ட— உண்ட

ஆய்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
பாலர்— பாலர்களும்
பெண்டுகள்— இடைப்பெண்களும்
எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;
(அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்காக)
அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்றை
நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸஜ்ஜமாக்கி வைத்தேன்

வ்யா. முதற்பாட்டு. போயிருப்பாது. பாடுடைய நின்தந்தையும் போய்- தாழ்த்தான் ப்ராகஸ்த்யத்திலும் ஸ்வஜாதீஸ்தானத்திலும் இடமுடைய பெருமையுடையவனான உன்னுடைய பிதாவும் "பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக்கொள்" என்று போய் வரத்தாழ்த்தான். அன்றிக்கே, "போய்" என்கிற இது - பெருமைக்கு வாசகமாய், ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவும் மனமுடையனாய் "கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்" என்கிறபடியே பேர்பெற்றவனான நந்தகோபனும் பசுக்கடைக்குப்போய்த்து, தொழுத்திலே பசுக்களின் விருப்பத்தின்மேலே சிறுபாலே போய், உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்யார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன். பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆரைவரவிடுவான், ஏது செய்விக்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்குமேலே விரகறிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாரும் இங்கில்லை. ரக்ஷகரான அவர் வந்திலர், நானோ அபலை, மேலொருபரிவர் காணவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல்வண்ணா வுன்னை. "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற இடைப்பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனாய்த் திரியாநின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்போகார்களென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல்போலே ச்யாமளனாயிருக்கிற வுன்வடிவு வெளியே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படியிருக்கிற வுன்னைப்புணர்ந்து ரக்ஷிப்பாருமில்லையென்றுமாம்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாகிலும் *அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்டமான இவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாருமில்லையென்னவுமாம். தனியேபோய் எங்குந்திரிதி - பின்னையும்

அறியாமேயாவென்று தன் சௌர்யபுர்த்தியைக்காட்ட, அக்கை பள்ளையிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து. அழேநாயன்றகாண். உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை வைபாவிக்கைக்கான ஆடைகளாய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி வாவென்று மென்கிறாள். ... ... க.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத நாராயணா இங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியபிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்புமிவையா. ௨

பதவுரை.

நண்ணி— கிட்டி அணுகி
தொழுமவர் — தொழாநின்றவர்களுடைய
சிந்தை— மனஸ்ஸில் நின்றும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயணா!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அரையிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆர்ப்ப— ஒலிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்குமிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;
எண்ணற்கு— "இப்படிப்பட்டவன்" என்று நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அரிதாயிராநின்ற
பிரானே!— உபகாரகனானவனே!
காதுக்கு— உன் காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— நோவாதபடி
இடுவன்— இடுவேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகியதாயிராநின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்றுகருத்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கைபாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங்

லையறிருக்கையும், அநாசிதர்க்கு ஆர்வமுறாயிருக்கையும், மங்களாசாஸனபரரான நம்பாட்குத் தம்பேறாயிருப்பது. நிவன்னா யறைச்சிறது. திரியை ஸ்காது ஏரிய இதிமைசந்நன்றோ வென்ன; திரியையேரியாமே காதுக்கிடுவேன். திரியை புன்காதுகளுக்கு ஏரிச்சல் வாராதபடி அநுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கிதயாதி. திரியேற்றின் காதும்பெருக்கினால் உகாக்கிடுவதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்குழையுக்களான விலையுமிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் நின்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யயம். என்று மகுகுடையமென்றும் கநகக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிலை யிரண்டாலும் பலமிக்குருந்துமுபாதாந வைலக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது. ... ... ௨.

மு.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழு மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் றிரியையிடுவேன் நீ வேண்டியதெல்லாந் தருவன்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே யிங்கேவாராய். ௩.

பதவுரை.

உய்ய— யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி
இவ்வாயர் குலத்தினில்— இவ்விடைக்குலத்திலே
தோன்றிய— அவதரித்தவனாய்
ஒண் சுடர்— மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
கொழுந்தே!— தலைவனானவனே!
வையம் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
பெறும்— விலைபெறும்படி பெருவிலையனாய்
வார் கடல்— விசாலமான கடலிலே
வாழும்— வாழாநின்ற
மகரம்— முதலைகள் போன்ற
குழை— காதுப்பணிகளை [மகரகுண்டலம்]
கொண்டு வைத்தேன்— சேமித்துக் கொண்டு வைத்தேன்;

காதில்— காதுகளில்
திரியை— திரியை
வெய்யவே— சீக்கிரமாக
இடுவன்— இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்— நீ அபேக்ஷிக்கிற பதார்த்தங்களெல்லாம்
தருவன்— கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்களின்
மையன்மை செய்து— உன்வடிவழகாலே மயங்கும்படி பண்ணி
உள்ளத்து— அவர்கள் நெஞ்சில் வஸித்துக்கொண்டிருப்பவனாய்
மாதவனே!— ஸ்ரீ பதியானவனே!
இங்கே வாராய்.

[illegible] ஒண்சுடரைப்போல் கொழுந்தே! [illegible]
[illegible] குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே உனக்கு மிகவும் [illegible], [illegible]
[illegible]
முந்தானையின் முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குக் [illegible]. மைபன்மை செய்தளாய்
ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே!. ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்களை உன்னுடைய [illegible]
திகளாலே பதியும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு [illegible]
படிபண்ணினாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத்திருடிக்கொண்டு [illegible]!
இங்கே வாராய் என்று அழைத்து [illegible]. ... ...

ரு.—வண்ணம் நன்றுடைய வயிரக்கடிப்பிட்டு வார்காது தாழப் பெருக்கிக்
குணம் நன்றுடையர்இக் கோபாலபிள்ளைகள் கோவிந்தா நீ சொல்லுக்கொள்ளாய்
இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா லினியபலாப்பழந்தந்து
சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று — நன்றான
வண்ணம் உடைய — வர்ணத்தையுடைய
வயிரக்கடிப்பு — வஜ்ரகுண்டலத்தை
இட்டு — தரித்துக்கொண்டு
வார் காது — நீண்டகாதானது
தாழ — தொங்கும்படி
பெருக்கி — (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு
இக்கோபால பிள்ளைகள் — இவ்விடைப்பிள்ளைகள்
நன்று குணம் உடையர் — (தாய்மார் முதலானோர் சொன்னதைச்செய்து) நல்ல குணமுடையவர்களாயிராநின்றார்கள்;
கோவிந்தா! — கோபாலனானவனே!
நீ — அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிரும்புகிற நீ
சொல்லு — என் வார்த்தையை
கொள்ளாய் — கைக்கொள்ள மாட்டுகிறிலை;
இணை — ஒன்றுக்கொன்றொத்தவாய்
நன்று அழகிய — மிகவுமழகிய
இக்கடிப்பு — இக்காதுப்பணிகளை
இட்டால் — நீ இட்டுக்கொண்டு ஆகில்
இனிய — உனக்கு ப்ரியமான
பலா பழம் — பலாப்பழத்தை
தந்து — கொடுத்து
சுணம் — தேமலுடைத்தாய்
நன்று அணி — மிகவுமழகிதான
முலை — முலையை
உண்ண — நீ உண்ணும்படி
தருவன் — நான் கொடுப்பேன்;
பிரான்! — உபகாரகனானவனே!
சோத்தம் — உன்னைத்தொழுகிறேன்;
இங்கே வாராய்.

பிட்டால் தின்றுக் கொண்டிருப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். இனிய பலாப்பழந்தந்து- உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. சுணநன்றணி முலையுண்ணத் தருவன்நான்- சுணக்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி தருவன் காணென்ன. சுணங்கு- முல்லைபோல் தோன்றும் நிறம். நன்றணையாவது - பர்த்துவாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்- இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தழைக்கிறாள். சோத்தமென்றது, அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அநுகரித்து அநுகூலாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சப்த விசேஷம். ... ... அ.

மு.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கோள்ளாய் சுரிகுழலாரொடு நீபோய்க்
கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிடுவனோ நம்பீ!
பேர்த்தும்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வொட்டில்
வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவே! நீ யிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

பிரான்!— "உபகாரகனானவனே!
சோத்தம் என்று— உன்னைத் தொழுகிறேன்" என்று
இரந்தாலும்— வேண்டினாலும்
கொள்ளாய்— அதை நீ அங்கீகரிக்கிறிலை;
நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
நீ— நீ
சுரிகுழலாரொடு போய்— சுருண்ட குழலையுடைய பெண்களோடே போய்
கோத்து— கைகோத்து
குரவை பிணைந்து— ‡ குரவைக் கூத்தாடி
இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
குணம் கொண்டிடுவனோ — அதை நான் குணமாகக் கொள்ளுவேனோ;
பிரானே!— உபகாரகனே!
திரி இடவொட்டில்— உன் காதில் திரியை இடவொட்டுவாயாகில்
பேர்த்தும்— பின்னையும்
பெரியன— பெரியவையான
அப்பம்— அப்பங்களை
தருவன்— தருவேன்;
வேய்— மூங்கில் போன்ற
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்
விரும்பு— விரும்பும்படியான
கரு— கறுத்த
குழல்— குழலையுடைய
விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!
நீ இங்கே வாராய்.

‡ குரவைக்கூத்தாவது— "அங்கநாமங்கநா மந்தரே மாதவ:" இத்யாதிப்படியே ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு கண்ணனாக இருந்தாடுவதொரு கூத்து. இதைத்தான் "ராஸக்ரீடை" என்பர்கள்.

நீ என்று இவள் சொன்னவாறு, நீ தக்கராய் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை எடுத்து இத்தை யிடும்படி வாராயென்ன; அவன் "அது இட வொட்டேன்" என்ன; பிரானே திரியிட வொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாரகனானவனே திரியிக்கத்தை யிட வொட்டியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று போகட்டப் போகட, நீ விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; வேய்த்தடந்தோள்... பசுமைக்கும் சுற்றுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்படியாய், இருண்டு நீண்ட திருக்குழலையுடையனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். ... ... ௫.

௬.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்விரும்பி யதனைநான்நோக்கி
மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுசூதனே யென்றறிந்தேன்
புண்ணேதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!
கண்ணாவென்கார்முகிலே கடல்வண்ணா காவலனே முலையுணாயே. ௬.

பதவுரை.

"மண் தின்றாய்" என்று அழுதவாறு,
விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப்படங்கலும்
கேட்க— கேட்கும்படி.
அழுதிட்டாய்— அழுத
உன்— உன்னுடைய
வாயில்— வாயிலே
விரும்பி— ("மண் தின்ற கவடுண்டாகில் பார்ப்போம்" என்று) ஆசைப்பட்டு
அதனை— அத்தை
நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே
மண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
கண்டு— உன் திருவயிற்றிலிருக்கிறபடியைக் கண்டு
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
அஞ்சி— ("நம்முடைய பிள்ளை பெண்பிள்ளை

மதுசூதனே என்று— 'இவன் மதுவை நிரசித்த ஸர்வேச்வரனே' என்று
அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;
புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்றுமில்லை;
உன் காது— உன்னுடைய காதானது
மறியும்— தானே புரளும்;
இறைப்போது— சற்றுப்போது
பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
நம்பீ!— பூர்ணனே!
கண்ணா!— கண்ணனே!
என்— எனக்கு
கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதாரனானவனே!
கடல் வண்ணா!— கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனே!
காவலனே!— எனக்கு ரக்ஷகனானவனே!

கிட்டி நிற்க; அவ்வளவிலே இவன், காதுக்குத்துப் படுகிறதாக வருகைபோல்கண்டு; "எனக்கு முலையாதும், எனக்கு அதுவேண்டா" என்று அவன் சொல்ல; புண்ணேறுமித்யாதி; புண்ணேறும் என்கிறதில், உன்னுடையகாது துன்புறும், சற்றுபோது பொறுத்திரு காதி யென்ன; அதற்கு பொறுக்கமாட்டாமலே பரிகரிப்பாய்; கண்ணே. எனக்கு ஸாரபூதனானவனே. என்கார்முகிலே. ஜலஸ்தலங்களில் பாராமல் வர்ஷிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு உன்னைப் பரகரித்தவனே. கடல்வண்ணா. எனக்கு அநுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே. காவலனே. எனக்கு ரக்ஷகனானவனே என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணி முலை யுண்ணவேணுமென்று வேண்டுகிறாள். ... ... ௬.

மு.—முலையேதும்வேண்டேனென்றோடி நின்காதிற்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு
மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய்!
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாயர்பாடிப்பிரானே!
தலைநிலாப்போதே யுன்காதைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

முலை— "நீ கொடுக்கும் முலையையும்
ஏதும்— மற்றுமுள்ள பக்ஷணாதிகளையும்
வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன்'
என்று ஓடி— என்று சொல்லி என்கை கழிய ஓடி.
நின்— உன்னுடைய
காதில்— காதில் இட்ட
கடிப்பை— பூஷணத்தை
பறித்து எறிந்திட்டு— பிடுங்கி யெறிந்துபோகட்டு,
(அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க;)
மலையை— கோவர்த்தன பர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றாதபடி மனமுகந்து

காத்து— இடையர்களையும் பசுக்களையும் ரக்ஷித்து
பசுநிரை— பசுக்கூட்டங்களை
மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே!
ஒன்று— அத்விதீயமான
சிலை— வீரவிவாஹ சுல்கமான ருத்ர தநுஸ்ஸை
இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!
திரிவிக்கிரமா!— திருவடிகளை வளர்த்து உலகங்களை யளந்தருளினவனே!
திரு ஆயர்பாடி— திரு ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களுக்கு
பிரானே!— ஸ்வாமியானவனே!
தலை— தலையானது
நிலா— நில்லாத
போது— இளம் பருவத்திலே
உன் காதை— உன் காதை
பெருக்காது— பெருக்காமல்

பின் தொடர்ந்து வந்தவளவில் எனக்கு அரியாக, நின்காதில் கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு. உன் காதிலிட்ட கடிப்புக்களை க்ரோதத்தோடே பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு. அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடாதபடி மலையையெடுத்து. முன்பு ரக்ஷகமென்று சொன்ன கோவர்த்தநகிரிதன்னையே குடையாக வெடுத்து. பகிழ்ந்து. மலையைச் சுமந்துகொடுநிற்கிறவளவில் சற்றுமிளைப்பின்றிக்கே, "ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணப்பெற்றோம்" என்று உகந்து. கன் மாரிகாத்து. அந்தக் கல்வர்ஷத்தில் ஒருபசுவின்மேலேயாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல் ஒருதுளிவிழாதபடி ரக்ஷித்து. பசுநிரைமேய்த்தாய். "இனவாநிரைபாடி யங்கேயொடுங்க" என்கிறபடியே-மலை, பசு மேய்க்கிறவிடந்தன்னிலே சென்று எங்குமோக்கக் கவிகையாலே, பசுக்களை இடையர் மேய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு சுல்கமாகவிட்டதாய் ஒருவரால் சேர்க்க வொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருந்துள்ள ரௌத்ரமான வில்லை முறித்தவனே. திரிவிக்கிரமா. இந்த்ரன் இழந்த ராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுக்கைக்காக, எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வலோகத்தையும் அளந்தவனே. திருவாயர்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனானவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனான நீ என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் செய்யவேணுங் காணென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்களை யெடுத்து உதவியாகிக்க; அதுக்கவனிசையாதொழிய; தலைநிலாவித்யாதி. தலை செல்லவே நில்லாத இளம்பருவத்திலே உன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வேறுக்கிறதென்னென்று தன் செய்திதாழ்வைச்சொல்லி நோவுபடுகிறாள். ... ... எ.

மூ.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே
அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே [ணுக
வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பியுன் காதுகடூரும்
துன்புற்றனவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்டுச்சொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று— 'என்னுடைய குற்றம்' என்று

சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல வேண்டுவதில்லை காண்;

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டாரைப் போலே என்னைப் பிடித்தும்

அடித்தும்— அடித்தும்

போய் அரியதாய்ப் பெற்று நீராடுவனினை!
உன் காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்
தூரும்— தூர்ந்துவிடும்
உற்றன— அச்சிறுகளாயிட்ட
துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை எல்லாம்

* "சொல்லுகேன்" என்று பாடமான போது "உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்" என்று பொருளாகக் கடவது.

வ்யா. மெய்யாய்ப்பட்டு. என் குற்றமிப்போது. "நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கிறாய் நான் உன் சொல்லிற்றுச் செய்திலேன் என்று என் குற்றத்தை நினைந்தன்றோ, என் குற்றமென்று சொல்லவும் வேண்டாதார்" என்ன; "பின்னை யார் குற்றம்" என்ன; "உன் குற்றமில்லையோ" என்ன; "உன்னை நான் என் செய்தேன்" என்ன; என்னை நான்மண்ணுண்டேனாக. மண்ணுண்ணேனாக என்னை நான் மண்ணுண்டேனாக நினைத்து. அன்புற்றுநோக்கி. வெண்ணெய்களவு போல என்னுடைய வாயிலும் கையிலும் மண்கலந்திருந்ததோவென்று பார்த்து. அடித்துப்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. களவு கண்டபோதுபோலே என்னைப் பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், "பாரீர்கோள் இவன் பண்ணின படி" என்று எல்லார்க்கும் காட்டுதல் இல்லையோ வென்ன; வெண்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பீ. வெளிய புற்றிலே (க) யாதவாதியோலே எடுக்கும் பாம்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடையனாய், கொடிக்கொண்டு கலங்கொள்ள வாமனனாய் தலிபனையன்றிக்கால் திருவடிக்காம் வாமனப்பிச்சையாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியை த்வஜமாகக் கொண்டு ரூபமிருக்கிற வனையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சொற்காயல் ஆவதுமைச் சேர்த்து மடக்கவல்லனுமாய், கருமகச் செய்வதற்கு உபாயமாகவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காதுகள் தூரும். இப்படி நீ பொய்யுரைக்க நான் சொன்னுமெல்லிப் போயாகவிருக்கால் உன்னுடைய காதுகள் தூர்க்காம். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய் பிரானே. ஆச்ரிதரானவர்கள் அநுபவிக்கவல்லவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனானவனையென்ன; நீ என்னை என்ன சொன்னாலும், 'இனியென்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்' என்று மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையும்படியென்ன; திரியிட்டுச் சொல்லுகேன்மெய்யே. திரியையிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவேனென்கிறான். ... ... அ.

மூ.—மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித் தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை

கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று

செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற் சிரீதரா வுன்காதுதூரும்

...உடைய

சொல்லை— வார்த்தையை

பொய் என்று கருதி — உண்மையாக நினைத்து

வெண்ணெயை— வெண்ணெயை

தொட்டு உண்டாய் என்று — களவுகண்டு உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து— என்கையைப் பிடித்து

கார— விளிம்புடைய

உரலோடு— உரலோடே

காண— எல்லாரும் பார்க்கும்படி

என்னை— வெண்ணெய் திருடின என்னை

கட்டுற்றிலையே— கட்டவில்லையோ?

(என்று அவன் சொல்ல;)

சிரீதரா!— ஸ்ரீயப்பதியானவனே!

சிரித்து— சிரித்துக்கொண்டு

அங்கு இருக்கில்— என்னிடம் வாராமல் காலயாபனம் பண்ணிக்கொண்டு அங்கிருந்தாயாகில்

உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் தூர்ந்துவிடும்;

(ஆதலால்,)

நின்று— இங்கு நிற்கிற

இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்

சிரியாமே— 'கூழைக்காது' 'சுணைக்காது' என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி

கையில் திரியை — என்கையிலிருக்கிற திரியை

இடகிடாய் — உன்காது பெருக்கும்படி இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. " திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய் " என்றுவாறே, உன் வார்த்தை விச்வஸிக்கப்போகாது, சொன்னார் சொன்னவார்த்தை கேட்டு என்னை சிக்ஷிப்பாரொருத்தியன்றோ வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன; மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி. " இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான் " என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை யென்று. வெண்ணெயைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தொடுப்பு- களவு. கையைப் பிடித்தித்யாதி. என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான காரயுரலோடே யெல்லாரும் காணும்படி என்னைக் கட்டிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்மிதஞ் செய்திருக்க. கார யுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான உரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங்களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே யிருக்கில், ஸ்ரீதரனே! உன்காது தூருங்காண். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியைபித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடையார் உன் பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் ஸந்நிஹிதைகளாயிருக்கிற இப்பெண்களானவர்கள், " கூழைக்காது, சுணைக்காது " என்றுற்போலே சொல்லிச்

காதுகள்— என்காதுகளானவை
வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமாகில்
காரிகையார்க்கும்— சிரிக்கிற அப்பெண்களுக்கும்
உனக்கும்— திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும்
இழுக்குற்று என்— சேதமென்ன?
(என்று அவன் சொல்ல;)
தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொறுதாகில்
தலை நொந்திடும் என்று— தலைநோமென்று
விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு வைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றோ;
வர் விடை— எதிர்த்துவந்த 'அரிஷ்டநேமி' என்னும்ரிஷபத்தை
செற்று— முடித்து
இளங்கன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய் நின்ற அசுரனை
எறிந்திட்ட— விளாவாய் நின்ற அசுரன் மேல் எறிந்துபோகட்ட
இருடீகேசா!— ஹ்ருஷீகேசனே!
என் தன் கண்ணே!— எனக்குக் கண்ணானவனே!
சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியிலுள்ள
பிள்ளைகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பிள்ளைகளும்
காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு
திரியவும்— திரியா நிற்கவும்
காண்டி— காணுகின்றாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கித்யாதி. "காரிகையார் சிரிப்பே - கையில் திரியையிடுகிடாய்" என்றவாறே, "சிரிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துநிற்கிற உனக்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ - என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில்" என்று அவன் சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி நிற்க; தாரியாதாகிலித்யாதி. இளம்பருவத்திலே காதைப்பெருக்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறுதாகில் உன் தலையிலே நோக்காநின்றாயே மென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றோ வென்று தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்வூரில் உன்னிற்குறைந்த பிள்ளைகளெல்லாரும் காதும்பெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாயே யென்றவாறே, ... வன் அதுமறு தோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. "வப்பவிழ்கானத்தடமால்வரை -" கன்கிறபடியே காட்டுக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்ந்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற ரிஷபத்தை நிரஸித்து, கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றின வடிவைக்கொண்டுவந்து நாஸுரன் நிற்க, அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளவாய்நின்ற அஸுரன்மேலே யெறிந்து இரண்டினையும் முடித்து அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் உன்வசமாக்கிக் கொள்ளுகையாலே ஹ்ருஷீகேசனென்னும் திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு (க) த்ருஷ்டிபூதனானவனே யென்று உகந்து சொல்

பண்ணைக்கிழியச் சகட முதைத்திட்ட பற்பநாபா விங்கேவாராய். ௧௧.

பதவுரை.

கடி கமழ் — பரிமளம் வீசாநின்ற
பூ குழலார்கள் — பூக்களணிந்த கூந்தலையுடையவர்கள்
‡ கண் குளிர — தங்கள் கண் குளிரும்படி
எங்கும் கலந்து நோக்கி — உன்னுடைய அவயவசோபையை எங்குமொக்க ஸமுதாயமாகப் பார்த்து
எண்ணத்துள் — உன்னோடு கலக்கவேணு மென்னும் நினைவில்
என்றும் இருந்து — என்றும் பொருந்தியிருந்து
தித்திக்கும் — அவர்களுக்கு போக்யனாகாநின்ற
பெருமானே! — பெருமையையுடையவனே!
எங்கள் அமுதே! — எங்களுக்கு அம்ருதமானவனே!
சகடம் — சகடாசுரனை
பண்ணை கிழிய உதைத்திட்ட — கட்டுக்குலையும்படி உதைத்த
பற்பநாபா! — பத்மநாபனே!
உன்னை — நீ அழுது செப்ப
கனிகள் தருவன் — பழங்கள் கொடுப்பேன்;
ஒன்றும் நோவாமே — சற்றும் நோவாதபடி.
காதுக்கு — உன்காதுகளுக்கு
கடிப்பு இடுவன் — பூஷணமிடுவேன்;
இங்கே வாராய் — அதற்கிசைந்து இங்கேவா.

‡ "கண்ணை" என்கிறவிடத்தில் "ஐ" என்னுமது சாரியை.

வ்யா. பதினோராம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. * இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடேசேவ்செய்து விழிக்குமவனைப்போலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவியைச் சொன்னபடி. எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயேன பார்த்து. கடிகமழ் பூங்குழலார்கள். பரிமளப்ரசுரமான பூக்களாலே அலங்க்ருதமாயிருந்துள்ள குழலையுடையவர்களுடைய. எண்ணத்துளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சுக்குள்ளே ஸர்வகாலமுமிருந்து ரஸிக்கும்பெரியோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை யென்கிறவிடத்தில், ஐகாரத்தை அல்பமாக்கி, கடிகமழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவயவசோபையைக் கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோடேகலவியின் ப்ரகாரங்களையென்ன அவர்களுடைய அபிமதாநுகுணமான எண்ணங்கடவாமல் அதுக்குள்ளே யென்றுமொக்க விருந்து அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனாகாநிற்கும் பெருமையையுடையவனே யென்னவுமாம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனுமாய் ஸத்தாதா(ய)கனுமாயிருக்கிறவனே. உனக்கபிமதைகளானவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன் காது பெருக்குகைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னபுதருவா யென்ன;

நாவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனிவையாணாய் நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கஉ.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— 'வா' என்று சொல்லியழைத்து
என் கையை— என்னுடைய கையை
பிடித்து— கெட்டெனப் பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காதில்— என் காதில்
கடிப்பை— கடுக்கனை
நோவ— நோம்படி
திரிக்கில்— திரித்து இட்டாயானால்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குற்று என்— சேதமாவதுண்டோ?
காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம், (ஆதலால்)
கில்லேன்— (வர)மாட்டேன்;
(என்று அவன் சொல்ல;)

நம்பீ!— பூர்ணனானவனே
நாவல் பழம்— (நீயுகக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துக் கொண்டுவந்து வைத்தேன்;
இவை ஆணாய்— இவற்றைப்பார்;
முன்— முன்பு
‡ வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி
சாவ— மாளும்படி
பால் உண்டு— அவள் முலைப் பாலையுண்டு
சகடு— சகடமானது
இற— இற்று முறிந்துவிழும்படி
பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த
தாமோதரா!— தாமோதரனே!
இங்கே வாராய்;

‡ "வஞ்சமகளை" என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. வாவித்யாதி. "பற்பநாபாவிங்கேவாராய்" என்றவாறே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியழைத்து, நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவே காதில் கடிப்பை நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரேண என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரி யிடுவதியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னிவையாணாய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக, "நீயுகக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ" என்று காட்ட, அத்தைக்கண்டவாறே வருவானைப்போலே நிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலை யுண்டு, [illegible]

பாரார் தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தால் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லார் அச்சுதனுக்கடியாரே. கங.

பதவுரை.

வார் — இயல்பாகவே நீண்டிரா நின்ற
காது — காதானது
தாழ — தாழும்படியாக
பெருக்கி — பெருக்கச் செய்து
அமைத்து — அளவிலே அமைத்து
மகரக்குழை — மகரகுண்டலங்களை
இடவேண்டி — சாத்த ஆசைப்பட்டு
சீரால் — சீர்மையோடே
அசோதை — யசோதைப்பிராட்டி
திருமாலை — ஸ்ரீயப்பதியானவனைக் குறித்து
சொன்ன — சொன்ன
சொல் — சொல்லுகளானவை
சிந்தையுள் — தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்று — ஸர்வகாலமும் நின்று
திகழ — விளங்கும்படி
பார் ஆர் — பூமிப்பரப்படங்கலும் நிறைந்ததாய்
தொல் — ஸ்வாபாவிகமான
புகழான் — கீர்த்தியை உடையவராய்
புதுவை — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன் — நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
பன்னிரு நாமத்தால் — கேசவாதி த்வாதச நாமங்களாலே
சொன்ன — அருளிச்செய்ததாய்
ஆராத — அநுபவித்து முடியாததாய்
அந்தாதி — அந்தாதியான
பன்னிரண்டும் — இப்பன்னிரண்டு பாசுரங்களையும்
வல்லார் — ஓதவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு — ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாதவனுக்கு
அடியார் — அந்தரங்க கிங்கரராவர்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே பெருநீண்ட காதுகளையும் தாழப்பெருக்கி, பட்டிலே அமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்றாதபடி. யசோதைப்பிராட்டி. ஸ்ரீயப்பதியானவனைக் குறித்துச் சொன்ன சொல்லுகளானவை. சிந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஸர்வகாலமும் நின்று விளங்க. பாராரித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஸ்தோத்ரங்கள் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடையராய்த் திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்யாதி. வைஷ்ணவஸித்தமான த்வாதச நாமங்களாலே அருளிச்செய்ததாய், அதனை அநுபவிக்கப்புக்கு ஒருகாலும் த்ருப்திபிறவாதே பின்னேயும் மேன்மேலே அநுபவிக்கும்படி நித்யபோக்யமாயிருக்கிற அந்தாதியான இவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். அச்சுதனுக்கடியாரே. ஆச்ரிதரை ஒருகாலும் நழுவவிடாத ஸ்வபாவனானவனுக்கு அந்தரங்க கிங்கரராகப் பெறுவர். ... ... கங.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மென்று உகப்பாளிக்கு, அதுக்கு வேண்டும் உபகரணங்களையும் ஸம்பாதித்து வைத்து நீராட வாவென்றழைக்க, அவன் இசையாதவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்தித்து, அவசியம் இன்று திருமஞ்சனஞ் செய்யவேண்டுமென்னுமிதையு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனஞ் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காரமாகச் சாத்துகைக் குறுப்பானவையாகத் தான் தேடி வைத்த அங்காராதிகளையும் காட்ட இசைந்தாளுகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபாதிகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும் சொல்லி, “புழுதியளைந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் விரும்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் “ஒருத்தி பிள்ளைவளர்த்தபடியென்” என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவேயுமன்று, நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கபிமதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி சிரிக்கும், என்றாற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனை வருந்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின ப்ரகாரத்தையும் தாமநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, பாவப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு அவள் அப்போது சொன்ன பாசுரங்களையெல்லாம் தத்காலம்போலே அவனைக் குறித்துத் தாமே, அவனை மஞ்சனமாட்டினதாகிற ரஸத்தைத் தாமநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறா ரித்திருமொழியில். ... ... *

மூ.---வெண்ணெயளைந்த குணுங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணெனவிவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நானொட்டேன்
எண்ணெய்ப்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணலரிய பிரானே! நாரணா! நீராட வாராய். க.

பதவுரை.

வெண்ணெய் அளைந்த — வெண்ணெயை அளைகையாலுண்டான
குணுங்கும் — முடை நாற்றத்தையும்
விளையாடு — விளையாடுகையாலுண்டான
புழுதியும் — புழுதியையும்
கொண்டு — கொண்டு
இவ்விரா — இன்றிரவில்
உன்னை — உன்னை
தேய்த்து — தினவால் உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக் கொண்டு

எண்ணெய் [எள் நெய்]— (உன் உடம்பில் பூசுகைக்குரிய) எண்ணெய்க்காப்பும்
புளிப் பழம்— அந்த எண்ணெயைக் கழுவுவதற்குப் புளிக்காப்பையும்
கொண்டு— கையில் கொண்டு
இங்கு— இவ்விடத்தில்
எத்தனை போதும்— நெடும் போதாக
இருந்தேன்— இராநின்றேன்;
நண்ணல் அரிய— ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத

... முழுதுங்களைஞ்செய்தளைந்து ... என்கிறப
டியே வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தளைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி யெங்கும் வெண்ணெய் மூடையாயிறே யிருப்பது. விளையாடுபுழுதியும். அதுக்குமேலே விளையாடப் புக்கால் புழுதியிலேபோயிருந்து அளைந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசைபோடே திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிறே கிடப்பது. கொண்டு. இப்படி வெண்ணெயளைகையால்வந்த குறுங்குசற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு. திண்ணென. திண்ணியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விராவித்யாதி. இந்தராத்ரியில் உன்னை கண்டுதியாமலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் வொட்டேன். திண்ணென- ஒட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான் நீராட்டுமேயிருக்கேவமென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வென்ன; எண்ணெயித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முந்துறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும், பின்பு அது கழற்றுகைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானிருக்கிறது. நண்ணலரியபிரானே. ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகாரகனானவனே. நாரணா. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது. நீர்மையிலேயிறே யிவனுக்கிப்போதுநோக்கு. நீராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தாலே சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, நீவந்தாலிறே ப்ரயோஜநமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறாள். ... ... க.

மூ.—கன்றுகளோடச் செவியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக்கெடுமாகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்றுநீ நீராடவேண்டு மெம்பிரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

கன்றுகள்— கன்றுகளானவை
ஓட— வெருண்டோடும்படி
செவியில்— அவற்றின் காதுகளில்
கட்டெறும்பு— கட்டெறும்பை
பிடித்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்
தென்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகாமல் சிதறி

விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படியை
காண்பன்— காண்பேன்; [காணமாட்டேன் என்றபடி.]

[கன்றுகள் சிதறி ஓடிப்போனால், பசுக் கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போகவே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய் குறைந்து விடும் என்று கருத்து.]

(ஆதலால்,)

நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம் கொண்டருளவேணும்;

போகாமல்

வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வியா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. இளைமைக்கச்செய்தேயும் வாராதே, விளையாடிநின்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றித்யாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாதபடி ஓடிப்போய்விடுமாகில். வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டியிருந்து நீ விழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவனத்துக்கே குறையாய்ப்புகுகிறதென்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். ‡ ஆச்ரிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காக நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி நெருங்கிநின்ற மராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோணமின்று. நீ அவதரித்த திருவோணநக்ஷத்ரங்காணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ர மாகையாலும் அவதாராந்தரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ரத்வயமுண்டாகக்கூடுகையாலும் தர்மயோக்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தநாளைக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ;(க)ஸர்வதா நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; "மாட்டேன்" என்று ஓடப்புக்கவாறே எம்பிரானே ஓடாதே வாராய். என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறாள். ... ... ௨.

மூ.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நில்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரொடு நெல்லிக் கடாரத்திற் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். ௩.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதனையின்

முலை— முலைப்பாலை

உண்ண— அவள் மாளும்படி நீ அமுது

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிகளெல்லாரும்

கூடி— ஒன்று சேர்ந்து

நீர்— நீர்த்தத்தை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

படு.) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. "வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி" என்கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள் முடியும்படி யுண்டவைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நில்லாதேன் னெஞ்சம். இத்தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும். பேய்ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள்மேலேயிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னையெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆனபின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணுங் காணென்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய திருமேனிக்கநுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சநத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிரஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அநுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சநம் செய்யவரவேணும். ... ... ௩.

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகளுஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்
அஞ்சனமுங் கொண்டுவைத்தே னழகனே! நீராடவாராய் ௪.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரேரணையினால் வந்த
கடிய— க்ரூரமான
சகடம்— சகடாஸுரனை
உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து
வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய
பேய் மகள்— பூதனையானவள்

செங்கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழுநீர்மாலையும்
நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால் பரிமளியாநின்ற
சாந்தும்— (கலவைச்) சந்தநமும்
அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த) அஞ்சநமும்
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்

அவன் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தை வைத்து உண்ட உபகாரகனானவனே. சகடாஸு- ரன் கையிலும் பூதனைகையிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனானவன் ஞேவென்கை. மஞ்சளுமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கநுகுணமாம்படி ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராட வாராய்' இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சநம் செய்ய வரவேணும். ... ... ச.

மூ.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து
சொப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பீ!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

நம்பீ!— பூர்ணனானவனே!
நான்— தாயான நான்
அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த
சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை
பாலில்— பாலிலே
அக்காரம் கலந்து— * கருப்புக்கட்டியை இட்டுப் பிசைந்து
சொப்பட— நன்றாக
சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்கி வைத்தேன்;
தின்னல் உறுதியேல்— அவற்றை அமுது செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்
சொப்பட— நன்றாக
நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சனம் கொண்டருள வேணும்;

(நீ நீராடா திருந்தால்,)
செப்பு— செப்புப்போன்று அழகிய வடிவத்தையுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— மிருதுவான
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்கள்
சிறு— தோற்றின சேஷ்டிதங்களை
புறம்பேசி— காணுதவிடங்களிலே சொல்லி
சிரிப்பர்— பரிஹஸிப்பார்கள்;
பிரான்!— நாயகனே!
சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;
இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்துக் கிடமறும்படி.) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா. இந்தப்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அதோடே சேர்க்க சிற்-

சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். பிரானே! உனக்குத் தொழுகிறேன், இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறாள். ... ... ௫.

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னொலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பீ! மஞ்சனமாட நீ வாராய் ௯.

பதவுரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை— எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இளம்பிள்ளை— (தூங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுப்பி— வீரிட்டுக் கூப்பிடும்படியாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப் புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி. பொறுக்க முடியாத தீம்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற
பிரானே!— ஸ்வதந்த்ரனே!
உண்ண— நீ புஜிக்கும்படி
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்; (ஆனபின்பு,)
ஒலி— கோஷியா நின்ற
கடல்— ஸமுத்ரத்தின்
ஓதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய
நீர் போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தையுடைய
நம்பீ!— பூர்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அகத்திலுள்ளார் எல்லாரும் அஞ்சும்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி, அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே போடிவர வேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தாற்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும் படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே "அப் பூச்சி" என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும் பிரானே. இப்படி துஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனானவனே. ஒருத்தர்

பதவுரை.

எம் பிரானே!— என் நாயனே!
பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று தொடங்கி
கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
நல் பாலும்— நல்ல பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
கடைந்து— கடைந்து
உறி மேல் வைத்த — உறி மேல் வைக்கப்பட்ட
வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்
பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;
சிறந்த நல்தாய்— " பிள்ளைமேல் குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க ப்ரீதியை யுடைய தாயானவள்
அலர் தூற்றும்— பழி தூற்றா நின்றாள்"
என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லு மத்தைப்பற்ற
பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு
மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட
உரையாட மாட்டேன்— வாய்விட மாட்டேன்;
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும். நன்மையாவது நாழியும் உழக்குமெய்போருகை. தயிரும். அந்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும். கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணேய். அப்படியிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து தாழியிலே சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என் நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிகவும் ஸ்நேஹியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றாநின்றாளென்று லோகம்சொல்லு மத்தைப்பற்ற அங்யருடையமுன்பு அபுத்திபூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன மாடநீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வர வேணும். ... ...எ.

மூ.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து
பின்றொடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.
நின்திறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்
நன்று நீ நீராடவேண்டுமே நாரணாவோடாதேவாராய். அ.

பதவுரை.

திருநாள்— திருநக்ஷத்ரங்காண் இன்று; ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றினைத்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளிப்போமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே தொல்லையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் அஸுரமயமான கன்றைக்குணிலாகக்கொண்டு அஸுரமயமான விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்குப் பின்பாக வேடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டிறுமேயானான். நீ யிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுண்டிறே. துடர்ந்தென்று - (௧) கதிவாசியாய், சென்றென்றபடி.. நின்னித்யாதி. உன்படிகளைக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுகிடக்கிடு. நீபிறந்த திருநன்னாள். நீ யவதரித்த விலக்ஷணமான திருநக்ஷத்ரங்காணின்று. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சனம் செய்யவேணும். ஒருநாளும் நீராடாதாரும் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லையிறே. நாரணா ஓடாதேவாராய். ஒருவராலும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தையுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாராய். ... ... அ*

மூ.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியளைந்த பொன்மேனி
காணப்பெரிது முகப்ப னாகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமிலாதாய்! நப்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். ௯

பதவுரை.

பூணித்தொழுவினில்— பசுக்களையுடைத்தாய்த் திறந்து விடும் தொழுவிலே
புக்கு— ப்ரவேசித்து
புழுதி அளைந்த— புழுதியை அளைந்த
பொன் மேனி— பொன் போன்ற திருமேனியை
காண— காண்கைக்கு
பெரிதும்— மிகவும்
உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;
ஆகிலும்— நானுகந்திருந்தாலும்

பழிப்பர்— ("ஒருத்திபிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடியென்!" என்று) ஏசுவர்கள்;
எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட]
நாண் இலாதாய்!— வெட்கமில்லாதவனே!
நப்பின்னை— நப்பின்னையானவள்
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்
சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;
(ஆதலால்,)
என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம்போன்றவனே!
மணியே!— மணிபோன்றவனே!

யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். நாலகத்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் "ஒருத்தி பிள்ளை பெற்றுவளர்த்தபடியென்!" என்று ஏசுவர்கள். நாணெத்தனையுமிலாதாய். ஏகதேசமும் லஜ்ஜையில்லாதவனே. நப்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற படியை நப்பின்னை காணுமாகில் மைத்துனமையாலே சிரிக்கும். காட்டார் பழிக்கு அஞ்சாதிருக்கிறமாத்ரமோ, நப்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறது நிர்லஜ்ஜனாகையாலேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றை உபமானமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறாள். மாணிக்கம் போலேயும் மரகதம்போலேயுமிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. மஞ்சனமாட நீ வாராய். இப்படியிருக்கிற வுன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்கும்படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும். ... ... ௯.

அ. நிகமத்தில்- இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. ௰.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற் காட்டில்	பார் மலி— பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை யுடையதாய்
மலி— மிகுந்திருந்துள்ள	தொல்— ப்ராசீநமான
மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடையனான	புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கண்ண பிரானை— கண்ண பிரானை	கோன்— நிர்வாஹகரான
உகந்து— ஆதரித்து	பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
வார் மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல் விம்மும்படியான முலையையுடைய	சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்
அசோதை— யசோதையானவள்	சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின	செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள
ஆற்றை— ப்ரகாரத்தை	பாடல்— (இப்)பாடலை
	வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
	தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை யொன்று மில்லாதவர்கள்.

பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். செந்தமிழ். ஆர்ஜவயுக்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய ப்ரஸந்நதையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக்கும்படியிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள். வல்லார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவினையாதுமிலரே. தீவினையொன்றுமில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு அஷ்கார்யங்களுமில்லை யென்கை. ... ... ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வெண்ணெய் கன்று டேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணெய் கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

———(*)———

அ. - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு- கசக.

அ. " எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றுளே " என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றூட்டாக வநுபவித்த யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுணமாக அவன் அவளை " மஞ்சனமாடவாராய் " என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையாமையாலே அநேக ப்ரகாரேண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டினவநந்தரம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப்படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக " அக்காக்காய் குழல்வாரவா " என்று பலகாலுமிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொண்டிருந்த திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பாசுரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார். ... ... *

மு.—பின்னைமணாளனைப் பேரிற்கிடந்தானை
முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை
என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட
மன்னனைவந்து குழல்வாரயக் காக்காய்.

என்னையும்— என்னையும்
எங்கள் குடிமுழுதும்— * ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள்குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும்
ஆட்கொண்ட— அடிமைகொண்ட
மன்னனை— ராஜாவானவனை
வந்து— அருகே வந்து
‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

‡ இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல் வாருவார் சீராட்டாகச் சொல்லுகிற பாசுரம். மேலில் "உற்றன பேசி நீயோடித்திரியாதே" என்றும், "பிண்டத்திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும் உண்டற்கு வேண்டி நீயோடித் திரியாதே" என்று மருவிச் செய்கையால் காகத்தை நோக்கிச் சொல்லும் பாசுரமென்று கொள்ளவேணும். "அக்காக்காய்" என்பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்னைமணாளனை. நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி யிவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரீயப்பதியென்னுமா போலேயிறே நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்குமேலே ஒரு நீர்மையிறே இது. அவதார ஸௌலப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். "கொம்பினார் பின்னை கோலங்கூடுதற்கேறுகொன்றான் - தென்திருப்பேருள் மேவுமெம்பிரான்" என்கையாலே - பின்னைக்கு மணாளனானதுக்கும் பேரில்கிடந்ததுக்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டிறே. நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவளோடேகூடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும். முன்னையமரித்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (க) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே பகவதநுபவத்துக்கு முற்பாடரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷித்வேந ப்ரதாநனும் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் (உ) தாரகாதிகளுக்கும் தானே ஹேதுவானவனை. என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பரிந்தன்றி உளனாகாதவென்னையும் *ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைக்கொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்துகுழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார் சீராட்டாகச் சொல்லும் பாசுரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப் பின்னைமணாளனைப்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரீயப்பதியானவனுடைய குழல்வாராய் அக்காக்காய். ... ... க

மூ.—பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்
மாயச்சகடு மருது மிறுத்தவன்
காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்
தூய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

மருதும்— யமளார்ஜுநங்களாகிற இரட்டை மருதமரத்தையும்

இறுத்தவன்— முறித்துப் பொகட்டவன் காண்;

காயாமலர்— காயாம் பூப்போன்ற

தூய்தாக— நன்றாக

வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;

தூமணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவனுடைய குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவுகொண்டு வந்த பூதனையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (சு)முக்தனிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவள் முடிந்தபடியென் னென்னில்; ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகடுமுதைத்தவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே அஸுராவிஷ்டமாய் வந்த க்ருத்ரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகாநிற்கச் செய்தே நடுவே நலிவதாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போ தலர்ந்த செவ்விக்காயாம் பூப்போலேயாய், அநுகூலரை எழுத்திடுவித்துக் கொள்ளும் வடி வழகு படைத்தவன். கண்ணன். விரோதிகளும் விடவொண்ணாத ஸௌலப்யத்தை யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணாமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்கிறாள். தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாருகையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. தூமணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நீலரத்னம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம் பூப்போலே போது செய் யாதே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்னம் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

ங.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையவுறங்கிடும்
அண்ணலமரர் பெருமானை யாயர்தம்
கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்
கார்முகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ங.

பதவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான

கலத்து— கலத்திலே

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

விழுங்கி— விழுங்கி

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. திண்ணென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே பாரிப்புத்தாலும் அசைபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய உறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது - கயிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி. வெண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல் “ வைகலும் கொண்டதோ ” என்னும்படி விழுங்கி. விரையவுறங்கிடும். உடையவர்கள் காணுமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதாரைப் போலே கிடந்துறங்காநிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்புக்கால் கண்ணுறங்குமோ. குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார். போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே, “ இதென்ன பொய்யுறக்கம் ” என்று பிடித்துக் கொள்ளும்படியாயிறே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த நவநீதசௌர்யவ்ருத்தாந்தத்தாலே அநுகூலரானவர்களை யெழுதிக் கொண்டவன். அமரர்பெருமானை. * அயர்வறுமமரர்களதிபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வருகு சொல்லலாவதில்லையிறே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவன். கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணானவனென்னுமாம். கார்முகில்வண்ணன். வர்ஷாகாலத்திற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால் - ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். ... ... ௩.

மூ.—பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு
கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு
புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராயக் காக்காய். ௪.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வுகளிலே
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பக்ஷியின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வாரா நின்ற
கள்ள அசுரனை— க்ருத்ரிமனான அஸுரனை [பகாஸுரனை.]
தான்— பாலகனாய் கன்றுமேய்த்து விளை

இது புள் என்று— அனாயாஸேந இத்தைப் பொருக்கவிடலாகாதென்று பக்ஷியென்று ஆயாஸமாக நினைத்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சடக்கென
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் போகட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
பேய்— பூதனையின்

ண்டிட்ட. தன்னை நலிவதாக அங்காந்து வந்தவனை. அதினுடைய இரண்டு பக்கத்தையும் பிடித்துக் கிழித்துப்போகட்ட. பேருக்கேற்கின்ற பெருந்திறலென்றபடி. அதாவது சடக்கென வென்கை. பிள்ளையை. பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதவனை. இத்தனையும் செய்யாநிற்கச்செய்தே இருந்தாலும் போதும் விளையாட்டாய் திரிகிறபடி. பேய்முலையுண்டான். அவன் முலையுண்கிறவிடத்தில் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லாதபடியை பார்த்து இதுவும்.

ரு.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்
பற்றியெறிந்த பரமன்திருமுடி
உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே
அற்றைக்குமந்தக் குழல்வாராயக் காக்காய்
ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ரு.

பதவுரை.

கன்று இனம் — கன்றுகளின் திரளை
மேய்த்து — மேய்த்து
ஒரு கன்றினை — அசுரமயமாய் வந்த ஒரு கன்றை
பற்றி — காலைப்பிடித்துத் தூக்கிப்பிடித்து
கனிக்கு — அசுரமயமாய் நின்ற விளாவின் கனி உதிருகைக்காக
எறிந்த — அதன்மேல் விசியெறிந்த
பரமன் — உபகாரகனானவனுடைய
திருமுடி — அழகிய திருக்குழலை
உற்றன — உன் ஜாதிக்கேற்றவற்றை
பேசி — சொல்லிக்கொண்டு
நீ ஓடித்திரியாதே — நீ ஓடிப்போகாமல்
அற்றைக்கும் — என்றைக்கும்
அந்தக் குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆழியான் தன் — திருவாழியைக் கையிலே ஏந்தினவனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இந்தப்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து. கன்றுகளினுடைய திரளைமேய்த்து. பால்யத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள் மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினபடி. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்க்குந் தினையாடி நின்றவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றின் வடிவைக்கொண்டும் விளாவின் வடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற இரண்டசுரர்களைக்கண்டு, "விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி" என்கிறபடியே முன்னாலே முன்னோக்கணைப்பாவே போலே அசுரமயமாய் வந்து நின்றவொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத்தூக்கியெறிந்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக் காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் போகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை நலியவந்த

கோவிந்தன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௬.

பதவுரை.

கேடிலாதாரை — ஸ்வதந்த்ரத்தால் ஒரு குறையுமில்லாத இந்த்ராதிகளை
அழிப்பான் — அழிப்பதாக
நினைந்திட்டு — நினைத்து
கிழக்கில் குடி — ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளான
மன்னர் — நரகாஸுரன் முதலான அரசர்களை
விழிக்குமளவிலே — ஒரு நிமேஷப் பொழுதிலே [கண்மூடித்திறப்பதற்குள்ளே]

வேரறுத்தானை — வேரற்றுப் போம்படி பண்ணினவனுடைய
குழற்கு — திருக்குழலுக்கு
அணி ஆக — அலங்காரமாக
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
கோவிந்தன் — பசு மேய்ப்பவனுடைய
தன் குழல் — சிறந்த குழலை
வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. கிழக்கில் குடிமன்னர். ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளாய் நரகாஸுரப்ரப்ருதிகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. சரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே நமக்கொரு கேடில்லையென்று நினைத்திருக்குமவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்ரிதரான இந்த்ராதிகளை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். * கருதுமிடம் பொருதாய், "அறமுயலாழி" என்கிறபடியே தன்னினைவு காட்டில் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழிக்குமளவிலே வேரறுத்தானை. இமைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் போகட்டவனை. அதவா, கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு கிழக்கில் குடிமன்னர் விழிக்குமளவிலே ஆழியதனால் வேரறுத்தானை என்று அந்வயமாக்கி "நமக்கு ரக்ஷகனாக ஈச்வரன் உண்டு" என்றிருக்கையாலே தங்களுக்கொரு கேடின்றிக்கேயிருக்குமிந்த்ராதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக் கோலின ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரவாஸிகளான நரகப்ரப்ருதிகளான ராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிறவளவிலே அச்செய்தி இந்த்ரன் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்தவநந்தரம், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்திலே யெழுந்தருளி *கருதுமிடம் பொரவல்ல திருவாழியாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிளையுண்டாகாதபடி அறுத்துப் போகட்டவனை யென்னவுமாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி. குழல்வாராய். கோவிந்தன். பரரக்ஷணத்திலே தீக்ஷ்ண வ்யாபாரங்களையுடையவன். தண்குழல். ச்லாக்யமான குழல். ... ... ௬.

நீர்ச்சோறும்— நீர்ச் சோற்றுக் கவளங்களையும் | னைறுதாய
வண்டு ஒத்து— வண்டு போலே
உண்டற்கு வேண்டி— உண்கைக்கு ஆசைப்பட்டு | இருண்ட— கறுத்திராநின்ற
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
நீ— பசிப்புக்கான நீ [[illegible]]
மாயவன் தன்— ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனானவனுடைய
ஓடித் திரியாதே— அதுக்கிடம் தேடித் தட்டித் திரியாமல்
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். பித்ருக்கள் முதலானவரை உத்தேசித்து இடப் பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டநீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை உத்தேசித்து இட்ட ஜலஸஹிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்கைக் காசைப்பட்டு. நீயோடித்திரியாதே. அது கிட்டுமிடந்தேடி. நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமரர்பெருமான். நித்யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு நாயகாதிகளெல்லாம் காரணமாயிருக்கும் பெரியவனுடைய. அழகமர்வண்டொத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகு பொருந்தியிருந்துள்ள வண்டுபோலே கறுத்திருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சர்யசக்தியுக்தனானவனுடைய குழலை வந்துவாராய். ... ...எ

மூ.—உந்தியெழுந்த வுருவமலர் தன்னில்
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித்
தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்
தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த— திருநாபியிலுண்டான
உருவம்— அழகிய
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய
சதுமுகன் தன்னை— நான்முகனைப் படை
அட்டி— உறைக்கத்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

யுக்கமை. சந்தம் - அழகு. அவிழ்ந்தக, [illegible] (?) [illegible]

நைக்கு திருமஞ்சனமாட்ட வேண்டியிருக்கிறான். கோந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்சனஞ் செய்கிறபோது புளி குறந்து அட்டுகிற நாந்தநாதிரேயமானாலே நெறித்திருக்கிற குழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கிடக்கக் குழலென்றது - புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாசிப்புகாலத்தில் இதுகூடாமையாலே திருமஞ்சனகாலத்தில் செய்ததென்னுமிடம் நிச்சிதமன்றோ. * எண்ணெய்ப் புளிப்பழங்கொண்டிங்கு திருமஞ்சனஞ்செய்து. அதவா, கோந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அங்கங்களில் வளர்ந்ததனால் வினைபடாகக் குறந்தது. புளியுண்டு - ‡ புழுகு, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், ஆகரம் கடைக்குறைந்தலாய்க் கிடக்கிறது. இச் சொல் சங்கதைத் வாசிப்பேதில்லை. "புழுகட்டி" என்று பாடமாகில் - புழுகைக்குறந்தட்டி என்று பொருளாகக்கடவது. சந்தத்தின்போல்குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய சிலாக்கியதானுகுணமாகத் தந்தத்தாலியன்றின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரனித்யாதி. ஆர்வையான வெண்ணெய் பிடித்தாக் கட்டலாயப்பு [illegible] இருக்கிறவனுடைய குழல் வாராய். ... ... அ.

மூ.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த
முன்னிவ்வுலகினை முற்றுமளந்தவன்
பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல்வைத்துப்
பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். சு.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அசுர ராஜனான மஹாபலியின்	
தேவிமார்— பத்நியாட்டிகளானவர்கள்	
கண்டு— இவன் வேஷத்தையும் பாஷணத்தையும் பார்த்து	
மகிழ்வு எய்த— களிக்கும்படி	
முன்— முன்னே	
இவ்வுலகினை முற்றும்— இந்தலோகம் முழுவதையும்	
பூ அணை மேல் வைத்து— பூம்போலே மெத்தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து	
பின்னே இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று	
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;	
ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமமுடையவனுடைய	
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.	

தலை வணராமாறுமின்பிலே பதறப் பதறச்சென்று நிறை நிலையையும், "கோளவனாரான" இவ்வாறெல்லாம் சொன்ன (க) முந்துலீப்பத்தைதயுங்கண்டு, அஸ்வராஜனான மஹாபலியினுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரஜைகளைப்பார் முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீரிருந்த வாங்கதாய், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விந்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப் பெற்றாற்போலே பார்த்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினை. அழகிய திருமுடியை. பொலம் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவணைமேல் வைத்து. திருமுடியை யார்க்கவல்லதுக்கிடாக, பூப்போலே மர்துவான அணைமேலேவைத்து. பின்னேயிருந்து குழல் வாராய். வாருகைக்கு அநுகுணமாகப் பின்னேயிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறையாம்படி (உ) "வழுவிலா நாமவுரு வந்து" என்கிறபடியே அநேகம் திருநாமங்களையுடையனானவனுடைய குழல்வாராய். ... ...க.

அ. இகபத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார் குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கொண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. ய.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— "அக்காக்காய்!
கண்டார் பழியாமே— கண்டவர்கள் பழியாதபடி
கார் வண்ணன் — நீல மேகம் போன்ற வடிவையுடைய
வண்டு ஆர்— மதுபானார்த்தமாக வண்டுகள் படிந்திருக்கிற
குழல் — திருக்குழலை
வார— வாருவதற்கு
வா என்ற— வா" என்று சொல்லியழைத்த
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்

விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
மதில்— மதிளையுடைய
வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
கொண்டாடி — சப்தார்த்தவைலக்ஷண்யத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
பாட— பாடுமவரில்
வினைதான் — "வினை" என்று பேர்பெற்றவை யெல்லாம்

[illegible] ... ம்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அரவ[illegible] பின்னைப் பேய் திண்ணைப் பள்ளம் கற்றுக்
கிழக்கில் நின்ற முந்தி மன்னன் கண்டார் மேலி.

இரண்டாம் பத்து, பாட்டு - [illegible]

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவனைத் திருக்குழல் வாருதலாக உத்யோகிக்க, அவன் "ஒட்டேன்" என்று அழுதும் இறங்கிப்போகாமைக்காக [illegible] குழையாப்பு, அக்காக்காய் குழல் வாராவென்று பலகாலும் அழைத்[illegible] யிருந்து அவனை புகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, [illegible] யாய், பாவனாப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வவஸ்தையை அடைந்து, தத்காலத்திலே அவனைக் குறித்துப் பாசுரங்களைப் பேசி அநுபவிக்கிறார் - [illegible] திருக்குழல் வாரினபடியைப் [illegible] [illegible] [illegible] தாயும் போவாளாக [illegible] [illegible] [illegible]; அவன் இசைந்து கேட்டுக்கொள்ளாமல், "இவனை [illegible]" [illegible] [illegible] [illegible] "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, [illegible] அவளைப்போலே தாமும் அவனைக்குறித்துப் பேசி அக்காலத்தை அநுபவிக்கிறார் - இந்த மொழியில். ... ... *

ம.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு
பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக்
காலிப்பின் போவாற்கு [illegible]

தழையை— தோகைகளை
பிணைத்து— சேர்த்து
பிறகு— திருமுதுகிலே
இட்டு— தொங்கவிட்டு
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

¶ "ஓர் கோல் கொண்டுவா" என்கிற விது வும், அக்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாசுரமென் றுமது எழாம்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள ங்கும். இவ்விடத்தில் கோலாவது - கன்றுகள் மே ய்த்து மறிக்கிற கோல்; அதைக்கொண்டுவாவென்றபடி. ‡ "அண்ணாற்கு" என்று பிரித்தால், ஸ்வாமிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்னவுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. விளையாட்டுக்காக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேற்றி. தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு. ஜாத்யுசிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருக்குமுள்ள ஆலைத் தளிரைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தாளியென்றபடி யாய், கொழுந்தென்றது- அதின் மென்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பர்களிறே யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பீலித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலிபித்யாதி. கன்று காலிபின்னே அவற்றை மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட லித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு. ... ...க.

மூ.—கொங்குங்குடந்தையுங் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. ௨.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிகளால்) பரிமளத்தை யுடைய
குடந்தையும்— திருக்குடந்தையிலும்
கோட்டியூரும்— திருக்கோட்டியூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டிராநின்ற
தட— விசாலமான
கைக்கு— திருக்கைக்கு
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்

கோட்டியூரும் – திருக்கோட்டியூரிலும். பேரும் – திருப்பேரிலும். எங்கும் – அந்தந்த திருப்பதிகளிலும். திரிந்துவிளையாடு மென்மகன் – ... சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க – ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருக்கைக்குத் தகுதியான. நல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா – நல்ல அழகையுடைத்தான தொரு கோல்கொண்டுவா. அரக்கிட்டபாதி. நிறமுடைத்தாம்படி அரக்குவழித்ததொரு கோல்கொண்டுவா. ... ...

௫.—கருத்திட்டெதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றான்
பொருத்திட்டெதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச்
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா. ௫.

பதவுரை.

கருத்து – கோபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு
எதிரிட்டு நின்ற – எதிர்த்து நின்ற
கஞ்சனை – கம்ஸனை
கொன்றான் – முடித்தவனாய்
பொருத்திட்டு – வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்து நின்று
எதிர் வந்த – தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த
புள்ளின் – பகாஸுரனுடைய
வாய் கீண்டான் – வாயைக் கிழித்தவனாய்
நெறித்த – நெறித்து முன்னே தொங்கா நின்ற
‡ குழல்கள் – திருக்குழல் கற்றைகளை
நீங்க – முகத்தில் வெருந்தாலே இடைவிடாது நீங்கும்படியாக
முன் ஓடி – கன்றுகளுக்கு முன்னே போய்
சிறு கன்று – இளங்கன்றுகளை
மேய்ப்பாற்கு – மேய்க்குமவனான உனக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா
தேவர் பிரானுக்கு – தேவர்களுக்கு உபகாரகனான உனக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

‡ "குழல்களை" என்பது விடுத்தல் பாடாந்தரம்.

வ்யா. (கருத்திட்டபாதி. கருத்திட்டபாதி. கருப்பு - சீற்றம். தன்னிடத்தில் க்ரோதத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு எதிரிட்டுநின்ற கம்ஸனைக்கொன்றவன். பொருத்திட்டபாதி. வருகிற போதை வேகத்தைப் பொறுத்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகாஸுரனுடைய

[illegible]

கடல்நிறவண்ணற்கு ஆள் கோல் கொண்டோ ...

பதவுரை.

ஒன்றி — அடுத்தாரைக் கைவிடாமையை கிற ஹார்த்தத்தையே	சென்று — பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாய்ச் சென்று
உரைப்பான் — சொல்லுமவனாய்	பாரதம் — பாரதயுத்தத்துக்கு
ஒரு சொல்லே — எல்லார்க்கும் அபயப்ரதானம் பண்ணுகையாகிற சொல்லொன்றையே	அன்று — அன்று
சொல்லுவான் — சொல்லாநிற்பானாய்	கை எறிந்தானுக்கு — கைதட்டிப் போந்தவனுக்கு
துன்று — ரத்நங்கள் நெருங்கின	கன்றுகள் — கன்றுகளை
முடியான் — கிரீடத்தையுடைய	மேய்ப்பான் — மேய்க்கக்கடவ
துரியோதனன் பக்கல் — துரியோதனனிடத்திலே	ஆள் கோல் கொண்டோ;
	கடல் நிறவண்ணற்கு ஆள் கோல் கொண்டோ.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றியாதி. "பாண்டவர்களும் நாங்களும் கூடி ஜீவிப்பதில்லை" என்று மோர்க்கமே சொல்லுமவனாய், "கூடிஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர்களுக்கும் சிலதேனும் கொடுக்கவேண்டாவோ" என்று மத்யஸ்தர் சொன்னால் "அவர்களுக்கு ஒருகோற்குத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை" என்னுமொரு வசநமே சொல்லுமவனாயிருக்குமவனென்னுகை. அன்றிக்கே, ஆச்ரிதவிஷயத்தில் (க) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே-ஒருபடியாலும் அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஹார்த்தமே சொல்லுமவனாய் (உ) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குடலான வசநமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானுமாயிருக்குமவனென்று பகவத்விசேஷணமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். ரத்நங்களாலே நெருங்கின அபிஷேகத்தையுடையவன். அபிஷிக்தக்ஷத்ரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப்படுமவனென்னுதல். துரியோதனன் பக்கல். ஏவல்பூதனாய் துர்யோதனன் பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடவேணுமென்று அதனைச்சென்று பொருந்தப்பார்த்தவிடத்தில் பொருந்தாமையாலும் யுத்தத்திலே பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய்கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும் வகுத்தவனுக்கென்னுதல். எறிதல்- இடுதலாகையாலே, வேண்

தேரொன்றூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா (௫).

பதவுரை.

ஓர் — அத்விதீயமாயிருக்கிற குறை
ஒன்று — சொல்லைக் குறைப்பான [ஒன்று வகைச்சொல்]
தூதாய் — தூதகார்யத்தில் அதிகரித்தவனாய்
துரியோதனன் பக்கல் — துர்யோதநனை யடைச்சென்று
ஐவர் ஒன்று — "பாண்டவர்களுக்கு ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடு" என்று
வெம்பி — தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லி
பெருக — வேண்டியபடி மிகியாக
உரோடத்தால் — ரோஷத்தாலே
பார் ஒன்றி — பூமியிலே கால் பாவி நின்று
பாரதம் — பாரதயுத்தத்திலே
பார்த்தற்கு — அர்ஜுநனுக்கு
கைசெய்து — ஆஜ்ஞையாயிருந்து
ஒன்று தேரை — ஒப்பற்ற தேரை
ஊர்ந்தாற்கு — நடத்தியருளினவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. இச்சாட்டைப்பாட்டு. சீரோன்றுதூதாய். "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கிறபடியே அத்விதீயமாயிருக்கிற குறைவற்றுக் கைக்குச் சொல்லுக்கு ஒப்பான தூதகார்யத்திலே அதிகரித்து. துரியோதநன்பக்க லுரோன்றுவேண்டி. அதாவது பாண்டவர்களை யடர்த்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துர்யோதநன்பக்கலிலே சென்று "உங்களுக்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள்" என்று முந்துறச் சொன்னவளவில், அவன் "அதுசெய்யேன்" என்றவாறே, "ஆனால் பஞ்சூர் தன்னைக் கொடுக்கப்பார்ப்பது" என்ன; "அதுவும் செய்யேன்" என்றவாறே "ஓரூர் தன்னையாகிலும் கொடு" என்றவளவில், அவன் அதுக்கும் இசையாமல், "அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு, (க)தந்பலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அத்தை யநுபவிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு இத்தனையுமன்றே யுள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை" என்று வெட்டியதாக வார்த்தைசொல்ல; பெறுத வுரோடத்தால். ஒருநீதானும் பெருக ரோஷத்தாலே. ஆனால் க்ஷீர போக்யையன்றோ வைத்தது, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியை யாளுங்கோவென்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ள முகந்து, பூமியிலே பரந்தகால்பாவிநின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்களுக்காக நின்று கையுமணியும் வகுத்து. பார்த்தற்குத்தேரொன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாமையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்தனாய், அர்ஜுநனை (க) ரதியாக்கி, ப்ரதி

‡ ஆல் இலையான்— ஆலிலையின் கண் வளர்ந்தருளினவனும்

¶ அரவு அணைமேலான்— திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேல் கண்வளர்ந்தருளினவனும்

நீலம்— (திருமேனியின் நிழலீட்டாலே) நீலமாயிருக்கிற

கடலுள்— ஸமுத்ரத்திலே

நெடுங்காலம்— பலகாலம்

கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தருளினவனும்

பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே

பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு

அருள் செய்த— க்ருபைசெய்தருளினவனும்

கோலம்— அழகியனும்

பிரானுக்கு— மஹோபகாரகனானவனுக்கு ஆட்செய்தல் கொண்டோ;

குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே

கிடந்தாற்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு ஆட்செய்தல் கொண்டோ.

---

‡ "ஆலத்திலையான்" என்கிற விடத்தில் 'அத்து' என்னுமது;

* "அரவினணைமேலான்" என்கிற விடத்தில் 'இன்' என்னுமது சாரியை.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. ஆலத்திலையான். ஜகத்ப்ரளயம் வந்தபோது வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவன். அத்து- சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (க) "[illegible]" என்கிறபடியே - வடவர் கூறுமாறும் திருவனந்தாழ்வானிறே. ஆலத்திலையானரவினணைமேலா னென்கையாலே - அந்த அர்த்தமுந் தோற்றுகிறது. நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். க்ஷீரஸாகரத்திலே வெளுத்ததிறமாயிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியின் நிழலீட்டாலே நீலமான நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ராசுர்யமாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். "கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவன்", "மலர்க்குங்கதங்கடல் கிடந்தான்" என்கையாலே நீலக்கடலென்று - இந்த லவணஸமுத்ரத்தைச் சொல்லிற்றுமாம். அரவினணைமேலானைக்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலே அந்வயிக்கவுமாம். பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த. இந்த்ரன் வந்து "என்னுடைய புத்ரனை விஷயீ ரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கையாலே, பால்யவயஸ்ஸிலே அர்ஜுநனுக்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையாலும், எல்லாரளவிலும்போலன்றியே இவனளவில் தான் பக்ஷபதித்துப் போருகையாலும்

மூ— பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கொண்ட வக்
கற்றைக் குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்டுவா
மணிவண்ணநம்பிக்கோர் கோல்கொண்டுவா. எ.

பதவுரை.

பொன் — சோலைகள், ரத்னங்கள் முதலிய வற்றாலான பொலிவையுடைத்தாய்
திகழ் — விளங்கா நின்ற
சித்திரகூட — "சித்ரகூடம்" என்கிற
பொருப்பினில் — மலையின் சாரலிலே
வடிவில் — பிராட்டியின் மடியில்
உற்ற — விபரீத புத்தியாலே சென்று உற்ற இரண்டு கண்களில்
ஒரு கண் — ஒரு கண்ணை
கொண்ட — பறித்துவிட்ட
அ — அப்படிப்பட்ட வன்மையை உடையனாய்
கற்றை — செறிந்திருக்கின்ற
குழலன் — மயிர்முடியை யுடையனாய்
கடியன் — குற்றத்துக் கேற்க சிக்ஷிக்கும் கொடுந் தன்மையையுடையனான இவன்
உன்னை — (கோல் கொண்டுவாராத) உன்னை (காக்கையை)
மற்றைக் கண் — மிகுந்திருக்கும் மற்றொரு கண்ணையும்
கொள்ளாமே — பறியாதபடி
விரைந்து — விரைவாய் கோல்கொண்டுவா;
மணிவண்ணன் — நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையனாய்
நம்பிக்கு — பூர்ணனானவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா — [illegible]. பொற்றிகழ் இத்யாதி. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே திருவயோத்யையில் நின்றும் காட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும்படி சோலைகளும் ரத்னங்களும் பாறைகளும் அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விளங்கா நின்றுள்ள சித்ரகூடபர்வத பார்ச்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயிறே காகம் வந்து அபராதம் பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தானுங்கூட ஜலக்ரீடை பண்ணின பின்பு, பெருமாள் மடியிலே முந்துறப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தரம் (உ) "பர்யாயேண ப்ரஸுப்தச்ச" என்கிறபடியே பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்த்ரபுத்ர

விலோருகண்ணனுங் கொண்ட என்று. அதாவது - விபரீதபுத்தியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவனென்கை அக்கற்றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாயிருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். விரைந்திற்பாதி. ஆனபின்பு சொன்னது செய்யாமையாலே உள்ளே ரிஷி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலரத்னம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. ... ... எ.

மூ.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாவிலங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. அ.

பதவுரை.

மின் — மின்னலை யொத்த
இடை — இடையை யுடையவளான
சீதை பொருட்டா — ஸீதையின் நிமித்தமாக
இலங்கையர் — லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர் களுக்கு
மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய
மணி — ரத்நங்களால் விளங்கா நின்ற
முடி பத்தும் — பத்து தலைகளும்
உடன் — ஏககாலத்திலே
வீழ — அற்று விழும்படியாக
தன் — தனக்கு [வில்லுக்கு]
நிகர் ஒன்று இல்லா — ஒப்பானதொன்றில்லாத [ஒப்பற்ற]
சிலை — தநுஸ்ஸை
கால் வளைத்து — கால்வளையப்பண்ணி
இட்ட — எய்தவனாய்
மின்னு — விளங்கா நின்றுள்ள
முடியற்கு — திரு அபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு
வேலை — கடலை
அடைத்தாற்கு - மலையாலணைகட்டினவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னிற்பாதி. மின்னையொத்த இடையையுடையளாகையாலே - விரஹஸஹையல்லாத ம்ருதுப்ரக்ருதியாய், அயோநிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸக்லேசமுமுட்பட அறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவளைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனா யிருக்கிற ராவணனுடைய மணிமுடிபத்தும் உடன்வீழ

காயவித்த. ... ... அ.

மூ.— தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோள்துணிசெய்து
மின்னிலங்குபூண் விபீடணநம்பிக்கு
என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற
மின்னலங்காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்டுவா. கூ.

பதவுரை.

தென் — தென் திசையிலுள்ள
இலங்கை — லங்காபுரிக்கு
மன்னன் — அரசனான ராவணனுடைய
சிரம் — தலைகளையும்
தோள் — தோள்களையும்
துணி செய்து — அறுத்துப் போகட்டு
மின் இலங்கு — மிகவும் விளங்காநின்ற
பூண் — ஆபரணம் பூண்டவனும்
நம்பி — ராமபக்தியால் பூர்ணனான
விபீடணனுக்கு — விபீஷணாழ்வானுக்கு
இலங்கு — "விளங்காநின்றுள்ள
என் நாமத்தளவும் — என் பெயர் இவ்வுலகில் செல்லுமளவும்
அரசு — உனக்கு அரசு செல்லக்கடவது"
என்ற — என்று அருளிச்செய்தவனும்
மின் இலங்கு — மின்னல் போல் விளங்காநின்ற
ஆரற்கு — ஹாரத்தை யுடையவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா;
வேங்கடம் — திருவேங்கடமலையில்
வாணற்கு — வர்த்திக்குமவனுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தென்னிலங்கையாதி. (க) அர்க்கசந்த்ராயுக்தாதனையாலே ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கும், கடல் சூழ்ந்த லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. தென் என்று - அழகாய், லங்கையினுடைய அழகைச் சொல்லுகிறது. சிரந்தோள் துணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரங்களாலே அழிக்கவொண்ணாதிருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் அறுத்துப்போகட்டு. மின்னிலங்காதி. ஒளிவிடாநின்றுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு. (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே லங்கையைவிட்டு அநுகூலனாய்ப் போந்த ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அஸ்ரீ குடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனானவனை நம்பி யென்கிறது. என்னிலங்கித்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் அவ்வளவும் செல்லும்,

மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரிவ் வையத்தே. ௰.

பதவுரை.

நம்பிக்கு— [illegible] கைவளர்ந்த பிள்ளைக்கு

கோல் கொண்டுவா என்று— கன்று மேய்க்கத் தக்க கோல் தேடித்தா" என்று

மிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவ சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கப் பெற்ற மேன்மையைப் பிராட்டியிற் காட்டில். ஞானத்தால் மேன்மையையுடையவளான யசோதைப்பிராட்டி.

உரைத்த— சொன்ன

சொல்— சொல்லை

வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

உகந்த— அவள் சொன்னாற் போலே

உரைத்த— அருளிச்செய்த

தமிழ்— த்ராவிடமான

பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்

வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்

மக்களை— பகவதபிமுகர்களான சிஷ்யபுத்ரர் [களை

பெற்று— பெற்று

இவ்வையத்து— இந்த மண்ணுலகில்

மகிழ்வர்— களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்டுவாவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல் தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழகைக் காப்பதற்காகச் சொன்ன பாசுரமாயிற்று. ஈத், "அக்காக்காய் குழல்வாரவா" என்றதோபாதியிறே இங்கு, அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசொல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவனைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷ்டிதங்களொன்றும் அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே "திருவிலேன் ஒன்றும் பெற்றிலேன்" என்ற தேவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றிக்கே, "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்னும்படி இவ்வளவாக எல்லா அநுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன சொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டன் உகக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னாற்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். மக்களித்யாதி. பகவ(ஞ்)த் ஜ்ஞாநப்ரேம பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்ரர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபூமியிலே ஆநந்திகளாயிருக்கப் பெறுவர். ... ... ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அவதாரி.—வேலி கோங்கு கறுத் தோன்றே சீ ராலப் பொற்றிகழ்

போக்கைக்கிடான கோல் தாவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க, அது தனக்கு அபிமதமானது கொண்டு, அவன் கொடாதொழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாறே, அவனை அழுகையமர்த்துகைக்காக "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொல்லி அவன் அழுகையை மாற்றி உகப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சூட்டுவதாகக் கோலி, செண்பகம் மல்லிகை செங்கழுநீர் இருவாட்சி தொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமாயிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, உனக்கு இன்ன இன்ன பூச்சூட்டும்படி வாவென்று அநுவர்த்தித்தழைத்துப் பூச்சூட்டின பிரகாரத்தைத் தாமநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு, அவளைக்குறித்து அவள் பேசினாற்போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். ... *

மூ.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றாதாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியபிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய். க.

பதவுரை.

தேனில் — தேனிலுங் காட்டில்
இனிய — இனியனான
பிரானே! — உபகாரகனே!
பற்றாதார் எல்லாம் — உன்னை உகவாதாரெல்லாரும்
சிரிப்ப — பரிஹஸிக்கும்படி
பானையில் — தாழியிலே யிருக்கிற
பாலை — (பச்சைப்) பாலை
பருகி — குடித்து
உன் — உன்னுடைய
கரிய — கறுத்த
திருமேனி — திருமேனியானது
வாட — (காட்டுப் புழுதியாலே) வாடும்படியாக
கானகம் எல்லாம் — காடெங்கும்

ஆநிரை — பசுக்களின் திரளை
மேய்க்க — மேய்ப்பதற்கு
நீ — ஸர்வஸ்வாமியான நீ
போதி — போகா நின்றாய்;
அரு — பெறுதற்கரிய
மருந்து ஆவது — மருந்தாயிருக்குந் தன்மையை
அறியாய் — அறிகிறிலை;
[இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு * நோய்களுக்கும் மருந்தாய் நித்யஸூரிகளுக்கு போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிருக்க; இத்தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டுகிறதோ? என்று அறிகிறாயில்லை என்று கருத்து.]
(ஆகையால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்ந்து)
செண்பகப்பூ — செண்பகப்பூவை
சூட்ட — நான் சூட்டும்படி.

போலே வாடும்படியாக.

பானையிற்பாலைப்பருகி. கறந்து பானையிலே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாத்திரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுகவாதா ரெல்லாரும் "எங்கள் வீட்டில் கைப்பானையில் பாலைக் குடித்துப் போனான்" என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலினியபிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியனான உபகாரகனானவனே. இக்கால் - அது பனிப்பார்க்கு ஒருகாலும் தப்பும் பிறவாதே, மேன்மேலனா அநுபவிக்க வேண்டும்படியிருப்பாறு யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானுமாய் தானேயா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காவல்புஷ்பமான செண்பகமானது செவ்விகுன்றாமல் பார்த்துவாராய். தேனிலினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாஞ் சிரிப்ப - பானையிற் பாலைப்பருகி - உன்வசமில் திருட்டனி னாட - கானகமெல்லாந்திரிந்து - ஆநிரை மேய்த்து கிட்டோடி - அந்தந்தகாவ நீர்மைப - செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்கிறவாய். ... ... க.

மூ.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்
உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்
திருவுடையாண்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்
மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை — ஜலகர்ப்பமான [நீர்கொண்டிருந்த]
மேகங்கள் — மேகங்களை
கண்டால் — பார்த்தால்
உன்னை — உன்னை
கண்டால்ஒக்கும் — கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள் — கண்களினுடைய
உரு உடையாய்! — அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும் — ஸப்த லோகங்களும்
உண்டாக — ஸத்தை பெறும்படி
வந்து — திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்! — திருவவதரித்தவனே!
திரு உடையாள் — லக்ஷ்மி, ஜகத்துக்கு ஸம்பத்தாக உடையவளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆளா! — வல்லபனானவனே!
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
மணம் — பரிமளமானது
மருவி — பொருந்தி நின்று
கமழ்கின்ற — வீசாநிற்கிற
மல்லிகை பூ — மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

பாடுமே - உன்னை. [illegible] பொருட்டாக [illegible] மாளிகைக்குள் [illegible] வல்லவனை. திருமால்குத்தே கிடந்தாய். அவளுக்காக [illegible] [illegible] தருகும்படி [illegible] [illegible]. மருவிலிகாரி. பரிமளமானது [illegible] காவல் [illegible] [illegible] வாராய். ... ... உ.

மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள்தம்மிடம்புக்குக்
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீள்திருவேங்கடத்தெந்தாய்!
பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். ௫.

பதவுரை.

மச்சொடு— நடுநிலங்களோடு கூட
மாளிகை— மேல்நிலங்களிலும்
ஏறி— சென்றேறி
[நடுநிலங்கள் மேலும், மேல்நிலங்கள் மேலும் ஏறி என்றபடி.]
மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்களிருக்கிற இடங்களிலே
புக்கு— புகுந்து
கச்சொடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடே கூட
பட்டை— அதற்கு மேலிடான பட்டுக்களையும்
கிழித்து— கிழித்து
[கச்சையும் பட்டுக்களையும் கிழித்து என்றபடி.]
காம்பு துகில் அவை— நல்ல கரையையுடைய புடவைகளையும்
கீறி— கிழித்து
நிச்சலும்— நாள்தோறும்
தீமைகள் செய்வாய்!— தீம்புகள் செய்யுமவனே!
நீள்— உயர்த்தியையுடைய
திருவேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!
பச்சை— பசுமை குன்றாத
தமனகத்தோடு— தவனத்தோடே
பாதிரிப்பூ— பாதிரிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. [illegible]. மச்சிப்யாதி. மச்சு- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்களதம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற இடங்களிலே புக்கு. கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலிடான பட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்பு

மருவுந்தமனகமுஞ் சீர்மாலை மணங்கமழ்கின்ற
புருவங்கருங்குழல் நெற்றி பொலிந்த முகிற்கன்று போலே
உருவழகியநம்பீ உகந்திவை சூட்டநீ வாராய். ௪.

பதவுரை.

புருவம் — புருவங்களும்
கரு — கறுத்திருக்கின்ற
குழல் — திருக்குழலும்
நெற்றி — (இவ்விரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநின்ற) நெற்றியும்
(ஆகிய இவ்வவயவ சோபையாலே,)
பொலிந்த — விளங்காநின்ற
முகில் கன்று போலே — மேகக்கன்று போலே
உருவம் அழகிய — வடிவால் அழகியனான
நம்பீ! — ஸர்வகுண பரிபூர்ணனானவனே!
தெருவின் கண் நின்று — வீதியிலே நின்று
இள — பருவத்தால் இளைய
ஆய்ச்சிமார்களை — இடைப்பெண்களிடத்திலே
தீமை செய்யாதே — தீம்பு செய்யவேண்டா;
மணம் கமழ்கின்ற — பரிமளம் வீசாநின்ற
மருவும் — மருவையும்
தமனகமும் — தமனகத்தையும் சேர்த்துக் கட்டின
சீர் மாலை இவை — அழகிய இம்மாலைகளை
உகந்து சூட்ட — உகந்து சூட்டும்படி
நீ வாராய் — நீ வந்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தெருவின்கண் நின்று. உன் மகனிருந்த மாளிகையிலே யேறி நின்று, தெருவிலேயன்றோ நிற்பன், என்னை நீ ஏதாகிலும் சொல்லுவாயென்றென்ன; அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு செய்யாத தீம்பில்லை. தெருவிடங்களிலே நின்று இளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்திலே நின்று பருவத்தாலிளைய இடைப்பெண்களுக்குத் தீமைசெய்யாதே. தீம்பாவது, அவர்களுடைய கைப்பிடிக்கை, அவர்களோடே கைப்பிடிக்கைக்கு முகமாக ஒன்றும் சொல்லவொண்ணாதபடி வாசாமகோசரமாகையாலே, தீமையென்று ஒரு சொல்லாலே யடக்கிச் சொல்லுகிறார். மருவும் தமனகமுஞ் சீர்மாலை மணங்கமழ்கின்ற — மருவும் தமனகமும் சேர்த்துக் கட்டின அழகிய மாலைகளானவை பரிமளம் வீசாநின்றன. உன் திருக்குழலிலே சேர்ந்தக்கால் பரிமளம் மிகுமென்று தன்னை. புருவ ... விற்போலே வளைந்த புருவமும், இருண்டு சுருண்டுள்ள குழலும், இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்காநின்ற திருநெற்றியுமாகிற இவ்வவயவசோபையாலே உஜ்ஜ்வலமாயிருப்பதொரு முகிற்கன்று போலே வடிவால் அழகியனுமாய் ஸர்வாகார பரிபூர்ணனுமாயிருக்கிறவனே. உகந்திவை சூட்ட. "உனக்குச் சூட்டப்பெற்றேன்" என்கிற உகப்புடனே, மணம் கமழாநின்ற இம்மாலைகளை நான் உனக்குச் சூட்டும்படியாக வாரவேணும். ... ... ௪.

பிளக்கிடப்பட— கிழித்துப் போகட்டவனே!
பொரு— யுத்தஞ்செய்ய உன்மேல் எதிர்க்க வந்த
கரியின்— குவலயாபீடமென்னும் யானையின்
கொம்பு— தந்தத்தை
ஒசித்தாய்!— முறித்தவனே!
கள்வம்— க்ருத்ரிம வேஷம் கொண்டுவந்த
அரக்கியை— சூர்ப்பணகி என்னும் ராக்ஷஸியின்
மூக்கொடு— மூக்கோடு கூட
காவலனை— ரக்ஷக ப்ரதானனை ராவணனுடைய

நீ— நீ
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
அள்ளி விழுங்க— அள்ளி அமுதுசெய்யும் பொது
அடியேன்— அடியேன்
அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்
அடித்தேன்— அடித்தேன்;
(ஆனபின்பு,நான் செய்ததைப் பொறுத்து)
தெள்ளிய நீரில்— நிர்மலமான நீரிலே
எழுந்த— விகஸித்த
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. பிளக்கிடப்பட்டு. புள்ளினைவித்யாதி. கஞ்சனுடைய ப்ரேரணத்தில் ஏவப்பட்டு பறவையுருக்கொண்டு உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்துப் போகட்டவனே. பொருவித்யாதி. "கல்யாணத்துக்கு" என்று அழைத்துவிட்டு வழியிலே நலிவதாக கம்ஸன் நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தோன்முகமாய்வந்த குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கிப் போகட்டவனே. கள்ளமித்யாதி. "சீதைக்கு நேராவன்" என்று க்ருத்ரிம வேஷங்கொண்டுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி மூக்கோடே அவளுக்கு ரக்ஷகனான ராவணன் தலையையும் அறுத்துப்போகட்டவனே. இவளுக்கு அவன் காவலனாகையாவது - இவளை "ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி" என்று விடுகையிறே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலின்மையாலே ராக்ஷஸஜாதிக்காக ரக்ஷகனென்னவுமாம். இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸேந போக்கி, உன்னை யசோதைப்பார்க்கு உன்னை ப்ரகாசிக்கவனென்றோ என்கை. அள்ளியித்யாதி. "இவன், வெண்ணெய் தானே அள்ளி விழுங்கவல்லனோ கொள்ளோகா" என்று பார்த்திருந்த நான், நீ வெண்ணெயை அள்ளி விழுங்கும்பொழுது உன் மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடிபோனடித்தேன். பாவர் சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்" என்கிறதே சொல்லுவது. இவன்தான் அறுதன்னை முன்னே நினையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் மற்றுமோரிடத்திலே இது செய்யாமல் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளியவித்யாதி. ஆனபின்பு நான் முன்செய்ததைப் பொறுத்து. தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாகை

தால் பூர்ணனானவனே!

எருதுகளொடு — அஸாரவிஷ்டமான எருதுகளோடே
பொருதி — (நப்பின்னைக்காக) போர் செய்யா நின்றாய்;
ஏதும் — ஒன்றிலும்
உலாயாய் காண் — ஆசையற்றிரா நின்றாய் காண்;
[தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப் பேணுதல் ஒன்றும் செய்யாதிரா நின்றாய் என்று கருத்து.]
கருதிய — கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைந்த
தீமைகள் — தீமைகளை
செய்து — அவன்மேல் நீ செய்து
கஞ்சனை — கம்ஸனை

[திருவடிகளாலே]
பாய்ந்தாய் — உதைத்தாய்;
தெருவின் கண் — அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிற வழியிலே
தீமைகள் செய்து — வண்ணானைக் கொன்றதும், வில்லை முறித்ததுமான தீமைகளைச் செய்து
மல்லர்களோடு — சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லரோடு
சிக்கென — நிரந்தரமாக
பொருது — போர் செய்து
வருகின்ற — வருகிற
பொன்னே! — பொன் போன்ற வடிவை யுடைய கண்ணனே!
புன்னை பூ — புன்னைப் பூவை சூட்ட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நப்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம் பாராமல் அஸாராவிஷ்டமான எருதுகளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, "பொருதி" என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோயாய் காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நப்பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன் திறத்தில் செய்யக்கருதின தீமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கொடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) " [illegible] " என்கிறபடியே அவனிருந்த உயர்ந்தமஞ்சஸ்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) " [illegible] " என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்தலத்தில்நின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தெருவின் கண் தீமைகள் செய்து. தெரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ¶சாங்கோல்வி

[illegible]
டையாகிய மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து வருகின்றபோ ரேனே. இப்படி. விரோதிவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன்போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையவனே. மூன்று கண்ணிகளைத்தான் சொல்லி, அதுக்கு முன்னாகின்றவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கண்ணிகளிலே ப்ரதாநமாய், இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதுக்கு முன்னாகச்சொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புன்னையித்யாதி. உனக்குப்ராப்தமான புன்னைப்பூச்சூட்டும்படியாக நீ வாராய். "பொன்னே புன்னைப்பூச்சூட்ட வாராய்" என்கையாலே- பொன்னோடே- பொன்னைச்சேர்ப்பாரைப்போலே, பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே பொன்னைப்போன்ற தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்டப் பார்க்கிறாளும். ... ... ௬.

மு.—குடங்களேடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே
மடங்கொண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய். ௭.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை
எடுத்து— கையிலெடுத்துக் கொண்டும்
ஏறவிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்
கூத்து ஆட வல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்தனாய்
எம் கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே!
மடம் கொள்— மடப்பத்தையுடையராய்
மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்த்ரனைப் போலே குளிர்ந்தமுகத்தையுடையரான பெண்களை
மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல
என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!
முன்— முற்காலத்தில்
இரணியன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
நெஞ்சை— மார்வை
இடந்து— திருவுகிர்களாலே ஊன்றியிடந்து
இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாம்படி
கீண்டாய்!— கிழித்துப் போகட்டவனே!
குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே
கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளுகிற
என் கோவே!— என் நாயனே!
குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை சூட்ட வாராய்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. குடங்களித்யாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் யாக

கிறது. கூத்தாடவல்ல என்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடுவாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாட்டப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய வைசித்ரி பரதசாஸ்த்ரத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாயகனானவனே. மடங்கோளித்யாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷ்டிதத்தாலே மடப்பத்தையுடையராய், பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையரா யிருக்கிற ஸ்த்ரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல என்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டித்யாதி. நெஞ்சு என்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, "கொலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகிராளன்" என்றபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க ஊன்றியிட்டு இரண்டு கூறும்படியாக முற்றத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனாகையாலே தளர்ந்தாரை நோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையித்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னப்பனானவனே. குருக்கத்தியித்யாதி. உனக்கென்று தேடி வைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாக வாராய். ... ...எ.

மூ.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலைகொண்டாய்
ஆமாறறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

§ மாலிகன் — 'மாலிகன்' என்னும் பேரையுடையனாய்
அவனொடு— அஸ்த்ரப்ரக்ரிகளில் தலைவன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அவனோடே
தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்நேஹிக்கவும்
வல்லாய்!— ஸமர்த்தனானவனே!
‡ அவன்— அவ்வஸுரனானவன்
சாம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை
நீ எண்ணி— நீ யோசித்து

பிரானே!— நாயகனே!
அணி— அழகு பொருந்திய
அரங்கத்து— திருவரங்கமாநகரில்
கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
‡ என்— உன்மேல் பரிவையுடையனான என்னுடைய
ஏமாற்றம்— துக்கத்தை
தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை சூட்ட வாராய்.

---

§ "சீ மாலிகன்" என்கிறவிடத்தில்,

அத்யந்தஸ்யாகுலம் நடந்து போருகிற காலத்திலே, அவனொருபோது கருதப்போதிக்கலாமே, அவன்றான், "உருகுமுருகு" என்றாற்போலே சிலபிதற்றி, எல்லா வாயுதங்களும் பயிற்றுவித்தீராகிலும், என்னை, "ஆழிபயிற்றுவித்திலீர்" என்ன; "இது நமக்கு அஸாதாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்" என்ன; "எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிருப்பதோராயுதமுண்டோ" என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய துஷ்டபாவங்களடியாக, "இவனை நிரஸிக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சீர்மைகுன்றாதபடி ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறானாக, திருவாழியை ஒருவிரலாலே சுழற்றி ஆகாசத்திலே எழவீசி, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையிலே அநாயாஸேந ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, "எனக்கு இது அரிதோ" என்று கைநீட்ட, "உனக்கு இது அரிதுகாண்" என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிச்சுழற்றி மேலேவிட்டு, மீண்டு சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாக நினைத்து, தன்கழுத்தை மடக்கத்தன் விரலைமடித்துக் கொடுநிற்க, அது * வட்டவாய் நுதிநேமியாகையாலே சுழலவர இடம் போராக்கொண்டு அதன்வேகம் இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையை யரிந்து போகட்டது என்று இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு வ்ருத்தாந்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வார்த்தத்தாலே ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைகொள்ளவும் வல்லாய். சீ- ஔபசாரிகம். மாலிகனென்று பேருடையனாய் ஆஸுரப்ரக்ருதியாயிருக்கிறவனோடே, உன் குணத்தாலே கலந்து தோழமைகொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாறவனை நீயெண்ணி. ஸாதுபீடாதிகளைப் பண்ணப்புக்கவாறே, "இனி அவனை யழியச்செய்யாவிடில் நாடு குடிகிடவாது" என்று அவன் சாகுந்தகை வழிகளை நீயே சிந்தித்து. அதாவது- "தோழனைக்கொன்றான்" என்று தனக்கு அபவாதம் வாராதபடியாகவும் "தன்றாலேதான் முடிந்தான்" என்னும்படியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. "அவனை" என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அவ்யயம். **சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்.** "நமக்கு அஸாதாரணமான ஆயுதம், உனக்கிதாகாது காண்" என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பானைப்போலே உபாயத்தோடே திருவாழியாலே சிரச்சேதம் பண்ணிப் போகட்டவனே. **ஆமாறறியும்பிரானே.** சத்ருநிரஸநம், ஆச்ரிதரக்ஷணமென்கிற இவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புகுந்தால், மேல்விளைவதறியும் உபகாரகனானவனே.

அணியரங்கத்தே கிடந்தாய். "இங்கே கிடந்தால் நமக்கு முமுக்ஷுக்களை லபிக்கலாம்" என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. **ஏமாற்ற**

¶ அண்டத்துள்— ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே
அந்தரணி— திவ்ய ஸந்நிதிகளான
அமரர்கள்— நித்யஸூரிகள்
சூழ— சூழ்ந்து ஸேவித்திருக்க
அங்கு— அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்! — வீற்றிருக்குமவனே!
தொண்டர்கள்— பக்தர்களுடைய
நெஞ்சில்— மநஸ்ஸில்
உறைவாய்!— நித்யவாஸம் செய்யுமவனே!
தூ— பரிசுத்தமான
மலராள்— தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு
மணாளா!— வல்லபனானவனே!
எழு உலகினையும்— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டிட்டு— (ப்ரளயத்திலழியாதபடி) திருவயிற்றிலேவைத்து
ஓர் ஆல் இலையில்— ஒரு ஆலந்தளிரிலே
துயில் கொண்டாய்! — கண்வளர்ந்தருளு மவனே!
உன்னை— உன்னை
நான் கண்டு— நான் பார்த்து
உகந்து— ஆநந்தித்தபடி
கருமுகை பூ— கருமுகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

¶ "உள்ளங்கிருந்தாய்" என்கிறவிடத்திலுள்ள 'உள்' என்னுமது இவ்விடத்தில் அந்வயித்துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. "இறந்தால் தங்குமூரண்டமே" என்றும், "அண்டம்போயாட்சியவர்க்கு" என்றும், பரமபதத்தை "அண்டம்" என்று சொல்லக்கடவதிறே. அண்டத்துள் அந்தரணி- அமரர்கள் சூழ - அங்கிருந்தாய். பரமபதத்திலுள்ளே அருகிருப்பையுடையரான நித்யஸூரிகள் சூழ ஸேவிக்க, அவர்கள் நடுவே * ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அந்தரணி- அருகிருப்பு. தொண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய். இந்த விபூதியில் முமுக்ஷுக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரேமயுக்தரா யிருக்குமவர்களுடைய மநஸ்ஸிலுள்ளே, பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே. தூமலராள்மணவாளா. அப்தானதாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே. (க) "ஸ்ரீ யாவைய..." என்கிறபடியே பரமபதத்திலும், "அரவிந்தப்பாவையுந்தானும்" என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும், பிராட்டியும் தானுங் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. இத்த...

மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. ௰.

பதவுரை.

செண்பக— செண்பகமும்
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகிற இப் பூக்களோடு
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரும்
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக
எண்பகர்— 'இன்னது இன்னது' என்று எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட
பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்
கொணர்ந்தேன்— கொண்டுவந்தேன்;
இவை— இப்புஷ்பங்களை
இன்று— இப்போது
சூட்ட— சூடிக்கொள்ள
வா என்று— வாவேணும்" என்று
மண்பகர்— தன்னது என்று சாஸ்த்ரஸித்தமான பூமியை
கொண்டானை— மஹாபலியிடத்தில் நீரேற்று அளந்துகொண்டவனைக் குறித்து
ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி
மகிழ்ந்து— மனமுகந்து
உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,
பண்— பண்ணிலே சேரும்படி [பண் ராகம்
பகர்— சொல்லாநிற்கிற
வில்லிபுத்தூர் கோன்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத் தலைவராய்
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
இ மாலை— சொல்மாலையான இவையும்
பத்தே!— ஒருபத்தே!

[என்று இப்பத்தின் மேன்மையைப் புகழ்ந்து, இதனுடைய மாதுர்யமானாலே இதுக்கு பலமென்று தோற்ற, அருளிச் செய்கிறார்.]

செண்பகமல்லிகையோடுக்யாதி. ப்ராதக்காலபுஷ்பிதமான செண்பகமும் ஸாயங்காலபுஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றோடே, ப்ராதக்காலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே, எண்பகர்பூ வென்றது- இன்னதின்னதென்று பரிகணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்த்ரஸித்தமுமாகிற பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைசூட்ட வாவென்று. இப்போது இவற்றை உன் திருக்குழலிலே சூட்டவரவேணுமென்று. மண்பகர் கொண்டானை. பகர்ந்துமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல் "மூவடி தா" என்ற இவனுடைய உக்தியாதல்; "தந்தேன்" என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்த்ரஸித்தமான பூமியைப்பெல்லாம் கொண்டவனை என்னுதல். ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த இம்மாலை

—(*)—

அடிவரவு.—ஆநிரை கரு மச்சு தெருப் புள் எருது குடம் சீமாலண்டம் செண்பக, மந்திரன்.

௨௮ - திருமொழி. கக - க்கு, பாட்டு - கஅக.

அ. கீழ், அவனைத் திருமஞ்சனமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி "அவன் திருக்குழலுக்கு அலங்காரமாகப் பூச்சூட்டவேணும்" என்றுகொண்டு, ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து "இவைசெவ்வி பெறுவதற்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்" என்று அவனைப் பலகாலுமழைத்துப் பூச்சூட்டினவநந்தரம், "அவனழகுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேணும்" என்று நினைத்து, "ஸாயங்காலத்திலே உன்னைச் சேவிப்பதாக தேவஜாதியெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்த்யை ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ரதேவதைகள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்த்தலங்களில் நில்லாதே எனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று பலகாலுமநுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன் நிற்கிற நிலையிலே அவனைக்குறித்து, யசோதைப்பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையுமுடையராய்க்கொண்டு, அவள் பேசினாற்போலே பேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—இந்திரனோடு பிரமனீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

மா மலர் — சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை	அந்தியம் போது ஆங்கு — ஸாயம் ஸந்த்யா காலமாயிருக்கிறது;
கொண்டு — கையில் கொண்டு	(ஆகையால்,)
மறைந்து — அபலர் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி	காப்பு இட — உன்னழகுக்குத் திருவந்திக் காப்பிடும்படி
உவராய் — அதூர விப்ரக்ருஷ்டர்களாய்	
வந்து நின்றார் — வந்து நின்றார்கள்;	வாராய் — நீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முற்பாட்டு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனோடே, சதுர்த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்களுக்கு பாரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதிகாரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லாருமென்றபடி.. ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முந்துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த ஏற்றமித்தனையொழிய, ஈச்வரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள்தான் தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்தே போருவது. ஆகையாலே * எழிலுடைக்கிண்கிணி தந்துவனாய் நின்ற இந்த்ரனோடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வரவிட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கனமணி வரவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கிணி முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு. திருமந்த்ரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறைகொண்ட மந்திரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை. மாமலரென்கிறது - ச்லாக்யமான கல்பக புஷ்பாதிகளை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். "கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்" என்கிறபடியே இங்குள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்களாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடியாக நீ யருள்பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராய் வந்து நின்றார்கள். "மறைந்துவரா" என்று பாடமானாலும், உவரா - அதூர விப்ரக்ருஷ்டராகவென்று பொருள்.

சந்திரனித்யாதி. சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன், மாளிகைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு

பதவுரை.

பசு வெல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்
கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் நிற்கிற இடத்திலே
புகுந்து— வந்துபுகுந்து
கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் ஒன்றும் செய்யாமையாலே, முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன;
உன்னை கூவி— உன்னை யழைத்து
நின்றொழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;
[நானுன்னை யழைப்பதில் உத்தேசித்தமையால் கன்றுகளைக் குடிக்கவிடாதொழிகையில்லைப்போகவே பசுக்கள் கதறுகின்றனவென்று கருத்து. இப்போது சொல்லுகிறது - மடக்கொடக் காப்பிட வாவென்று சொன்னதற்குப் பயன்.]
நேசம் ¶ ஒன்றும்— என்பக்கல் அன்பென்பது ஒன்றும்
இலாதாய்!— இல்லாதவனே!
அந்திப்போது— மாலைப்பொழுதில்
மன்றில்— நாற்சந்தியிலே
நில்லேல்— நில்லாதேகொள்;
மதிள்— மதிளையுடைய
திருவெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
என்றன்— தாயான என்னுடைய
சொல்லு— சொல்லானது
நன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பிரியமாயிருக்குங்கிடாய்;
(ஆகில் என்செய்யவேணுமென்று அவன் கேட்க;)
நான் உன்னை காப்பிட வாராய் என்கிறாள்.

(¶ அல் - அசை.)

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. நன்றிக்யாதி. பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாமையாலே முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. ஆகவே, "கதறுகின்ற" என்றதனை, கீழும் மேலும் அந்வயித்து- கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துநின்று முலையுண்ணப் பெறாமையாலே கூக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்போந்து, கன்றுகள் குடிக்கல் கறக்கல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன என்னவுமாம். அவை அப்படிக் கதறவேண்டுகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக் கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி. நான் உன்னை யழைத்து நின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆர்தான் செய்வார்?. அவை கன்றை நினைத்துக் கதறுகிறாப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே லொன்றுமிலாதாய் - என்பக்கல் ஸ்நேஹமொன்றும் இல்லாதவனே - கதறுகிற தாய்களை

சொல்லுமவளாகிடாய், அதனைக் கைக்கொள்கின்றிலை; "தாயர்வாய்ச்சொல் கருமங்கண்டாய்" என்றிறே பழமொழி. நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கலிலே ஈடுபட்டிருக்கையாலே மங்களாசாஸனம்பண்ணப்பாரிருக்கிறதான், அதனால் காப்பிடவேண்டியபடியான வேளையானபடியினாலே முடைய உன்னைக் காப்பிடப்பாராகின்றாய். ... ... ௨.

மூ.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு
அப்போதுநானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவரேத்து முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநானொன்றுஞ்செய்யே னெம்பிரான்காப்பிடவாராய். ௩.

பதவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலையாகிற மூன்றுகாலங்களிலும்
வானவர்— தேவர்களாலே
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவராய்
முனிவர்கள் — உன் சீர்மையை எப்போதும் மநநம்பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கிற
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுமவனே!
எம்பிரான்!— எமக்கு நாயகனானவனே!
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
செப்பு ஓதும்— பொற்கிண்ணமென்று சொல்லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்
மெல்— மிருதுவாயிருந்துள்ள
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய
சிறு சோறும் — விளையாட்டுக்காக மணல் கொழித்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்
சிறு இல்லும் — மணல் கொட்டகத்தையும்
சிதைத்திட்டு — அழித்துப்போகட்டு (அதனால்)
அப்போது — அவ்வளவு அழித்த அந்தக் கணத்திலே
நான் உரப்ப— நானுன்னைச் சீறி வார்த்தை சொல்ல
போய்— [illegible]
அடிசிலும்— அடிசிலையும் [அடிசில் - இனிதான சோறு.]
உண்டிலை— அமுது செய்திலை; (ஆகிலும்,)
இப்போது— இப்போது
நான் ஒன்றும் செய்யேன்— நானுன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்வதில்லை;
காப்பிட வாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. செப்பித்யாதி. செப்பென்று சொல்லும்படியான ...

களாலே, ஸ்துதிக்கப்பெறுவதாய், மங்களாசாஸநபரராய்க்கொண்டு உன்னுடைய ஸமர்த்தியை யே எப்போதும் மங்களம்பண்ணுகிறவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே. இப்போது நானொன்றும்செய்யேன். அப்போது ஹிதரூபமாக உன்னைக்கோபித்து வார்த்தை சொன்னேனாகிலும் இப்போது நானொன்றும் செய்யேன். எம்பிரான் காப்பிடவாராய். என்னுடைய நாதனே! உனக்கு நான் காப்பிடும்படிவாராய். ... ... ரு.

மூ. —கண்ணின்மணற்கொடு தூவிக்காலினாற் பாய்ந்தனையென்றென்று
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலையதொப்பாய் வள்ளாலே காப்பிடவாராய். சு.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!—;
கண்டாரோடே— கண்டவரோடெல்லாம்
தீமை செய்வாய்— தீம்புகள் செய்யுமவனே!
‡ வண்ணம்— நிறத்தால்
வேலையது ஒப்பாய்— கடலையொத்தவனே!
[கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே! என்றபடி.]
வள்ளலே!— உதாரஸ்வபாவனே!
எண் அரும்— எண்ணிட முடியாத
பிள்ளைகள்— (உன்னாலடிபட்ட) பெண் பிள்ளைகளான
† இவர்— இவர்கள்
வந்திட்டு— என்முன்னே வந்து
கண்ணில்— " எங்கள் கண்களில்
மணல்— மணலை
கொடு தூவி— கொண்டு தூவி
காலினால்— காலாலே
பாய்ந்தனை— உதைத்தாய் "
என்று என்று— என்று தனித்தனியே உன்னைக்குறித்துச் சொல்லி
முறைப்படுகின்றார்— முறையிடுகின்றார்;
(ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,) காப்பு இட வாராய்.

‡ " வண்ணமே " என்கிறவிடத்தில் ' ஏ ' என்னுமதும்; † " இவரால் " என்கிற விடத்தில் ' ஆல் ' என்னுமதும் அசைச் சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணின்மணற்கொடு. கண்விழித்து விளையாடவொண்ணாதபடி கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்து தூவி. " எங்கள்கண்ணிலே மணலைத்தூவினான் " என்றவாறே, கோபித்துக் காலாலே யுதைத்தாயென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவரிருவரன்றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்

மூ.—பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகடீமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தெம்பிரானீயிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளறைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்திநின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ௧.

பதவுரை.

நல்லார்கள் — ஸாதுக்கள் வாழ்கிற
வெள்ளறை — திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய் — நின்றருளுமவனே!
ஞானம் — ஜ்ஞாநமாகிற
சுடரே — ப்ரபையையுடையவனே!
எம்பிரான் — என் நாயனே!
இ ஊரில் — இவ்விடைச்சேரியில்
தீமைகள் செய்வார் — தீம்புகளைச் செய்யுமவரான
பிள்ளைகள் — பிள்ளைகள்
பல் ஆயிரவர் — அநேகாயிரம் பேர்களிருக்கிறார்கள்;
எல்லாம் — அவர்கள் செய்யுந்தீமைகளெல்லாம்
உன்மேல் அன்றி — உன்மேலேயல்லாதொழிய
போகாது — புறம்பு போகாது;
(ஆகையால்,)
நீ இங்கே வாராய் — நீ அவர்களோடே சேராமல் இங்கே வா;
உன் மேனி — உன் திருமேனியை
சொல் ஆர — சொற்கள் நிறையும்படி
நின்று ஏத்தி — ¶ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி — மங்களாசாஸநம்பண்ணி
சொப்பட — நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

¶ 'நின்று' என்றது-அடைமொழிமாத்திரம்.

வ்யா. இத்தாற்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் குடியான இவ்வூரில் தீமை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிறே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது. தங்கள் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால், அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய புறம்பு போகாது. எம்பிரான் நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறுகிற இடத்தில் நின்றும், அவர்கள் தீம்பும் சொலவும் பொருந்தார் வர்த்திக்கிற இங்கேவாராய். நல்லார்கள் வெள்ளறைநின்றாய். உன்பக்கல் தோஷகந்தஞ்சொல்லுமவர்களை ஸஹியாதே உனக்கென்ன தீங்கு வருகிறதோ என்று மங்களாசாஸந பரராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே. ஜ்ஞாநப்ரபையையுடையவனே. உன்மேனி. அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆச்ரயமானவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சொல்லார - நின்றேத்தி. சொல் நிறையும்படி நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வப்ரகாசமான விக்ரஹத்திலே சொல் ஆருமது.

மஞ்சு — மேகங்களானவை
தோய் — தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய்
மணி — ரத்னங்கள் அழுத்தப்பட்டதான
மாடம் — மாடங்களையும்
மதிள் — மதிள்களையுமுடைய
திருவெள்ளறை — திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்! — நின்றருளுமவனே!
கஞ்சன் — "கம்ஸனானவன்
நின்மேல் — உன்மேல்
கரு (ப்பு) க்கொண்டு — கோபங்கொண்டு
கருநிறம் — கறுத்த நிறத்தையும்
செம் மயிர் — சிவந்தமயிரையுமுடையளான
பேயை — பூதனையை
வஞ்சிப்பதற்கு — வஞ்சனையாலே கொல்லுவதற்காக
விடுத்தான் — அனுப்பினான்"
என்பது — என்கிற
ஓர் வார்த்தையும் — ஒரு வார்த்தையும்
உண்டு — கேள்விப்பட்டோம் உண்டு;
(ஆகையால்,)
நீ அங்கு நிற்க — நீ அங்கே நிற்க
அஞ்சுவன் — நான் அஞ்சாநின்றேன்,
அழகனே! — காண்பதற்கினியவடிவான அழகையுடையவனே!
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. அசரீரிவாக்யம் கேட்டவன்று தொடங்கி, அத்யந்தம் வைரத்தாலும் அதிசங்கையாலே * மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோதி, ஸப்தம கர்ப்பம் கருவழிந்துபோயிற்றென்றுவிட்டு, "அஷ்டமகர்ப்பமானவிது என்னைக் கொல்லப் போகிறது" என்று ஜீவிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கச்செய்தேயும் தாயும் தமப்பனுமொழிய அசலறியாதபடி இருளிலேவந்து பிறந்து, அவ்விருளிலே அங்குநின்றும் திருவாய்ப்பாடியிலே போந்தவிதத்தை, ஆர்க்காவசநாதிகளாலே அறிந்த கம்ஸன் உன்விஷயத்திலே மிகவும் சீற்றத்தையுடையனாய்க்கொண்டு. கருப்பென்கிறவிது "கரு" என்று குறைந்துகிடக்கிறது. கருப்பு - சீற்றம். கருநிறமித்யாதி. இருள் தானொருவடிவு கொண்டாற்போலே கறுத்த நிறத்தையும் அக்நிஜ்வாலை போலே சிவந்த தலைமயிரையும் உடையளாயிருக்கிற பேய்ச்சியை, "நேர்கொடுநேர் சென்றால் அவனை யுன்னால் ஸாதிக்கப்போகாது, வஞ்சநத்தால் சென்று ஸாதி" என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையுமுண்டாயிருக்கிறபோது. இவ்வார்த்தைதான், ஸ்ரீநந்தகோபர் வஸுதேவர்பக்கலிலே கேட்டுவந்து சொன்னாராதல்; ஸ்ரீமதுரையில் § பாவைவழக்க லிங்கேவந்து பிறந்ததாதல்.

மஞ்சித்யாதி. மேகங்களானவை தவழும்படியான உயர்த்தியை யுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களையும் அரணாகப் போரும்படியான மதிளையுமுடைத்தான திருவெள்ளறை

பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை
உள்ளவாறொன்றுமறியேன் ஒளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகோள்போதிதுவாகும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை — அழகையுடைத்தான
வெள்ளறை — திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்! — நின்றருளுமவனே!
பரமனே! — பரமபுருஷனானவனே!
கள்ளம் — வஞ்சகமான
சகடும் — சகடத்தையும்
மருதும் — யமளார்ஜுநங்களையும் [யமளம்- இரட்டையானது.]
கலக்கு அழிய — வேர்ப்பற்றுக்கள் அற்றுப் போம்படி.
உதை செய்த — உதைத்த

பிள்ளை அரசே! — பிள்ளைத்தனத்தில் புரை யற்று நின்ற பெருமையையுடையவனே!
நீ — நீ
பேய் முலையை பிடித்து — பேய்ச்சியின் முலையைக் கையால்பிடித்து
உண்ட பின்னை — அமுதுசெய்த பின்பு
உள்ள ஆறு — உள்ளபடி
ஒன்றும் அறியேன் — ஒன்றுமறிகிறிலேன்;
இது — இக்காலம்
பள்ளி கொள் போது ஆகும் — கண்வளர்ந்தருளுகிற சமயமாயிரா நின்றது;
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. அழகியபாட்டு. கள்ளமித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளச்செய்த உன்னை நலிவதாக ஆஸுராவிஷ்டமாய்வந்த க்ருத்ரிமசகடத்தையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை நலிவதாக ஆஸுராவிஷ்டமாய்நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டுக்குலைந்து சிதிலமாய் விழும்படியாக, "காலாற்சகடம் பாய்ந்தான்" என்றும், "வைருகாத்தி ஞெமிழ்ந்திய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத்தோள்களாலும் தள்ளிப்போகட்ட, பிள்ளையரசே. இந்த அதிமாநுஷக்ருத்யங்களைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையற்றிருந்த பெருமையையுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைத்தாயாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறொன்றுமறியேன். உள்ளபடி யொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது- இன்னம் அப்படிக்கொத்தவற்றைச் செய்வதிபாகில், "ஒருநாளல்ல ஒருநாள் அபாயம் விளையும்" என்று பயப்படா நின்றேனென்கை. ஒளியுடையித்யாதி. மாடங்களும் மதிள்களுமான அழகையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகோள்போதிதுவாகும். நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்யாகாலத்தளவன்றிக்கே, யாமம் வைகிற்றுக் காணென்றபடி. பரமனே காப்பிடவாராய். ஸௌந்தர்யாதிகளால் உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கொரு குறைவாராதபடியாக நான்காப்பிடவாராய். ... ... எ.

இமையவர்க்கு — தேவர்களுக்கு
என்றும் — எந்நாளும்
அரியாய் — அறிதற்கரியனானவனே!
கும்பம் — கும்பத்தையுடைய
களிறு — குவலயாபீடத்தை
அட்ட — கொன்ற
கோவே — ராஜாவானவனே!
கொடு — க்ரூரப்ரக்ருதியான
கஞ்சன் — கம்ஸனுடைய
நெஞ்சினில் — மனஸ்ஸிலே
கூற்றே — யமன்போல் அச்சத்தை விளைத்தவனே!
செம்பொன் மதிள் — செம்பொன் போலே விரும்பத்தக்க மதிளையுடைய
செல்வத்தினால் — செல்வச்செருக்கோடே
வளர் — வளர்கின்ற
பிள்ளாய் — பிள்ளையானவனே!
அங்கு — அவ்விடத்தில்
கம்பம் — கண்டவர்க்கு நடுக்கத்தைத் தரவல்ல
கபாலி காண் — கபாலத்தையுடைய ருத்ரனை அஞ்சரிப்பாய் நின்றான்;
(அந்திக் காலத்து தேவதைகள் உலாவுகிற அந்திப்பொழுதில் அங்கு நில்லாதே.)
காப்பு இட — நான் காப்பிடும்படி
கடிது — விரைவாக
ஓடி வாராய் — ஓடிவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. இன்பமதனையுயர்த்தாய். உன்னுடைய அவதாரகுண சேஷ்டிதாநுபவத்தால் வந்த ஸுகத்தை எனக்கு மேன்மேலும் பெருகுவித்தவனே. "தொழுகையும் இவை கண்ட அசோதை தொல்லையின்பத்து இறுதி கண்டாள்" என்னக்கடவதிறே. இமையவர்க்கென்றுமரியாய். தங்களுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளைக்கொண்டு உன்னை அறியப்பார்க்கும் தேவர்களுக்கு என்றுமொக்க ஆச்சர்யபூதனானவனே. இத்தால் - மேற்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. கும்பக்களிறட்டகோவே. "கும்பமிகுமதயானை" என்கிறபடியே மஸ்தகத்தினுடைய உயர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கும் குவலயாபீடத்தை நிரஸித்த ஐச்வர்யத்தையுடைய ராஜாவானவனே. கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினிற்கூற்றே. உன்பக்கல் என்றுமொக்க க்ரூரனாயிருக்கும் கம்ஸனுடைய மனஸ்ஸில் கூற்றம்போல் பயாவஹனாய்க்கொண்டு தோற்றுமவனே.

செம்பொன்மதிள் வெள்ளறையாய். செம்பொன்போலே நிரவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளையுடைய திருவெள்ளறையை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனே. செல்வத்தினால் வளர் பிள்ளாய். சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலே பலர்க்கும் நியாம்யனாய் வளருகையன்றிக்கே, ஒருவர் நியமநத்தில் அடங்காமல் வேண்டினபடி செய்து வேண்டினபடி புஜித்து, செல்வச்

பதவுரை.

தேசுடை — தேஜஸ்ஸையுடைய
வெள்ளறை — திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய் — நின்றருளுமவனே!
நம்பீ — குணங்களால் பூர்ணனே!
சிலநாள் — இன்னும் சிலநாளைக்கு
தாய் சொல்லு — தாயான என் வார்த்தையை
கொள்ளாய் — கேட்டுக்கொண்டு நடக்கவேணும்;
இருக்கொடு — புருஷஸூக்தம் முதலிய ருக்குகளோடேகூட
நீர் — தீர்த்தத்தை
சங்கில் கொண்டிட்டு — சங்கிலே கொண்டு
எழில் — விலக்ஷணரான
மறையோர் — வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்
வந்து நின்றார் — உனக்கு ரக்ஷையிடுவதாக வந்து நின்றார்கள்;

(ஆதலால்,)
சந்தி நின்று — ஸந்த்யையிலே நின்று
தருக்கேல் — கர்வியாதேகொள்;
நான் — தாயானநான்
உன்னை — உனக்கு
திருக்காப்பு சாத்த — அழகிய ரக்ஷையிடும் பொருட்டு
உரு — உன் திருமேனியை
காட்டும் — காட்டக்கடவதான
அந்தி விளக்கு — திருவந்திக்காப்பை
இன்று — இப்போது
ஒளி கொள்ள — ஒளியை உடைத்தாம்படி
ஏற்றுகேன் — ஏற்றுகின்றேன்;
வாராய் — அதைக்காண்பதற்கு வாராய்.

வ்யா. (இருக்கொடு இத்யாதி) இருக்கு "வேதப்புனிதவிருக்கை" என்கிறபடியே புருஷஸூக்தாதிகளான ருக்குகளோடேகூட தீர்த்தத்தையும் சங்கிலே கொண்டு, உனக்கு ரக்ஷையிடுகைக்காக விலக்ஷணரான ப்ராஹ்மணர்வந்து நின்றார்கள்; அவர்களைக் கொண்டு ரக்ஷையிடுவிக்கக் கொள்ளவேணுங்காண். உங்கள் ஐயரும் அப்படியன்றோ செய்வது, பாரென்ன; அது கேளாமல் கர்வித்து சந்தியிலே நின்று விளையாடப்புக்கவாறே தருக்கேல்நம்பி சந்திநின்று என்கிறாள். குணங்களால் பூர்ணனானவனே, க்ஷுத்ரதேவதைகள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸந்த்யையிலே நின்று கர்வியாதேகொள். அவர்கள் ரக்ஷையிடுகைக்காக வந்து நிற்கையாலும், அந்த ஸந்த்யையில் நில்லாதே வாராய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சில நாள். இன்னம் சிலநாள் மாத்ருவசநபரிபாலநம் செய்யவேணுங்காண். திருக்காப்புநானுன்னைச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான ரக்ஷையிட. தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய். விலக்ஷணரானவர்கள் வர்த்திக்கையால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. உருக்காட்டுமந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்றுவார் ஏற்றியெடுப்பது நிரதிசயபோக்யமான திருமேனிகாண்கை புருஷார்த்தமாகவிறே;

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்த்ரீகளெல்லாரிலும்
உயர்ந்த— மேம்பட்டவளான
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி.
போது— செந்தாமரைப்பூவில் [போது - புஷ்பம்.]
அமர்— பொருந்தியிருப்பவளாய்
செல்வம்— "ஸ்ரீ" என்னும் பேரையுடையவளாய் [ஸகலஸம்பதாத்மிகையாய்]
கொழுந்து— ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிய பிராட்டியாரோடு
புணர்— நித்யஸம்ச்லிஷ்டனாய்
திருவெள்ளறையானை — திருவெள்ளறையில் நிற்குமவனாய்
மகன்தன்னை — தனக்கு புத்ரனாய் நின்ற கண்ணனைக்குறித்து
காப்பு இட்ட— ரக்ஷையிட்ட பாசுரங்களை
வேதம்— வேதத்தின்
பயன்— தாத்பர்யத்தை
கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸமர்த்தரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான இத்திருமொழியில்
பாதம்— பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியில் சொன்ன
பயன்— ¶ ப்ரயோஜநத்தை
கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல
பத்தர் உள்ளார்— பக்தியுக்தர்களாய் உள்ளவர்களுடைய
வினை— மங்களாசாஸந விரோதியான பாபம்
போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.

¶ அதாவது- காலமடைவிற்சொன்ன காப்பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையவளாய், ஸ்ரீயாகையாலே ஸகலஸம்பத்ஸமஷ்டிபூதையாய், ப்ரதாநமஹிஷியாயிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார். "பங்கயச்செல்வி" என்றிறே திருநாமம். புணர்திருவெள்ளறையானை. அவள் தாமரைப்பூவை மறந்து, "அகலகில்லேன்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் பிரியமாட்டாதே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நிற்கிறவனை. "கோல் தேடியோடும் கொழுந்தது" என்கிறபடியே கொழுந்தானதொன்று, ¶ உபக்நத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலேயாய்த்து போதமர் செல்வக்கொழுந்தான விவளும் திருவெள்ளறையானாகிற உபக்நத்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி. உபக்நம், ஆதாரமாய் நிற்குமாத்ரமாய், அதின்மேலே படர்ந்தகொடியே ப்ரதாநமாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து, * செந்தாமரைக்கண்ணர் அப்ரதாநராய் இவளே அவ்வூருக்கு ப்ரதாநையாயிருக்கும்படி. மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை. "என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றும், "எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை

பண்ணுகையே வேதநாத்பர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாருளிச்செய்த மாலையான இத்திருமொழியில். பாதப்பயனிக்பாதி. பாட்டுக்களிலேயும் சொன்னபடியிற்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமான்களாயுள்ளவர்களுடைய மங்களாசாஸந விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... ௰.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

அவதா.—இந்திரன் கன்று சேப்பு கண்ணில் பாலா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதமர் வேண்ணேய்.

ஆ. - திருமொழி, கா - க்கு, பாட்டு- கஅ.

அ. கீழ்- பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவர்த்தியாக்கி, தன்னருகே இவனை யுறக்கி, நிர்ப்பரையாய், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி தானுமுறங்கி உணர்ந்து, தன்னுடைய க்ருஹகார்யபரவசையாய் வ்யாபரியாநிற்க, இவனுமுணர்ந்துபோய் அயலகங்களிலே புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி அவையிருந்த பாத்ரங்களையுமுடைத்து, காய்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முதலானவற்றை நிச்சேஷமாக எடுத்து ஜீவித்து, சிறுபெண்களையழைத்து அவள்கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்தைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே அவ்வவ க்ருஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டு "உன் பிள்ளையை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய்" என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளும் இவர்கள் சொன்ன வநந்தரத்திலே இவனை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகைக்காக, பலகாலு மிவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதாய், 'உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகிறதில்லை, வாராய்' என்பதாய் இப்படிகளிலே பலவற்றையுஞ்சொல்லி இவனை யழைத்த ப்ரகாரத்தையும் ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த க்ரீடைகளெல்லாவற்றையு மநுபவித்து த்ருப்தராகிறார்- இத்திருமொழியில். ... ... *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் தங்கள் க்ருஹங்களிலே இவன் செய்த

போதால் ஒக்குமே— வாய்த்தால் காக்குமோ
பொலே

மீளா— ஆற்றலொன்றுந் தீம்புகளை

புரை புரை— அகங்கோறும் [ஆல் - அசை.]

செய்பவல்ல— செய்வதில் நிபுணனாய்

அன்னாற்கு— தமையனான பலராமனுக்கு

அன்னான்— சேஷ்டிதத்தால் ஒத்திராதவனாய் [அன்னான் - தாஸ்ந்தன்.]

ஓர்— அத்விதீயனான

மகனை— புத்ரனை

பெற்ற— பெற்றவளாய்

நங்கை— பூர்ணையான

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!

வெண்ணெய் — தாழிகளில் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை

விழுங்கி— நிச்சேஷமாகக் களவிலே விழுங்கி

வெறுங்கலத்தை— வெண்ணெயிருந்த பாத்ரத்தை

வெற்பிடை இட்டு— கல்லிலே இட்டுடைத்து

கண்ணன் — க்ருஷ்ணனான

பிரான்— ‡ உபகாரகன்

கற்ற— அப்யஸித்த

கல்வி தன்னை— க்ருத்ரிமவித்யையை

காக்ககிலோம்— காத்துக்கொள்ள சக்தைகளாகிறிலோம்;

(ஆனபின்பு,)

உன்மகனை— உன்பிள்ளையை

காவாய்— நீ காத்துக்கொள்;

(அதுக்குடலாக)

உன்மகனை— தீம்புகளைச் செய்துதிரிகிற உன்பிள்ளையை

கூவாய் — அழைத்துக்கொள்ளாய் என்று வூரிற்பெண்கள் முறையிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள்.

---

‡ இது வெறுத்துச்சொல்லும்வார்த்தை; அபகாரகனென்று விபரீத லக்ஷணையால் பொருள்கொள்க.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. வெண்ணெய்விழுங்கி. கடைந்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயை நிச்சேஷமாகக் களவிலேவிழுங்கி. அவ்வளவுமன்றிக்கே வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு. அது இருந்தபாத்ரத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து. வெண்ணெய்தான் விழுங்கினானாகிறான், வெறுங்கலங்களை வெற்பிடையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால் இவனுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன அதனோசைகேட்கும். அது உடைகிறபோதை ஓசை கேட்கையாய்த்து இவனுக்கு ப்ரயோஜநம்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்கள் க்ருஹங்களை இவனுக்குப் புகுர அவகாசமில்லாதபடி அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்கோள் ” என்ன; கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககிலோம். க்ருஷ்ணனான வுபகாரகன் கற்ற க்ருத்ரிமவித்யையை நாங்கள் காக்கமாட்டுகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்கலாம், இவனுடைய களவு எங்களால் காக்கப்போகாதென்கை. பிரானென்றது - வ்யதிரேகோக்தி. ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றபடி. உந்தம் க்ருஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டீர்களாகில்

கிற்றாள். விளையாய் - அறிந்தாயென்றபடி. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணான். அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணானென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான கண்ணையுடையவனென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமியென்றது - க்ஷத்ரியச்ரேஷ்டனென்றபடியாய், இதுக்கு ப்ரகாசகமான கண்ணையுடையவனென்றதாய்த்து. அல்லாதே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணனுக்கென்றபடியாய், கண்ணானென்றது - அண்ணியனாதவனென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே "தன்னம்பி நம்பியும் இங்கு வளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான்" என்கிறபடியே ஸஹோதரனான நம்பி மூத்தபிரானுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். ஒண்மகனைப்பெற்ற அசோதை நங்காய். இப்படி அத்விதீயனான பிள்ளையைப்பெற்ற ப்ராப்தியையுடையவளே. உன் மகனைக்கூவாய். இப்படி தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அழைத்துக்கொள்ளாய். ... ...௯.

அ· இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவளவாலும் யசோதைப்பிராட்டி தன்புத்ரனை அழைத்தப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வருக வருக வருக விங்கேவாமந னம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முகத்துக் காகுத்த நம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று நங்கா யஞ்சனவண்ணா வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககில்லேன் பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே. ௨.

பதவுரை.

வாமன— குறள்பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
நம்பீ!— அபேக்ஷிதம்பெற்று பூர்ணனானவனே!
இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
வருக வருக வருக— கடுக வா;
கரிய குழல்— கறுத்த திருக்குழலையும்
செய்ய வாய்— சிவந்த திருப்பவளத்தையும்
முகம்— திருமுகமண்டலத்தையுமுடையனாய்
நம்பீ!— குணபூர்ணனானவனே!
காகுத்த!— ககுத்ஸ்தசக்ரவர்த்தியின் வம்சத்தை விளங்கச்செய்யுமவனே!

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
எனக்கு— தாயான எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கெட்டுமுடியாதவன்,
(என்றுசொல்லி : பிள்ளையைக்குறித்து,)
அஞ்சன— மைபோன்ற
வண்ணா— திருநிறத்தையுடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அயல்வீட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேச— 'கள்ளன், தீம்பன்' என்றுத்தொட்டு உன்னைப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்ககில்லேன்— நான் ஸஹிக்க

யுடைய நம்பிகளைக் கொண்டாடுகிறாள். அவனை இங்கே வாராய் என்கைக்கு அடியான பாசுரம். கழுத்தை
திருக்குழலையும், சிவந்த திருப்பவளத்தையும், காதோடுகூடக் கொண்டு இரண்டுக்கும்
நடுவே விளங்காநின்ற திருமுகத்தையுமுடையனாய், பருவத்துக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யும்
குணபூர்த்தியையுடையனாயிருக்கிற, இங்கே வாராயென்ன; முன்பாட்டிலே நின்
றவர்களிலே ஒருத்தி "அஞ்சனவண்ணன் அசோதை" என்கிறபடியே நியமியாமல் கொள்
ளாதே கொடுத்தன்றோ இப்படி இவன் தீம்பிலே தகுமாறுசெய்கிறது, இப்போது மிவ
னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறவிதந்தனை போக்கி, சீறிச்சொல்லு வார்த்தை சொல்லுகி
றீலேயேயென்ன; அரியனிவனெனக்கின்று நங்காய் என்கிறபடியே பெற்று என்கேளித்துவள
ர்க்கப் பெறாப் பூர்த்தியுடையவள்காண்! இவனெனக்கு இன்றுபெறுதற்கு அரியவனன்றோ,
இப்படியிருக்கிறவனை நான் எங்ஙனே சீறிச்சொல்லுவேனென்றாள் யசோதை. இப்படி இவன்சொன்ன
அநந்தரம் சொல்லி, மீண்டும் தம்மிலொருத்தி யசோதையைப் பார்த்து பரிபவம் பொறுக்க
மாட்டாமையாலே தன் க்லேசத்தைச் சொல்லிப் பறைகிறாள் அஞ்சனவண்ணனே. கண்டவர்
கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே. அசலகத்தார் பரிபவம்
பேசத் தரிக்கில்லேன். அசலகத்தாரானவர்கள் "கள்ளன். திருடன்" என்றாற்போலே உன்
னைப் பரிபவங்கள் சொல்லக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். பாவியேனுக்கிங்கேபோத
ராயே. இச்சொலவுகள் கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்லேசம்
தீரும்படி இங்கேவாராய். ... ... உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. முன்புத்தையவர்களையொழிய வேறே சிலர் வந்து, தங்கள் க்ரு
ஹத்திலே அவன் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லி, இப்படி அதிகமான அநியாயஞ்செய்யா
நின்றான், உன்பிள்ளையை உன்னகத்திலே யழைத்துக்கொள்ளாய் என்றபிரகாரத்தைச்
சொல்லுகிறது. ௩

மூ.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமிலன் தேசுடையன்
உருகவைத்தகுடத்தோடு வெண்ணெயுறிஞ்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான்
அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோ அசோதாய்!
வருகவென்றுன்மகன்றன்னைக் கூவாய் வாழவொட்டான்மதுசூதனனே. ௩.

பதவுரை.

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!
திருவுடை— ஸ்ரீயப்பதியால் குறைவில்லாத

தேசுடையன்— அதுதன்னையே தனக்கு
தேஜஸ்ஸாகவுடையனாகின்றான்;

னை நிரவித்தவன்

வாழவொட்டான்— இப்படி நாங்கள் இரா ப்பகல் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்க வொட்டுகிறிலன்;

அருகு— அண்மையிலே

வழக்கோதான்— ந்யாயந்தானோ?

உன் மகன் தன்னை— உன்பிள்ளையான இவனை

வருக என்று— ''என்னம்மா இங்குவா'' என்று

கூவாய்— அழைத்துக்கொள்.

வ்யா. திருவுடைப்பிள்ளை. ஸ்ரீமானான பிள்ளை. ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவனென்கை. இத்தால் - ஸம்பத்தின் மிகுதியால் வரியாமல் செய்கிறானென்றே, செல்வக்கிளர்ப்பாலே செய்கிற தீம்புகளிறே இவையென்கை. தான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமிலன். தான் தீம்பு செய்யும் ப்ரகாரங்களில் தன் பிறப்பையும் ஐச்வர்யத்தையும் பார்த்து, ''நாம் இத்தைச் செய்யும்படியென்'' என்று தேங்குதல் அடைவுபடுதல் உடையவனல்லன்; தடையறச் செய்யாநிற்குமென்கை. தேசுடையன். தேக்கமில்லாதவனேயாகிலும், இதுதன்னையே தனக்குத் தேஜஸ்ஸாக வுடையனாயிருக்கும். இத்தால் - பிறர்சொல்லும் பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சானென்கை. இப்படி நீங்கள் சொல்லுமதுக்கு இவன்றான் செய்ததென்னென்ன; செய்தவற்றில் ஒன்றைச் சொல்லுகிறோம் உருகவைத்த. உருக்குவதாக வைத்த பாத்ரத்தோடே வெண்ணெயை உறிஞ்சி பாத்ரத்தையு முடைத்து, தான் அல்லாதாரைப்போலே இவ்வருகே போந்து நிற்கிறான். அருகிருந்தார். உன்னயலிலே குடியிருந்தவர்களை உன் பிள்ளையைக்கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்கிறவிது தான் ந்யாயமோ அசோதாய். வருக வென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய். உன்னுடைய பிள்ளையானவனை, இங்கே நின்று இன்னமும் தீம்புகளைச் செய்யாமல் உன்னருகே வாவென்று அழைத்துக்கொள்ளாய். வாழவொட்டான் மதுசூதனனே. நீ இது செய்யாயாகில் எங்களை அவன் குடிசெய்து குடிவாழ்ந்திருக்கவொட்டானென்கை. மதுசூதனன் என்றது - முன்பு விரோதிநிரஸநஞ் செய்து போந்தவன், இப்போது, தான் விரோதியாய் நின்று நலியாநின்றான் என்கிற வெறுப்பாலே. ... ... ௬.

அ. [illegible]. ''வருகவென்றுன் மகன்றன்னைக் கூவாய்'' என்றவாறே, இவள் அவனை ஆதரபூர்வகமாக அழைக்க, அவனும் ப்ரீதனாய் ஓடிவந்து அகத்திலே புகுர, இவள் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கொண்டல்வண்ணா விங்கேபோதராயே கோயிற்பிள்ளாயிங்கே போதராயே
தெண்டிரைசூழ் திருப்பேர்க்கிடந்த திருநாரணாவிங்கே போதராயே
உண்டுவந்தேனம்மமென்று சொல்லியோடி யகம்புகவாய்ச்சிதானும்
கண்டெதிரே சென்றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே. ௭.

திருப்பேர்— திருப்பேர் நகரிலே
கிடந்து— கண்வளர்ந்தருளின
திருநாரணா— ஸ்ரீமந்நாராயணனே!
இங்கே போதராய்— இங்கே அம்மமுண்ணவா
(என்று கண்ணனைத் தாயானவள்
அழைத்திருக்க;)
‡ அம்மம் உண்டுவந்தேன் — "நான் அம்ம
முண்டுவந்தேன்காண்"
என்று சொல்லி— என்று சொல்லி
ஓடி— விரைவாய்வந்து

எடுத்துக் கொள்ள— எதிரே சென்று எடுத்துக்
கொள்ளும்படி.
கண்ணபிரான் — கண்ணபிரான்
கற்ற— அப்யஸித்த
கல்வி தான்!— கல்வியிருந்தபடியென்!
என்று [illegible].

‡ "அம்மம்" என்பது - முலைப்பாலுக்கும் அன்னத்துக்கும் பர்யாய நாமமென்று அடையவளைந்தான்.

வ்யா. கொண்டலித்யாதி. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவனே! அங்குநின்றும் இங்கே போதராயே. போதராயென்றது- வாராயென்றபடி. கோயில்பிள்ளாயிங்கே போதராயே. "கொண்டல்வண்ணன்- வெண்ணெயுண்டவாயன்" என்னும்படி கோயிலிலே வர்த்திக்கிற பிள்ளையானவனே! இங்கே போதராயே. தெண்டிரையித்யாதி. தெளிந்த திரைகளையுடைத்தான புனலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே கண்வளர்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே! இங்கே அம்மமுண்ணப்போதராயே. உண்டித்யாதி. இப்படி ஸ்துதிபூர்வகமாக அழைத்தவாறே, கிட்டவந்து அம்ம முண்டுவந்தேன் காணென்று சொல்லி ஓடிவந்து அகத்திலேபுகுந்து, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த த்வரையையும் முகத்தில் ப்ரஸந்நதையையும்கண்டு ப்ரீதையாய் எதிரேசென்று எடுத்துக்கொள்ள, கண்ணபிரானானவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

அன்றிக்கே, ஆய்ச்சிதானும் கண்டெதிரேசென்றெடுத்துக்கொள்ளவென்றது- பிறர் சொல்லுமாபோலே தன்செயலைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுண்ணவாவேணுமென்றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று, 'வேணும்,- வேண்டா' என்னாமலிருக்க, உண்டுவந்தேனம்மம் என்றபடியும், ஓடிவந்து உள்ளேபுகுந்தபடியும், அந்த உக்திவ்ருத்திகளைக் கண்டு வித்தையாய், தாயாரானதானும், முன் தான்செய்த தீம்புகளைமறந்து எதிரேவந்து எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகப் பண்ணினபடியும், இவையெல்லாவற்றையும் அநுஸந்தித்து, கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானேயென்று- ஒருவன் கற்றகல்வி யிருந்தபடியே! இப்பருவத்திலே இத்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே! என்று தன்னிலே ச்லாகித்து ப்ரீதையாகிறாளென்று யோஜிக்கவுமாம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தரார்த்தங்கள் சேர்ந்துகிடக்கும்....௪.

ஆலை— ஆலையிலிட்டு ஆட்டத்தக்க
கரும்பு அன்ன— கரும்பைப்போன்ற
இன்— மதுரமான
மொழி— வாக்கையுடையவளாய்
அசோதை நங்காய்— ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தியை யுடையவளான அசோதாய்!
பல் வளையாள்— பலவளைகளையுடைய
என் மகள்— என்மகளானவள்
பாலை கறந்து— பசுவின்பாலைக்கறந்து
அடுப்பு— அடுப்பின்மேலே
ஏறவைத்து— மிடாக்களோடே ஏற்றிவைத்து
இருப்ப— அதற்குக் காவலாயிருக்க
மேலை அகத்து— உன் அகத்துக்கு மேலண்டையிட்டிலே
நெருப்பு வேண்டி சென்று— இது காய்ச்சுவதற்கு நெருப்பெடுத்து வருவதாகப் போய்
இறைப்பொழுது— க்ஷணகாலம்
அங்கே— அவ்விட்டில்
பேசி நின்றேன்— பேசிக்கொண்டு பராக் காய் நின்றேன்;
(அப்போது,)
சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை
உடைய— இருப்பிடமாகவுடையனும்
நம்பி— ஒன்றும் குறைவில்லாதவனு மிருக்குமவன்
சாய்த்து— அப்பாத்ரத்தைச்சாய்த்து
பருகிட்டு— அதிலிருந்த பாலைக்குடித்து
போந்து நின்றான்— கடக்கவந்து நில்லா நின்றான்;
(ஆகையால் இனி அவன் எங்களகத்தில் தீம்புசெய்யாதபடி,)
உன்மகனை— உன்பிள்ளையான கண்ணனை
கூவாய்— உன் அருகிலழைத்துக்கொள்.

வ்யா. பாலைக்கறந்து. *வாங்கக்குடம் நிறைக்கும் வள்ளல் பெரும்பசுக்களினுண்டான பாலையெல்லாங்கறந்து. அடுப்பேறவைத்து. அந்தப்பாலையெல்லாங் காய்ச்சுகைக்காக மிடாக்களோடும் தடாக்களோடும் அடுப்பிலே ஏற்றிவைத்து. பல்வளையாளென்மகளிருப்ப. பலவளைகளையுமுடையவளான என்மகள் இதுக்குக் காவலாக இருக்க. மேலையகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்று. உன்னகத்துக்கு மேலையானவகத்திலே இது காய்ச்சுகைக்கு நெருப்பெடுத்துக் கொள்வதாகப் போய், இறைப்பொழுதங்கே பேசிநின்றேன். க்ஷணகாலமங்கே அவர்களோடே வார்த்தைசொல்லி நின்றேன். இதுவே அவகாசமாக; சாளக்கிராமமுடைய நம்பி. ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே நித்யவாஸஞ்செய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணரைப்போலே அந்தப் பாத்ரங்களையும் சரித்தப்பருகி, தான், அல்லாதாரைப்போலே இடையப்போந்து நில்லாநின்றான். ஆலைக்கரும்பித்யாதி. ஆலைக்கு பக்வமான கரும்புபோலே இனிதாயிருக்கிற மொழியையும் பூர்த்தியையு முடையவளே. உன்மகனைக்கூவாய். உன் பிள்ளையானவனை

கோதுகலம் உடை — எல்லாரும் கொண்டாடத்தக்க சீரையுடைய
குட்டனே — வாராய் பிள்ளாய்!
குன்று — கோவர்த்தனகிரியை
எடுத்தாய் — குடையாக எடுத்தவனே!
குடம் ஆடு — குடக்கூத்தாடின
கூத்தா — கூத்தையுடையவனே!
வேதப் — வேதங்களுக்குப்
பொருளே — ப்ரதிபாத்யனானவனே!
என் — என்னுடையவனானவனே!
வேங்கடவா — திருவேங்கடமலையில் நிற்கிறவனே!
வித்தகனே — ஆச்சர்யசக்தியுக்தனானவனே!
இங்கே — (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
போதர் ‡ கண்டாய் — } விரைந்து வா;
போதர்கண்டாய் — }
போதரேன் என்னாதே — வரமாட்டேனென்று சொல்லாமல்
போதர் ‡ கண்டாய் — வாராய்;
அசல் அகத்தார் — அசல் வீட்டுக்காரர்கள்
ஏதேனும் — உன்விஷயமாக வாக்கால் சொல்லவொண்ணாத தோஷங்களை
சொல்லி — தங்களிலே சொல்லி
ஏதேனும் — என் காதால் கேட்கவும் வாயால் சொல்லவொண்ணாதவற்றை
பேச — சொல்ல
நான் — உனக்குத் தாயான நான்
கேட்கமாட்டேன் — கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டேன்;
(ஆகலால்,)
இங்கே போதராய் — இங்கே வாராய்.
என்று யசோதை கண்ணனை அழைக்கிறாள்.

‡ "போதரு" என்கிறவிது "போதர்" என்று கிடக்கிறது.

வ்யா. போதர்கண்டாயிங்கே. அங்கேநின்று திரும்பிப்பாராதே இங்கே போருகிடாய். போதரென்றது போதரு என்றபடி. போதர்கண்டாய். இவன் கிட்கைக்காக மீளவும் ஒருக்கால் சொல்லுகிறாள். இப்படி இவளழைக்கச்செய்தே அவன் வரமாட்டேனென்ன; போதரேனென்னாதே போதர்கண்டாய். வாரேனென்றே வாகிடாய் என்கிறாள். என்செய்யத்தான் நீ இப்படி நிர்ப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன். அசலகத்தாரானவர்கள் உன்விஷயமாக வாசாமகோசரமான தோஷங்களைத் தங்களிலே சொல்லி, அவ்வளவன்றிக்கே, என் பக்கலிலே வந்து என் செவிபடக் கேட்கவும் வாக்கால் சொல்லவொண்ணாதவற்றைச் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன். கோதுகலமுடைக்குட்டனே! ஓ!!. எல்லாரும் கொண்டாடும் சீரையுடைய பிள்ளாய். இப்படியிருக்குமுள்ள நீ எல்லாரும் பழிக்கும்படியாவதே! என்று விசனிக்கையாய், ஓ! என்கிறாள்.

என்னுடையபண்டங்களையெல்லாம்படிற்றுமாறினை. வித்தகனே. இப்படிச்செய்கையாலே விஸ்மயப்படுத்து னவனே. இங்கேபோதாயே. உன்னுடைய குணஹானி சொல்லுவார் வந்திருக்கிறவிடத்தில் நின்றும் உன்குறையே பேசாநிற்கும் நானிருக்கிறவிடத்தில் வாராய். ... ... ௬.

அ. ஏழாம்பாட்டு. "வித்தகனே யிங்கேபோதராயே" என்று இவளழைத்தவிடத்தில் வாராமல் வேறொருகத்திலே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் வ்ரதார்த்தமாகச் சமைத்துவைத்த பதார்த்தங்களையுடைய விழுங்குகையாலே, ஒருத்தி வந்து ஆத்தைச் சொல்லி முறைப்பட்டு உன்மகனை அழைத்துக்கொள்ள வென்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—செந்நெலரிசி சிறுபருப்புச் செய்தவக்கார நறுநெய்பாலால்
பன்னிரண்டு திருவோண மட்டேன் பண்டுமிப்பிள்ளைபரிசறிவன்
இன்னமுகப்பனானென்றுசொல்லி யெல்லாம்விழுங்கிட்டுப் போந்துநின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் இவையுஞ்சிலவே. எ.

பதவுரை.

அசோதை நங்காய்;
செந்நெல் அரிசி— செந்நெலரிசியும்
சிறு பருப்பு— சிறு பயற்றுப்பருப்பும்
செய்த— பாகமே காஷமற காய்ச்சித்திரட்டின
அக்காரம்— கருப்புக்கட்டியும்
நறு நெய்— மணமிக்க நெய்யும்
பாலால்— பாலுமாகிற இவற்றாலே
பத்து இரண்டு திருவோணம் — பன்னிரண்டு திருவோணம்
அட்டேன்— நோன்புக்கு உபயோகமான அபூபங்கள் சமைத்தேன்;
பண்டும்— முன்பும்
இப்பிள்ளை— இப்பிள்ளையின்
பரிசு— தன்மையை
அறிவன்— அறிவேன்;
எல்லாம் — திருவோணவ்ரதத்துக்காகச் சமைத்தவற்றையெல்லாம்
விழுங்கிட்டு— செவ்வையாக விழுங்கி
(அவ்வளவிலும் அதிருப்தனாய்,)
இன்னம்— "இன்னமும்
நான் உகப்பன்— நான் விரும்புகின்றேன்"
என்று சொல்லி— என்று சொல்லி
போந்து நின்றான் — அவ்விடம்விட்டுப் போந்து தன் முடிவிடமாகப் போகாமல் நில்லாநின்றான்;
(ஆகையால்,)
உன் மகன் தன்னை— உன் பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய்— அழைத்துக்கொள்;
இவையும்— பிள்ளைகளைத் திருப்பிச்செய்ய விட்டிருக்கிறவிதமும்
சிலவே— ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?

பரிசறிவன். முன்பும் இப்பிள்ளைப்ரகாரமறிவன். அதாவது - திருவோணத்தானுக்கென்று ஆரம்பித்து இவை சமைக்கப்போகே, இவனும் திரியிலே ஆரம்பித்தா, தேவார்ச்சனம் செய்வதுக்குமுன்னே இவையொழிய ஜீவித்துவிடுமென்கை. இப்போது பப்படமே-எல்லாம் விழுங்கிட்டு. இத்திருவோணத்துக்கென்று சமைத்தவையெல்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி விழுங்கி. இன்னமுகப்பன்னானேன்றுசொல்லி. அதிலும் திருப்தியிறவாமல் இன்னமும் வேண்டியிருப்பன் நானென்றுசொல்லி. போந்துநின்றான். அப்படியானபின்பே அக்குதிக்கிறவிட்ட போக்குதில்லா நின்றான். உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய். யசோதைப் பிராட்டீ! அக்குத்தம் செய்யாமல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக் கொள்ளாய். இவையுஞ்சிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை தீம்புசெய்யாமல் பேணிவளர்க்க வேண்டாமோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கையோ. ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவாறே, தன்மகனை அவளழைத்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—கேசவனே யிங்கேபோதராயே கில்லேனென்னா திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா ரகத்திருந்து நீ விளையாடாதே போதராயே
தூசனஞ்சொல்லுந் தொழுத்தைமாருந் தொண்டருநின்ற விடத்தினின்றும்
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே.

பதவுரை.

கேசவனே— அழகிய மயிர்முடியையுடையவனே!	தூசனம் சொல்லும்— உன்னை தூஷிக்கிற
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;	தொழுத்தைமாரும் — இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளானவர்களும்
கில்லேன் என்னாது — 'வாமாட்டேன்' என்னாமல்	தொண்டரும்— இடையர்க்கு அடியரானவர்களும்
இங்கே போதராய் - ;	நின்ற— நிற்கிற
நீ — இங்கு சற்றுவிளையாடி வருகிறேனென்கிற நீ	இடத்தில் நின்றும்— இடங்களில் நின்றும்
	போதராய்— இங்கேவாராய்;
நேசம் இலாதார்— உன்திறத்தில் ஸ்நேஹமற்றவர்களுடைய	தாய் சொல்லு— தாய்வார்த்தையை
	கொள்வது— மேற்கொண்டு நடப்பது
அகத்து இருந்து — அகத்திலே நின்று	தன்மம் கண்டாய்— தர்மங்காண்;

த்தில் நின்றும். இவ்வளவேயோ? இடைச்சிகளுக்கு அழுக்காய்ப் போகிறவர்களும் இடையர்க்கு அழுக்காய்ப் போகிறவர்களும் உனக்குச் சொல்லுகிற ஆதனைகளுக்கு அளவில்லையாகில், அவர்கள் சென்றவிடத்தில் செல்லாதே போராய். இவ்வளவு சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்கிறாள். பெற்ற தாய்வசனங் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், †பிறந்தபோதே மாத்ருவசன பரிபாலனம் பண்ணினவனன்றே. தாமோதரா. காலிற்றளையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி எனக்குத்தான் முன்பு பவ்யனாயிருந்தவனன்றோ. இங்கேபோதராயே. ஆகையால், என் சொல்லைக்கேட்டு இங்கே வாராய். ... ... அ.

அ. முன்பு தாய்பாட்டில் "தாமோதரா இங்கே போதராய்" என்றழைத்தவிடத்திலும் வாராதே வேறேயொரு வீட்டுக்குள்ளே போய்ப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்து வைத்த அபூபாதிகளையுடைய வாரிஜீகிகையை முதலான திருப்பகோச்செய்ய, அவ்வகத்துக்குக் கடமையானவள் வந்து முறைப்பட்டு "உன்பிள்ளையை யிங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய்" என்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

ரு.—கன்னலிலட்டுவத்தோடுசீடை காரெள்ளினுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிவன் புக்கவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளிவெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளா யிவையுஞ்சிலவே. ௩.

பதவுரை.

அசோதைநங்காய்! - ;	(அவ்வளவில்,)
கன்னல்— கருப்புக்கட்டியோடு சேர்ந்த	இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
இலட்டுவத்தோடு— லட்டுகத்தோடு	புக்கு— அங்கே புகுந்து
சீடை— சீடையும்	அவற்றை— அப்பணியாரங்களை
காரெள்ளின் உண்டை— காரெள்ளை இட்டு வைத்த உருண்டையும்	பெறுத்தி— ‡ கால்பெறுப்பு பண்ணி
கலத்தில்— கலத்திலே	போந்தான்— வந்தான்;
வைத்திட்டு— வைத்து	பின்னும்— மறுபடியும்
என் அகம் என்று— 'என்னுடைய வீடு இக்குடியிருப்பிலுள்ளது' என்று நினைத்து	அகம்புக்கு— வீட்டினுள்ளே புகுந்து
	உறியை நோக்கி— உறியைப்பார்த்து

‡ இது வடமொழிச்சொல்: அதாவது -

(இத்தப்புகளையாக்கும் பொறுக்கப்
போகாமையால்,)

கையைவிட்டு எடுக்கின்றாயும்
இல்லை — ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாயோ?
என்று சொல்லிக் கொண்டு முறையிடுகிறபடி.

வ்யா. கன்னல். கருப்புக்கட்டி. இது, மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக் கிடக்கிறது. கருப்புக்கட்டியோடே சமைத்தவை, அப்பங்கள் காணலிக்கை முதலியவை. இலட்டுகேத்தோடு சீடை காரெள்ளிலுண்டை. இவையெல்லாம் - அதிரசம் அக்காரடிசிலையும், காரெள்ளிட்டுச் சமைத்ததையும், கலத்திலிட்டு. அத்யந்த நூதநமான பாத்ரங்களிலே யிட்டு. என்னகமே நான் வைத்துப்போந்தேன். என் கையாலே, இங்கும் புகுவாரில்லையே யென்று நினைத்து மறந்து போனேன். இலைப்புக் கலத்தைப் பெறுத்திப் போந்தான். நான் போக்கற்ற அவகாசம் பார்த்து இவன் சென்று புக்கு அவற்றை நான் பெறும்படி பண்ணிப்போந்தானென்று வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறாள். அதாவது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் சேஷியாதபடி காலிசெய்துபோந்தானென்கை. பின்னுமகம்புக்குறியை நோக்கி. அதுபோராமல் பின்னையும் உறியைப்பார்த்து பிறங்கொளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான். மிகவும் செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணெயுமுண்டோ வென்று ஆராய்கின்றான். உன்மகனைத்தாரீர். யசோதைப்பிராட்டீ! உன்னுடைய பிள்ளையானவனை அங்குநின்றும் தீம்பு செய்யாதே உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளாய். இவையெச்சிலவே. இப்படி விலக்கிப்பிலே கைவைத்து விட்டிருக்கிற வைரயும். ஒருபிள்ளை வளர்க்கையோ.

அன்றிக்கே, உன்மகன்றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாயென்று - குணபூர்த்தியையுடைய யசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியையுடையனும்படி உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளா யென்றவாறே, தன்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய தோஷங்களும் சொல்லிக்கிறதுகையோ உங்களுக்குள்ளது. சிறுபிள்ளைகள் பாலைத்திறந்(து)த குரங்குகளிலேயுங்கு கண்டவற்றைப் பொறுக்கி வாயிலேயிடக்கடவதன்றோ, உங்கள் பிள்ளைகள்தானோ உங்களுக்கு வாளர்த்திகளாய்த் திரிகிறன என்று இவள் இவர்களை வெறுத்து விடுமையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேல், இவையும் சிலவேயென்று - இவள் இன்னும் பாலே சொல்லுகிறாளாகவுமாம். ... ... க.

அ. பக்தாப்பாட்டு. “ உன்மகன்றன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் ” என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்பாறுவதற்குமுன்னே வேறே யொருத்திவந்து, தன்னுடைய க்ருஹத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

சொல்லில்— சொன்னால்

அரசிப்படுதி— கோபியாநின்றாய்;

உன் பிள்ளைதான்— உன் பிள்ளையானவன்

சூழல் உடையன்— பலவகை வஞ்சகச் செய்கைகளை உடையனாயிராநின்றான்;

இல்லம் புகுந்து— என் வீட்டில் நுழைந்து

என்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை

கூவி— பேர் சொல்லியழைத்து

கையில்— அவள் கையிலிருந்த

வளையை— அடையாளவளையை

கழற்றிக்கொண்டு— கழற்றிக்கொண்டுபோய்

கொல்லையில் நின்றும்— கொல்லையிலிருந்து

கொணர்ந்து— தெருவில் கொண்டுவந்து

ஒருத்திக்கு— ஒருத்தியானவளுக்கு

அவ்வளை— அந்தவளையை

கொடுத்து— கொடுத்து

நல்லன— தன் மனம் போனபடி அழகிதான

நாவல் பழங்கள்— நாவற்பழங்களை

கொண்டு— வாங்கிக்கொண்டு

(போரும் போராதென்று சொல்லுகிறவளவிலே நான் கண்டு 'இவ்வளை இவனுக்கு நீயோ தந்தாய்?' என்று கேட்க;)

நான் அல்லேன் என்று— 'இவ்வளை கொடுத்தவன் நானல்லேன்காண்' என்று சொல்லிக்கொண்டு

சிரிக்கின்றான்— சிரியாநின்றான்.

வியா. சொல்லிலரசிப்படுதி நங்காய். முன்பே ஒருத்தி சொன்னதுக்குமேலே புண்ணின்மேல் புண்ணாக இவளுமொருத்தி வந்து தன்மகள் குறைகளைச் சொல்லப்புக்கவாறே, இதுவுமொரு சிறுசோ! என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி குபிதையாக; நங்காய்! உன் பிள்ளை செய்தவற்றைச் சொல்லில் நீ கோபியாநின்றாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே. உன்பிள்ளையானவன்றானே துஸ்ஸஹமாய் உனக்குவந்து சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான சூழல்களையுடையனாயிராநின்றான். சூழலாவது—சூழ்ச்சி. அதாவது— நாநாவான க்ருத்ரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாதது இல்லைகாணென்ன; இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் இப்போது துஸ்ஸஹமாகச் செய்ததுதான் ஏது, அத்தைச் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள்மேல்; இல்லம் புகுந்தென் மகளைக்கூவி. என்னகத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச் சொல்லியழைத்து. கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவள் கையில் ‡அடையாளவளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையிற்பாதி. கொல்லையில் நின்றும் கொடுவந்து, அங்கே நாவற்பழம் விற்குமொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்து. நல்லன நாவற்பழங்கள்கொண்டு. தனக்கேற அழகிதான நாவற்பழங்கொண்டு, போரும் போராது என்று சொல்லுகிறவளவிலே நான்கண்டு, "இவ்வளை உனக்குவந்தபடியென்" என்று அவளைக்கேட்க, அவள் "இவன் தந்தான்" என்ன; "நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டுகொடுத்தாய்" என்ன; நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே. "நானல்லேன்காண், என்கையில் வளைகண்டாயோ, நான் உன் இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டாயோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்

எண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பார் இணையடி யென் றலை மேலனவே. கக.

பதவுரை.

வண்டு— வண்டுகளானவை
களித்து— மதுபானத்தாலே களித்து
இரைக்கும்— பேரொலியாய்ப் பாடுகின்ற
பொழில்— சோலைகளாலும்
வரு— அச்சோலைகளுக்காகப் பெருகிவாரா நின்ற
புனல்— நீரையுடைத்தான
காவிரி— திருக்காவேரியாலும்
சூழ்— சூழப்பட்டதாய்
தென்— அழகிதான
அரங்கன்— திருவரங்கத்தில் வர்த்திக்கிற
அவன்— அப்படிப்பட்ட வைபவத்தை யுடையனானவன்
பண்டு— விபவாவதாரத்திலே
செய்த— செய்தருளின
கிரீடை எல்லாம்— விளையாட்டுச் செய்கைகளெல்லாவற்றையும்
விட்டுசித்தன்— விஷ்ணுவை மனஸிலே உடையராய்
பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார்பாடின
பாடல்— பாடலாகிய
இவை கொண்டு— இப்பாசுரங்களைக்கொண்டு
பாடி— வாயாரப்பாடி
குனிக்க வல்லார்— உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடவல்லவர்களாய்
கோவிந்தன் தன் — கோவிந்தனான கண்ணனுக்கு
அடியார்கள் ஆகி— தாஸபூதர்களாய்
எட்டு திசைக்கும் — எட்டுதிக்கிலுமுள்ள இருள்நீங்கும்படி
விளக்கு ஆகி நிற்பார்— விளக்காக விளங்கி நிற்குமவர்களுடைய
இணை— சேர்த்தியழகையுடைத்தான
அடி— திருவடிகள்
என் தலைமேலன — என்தலைமேலே வர்த்திக்குமவைகளாயிருக்கும்.
[அவர்கள் திருவடிகளை என் சென்னியிற் சூடுவேன் என்றபடி.]

வ்யா. வண்டுகளித்யாதி. வண்டுகளானவை மதுபானத்தாலே களித்துப்பாடுகிற கோஷத்தை யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாரகமாகப்பெருகி வாரா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருவீதிகளும் * மாடமாளிகைகளுமான இவற்றினுடைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருந்துள்ள * திருவரங்கப்பெருநகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடையனானவன் முன்பு செய்த லீலாசேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றையும். பட்டர்பிரானித்யாதி. ஸர்வவ்யாபகனான விஷ்ணுவை மனஸிலேயுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார்

—(ச)—

அ-ரை-வெண்ணெய் வெருக திருக்கோண்டல் பாலை போதர்
சேர்ந்தல் கேசவன் கள்ளல் சொல்லில் வன் பாற்றில்.

அ - திருமொழி, கஅ - க்கு, பாட்டு - உ00.

அ. பெரிய திருமொழியிலே - [illegible] அர்ச்சாவதாரங்கள் [illegible]
செய்த [illegible] சொல்லி, [illegible] "
மகனை [illegible] கொள்ள [illegible]" என்றபடியையும், அதன்மேலே அவன் அ[illegible]
வழைத்த [illegible] சொல்லுகையாலே அவன் [illegible]
சௌசீல்யாதி [illegible] விசேஷங்களை [illegible] நின்றார்; [illegible]
பெண்களோடே அவன் [illegible] அவனோடே [illegible]
மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி பக்கலிலே வந்து, தங்கள் திருக்கில் அவன் [illegible]
களிலே [illegible] சொல்லி, ஆச்ரித [illegible] ஆச்ரித [illegible], ஆ[illegible]
கட்டவும் [illegible], ஆச்ரிதர்க்கு [illegible], [illegible]
படாமல் [illegible], ஆச்ரிதர்க்குத் தன்னையழியமாறியும் [illegible]
னும், ஆச்ரிதர் [illegible], [illegible] பிராட்டி
[illegible] இப்படி [illegible]
வன் எங்கள் திருக்கில் அபகாரங்களைச் செய்யா நின்றான், ஆனபின்பு இவன் [illegible]
போகாது, இவனுடைய [illegible] சொல்லி [illegible]
பிரகாரத்தை, [illegible], அவனுடைய அந்த [illegible]
கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ...

மூ.—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்
சேற்றுலேறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு
காற்றிற்கடியனாயோடி யகம்புக்கு

விளையாடுவோங்களை — தோழிகளுடன் விளையாடுகிற எங்களை
சேற்றால் எறிந்து— சேற்றையிட்டெறிந்து
வளை— எங்கள் வளைகளையும்
துகில்— புடவைகளையும்
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
காற்றில்— காற்றிற் காட்டிலும்
கடியனாய்— வேகசாலியாய் [மிகவும் த்வரிதனாய்]
ஓடி— ஓடி
அகம்புக்கு— வீட்டினுள்ளே நுழைந்து
யும் கொடாத கண்ணனால்
இன்று முற்று (ம்) ம்— இன்று ‡ முடிவோம்;
வளைத்திறம்— வளையின் விஷயமாக
பேசானேல்— ஒருவன், தானே என்பவற்றிலொன்றும் பேசாதவனானால்
† இன்றுமுற்றும்.

---

‡ இது - வயிறெரிந்து சொல்லும்வார்த்தை. உயிரை இழக்கக்கடவோமென்றபடி.

† இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றாமையின் மிகுதி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் "எங்களது" என்றபிமானிக்கும் நிலத்திலே யிருந்தோமோ, ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. இந்நால் வகாந்தமாய், இவனுக்கு வந்து தீம்பு செய்ய வொண்ணாதபடி பலரும் போவர் வருவாரான ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்ததென்கை. விளையாடுவோங்களை. விளையாடுகிறவெங்களை. தன்னையொழிய நாங்கள் அந்யபரைகளன்றோ; தன் இடையாட்டம்பட்டோமோ: நாங்கள் முன் தீமை செய்தோமாகிலுமாகிறது; தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ: தன்னை யிங்கிட்டெண்ணினோமில்லையே. சேற்றாலெறிந்து. சேற்றையிட்டெறிந்து. பிரதிபாதபடி கைகளாலே ஸ்பர்சித்தானாகாதே; "இதேது" என்று பிறர்கண்டு கேட்கும்படி. சேற்றை யிட்டெறியவேணுமோ. வளைதுகில்கைக்கொண்டு. நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டு வைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணங்களும் பரிவட்டங்களும் களைந்திட்டுவைத்தே குளிப்பது. காற்றிற்கடியனாயோடி. ஆடை அகப்படாதே காற்றிலுங்காட்டில் கடியனாயோடி. தன்ஜீவநத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி. கொண்டால், எங்கள் ஜீவநத்தையும் கொண்டுபோகவேணுமோ. அவனுக்கு ஜீவநம் இவர்களுடைய வளைகளும் துகில்களும்; இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவன்தன்னுடைய வடிவிறே. அகம்புக்கு. பின்தொடர்ந்துசென்றாலும் காணவொண்ணாதபடி தன்னகத்திலே சென்றுபுக்கு. வழி பறித்து அஸாதாரண ஸ்தலத்திலே யிருப்பது. மாற்றமும்தாரானலின்றுமுற்றும். நாங்கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமாற்றந்தானும் சொல்லுகிற னில்லை; வார்த்தையும், உடைவளையும் அதிலேயோ; ஒரு வார்த்தைதன்னையுமிழவும் கூ

பதவுரை.

குண்டலம்— காதணிகள்
தாழ— தோள்களையும் தாழ்ந்தசைய
குழல்— திருக்குழற்கற்றை
தாழ— அத்தோளொடக்கத் தாழ்ந்தசையவும்
நாண்— திருக்கழுத்திற் சாத்தின விராணனது
தாழ— திருவயிற்றளவும் தாழ்ந்தசையவும்
எட்டு திசையோரும்— எட்டு திக்கிலுமுள்ள தேவர் முனிவர் முதலியவர் எல்லாரும்
இறைஞ்சி) வணக்கமாக
தொழுது— வணங்கி
ஏத்த— ஸ்தோத்திக்கவும்
வண்டு ஆர்— வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிற
பூ— பூக்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலார்— மயிர்முடியையுடைய ஸ்திரீகளுடைய
துகில்— புடவைகளை
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
விண் தோய்— ஆகாசத்தையளாவிய
மரத்தானால்— குருந்தமரத்தின் மேலேறி நின்றவனால்
இன்று முற்றும்;
வேண்டவும்— "துகிற்பணிக்குமாய்" என்று வேண்டினாலும்
தாரானால்— அவற்றைக் கொடாதவனால்
இன்று முற்றும்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. குண்டலந்தாழக்குழல்தாழநாண்தாழ. குண்டலம் - காதணி. அது திருத்தோள்களையும் தாழ்ந்தசைய, திருக்குழல்களும் அதற்கு பரபாகமாம் படி அத்தோளொடக்கத்தாழ்ந்தசைய, திருக்கழுத்திற்சாத்தின விராணனது திருவயிற்றளவும்தாழ. எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த. எட்டுதிக்கிலுமுண்டான தேவமனுஷ்யாதிகளெல்லாம் இவ்வழகையும் சேஷ்டிதவைலக்ஷண்யத்தையும் கண்டு பக்திபரவசராய் வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ண. வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு. வண்டுகள் மொய்த்தபூக்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட குழலையுடையவர்களுடைய, கரையிலே யிட்டு வைத்த பரிவட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. விண்தோய்மரத்தானாலின்றுமுற்றும். இவர்களுக் கெட்டாதபடி விண்ணிலே தோய வளர்ந்த குருந்தமரத்திலேயிருந்தானாகில் இன்றுமுடிவோம். வேண்டவும் தாரானாலின்றுமுற்றும். "துகிற்பணிக்குமாய்" என்றபேக்ஷிக்கவும் கொடாதவனாகில் இன்றுமுடிவோம். ... ... ௨.

௩.—தடம்படுதாமரைப் பொய்கைகலக்கி

பண்ணி

விடம்படு — அதனுல் சீறி விஷத்தை உமிழ்ந்து கொண்டு கிளர்ந்த	உடம்பை — திருமேனியை
நாகத்தை — காளியஸர்ப்பத்தை	அசைத்தானால் — அசைத்து ஆடினவனாலே இன்று முற்றும்;
வால் பற்றி ஈர்த்து — வாலைப்பிடித்திழுத்து	உச்சியில் — அக்காளியன் படத்தின்மேல்
படம் பட — படத்தையுடைத்தாய்	நின்றானால் — அவனிளைத்து விழுந்து சரணம் புகுமளவும் நெருங்க மிதித்து நின்றவனாலே இன்று முற்றும்.
பை — கோபத்தாலே விஸ்த்ருதமான	

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தடம்பாடு. இடமுடைத்தான தாமரைப்பொய்கையென்கிற ப்ரஸித்தி காளியன் புகுவதற்கு முன்பு; பின்பிறே நச்சழல் பொய்கையாயிற்று. இப்படிப்பட்ட பொய்கையை, (௩) "[illegible] ॥" என்கிறபடியே பெரிய விசையோடே உள்ளே குதித்துக் கலக்கப்பண்ணி. விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படிக் கலக்கினவாறே (௨) க்ருத்தனாய், விஷத்தையுமிழ்ந்துகொண்டு கிளர்ந்த காளியனென்கிற ஸர்ப்பத்தை ஒரு சரக்காக நினையாதே வாலைப்பிடித்திழுத்து. படம்படு பைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்டு. படத்தையுடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்த்ருதமான அதினுடைய தலைமேலே, அதிர்த்தியாலே விஷத்தைக் கக்கும்படி கிளரக்குதித்து. உடம்பையசைத்தானாலின்று முற்றும். காளியனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்தியையும், அவன்பணங்களிலே இவன் சென்று குதித்த படியையும் கரையிலே நின்று கண்டு, "இப்பாம்பின் வாயிலே அகப்படப்புகுகிறானித்தனை, எல்லாரும் முடிந்தோம்" என்று படிகாப்பட்டு விழுந்துகிடக்கிற அநுகூலரான (௪) கோபகோபீஜநங்கள் தரித்தெழுந்திருக்கும்படியாக, அப்பணங்களின் மேலே திருமேனியை அசைத்தாடினவனாலே இன்று முடிவுற்றோம். உச்சியில்நின்றானாலின்றுமுற்றும். அவன் இளைத்து விழுந்து சரணம்புகுமளவும் அந்த பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவுற்றோம். இத்தால்- ப்ரதிகூலரை (௫) அமுக்கி, அநுகூலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப் போக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே எங்களை இப்படி வயிறெரியும்படி பண்ணாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுற்றோமென்கை. இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றாமையினுடைய அதிசயம். ... ... ௩.

மூ.—தேனுகனாவி செகுத்துப் பனங்கனி
தானெறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினால்
வானவர்கோன்விட வந்தமழைதடுத்

பொருந்தி— புகுந்து
* பனி மதி— ஆஸ்ரயமான பனிமாதத்தின் பூர்ணசந்திரப்போல
நான்— நான்
வலித்திட்ட— (அந்தத்தேருகளை) விசேடப்படுத்த
தட பெரு— மிகவும் பெரிய
தோளினால்— தோள்களாலே
வானவர் கோன்— தேவேந்திரன்
விட— விட
வர்ஷ— வர்ஷிக்கவந்த
மழை— மழையை

காத்தானுக்கு— ரக்ஷித்தவனுக்கே
இன்று முற்றும்;
அழை— அழைப்பு
உய்யக் கொண்டானுக்கு— உஜ்ஜீவிப்பித்த வனுக்கு
இன்று முற்றும்.

---

* "பனிமுன்.....வலியின் ஜிசொாயம் முர......" என்ற நன்றாற் ருத்திரப்படு நிகரத.

வ்யா— காலைப்பாட்டு. தேனுகனிக்யாதி. (க) 'ஏழுவிடை ... மொழியை மதத்தில் ... கடலினுடைய வலியில் ... பெருமையை ... ஆஸ்ரயமான ... நிகராதி ... ' என்கிறபடியே பருத்தியான வடிவைக்கொண்டு, தன்னோக்கிவதாக வந்துநின்ற தேநுகனென்கிற அசுரனுடைய ப்ராணனை, ஆகாசத்திலே பெருத்துப் புறப்படுகிற வகைக்காலே முடித்து, ஆஸ்ரயமான பனியினுடைய பூர்ணசந்திரப்போலே, தான் நெரித்திட்ட மிகவும் பெரியதோளாலே. வானவரித்யாதி. தனக்கு நிகரற்றோர்ந்தை விளக்கி பலக்கித்த்தடியாக மிகவும் குபிதனாய், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரன், ஆய்ப்பாடியிலுள்ள கோக்களும் கோபிஜனங்களும் கடலிலே போய்ப்புகும்படி வர்ஷிக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களை ஏவிவிடுகையாலே அவற்றால் வந்தவர்ஷத்தை, முன்பே 'ரக்ஷகம்' என்று சொன்ன மலைதன்னையே குடையாகவெடுத்துத்தரித்து, க்ஷணத்தில் தான்சொப்பு முபகாரமாயிருக்கிறனைக்களை ரக்ஷித்தவனுக்கே இன்று முற்றும். அழைவரித்யாதி. அப்படியே பிலிபிடியாதபடி நோக்கி, அவற்றை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனுக்கே இன்று முற்றும்.

இந்தான் - ரக்ஷகனாகத் தக்க அந்த வர்ஷாபத்தைப் போக்கினவன், என்னுடைய விர ஹாபத்தைப் போக்க வல்லவனின்றோ; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின்று முடிவுமென்கை. ... ... ௪.

மு.—ஆய்ச்சியர்சேரி யளைதயிர்பாலுண்டு
பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு
வேய்த்தடந்தோளினார் வெண்ணெய்கோள்மாட்டாதங்

அளை— பதனாக நாட்டியுடைத்த
தயிர்— (கடைவதாகவைத்த) தயிரையும்
பால்— (காய்ச்சுவதாகவைத்த) பாலையும்
உண்டு— அமுது செய்து
பேர்த்து— பின்னையுமொருக்கால் வெண்
ணெய் களவு காணப்புக்கவளவிலே
அவர்— அவ்விடைச்சிகள்
கண்டு— ஒளித்திருந்து கண்டு
பிடிக்க— கையைக்கட்டிப்பிடிக்கக் கொள்ள
பிடியுண்டு — அவர்கள் கையிலே பிடி
பட்டு

தோளார்— தோள்களையுடையவர் களு
டைய
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
கொள்மாட்டாது— அபஹரிக்கமாட்டாமல்
அங்கு— அவர்கள்வீட்டிலே
ஆப்புண்டு இருந்தானால்— கட்டுண்டிருந்த
வனால்
இன்று முற்றும் - ;
அடியுண்டு — அவர்கள் கையாலடியுண்
டிருந்து
அழுதானால்— அழுதவனாலே
இன்று முற்றும்.

வ்யா. இத்தாய்ப்பாட்டு. ஆய்ச்சியர்சேரி. இடைச்சிகள்சேரியிலே. அளைதயிர்பாலுண்டு. அவர்கள் கடைவதாகப் பதனாக நாட்டி யுடைக்கலங்களிலே வைத்ததயிரையும், காய்ச்சுவதாகவைத்த பாலையுமமுது செய்து. அன்றிக்கே, அளைதயிரென்றது - அதிப்ரவேசாதிசயத்தாலே தன்கையுள்ளளவும் போகவிட்டு அளைபட்ட தயிரென்னவுமாம். பேர்த்தவர் கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு. "பின்னுமொருகால் வெண்ணெய் களவுகாண" என்று புக்க வளவிலே, அவர்கள் ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்க அவர்கள் கையிலே பிடிபட்டு. வேய்த்தடந் தோளார் வெண்ணெய் கொள்மாட்டாது. மூங்கில்போலே பெருத்த தோள்களையுடையவர்களுடைய வெண்ணெயை அபஹரிக்கமாட்டாதே. அங்கு ஆப்புண்டிருந்தானால். அங்கேயவர்கள் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவனாலே இன்று முற்றும். அடியுண்டழுதான். கட்டுண்டவளவன்றிக்கே, அவர்களடிக்க அவர்கள்கையாலே அடியுண்டிருந்தழுதவனாலே இன்று முடியுமோதாம்.

இத்தால் - அநுகூலரான அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்குமவன், எங்களுக்கு அப்படியன்றிக்கே பிறர்க்குக் கொடியனாகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடியும்படியென்கை. ... ... ௫.

மூ.— தள்ளித்தளர்நடை யிட்டிளம்பிள்ளையாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவளையுறநோக்கிக்
கள்ளத்தினால்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர்
துள்ளச்சுவைத்தானா லின்றுமுற்றுந்
துவக்கறவுண்டானா லின்றுமுற்றும். ௬.

பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையிலே
உயிர்— அவளுடைய ப்ராணனையும்

ஸ்பர்சமில்லாதபடி
உண்டானால்— உண்டவனாலே
இன்று முற்றும்.

வ்யா. ஆரம்பட்டு. தள்ளித்தளர்நடையிட்டு. காலூன்றி நடக்கத் தரிப்பில்லாமையாலே தடுமாறித்தளர்நடையிட்டு. இளம்பிள்ளையாய். (க) முலைசுவைப்பாய். இத்தால் - நடக்கைக்குங்கூட பலமில்லாத அதிபாலனாயிருக்கச்செய்தே யென்கை. உள்ளத்தினுள்ளே அவளை யுறநோக்கி. பிறர்க்குத்தெரியாதபடி தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே "நம்மை நலியவாக வருகிறவள் இவள்" என்று அவளை உறைக்கப்பார்த்து. கள்ளம்பிரபாதி. தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக்கொண்டு கிட்டின படிக்காலே வந்த பூதனையுடைய முலைப்பாலோடே அவளுயிரையும் அவளுடம்பில் படாதபடி உண்டவனாலே இன்று முடிவுதோம். துவக்கறவித்யாதி. அவள் நச்சுமுலையை யுண்ணாநிற்கச்செய்தே, அங்கத்தில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற உண்டவனாலே யின்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ஆச்ரிதர்க்கு நற்சீலனான தன்னை பூதனைகையில் அகப்படாமல் நோக்கி ரக்ஷித்தவன், அவர்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாநின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை. ... ...சு.

மூ.—மாவலிவேள்வியின் மாணுருவாய்ச்சென்று
மூவடிதாவென் றிரந்தவிம்மண்ணினை
ஓரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே
தாவடியிட்டானா லின்றுமுற்றும்
தரணியளந்தானா லின்றுமுற்றும். எ.

மாவலி— மஹாபலியின்
வேள்வியில்— யஜ்ஞவாடத்திலே
மாண் உரு ஆய்— ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தை யுடையனாய்
சென்று— போய்
மூ (ன்று) அடி தா என்று— 'என்காலாலே மூன்று அடி தா' என்று
இரந்த— யாசித்து நீரேற்றுப் பெற்ற

இரண்டாம் அடி தன்னிலே— இரண்டாவதான அடியிலே
தாவு அடி இட்டானால்— மேலுலகங்களெல்லாம் தனக்குள்ளேயாம்படி தாவியடியிட்டவனாலே
இன்று முற்றும்;
* தரணி— பூம்யாதிலோகத்தை
அளந்தானால்— அளந்தவனாலே

மஹாபலியை - அவனை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுகைக்காக வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு வடிவழகாலும் நடையழகாலும் அவன் ஔதார்யத்தைக் கிளப்பித் தான் சொன்னதைச் செய்யும்படி பண்ணி. மூவடி தாவென்றிரந்த இம்மண்ணினை. அவன் சடக்கென இசைந்து தருகைக்காகவும், பின்பு ஒருக்கால் அவனைச் சிறைவைக்கைக்காகவும் "மங்கலமில மூன்றடி தா" என்று இரந்துபெற்ற இப்பூமியை. மண்ணினைக் கிழித்து - மற்றுமுள்ள லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ஓரடியிட்டபாதி. அவகாசமில்லை பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குள்ளேயாம்படி ஓரடியிட்டு இரண்டாமடி தன்னிலே. தாவடியிட்டபாதி. ஊர்த்வலோகங்களடங்கலும் தனக்குள்ளேயாம்படி தாவியடியிட்டவனாலே இன்றுமுடிகிறோம். தானணியிட்டபாதி. திருவடிகளின் மார்த்தவபாராமே, நீ ஆச்ரிதருக்காக இப்படி லோகத்தைப் பரிக்ரமணம் பண்ணினவனாலே என்று முடிகிறோம்.

இத்தால் - தன்னை யழியமாறியும் ஆச்ரித ரக்ஷணம் செய்யுமவன் எங்கள் ரக்ஷணம் செய்யாதே விடமாட்டானென்று; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் முடியவேண்டுமென்கை.

மூ.—தாமரைதண்ணாம்பற் றடம்பெரும்பொய்கைவாய்
வாழுமுதலை வலைப்பட்டுவாதிப்புண்
வேழந்துயர்கெட விண்ணோர்பெருமானாய்
ஆழிபணிகொண்டானா லின்றுமுற்று
மதற்கருள்செய்தானா லின்றுமுற்றும். அ.

பதவுரை.

தாமரை— (தாமரையிலே) தாமரைகளையும்
தண் ஆம்பல்— (உள்ள) குளிர்ந்த ஆம்பலையுமுடைத்தாய்
தடம் பெரு— மிகவும் பெரிதான
பொய்கைவாய்— தடாகத்திலே
வாழும்— இராநின்ற
முதலை— முதலையாகிற
வலை— வலையிலே
பட்டு— அகப்பட்டு
வாதிப்புண்— வருந்தின [வாதிப்பு —

விண்ணோர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— நிர்வாஹகனானவன்
ஆய்— பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டவனாய்
ஆழி— சக்ராயுதத்தாலே
(முதலையைத் துணித்து அங்குச்சிறையை விடுவித்து.)
பணி கொண்டான்— அந்த கஜேந்த்ரன் கையிலிருந்த பூவைத் தம் திருவடிகளில் இடுவித்துக்கொண்டவனாலே
இன்று முற்றும்;

[illegible] ஆதிமூலமே [illegible]
தாமரைவாங்கிய வேழம்" என்கிறபடியே தாமரையை நெருக்கப் புக்கு அக்கிடங்கில் அது பறிக்கைக்காகவிறே "உடம்பிலே ஸ்பர்சம் கிடைக்கிறது" என்று அறியாதே ஸ்ரீகஜேந்த்ரனும் இப்பொய்கையிலே அக்ரபாதத்தோடே சென்று இழிந்தது. வாழ்முதலை வலைப்பட்டு. நெடுங்காலமெல்லாம் "நம் சாமர்த்யத்துக்கு ஆனை வருவதே தப்பாதோ" என்கிற நினைவோடே, அதிலுண்டான சக்தி தகுதியாகிற வலிவை நிலைநாட்டி. வாதிப்புண் வேழம் துயர்கெட, (க) "[illegible]" என்கிறபடியே அது நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க, (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே நெடுங்காலம் இப்படி பாதைப்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய "கையிற்பூ செவ்வி அழியாமல் திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலோமே" என்கிற க்லேசம் தீரும்படியாக, விண்ணோர்பெருமானை யாழ்ப்பணி கொண்டானாலின்று முற்றும். * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியானவன் தோற்பப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு சென்று, (ங) "[illegible]" என்கிறபடியே திருவாழியாலே முதலையைத் துணித்து அந்தச்சிறையை விடுவித்து அவன் கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டு இப்படி ரக்ஷித்தவனாலே இன்று முடிவோமோதாம், அதற்கிப்பால். "அவர்பாலருள்செய்த" என்கிறபடியே அந்த ஆனைக்கு அப்படி அருள்செய்தவனாலே இன்று முடிவோம்.

இத்தால்- ஆச்ரிதருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்து ரக்ஷித்தவன் எங்களை ஆர்த்தைகளாயிடும்படி பண்ணுகின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்கள் இன்று முடிவோமென்கை.

மூ.—வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போலெங்கும்
கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி
ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினைத்
தானத்தேவைத்தானா லின்றுமுற்றுந்
தரணியிடந்தானா லின்றுமுற்றும். ௬.

பதவுரை.

வானத்து— ஆகாசத்திலே
எழுந்த— நீர்கொண்டெழுந்த
மழை முகில் போல்— வர்ஷுகவலாஹகம் போன்று
ஏனம் உரு ஆய்— வராஹரூபியாய்
கானத்து— காட்டிலே
எங்கும்— கல்லாடங்களிலும் ஸஞ்சரித்து

விளையாடி— விளையாடி
இடந்த— அண்டபித்தியில்நின்று மோட்டு விடுவித்தெடுத்த
இம்மண்ணினை— இந்த பூமியை
தானத்தே— ஸ்வஸ்தானத்திலே
வைத்தானால்— வைத்தவனால்
இன்று முற்றும் [illegible]

கொண்டு விளையாடி. எனத்துருவாய். திருக்கும் சேற்றுக்குழியாக வராஹவேஷத்தை யுடையனாய்ப் பிடுங்கியெடுத்த அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்துக் கொண்டுவந்த இந்த பூமியை "நான் நிலவேழ்மண்ணும் தானத்தவே" என்னும்படி ஸ்வஸ்தாநத்திலே வைத்தவனாலே இன்று முடிவுகோம். தரணியிற்பாடி. இப்படி மேன்மையான பூமியை உத்தரித்தவனாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் ப்ரளயாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரஹப்ரளயத்தில் தள்ளா நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்களின்று முடிவுதோமென்கை. ... ...கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு
மங்கைநல்லார்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட
அங்கவர்சொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்
இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. ய.

பதவுரை.

மங்கை— பருவத்தால் இளையராய்
நல்லார்கள் தாம்— க்ர்ஷ்ணன் விஷயத்தில் விருப்ப முடையரான பெண்களானவர்கள்
அம் கமலம்— அழகிய செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களையுடைய கண்ணனைப்பற்ற
அங்கு வந்து— அவதாரத்திலே வந்து
அசோதைக்கு— யசோதையிடத்திலே
முறைப்பட்ட— முறையிட்ட
சொல்லை— சொற்களை
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல் இவை— சொல்லான இவற்றை
இங்கு— இந்தஸம்ஸாரத்தி லிருந்துவைத்தே
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
ஏதம்— பொல்லாங்கு
ஒன்று— அல்பமும்
இல்லை— இல்லாதபடிபோம்.

வ்யா. அங்கமலக் கண்ணன்றன்னை. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் செவ்வையாலும் அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. அசோதைக்கு. தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு. மங்கை நல்லார்கள்தாம். பருவத்தாலிளையராய் க்ர்ஷ்ண

அடியவர்.—[illegible] நுண்டைகம் நடம் தொழுதுறுப்பித் தலைவி
மாவலி காதை வாசித்து அங்கமலம் தந்தோன்.

[illegible]

மூன்றும்பத்து, முதல் திருமொழி. தன்னேராயிரம் ப்ரவேசம்.

அ. திருவாய்ப்பாடியில் [illegible] கள் இருக்கில் அவன் தன்னோடொத்த [illegible] தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு [illegible] கொண்டு, தாமும் அவர்களைப்போலே [illegible] பவித்தாராய்நின்றார்-இதில்; [illegible] “தன்னுடைய பிள்ளை” என்று [illegible] “[illegible]” என்று [illegible] “உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்” என்று [illegible] கொண்டு தாமு மப்படிப்பேசி அநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். ... க

மூ,—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்
பொன்னேய் நெய்யொடு பாலமுதுண்டொரு புள்ளுவன் பொய்யே தவழும்
மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கொங்கைதுஞ்ச வாய்வைத்த பிரானே
அன்னே யுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. க.

பதவுரை.

தன் — தனக்கு	பால் அமுது — போக்யமான பாலையும்
நேர் — ஒப்பான	உண்டு — அமுது செய்து
ஆயிரம் பிள்ளைகளோடே — ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு கூட	ஒரு — அத்விதீயனான
	புள்ளுவன் — க்ருத்ரிமனாய்க்கொண்டு

வள்ளலை — திருப்பவளத்தை வைத்து உண்ட

பேயினை — தாயினை!

அம்மே — ஐ அம்மே!

உன்னை — இதுவரை பிள்ளையாக பாவித்திருந்த உன்னை

உணர்ந்து — உணர்ந்து

அம்மம் தர — முலை கொடுக்க

அஞ்சுவன் — பயப்படாநின்றேன்.

ஐ "அம்மே!" என்று அச்சத்தால் சொல்லுகிற வார்த்தை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னேரிக்பாடு. "க்ருஷ்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே [illegible] [illegible] ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள்" என்று [illegible] [illegible] பண்ணியிருப்பார்; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்படி இருப்பார் [illegible] [illegible] [illegible] வந்தது.(க) "[illegible]" என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. இவர்களும் [illegible] [illegible] [illegible] தக்கபாட்டாத [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] தளர்நடையிட்டு வருகின்றாய். "தளர்நடையிட்டு வருவானே!" என்று ஸம்புத்தி. பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டு. [illegible] [illegible] [illegible] பொன்னோடொத்த [illegible] [illegible] [illegible] பாலமுதையுமுண்டு. ஒருபுள்ளுவன் பொய்யே தவழும். புள்ளுவமாவது- [illegible] [illegible]. உண்டிருக்கச்செய்தே 'உண்டிலேன்' என்கையாலே 'அவர்த்தம்' என்று தோற்றுகிறது. ஒருபுள்ளுவனென்றது-[illegible] [illegible]. பொய்யேதவழும். தளர்நடையிட்டுத் திரிகிறவன் அதுக்கு [illegible] [illegible] தவழுகிறதும் [illegible] என்று தோற்றுகிறது; ஆகையாலே பொய்யே தவழு மென்றது. இதுவும், 'பொய்யேதவழு மொருபுள்ளுவனே! என்று ஸம்புத்தி.

பின்னைக்பாடு. பெற்றதாய்போலே வருகையாலே, மின்னோடொத்த நுண்ணிய இடையையும் வஞ்சகத்தையுமுடையளான பேய்ச்சியானவள் முடியும்படி அவள் முலையிலே திருப்பவளத்தை வைத்துண்ட உபகாரகனானவனே. இவ்விடத்தில் உபகாரமாவது, [illegible] [illegible] [illegible] யோருயிரான தன்னை முடிக்கவந்தவளை நிரஸித்து, தன்னைநோக்கித் தந்தவிது விறே. அம்மே. அதாவது- அம்மே! என்று அச்சத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். முன்பெல்லாம் என் பிள்ளையாகவும், நான் தருகிற அம்மம் முதலானவை

மின்போனுண்ணிடையா ளோருகன்னியை வேற்றுருவஞ் செய்துவைத்த
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ௨.

பதவுரை.

பொன் போல்— பொன் போல் (வடிவழகு விளங்கும்படி)
மஞ்சனம் ஆட்டி— திருமஞ்சனம் செய்து
அமுது ஊட்டி— அமுது செய்யப் பண்ணி
போனேன்— யமுனா நீராடப்போன நான்
வரும் அளவு இப்பால் — வருவதற்கு முன்னே
வல்— வலியதாய்
பாரம்— பாரமாயிருக்கிற
சகடம்— சகடமானது
இற— கட்டுக்குலைந்து அழியும்படி
சாடி— திருவடிகளால் உதைத்து
வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள
அகம்— அகத்திலே
புக்கு இருந்து— புகுந்து ‡ இருந்து
மின் போல்— மின்னலைப் பொருந்தினதாய்
நுண்— ஸூக்ஷ்மமான
இடையாள்— இடையையுடையவளான
ஒரு கன்னியை — ஒரு கலையாயௌவனமுடைய பெண்ணை
வேறு உருவம் செய்து வைத்த— ஸம்போக சிஹ்நங்களாலே மாறுபட்ட வடிவை யுடையவளாம்படி பண்ணிவைத்த
அன்பா— கண்டதொன்றிலே மேல் விழும்படியான அன்பையுடையவனே!
உன்னை இத்யாதி முன்போலே.

‡ "இருந்து" என்கிறவிடத்து — வைத்தனைப்பார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியழகு விளங்கும்படியாகத் திருமஞ்சனஞ்செய்து, "என்னிளங் கொங்கையமுத மூட்டி" என்கிறபடியே அமுது செய்யப்பண்ணி, "யமுனா நீராடப்போனேன்" என்கிறபடியே யமுனையாகிறதுறையிலே குளிப்பதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. வன்பாரச்சகடமிறச்சாடி. வலியதாய்க் கனவிதாயிருக்கிற சகடமானது கட்டுக்குலைந்து முறிந்துபோம்படியாக, முலைவரவுகாட்டி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்து. வடக்கிலகம்புக்கிருந்து. இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலகத்திலே புக்கிருந்து. மின்போல் நுண்ணிடையாளோரு கன்னியை. மின்போலே நுண்ணிதான இடையையுடையவளாய், நவயௌவனையாயிருப்பாளொருத்தியை. வேற்றுருவம் செய்துவைத்த. ஸம்போகசிஹ்நங்களாலே விகृதவேஷையாம்படி பண்ணிவைத்த. அன்பா. கண்டதொன்றிலே மேல்விழும்படியான ஸ்நேஹத்தையுடையவனே. இத்தால் - தீம்பனென்றபடி.. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். இவன் கம்ஸாதி ஜனாதிபனல்லன், வ்யவர்த்தனென்று உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வஞ்சுவன்.

விழுங்கி— விழுங்கியும்
குடம்— குடத்தில் நிறைந்த
தயிர்— தயிரை
சாய்த்து— அத்தோடே சாய்த்து
பருகி— அமுது செய்தும்
பொய் மாயம்— பொய்யே ஆச்சர்யமான
மருது ஆன— மருதமரங்களாய் நின்ற
அசுரரை— அசுரர்களை
பொன்றுவித்து— விழுந்து முறியும்படி பண்ணியும்

...போலே வந்தாய்;
இம் மாயம்— இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யங்களை
வல்ல— செய்ய வல்லனான
பிள்ளை நம்பீ— பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ணனானவனே!
உன்னை— இப்படிப்பட்ட உன்னை
நின்றார்— அறி நின்றவர்கள்
என் மகன் என்பர்— என்னுடைய பிள்ளையாகச் சொல்லா நிற்பர்கள்;
அம்மா— ஸர்வஸ்வாமியானவனே!
உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றும் பாட்டு. கும்மாயமித்யாதி. குழையச் சமைத்துவைத்த பருப்போடே வெண்ணெயையும் சேர விழுங்கி, குடத்தயிரித்யாதி. குடத்திலே நிறைந்திருந்த தயிரை அத்தோடே (பா)சாய்த்(த)முது செய்தும். பொய்மாயமித்யாதி. தங்கள் வேஷம் அதுவன்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே, பொய்யே ஆச்சர்யமான மருதுகளாய் நின்ற அசுரர்களை முறிய விழுந்து முறியும்படி பண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்யாதவரைப் போலே நீ வந்தாய். இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பீ. இந்த ஆச்சர்யங்களைச் செய்யவல்லனாய், பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ணனானவனே!. உன்னை பெண்மகனே யென்பர் நின்றார். இப்படியிருக்கிறவுன்னை உன்வாசியறியாத நிற்கின்றவர்கள் "என்னுடைய மகன்" என்று சொல்லுவர்கள். அம்மா வுன்னை யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்ஙனன்றிக்கே, "என்மகனன்று" என்றும், "எல்லார்க்கும் ஸ்வாமி" என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கும்மந்தர வந்தவன். ... ...௩.

மூ.—மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்மக்களை மையன்மைசெய்தவர் பின்போய்க்
கோய்யார் பூந்துகில் பற்றித்தனி நின்று குற்றம் பலபல செய்தாய்
பொய்யாவுன்னைப் புறம்பலபேசுவ புத்தகத்துக்குள கேட்டேன்
ஐயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ௪.

பதவுரை.

மை ஆர் — அஞ்சனத்தால் அலங்கரிக்கப்
ஆய்ச்சியர் மக்களை— இடைப் பெண்களை

[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
செய்தாய் — [illegible]
பொய்யா — [illegible]!
உன்னை — [illegible]
பேசுவ — [illegible]
[illegible] — [illegible]

[illegible] விளை!

உன்னை இகழாதிருக்கை.

---

† [illegible] கொம்மை [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]]

ஐயா. [illegible]. [illegible]. [illegible] கண்களைப், [illegible] குடிப்பிறப்பை முடையரா யென்களை. [illegible] காமாதி [illegible] வரையர்த்தி [illegible]. அவர்பின்போய். அவர்களுடைய [illegible]. கோப்பாழுக்குமிட்டு. [illegible] அழு கிய [illegible]. இதனால் - அவர்கள் [illegible] கொப்சகங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் [illegible]. தனிநின்று குற்றம் பலபலசெய்தாய். [illegible] அவமென்னப்பட்டு [illegible]. ஆலதென், [illegible] போய்யானிற் பாதி. [illegible]! உன்னைப்போலாக்கு [illegible] தகாக்கிறைய [illegible]. அவர்கள் சொல்லுவதும் நீ கேட்டதுமே [illegible]; ஐயா. இதென்ன தெளிவுதான்! என்று கொண்டாடுகிறன். அன்றிக்கே, ஐயா என்று - [illegible] யென்கிறனுதல். உன்னையறிந்துகொண்டேன். [illegible] உனக்கு [illegible]. [illegible], உனக் [illegible] வஞ்சுவன். ... ... [illegible]

மு.—முப்போதுங் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெயொடு தயிருண்டு முங்கிக்
கப்பாலாயர்கள் காவிற்கொணர்ந்த கலத்தோடு சாய்த்துட்பருகி
மெய்ப்பாலுண்டழு பிள்ளைகள்போல விம்மிவிம்மியழுகின்ற
அப்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே ௫.

பதவுரை.

[illegible] — [illegible] [illegible] — [illegible] அழுகிற
[illegible] — [illegible] [illegible] — [illegible]!
[illegible] — [illegible] [illegible].

வ்யா. [illegible] கண்டனை [illegible] அதிசயமாகிற [illegible] [illegible] இடையர் [illegible] மெய்ப் [illegible] அழும் பிள்ளை [illegible] பொருமுகின்ற. அம்பா உன்னை அறிந்துகொண்டேன். [illegible] பெரியோனே! உன்னை "[illegible]" என்று [illegible] உனக்கு அஞ்சுகிறேன். ஆன பின்பு, உனக்கு அம்மந்தர அஞ்சுவன். ... ... ௫.

மூ.—கரும்பார்நீள்வயற் காய்கதிர்ச்செந்நெலைக் கற்றாநிரை மண்டித்தின்ன
விரும்பாக்கன்றொன்று கொண்டு விளங்கனி வீழ வெறிந்தபிரானே
சுரும்பார்மென்குழற் கன்னியொருத்திக்குச் சூழ்வலைவைத்துத்திரியும்
அரம்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ௬.

பதவுரை.

நீள் வயல் — விசாலமான வயலிலே
கரும்பு ஆர் — கரும்போடு நெருங்கியிருக்கிற
காய் — பசுங்காயான
கதிர் — கதிர்களையுடைய
செந்நெலை — செந்நெல் தாள்களை
கற்று ஆ நிரை — கன்றுகளையுடைய பசுக் கூட்டமானது
மண்டி — மேல் விழுந்து
தின்ன — தின்னாநிற்கச் செய்கையிலே

எறிந்த — [illegible]
பிரானே — உபகாரகனானவனே!
சுரும்பு ஆர் — (புஷ்பத்தில் நசையால்) வண்டுகள் படிந்திருக்கிற
மென் குழல் — மிருதுவான கூந்தலையுடையவளான
கன்னி ஒருத்திக்கு — நவயௌவனையான ஒரு பெண் விஷயத்திலே
சூழ் — தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிற

[illegible] விளங்கனி விழவெறிந்தபிரானே ஆகாசத்தைப் பார்ப்படி பழுத்து நின்ற விளாவின் [illegible] உபகாரகனே. ஒருவன் கன்றாய் வந்து நிற்க, ஒருவன் விளாவாய் வந்து நிற்க, இத்தையறிந்து, ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்துப் பொகட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கரும்பார்த்தபாதி. [illegible] பொற்கள் [illegible] நெருங்கப்பட்டு கிடக்கும்படி [illegible] பதாய், [illegible] குழலைத்துத் தீம்புமரம்பா. "[illegible]" என்றும், "[illegible] விழி கவினகல" என்றும், "[illegible]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே [illegible] திருக்கண்களையுடைய [illegible] உன்னையறிந்துகொண்டேன். [illegible] உனக்கு [illegible] அம்மந்தரவஞ்சுவன். ... ... ௬.

மூ— மருட்டார்மென்குழல் கொண்டுபொழில்புக்கு வாய்வைத் தவ்வாயர்தம்பாடிச்
சுருட்டார்மென்குழற் கன்னியர்வந்துன்னைச் சுற்றுந்தொழ நின்றசோதி
பொருட்டாய மிலே னெம்பெருமானுன்னைப் பெற்றகுற்ற மல்லான்மற்றிங்
கரட்டாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. எ.

பதவுரை.

மருட்டு ஆர்— மிகவும் மதிமயக்கப் பண்ணுமதான
மென்— மிருதுவான தன்மையையுடைய
குழல் கொண்டு— வேய்ங்குழலைக் கொண்டு
பொழில் புக்கு— போகத்துக்கு ஏகாந்தமான பொழிலிலே போய்ப்புகுந்து
வாய் வைத்து— அந்த வேய்ங்குழலை வாயில் வைத்து ஊதி
அ ஆயர்தம் பாடி— அவ்விடையருடைய சேரியிலுள்ள
சுருண்டு— சுருண்டு
ஆர்— பூமாலை அலங்காரமாய்

வந்து— குழலோசையைக் கேட்டு வந்து
உன்னை— குழலூதுகிற உன்னை
சுற்றும் தொழ— நாற்புறத்திலும் வளைந்த
சோதி நின்ற— ஜ்யோதிஸ்ஸை யுடையாய்
எம் பெருமான்— என் நாயனே!
உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை
பெற்ற— பிள்ளையாகப் பெற்ற
குற்றம் அல்லால்— தோஷமொழிய
மற்று— மற்றொருபடி
இங்கு— இச்சேரியிலுள்ளாரோடு
பொருள் தாயம் இலேன்— அர்த்ததாயமுடை

பெண்களானவர்கள் குழுமிலமையாலே பரிந்தராய்வந்து உன்னைக்குழகின்றதிதாழ, அத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையனாய் நின்றவனே. பொருள்தாயசித்யாதி. என்னுடைய நாதனானவனே! இப்படி தீம்பனானவுன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற குற்றமொழிய இவ்வூரிலுள்ளார் என்னோடு காருகாரென்ன அறிவார்களோடு தார்த்தாய முடையேனல்லேன். அரட்டாவென்னை யறிந்துகொண்டேன். இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை நன்றாக வறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். ... ... எ.

மூ.—வாளாவாகிலுங் காணகில்லார் பிறர்மக்களை மையன்மைசெய்து
தோளாலிட்டவ ரோடுதிளைத்துநீசொல்லப்படாதன செய்தாய்
கேளாராயர் குலத்தவர்ப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
காளாயுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. அ.

பதவுரை.

வாளா ஆகிலும்— வெறுமனே யாகிலும் [நீ இப்படி செய்யாதிருந்தாலு மென்று கருத்து.]
காணகில்லார்— (உன் மினுக்குப் பொறாதவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்; (இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்,)
பிறர் மக்களை— அயற் பெண்களை
மையன்மை செய்து — உன்னழகாலே மயக்கி
தோளால் இட்டு — தோளாலே அணைத்து
அவரோடு — அப்பெண்களோடே கூடநின்று
திளைத்து— விளையாடி.
சொல்லப்படாதன — வாயாற் சொல்லவொண்ணாத தீம்புகளை
நீ செய்தாய்— நீ செய்தாய்;
ஆயர் குலத்தவர்— இடைக்குலத்திலுள்ளவர்கள்
இப்பழி— இப்படிப்பட்ட பழியை
கேளார்— கேட்கப் பொறார்கள்;
கெட்டேன்! — [இது - வெறுத்துக் கைநெரித்துச்சொல்லும் வார்த்தை.]
வாழ்வு இல்லை — இச்சேரியிலெனக்கு வாழப்போகாது;
நந்தன்— ஸாதுவான நந்தகோபருடைய
காளாய்— குமாரனானவனே!
உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. வாளாவித்யாதி. நீ தீம்பு செய்யா திருக்கிலும் உன்மினுக்கம் பொறாதவர்கள் வெறுமனேயாகிலும் உன்னைக் காணவேண்டார்கள். அதுக்குமேலே பிறர்மக்களை மையன்மை செய்து. பிறருடைய பெண்களை உன்னுடைய இங்கிதாதிகளாலே

உன்னை "நாட்டார்படியல்ல" என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தர அஞ்சுவன். ... ... ௮.

மு.—தாய்மார்மோர் விற்கப்போவர் தமப்பன்மார் கற்றாநிரைப் பின்புபோவர்
நீயாய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை நேர்படவே கொண்டுபோதி
காய்வார்க்கென்று முகப்பனவே செய்து கண்டார்கழறத்திரியும்
ஆயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. ௯.

பதவுரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
மோர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
போவர்— (பெண்களை அகப்படுத்த வைத்துவிட்டு) அயலூருக்குப் போவார்கள்;
தமப்பன்மார்— தமப்பன்மாரானவர்கள்
கற்றா நிரை பின்பு— இளம்பசுக் கூட்டத்தின் பின்னே
போவர்— போகாநிற்பர்கள்;
நீ— அந்தஸமயம் பார்த்திருக்கிற நீ
ஆய்ப்பாடி— இடைச்சேரியிலுள்ள
இள கன்னிமார்களை— யௌவனவதிகளான பெண்களை
நேர்பட— உன் நினைவுக்கு வாய்த்த இடங்களில்
கொண்டு போதி— கொண்டு போகாநின்றாய்;
காய்வார்க்கு— உன்மேல் சீறுகின்ற சிசுபாலாதிகளுக்கு
என்றும்— எப்போதும்
உகப்பனவே— உகக்கும்படியான வற்றையே
செய்து— செய்து
கண்டார்— உன் செயல்களைக் கண்டவர்கள்
கழற— (வாய்விட்டு) கூப்பிட்டுச் சொல்லும்படி
திரியும்— திரிகின்ற
ஆயா— இடைப்பிள்ளையே!

உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாய்மாரித்யாதி. பெண்களை அகப்படுத்த வைத்து, தாய்மாரானவர்கள் மோர்விற்கப் போகாநிற்பர்கள். இடையர்க்கு ஸ்வரூப மெல்லா முண்டானாலும் இடைச்சிகள் மோர்விற்று ஜீவிக்குமதிறே தங்களுக்குத் தகுதியான ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது. மோர்தான் விற்கை அதிகாரிகளுக்குமிறே. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலும் கறப்பன கடைவன குறைவற்றிருக்கையால் அசலூர்களிலேபோய் விற்க வேண்டுகையாலே இக்காலவிளம்பம் இவனுக்கு அவகாசமாகிறதுவாயிற்றிருப்பது. தமப்பன்மாரித்யாதி. தாய்மார் போனால் தமப்பன்மார்களிருந்தாலும் இவனுக்கு நினைத்தபடி

சாபமாகிட்டுள்ளதே உதட்டில்லையே செய்து. உன் குணத்தையுடைய தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்குமவ னாய், உன்பக்கல் த்வேஷபராயரான சிசுபாலாதிகளுக்கு, 'சொல்லிப் பரிபவிக்கைக்கு இடம்பெற்றோம்' என்று ஸர்வகாலமும் உகக்கும்படியானவற்றைச் செய்து. கண்டார்சுழறத் திரியுமாயா. காப்பாரற்றிருக்கை, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யாபாரங்களைக் கண்ட வர்கள் நீ செய்கிற தீம்பு பொறுமையால் நியமிக்கும்படி திரியாநிற்கிற ஆயனே. குல மர்யாதை தன்னையும் பார்க்கிறிலையே பெண்காள். உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ யிப்படி திரிந்தா யாகிலும் உன்னுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கண்ட பின்பு, உன்னை " மநுஷ்ய ஸஜாதீயனல்லன் " என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கு அஞ்சுவதாயிருந்தவன். ... ... ௯.

௰.—தொத்தார் பூங்குழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டுபுக்கு
முத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழுசென்றபின் வந்தாய்
ஒத்தார்க்கொத்தன பேசவுன்னை யுரப்பவே நானொன்று மாட்டேன்
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. ௰.

பதவுரை.

தொத்து— கொத்தாய்
ஆர்— சேர்ந்திருக்கின்ற
பூ— பூக்களணிந்த
குழல்— கூந்தலையுடையளாய்
கன்னி— யௌவனவதியான
ஒருத்தியை— ஒருத்தியை
‡ { தடம்— இடமுடைத்தான
சோலை— சோலையிலே }
கொண்டு புக்கு— அழைத்துக் கொண்டு போய்
முத்து— முத்துமாலையாலே
ஆர்— அலங்கரிக்கப்பட்ட
கொங்கை— ஸ்தநங்களிலே
புணர்ந்து— ஸம்ச்லேஷித்து
இரா— நேற்றிரவு
வந்தாய்— விடிவந்து சேர்ந்தாய்;
உன்னை— உன்திறத்தில்
ஒத்தார்க்கு ஒத்தன — வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி யெல்லாம்
பேசுவர்— குற்றம் சொல்லுவர்கள்;
உரப்ப — (இப்படியிருக்கிற வுன்னைக்) கோபிக்க
நான்— தாயான நான்
ஒன்றும் மாட்டேன்— எவ்வளவும் சக்தை யாகிறிலேன்;
அத்தா— என் நாயனே!
உன்னை இத்யாதி பூர்வவத்.

---

‡ " தடம் " என்றது " தடீ " என்ற வடசொல்லின் விகாரமாய், ' சோலைத்தட '

[illegible]
யசோதையாலே வெண்ணெய்க்கு வெண்ணெயது சொல்லுவதென்ன, உனக்குத் தோஷம் ... வார்க்கெல்லா மிடமாயபடி. செய்யாதென்று சொன்னாக, உரப்பவே கண்ணனும்மாட்டே இப்படியிருக்கிற வுன்னைக் கோபிக்கவென்றால் நான் அகமுகமுடையவளாகிலேன். னைக்கண்டிப்புகண்டால் தாய்மார் சீறுவார்களோ? "உன்னுடைய முகம் கண்டும்" என் மந்தாலே அது என்றும் செய்யப்போகிறதில்லை. அத்தா, என்னுடைய மகனே, உன் யறிந்துகொண்டேன். உன்னுடைய அதிமானுஷம் கண்டபின்னை "ஆர்பாரம்" என் ந்துகொண்டேன். உனக்கிதம்பதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தாரேன். ... ...

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—காரார்மேனிநிறத் தெம்பிரானைக் கடிகமழ் பூங்குழலாய்ச்சி
ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவனானம்மந்தாரேனென்றமாற்றம்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
ஏரார்ந்தின்னிசை மாலைவல்லா ரிருடீகேச னடியாரே. கக.

பதவுரை.

கார் ஆர் — மேகத்தோடொத்த
மேனி நிறம் — திருமேனி நிறத்தையுடையனாய்
எம் பிரானை — எனக்கு உபகாரகனானவனை
கடி கமழ் — வாஸனை வீசாநின்ற
பூ — பூக்களையணிந்த
குழல் — கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சி — யசோதைப் பிராட்டி
ஆரா — ஒருக்காலும் தெவிட்டாததாய்
இன் — போக்யமாயிருந்துள்ள
அமுது — கொங்கை யமுதத்தை
உண்ண — அவன் உண்ணும்படி
தருவன் — தருவளாயிருந்த
நான் — நான்
அம்மம் தாரேன் என்ற மாற்றம் — "உனக்கு அம்மந்தர அஞ்சுவன்" என்ற பா

பார் — பூமியெங்கும் பரந்ததாய்
ஆர் — நிறைந்திருப்பதாய்
தொல் — அநாதியானதான
புகழான் — கீர்த்தியை உடையவராய்
புதுவை — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன் — நிர்வாஹகராய்
பட்டர் பிரான் — பெரியாழ்வார்
சொன்ன — அருளிச்செய்த
பாடல் — பாடலாகிற
ஏர் ஆர் — அழகு நிறைந்ததாய்
இன் — இனிய
இசை — இசையோடே கூடியிருந்துள்ள
மாலை — சொல்மாலையை
வல்லார் — ஓத வல்லவர்கள்
இருடீகேசன் — ஸ்ரீஹ்ருஷீகேசனுக்கு

லோகம். ஏறிக்கொடு. இப்படியல்லிக்கு, அதுக்குமேலே இனியவளாய்ப்போட்டு வந்து ள்ள வாத்ஸல்யத்தை வெளியிட்டவல்லவர்கள். ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் இட்டிருக்கிறதைப் பட்டுப்பேறுபோல் வீரசம்பந்தமாக அநுபவித்து ... அனுபவித்து நித்யஸூரிகளைப் பெறுவர். ... ... ௧௧.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரம்.—தன்னேர் பொரன் தம்மாலும் மையார் முகில்போலும்
கரும்பு மருட்டார் வாரா தரம்பார் தோத்தர் காரணம்.

ஆ - திருமொழி. ஸ்ரீ - ௧௬, பாட்டு - ௨௨௦.

மூன்றாம் பத்து - இரண்டாந் திருமொழி - அஞ்சனவண்ணனை, ப்ரவேசம்.

அ. "அம்மமுண்ணத் துயிலெழாய்" என்றும் "கானகம்படி உலாவியுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன்" என்றும் "இவன்பருவத்துக்கு அநுகுணமான தாரகாதி" என்றுஞ்சொல்லுகைக்கு உடலாக முலைகொடுக்கும்போது நம் மகனான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய தீம்பு, தங்களைக் கண்டு இவன்பக்கல் புத்ரவாத்ஸல்யத்தாலே கலங்கி தேவதாப்ரத்யக்ஷம் கிடைத்து, இவனை "அம்மமுண்ணவேணும்" என்று அழைச்செய்தேயும், "உன் பொற்கைக்கோலம் உனக்காகத்தான் அஞ்சுவன்" என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தானும் அப்படியே பேசி அநுபவிக்கிறாராய் நின்றார் கீழ்; அவள் அத்தை அப்போதைக்கு. முன்போலே தன்னுடைய புத்ரனாகவே இவனை ப்ரதிபத்திபண்ணி அபிமானித்து, ப்ராஹ்மணர்க்கு பால்யத்திலே ப்ராஹ்மசர்ய மநுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்த்ய மநுஷ்டிக்கை க்ரமமாயிருக்குமாபோலே, இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள்மேய்த்து, பக்வமானபின்பு பசுநிரை மேய்க்கை ஜாதிதர்மமாகையாலே, (க) "ஸவத்ஸைஸ் ஸஹ கோபாலைஸ் வ்ரஜே விஜஹ்ரது: ஸதா" என்கிறபடியே கன்றுகள்மேய்க்கத் தகுதியான பருவத்தை ப்ராப்தனாய் விடனாய்க்கொண்டுபோகவே அருளிப்பொருப்புவித்து, கன்றுகள் மேய்க்கும்படி போகவிட்டு, அவன் போனவநந்தரம் அதனை பாலனின் நிலைமையைப் பொறுக்கமாட்டாதவளாகையாலே அவன் வழியிலே நின்று செய்யும் ஸ்நானாதிகளை எல்லாம் பார்க்கச்சொல்லி, இப்படி செய்து திரியாமல் "கன்றுகளின் பின்னே இவனை என்செய்யப்போகவிட்டேன்" என்று இவளுடைய மாத்ருவத்தையும், போகிறவிடத்தின் காடுமுள்ளைகளைப் பார்க்கையும் பாவித்து, "ஸுகுமாரனான இவனை இப்படியிருக்கிற

அஞ்சனம் — மை போன்ற
வண்ணனை — திருமேனியை யுடையவனும்
ஆயர் கோலம் — இடைக்கோலம் பூண்டவனும்
கொழுந்தினை — அவ்விடையர்களுக்குத் தலைவனுமான கண்ணனை
மஞ்சனம் ஆட்டி — நீராட்டி
மனைகள் தோறும் — பிறர் மனைகள் தோறும்
திரியாமே — (தன்மனைப்போல்) திரியக் கண்டிருக்கப்பெறாமல்
கஞ்சனை — கம்ஸனை
காய்ந்த — உதைத்த
கழல் — வீரக்கழலை யுடைய
அடி — திருவடிகளானவை
நோவ — நோம்படியாக
கன்றின்பின் — புல்லைக்கண்டு பரந்தோடித் திரியும் கன்றுகளின் பின்னே
பிள்ளையை — என் பிள்ளையை
என் செய — எதுக்காக
போக்கினேன் — போகவிட்டேன்;
எல்லே பாவமே — என்னே! நான் பண்ணின பாவமிருந்தபடி யென்! என்று வெறுத்துச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அஞ்சனவண்ணனை. * கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. அஞ்சனம் - மை. மைப்படி மேனி யிறே. ஆயர்ப்பாடி. கன்றுகளின்பின்னே போகிறபோது நடையின் அழகையும் திருமேனியின் குறுவெயர்ப்பும் அலங்கத் திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த பொற்கோலுமான ஆயர் கோலத்தையுடையவனாய், அவர்களுக்கு முன்னேடிக் காரியம்பார்க்கும் தலைவனானவனை. அன்றிக்கே, கேவலரான வெக்கட்டுக் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே அவர்களுக்கு ஒருநோவு வந்தால் முதல் தன் முகம் வாடும்படியிருக்கையாலே "கொழுந்து" என்கிறதாகவுமாம். "ஆயர்கொழுந்தாய்" என்னுமிறே ஆழ்வார். மஞ்சனமாட்டி. "பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி" என்கிறபடியே திருமேனி பளபளத்து விளங்கும்படி திருமஞ்சனம் செய்து, தன் மனைபோலே பிறர் மனைகள்தோறும் வியாபரித்துத் திரியக்கண்டிருக்கப்பெறாதே. கஞ்சனைக்காய்ந்தகழலடிநோவ. கம்ஸனை உதைக்கையாலே சிவந்த திருவடிகளானவை கல்லும் காடுமான காட்டுவழியிலே நடக்கையாலே மிகவும் நோம்படியாக. கழலடி. வீரக்கழலை யுடைத்தான திருவடிகளென்கை. கன்றின்பின் என்செயப்பிள்ளையைப் போக்கினேன். ஓரிடத்தில் நில்லாதே பரந்தோடித் திரியும் கன்றுகளின் பின்னே [illegible] பிள்ளையை எதுக்காகப் போகவிட்டேன். இவன் பக்வனாய் சத்ருஜயம்பண்ண வல்லனானாலும் "பிள்ளை" என்றிறே இவள் சொல்லுவது. எல்லே பாவமே. என்னே! நான் பண்ணின பாவமிருந்தபடி. என்! என்று வெறுத்துச் சொல்லுகிறாள். ... ... க.

பூசி— திருமேனியிலே பூசிக்கொண்டு	கற்றாத் தூளி உடை — தூளிகளாலே வ்யாப்தமாய்
பாடியில்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள	வேடர் — வேடர் திரிகிற
பாவைமாரொடு— பெண்களோடே	கானிடை — காட்டிலே
சிற்றில்— தன்னை உபேக்ஷித்து விளையாடுகிறவர்களுடைய மணற்கொட்டகங்களை	கன்றின்பின் — கன்றுகளின் பின்னே
சிதைத்து— சிதைப்பண்ணி	என் பிள்ளையை— என்னுடைய கண்ணனை
எங்கும் — எவ்விடங்களிலும்	எற்றுக்கு — எதுக்காக
தீமை செய்து— இப்படிப்பட்ட தீம்புகளைச் செய்து	போக்கினேன் — போகவிட்டேன்?
	எல்லே! பாவமே.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பற்றுமஞ்சள்பூசி. ஊரிற் பெண்கள் தங்களுக்குப் பூசுகைக்கு மஞ்சள் அரைத்தால் அவர்கள் அரைத்திருக்கிற இவனுடைய திருமேனியைத் தழுவி [illegible] ஒருத்தி மஞ்சளை [illegible] பற்றுமஞ்சள்பூசி" என்கிறாள். பாடியில்-பாவைமாரோடு. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களோடே. சிற்றில் சிதைத்து. தன்னை உபேக்ஷித்து விளையாடுகிறவர்களுடைய கொட்டகங்களை அழித்து. எங்கும் தீமைசெய்து திரியாமே. இப்படிகளிலே எங்கும் தீம்புகளைச்செய்து திரியாதபடியாக. இப்படி திரியக்கண்டிருக்கைபோலே ஏதாவதும் இவன்தானாகப்படாது. கற்றாத்தூளியுடை வேடர் கானிடை. முன்னிருக்கிறவர்களைத் தெரியாதபடி கன்றுகளினுடைய தூளியாலே வ்யாப்தமாய் [illegible] அடிச்சுப்பறிக்கும் வேடர் வர்த்திக்கிற காட்டிலே. கன்றின்பின் எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினேன். புறம்போனதையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஒழுகும்படிபண்ணும் கன்றுகளின்பின்னே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக என்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லே பாவமே. பூர்வவத். ... ... உ.

மூ.—நன்மணிமேகலை நங்கைமாரொடு நாடோறும்
பொன்மணிமேனி புழுதியாடித் திரியாமே
கன்மணிநின்றதிர் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
என்மணிவண்ணனைப் போக்கினேனெல்லேபாவமே. ந.

பதவுரை.

நன்— எனக்கு அநுபவிக்கலாம்படியான	நல்— லோகோத்தரமான

[illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible] — [illegible]

[illegible]

கான் அதரிடை — காட்டுவழியிலே

கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே

போக்கினேன் — ; எல்லே பாவமே.

[illegible] கண்மணியே [illegible] போ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போன்றிருந்தாய் [illegible] [illegible] [illegible] கண்மணியே [illegible] "கண்ணு [illegible]" [illegible] கன்றுகளை [illegible] கன்றுகளை [illegible] [illegible] என் மணிவண்ணனைப் போக்கினேன். [illegible] கன்றுகளின்பின்னே, [illegible] [illegible] எல்லேபாவமே. ... ... ௮.

௯.—வண்ணக்கருங்குழன் மாதர்வந்தலர்தூற்றிடப்
பண்ணிப்பலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
எண்ணற்கரியானைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. ௯.

பதவுரை.

வண்ணம் — [illegible]

[illegible] — [illegible]

குழல் — [illegible]

மாதர் — [illegible]

வந்து — [illegible]

அலர் தூற்றிட — [illegible]

பண்ணி — [illegible]

பாடி எங்கும் — இச்சேரியெங்கும்

திரியாமே — திரியாதபடி

கண்ணுக்கு — கண்களுக்கு

இனியானை — போக்யனாய்

எண்ணற்கு — 'இப்படிப்பட்டவன்' என்று நினைக்கைக்கு

அரியானை — அரியனானவனை

... காணிடைக்கன்றின்பின் - போக்கி
னேன். இப்படி ஆர்வபனானவனைக் காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன்.
எல்லேபாவமே. ... ... ௪.

மூ.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்க்
கோவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வுஞ்சிலையுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தெய்வத்தலைவனைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. ரு.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனை— நிர்வாஹகனானவனை
அ அ இடம்— மச்சு, மாளிகை முதலான அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— ஏகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்விடைப் பெண்களுக்கு
அணுக்கனாய்— அந்தரங்கனாய்
கோவ்வை கனி— கோவைக்கனியோடொத்த
வாய்— திருவதரத்தை
கொடுத்து — அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக் கொடுத்து
கூழமை செய்யாமே— கூழ்மைத்தனமடித்துத் திரியாதபடி
எவ்வும்— பயங்கரமாக
சிலை உடை } வில்லைக் கையிலேயுடைய
வேடர்— வேடர் திரிகிற
கானிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கினேன்; எல்லே பாவமே.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மாளிகை நிலவறை முதலான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு. அவ்வாயர்பெண்டிர்க்கணுக்கனாய். அவ்வவ ஸ்தலங்களிலிருந்த இடைப்பெண்களுக்கு அந்தரங்கனாய். அதாவது அவர்கள் (ர)புத்யநுகூலமாகத் தன்னைச் சமைத்துவைக்கை. கோவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்து. கோவைப் பழம்போலேயிருக்கிற திருவதரத்தை அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்கொடுத்து. கூழமை செய்யாமே. கூழ்மைத்தனமடித்துத் திரியாமே. கூழமையாவது- "உன்னையல்லதறியேன், உன்னாலல்லது தரியேன்" என்று † அவரவர்க்கே பற்றுனைப் பரிமாறுகை. எவ்வும் சிலையுடை வேடர்கானிடை. எவ்வும்சிலை யென்றது – "எவ்வும் வெவ்வேல்" என்னுமா போலே, கண்டவர்களுக்கு பயங்கரமாய்க்கொண்டு துக்கத்தைப் பண்ணுகின்றுள்ள சிலையெ

மு.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப்
படிறுபலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கடிறுபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லேபாவமே. ௬

பதவுரை.

வெண்ணெய் — வெண்ணெயை
மிடறு — கழுத்திலே
மெழுமெழுத்து ஓட — (உருக்காமல்) மெழுமெழுத்து உள்ளே போம்படி
விழுங்கி — அமுது செய்து
போய் — புறப்பட்டுப்போய்
பல — அனேகம்
படிறு — தீம்புகளை
செய்து — செய்து
இப்பாடி யெங்கும் — இச்சேரியெங்கும்
திரியாமே — திரியாதபடி
பல கடிறு — பல காட்டானைகள்
திரி — திரியாநின்றுள்ள
கான் அதரிடை — காட்டுவழியிலே
கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே
இடற — தட்டித் திரியும்படி
என் பிள்ளையை — என்னுடையனான கண்ணனை
போக்கினேன் எல்லே பாவமே.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய். இத்தால் - வெண்ணெய் விழுங்கும்போதை ஆதராதிசயம் சொல்லுகிறது. அதாவது - மற்ற பூராதிகள் அமுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலே இட்டுக்கொள்ளுமென்னு மென்ன மிடற்றுக்குக்கீழே விழுங்கினானென்கிறது; அங்ஙனன்றிக்கே, "தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய" என்றும், "தடாவினிலிருந்த வெண்ணெய்..." வெண்ணெயை வாரி விழுங்கிட்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெயினுடைய பசுமைத்தியைக்கண்டு ப்ரீயப்பட்டு அதிலே ஆதராதிசயத்தாலே திருக்கைகளைவிரித்து இரண்டையும் "கைகலந்துண்டான்" என்கிறபடியே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாரி அமுது செய்யும்போது ஒருபகுக்கையில்லாமையாலே மிடற்றிலூடு உருக்காமல் மெழுமெழுத்து உள்ளே போம்படியாயிருப்பது. ஆகையால் இது இவன் வெண்ணெய்க்குச் செய்திருக்குமிதே. இப்படி வெண்ணெயை அமுதுசெய்து, தம்பாக்கரங்களிற் காணும் இவன் திரிகிறதது வெண்ணெயேயிறே. * கட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணுங்காகனிறே.

“மை” என்றும் இவன் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது. இப்படிச் செய்து, இப்பாடியெங்கும் திரியாமே. ராசக்ரீடைக்கு அன்றிக்கே, ஒருத்திக்கு இரண்டாகத்தான் அன்றிக்கே, பரக்க வைக்கும் குப்பாய் ஒருகால் ஒருவனான இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும் இப்படித் திரியாதபடியாக. “அந்தணரோ மாதரோடை விட்டுப் பட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே இவன் இப்படிச் செய்யாநின்றால் பாம்பட்டு விளையாடுகை “ஊருடைய பிள்ளைகளும் வார்த்தைகளும் இப்படிச் செய்யப்பெற்றோம்” என்று இது தன்னைக்கண்டு உகந்திருக்குமவளிறே. ஆகையாலே இப்படித் திரியாதபடி போகவிட்டேனென்று க்லேசிக்கிறது.

கடுப்பவற்றின் கள்ளிகள் பலவுந் திரிகிற. “கெள்ளு” என்கிற பக்ஷத்தில், “கெழு” என்னுமாபோலே, கள்ளு என்கிற இத்தை, “கழு” என்கிறது. கருடனை “கருளன்” என்று டகாரத்துக்கு ளகாரமாகச் சொல்லுகிறாப்போலே, கள்ளியை “கழு” என்று ளகாரத்துக்கு டகாரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும் திரிகிற வென்னுகையாலே, “காட்டானைகள் ஆனைக்கன்றால் தடுக்கொட்டத்து விழவிட்டுக் கொல்லும்” என்று அஞ்சிச் சொல்லுகிறாள். கானதரிடை. காட்டுவழியிடத்திலே. அதாவது— செற்றுப்படாமையாலே இடமாய் வழியாய்ப்போக இடமற்றிருக்குமிறே. கன்றின்பின். அதிலும் தன்னிஷ்டத்திலே போய் மேய்கையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே அலைந்து போகாநிற்கும் கன்றுகளின் பின்னே திரியுமதுவே. இடறுமென்பிள்ளையைப் போக்கினேன். இப்படி கட்டிக்கொடுத்து விடும்படியாக குமாரனை என்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. ... ... சு.

மூ.—வள்ளிநுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்தூற்றிடத்
துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே
கள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. எ.

பதவுரை.

வள்ளி— இளங்கொடி போன்று
நுடங்கு— துவளாநின்றுள்ள
இடை— இடையையுடைய
மாதர்— பெண்களானவர்கள்
வந்து— ஓடிவந்து

திரியாமே— திரியாதபடியாக
கள்ளி— (மழையில்லாக் காலத்திலும் பசுமை மாறாத) கள்ளியானது
உணங்கும்— பால்வற்றி உலரும் படியாய்
வெம்— வெப்பத்தையுடைய

ழரோடு திரியாமே. இப்படி இவர்களெல்லாம் பழிதூற்றும்படி [illegible] இதுதன்னையே தனக்கேற்றமாகக்கொண்டு கர்வித்து, குழக்கன்றுகள் செருக்காலே அவ்வெ மாபோலே நிலத்தில் நிற்கமாட்டாதே துள்ளிக்கொண்டு விநோதித்து ஒ தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளான தோழன்மாரோடே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குவெங்கானதரிடைக் கன்றின்பின். அதாவர்ஷியாதும் பசுமையாறாத கள்ளியானது நிலவெம்மையாலே பால்வற்றிப் பசுமையழிந்து உலரும்படி அத்யுஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே, புள்ளின் தலைவனைப்போக்கினேன். பெரியதிருவடிக்கு நாயகனும் அவன்மேற்கொண்டு ஸஞ்சரிக்குமதொழிய ஒருகாலமும் கால்நடைதந்து திரியாதவனைப் போக்கினேன், எல்லேபாவமே. எ.

மூ.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால்
என்னிளங்கொங்கை யமுதமூட்டி யெடுத்தியான்
பொன்னடிநோவப்புலரியே கானிற்கன்றின்பின்
என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. அ.

பதவுரை.

பத்து இரண்டு திங்கள் — பன்னிரண்டு மாஸம்
வயிற்றில் கொண்ட — (பிள்ளைக்கு நலுக்கம் வாராமல்) வயிற்றிலே வைத்துக் கொண்ட
அப்பாங்கினால் — மிகப்பாங்காக நடத்திப் போந்த ஸ்நேஹத்தாலே
யான் — தாயான நான்
என் — என்னுடைய
இள — குழைந்திருக்கிற
கொங்கை அமுதம் — முலையின் பாலை
ஊட்டி எடுத்து — ஊட்டி வளர்த்து
என் — எனக்கு
இளஞ்சிங்கத்தை — இளஞ்சிங்கம் போன்றவனை
பொன் — ஸௌகுமார்யமுடைத்தான
அடி — திருவடிகள்
நோவ — நோம்படியாக
புலரி — விடியற்காலத்திலே
கானில் — காட்டிலே
கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன்; எல்லே பாவமே.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பன்னிருதிங்கள். (க) "த்வாதசே மாஸே" என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலே இவனும் பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணியிறே பிறந்தது. கர்ப்பிணிகளான ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய ஆதரத்தால், ஸ்திதி கமந சயநாதிகளால் கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு நலுக்கம்வாராதபடி பேணிக்கொண்டுபோருவர்களிறே; அப்படியே இவளும் பன்னிரண்டுமாஸமும் ஒருநலுக்கம் வாராதபடி பேணி தன் வயிற்றிலேவைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்நேஹவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்—பன்னிரு திங்கள்

கல்லென்னையாலே முள்ளம்பாய்ந்தது. ஊட்டியேத்தியோனொரு நிலத்தில் விடாமல் ஒக்கலையிலெடுத்துக்கொண்டு திரிந்து வளர்த்துவைத்தேனென்கை. பொன்னடிநோவப் புலரியேகானிற் கன்றின்பின். தண்ணியதாகையாலே கவிக்கு "பொன்னடி" என்னலாம்படி அழகிதாய் ஸ்பர்சமதுவாய் ஸௌகுமார்யமான திருவடிகள் கடினஸ்தலத்திலே நடக்கையாலே உளைந்து நோம்படியாக, விடியற்காலே காட்டிலே மேய்ச்சலுக்குப் புல்லுள்ளவிடத்திலே போகும் கன்றுகளின் பின்னே. என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேன். என்னுடைய பிள்ளையாய் நான் சீராட்டி வளர்க்கையாலே விறலுக்கு ஆலாபனையில் செருக்கித்திரிகிறவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே. ௮

௯.— குடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரனைநான்
உடையுங்கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடைக்
கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவக் கன்றின்பின்
கொடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே. ௯

பதவுரை.

குடையும்— (வெயிலுக்கு ரக்ஷகமான) குடையையும்
செருப்பும்— (கல்லுவெம்பரல் முதலியவற்றுக்கு ரக்ஷகமான) செருப்பையும்
கொடாதே— கொடாமல்
தாமோதரனை— வயிற்றில் தாம்புத் தழும்பையுடையனான கண்ணனை
நான்— தாயான நான்
உடையும்— (ஸ்பர்சமாத்ரத்திலே) பிளந்து கிடப்பனவாய்
கடியன— கூரியனவாய்க் கொண்டு
ஊன்று— காலிலே உறுத்துவனவாய்
வெம்— கால் வைக்க முடியாததான
பரற்கள் உடை— பருக்காங்கற்களையுடைத்தாய்
கடிய வெம்— அத்யுஷ்ணமான
கானிடை— காட்டிலே
கால் அடி நோவ— உள்ளடி நோம்படியாக
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
கொடியேன்— கடினசித்தையான நான்
என் இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா— ஒன்பதாம்பாட்டு. குடையும் செருப்பும் கொடாதே. வெயிலுக்கு ரக்ஷகமான குடையையும், அடிச்சூட்டுக்கும் முள்ளு முதலானவற்றுக்கும் ரக்ஷகமான செருப்பையும் கொடுத்துவிடாதே. தாமோதரனை நான். எனக்கு பவ்யனாய் நான் கட்டின கட்டு அவிழ்க்க மாட்டாமலிருந்த பிள்ளையானவனை நான். உடையுங் கடியனவூன்று வெம்பரற்களுடை. ஸ்பர்சத்தாலே தான் உடைந்துகிடப்பதாய், கூரியதாய்க்கொண்டு காலிலேவூன்றுவனவாய், கால்

இன்தமிழ்மாலைகள் வல்லவர்க்கிடரில்லையே. ௰.

பதவுரை.

என்றும்— எப்போதும்	திகழ்— ஒளிவிடாநின்றுள்ள
எனக்கு— அடியேனுக்கு	மாடம்— மாடங்களையுடைய
இனியானை— இனியவனாய்	புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளவர்களுக்கு
என்— எனக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானுமாய்	கோன்— நிர்வாஹகனான
மணிவண்ணனை— நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனை	பட்டன்— பெரியாழ்வார்
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே	சொல்— அருளிச்செய்ததாய்
போக்கினேன்— காட்டிலே போகவிட்டேன்	இன்— போக்யமாயிருக்குமவை
என்று— என்று	தமிழ்மாலை— தமிழ்த்தொடைகளான இவற்றை
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி	வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
கழறிய— மனம் வருந்திச் சொன்ன சொற்களை	இடர்— துக்கமொன்றும்
பொன்— பொன்னாலே செய்யப்பட்டதாய்	இல்லை— இல்லையாய்ப் போம்.

வ்யா. என்றுமெனக்கினியானை. இப்போது பிரிவுண்டாகிலும், எல்லாக்காலத் திலும் எனக்கு [illegible]. என்மணிவண்ணனை. எனக்கு அந்தரங்கனாய் நீல ரத்னம்போன்ற வடிவையுடையவனை. கன்றின்பின்போக்கினேனென்றசோதைகழறிய. "பிள்ளை [illegible] கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன்" என்று யசோதைப்பிராட்டி க்லேசப்பட்டு ச்சொன்னதை. பொன்திகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல். பொன்னாலே செய்யப் பட்டு விளங்காநின்றுள்ள மாடங்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹ கரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த. இன்தமிழ்மாலைகள். [illegible] தொடைகளான இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு [illegible] வருத்தமொன்றுமில்லை. ... ... ௰.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அவதா.— அஞ்சநப் பன்மணி வண்ணம் அவ்வுரு [illegible]

[illegible]
இவனை எதுக்காகப் போகவிட்டேன் என்றும், அவன் அலைப்படுத்தையும் நோக்கிவிட்டதின் கொடுமைகளைப் பற்றி நினைத்து, இப்படி வருகிறவனைக் கண்டு இந்தக்கொடியகாட்டிலே கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன் என்றும் கிலேசித்துச் சொன்ன ப்ரகாரங்களை, தாமும் அப்படியே அவனைக்குறித்துப் பேசி யநுபவிக்கிறார் இன்றுமுதல்; கன்றுகளை மேய்த்து மீண்டு வருகிறபோது அவன் [illegible] அவனுடைய திருமேனியையும் அலங்காரத்தையும் கண்டு ப்ரீதையாய், அவனை [illegible] கொண்டாடி, லோகத்திலே என்னைப்போல் பிள்ளைபெற்றார் இல்லையென்பதும்; [illegible] என்னைக் கன்றுமேய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலே கடினசித்தையா யிருப்பாரொருத்தியுமில்லையென்பதும்; உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம் [illegible], தோடத்தக்கனை [illegible], [illegible] கொண்டு [illegible] யாலே திருவடிகளும் வெதும்பியிருக்கிறதாக [illegible] தாங்கவொண்ணாதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டு சொல்லி, “கன்று [illegible] கன்றின்பின் போக்கினேன் [illegible]” என்றாற்போலே தான் செய்தவையும் நினைத்துக் கற்பித்த ப்ரகாரங்களை யெல்லாம் தவன்தாயாராய்க்கொண்டு, தம்முடைய ப்ரேமத்தினாலே தாமுமவனைக்குறித்து அப்படியே பேசி, அநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—சீலைக்குதம்பையொருகா தொருகாது செந்நிறமேற்றோன்றிப்பூக்
கோலப்பணைக்கச்சுங் கூறையுடையுங் குளிர்முத்தின் கோடாலமும்
காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தைவந்து காணீர்
ஞாலத்துப்புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றாருமில்லை. க.

பதவுரை.

ஒரு காது— ஒரு காதிலே
சீலை குதம்பை— சீலைத் தக்கையையும்
ஒரு காது— மற்றொரு காதிலே
செந்நிறம் மேல் தோன்றிப்பூ— செங்காந்தள் பூவையும்
கூறை உடையும்— திருமேனிக்குத் தகுதி
குளிர்— குளிர்ந்திரா நின்ற
முத்தின்— முத்தாலே தொடுக்கப்பட்டதாய்
கோடு— பிறைபோலே வளைந்திருக்கிற
ஆலமும் — ஹாரத்தையு மணிந்து கொண்டு
காலி பின்னே— கன்றுகளின் பின்னே

வ்யா. முதற்பாட்டு. சீலைக்குதம்பை. ஒருகாதிலே சீலைக்குதம்பை, ஒருகாதிலே சிவந்தநிறத்தையுடைய மேல்தோன்றிப்பூ. இரண்டுகாதிலும் சீலைக்குதம்பையிட்டு விட, அதிலே ஒருகாதிலதைக் கழற்றிப்போகட்டுச் செங்காந்தள்பூவை யிட்டுக்கொண்டிருந்தானாய்த்து. கோலப்பணைக் கச்சுங்கூறையுடையும். திருமேனிக்குத் தகுதியாகச்சாத்தின பரிவட்டமும், அதுக்கு ஏற்றதாய் அதின்மேலேசாத்தின தர்சநீயமாய்ப் பெரிதான கச்சும். குளிர்முத்தின் கோடாலமும். குளிர்ந்த முத்தாலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறைபோலே வளைந்திருக்கிற ஹாரமும். "ஆரம்" என்கிறவிது "ரேபலயோரபேத:" என்கிற ந்யாயத்தாலே "ஆலம்" என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, "ஆரம்" என்று பாடந்தானாகவுமாம். காலிப்பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர். "காலி" என்கிறவிது ஜாதிப்பேரானபடியாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை வயிறுநிறைய மேய்த்து அவற்றை முன்னடக்கவிட்டு தான்பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணுங்கோள். "சீலைக்குதம்பை" இத்யாதியாற் சொன்ன வொப்பனையைச் சொல்லுகிறது "இங்கு வேஷம்" என்கிறது. காணீரென்கிறது — கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படிவந்து காணுங்கோளென்கை. ஞாலத்து இத்யாதி. பிள்ளைவாசியறியும் குணபூர்த்தியுடையவர்களே! லோகத்தில் புத்ரனைப்பெற்றவர்களில் "நல்லபிள்ளைபெற்றவள்" என்று சொல்லத்தக்கவள் நானே, மற்றொருவருமில்லை. "என்னநோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்று கொண்டாடப்பட்டார் என்னையொழிய மற்றொருவருண்டோவென்கை. ... ... க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. "காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்" என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடிவையும் அலங்காரத்தையும் தானநுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினளாயிற்று கீழ்நின்றது; இது, அவனை எதிரே சென்று அணைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே அவன் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது. ... ... *

மூ.—கன்னிநன்மாமதிள் சூழ்தரு பூம்பொழிற்காவிரித் தென்னரங்கம்
மன்னியசீர் மதுசூதனா கேசவா பாவியேன்வாழ்வுகந்து
உன்னை யிளங்கன்றுமேய்க்கச் சிறுகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தேன்
என்னின்மனம்வலியா ளொருபெண்ணில்லை என்குட்டமேமுத்தந்தா உ

மன்னிய— பொருந்தி வாழுகிற
சீர்— கல்யாண குணயுக்தனாய்
மதுசூதனா— மதுவை நிரசித்தவனாய்
கேசவா— அழகிய மயிர்முடியை யுடைய வனானவனே!
பாவியேன்— பாவியான நான்
வாழ்வு— நற்குடிக்கேற்ற கன்றுமேய்க்கை முதலிய வாழ்வை
உகந்து— விரும்பி
உன்னை— இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம் ஆளல்லாத உன்னை
ஒருப்படுத்தேன் — அவற்றின் பின்னே போகவிட்டேன்;
என்னில்— (இங்ஙனே செய்து பொறுத்திருந்த) என்னிலுங்காட்டில்
மனம் வலியாள்— நெஞ்சுர முடையவளான
ஒரு பெண்— ஒரு பெண்
இல்லை— இவ்வுலகத்திலில்லை;
என் குட்டனே— என் பிள்ளாய்
முத்தம் தா— முத்தம் கொடு
என்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. கன்னிமதிள் இத்யாதி. அழிவில்லாததாய் அதிமனோஹரமாய் அரணாகப் போரும்படியான பெருமையை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டு, நித்ய வஸந்தமான திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவிரியாகிற மஹாநதி பெருங்கூடித் தெற்குத்திக்குக்கு ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள ஸ்ரீரங்கத் திருப்பதியிலே யாவரும் விஸ்மயப்படும்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணயுக்தனாய், ஆச்ரித விரோதிகளை மதுவை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துப் போகடுமவனாய், அவர்களுக்கு மங்களாவஹமாம்படி ப்ரசஸ்தமான திருக்குழலையுடையனாயிருக்கிறவனே. பாவியேன் வாழ்வுகந்து. உன்னுடைய வருமை பெருமையும் ஸௌகுமார்யமுமறியாத பாபியான நான் ஜாத்யுசித தர்மாநுஷ்டானமாகிற வாழ்வையுகந்து. உன்னை. இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம் ஆளல்லாதவுன்னை. இளங்கன்று மேய்க்க. அவ்யுத்பன்னமதியாக உன்னைப்போலே, பறித்துக்கசக்கித் தின்னவேண்டும்படியான இளங்கன்றுகளை மேய்க்கும்படியாக. சிறுகாலேயூட்டி யொருப்படுத்தேன். அவற்றை மேய்க்கப் போங்காலமான விடிவோரே "நீ வருமளவும் உனக்கு தாரகமாக வேணும்" என்று ஊட்டி அவற்றின்பின்னே போகவிட்டேன். என்னில் மனம்வலியாளொரு பெண்ணில்லை. இப்படி உன்னைப்போகவிட்டுப் பொறுத்திருந்த வென்னிற்காட்டில் நெஞ்சுரமுடையாளொரு பெண் லோகத்திலில்லை. வேறுசிலராகில் நெஞ்சழிந்து விழுந்துவிடார்களோ வென்கை. என்குட்டனே முத்தம்தா. என்னுடைய சிறுப்பிள்ளையானவனே முத்தம் தாவென்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறாள். முத்தம் - அதரம். ... ... ௨.

மூ.—காடுகளூடுபோய்க் கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடிக்கார்க் கோடற்பூச்
சூடிவருகின்ற தாமோதரா கற்றுத்தூளி காணுன்னுடம்பு
பேடைமயிற்சாயல் பின்னை மணாளா நீராட்டமைத்து வைத்தேன்

தாமோதரா— தாமோதரனே!
உன்— உன்னுடைய
உடம்பு— திருமேனியடங்கலும்
கன்று— கன்றுகளால் கிளப்பப்பட்ட
தூளிகாண்— தூளி படிந்து கிடக்கிறது காண்;
மயில் பேடை— பெண்மயில் போன்ற
சாயல்— சாயலையுடைய
பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

மணாளா— மணவாளனே!
நீர் ஆட்டம் அமைத்து வைத்தேன்;
ஆடி— நீராடி
அமுது செய்— அமுது செய்தருளாய்;
அப்பனும்— உன் தமப்பனாரும்
உன்னோடு உடனே— உன்னோடு கூடவே
உண்பான்— உண்பதாக இருந்து
உண்டிலன்— இதுவரை உண்ணவில்லை,
தாமதம் செய்யாமல் நடக்கவேண்டும்.

* கார்— கறுப்பான, பெருமையான.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. காடுகளூடுபோய். கன்றுகளைப் புல் இடந்தண்ணீர் முதலா விடம் பார்க்கைக்காகவும், அவை மேய்க்கைக்காகவும், நன்று ... ... மையை பட்டிருக்குமுள்ள காடுகளுக்குள்ளே போய். கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடி. கன்றுகளை மேய்த்து, அவை கைகழிந்துபோகாமல் மறிக்கைக்காக முன்னே ஓடி. கார்க்கோடல்பூச்சூடி வருகின்ற. அவை வழியாக மேய்ந்து ... ... கறுத்த, பெரிய கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வாராநின்ற. தாமோதரா. முன்பு தனக்கு யசோதை கட்டின பந்தத்தை யுணர்த்துகிறாள் - ... ... க்காக. கற்றுத்தூளிகாணுன்னுடம்பு. கன்றுகளினுடைய ... ... அந்த தூளி மேலிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனியெங்கும். பேடை மயிற்சாயல் பின்னைமணாளா. மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே. இத்தால் - ஜாத்யுசித கர்மாநுஷ்டானத்தால்வந்த தூளியானவையாலும், அதுதான் ... ... வார்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் ... ... நப்பின்னை போகத்துக்குப் பாங்கு ... ... கிறாள். நீராட்டமைத்துவைத்தேன். நீராடுகைக்கு வேண்டுவன ... ... தேன். அதாவது - * எண்ணெய்ப் புளிப்பழம் கொண்டிங்கெத்தனையும், * கார்ச்சிலா ... ... நெல்லிக்கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையிறே. ஆடியமுதுசெய். இவைபோலே ... ... அமுதுசெய்யப் பெறாதே, நீராடி அமுது செய்யவேணும். அப்பனுமுண்டிலன் உன்னோடுடனே யுண்பான். "உன்னோடுடனே யுண்ணவேணும்" என்று உன்கள் தமப்பனாரும் உண்டிலர். ஆனபின்பு, காலவிளம்பம் பண்ணாதே கடுக அமுது செய்யென்கை......௩.

மூ.—கடியார்பொழி லணிவேங்கடவா கரும்போரேறே நீயுகக்கும்
குடையுஞ்செருப்புங் குழலுந்தருவிக்கக் கொள்ளாதே போனாய்மாலே

நீ உகக்கும்— நீ உகக்குமவையான
குடையும்— குடையையும்
செருப்பும்— செருப்பையும்
குழலும்— வேய்ங்குழலையும்
தருவிக்க— தருவிக்கச் செய்தேயும்
கொள்ளாதே— (அவற்றைக்) கொள்ளாமல்
போனாய்— கன்று மேய்க்கப் போனவனே!
கடிய வெம்— மிகவும் வெவ்விதான
கானிடை— காட்டிலே

அடியும்— திருவடிகளும்
வெதும்பி— கொதித்து
உன்— உன்னுடைய
கண்கள்— கண்களும்
சிவந்து ஆய்— சிவந்ததாகி
அசைந்திட்டாய்— இளைத்தாய்;
நீ எம்பிரான்— நீ என் நாயனன்றோ
என்று மனம் தளர்ந்து சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. கடியார்ப்பொழில். கடி— பரிமளப்ரசுரமான பொழில்களையுடைத்தாய் அழகியதாயிருக்கிற திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே. கரும்போரேறே. அழுத்த நிறத்தையுடைத்தாய், செருக்காலே எதிரே போருகிற ஸ்வைரத்திலே திரியும் ரிஷபம்போலே, திருவாய்ப்பாடியை யுன்வடியே நடத்தி, மேனாணிப்புத் தோற்றத் திரிகிறவனே. "பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு" என்னக்கடவதிறே. நீ யுகக்குமித்யாதி. நீ யுகக்குமவையான வர்ஷாதபவாரணமான குடையும், கண்டகாதி பரிஹாரகமான திருவடிநிலைகளும், கன்றுகளையழைத்து மேய்க்கைக்கும் அழைக்கைக்கு முறுப்பாக ஊதுகைக்குடலான வேய்ங்குழலும் தருவிக்கச்செய்தே இவற்றைவாங்கிக்கொள்ளாதே, கன்றுகள் மேய்க்கையில் வ்யாமோஹத்தாலே போனவனே. கடியவெங்கானிடைக் கன்றின்பின்போன. மிகவும்வெம்மையையுடைத்தான காட்டிலே கன்றுகள்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்துபோன. சிறுக்குட்டச் செங்கமலவடியும் வெதும்பி. சிறுப்பின்னையான உன்னுடைய சிவந்தகமலம்போன்ற திருவடிகளும் கொதித்து. செங்கமலவடியென்கையாலே— திருவடிகளினுடைய மென்மை குளிர்த்தி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவடிகள் குடையும் செருப்புமின்றிக்கே கடியவெங்கானிலே திரிந்தால் வெதும்பச்சொல்லவேண்டாவிறே. உன் கண்கள் சிவந்தாய். கால்கொதித்தால் கண்கள்சிவக்கை நிச்சிதமிறே. அதுக்குமேலே, கன்றுகளுக்கு மேய்ச்சற்றலைபார்க்கை, அவற்றின் வயிற்றிலே நிறைவுகுறைவு பார்க்கை, "துஷ்டம்ருகங்கள் வருகிறதுண்டோ" என்று சுற்றும்பலகாலும் பார்க்கை, கைகழியப்போனவையுண்டோ வென்று மறிக்கைக்குப்பார்க்கை முதலாக ஒரொன்றிலே ஊன்றப்பார்க்கையாலும் திருக்கண்கள் சிவக்குமிறே. அசைந்திட்டாய்நீ எம்பிரான். இளைத்திட்டாய்நீ என்னுடையனே. திருவடிகள்வெதும்பித் திருக்கண்கள் சிவந்தவளவேயோ, ஊருக்குள்ளே திரியும்போது "கரும்போரேறு" என்னும்படி புஷ்கலமான வடிவையுடையனாய்ச் செருக்கித்திரியக்கடவநீ போய இளைத்துவிட்டாயென்று வெறுத்துச் சொல்லுகிறாள். ... ... ௪.

முன்— பாரதயுத்தத்தில்
பாஞ்சசந்யத்தை — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
வாய் வைத்த—வாயில் வைத்து ஊதின
போர் ஏறே— யுத்தோந்முகமான ரிஷபம் போன்ற கண்ணனே!
என்— எனக்கு விதேயனாய்
சிறு ஆயர் சிங்கமே— இடையர்களுக்குச் சிங்கக்குட்டி போன்றவனே!
சீதை மணாளா— ஸீதாவல்லபனே!
சிறு குட்டச்— சிறுப்பிள்ளையாய் (இருக்கச்செய்தேயும்,)
செங்கண் — செந்தாமரைப் போன்ற கண்ணையுடையனாய்

[illegible] திருப்பவளமும்
சிறு— உன் [illegible]
பத்திரமாம் இவை— [illegible]
[illegible] இவைகளும்
கட்டியின் மேல்— கட்டில் மேலே
வைத்துப் போய்— வைத்து மறந்துபோய்
கன்று— கன்றுகள் மேய்க்கிற
ஆயரோடே— இடைப்பிள்ளைகளோடே
நீ— நீ
கன்றுகள் மேய்த்து— கன்றுகளை மேய்த்து
உடன் கலந்து— அவர்களோடே சேர்ந்து
வந்தாய் போலும்— வந்தாய் போலும்,
என்று உகக்கிறாள்.

வ்யா. இந்தப்பாட்டில். பர்த்ருதியாக. (க) “ [illegible] ” என்கிற படியே உனக்கு ப்ராணபூதரான பாண்டவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவே (உ) “ [illegible] ” என்னும்படி உனக்கு சத்ருக்களான துர்யோதனாதிகள் (ங) “ [illegible] ” என்கிறபடியே இதினுடைய த்வனியைக் கேட்டு நடுங்கும்படியாக பாரத ஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதி, யுத்தோந்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்குத் தோற்ற நின்றவனே. என்சிற்றாயர் சிங்கமே. எனக்குப் பவ்யனாய் “ [illegible] பிள்ளைகள் ” என்கிற சிறுப்பிள்ளைகளோடே [illegible] சிங்கக்குட்டி போலே செருக்குத் தோற்ற விளையாடித் திரிகின்றவனே. சீதைமணாளா. ப்ராதிகூல்ய ரஸமும் அநுகூல ரஸமும் கண்டால் (ச) “ [illegible] ” என்கிறபடியே, உகந்தருளுக்கும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு வல்லபனானவனே. சிறுக்குட்டச் செங்கண்மாலே. சிறுப்பிள்ளையாயிருக்கச் செய்தேயும் [illegible] “ [illegible] வல்லமாத்யன் ” என்று தோற்றும்படியிருக்கிறவனே. சிற்றிடையும் வடிவும். உன் [illegible] வடிவுக்குத் தகுதியான திருப்பரிவட்டமும் உன் திருக்கைக் கட்டின [illegible] மாகிற இவற்றைக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற த்வரையாலே [illegible] போனாரைப் போலே, கண்வளர்ந்தருளின கட்டிலின்மேலே வைத்து மறந்துபோய். கற்றாயரோடு நீ கன்றுகள்மேய்த்து. கன்றுகள் மேய்க்கிற இடைப்பிள்ளைகளோடே நீ கன்றுகளை

அஞ்சுடர் — அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழி — திருவாழியை
உன் — உன்னுடைய
கையகத்து — திருக்கையிலே
ஏந்தும் — ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற
அழகா — அழகையுடையவனே!
நீ — நீ
பொய்கை — நச்சுப் பொய்கையிலே
புக்கு — அவகாஹித்து
நஞ்சு உமிழ் — விஷத்தை உமிழாநின்ற
நாகத்தினோடு — காளியநாகத்தோடே
பிணங்கவும் — போர் செய்தபோதும்
நான் — தாயான நான்
உயிர் வாழ்ந்திருந்தேன் — ப்ராணனைத் தரித்திருந்தேன்;
என்னை — என்னை
என் செய்ய — எதுக்காக
வயிறு மறுக்கினாய் — வயிறு குழம்பப்பண்ணினாய்?
ஏதும் — சிறிதும்
ஓர் அச்சம் — ஒரு பயம்
இல்லை — உனக்கில்லை;
காயாம்பூ — காயாம்பூவைப் போன்ற
வண்ணம் — நிறத்தை
கொண்டாய் — உடையவனே!
கஞ்சன் — கம்ஸனுடைய
மனத்துக்கு — மனஸ்ஸுக்கு
உகப்பனவே — ப்ரியமானவற்றையே
செய்தாய் — செய்து போரா நின்றாய்.

வ்யா. அஞ்சுடராழி. அஞ்சுடரித்யாதி. உன் திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகமான அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை, வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவனே. நீ பொய்கை புக்கு. * கருநாமிடம் பொருந்து. கைநிற்கும் பரிகாரமுண்டாயிருக்க, இவற்றை யில்லாதாரைப் போலே நீ உன்னுடைய பார்த்தவத்தைப் பாராமல் நச்சுப்பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு. நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர்வாழ்ந்திருந்தேன். க்ரோதத்தாலே மேன்மேலென நஞ்சை யுமிழாநின்றுள்ள காளியனுடைய பக்கத்தோடே, அது தன்னுடலாலே உன்னைக் கட்ட, அத்தையுதறிப்போகட்டு, அதனுச்சியிலே நீ அதின்வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றடிக்கவும் வாயாலே ரத்தம் கக்கும்படியாக, இப்படியாய்க்கொண்டு அதோடேயும் பிணங்கின போது நான் ப்ராணனோடே யிருந்தேனிறே. என்செய்ய வென்னை வயிறு மறுக்கினாய். எதுக்காக என்னை யிப்படி வயிறு மறுக்கப் பண்ணினாய். ஏதுமோரச்சமில்லை. இப்படி ஸாஹஸப்ரவ்ருத்தி செய்தால் "உனக்குத்தான் ஒரு தீங்குவரும்" என்றுதல், "எனக்கு வயிறெரியும்" என்றுதல், "லோகாபவாதமுண்டாகல் பொறாது" என்றுதல், உனக்கு ஏகதேசமும் ஒரு பயமில்லை. கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய். "உனக்கேதேனுமொரு

பதவுரை.

பன்றியும்— வராஹரூபமாயும்
ஆமையும்— கூர்மரூபமாயும்
மீனமும் ஆகிய— மத்ஸ்யரூபமாயும் பிறந்தருளினவனும்
பாற்கடல்— க்ஷீராப்தியைப் போன்ற
வண்ணா— திருநிறத்தையுடையவனே!
உன் மேல்— உன்மேலே பகைமையுடையதாக
கன்றின் உரு ஆகி— கன்றின் வடிவத்தைக் கொண்டு
மேய்— கன்றுகள் மேய்கிற
புலத்து— நிலத்திலே
வந்த— வந்து கலந்து நின்ற
கள்ளம்— க்ருத்ரிமச் செயல்களையுடைய
அசுரர் தம்மை— அசுரர்களை
சென்று— அவர்கள் நின்றவிடத்திலே 'அசுரர்' என்றறிந்து சென்று
சிறு கைகளாலே— சிறிய கைகளாலே
பிடித்து— கன்றாய் நின்ற அசுரனைப் பிடித்து
விளா— அசுரனான விளாவினுடைய
காய்— காய்க்குப்படி.
எறிந்தாய் போலும்— எறிந்தாய் போலாம்!
என் பிள்ளைக்கு— என் பிள்ளை திறத்தில்
தீமைகள்— தீம்புகளை
செய்வார்கள்— செய்யக் கோலினவர்கள்
அங்ஙனம்— அப்போதும்
அங்ஙனம் ஆவர்கள்— அப்படியே பட்டுப் போகக்கடவர்கள்
என்று அகம் கொதித்துச் சீறிச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பன்றியுமாமையுமீனமுமாகிய. பூமியைக் காணப்பண்ணின வராஹ முமம், மந்தரதாரணமான கூர்மமும், ப்ரளயார்ணவமான மத்ஸ்யமுமான. இத்தால்- அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானத்தைப் பொகட்டு திர்யக்ஜாதியாகக்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணியருளின சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. வராஹாவதாரத்தை முற்படச் சொல்லிற்று- ப்ரளயார்ணவ மக்னையான பூமியை எடுத்த வென்றிக்கே, மண்ணாசையாலவதாரமான தேதானெடுக்க ப்ரீதிக்கைக்காக தத்தத் பாவங்களை உடைத்தாக்க வேண்டியதற்கு. "ஏனத்துருவாயிடந்தபிரான்-ஞானப்பிரான்" என்றாரிறே ஆழ்வார். திருமங்கையாழ்வாரும் "ஏனத்தினுருவாகி நிலமங்கை எழில்கொண்டான்" என்றருளிச்செய்தார், "ஞானத்தின்னொளியுருவை" என்றாரிறே. இவர்தாமும் "எயிற்றிடை மண்கொண்ட எந்தை இராப்பகலோதுவித்து" என்றுமேலே அருளிச்செய்கிறாரிறே. பாற்கடல்வண்ணா. பாற்கடல்போலே வெளுத்திருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடையவனே. இத்தால்- "பாலின்நீர்மை" என்கிறபடியே

அவர்கள் செய்த வைஷம்யங்களை [illegible] வந்தது. விளங்கா பெற்றாய்போலும். அவையாவன் [illegible] தெய்வத்தின் ஆனைய காப்பிருக்க, எதிரொன்னப்போலே, ஆச்ரிதர்களுக்கு இரண்டும் புகுந்து போகட்டாயோதான் என்றவாறு "எதிர்த்தென்காண்" என்று சொல்லலாம்; என்கிறார். என்னுடைய பிள்ளைக்குத் தீமைசெய்வதாக் கொள்ளவர்கள் என்றும் அப்படியாய் போவார்களென்று நெஞ்சில் கொள்ளல்லே [illegible]. அங்ஙனமன்றே அப்படியேயாவர்களென்றறியாய், அவ்விடமும் என்றுபோலே [illegible]. ... ... ள,

மு.—கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன் கேசவா கோவலரிந்திரற்குக்
காட்டிய சோறுங்கறியுந்தயிருங் கலந்துடனுண்டாய் போலும்
ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கொண் டொருபோது மெனக்கரிது
வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவாவுன்னை யஞ்சுவனின்றுதொட்டும். அ,

பதவுரை.

கேசவா — கேசவனே!
கேட்டு அறியாதன — இதற்குமுன் ஒரு காலத்தில் கேட்டறியாத வார்த்தைகளை
கேட்கின்றேன் — இப்போது கேளாநின்றேன்;
கோவலர் — இடையர்கள்
இந்திரற்கு — இந்திரனுக்காக
காட்டிய — அனுப்பின
சோறும் — சோற்றையும்
கறியும் — அதற்குத்தக்க கறிகளையும்
தயிரும் — தயிரையும்
கலந்து — சேரக்கலந்து
உடன் — ஒன்றும் சேஷியாதபடி
உண்டாய் போலும் — உண்டாயென்றான்;
(இப்படி புண்ணவல்ல உனக்கு,)

ஊட்ட — [illegible] ஊட்ட
முதல் இலேன் — கைம்முதலுடையேனல்லேன்;
உன்றன்னை கொண்டு — உன்னை வைத்துக்கொண்டு
ஒரு போது — ஒரு வேளையும்
எனக்கு — எனக்கு
அரிது — அறவரிது;
வாட்டம் இலா — ஒருபோதும் வாடாத
புகழ் — புகழையுடைய
வாசுதேவா — வசுதேவர் திருமகனே!
உன்னை — உன்னைக் குறித்து
இன்று தொட்டும் — * கேட்டறியாதன கேட்ட இன்று முதலாக
அஞ்சுவன் — பயப்படாநின்றேன்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கேட்டறியாதனவித்யாதி. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரண

தென் பகலின் று கன்றைப் பாலனத்தை வெல்லார் புற்றவை வலித்துாய் நிற்கான்" என்று பலரும் வந்து சொல்லாநின்றார்கள், "அப்படிச் செய்தானோதான்" என்ன; நிறுத்தாறுப் நின்றவாறே ஊட்டமுதலிலை னுன்றன்னைக்கண்டொருபோது மெனக்கிது. என்கிறாள். அதாவது - இப்படிப் புண்ணை வல்லவனுக்கு கண்டாறு பேப்பாதூட்டத்தக்க முதலுண்டோ வல்லேன்; இப்படி விருக்கிற வுன்னைக்கண்டேன் இருநின்று போனதுபற வளியதன்மைக. வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா. ஒருகாலும் வாட்டமின்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லும்படி. யான புகழையுடைய வஸுதேவர் புத்ரனே, இப்படிக்கொத்த வ்யாபாரங்களால் உன்புகழுக்கு ஒருவாட்டம் வாராதிருப்பதே நற்று என்று கருத்து. உன்னையஞ்சுவனின்று தொட்டும். இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷத்வத்தைச் செய்த வுன்னைக்குறித்து, இன்னமேது செய்யத்தேடுகிறாய், உன்புகழுக்கு வாட்டம் வாராதிருந்தாலென்று, கேட்டறியாதன கேட்டவின்று தொடக்கமாக நானஞ்சாநின்றேனென்கிறாள். ... ...அ

மூ.—தின்னார்வெண் சங்குடையாய் திருநாட்டிருவோணை மின்றேழுநாண்முன்
பண்ணேர்மொழியாரைக் கூவிமுளையட்டிப் பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்
கண்ணாலஞ்செய்யக் கறியுங்கலத்ததரிசியு மாக்கிவைத்தேன்
கண்ணா நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய்திங்கேயிரு.கூ.

பதவுரை.

இன் ஆர்— ப்ரதிகூலர்களால் நிலை பேராமல் நின்று முழங்கும் திண்மையைப் படைத்தாய்
வெண்— வெண்மையை யுடைத்தான
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
உடையாய்— திருக்கையி லுடையவனே!
திருநாள்— நீ பிறந்த திருநக்ஷத்ரமான
திருவோணம்— திருவோண நக்ஷத்ரம்
இன்றேழுநாள்— இன்றைக்கேழாநாள்

ஆகையாலே,

முன்— அதற்கு முன்னே
பண்— பண்ணோடே கூடின
ஏர்— அழகிய
மொழியாரை— மொழியையுடையவர்களை

கண்ணாலம்— திருக்கல்யாணம்
செய்ய— திருவோணத்திருநக்ஷத்ரத்துக்குச் செய்வதாக
கறியும்— கறியமுதுகளும்
அரிசியும்— அமுதுபடிகளும்
கலத்ததாக்கி வைத்தேன் — பாத்ரஸ்தமாக்கி வைத்தேன்
கண்ணா— எனக்கு கண்ணாயிருக்குமவனே
நீ— கன்றுகள்மேய்க்கப்போம், நீ
நாளைத்தொட்டு— நாளைமுதலாக
கன்றின்பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போகேல்— போகாதேகொள்
கோலம் செய்து— அலங்காரம் செய்து

யையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. திருநாள் திருவோணமின்றேழு நாள். நீ பிறந்த திருநக்ஷத்ரமான திருவோணம் இற்றைக்கேழாநாள். முன்னித்யாதி. ஆகையாலே அதுக்குடலாக முன்னே பண்ணோடே கூடின அழகிய மொழியையுடையவர்களை யழைத்துத் திருமுளைசாத்தி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவித்தேன். கண்ணாலமித்யாதி. திருவோணத் திருநக்ஷத்ரத்துக்குத் திருக்கல்யாணம் செய்வதாக கறியமுதுகளும் அமுதுபடிகளும் சேர்த்து பாத்ரங்களிலடக்கிவைத்தேன். கண்ணே. எனக்குக் கண்ணாயுள்ளவனே. நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின்போகேல். "ஜாத்யுசிதமான தர்மம்" என்று கன்றுகள் மேய்க்கப்போம் நீ, நாளை முதலாகக் கன்றுகளின்பின்னே போகாதேகொள். கோலஞ்செய்திங்கேயிரு. ஆபரணங்களால் வந்த சோபையை யுடையவனாய்க்கொண்டு அகத்தைவிட்டுப் போகாமல் இங்கேயிருவென்று அநுவர்த்தந பூர்வகமாக நியமித்துச் சொல்லுகிறாள். ... ...௯.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—புற்றரவல்குல் அசோதைநல்லாய்ச்சி தன்புத்திரன் கோவிந்தனைக்
கற்றினமேய்த்துவரக் கண்டுகந்தவள் கற்பித்தமாற்றமெல்லாம்
செற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலிணை காண்டார்களே. ௰.

பதவுரை.

புற்று— புற்றிலேவாழுகிற
அரவு— பாம்பின் படத்தை யொத்த
அல்குல்— நிதம்பத்தை யுடையளாய்
அசோதை— யசோதை யென்னும் பெயரை யுடையளாய்
நல்— பிள்ளை திறத்தில் மேன்மையுடையளாயிருக்கிற
ஆய்ச்சி— ஆய்ச்சியானவள்
தன்— தன்னுடைய
புத்திரன்— பிள்ளையாய்
கோவிந்தனை— பசுக்களை ரக்ஷிக்கையால் வந்த கோவிந்தனென்னும் திருநாமத்

உகந்து— மனமகிழ்ந்து
அவள்— அவள்
கற்பித்த— அவனைக்குறித்து இன்னபடியின்னபடி செய்யென்று கற்பித்த
மாற்றமெல்லாம்— சொல்லுகளெல்லாவற்றையும்
செற்றம் இலாதவர்— தாம்செய்யும் செய்கைகளில் அஸூயை யில்லாதவர்கள்
வாழ்தரு— வர்த்திக்கிற
தென்— அழகிய
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த

வ்யா. புத்ரவித்யாதி. தன் நிலத்திலே பிறந்த வனதுளைப்பூசங்க ளொளியையும் கொழுமையையுமுடைத்தான ஆம்பலுடைய பணைபோலேயிருக்கிற நிறமுடையதேசத்தையுடையளாய், "யசோதை" என்கிற திருநாமத்தையுடையளாய், புத்ரவிஷயத்தில் ஸ்நேஹத்தையுமுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவள். தன்புத்திரன் கோவிந்தனை. தன் புத்ரனை கோவிந்தனை. இவனுக்குப் புத்ரனையாலேயிறே, கோவிந்தனுக்குத்தான் பெற்றது. க்ருஷ்ணனை யென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்டுகேட்டு. கன்றுகளினுடைய ஸமூஹத்தை ஒன்றொழியாமல் வயிறுநிறையமேய்த்து, அந்தாலே ஸந்துஷ்டனாய்க் கொண்டுவரக்கண்டு ப்ரீதையாய். அவள் கற்பித்த மாற்றமெல்லாம். அவன் அவனைக்குறித்து "இன்னபடி இன்னபடி செய்" என்று கற்பித்த சொல்லுகளெல்லாவற்றையும். செற்றமிதயாதி. மங்களாசாஸநபரராய் அதுக்கு அநுகூலரைக் கூட்டியும் ப்ரதிகூலரை நீக்கியும் தாம்செய்யும் வ்யாபாரங்களில் அலஸதையில்லாதவர்கள் வர்த்திக்கிற தர்சநீயமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த சொல்லான இவற்றை. கற்றுப்பாடவல்லார். ஓராசார்யன் பக்கலிலேயப்யஸித்து, இதிலர்த்தான ரஸ்யஸ்தயாலே ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு பாடவல்லார். கடல்வண்ணன் கழலிணைகாண்பார்களே. "காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன்" என்று சொன்ன கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனான க்ருஷ்ணனுடைய பாவ்யமான ஸ்ரீரஸமான திருவடிகளைத் தாங்கண்டாற்போலே கண்டநுபவிக்கப் பெறுவரென்கை. ... ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—சீலை கன்னி காடு கடி பற்று நஞ்சுடப்பற்றி
கெட்டுத் திண்ணர் பற்றத் தழை.

---

௩ - திருமொழி, ௨௨ - க்கு, பாட்டு - ௨௪௪.

மூன்றாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி - தழைகளும் - ப்ரவேசம்.

அ.—கீழ் - "காலைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலம் செய்திங்கேயிரு" என்கையாலே, வழுகாலொழுக் கருளியிருந்த திருமேனியைத் திருக்ஷேத்ரமுங் கொண்டாடி விட்டபின்பு; பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்கப்போய் அவற்றை மேய்த்த ப்ரீதியாலே

என்றழைத்து அவனுடைய பவளவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்பாரும், அவன்வரவைக்கண்டு தாம்தாம் ஈடுபட்டமையைத் தாய்மார்க்குச் சொல்லும்படி விக்லவைகளாவாருமாய், இப்படி அவன்பக்கல் காமப்ரகாரத்தை அவர்களெல்லாருடையவும் பாவவ்ருத்தியை யுடையராய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப் பேசி ப்ரீதராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

மூ.—தழைகளுந் தொங்கலுந் ததும்பியெங்குந் தண்ணுமையெக்கமத்தளி தாழ்பீலிக்
குழல்களுங் கீதமுமாகியெங்குங் கோவிந்தன் வருகின்றகூட்டங்கண்டு
மழைகொலோ வருகின்றதென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி
நுழைவனர் நிற்பனராகியெங்கு முள்ளம்விட்டூண்மறந்தொழிந்தனரே. க.

பதவுரை.

தழைகளும் தொங்கலும் — தழையென்றும், தொங்கலென்றும் பெயர் பெற்ற பீலிக் குடைகள்
எங்கும் ததும்பி — எங்கும் நிறைந்து
தண்ணுமை — ம்ருதங்கங்களும்
எக்கம் — ஒருதந்த்ரியையுடைய
மத்தளி — மத்தளியென்னும் வாத்யங்களும்
தாழ் பீலி — பீலிதூக்கின திருச்சின்னங்களும்
குழல்களும் — இலைக்குழல், வேய்க்குழல் முதலான முரளிகளும்
கீதமும் — ஜாதிக்குத்தக்க பாட்டுக்களும்
எங்கும் ஆகி — எங்கு நிறைவையுடையவாய்க் கொண்டு
கோவிந்தன் — கண்ணபிரான்
வருகின்ற — * தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வருகிற
கூட்டம் — கூட்டத்தை
கண்டு — பார்த்து
மழை கொல் ஓ — "மேகஸமூஹமோதான்
வருகின்றது — தரைமேலே நடந்து வருகிறது"
என்று — என்று
மங்கைமார் — யுவதிகளான பெண்கள்
சொல்லி — களித்துச் சொல்லி
சாலகம் வாசல் பற்றி — ஜாலகரந்த்ரங்களைச் சென்றுகிட்டி
நுழைவனர் — (வ்யாமோஹத்தாலே சென்று மேல்விழுவதாக) நுழைவாரும்
நிற்பனர் ஆகி — (குருஜநபீதி முதலியவற்றால்) நிற்பாருமாகி
எங்கும் — அவன்போன வழியெங்கும்
உள்ளம் விட்டு — நெஞ்சைப் போகவிட்டு
ஊண் — உணவை
மறந்தொழிந்தனர் — மறந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தழையித்யாதி. தழையென்றும், தொங்கலென்றும் - பீலிக் குடைவிசேஷங்கள். "தழைதொங்கல் சாபாலம் பிச்சம் குளிர் பீலிக்குஞ்சமாகும்" என்று

யெங்கும். எங்குமிவையேயாய்க்கொண்டு. கோவிந்தன்வருகின்ற கூட்டங்கண்டு. கோசகூ ணத்துக்கு முடி. சூடினவன் * தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாய் வருகிற திரளைக்கண்டு. மழைகொலோ வருகின்றதென்றுசொல்லி மங்கைமார். மேகமுழற மோதான் தரையிலே நடந்துவருகிறதென்று யுவதிகளானஸ்த்ரீகள் கொண்டாட்டத்து டனே சொல்லி. சாலகவாசல்பற்றி. பலகணித்வாரங்களைக் கிட்டி. நுழைவனர்நிற்பவராகி. வ்யாமோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக நுழைவாரும், ஜாலகப்ரதேசத்திலும் பர் த்துவர்க்க ப்ரீதியாலும் ஸ்த்ரீத்வாபிமானத்தாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமுள்ளம்விட்டு. அவன் போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பாக்கவிட்டு. ஊண்மறந்தொழிந்தனரே. உணவைமறந்துவிட் டார்கள். உணவைநினைக்கும்போது நெஞ்சுவேணுமிறே; நெஞ்சு அவன்பின்னே போய்வி ட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ. ஆகையாலே, "மறந்தனர்" என்றதே, மறந்துவிட்டார்களென்கிறது. ... ... க.

மூ.—வல்லிநுண்ணிதழன்னவாடைகொண்டு வசையறத் திருவரைவிரித்துடுத்துப்
பல்லிநுண்பற்றாக வுடைவாள்சாத்திப் பணைக்கச்சுந்திப் பலதழைநடுவே
முல்லைநன்னறுமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாயர்குழாநடுவே
எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவருமெதிர்நின்றங்கினவளையிழவேன்மினே உ.

பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்
நுண்— நுண்ணியதான
இதழ் அன்ன—இதழ் போல் மெத்தென்றிருக்கிற
ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக் கொண்டு
வசை அற— பழுதற்றிருக்கும்படி [நன்றாக]
திரு அரை— திருவரையிலே
விரித்து உடுத்து— விரித்துச் சாத்திக்கொண்டும்
(அதுக்குமேலே,)
பணைக்கச்சு— பெரிய கச்சை
உந்தி— கிளப்பி
பல்லி— பல்லியானது
நுண் பற்றாக— சுவர்களிலே இடைவெளி

நல்— அழகியதாய்
நறு— பரிமளம் மிகுந்துள்ள
முல்லை மலர்— முல்லைப் பூவும்
வேங்கை மலர்— வேங்கைப்பூவுமாகிற இவற்றை
அணிந்து—தொடுத்துச் சாத்திக்கொண்டும்
பல்— பலரான
ஆயர்— இடையருடைய
குழா நடுவே— திரள் நடுவில்
எல்லியம்போது ஆக—அந்தியம் போதாகா நின்றவளவில்
பிள்ளை—*நந்தகோபன்குமாரனான கண்ணன்
வரும்— வருவன்;
அங்கு— அவ்வழியிலே
எதிர் நின்று— எதிரே நின்று
இனம் வளை—(உங்கள் கையில் இட்டிருக்கிற) இர

...ச. பரிவட்டமென்றாலும் உடைக்கல்லிக் கிருந்தர்த்தமொழுகையும். அதாவது- பரி
வட்டச்சாத்தினால் (க) "கைவைப்பயலாழி கடுக்கடிய" என்கிறபடியே திருவரை
யிற்சாத்தப்போலிருக்கை. பல்லிழித்தாறி. பனைக்கச்சுந்தி-பல்லிநுண்டற்றுகவுடைவாள்சா
த்தி. திருவரையிற்சாத்தின பரிவட்டத்துக்குமேலே முன்வளவிரித்து அழுந்தச்சாத்தின
பரிபகச்சைக்கிட்டபி- அவர்களிலே நீர்த்தாரைப்பல்லிப்பற்றிக்கிடந்தாற்போலே, வைத்துக்
கட்டினதாயிராதே, "வஹனும்" என்னலாம்படி திருக்குற்றுடைவாளைச்சாத்தி. பலதழை
வே. பலபீலிக்குடைகளின்நிழலே. முல்லைச்சாத்தி. ஜாதிப்புஷ்பமாக, செவ்வித்துளபல்
லொவிதமாய் விகஸிதமான முல்லைப்பூவும் வெண்கைப்பூவுமாகிற விவற்றைத் தொடுத்துச்
சாத்தி. பல்லாயர்குழாநடுவே. "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே தன்னோ
டொத்த தாத்தாராய், தன்னை வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற பலஆயருடைய திரள்நடுவே.
எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரும். அந்திப்போதாக ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனானவன் வரும்.
எதிர்நின்றங்கினவளை யிழவேன்மினே. அவன்வருகிறவழியிலே எதிரேநின்று உங்கள்கையில்
நிற்கிற நிரைவளையை யிழவாதேகொள்ளுங்கோள். எதிர்நிற்கையென்றும் வளையிழ
க்கையென்றும் இரண்டில்லைபோலே காணும். இனவளையிழவேன்மினென்கையாலே- எதிர்
நின்றவர்களில் இனவளையில் ஒருவளை நோக்கவல்லாரில்லை என்னுமிடம் சொல்லுகிறது. ௪-

மூ.—சுரிகையுந் தெறிவில்லுஞ் செண்டுகோலுமேலாடையுந் தோழன்மார் கொண்[டோட]
ஒருகையா லொருவன்றன் றோளூன்றி யாநிரையினமீளக் குறித்தசங்கம் [டோட
வருகையில் வாடியபிள்ளைகண்ணன் மஞ்சளுமேனியும் வடிவுங்கண்டாள்
அருகேநின்றாளென்பெண்ணோக்கிக்கண்டாளதுகண்டிவ்வூரொன்றுபுணர்க்கின்றதே. ௫

பதவுரை.

சுரிகையும்— உடைவாளையும் [உடைவாளை]
தெறி வில்லும்— சுண்டு வில்லையும்
செண்டு கோலும் — பூஞ்செண்டுடைத்தான கோலையும்
மேல் ஆடையும்— மேல் சாத்தையும்
தோழன்மார் — (தன்னை இறைப்போதும் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத) தோழன்மாரானவர்கள்
கொண்டு — தங்கள் கையிற்கொண்டு

ஓட — ஓட
ஒரு கையால்— ஒரு திருக்கையாலே
ஊன்றி— ஊன்றிக் கொண்டு, (மற்றொரு திருக்கையாலே,)
ஆநிரை— பசு நிரையின்
இனம்— கூட்டமானது
மீள— திரும்புகைக் குறிப்பாக
குறித்த— ஊதின
சங்கம்— சங்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு

அருகே — அவன் வருகிற வழிக்கருகிலே
நின்றாள் — நின்றாளாய்
என் பெண் — என் பெண்ணானவள்
கண்டாள் — (எல்லாரும் பார்க்கிறாப்போலே) பார்த்தாள்;

ஆத்மாவைக் கொண்டு
இவள் — இச் சேர்த்தியையாளவர்கள்
ஒன்று புணர்க்கின்றது — அவனோடே புணர்க்கக் கொண்டு வைப்பதத்தைக் கட்டுப்பட்டுச் சொல்லாநின்றார்கள்.
என்று ஊருக்குள் தாய் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. சுரிகையும் இத்யாதி. பசுமேய்க்கப்போம்போது விரோதிநிரஸநத்துக்கும் லீலைக்குமுறுப்பான உபகரணங்கள் பலவும் கொண்டாய்த்துப் போவது. சுரிகை என்று ஓராயுதவிசேஷம். கீழே, "உடைவாள்சாத்தி" என்றும், இங்கே, "சுரிகை" என்றும் சொல்லுகையாலே விரோதிநிரஸநத்துக்குடலான ஆயுதங்கள். *சென்று செருச்செய்யுமவர்களாகையாலே ஆயுதமும் வேணுமிறே. தெறிவில்லாவது - சுண்டுவில்லு; இதுவும் செண்டுகோலும் லீலோபகரணம்; இவற்றையும், மேலாடையும், பசுமேய்த்துவரும்போது திருமேனிக்குத் தகுதியாக, முன்பு சாத்தின பரிவட்டத்துடனே சாத்துகைக்குத் தகுதியான மேற்சாத்தையும், தோழன்மார்கொண்டோட - ஸமானவயஸ்கராய்த் தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய்த் தன்னை ஒருக்ஷணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத தோழன்மாரானவர்கள் தங்கள் தங்கள் கைகளிலே கொண்டு அபேக்ஷிதஸமயத்திலே கொடுக்கைக்காக ஓரடி தாழாமல் பின்னே விரைந்து ஸேவித்துக்கொண்டுவர. ஒருகையாலொருவன்றன்தோளையூன்றி - கீழ்ச்சொன்ன தோழன்மாரானவர்களிலே, உயிர்த்தோழனாய்ப் ப்ரியபாத்ரனாயிருப்பானொருவனுடைய தோளை ஒருதிருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. ஆநிரையினம்மீளக்குறித்தசங்கம் - மற்றொரு திருக்கையாலே பசுநிரையினுடைய திரளான கூட்டத்தைப் படியாக அழைக்கும் சங்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு. சங்கம்குறிக்கும்போது, ஆநிரையினமானது மேய்கைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், மீளுகைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், பக்கத்துவிலங்காமைக்கு உறுப்பாகக்குறிக்குமதுமாய் பலமுகமாயிறே யிருப்பது. இவையெல்லாம், ஊதுகிற த்வநிவிசேஷத்தாலே வாஸனைபண்ணின பசுக்களறியுமிறே; இப்போது ஸாயங்காலமாகையாலே, மீளக்குறித்தசங்கம் என்கிறது. இந்தத்வநிதான் *பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதிய சங்கொலிபோலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்கும் தன் வரவையுணர்த்துகைக் குடலாயிறேயிருப்பது. வருகையில்வாடியபிள்ளை கண்ணன் - இப்படி வருகிறவளவில், பசுக்களின்பின்னே திரிந்த ஆயாஸம்பொறுத்த ஸௌகுமார்யத்தாலும், பகலெல்லாம் பெண்களைப்பிரிந்து போகையாலுண்டான தளர்த்தியாலும்வந்த வாட்டத்தையுடையனாய் நவயௌவநனாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுடைய. மஞ்சளும் மேனியும் இத்யாதி. *பற்றுமஞ்சள் பூசப்படி ஸ்நேஹிக்கையாலே அவர்கள்பூச, பட்டுப்படாத மஞ்சளும், அதுக்குப்பரபாகமான திருமேனியின் நிறமும், திவ்யமான

குன்றெடுத்தாநிரைகாத்தபிரான் கோவலனாய்க் குழலூதியூதிக்
கன்றுகண் மேய்த்துத் தன்றோழரோடு கலந்துடன்வருவானைத் தெருவிற்கண்டு
என்றுமிவனை யொப்பாரை நங்காய் கண்டறியேனேடி வந்துகாணாய்
ஒன்றுநில்லா வளைகழன்று துகிலேந்திளமுலையு மென்வச மல்லவே. ௪.

பதவுரை.

கோவலனாய் — கோபகுலத்திற் பிறந்தவனாய்
குன்று — கோவர்த்தன பர்வதத்தை
எடுத்து — குடையாக எடுத்து
ஆநிரை — பசுக்களின் திரளை
காத்த — (மழையாலே கேடுநாள் போகாது) ரக்ஷித்த
பிரான் — உபகாரகன்
குழல் — வேய்ங்குழலை
ஊதி ஊதி — பலகாலூதிக்கொண்டு
கன்றுகள் மேய்த்து — கன்றுகளை மேய்த்து
தன் தோழரோடு — கூடப்போன தன் தோழர்களோடே.
கலந்து — கலந்து
உடன் வருவானை — கூடவருகிறவனை
தெருவில் கண்டு — தெருவிலே பார்த்து
நங்காய் — ஸ்த்ரீகளிற் பூர்த்தியுடையவளே!
என்றும் — எக்காலமும்
இவனை ஒப்பாரை — இவன் போல்வாரை
கண்டறியேன் — பார்த்தறியேன்
ஏடீ — தோழீ!
வந்து காணாய் — வந்துபார்; (அவனைக் கண்டபின்பு)
துகில் — வஸ்த்ரமும்
கழன்று — அரையில் தங்காதபடி கழன்று
வளை — கைவளைகளும்
ஒன்றும் நில்லா — ஒன்றும் நிற்கிறதில்லை;
ஏந்து — ஏந்தப்பட்டதாய்
இள — இளையதான
முலையும் — முலைகளும்
என் வசம் அல்ல — என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. குன்றெடுத்தாநிரைகாத்தபிரான். இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்கப்புக்கவாறே "கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்தாய்" என்கிறபடியே முன்பு "ரக்ஷகம்" என்று சொன்ன மலையொன்றையே வர்ஷவாரணமான குடையாகப் பிடித்து, ரக்ஷ்யவர்க்கமான பசுநிரையின்மேல் ஒருதுளிவிழாதபடி ரக்ஷித்த உபகாரகன். கோவலனாய். கீழ்ச்சொன்னதுக்கும் மேல்சொல்லுகிறதுக்கும் ஹேது இக்குடிப்பிறப்பிறே. ஆயனன்மையாலே இடைத்தனத்தில் புரையில்லாமை சொல்லுகிறது. ஆகையாலிறே "ரக்ஷ்யவர்க்கமான பசுக்கள் நலிங்கவொண்ணாது" என்று ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையைச்சுமந்து கொண்டுநின்று ரக்ஷித்தது. இப்படி மலையைச்சுமந்து நின்றவிடத்தில் ஓராயாஸம் தோற்றிற்றில்லையிறே- ரக்ஷ்யவர்க்கத்தில் ஒருவர் தந்தாமுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உடலாக யத்நம்பண்ணினால்

காரம் தனக்குத் தப்பிறந்த வித்திசைச் சொல்லுகிறாள். அதில் - கழன்று - விழ - ஒன்றுமில்லை. பரிவட்ட முடைமையிற் செறிந்ததாக ... எவையில்லைகளும் வசப்படுத்தினாள் ஒன்றும் நிற்கிறனவில்லை. ஏந்திழையு மென்பாளல்லளே. அந்தத்தலையும் இளமையையு முடைத்தான முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை. "கொங்கைகிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகுலித்து ஆவியையாகுலஞ்செய்யும்" என்கிறபடியே தன்வசமாகக் கிளர்ந்து கலியா நின்றது. ௬

மூ.—சுற்றிநின்றுயர் தழைகளிடச் சுருள்பங்கி நேத்திரத்தாலணிந்து
பற்றிநின்றுயர் கடைத்தலையே பாடவுமாடக் கண்டேனன்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்லால்
கொற்றவனுக்கிவளா மென்றெண்ணிக்கொடுமின்கள் கொடீராகிற்கோழம்பமே.

பதவுரை.

ஆயர்— கோபரான இடையர்கள்
சுற்றி நின்று—சூழ நின்றுகொண்டு
தழைகள்— பீலிக்குடைகளை
இட— திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்துவர
சுருள்— சுருண்ட
பங்கி— திருக்குழல்களை
நேத்திரத்தால்— பீலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்து
ஆயர்— இடையர்களுடைய
கடைத்தலை— தலைக்கடையிலே
பற்றி நின்று— நெஞ்சு பொருந்தி நின்று
பாடவும் ஆடவும் கண்டேன்—பாடவும் ஆடவும் பார்த்தேன்;
அன்றிப்பின் — இப்படிப்பட்ட இவனுக் கொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு—வேறொருவர்க்கென்று
என்னை— என்னை
பேசலொட்டேன்—சொல்லவொட்டேன்;
(என்ன; நீ எவனுக்கொழியவென்று சொல்லுகிறாயென்ன;)
மாலிருஞ்சோலை—திருமாலிருஞ்சோலையிலே
எம்—என்னைத்தனக்குடைத்தாக்கிக்கொண்ட
மாயற்கு அல்லால்—ஆச்சர்யசக்தியுக்தனான எம்பெருமானுக்கொழிய
(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்லுகிறா யென்ன;)
கொற்றவனுக்கு—ஐச்வர்யமுடைய அவனுக்கு
இவள் ஆம்— இவள் தகுந்தவள்
என்று எண்ணி—என்று நினைத்து
கொடுமின்கள்— கொடுங்கோள்;
கொடீராகில்— அப்படி கொடீர்களாகில்
¶ கோழம்பமே— உங்கள் குழப்பம் முடிவோடே தலைக்கட்டுமத்தனை யென்று கருத்து.

¶ கோழம்பம்— மனக்கலக்கம்.

சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது செய்யவொண்ணாதல்ல; ...
நான்முடிவன். "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாள். இப்படி இவள் சொன்னவாறே, இவள் தன்னிலையை இவள் வாயாலே கேட்கைக்காக "எவனுக்கொழிய என்று நீசொல்லுகிறது" என்ன; மாலிருஞ்சோலையெம் மாயற்கல்லால் என்கிறாள். "க்ர்ஷ்ணனுக்கு" என்னாதே இப்படி சொல்லிற்று - இவனுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்லுகைக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்போது ஒருநிகோத்ர ஸம்பந்தம் சொல்லவேணுமிறே. மாலிருஞ்சோலைபோலே என்னையும்தனக்கு அஸாதாரணையாக்கிக்கொண்ட ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவாய்ப்பாடியிலுங்காட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அஸாதாரண தேசம்போலேகாணும். அவதாரகாலமித்தனையுமிறேபண்ணு; நித்யஸந்நிதி யிங்கேயிறே. கொற்றவனுக்கு. கொற்றம் - வெற்றி. நீங்கள் கொடுத்திலிகோளாகிலும் தனக்கு என்றது விடாதவனுக்கென்கை. * அண்ணாந்திருக்கவேயாங்கவளைக்கைப்பிடித்தவனிறே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கோடீமின்கள். *தனிவழிபோயிறு வென்னும்சொல் வாராதபடி-(க) "தவ்ஹ்யேவைஷாபூர்வா நிர்மிதா" என்கிறபடியே- "அவனுக்கு இவள் அநுரூபை" என்று நினைத்து,(உ) "மஹ்யம் ஸீதா ஸுதா தவ ப்ரதீச்சசைநாம்" என்கிறபடியே கொடுங்கோள். கொடீராகில் கோழம்பமே. அப்படி கொடேகோளாகில் நீங்கள் குழம்பினிகோளாமித்தனை; நான் போகைதவிரேன். சிந்தயந்திபோலே யிருப்பாளொருத்திபோலேகாணுமிவள். ஆனபின்பு, உங்கள்குழப்பம் நிஷ்ப்ரயோஜநம்; முடிவேயேடதலைக்கட்டு மென்கிறாள். கோழம்பம் - குழப்பம். ... ... ரு.

மூ.—சிந்துரமிலங்கத்தன் றிருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழலும்
அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின்கீழ் வருமாயரோடுடன் வளைகோல்வீச
அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தற்ந் திவ்வீதிபோதுமாகில்
பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாய்முறுவலுங் காண்போந்தோழி.

பதவுரை.

தன்— தன்னுடைய
திரு நெற்றி மேல்— திருநெற்றியிலே சாத்தி
சிந்துரம்— ஸிந்தூர வர்ணமானது [னா
இலங்க— விளங்கவும்
திருத்திய — அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்
கோறம்பும்— திருக்குறம்பமும் [தின
திரு குழலும் — அதுக்குப்பரபாகமான திரு
தழை— பீலிக்குடையாகிற
காவின் கீழ்— சோலையின் கீழே
வரும்— தன்னுடனே வருகிற
ஆயரோடுடன்—இடைப்பிள்ளைகளோடேகூட
வளை கோல்— வளைந்த தடிகளை
வீச— (ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகூறி)
எறிந்து கொண்டுவர

இவ்விடு— இத்தெருவில்
போதும் ஆகில்— வருவானாகில்
பந்து— "எங்கள் பந்தை
கொண்டான்— (நாங்கள் விளையாடும்போது)
பறித்துக்கொண்டு போனான்"

முறுவலும்— புன்சிரிப்பையும்
தோழீ— தோழி!
காண்போம்— நாம் கண்டனுபவிக்கக்கடவோம்
என்று தோழிகள் ஒருவர்க்கொருவர்
பேசிக்கொள்கின்றனர்.

வ்யா. ஆய்ப்பாடி. சிந்துரமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல். "மாண்பகன்று பொன்பூங்கல்கொல் நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்" என்னும்படியான அழகையுடைய தன் திருநெற்றிக்குமேலே. அதுக்கு பரபாகமாம்படி சாத்தின ஸிந்தூரமானது விளங்க. திருத்திய கோறம்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருந்தச் சாத்தின திருக்குறம்பையும், அதுக்கு பரபாகமான திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ் "இலங்க" என்றது இங்கும் வரக்கடவது. அந்தரமுழவம். ஆகாசமெல்லாம் வாத்ய கோஷங்களாலே முழங்க. முழவமென்று — மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அத்யாஹாரமாய்க் கிடக்கிறது. தண்டழைக்காவின்கீழ். குளிர்ந்த பீலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே. வருமாயரோடுடன். தன்னுடனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயரோடேகூட, வளைகோல்வீச. ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகாட்டி வளைதடி பெரிந்துகொண்டு. அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளை. ஒப்பனையழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாவ்யாபாரமும் ஒரொன்றே அத்தனை போரும்படியான ஒன்றுக்கும் எல்லைகாண வொண்ணாத இடைப்பிள்ளை. அறிந்தறிந்திவ்வீதி போதுமாகில். தன்னையொழிய எனக்குச் செல்லாமையும் என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாமையுமான நிலையை அறிந்தால் இத்தெருவில் வரக்கூடாது; இவற்றையறிந்து வைத்தும் இத்தெருவிலே வந்தானாகில். பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து. "திரளிலே நாம் அவனை வளைக்கும்படி என்?" என்று நீ நினைக்கவேண்டா, "நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்கள் பந்தைப் பறித்துக் கொண்டுபோனான்" என்றுசொல்லிப் போகாதபடி தடுத்துவைத்து. பவளவாய் முறுவலும் காண்போம்தோழீ. நாம் இப்படி செய்தவாறே, அவன் கால்வாங்கிப் போகாதே நின்று மந்தஸ்மிதம் பண்ணுமே, அப்போது அவனுடைய பவளம்போலே சிவந்திருக்கிற திருவதரத்துக்கு பரபாகமான முறுவலையும், தோழீ! நாம் கண்டநுபவிக்கக் கடவோம் என்று மனோரதிக்கிறாள். ... ... ௬.

மூ.—சாலப்பன்னிரைப்பின்னே தழைக்காவின்கீழ்த் தன்திருமேனி நின்றொளிதிகழ
நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து பல்லாயர்குழாநடுவே
கோலச்செந்தாமரைக்கண் மிளிரக்குழலூதி யிசைபாடிக்குனித்தாயரோ

ஒளி திகழ— ஒளி விளங்க
நீலம்— நீல நிறத்தை யுடைத்தாய்
நல்— சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான நன்மையையுடைத்தாய்
நறு— பரிமளம் மிகுந்திருக்கின்ற
குஞ்சி— திருக்குழற்கற்றையை
நேத்திரத்தால்— பீலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்து
பல்— பல
ஆயர் குழாம் நடுவே— இடையர்களின் கூட்டத்தின் நடுவே
கோலம்— அழகியதாய்
செம்— சிவந்திருக்கின்ற

ஊதி— ஊதிக்கொண்டும்
இசை— அதற்குரிய இசைகளை
பாடி— பாடிக்கொண்டும்
குனித்து— ஆடிக்கொண்டும்
ஆயரோடு— இடைப்பிள்ளைகளோடே
ஆலித்து வருகின்ற— ஸம்ப்ரமித்து வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளையின்
அழகு கண்டு— வடிவழகைக் கண்டு
என் மகள்— என் பெண்பிள்ளையானவள்
அயர்க்கின்றது— துவளாநின்றாள்
என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது.

‡ 'நின்று' என்கிறவிது - வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. சாலப்பன்னிரைப் பின்னே. மிகவும் பலவான பசுநிரைகளின் பின்னே. ஒரோரு திருப்பாக வெண்ணிலும் பரிகணிக்க வொண்ணாதபடியாய்த்து கோஸம்ருத்தி யிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிரையை முன் நடக்கவிட்டு பிற்கூறையிலே யாய்த்து இவன்றான் வருவது. தழைக்காவின்கீழ். பீலிக்குடைச் சோலைக்கீழே. தன்திருமேனி நின்றொளிதிகழ. பசுக்கள் வயிறு நிறைய மேய்க்கப் பெறுகையாலும், "பெண்களோடே கலக்கைக் கிட்டின காலம்வந்தது" என்னுமத்தாலு முண்டான உகப்பாலே தன்னுடைய திருமேனியானது நின்றொளிவிளங்க. நீலநன்னறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து. நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான நன்மையை யுடைத்தாய் பரிமளிதமா யிருக்கின்ற திருக்குழலைப் பீலிக்கண்களாலே அலங்கரித்து.

பல்லாயர் குழாநடுவே. அநேகமான ஆயர் திரளுக்கு நடுவே. கோலச்சேந்தாமரைக் கண்மிளிர. தர்சநீயமாய்ச் சிவந்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களானவை மிளிர. இத்தால் - திருத்தோழன்மாருடைய திரளை இடம்வலங் கொண்டு பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டு வரும்படி சொல்லுகிறது. குழலூதியிசைபாடிக்குனித்து. "ஆமருவினநிரை மேய்க்க நீபோக்கு ஒருபகலாயிரமூழி" என்னும்படி பகலெல்லாம் தன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்டுக் கிடந்த பெண்கள் தான்வருகிறமையறிந்து கொந்தளிக்கும்படியாகவும், அவர்களைப் பிரிகையாலே தனக்குண்டான ஆர்த்தியெல்லாம் தோன்றும்படியாகவும், ப்ரணயரோஷம் கொண்

மூ.—சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாமமிட்டங்கோரிலையந்தன்னால்
அந்தரமின்றித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து
இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கினவளை யிழவேலென்னச்
சந்தியினின்றுகண்டீர் நங்கைதன்றுகிலோடு சரிவளைகழல்கின்றதே. அ.

பதவுரை.

சென்னி— "திருமுடியிலே
சிந்துரம் பொடி கொண்டு— ஸிந்தூர சூர்ணத்தைக் கொண்டு
அப்பி— சாத்தியும்
அங்கு— திருநெற்றியில்
ஓர் இலை ‡ தன்னால்— ஓரிலையாலே
திரு நாமம் இட்டு— ஊர்த்வபுண்ட்ரம் சாத்தியும்
தன்— தன்னுடைய
நெறி— நெறித்திராநின்றுள்ள
பங்கியை— திருக்குழலை
அழகிய— அழகியதான
நேத்திரத்தால்— பீலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்
இந்திரன் போல்— தேவேந்த்ரனைப்போல்
வரும்— வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு
எதிர் அங்கு— எதிரான அவ்விடத்தில்
நின்று— நின்றுகொண்டிருந்து
இனம் வளை— திரளாகிய வளைகளை
இழவேல்— இழவாதே கொள்"
என்ன— என்று என் பெண்ணைக் குறித்து நான் சொல்லச்செய்தேயும்
சந்தியில்— அவன் வருகிற வழியான சந்தியிலே
நின்று கண்டீர்— நின்று கிடீர்!
நங்கைதன்— * நாண்மடமச்சம் முதலியவற்றால் குறைவற்றவளான இவளுடைய
துகிலொடு— பரியட்டத்தோடு
சரிவளை— சரி யென்னும் வளையும்
கழல்கின்றது— கழலாநின்றது
என்று ஒருத்தியின் தாய் தன்தோழிமார்களுடன் சொல்லித் தளருகிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

‡ 'இலையந்தன்னால்' என்றவிடத்தில் 'அம்' சாரியை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பி. சாதிலிங்கப்பொடிகொண்டு திருமுடியிலேசாத்தி. கீழ், "சிந்துரமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல்" என்று ஸிந்தூரசூர்ணத்தைத் திருநெற்றியிலே விளங்கும்படி திலகமாகச்சாத்தினபடி சொல்லிற்று; இங்கே, "சென்னியப்பி" என்கையாலே திருமுடியிலே திருக்குழல்மேலே அலங்காரமாகக்கொண்டு பரக்கச்செறியச்சாத்தினபடி சொல்லுகிறது. திருநாமமிட்டங்கோரிலையந்தன்னால். பெரியதாய்நீண்டு ஒட்டினவிடத்திலே பற்றும்படி இளையதாய் சிறந்திருப்பதொரு இலையாலே திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டு, ஊர்த்வபுண்ட்ராகாரமாக [illegible]

இந்திரன்போல்வருமாயப்பிள்ளை. ஸஜாதியரான தேவர்களடங்கலும் சேவிக்க அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரன் அவர்கள்நடுவே தன் வைபவமெல்லாந்தோற்றவருமாபோலே, "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தோழன்மாரடங்கலும் சேவிக்க அவர்கள்நடுவே தன்செருக்கும் பெருமையும் தோற்றும்படி வருமாயப்பிள்ளை. அன்றிக்கே, இந்த்ரசப்தத்துக்கு முக்யவ்ருத்தி ஈச்வரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமஸாம்யாபந்நரான ஸூரிகள்ஸேவிக்க அவர்கள் நடுவே ஸர்வேச்வரன் வருமாபோலே வருகிறவனென்னவுமாம். தர்மைக்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்ரயுக்தமான நிலையைவிட்டு, (க) "விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே" என்றாற்போலே இப்படி சொல்லலாமிறே. இப்படிவருகிற ஆயப்பிள்ளையுடைய. எதிர்நின்றங்கினவளையிழவேலென்ன. அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்தஸ்தலத்திலேநின்று உன்னுடைய இனவளைகளை இழவாதேகொள்ளென்று நான்சொல்ல. "எதிர்நிற்கை" என்றும், "வளையிழக்கை" என்றும் இரண்டில்லைபோலேகாணும். இனவளையென்கையாலே- எதிர்நின்றவர்கள்கையில் ஒருவளையும் தொங்காதென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. வளையிழக்கையாவது - ஸ்த்ரீத்வமழிகையிறே.

சந்தியில்நின்றுகண்டீர். என்சொல் கேளாமல் ஊர்ப்பொதுவான அவன்வருகிறவழியான சந்தியிலேநின்றுகண்டீர். நங்கைதன்துகிலொடுசரிவளை கழல்கின்றதே. முன்பு ஸ்த்ரீத்வத்தால் பரிபூர்ணையாயிருந்த இவளுடைய பரியட்டத்தோடேகூடச் சரிவளையும் கழலாநின்றது. "கோல்வளை, கழல்வளை, வரிவளை" என்னுமாபோலே, "சரிவளை" என்னும் ஒருவளைவிசேஷம். "கழல்வளையைத்தாமும் கழல்வளையேயாக்கினர்" என்கிறபடியே முன்பே "சரிவளை" என்று பேராயிருந்ததை, நாமமாத்ரமன்றிக்கே, கையில்தொங்காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணினானாய்த்து அவன் தன்னுடைய காட்சியாலே. இத்தால் - வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்ருதிக்கு ஹேதுவையும் விக்ருதிவிசேஷந்தன்னையும் சொன்னாளாய்த்து. ... ... அ.

மூ.—வலங்காதின் மேற்றோன்றிப் பூவணிந்து மல்லிகைவனமாலை மௌவன்மாலை
சிலிங்காரத்தாற் குழல்தாழவிட்டுத் தீங்குழல்வாய் மடுத்தூதியூதி
அலங்காரத்தால்வரு மாயப்பிள்ளை யழகுகண் டென்மகளாசைப்பட்டு
விலங்கிநில்லாதெதிர்நின்று கண்டீர்வெள்வளைகழன்று மெய்மெலிகின்றதே. ௯.

பதவுரை.

வலங்காதில்— வலங்காதிலே

மௌவல் மாலை— காட்டுமல்லிகை மாலையையும்

அலங்காரத்தால்— இப்படிப்பட்ட வேஷத்தோடே
வரும்— வாராநின்ற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளையின்
அழகு கண்டு— அழகைக்கண்டு
என் மகள்— என் பெண்ணானவள்
ஆசைப்பட்டு— ஆசைப்பட்டு

மெல்வளை— சங்குவளைகளும்
கழன்று— (கையில் நின்று) கழன்று
மேனி— சரீரம்
மெலிகின்றது— க்ஷீணியாநின்றாள்
என்று— அனைவர்களுக்குத் தன் பெண்ணின் தசையைச் சொல்லுகிறதாயார் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது.

வ்யா. ஒன்றுகாய்ப்பட்டு. வலங்காதில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து. வலக்காதிலே செங்காந்தள் பூவை அலங்காரமாகச் சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமையாலே ஒரு காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டு வருகிறவிதுதானும் அழகாகச் சாத்திக்கொண்டு வந்தானென்னுதல்; ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவளவிலே, மல்லிகையாலேயைக் காண்கையாலே அத்தை மறந்து இத்தைச்சாத்தி விட்டானென்னுதல். மல்லிகைவனமாலை. "வனம்" என்கிறவித்தை, மல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமாலை யென்னுதல். அன்றிக்கே, வனமென்று - அழகாய், மல்லிகையாலுண்டான அழகியமாலை யென்னுதல். மௌவல்மாலை. மௌவலாவது மல்லிகையின் அவாந்தரபேதம். பூவை, காயா என்னுமிடத்தில், பூவையாவது - காயாவின் அவாந்தரபேதமானாற்போலே. மௌவல் மாலையென்று - இங்கும் அந்த வனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், "அணிந்து" என்றத்தை இங்கும் கூட்டி. இம்மாலைகளையுமணிந்து என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமார்புக்கு அலங்காரமாகச் சாத்துமவையிறே.

சிலிங்காரத்தால் குழல்தாழவிட்டு. சிலிங்காரம் - ச்ருங்காரம்; அலங்காரமென்றபடி. இத்தால் - திருக்குழலுக்கு அணியாகச் சாத்தும் பூந்தொடைகளைச் சொல்லுகிறது. அந்த அலங்காரத்தோடே கூடத் திருக்குழலைத் திருமுதுகிலே தாழவிட்டு. தீங்குழல்வாய் மடுத்தூதி. தீமென்று - இனிமை. "இன்னார்க்கு" என்று விசேஷியாமையாலே - தன்னோடு பிறரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இனிதாயிருக்கும் குழலென்றபடி. கேட்கிறவர்களிலும் தன் செவி யணித்தாகையாலே "பேதுறு முகம்செய்து நொந்து நொந்து" என்கிறபடியே முதல்தன்னை வருத்தி, பின்னையிறே மற்றவர்க்குப் போவது. பிறரை வருத்துகையாவது - "அவி யுணுமறந்து வானவரெல்லாம்" என்றும், "தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் வீணை மறந்து" என்றும், "கோவலர் சிறுமியர் - வந்து கவிழ்ந்து நின்றனர்" என்றும், "பறவை

[illegible] வளைகளைக்கொண்டு [illegible]
ஐ மாறவைத்து வழியிலே நில்லாநிற்க அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வருகின்றிலர். வெள்வளைகழன்று மெய்ம்மெலிகின்றதே. சங்குவளையும் கழன்று சரீரமும் மெலியாநின்றது. உடம்பு மெலிந்தால் வளையும் கழலுமாதலால்; வளைகழலுதலை முன்னாகச் சொல்லி, பின்பு உடம்பு மெலிவு சொல்லுவானென்னெனில்; வளைகழன்றவின்பாய்ந்து உடம்பில் மெலிவு இவளுக்குத் தோற்றிற்றென்னுதல். அன்றிக்கே, முன் உற வளைகழலுகைக்குத் தக்கவளவு மெலிந்து; அவ்வளவுமன்றிக்கே, "இனி வளைக்கு ஆதாரமில்லை காண்!" என்னும்படி மேன்மேலும் மெலிந்து செல்லுகிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்னுதல். இதுவும் வினைவைத்தவர்களுக்குத் தம்முடைய தசையைத் தாயார் சொன்னவார்த்தை. ... . ௯.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—விண்ணின்மீதமரர்கள் விரும்பித்தொழ மிறைத்தாயர்பாடியில் வீதியூடே
கண்ணன்காலிப்பின்னே யெழுந்தருளக் கண்டிளவாய்க் கன்னிமார்காமுற்ற
வண்ணம்வண்டமர்பொழிற் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்
பண்ணின்பம்வரப் பாடும்பத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்த நண்ணுவரே. ௰.

பதவுரை.

விண்ணின் மீது — ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலுள்ள
அமரர்கள் — தேவர்கள்
விரும்பி — உகந்து
தொழ — சேவித்து நிற்க
மிறைத்து — அவர்களை அநாதரித்து
ஆயர் பாடியில் — இடைச்சேரியில்
வீதியூடே — வீதியின் நடுவே
காலி பின்னே — பசுக்களின் பின்னே
கண்ணன் — கண்ணபிரான்
எழுந்தருள — எழுந்தருளா நிற்க
கண்டு — பார்த்து
இள — நவயௌவனைகளான
அக் கன்னிமார் — இடைப்பெண்கள்

பொழில் — சோலைகளையுடைய
புதுவையர் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் உள்ளார்க்கு
கோன் — நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
சொன்ன — அருளிச்செய்த
மாலை — சொல்மாலையான
பத்தும் — இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
இன்பம் வர — ரஸாஸ்வாதமுண்டாம்படி
பண் — பண்ணிலே
பாடும் — பாடாநிற்கிற
பத்தர் உள்ளார் — பக்தர்களாயிருக்குமவர்கள்

ணத்திலே அதிகரித்து, ஜாத்யுசிதமான அலங்காரத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு திரிகிறபடி-யைக் கண்டால் அவர்கள் விரும்பிக் கொண்டாடுகிறார்களிறே. அன்றிக்கே, விண்ணின்மீதேன்கிறது (க) "க்ஷீராப்தௌ" என்கிற பரமபதத்தைப்பற்றி, அங்குண்டான, அமரருண்டு- நித்யஸூரிகள், அவர்கள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டான இந்நீர்மையைக் காண்கையாலே அத்யாதரம்பண்ணிக் கொண்டாடும்படியாக வென்னவுமாம். மிறைத்து. மிறுக்குச்செய்து. அதாவது - அப்படிக் கொண்டாடி நிற்கிறவர்களுக்கு முகம்கொடாதே அநாதரித்து, பசுக்களையும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரையும் ஆதரித்துக் கொண்டுபோகை. ஆயர்பாடியில் வீதியூடேகண்ணன் காலிப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்ப்பாடியில் தெருவின்நடுவே பசுக்களின்பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வொப்பனைகளோடும் அவைதானும் மிகையாம்படியான வடிவழகோடும் க்ருஷ்ணனெழுந்தருளக்கண்டு. இளவாய்க்கன்னிமார் காமுற்ற வண்ணம். "சாலகவாசல்பற்றி நுழைவனர் நிற்பனராகி" என்றது முதலாக, "வெள்வளைகழன்று மெய்ம்மெலிகின்றது" என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே யுவதிகளான இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டு விக்ருதைகளான ப்ரகாரத்தை. வண்டமர்பொழிலித்யாதி. மதுபானார்த்தமாகப்படிந்த வண்டுகள் வேறொன்றைப் புரிந்துபாராமல் ஸர்வகாலமும் பொருந்திக் கிடக்கும்படியான திருச்சோலைகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், * அரவத்தமளிப்படியே ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே "விஷ்ணுசித்தன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடையரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையான இப்பத்தையும். பண்ணின்பம்வரப்பாடும் பத்தருள்ளார். கேட்கிறவர்களின்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கு இன்பம்வரும்படியாகப் பண்ணிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களாயுள்ளவர்கள். பரமானவைகுந்தம் நண்ணுவரே. (உ) "ஸர்வேஷு ஸ்ரேஷ்டேஷு ஸர்வேஷு ஸ்ரேஷ்டேஷு" என்கிறபடியே- மேலானதுக்கெல்லாம்மேலாய் "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே பகவதநுபவமங்களாசாஸநங்களைப்பண்ணி காலதத்வமுள்ளதனையும் வர்த்திக்கலாம் தேசமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். ... ... ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தழை வல்லி சுரிகை குன்று சுற்றிச் சிந்துரம்
சாலச் சிந்துரப்பொடி வலம் விண் ணட்டு.

[illegible]
துக்களையும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், மலையினுடைய பரப்பையும், அதினுடைய கனப்பாட்டையும், அத்தை அநாயாஸேநப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அதுதன்னை ஏழுநாள் ஒருபடிப்படத் தரித்துக்கொண்டு நின்றபடியையும், அக்கால் திருக்கைக்கு ஒரு வாட்டமின்றிக்கேயிருந்தபடியையுமெல்லாம் தத்காலம்போலே தர்சித்துப்பேசி, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வமாகிற மஹாகுணத்துக்கு ப்ரகாசகமான அந்த திவ்யசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தையநுபவித்து இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில். ... ...*

மூ.—அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியு நெய்யளறுமடங்கப்
பொட்டத்துற்று மாரிப்பகைபுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை
வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை வலைவாய்பற்றிக்கொண்டுகுறமகளிர்
கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

அட்டு— சமைத்து
குவி— குவிக்கப்பட்ட
சோறு— சோறாகிற
பருப்பதமும்— பர்வதமும்
தயிர் வாவியும்— தயிர்த்தடாகமும்
நெய் அளறும்— நெய்ச்சேறும்
அடங்க— ஆகிய இவற்றையெல்லாம்
பொட்ட— சடக்கென
துற்று— அமுது செய்து
மாரி— மழையாகிற
பகை— பகையை
புணர்த்த— உண்டாக்கினவனாய்
பொரு— திரைபொருகிற
மா கடல்— கருங்கடல் போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனானவன்
பொறுத்த— தாங்கின
மலை— மலையாவது;
வட்டம்— வர்த்துலமாய்
கண்— கண்களையுடைத்தாய்
மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுகும் பவ்யதையையு முடைத்தான
மான் கன்றினை— மான்கன்றை
வலைவாய்— வலையிலே
பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்
கொட்டை— பஞ்சச்சுருளின்
தலை— தலையிலே
பால்கொடுத்து— ‡பால் உண்ணக்கொடுத்து
வளர்க்கும்— வளர்க்கா நிற்பதாய்
கோவர்த்தனம் என்னும்— பசுக்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு போருகையாலே ‘ கோவர்த்தந ’ மென்னும் பேரையுடைத்தாய்
கொற்றம்— அம்மழையை வென்ற வெற்றியையுடைத்தாய்
குடை— ஒருவர்மேலொருதுளி விழாதபடி கவிந்து நிற்கையாலே குடையென்னப்பெற்றமலையாம்.

‡பஞ்சச்சுருளின் தலையாலே பால்தோய்த்து

பழையதாக நடந்துபோரும் அநுஷ்டானமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படியாகையாலே, இவ்வா ராதனை பண்ணுகைக்காக, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷக்குடியிலும் வாசல்களிலேயும் வரிவைத்துச் சமைத்து, "அன்னுசகடத்தாற் புக்கபெருஞ்சோறு" என்கிறபடியே சகடி களிலே வைத்திழுத்துக்கொண்டுவந்த சோறெல்லாம்சேர, பெருந்திருப்பாவாடையாலே குவிக்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்கிறதே; அத்தைப்பற்ற "அட்டுக்குவிசோற் றுப்பருப்பதம்" என்கிறது. பருப்பதமென்றது - பர்வதமென்றபடி. தயிர்வாவியும். தயி ரோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சோற்றுமலையின்மேலே தொட்டியாகக் கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக்குண்டான சோலையாக நிரூபித் துச்சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொட்டிகளாகப்பிடித்து அதுக்குள்ளும் சுற் றெங்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்ற "அளறு" என்கிறது. இவையிரண்டையுஞ்சொன்னது - மற்றுமுண்டான பால்பழங்கள் கறிகள் முதலானவற்றுக் கும் உபலக்ஷணம். அடங்க. இவையடைய. பொட்டத்துற்று. போதத்துற்று - சடக் கெனவமுதுசெய்து. தேவதாந்தரத்தை உத்தேசித்துச் சமைத்ததின் அது தமக்குப்போக்யமாய் நின்றும் ஜீவிக்கவும்வல்ல தனக்கொழிய, "தனக்கு அநந்யராயிருப்பார்க்காகாது" என்றிருந்து அடங்கத்தானே அமுதுசெய்தது. "நாங்கள் முன்புசெய்துபோந்தபடியை செய்யவிலையும், என்று மறுமகள்வாரப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் விலக்கவுங்கூடும்" என் றிருந்துச் சடக்கெனவமுதுசெய்தது. மாரிப்படைப்பந்த. வர்ஷமாகிற படையையுண் டாக்கின. அதாவது - இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்த சோற்றை அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கி, மலைக்கு இடச்சொல்லி, (க) "மொயவடத்திநாலி" என்று தான் அமுதுசெய்துவிடுகை யாலேயிறே அவன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களையேவி வர்ஷிப்பிக்க வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாகிற படையையுண்டாக்கினான் இவனென்றபடி. பொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருங்கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். தான்பிறந்தவூரிலுள்ளவர்களுக்கு அபசாரத்தை அறுக்கையாலுண்டான ஹர்ஷோத் ரேகத்தையும் திருமேனியின் புகரையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை. தரித்துக்கொண்டு நின்றமலை. எழுநாள் ஒருபடிப்படச்சுமந்துகொண்டுநின்றது. வட்டத்தடங்கண்மட மான்கன்றினை. வட்டணித்துப்பெருத்தகண்களையும், தாயினை மறந்திலை பொழுதும் பவ்யதையையுமுடைத்தான மான்கன்றை. வலைவாய்ப்பற்றிக்கொண்டு வலையிடத்தேபிடித் துக்கொண்டு. அம்மலைமேல் வர்த்திக்கிற குறவர், மான்கன்றுகளை ஆர்வலைக்குள்ளாக்கிப் பிடித்துக்கொண்டுபோய், தங்களிடங்களிலே குறப்பெண்கள்கைகளிலே காட்டிக்கொடுப்பார் களாய்த்து. குறமகளிர்கோட்டைத் தலைப்பால்கொடுத்து வளர்க்கும். அந்தக்குறப்பெண்க ளானவர்கள் பஞ்சுச்சுருணைப் பாலிலேதோய்த்து, அதினுடைய தலையை தாய்முலைபோலே

பதவுரை.

ஒன்றும் வழு இல்லா — இந்த்ரபட்டம் பெறுதற்குச் செய்த ஸாதநாம்சத்திலொன்றும் நழுவுதலில்லாத
செய்கை— செய்கையையுடைய
வானவர் கோன்— தேவேந்த்ரனுடைய
வழிப்பட்டு— வசத்திலிருக்குமவனாய்
முனிந்து— (ஆயிரம் கண்களும் சிவக்கும்படி) கோபித்து
விடுக்கப்பட்ட— ஏவப்பட்ட.
மழை— மேகங்களானவை
வந்து— வந்து
எழு நாள்— ஏழு நாள்
பெய்து— வர்ஷித்து
மாத்தடைப்ப— மா, கோபாதிகள் புறம்பு போக்கறும்படி தகைகையைப்பண்ண
மது சூதன்— மதுவை நிரஸித்த கண்ணன்
எடுத்து— ஆயாஸமின்றி யெடுத்து
மறித்த— தலைகீழாகப் பிடித்த
மலை— மலையாவது;
இளஞ்சீயம்— சிங்கக்குட்டியானது
தொடர்ந்து— (யானைக்குழவியை நலிவதாகத்) தொடர்ந்து
முடுகுதலும்— கிட்டினவளவிலே
இழவு— தன்குழவிக்கு வரும்துன்பத்தை
தரியாது— ஸஹித்திருக்கமாட்டாத
ஓர்— ஒரு
ஈற்றுப்பிடி—ஈன்ற பெண்யானையானது,
குழவி— தன்குட்டியை
காலிடை— நாலுகால்களுக்கும் நடுவே
இட்டு— அடக்கிக்கொண்டு
எதிர்ந்து— அந்த சிங்கக்குட்டியோடெதிர்ந்து
பொருதும்— போர்செய்யா நிற்கிற
கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையாம்,

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வழுவில்பாதி. இந்த்ரபத ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதநத்தில் ஒன்றும் நழுவுதலில்லாதபடி செய்து. அத்தாலே த்ரயஸ்த்ரிம்சத்கோடி தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுடைய வழியிலே அகப்பட்டு. இத்தால் - மேகங்களுக்கு அவன் சொன்னது செய்தே நிற்கவேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யம் சொல்லுகிறது. முனிந்து விடுக்கப்பட்ட. அவன் பலத்திலே யகப்பட்டு நிற்கிறவளவன்றிக்கே * பழநடைசெய் மந்திர விதியில் பூசனைபெறாமையாலே தாமரைக்காடு வெடித்தாற்போலே ஆயிரங்கண்ணும் சிவக்கும்படி கோபித்து ஏவப்பட்ட. மழைவந்து. புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களானவை வந்து. எழுநாள்பெய்து மாத்தடைப்ப. ஒருநாளிரண்டு நாளன்றிக்கே, [illegible]ழுநாளொருபடிப்படக் கல்வர்ஷமாக வர்ஷித்து, பசுக்களுக்கும் இடையரிடைச்சிகளுக்கும் புறம்பு போக்கறும்படி தகைகையைப்பண்ண. மதுசூதனெடுத்துமறித்தமலை. விரோதிநிரஸந சீலனானவன் எடுத்து,

பதவுரை.

அம்— அழகியதாய்
மை— அஞ்ஜநாலங்க்ருதமாய்
தட— விசாலமான
கண்— கண்களையுடையராய்
மடம்— மடப்பத்தையு முடையரான
ஆய்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்
ஆன் ஆயரும்— கோரக்ஷணத்தையே தொழிலாகவுடையரான இடையர்களும்
ஆநிரையும்— பசுக்களின் திரளும்
அலறி— வர்ஷபாதையால் வருந்திக் கூப்பிட்டு
எம்மை— "எங்களை
சரண் என்று— 'ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று
கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றவேணும்" என்று
இரப்ப— ப்ரார்த்திக்க
இலங்கு— ஒளியையுடைய
ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
கை— திருக்கையிலேந்தின
எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எடுத்த— (அவற்றைக்காக்க) எடுத்த
மலை— மலையானது;
தம்மை— தங்களை
சரண் என்ற— ரக்ஷிக்கவேணுமென்று பற்றின
தம் பாவையரை— தங்கள் பெண்களை (புனத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறவர்களுடைய கண்களைக்கண்டு,)
புனம் மேய்கின்ற— "நம் புனத்தையழித்துமேய்கிற
மான் இனம்— மான்களின் திரளை
காண்மின்— பாருங்கள்"
என்று— என்றொருவர்க் கொருவர்காட்டி
கோள் மை— திரண்டிருண்ட
புயல்— மேகங்களையுடைய
குன்றர்— பர்வதவாஸிகளான குறவர்
சிலை— வில்லை
குனிக்கும்— (அவர்கள் மேலே சரத்தை விடுவதாக) வளையாநின்றுள்ள
கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. அம்மைத்தடமித்யாதி. வெளுப்பிலே அழகியதாய், அதுக்குமேலே அஞ்சநத்தாலே அலங்க்ருதமாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையும் ஸ்வாபாவிகமான மடப்பத்தையு முடையரான இடைச்சிகளும். ஆனாயரும். கோரக்ஷகரான இடையரும். ஆநிரையும். அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான பசுநிரையும். அலறி. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே வர்ஷவேகத்தாலே சிலேசித்துக் கூப்பிட்டு. எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப. எங்களை "ரக்ஷிக்கக்கடவோம்" என்று நீயே ரக்ஷகனாய் என்றுகொள்ளவேணுமென்றுப்ரார்த்திக்க. இலங்காழிக்கை யெந்தையெடுத்தமலை. * கருதுமிடம் பொரவல்ல தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனான என்ஸ்வாமியானவன் இவற்றை ரக்ஷிக்கைக்காக எடுத்தமலை. இப்போது. திருவாழி

என்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கொம்மைப்புயக் குன்றர் சிலைகுனிக்கும். அவர்கள்மேலே சரத்தைவிடுவதாக, பெரியகோலை யுடையரான குன்றவர் விற்களை வளையாநின்றுள்ள. கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே. ௫

மூ.—கடுவாய்ச்சினவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமெடுத்துக்கொடுப்பானவன்போல்
அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டமரர்பெருமான் கொண்டுநின்றமலை
கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகந் தேறியெங்கும்
குடவாய்ப்படநின்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ௬

பதவுரை.

கடு— கொடியதான
வாய்— வாயை யுடைத்தாய்
சினம்— மிக்க சீறுதலையுடைத்தாய்
வெம்— வெவ்வியதான
கண்— கண்களையுமுடைத்தான
களிற்றினுக்கு— யானைக்கு
கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை
எடுத்து— திரட்டி எடுத்து
கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்கும்பாகனைப்போல்
அடிவாய்— மலையின் வேர்ப்பற்றிலே
உற— உறும்படியாக
கை— திருக்கைகளை
இட்டு— கீழே செலுத்தி
எழ பறித்திட்டு— கிளரப்பிடுங்கி
அமரர் பெருமான்— தேவர்களுக்குத் தலைவரான கண்ணன்
கொண்டு நின்ற — தாங்கிக்கொண்டுநின்ற
மலை— மலையாவது;
மேகம்— மேகங்களானவை
கடல்வாய் சென்று— கடலிலே போய்
இறங்கி— அதன் கரையிலே இறங்கி
கவிழ்ந்து— கவிழ்ந்து கிடந்து
கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வெறுந்தரையாம்படி
நீர்— அங்குள்ள நீரையெல்லாம்
முகந்து— மொண்டுகொண்டு
ஏறி— ஆகாசத்திலேறி
எங்கும்— எல்லாவிடங்களிலும்
குடவாய்ப்பட நின்று— குடத்திலிருந்து சொரிந்தாற்போலே நின்று
மழை பொழியும்— மழைபொழிகின்ற
கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கடுவாய்ச்சினவெங்கண் களிற்றினுக்கு. கொடியவாயையுங் கோபத்தையும் வெவ்விய கண்ணையுமுடைய யானைக்கு. கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன் போல். கவளத்தைத் திரட்டியெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனவனைப்போலே. இத்தால்

படியான பழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கிற ஆகாரமும், "மின்னுக்கு மின்னிலகும்" என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்னினுடைய சுழிப்பையுமுடைத்தாய், இருட்சியாலும் திரட்சியாலும் உயர்த்தியாலும் கண்டவர்களுக்கு "மத்தகஜம்" என்று சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே.

அடிவேர் பறக்கைபிட்டெழப்பறித்திட்டு. மலையினுடைய வேர்ப்பற்றிலே உறும்படியாகத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி மற்றைத் திருக்கையாலே மேலேபிடித்துக் கிளப்பி வாங்கி. அமரர்பெருமான் கொண்டுநின்றமலை. * அபர்வதபர்வதோபமதி, இயற்றியில்லாதாரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டுநின்றமலை. கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கி. கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி. கதுவாய்ப்பட - வென்றது - வடுப்படவென்றபடி. வடுப்படுகையாவது - குறைபடுகை. இத்தால் - கடல்குறைபடும்படியாக அங்குள்ள நீர்களெல்லாவற்றையும் முகந்துகொண்டு ஆகாசத்திலே யேறியென்கை. அன்றிக்கே, கதுவுதல்-கவ்வுதலாய், அபிநிவேசயுக்தமானவாயையுடைத்தாய்க்கொண்டு "பெரும்பௌவம் மண்டியுண்ட" என்கிறபடியே கடல்வெறுந்தரையாம்படி அங்குள்ள நீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவுமாம். எங்கும் குடவாய்பட நின்று மழைபெய்யும். ஸர்வத்திகாயக்கொண்டு குடத்திட்டுச் சொரிகிறாப்போலே எழு நாள் ஒருபடப்பட நின்று வர்ஷத்தைச் சொரிகிற. கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே. ச.

மூ.—வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்பவன்போல்
ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தையிடவனெழ வாங்கியெடுத்தமலை
கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சோரத் தன்கையையெடுத்துக்
கூனற்பிறைவேண்டி யண்ணாந்துநிற்குங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

வானத்தில் உள்ளீர் — "மேலுலகங்களில் வஸிக்குமவர்களே!
வலியீர் உள்ளீரேல் — வல்லமையுள்ளவர்களாயிருந்தீர்களாகில்
அறை — ஜயஸூசகமான நாவலிட்டு
வந்து — இவ்விடம் வந்து
வாங்குமின் — இம்மலையை பெயர்த்துக்கா

ஈசன் — ஸர்வநிர்வாஹகனாய்
எந்தை — எனக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவன்
இடவன் — மண்கட்டியைப்போலே
எழ — வேர்ப்பற்றோடே கிளரும்படி
வாங்கி — வாங்கி
எடுத்த — எடுத்துக்கொண்டு நின்ற
மலை — மலையானது;

கடல்— வரைத்திருந்துள்ள | கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. இங்குப்பாட்டு. வானத்தில்வாழ். உபரிதநலோகங்களிலே வர்த்திக்கையாலே மதுப்பரிமாட்டில் அதிசயித்து நாகசக்ரவர்த்திகளை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களே! நினைத்தது செய்துமுடிக்கவல்ல சக்ரவர்த்திகளாயிருப்பாருமன்றிக்கேயம்மில். அறையோவென்றுள்ளங்குமினென்பவன்போல். "அறையோ அறை! இப்பாலைப் பரார்த்து, வாங்கிக் காணுங்கோள்" என்பாரைப்போலே. ஏனத்துருவாகிய ஈசனெந்தை. * மைந்தர்மயா மறுகுளரான பூமியைப் பயிழக்கு கீழ்லண்டபித்தியோடே சேர்ந்துகிடக்க, நிருத்தும் அத்ருதிருபாக வராஹவேஷங்கொண்டு "ஏனத்தின் வடிவாய்க் கொண்ட" என்கிற படியே மஹாவராஹமாய்க் குத்தி அண்டபித்தியினின்றும் ஓட்டியெடுத்து ஆகாசத்திலே பொன்னிட்டுத் திருவெயிற்றிலே தரித்த சக்ரவர்த்தியும், கண்ணோயாழ்ந்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும் அவ் விட்டெழுக்காம்படி நடத்தவல்ல ஸர்வசேஷியாய், அப்படி ஆவதற்கு ஸ்வாமியாம்படியிருக்கும் ஸர்வகாரணபூதனானவன்.

இடவனெழவாங்கி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பற்றோடே ஒருகட்டியாகக் கிளரும்படி வாங்கி யெடுத்துக்கொண்டுநின்ற மலை. இடவனையுழப்பறிக்கிறவன் ஊதல், போலேதன்னுதல்செய்யாதே, வாங்கியென்கையாலே அநாயாஸேந எடுத்ததைச் சொல்லுகிறது. பர்வதங்களோடேகூட பாதாளகதையான பூமியைத் திருவெயிற்றிலேகுத்தி ஓட்டியெடுத்த சக்ரவர்த்தியானவனுக்கு, ஒருகட்டியைப் பிடுங்கியெடுத்தாற்போலே அம்மலையைப் பிடுங்கியெடுக்கையில் ஒருருமையில்லையிறே. கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து. காட்டிலே மதித்துத்திரிகிற யானையானது களைபொருது திரிகையாலே ஓரிடத்திலே குத்தினவளவிலே தன்கொம்பு முறிய, அதுகாலே தன்கொம்பையிழந்து. கதுவாய்மதஞ்சோர. கதுவுதல்- விடப்படுதலாய், கொம்பு முறிந்து புண்பட்டவாயிலே மதஜலமொழுக. தன்னைநலியாநின்ற. நன்றாக்கனைபாலே கையையெடுத்து வளைந்தபிறையை, தானிழந்தகொம்பாக ப்ரமித்து அத்தைப்பிடித்து மேலேபார்த்துக்கொண்டு நில்லாநிற்கும். கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே. ...ரு

மூ.—செப்பாடுடைய திருமாலவன்றன் செந்தாமரைக்கைவிர லைந்தினையும்
கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை
எப்பாடும்பரந்திழி தெள்ளருவியிலங்குமணி முத்துவடம்பிறழக்
குப்பாயமெனநின்று காட்சிதருங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே. சு.

பிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு
மடுத்து— செறித்து
மணி— நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடைத்தாய்
நெடு— நெடியதாயிருந்துள்ள
தோள்— திருத்தோளை
காம்பாக— அக்குடைக்குக் காம்பாக
கொடுத்து— கொடுத்து
கவித்த— தலைகீழாகக் கவித்த
மலை— மலையாவது;

மணி— அழகிய
முத்து வடம்— முத்துவடம்போலே
பிறழ— தனித்தனியே ப்ரகாசிக்க
குப்பாயம் என நின்று— அதுதான் அவனுக்கோர் முத்துச்சட்டையென்று
தோற்றும்படியாக நின்று
காட்சி தரும்— காட்சிகொடாநிற்கிற
கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செப்பாடுடையதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை. அதாவது - ஆர்ஜவகுணம். "திருமால்" என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜவமாவது ஆச்ரிதருக்கு நன்றுசெய்தாரென்கை. அன்றிக்கே, இந்த்ரனுக்கிட்ட சோற்றைவிலக்கி மலைக்கிட்டுவித்து வர்ஷாபத்தைத் தவிர்த்து "இவை பட்டது படுக" என்றிருக்கை யன்றிக்கே, முன்பு "ரக்ஷகம்" என்று சொன்ன மலைதன்னையே யெடுத்து ரக்ஷித்த செவ்வைப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கடி அவளோட்டை ஸம்பந்தமாகையாலே "திருமால்" என்கிறது என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். அவன். அப்படிப்பட்ட குணத்தையுடையவன். தன்சேந்தாமரைக்கைவிரலைந்தினையும் கப்பாகமடுத்து. தன்னுடைய சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கையில் விரல்களைந்தையும் மலையாகிற குடைக்குக் காம்படியிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை. நீலரத்நம்போன்றநிறத்தையுடைத்தாய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தோளை அக்குடைக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நலிவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் சுவடேடாத புல்லும்தண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் தலைகீழாகக்கவித்தமலை. எப்பாடும் பாய்ந்திழி தெள்ளருவி. "சுனைவாய் நிறைநீர் பிளிறிச்சொரிய" என்கிறபடியே அவனைச்சூழ எல்லாபார்ச்வத்திலும் இடைவிடாமல் தங்குகிற தெளிந்த சுனைநீரருவிகளானவை. இலங்குமணி முத்துவடம் பிறழ. விளங்காநின்ற அழகிய முத்துவடம்போலே தனித்தனியே ப்ரகாசிக்க. குப்பாயமெனநின்று காட்சிதரும். "அதுதான் அவனுக்கொரு முத்துச்சட்டை" என்று தோற்றும்படியாக நின்று காட்சிகொடாநிற்கும். கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பூமியை— பூமியை
தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தன் தலைகளா லே தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே
தட— இடமுடைத்தான
கைவிரல் ஐந்தும்— கையிலுள்ள ஐந்துவிர ல்களையும்
மலரவைத்து— பரப்பிவைத்து
தாமோதரன்— தாமோதரனானவன்
தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டிருந்த
தட— பெரிய
வரை தான்— மலைபாவது;
சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கிட்டி
அநுமன்— ஹநுமானுடைய
புகழ்— கீர்த்தியை
மந்திகள்— பெண்குரங்குகளானவை
பாடி— பாடி.
தம்— தங்கள் தங்களுடைய
குட்டன்களை— குட்டிகளை
குடங்கை— உள்ளங்கையிலே
கொண்டு— ஏந்திக்கொண்டு
கண்வளர்த்தும்— சீராட்டியுறங்கப்பண்ணு கிற்கிற
கோவர்த்தன மென்னுங்கொற்றக்குடையே.

‡ "பலவும்" என்ற விடத்தில் 'உம்'சாரியை.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்களித்யாதி பலபணங்களையுமுடைய நாகராஜன், பர ப்பையுடைத்தான பூமியைத் தன் தலைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிடக்குமவன்போலே. தடங்கைவிரலைந்தும் மலரவைத்து. இடமுடைத்தான திருக்கையிலைந்துவிரலையும் மலர வைத்து. தாமோதரன்தாங்குதடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி யெளி யனாய், அவள் கட்டினகட்டை யவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே யிருந்தவன் தரித் துக்கொண்டுநின்ற பெரியமலைதான். பஞ்சலக்ஷம்குடியும் வரியிலுள்ள பசுநிரைகளு மெல் லாம் சேரவொதுங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. தானென்று - அதின் கநத்தையும் அதின் மேலுண்டான வ்ருக்ஷங்களையும் ம்ருகவிசேஷங்களையும் அங்கிலத்துக்கடைத்த மநுஷ்யரையு மெல்லாம் நினைக்கிறது.

அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீடழித்த. தூக்கத்ரயயுக்தமாய், தேவர்கள்கொடுத்த வரபலத்தாலும் ராவணனுடைய புஜபலத்தாலும் ஒருவரால்சென்று அழிக்கவொண்ணாத படியிருக்கிற லங்கையையெல்லாம் "ஒருமாகடலைக்கடந்தேறி" என்கிறபடியே சென்று "உயர்கொள்மாக்கடிகாவையிறுத்து" இத்யாதிப்படியே கட்டழித்துப்போகட்ட. அநு மன்புகழ்பாடி. ஹநுமானுடைய கீர்த்திைப்பாடி. தம் குட்டன்களை. தந்தாமுடைய குட் டிகளை. குட்டனென்கிறது- ப்ரீதியாலே. குடங்கைக்கொண்டு. குடங்கைகளிலே யேந்தி க்கொண்டு. மந்திகள் கண்வளர்த்தும். மந்திகளானவை சீராட்டியுறக்கப்பண்ணுகிற்கும். மந்தி- பெண்குரங்கு. கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ... ... எ.

பல் கணம் — பல திரளான
போர் களத்து — யுத்த பூமியிலே
சரமாரி பொழிந்து — சரங்களை வர்ஷித்தாற்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
எங்கும் — இடைச்சேரியடங்கலும்
புசலிட்டு — இடித்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
நலிவான் — வருத்துவதாக
உற்ற — ஒருப்பட்ட அளவிலே
கேடகம் கோப்பவன் போல் — கடகு கோத்துப் பிடிக்குமவன் போலே
நாராயணன் — நாராயணனானவன்
(திருக்கையிலெடுத்துக் கொண்டு,)
முன் — முந்திவருகிற
முகம் — வர்ஷமுகத்தினின்றும்

இலை வேய் குரம்பை — பர்ணசாலைகளில் வசிக்கிற
தவம் பர முனிவர் இருந்தார் நடுவே சென்று — தபஸ்விகளான ரிஷிகள் நடுவே சென்று
அணர் சொறிய — தன் கழுத்தை அவர்கள் சொறிய
கோலை — கொல்லுகிற
வாய் — வாயையுடையதாய்
சினம் — கோபத்தையுடைத்தான
வேங்கைகள் — புலிகளானவை
நின்று உறங்கும் — நின்றபடியே உறங்காநிற்கிற
கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சலமாமுகிற்பல்கணம். பலதிரளாய்க் கடலை வளைத்துப் பருகி நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்போலே வர்ஷித்துக் கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் பெயுமிடத்தோடு வாசியற எங்கும் "எங்களைத் தப்பவல்லாருண்டோ" என்று இடித்து முழங்கிப் புசலிட்டு நலிவதாக ஒருப்பட்ட அளவிலே, அந்த சரவர்ஷத்தைத் தகைக்கைக்குக் கடகு கோத்துப் பிடிக்குமவன் போலே ஸர்வரக்ஷகனான நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு முந்திவருகிற வர்ஷமுகத்தைத் தகைத்தமலை. இலைவேய்குரம்பை. இலையாலே வேய்ந்த குடில்; பர்ணசாலையென்றபடி. இத்தை வாஸஸ்தானமாக வுடையராயிருக்குமவர்கள். தவமாமுனிவர். தபோநிஷ்டரான மஹர்ஷிகள். இருந்தார்நடுவேசென்று. தபஸ்ஸுக்காக ஓரிடத்திலே திரளவிருந்தவர்கள் நடுவே சென்று. அணர்சொறிய. "ஸர்வமும் பகவதாத்மகம்" என்று காண்டிருக்கையாலே ஒன்றிலு மொருபயமற்றிருக்குமவர்கள் தன் கழுத்தைச் சொறிய. கோலைவாய்ச்சினவேங்கைகள் நின்றுறங்கும். கொல்லுகிற வாயையும் சினத்தையுமுடைத்தான புலிகளானவை அந்த ஸுகத்தாலே நின்று உறங்காநிற்கும். கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ... அ.

மூ.—வன்பேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன் வன்றாளிணைவென்றதோர் வன்பரத்தைத்
தன்பேரிட்டுக்கொண்டு தரணிதன்னிற் றாமோதரன் றாங்குதடவரைதான்

வன் துணை — வலிய துணைப்போலே
தன் பேர் — 'கோவர்த்தநன்' என்ற தன் பேரை
இட்டுக்கொண்டு — அந்தமலைக்கு இட்டுக் கொண்டு
தரணிதன்னில் — இந்நிலத்திலே
தாமோதரன் — ஆய்ச்சி பொருத்திக்குக் கட்டுப்படுக்கவுமாம்படி பவ்யனாயிருந்தவன்
தாங்கு — தாங்கிக்கொண்டு நின்ற
தடம் வரைதான் — பெரிய மலையானது;
முசுக்கணங்கள் — (ஓர் வகைப்பட்ட) குரங்குகளின் திரளானவை

காட்டுகைக்காக
தம்முடைக் குட்டன்களை — தங்கள் குட்டிகளை
முதுகில் — முதுகிலே
பெய்து — கட்டிக்கொண்டு போய்
கொம்பு — கொம்பிலே
வற்றி இருந்து — வற்றிவைத்து
குதி — ஒரு கொம்பில் நின்றும் மொரு கொம்பிலே தத்தும்படியை
பயிற்றும் — பழக்குவியாநிற்கிற
கோவர்த்தன மென்னும் கொற்றக் குடையாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வன்பேய்முலையுண்டதோர் வாயுடையன். வலிய பேயுடைய முலையுண்டதொரு வாயையுடையவன். பேய்க்கு வன்மையாவது- இவனுடைய மௌக்த்யத்தையும் வடிவழகையும் கண்டவிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வலிமை. அன்றிக்கே, வன்மை முலைக்கு விசேஷணமாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைச் சொல்லவுமாம். நஞ்சேற்றின முலையிறே. ஓர்வாயென்றது- அந்த நஞ்சைப்போக்கு உண்கையாலும் அவளை முடிக்கையாலும் அத்விதீயமானவாயென்றபடி. வன்துணைநின்றதோர் வன்பரத்தை. வலியபாரத்தை தரித்துநின்றதொரு வலியதுணைப்போலே. "தரித்து" என்கிற விதை அத்யாஹாரம்.

தன்பேரிட்டுக்கொண்டு. "கோவர்த்தநன்" என்கிற தன்பேரை அதுக்கிட்டுக்கொண்டு. தரணிதன்னில். தேசாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. அதாவது - பேராவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகள்போல்வார்க்கன்றிக்கே, க்ஷுத்ரமநுஷ்யரும் காணலாம்படியான இந்நிலத்திலே யென்றபடி. தாமோதரன். பெற்றதாய்க்குக் கட்டுவைக்கலாம்படி பவ்யனாயிருந்தவன். "வன்பேய்முலை யுண்டதோர் வாயுடையன்" என்றும், "தாமோதரன்" என்றும் சொல்லுகையாலே - பேய்த்தாயைமுடித்து ஆய்த்தாய்க்கு பவ்யனாயிருந்தபடி சொல்லு

[illegible]
ஒருவாட்டமின்றிக்கே யிருந்தபடியை யநுபவித்து, மங்களாசாஸநபரராய் மேல் ப்ரபந்த ஸமாப்தி செய்கிறார் - இதில்.

மூ.—கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில
வடிவேறுதிருவுகிர் நொந்துமில மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பிரதம்
முடியேறிய மாமுகிற்பல்கணங்கள் முன்னெற்றி நரைத்தன போலவெங்கும்
குடியேறியிருந்து மழைபொழியுங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக் குடையே. ௰.

பதவுரை.

கொடி ஏறு — த்வஜத்தை ரேகாரூபமாக தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
செந்தாமரை — செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கைவிரல்கள் — திருக்கைகளும் திருவிரல்களும்
(ஏழு நாள் ஒருபடிப்பட மலையைச் சுமந்து கொண்டு நின்ற வளவிலும்,)
கோலமும் — இயற்கையான அழகும்
அழிந்தில — அழிந்தனவில்லை;
வாடிற்றில — வாட்டத்தையு மடைந்தனவில்லை;
வடிவு ஏறு — அழகுமிக்கிருக்கின்ற
திரு உகிர் — திருநகங்களானவை
நொந்தும் இல — நொந்தனவுமில்லை;
மணிவண்ணன் — நீலரத்நவர்ணனை கண்ணபிரானெடுத்த
மலையும் — கோவர்த்தன கிரியும்
(அக்காலத்து இம்மலையெடுத்துக் கொண்டு நின்ற நிலையும்,)
ஓர் சம்பிரதம் — ஒரு கண்கட்டு வித்தையாயிருந்தது;
(அந்த மலை எது என்னில்;)
முடி — மலையின் சிகரத்திலே
ஏறிய — ஏறின
மா முகில் — பெரிய மேகங்களின்
பல் கணங்கள் — பல திரள்களானவை
முன் நெற்றி — தங்கள் நெற்றியின் முன் பாகமானது
நரைத்தன போல — நரைத்தாற்போலே
எங்கும் — எல்லா இடங்களிலும்
குடி ஏறி இருந்து — குடியேறியிருந்து
மழை பொழியும் — மழை பெய்யா நிற்கிற
கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையாம்.

வ்யா. பத்தாம் பாட்டு. கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள். (௧) "[illegible]" என்கிறபடியே ஐச்வர்யஸூசகமான த்வஜவஜ்ராதி சிஹ்நங்களை ரேகாரூபேண உடைத்தாயிறே திருக்கைகளிருப்பது; அதுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாக த்வஜமொன்றையு மருளிச்செய்கிறார். த்வஜத்தை ரேகாரூபேண தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய், நிறத்தாலும் செவ்வியாலும் மார்த்தவத்தாலும் செந்தாமரைபோலே யிருக்கிற திரு

[illegible] என்கை. [illegible] ஆயிரம் [illegible] [illegible] முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்குங் குடியேறியிருந்து மழைபொழியும். [illegible] முன்னெற்றி நரைத்தனபோலே [illegible] கிடக்கும் [illegible] "முன்னெற்றி நரைத்தனபோல வெங்குங் குடியேறியிருந்து" என்கிறது. [illegible] கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே. ஆகையால் இந்திரஜாலமன்று, [illegible] என்கை. ... ... ௰.

அ.—[illegible]

மூ.—அரவிற்பள்ளிகொண்டு—ரவந்துரந்திட் டரவப்பகையூர்தியவனுடைய
குரவிற்கொடி முல்லைகணின்றுறங்குங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடைமேல்
திருவிற்பொலி மறைவாணர்புத்தூர்த் திகழ்பட்டர்பிரான் சொன்னமாலைபத்தும்
பரவுமனநன்குடைப் பத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்த நண்ணுவரே. ௧௧.

பதவுரை.

அரவில்— திருவனந்தாழ்வான் மேலே
பள்ளிகொண்டு— (க்ஷீராப்தியிலே) பள்ளி கொண்டு
(அங்கேவிட்டு, ஆய்ப்பாடியில் வந்தவதரித்து,)
அரவம்— காளியநாகத்தை
துரந்திட்டு— ஓட்டிவிட்டு
அரவம்— ஸர்ப்பஜாதிக்கெல்லாம்
பகை— பகையான பெரிய திருவடியை
ஊர்தியவனுடைய— வாஹனமாக வுடையவனுடைய
குரவில்— குரவமரத்திலே
கொடி— கொடியாய்ப் படர்ந்து கிடக்கிற
முல்லைகள்— முல்லைகளானவை
நின்று— நிலைபெற்று

திருவில்— ஸம்பத்தாலே
பொலி— விளங்கா நின்றவர்களாய்
மறை— வேதத்துக்கு
வாணர்— [illegible] வர்த்திக்கிற
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்
திகழ்— விளங்கா நின்ற
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல் மாலையான
பத்தும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
பரவும்— பரவும்படியான
மனம்— மநஸ்ஸை
நன்கு— நன்றாக
உடை— உடையவர்களாய்

லை விடாதே நடக்கக் கொண்டிட்ட காலிலே வியாபத்தை அங்கீகரித்து மேட்ட விட்டு. ஆலவட்டகைங்கர்யவானுடைய. "தூவி" என்கிறது திருக்கல்லாப்பையான பெ பெருமையுடையவனைக் காட்டித் தருகிறவனுடைய.

தாலிமிக்கபாடு. "குருகூர்" என்கிற விசேஷத்திலே கொடுப்பார்ப் பார்க்குமிடத்தில் முக்கியமானவை நின்றுகொண்டிருக்கும்படி சேர்ப்பதாய், கொண்டதகவென்கிற திருநாமத்தையு டைத்தாய், விருத்தைத் தகைகைக்குக் கொடுக்குமையான பவதவிஷயமாக. "குரவர் கொடிமுல்லைகள்" என்றபடியானபோது - குரவாகிய விருக்ஷமும் அதின்மேலே படர்ந்த கொடியான முல்லையும் நின்றுநிற்குமென்று பொருளாகக்கடவது. திருவிற்பொலிதிப்பாடு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபால் மிக்கு வேதத்துக்கு அபாஸ்யதம் மெய்த்த வல்லரானவர்கள் வர்த் திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வர்த்தமானராய்க்கொண்டு விளக்காயின்னுள்ள பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்பமான விப்பத்தையும் பாவுமணைத்துடைப்பத்தருள்ளார். ஸ்ரீதி பாவைராய்க் கொண்டு பேசுங் கல்யாணைவையுடைய பக்தியோன்களாயுள்ளவர்கள். பரமான வைகுந்தம் நண்ணுவரே. தங்களுடைய ஜ்ஞாநப்ரேமதாருசமாக பகவதநுபவகைங்கர்யங் களிலே அந்வயித்து * அடியார்கள் குழாங்களுடன்கூடி வாழலாம்படியிருக்கும் வா லோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாரம்.—அட்டு வழு வக்கை கடு வான் சேப்பாடு டைம் ஈலம்
வன் டேய் கோடி யாவில் காவல்.

———(*)———

ஆ - திருமொழி, உ.ச - க்கு, பாட்டு - உ.கஉ.

மூன்றும்பத்து- ஆறுந்திருமொழி- நாவலம்பெரிய, ப்ரவேசம்.

அ.—நாப்பிறந்து வளருகிறவூரிலே " ஒருத்ரவ்யத்தை ஒரு தேவதாந்தரத்துக் கிடு கையாவதென் " என்று இந்த்ரனுக்கிடுகிற சோற்றைவிலக்கி மலைக்கிடுவித்து அத்தையடை

மேயுத. அந்தக்குழலோசைவழியேயுலகிலுள்ள ஸ்ரீகோபிமாரிலெசிலர் தங்கள்பந்துக்கள் பண்ணிவைத்த காவல்களையுங் கடந்து இவன் நின்றவிடத்தேவந்து சூழ்ந்துகொண்டு நின்றபடியையும், சிலரெங்கே அதைக்கேட்டுத் தலைநிலை வேறுபட்ட ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாடினபடியாலே கடுக்கெனக் கடவையை ஒருகையாலே தாங்கி இவனளவிலே கண்ணோடு-நின்றபடியையும், சாதிக்குலங்களாகைக்கிகளான ஸ்த்ரீகள் இக்குழலோசையைக் கேட்டுவந்து திரண்டு வெந்நரகு, கண்கள்பனிக்கை முதலான விக்ரிதிகளோடே இதிலே செவிபடுத்துக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேகங்கள் நிலைதக்கமை முதலான நாத்திக பாதங்களைக் கிரியும் அவளைவார்க்கள், உலாகியலாயிக் குழலூதுகின்றவனுடைய வடிவையும் குழலோசையையுங்கண்டு, "நாமும் இவ்வாறாய்ப்பிறக்கப் பெற்றிலோமே" என்று வருந்தி அவனடிக்கு காயாபுஷ்ப ஆடல்பாடல்களைத் தாங்களே மறந்தபடியையும், வைதிகபாராக் கிரியும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களும் கிந்நரமிதுனங்களும் இக்குழலோசையினுடைய நடுவிலே அகப்பட்டுத் தங்களுடைய வீணைபவனங்கள் கிந்நரங்களோடே வென்பாரான படியையும், ஆகாசாதிகளான ஸ்தாவரங்களெல்லாரும் அம்ருதம்போலேயிருக்கிற இக்கானத்திலே யகப்பட்டு கிலிலாய்ச் சாய்ந்து நின்றபடியையும். தேவர்களெல்லாரும் தங்கள் ஞானப்போஜநத்தைமறந்து திரளாய்ப்படி திரையாந்து திரண்டு இக்குழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பக்ஷிஜாலங்கள் தந்தாம் கூட்டை விட்டுவந்து சூழ்ந்து படுகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுக்கூட்டங்கள் இக்குழலோசையைக்கேட்டு பரவசமாய்க் கால்களைப்பரப்பிக் கிலேகளை நாற்றிக் கொண்டு செவியாட்ட யசைக்கவும் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மாந்தாரானவை மேகங்கள் முதலான வைமாறமறந்து நிச்சலமாய்க்கொண்டு சித்ரார்ப்பிதங்கள்போலே நின்றபடியையும், அசேதநமான மரங்களானவை சேதநங்களினுங் காட்டில் அங்காச்சாயமாய்ப்படி ஈடுபட்டபடியையும் தனித்தனி பேசி அவனுடைய திருக்குழலோசையினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ...*

மு.—நாவலம்பெரிய தீவினில்வாழு நங்கைமீர்களிதோ ரற்புதங்கேளீர்
தூவலம்புரியுடைய திருமால்தூயவாயிற் குழலோசைவழியே
கோவலர்சிறுமிய ரிளங்கொங்கை குதுகலிப்ப வுடலுளவிழ்ந்தெங்கும்
காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகிவந்து கவிழ்ந்துநின்றனவே.

பதவுரை.

பெரிய — பெரிதாயிருந்துள்ள
நாவல் ‡ தீவினில் — ஜம்பூத்வீபத்திலே
அற்புதம் — ஆச்சர்யத்தை
கேளீர் — கேளுங்கோள்;

[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] குதலைப் [illegible]

க[illegible] — அநிச்சிதம் [illegible]
காரியமான } [illegible]
ஆதி [illegible] } [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] — ([illegible]
[illegible]) [illegible]
[illegible].

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஞாலம்பெரியதீவினில். [illegible] பெரியதிலின். [illegible] ஐம்பூதவிபத்திலே என்றபடி. இத்தலை [illegible] ஆகவேது - [illegible] (க) [illegible] ஆர்ஜுப்பூமியுள்ளது இதிலேவிறே; [illegible] பாரதவர்ஷமிதே ஆர்ஜுப்பூமியாயிருப்பது; [illegible] ( ) [illegible] பாரதவர்ஷ [illegible] இத்தவீபத்துக்கு ஏற்றஞ்சொல்லக் குறையில்லை; [illegible] பாதகங்களை போக்கைக்கும் [illegible] போக்கங்கள் [illegible] பண்ணைக்கு இம்மேகயாகையாலும், [illegible] இந்த பாரதவர்ஷத்தோடே [illegible] ஐம்பூதவிபத்தை "பெரியதீவு" என்றருளிச்செய்கிறார். வாழ்மின்கை மீர்கள். [illegible] அவனுடைய அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் அநுபவிக்கைக்கு வாய்ப்புடையராய், அதுக்கேற்ற [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஆசுநுநாப்பண்ணினவர்களை [illegible] [illegible] அவருத்தை [illegible] [illegible] [illegible] அருளிச்செய்த சொன்னதல்; அதற்கு, (க) " [illegible] " என்கிறபடி [illegible] [illegible] பகவத்பாவ பாரான [illegible] "கங்கைகட்" என்று [illegible]. இதோரற்புதம் கேளீர். இதோராச்சரியம் கேளீரோ. ஞாலமுடைய திருமால். [illegible] ஸ்ரீபதியானவன். இத்தால் — [illegible] பரிகரத்தையுடையனென்கை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குத் தாய்மையாவது - சேஷித்வைவத்து காரியம் செய்யவல்ல சத்தி.

அவர்கள் எல்லாரையும் முடுக்கி, தங்கள் செவியிலே புகுந்து உணர்த்தி வாரும்கோள் என்பாரைப்போலே ஆகர்ஷிக்கிற குழலோசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் வந்தது. கோவலர்சிறுமியர். கோபஜாதியிலே வர்த்தமானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள். இளங்கொங்கை குதுகலிப்ப. தங்கள் வசத்தில் நில்லாதபடி பரிணதமான முலைகளானவை, தங்களைப் பிற்பாடராக்கி "நாங்கள் முன்னே போகிறோம்" என்று கௌதூஹலம்பண்ண. இளங்கொங்கை. சொல்கேளாப் ப்ரஜைகளைப்போலே. குதுகுலிக்கையாவது- த்வராதிசயத்தால்வந்த கிளர்ப்பம். உடலுளவிழ்ந்து. கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாத்ரமன்றிக்கே கொங்கைக்கு ஆச்ரயமான சரீரம், ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதானமான மநஸ்ஸும் கட்டுக்குலைந்து. எங்கும் காவலும் கடந்து. எங்குமுள்ள காவலையுங்கடந்து. அதாவது- அறைகளுக்குள்ளே இட்டுத் தாப்பாரையும் தாண்டிக்கொண்டு கதவுகளையுடைத்துப் புறக்காவலாக வேண்டியபடிக்கவும் கிடக்க, அந்தக்காவல்களையெல்லாம் க்ஷுத்ரபாஷாணங்களைப்போலே ஒருசரக்காக நினையாமல் கடந்து. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிற்றிலே யொழுங்குபடச் சேர்த்தமாலைகள் போலே நிரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துநின்றனரே. இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டுநின்றார்கள். அன்றிக்கே, குழலோசைவழியேவந்து இவனைக்கண்டவாறே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல்; எதிர்நெறிக்கமாட்டாமல் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல். க.

மூ.---இடவணரை யிடத்தோளொடுசாய்த் திருகைகூடப் புருவநெரிந்தேறக்
குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக் கோவிந்தன்குழல்கொ டூதினபோது
மடமயில்களொடு மான்பிணைபோலே மங்கைமார்கண் மலர்க்கூந்தலவிழ
உடைநெகிழ வோர்கையாற்றுகில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க ணோடநின்றனரே. உ.

பதவுரை.

கோவிந்தன்— பசுமேய்க்கப் பெற்ற கண்ணன்
இட அணரை— இடப்பக்கத்து [illegible]
இட தோளொடு சாய்த்து— இடத் திருத்தோளோடே சாய்த்து
இரு கை— இரண்டு திருக்கைகளும்
கூட— வேய்ங்குழலோடே சேரவும்
புருவம்— திருப்புருவங்களானவை
நெரிந்து ஏற— நெரிந்து மேலே கிளரவும்
குழல் கொடு— வேய்ங்குழலைக் கொண்டு
ஊதினபோது— ஊதினகாலத்திலே,
மடம்— மடப்பத்தையுடைய
மயில்களொடு மான் பிணை போலே — மயில்கள் போலவும் மான் பேடைகள் போலவும்
மங்கைமார்கள்— யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள்
மலர்— பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
கூந்தல்— கேசபாசமானது
அவிழ— நெகிழ்ந்து அலையவும்

ஸ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. இடவணரையிடத்தோளோடு சாய்த்து. இடப்பாகையில் ஏறட்டுக்கொள்ளத்தானத்தை இடத்திருத்தோளோடே சாய்த்து. இருகைகூட. இரண்டு திருக்கையும் திருக்குழலோடே சேர. புருவம்நெரிந்தேற. திருப்புருவங்களானவை நெளித்து மேலேகிளர. குடவயிறுபட. திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்தின் நிறுப்பளவுந் தாலே க்ரமசஃ விட்டு ஊதவேண்டுகையாலே திருவயிறு குடம்போலே தோற்ற. வாய்கடைகூட. திருப்பவளம் இரண்டருகும் குவிந்து திருக்குழல் துளைகளளவாக. கோவிந்தன்குழல்கொடூதினபோது. கோரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய், அவை விலங்காமைக்கும் மேய்கைக்கும் பெருகைக்கும் உறுப்பாக ஊதவல்லானுகையாலே "கோவிந்தன்" என்கிறது; அறியாதவையுமறியும்படி த்வநிவாய்ப்பாலே ஆகர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே "குழல்கொடு" என்கிறது. இத்தால்-ஊதுகிறவனுடைய ஸாமர்த்த்யமும், அதுக்கு உபகரணமான குழலினுடைய வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. மடமயில்களோடு மான்பிணைபோலே. மடப்பத்தையுடைத்தான மயில்கள்போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பேடை போலவும். "மயில்கள்" என்கிற பன்மைக்கேற்க, "மான்பிணை" என்கிற ஏகவசநமும் ஜாத்யபிப்ராயமாய், பன்மையிலேயாகக்கடவது. மங்கைமார்கள். யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள். மலர்க்கூந்தலவிழ. புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழல்கள் நெகிழ்ந்தலைய. உடைநெகிழ. ஒப்பித்துடுத்த பரிவட்டம் நெகிழ. இப்படி அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோசையைக் கேட்டு வந்து. ஓர்கையால் துகில்பற்றி. நெகிழ்ந்த துகிலை ஒருகையாலே தாங்கி. ஒல்கி. ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாட்டினபடியாலே ஒதுங்கி. ஓடரிக்கணோடு நின்றனரே. ஸ்த்ரீத்வம் பின்னாட்டிலும் முறுகண்ணை நிஷேதிக்கப்போகாதே. செவ்வரி கருவரியோடினகண்கள் அவன்பக்கலிலே யோட நின்றார்கள். "மடமயில்" "மான்பிணை" என்ற த்ருஷ்டாந்தத்வயத்துக்கும் "மலர்க்கூந்தலவிழ" "ஓடரிக்கணோடு" என்ற இரண்டும் தார்ஷ்டாந்திகம். ... ... ௨.

மூ.—வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்னனந்தர்
கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன் கோவிந்தன் குழல்கொடூதினபோது
வானிளம்படியர் வந்துவந்தீண்டி மனமுருகி மலர்க்கண்கள்பனிப்பத்
தேனளவுசெறிகூந்தலவிழச் சென்னிவேர்ப்பச் செவிசேர்த்துநின்றனரே. ௩.

பதவுரை.

வான்— பரமபதத்துக்கு
இள அரசு— யுவராஜனாய்
‡ வைகுந்தம் குட்டன்— அத்திருநாட்டு

நந்தர் கோன்— நந்தகோபருக்கு (பிள்ளையாய்)
இள அரசு— இளவரசானவனாய்

படியர்— சரீரங்களையுடையரான ஸ்த்ரீகள்
வந்து வந்து ஈண்டி— (குழலோசை தொடர) வந்து வந்து திரண்டு
மனம்— மனஸ்ஸானது
உருகி— நீர்ப்பண்டம் போலே உருகி
மலர்— மலர் போன்ற
கண்கள்— கண்களானவை

அவிழ— அவிழ்ந்து அலையவும்
சென்னி— நெற்றியானது
வேர்ப்ப— ஸ்வேதஜலிக்கையாகவும்
செவி— காதுகளை
சேர்த்து— இக்குழலோசையிலே படுத்துக் கொண்டு
நின்றனர்— நின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. வானிளவரசு. பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்ளவன். (க)ர்த்தமன்த்ரிகளையுடைய பாலராஜகுமாரனைவன் வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து— "முதுவராய்-விண்ணாட்டவர்" என்கிற நித்யஸூரிகளை ப்ரதாநராக்கி அவர்கள்கீழே தன்னையமைத்துக் கொண்டு இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. "திருவனந்தாழ்வான்மடியிலும் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழிலும் பெரியதிருவடி சிறகின் கீழிலுமாய்த்து இத்தத்வம் வளருவது" என்றிறே பட்டர் அருளிச்செய்வது. வைகுந்தக்குட்டன். அங்குள்ளார்க்குக் குழைச்சரக்காக நினைத்து அநுபவித்தால் போலே பசங்கைபண்ணி அநவரதம் நோக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடையவன். வாசுதேவன். ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இக்கால்-*பிறப்பிலியான பரத்வத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாவானவன். பரமபதத்தில் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானொருவனில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோற்ற இருக்கும்படியைப்பற்ற "இளவரசு" என்கிறது; இங்கு இருந்ததேகுடியாக ஸ்வதந்த்ரராகையாலே ராஜா அருந்துக்கொண்டிருக்கும்படியைப்பற்ற "மன்னன்" என்றது. நந்தர் கோனிளவரசு. "வாசுதேவன்" என்றதுக்கும் அவ்வருகேயொரு சீர்மையிறேயிது. அது ராஜகுலம்; இது கோபகுலமிறே. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனை இளவரசு. பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் அரசு ஸ்ரீநந்தகோபராகையாலே, இவனை "இளவரசு" என்கிறது. கோவலர்குட்டன். *வைகுந்தக்குட்டனில் வ்யாவ்ருத்தி. கோபஜாதியாகப்பிறந்து நோக்கவேண்டும்படியான பருவத்தையுடையவன். கோவிந்தன். ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணமே யாத்ரையாயுள்ளவன். குழல்கோடூதினபோது. ஸர்வவசீகாரபரிகரமான குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. வானிளம் படியர். வானிலே வர்த்திப்பாராய் அந்தலோகமுள்ளவளவும் ஜராமரணங்களின்றிக்கே, (உ.) போகயோக்யமான சரீரங்களையுமுடைய ஸ்த்ரீகள். படி-சரீரம். வந்துவந்தீண்டி. குழலோசை வழியே வந்து வந்து திரண்டு. மனமுருகி. மனஸ்ஸு நீர்ப்பண்டமாயுருகி. மலர்க்கண்கள் பனிப்ப. மலர்போலேயிருக்கிறகண்களில் ஆநந்தாச்ருக்கள் துளித்துவிழ. தேனளவுசெறி

மூ.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூடுகளடங்கவுழக்கிக்
கானகம்படி யுலாவியுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலூதினபோது
மேனகையொடு திலோத்தமையரம்பை யுருப்பசியரவர் வெள்கிமயங்கி
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி யாடல்பாடலவை மாறினர்தாமே. ௩.

பதவுரை.

தேனுகன்— தேநுகாஸுரன்,
பிலம்பன்— ப்ரலம்பாஸுரன்,
காளியன்— காளிய நாகன்,
என்னும்— என்று சொல்லப்படுகிற
தீப்ப— கொடியனவான
பூடுகள் அடங்க— பூண்டுகளெல்லாம்
உழக்கி— துகைத்துப் போகட்டு
கானகம்— காட்டிலே
படி— இயற்கையாக
உலாவி உலாவி— (தன் இச்சையாலே நின்று) சஞ்சரித்து
கரு— கரிய திருமேனியை யுடையனாய்
சிறுக்கன்— இளம்பிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊதினபோது—;
மேனகையொடு— மேனகையோடு
திலோத்தமை, அரம்பை, உருப்பசி— என்கிற
அவர்— அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்
வெள்கி— வெட்கமடைந்து
மயங்கி— (இவனுடைய குழலோசையில் ஈடுபட்டு) மயங்கி
வானகம்— தேவலோகத்திலும்
படியில்— பூலோகத்திலும்
வாய்திறப்பு இன்றி— வாய் திறவாமல்
தாமே— ([illegible]) தாங்களே
ஆடல் பாடல் அவை— ஆடுவது பாடுவது ஆகிய இவற்றை
மாறினர்— தவிர்ந்துவிட்டார்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தேனுகனித்யாதி. கழுதையானவடிவைக்கொண்டு காட்டிலே [illegible] நாதகமாய் நின்ற தேநுகன், இடைப்பிள்ளைகளோடு தானாக விளையாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களோடு [illegible] கொண்டு [illegible] ப்ரலம்பன், [illegible] குழுக்கிடு மடுவை விஷத்தாலே துஷித்துக்கொண்டிருக்கக் காளியன் என்று சொல்லப்பட்ட தீப்பூண்டுகளை அடங்கத் துகைத்துப்போகட்டு. தீப்பப்பூடென்றது - பாதகமானவற்றைப் [illegible] பூண்டென்றபடி. [illegible], இவர்களை "பூடுகள்" என்று [illegible] சொல்லிற்று - [illegible] இவை அற்பமானவை

அநாதிக்கைகளாலே "ஏவம் சிக்ஷார் ஆத்மாநம் திரிசிதே" என்று ஸத்யத்தை, ஸந்
ஸ்தானத்தையுடைய முதிர்த்த மெய்யைக். ஜாதகர்மாதி. ஸாவித்ரியும் பூண்டிருக்குமும்
அடப்பாட எம்பிரானை பல்லாயிடத் தொக்கக்கடவோமல்லோம் என்று தங்களுடைய அடை—
யாளம் பாடநாவதிப விடத்தைத் தவிர்த்தார்கள். இவர்கள் இப்படித் தவிர்த்தது, இரண்டு
டையவும் லாகிரிக்ய பரக்கத்தாலே யாவர்கள் "இனி சிக்ஷையும் பாடவும் வேண்டா"
என்று தவிர்த்தனவாகவே போமென்னில்; அன்று; ஞானமே. தாங்களே தவிர்த்துவிட்டார்கள். ஞா

௬.—முன்னரசிங்கமதாகி யவுணன் முக்கியத்தை முடிப்பான் மூவுலகில்
மன்னரஞ்ச மதுசூதனன்வாயிற் குழலினோசை செவியைப்பற்றிவாங்க
நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனுந் தந்தம்வீணைமறந்து
கின்னரமிதுனங்களுந் தந்தங்கின்னரந் தொடுகிலோமென்றனரே. ௬.

பதவுரை.

முன் — முற்காலத்திலே
நரசிங்கம் அது ஆகி — நரசிம்ஹ வடிவங் கொண்டு
அவுணன் — ஹிரண்யாஸுரனுடைய
முக்கியத்தை — மேன்மையை
முடிப்பான் — அழிக்கவல்லவன்
மூ உலகில் மன்னர் — மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள அரசர்களும்
அஞ்ச — தன் பெருமையைக் கண்டு உள்ளம் நடுங்கப்பெற்ற
மது சூதனன் — மது என்னும் அசுரனைக் கொன்றவன்
வாயில் — திருப்பவளத்தில் வைத்தூதின
குழலின் — திருக்குழலினுடைய
ஓசை — த்வநியானது
செவியை — காதை
பற்றி வாங்க — பிடித்திழுக்க
நல் நரம்பு உடைய — நல்ல வீணா நரம்பையுடைய
தும்புருவோடு — 'தும்புரு' என்னும் ரிஷியோடு
நாரதனும் — நாரத மஹர்ஷியும்
தம் தம் — தங்கள் தங்களுடைய
வீணை — வீணையை
மறந்து — மறந்து (அதுபோலவே,)
கின்னர மிதுனங்களும் — 'கின்னர மிதுனங்கள்' என்று சொல்லப்படுபவர்களும்
தம் தம் — தம் தம்முடைய
கின்னரம் — கின்னரங்களை
தொடுகிலோம் என்றனர் — இனித் தொடக்கடவோமல்லோமென்று விட்டார்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னரசிங்கமதாகி. முற்காலத்திலே "தேவாதி சதுர்

[illegible]
பாட்டை யறிந்த விரகனவன். அதிலே மன்னாருக்கும். முன்பு மேலைத்திரண்டான ராஜாக்களும், அதிமாத்ர சேர்த்தியுடைத்தங்களுக்கு நன்மதிப்பைக்கண்டால் உள்ளம் நடுங்குமபடியிருக்கிற. யது குலோத்பவரிற் குழலின்றோசை செவிப்பட்டதிலாங்க. ஆர்த்தி தனிமோஹ யான மதுரவ நிரவித்தவனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற திருக்குழலினுடைய த்வநியானது செவிப்பட்டபடியிருக்க. நன்னரம்பிதாதி. செவிப்பட்டுக் காரேல்லாரையும் தன்னுடைய த்வநியாலே வசீகரிக்கவற்றான தன்மையையுடைய வீணையைத் தந்தாமுக்குப் பெரியவுடைமையாக நினைத்திருக்கும் தும்புருவும் நாரதனும். “ காநவித்யைக்கு தும்புரு நாரதர் ” என்று ஸர்வலோகப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களிறே; இப்படியிருக்கிறவர்களும். தம்தம்வீணைமறந்து. தந்தாமுக்கு ஸர்வகாலமும் அபிமதமான வீணைகளை யெடுத்துப் பாடாதொழிவன்றிக்கே, அவைதன்னை சோகமறந்து. கின்னரமிதுனாதி. கின்னரங்கொண்டு பாடித்திரிகையாலே “ கின்னரமிதுனங்கள் ” என்று ஜகத்ப்ரஸித்தங்களாயிருக்கிறவர்களும் தந்தாமுடைய கின்னரம் இனித் தொடக்கடவோமல்லோமென்று விட்டார்கள். ... ... ௮.

மூ.—செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிறுவன் தேவர்கள்சிங்கம்
நம்பரமனிந்நாள் குழலூதக்கேட்டவர்க ளிடருற்றனகேளீர்
அம்பரந்திரியுங் காந்தப்பரெல்லா மமுதகீதவலையாற் சுருக்குண்டு
நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி நைந்துசோர்ந்து கைம்மறித்துநின்றனரே. ௯.

பதவுரை.

செம்— சிவந்தாய்
பெருந்தட— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள
கண்ணன்— திருக்கண்களை யுடையனாய்
திரள்— (முகில் போலே) திரண்டிருக்கிற
தோளன்— திருத்தோள்களை யுடையனாய்
தேவகி— தேவகிப் பிராட்டிக்கு
சிறுவன்— மகனாய்
தேவர்கள் சிங்கம்— தேவஸிம்ஹமாய்
நம்— நமக்கு
பரமன்— தன் பெருமை யெல்லாமறியலாம்படி யிருக்குமவன்
இடர் உற்றன— இடருற்ற ப்ரகாரங்களை
கேளீர்— கேளுங்கோள்;
அம்பரம்— ஆகாசத்திலே
திரியும்— திரியாநின்ற
காந்தப்பர் எல்லாம்— கந்தர்வ ஜாதியர் எல்லாரும்
அமுத கீதம்— அம்ருதம்போல் இனிய இசையாகிற
வலையால்— வலையாலே
சுருக்குண்டு— கட்டுண்டு
நம் பரம் அன்று என்று— நம்மால் இனிப்

திருக்கண்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கள்போலே திரண்டிருக்கிற திருத்தோள்களை யுடையவன். தேவகிசிறுவன். தேவகிப்பிராட்டிக்கு விதேயனான புத்ரனானவன். தேவர்கள் சிங்கம். நிர்மாநிகளான தேவர்களுக்கு ஸிம்ஹம்போலே அபிபவியாநின்றிருக்குமவன். நம் பரமன். தன்னைப்பொருந்தார்க்குப் பூதரான நமக்குத் தன்பெருமையெல்லா மறியலாம்படி யிருக்குமவன். இந்நாள் குழலூத. இற்றைநாள் குழலூத. கேட்டவர்க ளிடருற்றனகேளீர். இக்குழலோசையைக் கேட்டவர்கள் இதினுடையரஸத்தாலே சித்ரமானபடியைக் கேளீகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடருற்ற ப்ரகாரமென்னென்ன; சொல்லுகிறது மேல் அம்பரமித்யாதி. அந்தரிக்ஷசாரிகளாய் ந்ருத்தகீத பராயரோரும் கந்தர்வஜாதியெல்லாம் அம்ருதம்போலே யினிதான காநவலையிலே அகப்பட்டு. நம்பரமன்றென்று. இவ்விடத்தில் இவன்பாடின்று நமக்கு பரமன்றென்று. நாணி. கீழ் பாடிப்போனதுக்கும் லஜ்ஜித்து. மயங்கி. மேல் ஒன்றுதானும் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவழிந்து. நைந்து. அறிவுக்கு த்வாரமான அந்தக்கரணம் சிதிலமாய். சோர்ந்து. சரீரம் கட்டுக்குலைந்து தளர்ந்து. கைமறித்து நின்றனரே. தங்கள் தளர்த்தி வாக்கால் சொல்லவும் பலமற்று "ஒன்றுக்கும் க்ஷமரல்லோம்" என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ... ... சு

எ.—புவியுள்நான்கண்டதோ ரற்புதங்கேளீர் பூணிமேய்க்குமிளங் கோவலர்கூட்டத்
தவையுள்நாகத்தணையான்குழலூத அமரலோகத்தளவுஞ் சென்றிசைப்ப
அவியுணாமறந்து வானவரெல்லா மாயர்பாடிநிறையப் புகுந்தீண்டிச்
செவியுணாவின்சுவை கொண்டுமகிழ்ந்து கோவிந்தனைத்தொடர்ந் தென்றும்விடாரே.

பதவுரை.

புவியுள் — பூமியிலே
நான் கண்டது ஓர் — நான்கண்டதொரு
அற்புதம் — ஆச்சர்யத்தை
கேளீர் — கேளுங்கோள்;
பூணி மேய்க்கும் — கன்றுகள் மேய்க்கிற
இளங்கோவலர் கூட்டத்தவையுள் — கோபாலபாலர்களிருக்குமுள்ள கூட்டத்திலே
நாகம் அணையான் — திருவனந்தாழ்வான் மேலேபள்ளிகொண்டருளுமவனான ஸர்வேச்வரன்

வானவர் எல்லாம் — தேவஜாதியெல்லாரும்
அவி — அக்னியில் தங்களுக்களிக்கும் ஹவிஸ்ஸை
உணா மறந்து — புஜிக்க மறந்து
ஆயர்பாடி — திருவாய்ப்பாடியானது
நிறைய — நிறையும்படி
புகுந்து — வந்து
ஈண்டி — நெருங்கி
செவி உண் நா — செவியின் உண்ணாவாலே
இன் சுவை — குழலோசையின் இனியரஸத்தை
கொண்டு — உட்கொண்டு

னாக இடையர் திரண்ட திரளில். ககத்திலேயாளேற்றுமித்... வாதிகளாகவன் தந்தைஞானியாய் நின்று ஊதுகை. அமரலோகத்தளவும் சென்றிசைப்ப. அந்தக்குழலோசை தேவலோகத்தளவும் சென்று இசைக்க. அவிபுணுமறந்து வானவரெல்லாம் தேவர்களெல்லாரும், தங்களுடைய கொள்ளாவுணவாக யாகங்களிலே பாகற்றவை வைப்பிக்கும் ஹவிஸ்ஸைக்கூட மறந்தனர். அமரர்களுக்கு ஆகாரமெல்லாம் அமிர்தமாயிருக்க அதுமறந்தார்கள் என்றுமிக, இந்தக்கொல்லாம் தங்கள் வைபவத்துக்கு ஏற்பவையாலே அதிருங்காட்டில் அவர்கள் ப்ரீதி ஜீவிப்பது இதனையவாலே. ஆயர்பாடிநிறையப்புகுந்திண்டி. அப்பவலங்திக்கே மதுந்பகந்தப்போதும் பூமியிலகாலி. அதுவப்புத் திரிபவர்கள் " இவன் பிறந்தவனாகும் மட் " என்றதாலே திருவாய்ப்பாடிநிறையப்புகுந்து திரள். செவியுணவின் சுவைகொண்டுமகிழ்ந்து. செவிக்குணவில் காலேலே குழலில்பிறந்த இசையின் இனியமைத்தை புஜித்து ஆநந்தித்து. செவிக்குணவென்கோவெள்ளில்; " செவியுணவிட்ட " அன்னக்கடவதிறே; செவிகளைமாதியாலே சொல்லுகிறது அன்றிக்கே, செவிக்குணவாயிருந்தால் இனிதான காளமைத்தை புஜித்து என்னவுமாம். " செவிக்குணவில்லாதபோது " என்னுமிறே. கோவிந்தனைத்தொடர்ந்தென்றும்விடாரே கொடியுடையதனை அவன்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒருக்காலமும்விலகிலர்கள். ஸ்வல்ரதபாலனாய் கோபலர்க பக்ஷத்திலே தந்தைஞானியாய் நின்று குழலூதுகையும், அந்தக்குழலோசை தேவலோகத்தளவும் செல்லுகையும், அதைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லாரும் தாங்கள் விரும்பியிருக்கும் ஹவிர்போஜனத்தை மறக்கையும், அப்பவன் நிக்கே மதுந்பகந்தப் பொதுக்கவர்கள் கோபர்கோபீகளெல்லாரும் திரளுகையும், இந்தக் குழலோசையினுடைய ரஸத்தை புஜித்து ஆநந்திதையாய்க்கொண்டு இவனைவிடாதே பின்பற்றித்திரிகையாகிற இவையெல்லாம் அசாதாரணகையாலும், அதுக்குமேலும் இந்த லோகத்தில் கண்டறியாமையாலுமிறே " புதுமை நாங்கள் கேட்டதுகேளிர் " என்று அருளிச்செய்தது. ... ... எ.

மூ.—சிறுவிரல்கடடவிப்பரிமாறச் செங்கண்கோட ச்செய்யவாய்க் கொட்டளிப்பக்
குறுவெயர்ப்புருவங் கூடலிப்பக் கோவிந்தன்குழல்கொ டூதினபோது
பறவையின்கணங்கள் கூடுதுறந்து வந்துசூழ்ந்து படுகாடுகிடப்பக்
கறவையின்கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே.

பதவுரை.

சி. று— சிறுத்திருந்தவிரல்

கோட.— வளைந்ததாகவும்

ஊதினபோது— ஊதினபோது
பறவையின் கணங்கள்— பக்ஷிகளின் திரள்களானவை
கூடு துறந்து— தங்களுடைய கூட்டை விட்டு
வந்து— க்ருஷ்ணன் பக்கலிலே வந்து
கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
கவிழ்ந்து இறங்கி— தலைகளைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு
செவி— காதுகளை
ஆட்டகில்லா— அசைக்கவும் மாட்டாதே நின்றன.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற. "கருஞ்சிறுக்கன்" என்ற பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருக்குமுள்ள திருவிரல்களானவை திருக்குழலின் துளைகளில் புதைக்கவேண்டுவது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுவது திறக்கைக்காகக் குழலின் துளைகளைத் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்கோட. * இடவணரை யிடத்தோளொடுசாய்த்து ஊதுந்தோறும் கண்ணோடே நின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களானவை வக்ரிக்க. செய்யவாய் கொப்பளிப்ப. "வாய்கடைகூட" என்கிறபடியே இரண்டுகடைவாயையும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்திருப்பவளமானது அகவாயிலுண்டான வாயுவினுடைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங் கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழலூதுகிற ஆயாஸம்பொறுமல் ஸௌகுமார்யத்தாலே குறுமெயர்ப்பரும்பின திருப்புருவமானது மேமேலெழுந்துவளைய. கோவிந்தன் குழல்கொடுதினபோது. கோரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய் அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்ந்து வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸர்வஜந்துஜாதமனோஹரமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. பறவையின்கணங்கள். பக்ஷிகளினுடைய திரள்கள். கூடு துறந்து. தங்களுடைய வஸதஸ்தலங்களைவிட்டு. வந்து சூழ்ந்து படுகாடுகிடப்ப. குழலோசைவழியே ஊதுகிறவனளவும் வந்துசூழ்ந்துகொண்டு வெட்டிவிழுந்தகாடுபோலே பரவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பசுக்களினுடைய திரள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பாரவச்யத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்ந்திறங்கி. தலைகளை மிகவும் நாற்றிக்கொண்டு. செவியாட்டகில்லாவே. "செவியையசைக்கில் இசைக்கு ப்ரதிபந்தகமாம்" என்று செவியையாட்டவும் மாட்டாதேநின்றன. ... ... அ.

மூ.—திரண்டெழுதழைமழை முகில்வண்ணன் செங்கமலமலர்சூழ் வண்டினம்போலே
சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்த முகத்தானூதுகின்ற குழலோசைவழியே
மருண்டுமான்கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்தபுல்லுங் கடைவாய்வழிசோர
இரண்டுபாடுந் துலுங்காப் புடைபெயரா வெழுதுசித்திரங்கள்போல நின்றனவே. கூ.

பதவுரை.

திரள்போலே

சுருண்டு இருண்ட— சுருட்சியையும் இருட்சியையுமுடைத்தான

குழல்— கேசபாசங்களானவை

தாழ்ந்த— தாழ்ந்திருந்துள்ள

முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்

ஊதுகின்ற— ஊதுகிற

குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்பட்ட வழியே

மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை

மருண்டு— அறிவழிந்து

கடைவாய் வழி— கடைவாய் வழியே

சோர— நழுவி விழ

இரண்டு பாடும்— முன்னும் பின்னுமான இரண்டருகும்

துலுங்கா— அசையாமலும்

புடை— பக்கங்களில்

பெயரா— அடிபெயர மாட்டாமலும்

எழுது— (சுவரில்) எழுதப்பட்ட

சித்திரங்கள் போல— சித்திரங்களைப் போலே

நின்றன— ஒரு செயலற்று நின்றன.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டெழு தழைமழைமுகில்வண்ணன். கார்காலத்திலே தன்னிலே திரண்டு கிளர்ந்து ஆகாயத்தில் நீர்க்கனத்தாலே தழைப்புண்டாயிருக்கிற வர்ஷாகலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்கமலமித்யாதி. சிவந்த செந்தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்த வண்டினுடைய திரள்போலே சுருட்சியையுமிருட்சியையுமுடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்ந்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊதுகின்ற குழலோசை வழியே. ஊதாநின்றுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மருண்டு இத்யாதி. மான்திரள்களானவை ஸஜாதீயவிஜாதீய வியாகாதிகள் தோன்றாதபடி அறிவழிந்து, தனக்கு தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் மேய்கையைத் தவிருகையன்றிக்கே, விஸ்மரித்து மேய்க்கவ்வின புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத பாரவச்யத்தாலே கடைவாய் வழியே நழுவிவிழ. இரண்டுபாடுமித்யாதி. முன்னும்பின்னுமான இரண்டருகும் அசையாதே பக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சித்ரத்தில் எழுதினவைபோலே ஒரு வ்யாபாரமற்று நின்றன. ... ... அ.

மூ.—கருங்கண்டோகை மயிற்பீலியணிந்து கட்டிநன்குடுத்த பீதகவாடை
அருங்கலவுருவி னாயர்பெருமா னவனொருவன் குழலூதினபோது
மரங்கணின்று மதுதாரைகள்பாயு மலர்கள்வீழும் வளர்கொம்புகடாழும்
இரங்குங்கூம்புந் திருமானின்ற நின்றபக்கநோக்கி யவைசெய்யுங்குணமே. ௯.

பதவுரை.

மரங்கள்— மரங்களானவை
நின்று— ஒருபடிப்பட நின்று
மது தாரைகள்— மது தாரைகளை
பாயும்— பாயாநிற்கும்;
மலர்கள்— கொம்பில் நிற்கும் பூக்களெல்லாம்
வீழும்— நிலைகுலைந்து வீழாநிற்கும்;

நிற்கும்;
கூம்பும்— (அஞ்ஜலி செய்வாரைப் போலே, தாழ்ந்த கொம்புகளைக்) குவியாநிற்கும்;
அவை— அந்த மரங்களானவை
செய்யும்— செய்யாநிற்கிற
குணமே— குணமிருந்தபடியென்!
என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கருங்கண்தோகைமயிற்பீலி. கருகின கண்ணையுடைத்தான தோகைமயிற்பீலியைத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. கட்டி நன்குடுத்த பீதகவாடையருங்கலவுருவின். திருவரைபூத்தாற்போலே அழுந்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின திருப்பீதாம்பரத்தையும், பெறுதற்கரிய திருவாபரணங்களையுமுடைய திருமேனியையுடையனாய் ஆயர்பெருமானவனொருவன் குழலூதினபோது. ஆயர்க்கதிபதியான நீர்மையையுடையனாய் அழகாலும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனாய் அத்விதீயனாயிருக்கிறவன் திருக்குழலூதினபோது மரங்கள்நின்று மதுதாரைகள்பாயும். தேவமநுஷ்யதிர்யக்ஜாதிகளுருகினவளவன்றிக்கே, அசேதநங்களான வ்ருக்ஷங்களானவை ஒருபடிப்பட நின்று உள்ளுருகினமை தோற்ற மதுதாரைகள் பாயாநிற்கும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகுலைந்து வீழாநிற்கும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழ்படியாநிற்கும் இரங்கும். தன்னிலைநின்றலைந்து ஈடுபடாநிற்கும். கூம்பும்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்நோக்கி ஸ்ரிய:பதியானவன் உலாவியுலாவிநின்று குழலூதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்ச்வங்களைநோக்கி, அஞ்ஜலிசெய்வாரைப்போலே தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவியாநிற்கும். அவை செய்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடியென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ௰

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—குழலிருண்டுசுருண் டேறியகுஞ்சிக் கோவிந்தனுடைய கோமளவாயில்
குழல்முழைஞ்சுகளினூடு குமிழ்த்துக் கொழித்திழிந்த அமுதப்புனற்றன்னைக்
குழல்முழவம்விளம்பும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்விரித்ததமிழ்வல்லார்
குழலைவென்றகுளிர்வாயினராகிச் சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே. ௧௧

பதவுரை.

குழல்— திருநெற்றியில் தாழ்ந்த குழலை
கோவிந்தனுடைய— பசு மேய்க்குமவனை

குழல் முழவம்— குழலின் ஓசையாக
விளம்பும்— சொன்ன
புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன
தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

குளிர்— குளிர்ந்த
வாயினர் ஆகி— சொல்லுடை
சாது கோட்டி— ஸாதுக்களின்
உள் கொள்ளப்படுவார் — அங்கீ பெறு

வ்யா. குழலித்யாதி. "சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தமுகத்தான்" என்றபடியே திருநெற்றிப்ரதேசத்திலே தாழ்ந்த திருக்குழலாய் இருண்டு சுருண்டு மேலே சேர்ந்த கேசபாசத்தையுடையனாய் கோரக்ஷணபரனாயிருக்கிறவனுடைய அழகிய திருமுகத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் துளைகளின்வழியே கிளர்ந்து அமிர்தம் குதித்த அம்ர்தஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இத்தால்- குழலோசையுடைய ப்ரவாஹமும் ரஸ்யதையுஞ் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் விரித்த வல்லார். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் இதினுடைய வைபவ விஸ்தரணைப்ரதிபாதித்த த்ராவிடகாதைகளான இவற்றை வாயினராக வல்ல குழலவென்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்த்தியையும் ... இத் தான்மேலாம்படி. குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தை யுடையராய். சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப்படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸத்ர்குபமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்படியாவர்கள். ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நாவல் இட வான் தேனுகன் முன் செம்பெரும் புவி சிறு திரண்டு கருங் குழலிய.

—(*)—

ஆ - திருமொழி, உ-ரு - க்கு, பாட்டு - உ௫௬.

பாவனையாகநின்ற தன்மகளுடைய தசையைக்கண்ட திருத்தாயார், இவள்பருவத்தின் இளமையையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன்விஷயத்திலே பாவனையாய் அவனோடே இவள் கலந்துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸஹ்ருதைகளாய் தத்விஷயத்தில் ப்ரவணைகளாயிருக்கும் பாலிகைகளோடொன்றான ஸம்ஸர்க்கம் என்னுமதனையும், இவள் லீலாவ்யாபாரத்திலே அந்வயிக்கிலும் அவனுடைய சிஹ்நங்களொழிய வேறொன்றறியாதபடியையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவளை வசீகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன் பக்கலிலே அகப்படுத்தினபடியையும், இவள் தன்னுடைய பாவஞ்ய ப்ரகாரங்களையும், இத்தைக்கண்ட பந்துவர்க்கமும் அயலாரும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுமெல்லாம், ஸங்க்ஷிப்தமாகத் தன்னிலேயும் பேசின பாசுரங்களாலே அருளிச்செய்கிறார். ... ... *

மூ.—ஐயபுழுதி யுடம்பளைந் திவள்பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யநூலின் சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லள்
கையினிற் சிறுதூதையோ டிவள் முற்றில்பிரிந்திலள்
பையரவணைப் பள்ளியானொடு கைவைத்திவள் வருமே. க.

பதவுரை.

இவள்— இளம்பருவத்தளான என் பெண் பிள்ளையானவள்
உடம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்
ஐய புழுதி— அழகிய புழுதிபடும்படி
அளைந்து— புழுதியளைந்து
(உடம்பெல்லாம் புழுதியானதென்? என்றால், விளையாடிப் புழுதிய ளைந்தே யென்னமாட்டாமல்,)
இவள் பேச்சும்— இவள் தன் சொல்லும்
அலந்தலையாய்— கலங்கினதாய்
(அதுவுமன்றி,)
செய்ய— சிவந்த
நூலின்— நூலாலே சமைக்கப்பட்ட
சிறு ஆடை— சிற்றாடையை
செப்பன்— ஒழுங்குபட

கையினில்— கையிலிருக்குமதான
சிறு தூதையோடு— (பனைச்சொருக்கும்) சிறிய தூதையோடு
முற்றில்— சிறு சுளகையும்
பிரிந்திலள்— விடுவதும் செய்திலள்;
(பின்னையென் செய்யுமென்னில்;)
இவள்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தளான இவள்
பை— படத்தையுடைய
அரவு— திருவனந்தாழ்வானாகிய
அணை— அணையை
பள்ளியானொடு— திருப்படுக்கையாக உடையவனோடு
கை வைத்து வரும்— கை கலந்து வாரா நின்றாள்.

ஆடையை உடுக்கும் பாடையறிந்து நன்றாகவுடுக்கவும் மாட்டாள். கையினிடிப்பாதி. விளையாடுகலமாய்க்கொண்டு கையிலிருக்கும் பறைச்சோறுக்கும் சிறு தூதையும் மறைக்கொழிக்கும் சிறுசுளகும் இவள் விடுவதும் செய்திலள். இவள்பருவமிது. வையாசிப்பாதி. "அரவணையாயாயரேறே" என்னும்படி. திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனோடே இவள்கைகலந்து வாராநின்றாள். ... ... க.

மூ.—வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
சாய்விலாதகுறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்கித்
தீயிணக்கிணங் காடிவந்திவ டன்னன்ன செம்மைசொல்லி
மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவள் மாலுறுகின்றளே. உ.

பதவுரை.

வாயில்— வாயிலே
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடினவில்லை;
‡ இவள்— இத்தன்மையளான என் பெண்பிள்ளையானவள்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாதவர்களாய்
குறுந்தலை— இளமையில் தலைநின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இணங்கி— சேர்ந்து
தீ இணக்கு— பொல்லாத இணக்கத்தோடே
இணங்காடி— கலந்து
வந்து— வந்து
‡ இவள்— இவள்
தன் அன்ன— இப்படி செய்துவைத்த தன்னோடொத்த
செம்மை— செவ்வையை
சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
மாயன்— ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனாய்
மாமணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் மேல்— திருநிறத்தையுடையவன் மேலே
மால் உறுகின்றாள்— பிச்சேறுகின்றாள்.

‡ "இவள்" என்று அடிக்கடி சொல்வது— பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் சால வைஷம்ய மிருந்தது! என்னுமதைப்பற்ற.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வாயிற்பல்லுமெழுந்தில. வாயில் பல்லும் முளைத்தனவில்லை. இத்தால் - பெற்றதாயாகையாலே இவளை அத்யந்த சிசுவாகநினைத்துச் சொல்லுகிறாள். மயிரும் முடி கூடிற்றில. மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடினவில்லை. சாய்

...சாதமாடி அவன் குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவதும் வழுவழுகைச் சொல்லுவதாய்க்
...கூடு பிச்சேறுகின்றாள். ... ... ௨.

மூ.—பொங்குவெண் மணற்கோலி சிற்றின்முற்றத் திழைக்கலுறில்
சங்குசக்கரந்தண்டு வாள்வில்லுமல்ல திழைக்கலுறாள்
கொங்கைமின்னங் குவிந்தெழுந்தில கோவிந்தனொடிவளைச்
சங்கையாகி யென்னுள்ளநாடொறுந் தட்டுளுப்பாகின்றதே. ௩.

பதவுரை.

...த்து— முற்றத்திலே
...ங்கு— நுண்ணியதாய்
...ண்— வெளுத்திரா நின்ற
...ல் கொண்டு— மணலைக் கொண்டு
...இல்— சிற்றிலை [கொட்டகத்தை]
...ழைக்கல் உறில்— சமைக்க முயன்றாளாகில்
...ங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
...கரம்— திருவாழியாழ்வானும்
...டு— கதையும்
...ள்— நந்தகவாளும்
...லும் அல்லது— ஸ்ரீசார்ங்கதநுஸ்ஸை யல்லாத மற்றொன்றை

இழைக்கல் உறாள்— இழைக்க நினையாள்;
கொங்கை— முலைகளானவை
இன்னம்— இன்னம்
குவிந்து— முகம் திரண்டு
எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;
கோவிந்தனொடு— பசு மேய்க்கும் கண்ணனோடே.
இவளை சங்கை ஆகி— 'இவளுக்குக் கலவி உண்டாயிருந்ததாக வேணும்' என்று சங்கித்து
நாள் தொறும்— நாடோறும்
என் உள்ளம்— என் மனமானது
தட்டுளுப்பாகின்றது— தடுமாறிச் செல்லாநின்றது.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. பொங்கித்யாதி. "புறமே போய் * தீயிணக்கிணங் ...கேத முற்றத்திலே யிருந்து விளையாடு" என்று தாள் நியமித்து வைத்தால், வண்ட...தாகையாலே நுண்ணியதாய் வெளுத்திருக்கிற மணலைக்கொண்டு முற்றத்திலே கொட்...டில வொருப்பட்டாளாகில். உறில் என்கையாலே - இதில் இவளுக்கு மநஸ்ஸில்லா...யும் தன்னுடைய நிர்ப்பந்தத்துக்காகச் செய்கிறதித்தனையென்னுமதும் தோற்றச்சொல்லு...ன். சங்கித்யாதி. அவனுக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமாய் அழகுக்கும் விரோதிநிரஸநத்...துமுடலாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதமொழிய வேறொன்று இடநினையாள். கொங்கை. ...மும் குவிந்தெழுந்தில "முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில" என்கிறபடியே முலைகளா

தோழிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்
ஆழியானென்னு மாழமோழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி
மூழையுப்பறியாதென்னு மூதுரையுமிலளே. ௪.

பதவுரை.

ஏழை— சபலையாய்
பேதை— அறியாதவளாய்
ஓர்— ஒப்பற்ற
பாலகன்— இளம்பருவத்தவளான
என் பெண்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
தோழியார் பலர்— பல தோழிமார்கள்
வந்து— சேரவந்து
எள்கி— எத்தி
கொண்டுபோய்— தங்களோடு கூடக் கொண்டுபோய்
ஆழியான் என்னும்— திருவாழியையுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய்
ஆழம்— ஒருவரால் நிலைகொள்ள வொண்ணாத ஆழத்தையுடைத்தான
* மோழையில்— கிழாறு போலே யிருக்கிற விஷயத்திலே
பாய்ச்சி— உள்ளுறத் தள்ளி
அகப்படுத்தி— அகப்படப்பண்ணி
செய்த— செய்த
சூழ்ச்சியை— க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தை
ஆர்க்கு உரைக்கேன்— ஆருக்குச் சொல்லுவேன்;
மூழை— "அகப்பையானது [துடுப்பு]
உப்பு— தான் முகக்கிற பதார்த்தத்தின் ரஸத்தை
அறியாது— அறியமாட்டாதது"
என்னும்— என்கிற
முதுரையும்— பழமொழியும்
இலள்— தன் பக்கலில்லாதவளானாள்.

---

* மோழை— கிழாறு.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஏழை. நல்லதுகண்டால் விடமாட்டாத சபலை. பேதை. மேல்விளைவது நிரூபிக்கத்தக்க அறிவில்லாதவள். ஓர்பாலகன். இரண்டுக்குமடியான பருவத்தின் இளமையையுடையவள். என்பெண்மகளை. இப்படியிருக்கிற வென்பெண்பிள்ளையை. தோழிமார்பலர்-வந்து-எள்கி-கொண்டுபோய். தோழிமாரநேகராகவந்து "விளையாடப்போரு" என்று எத்தி, கூடக்கொண்டுபோய். ஆழியானென்னு மாழமோழையிற்பாய்ச்சியகப்படுத்தி - செய்தசூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன். "அணிபாராழி" என்கிறபடியே ஸர்வாபரணங்களும் தானேயாகப்போரும்படியான திருவாழியையுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய், ஒருவரால் நிலைகொள்ளவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், அகப்பட்டாரை உள்வாங்கிக்கொள்ளும்

நாடும் நகரும் அறியவேபோய் நல்லதுழா யலங்கல்
சூடிநாரணன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகின்றாள்
கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளர் கேசவனோடிவளைப்
பாடுகாவலிடுமினென்றென்று பார்தடுமாறினதே ௫.

பதவுரை.

நாடு — திருவாய்ப்பாடி நாட்டிலுள்ளாரும்
நகரும் — திருவாய்ப்பாடி நகரிலுள்ளவர்களும்
அறிய — அறியும்படியாக
போய் — அகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போய்
நல்ல — பசுமை நிறைந்துள்ள
துழாய் அலங்கல் — திருத்துழாய் மாலையை
சூடி — சூடிக்கொண்டு
நாரணன் — கண்ணனானவன்
போம் இடம் எல்லாம் — வ்யாபரிக்குமிடமெல்லாம்
சோதித்து — தேடி
உழிதருகின்றாள் — திரியாநின்றாள்;
கேடு — (இவளுக்குக்) கேட்டை
வேண்டுகின்றார் — விரும்புகிறவர்கள்
பலர் உளர் — பலருமுண்டு;
(ஆகையால்,)
கேசவனோடு — ப்ரஸித்தகேசவனென்னா நின்றவனோடு
இவளை — அவன் பின்னே திரிகிற இவளை
பாடுகாவல் இடுமின் — அருகு காவலிடுங்கோள்;
என்று என்று — என்று இங்ஙனே பலகாலும் சொல்லி
பார் — பூமியிலுள்ள அநுகூல ஜனங்கள்
தடுமாறினது — தடுமாறிச் செல்லாநின்றது

வ்யா. [illegible]. நாடுநகருமறியவேபோய். தானும் தன்னையொக்க பந்துவர்க்கமும் அறியுமவளாக அவன் பக்கலிலே பாவியாய் அகத்திலிருந்து புறப்படாமல் [illegible], திருவாய்ப்பாடி நாட்டிலும் திருவாய்ப்பாடியான நகரத்திலும் இருக்கிறவர்கள் அறியும்படியாக அகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப்போய். நல்லதுழாயலங்கல் சூடி. பசுமை மாறாதிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையைச் சூடிக்கொண்டு. நாரணன்போமிடம். நாராயணனென்னும் திருநாமத்தையுடைய கண்ணன் வ்யாபரிக்குமிடம் பலவுண்டாகையாலே அவன் போமிடமெல்லாம் அவனைக் காண்கைக்காக ஆராய்ந்து திரியாநின்றாள். அதாவது-பசு மேய்க்கை, பெண்களோடே கலக்கை, விளையாடுகை தொடக்கமானவற்றுக்காக

மூ.—பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்திவள் பாடகமுஞ் சிலம்பும்
இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக் கென்றே யிருக்கலுறாள்
பொட்டப்போய்ப் புறப்பட்டுநின்றிவள் பூவைப்பூவண்ணாவென்னும்
வட்டவார்குழல் மங்கைமீர் இவள் மாலுறுகின்றாளே. ௬.

பதவுரை.

வட்டம்— சுருட்சியை யுடைத்தாய்
வார்— நீண்டிருந்துள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையவர்களாய்
மங்கைமீர்— பருவத்தால் வந்த இளமையையுடையவர்களான பெண்காள்!
பட்டம்— நெற்றிக்கணியான பட்டத்தை
கட்டி— கட்டியும்
பொன் தோடு— (காதுக்கணியான) பொன்னாற்செய்த தோட்டையும்
பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலணியான) பாடகத்தையும் சிலம்பையும்
பெய்து— இட்டும்
இவள் இட்டமாக— இவளிஷ்டப்படி
வளர்த்து— வளர்த்து
எடுத்தேனுக்கு— இடுப்பிலெடுத்துக் கொண்டு திரிந்த எனக்கு
இவள்— இப்படி அருமையாக வளர்க்கப்பட்ட இவள்
என்றே— இப்படி சீராட்டி வளர்த்த என்றேயிட
இருக்கலுறாள்— என்னருகி லிருக்கவும் இசைகிறிலள்;
இவள்—;
பொட்ட— திடீரென்று
போய்— என்னைக் கைவிட்டுப் போய்
புறப்பட்டு நின்று— எல்லாரும் காணத் தெருவிலே புறப்பட்டு நின்று
பூவைப்பூவண்ணா என்னும்— 'காயாம்பூப் போன்ற நிறத்தையுடையவனே!' என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடா நிற்கும்;
(இதனால் இந்த நெஞ்சென்ன;)
மாலுறுகின்றாள்— பிச்சேறினாள் என்றிந்தனைக் காணாநிந்த நிதன்கிறாள்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. பட்டங்கட்டி. லலாடபூஷணமான பட்டத்தைக்கட்டி, கர்ணபூஷணமான பொன்னின் தோட்டையிட்டு, பாதபூஷணமான பாடகத்தையும் சிலம்பையுமிட்டு. "பெய்து" என்கிறவிது இட்டும் அநுவர்த்திக்கக்கடவது. இவைதான் ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இட்டமாக வளர்த்து. பேணித்து வளர்க்கையன்றிக்கே இவளுடைய இஷ்டத்திலே வளர்த்து, நிலத்திலே நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே யெடுத்துக்

மல்; இவள்மாலுறுகின்றுளே. இவள் அவன் விஷயத்திலே பிச்சேறுகின்றுள். ... ௬.

மூ.—பேசவுந்தெரியாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதையிவள்
கூசமின்றிநின்றுர்க டம்மெதிர் கோல்கழிந்தான் மூழையாய்க்
கேசவாவென்றுங் கேடிலீயென்றுங் கிஞ்சுகவாய் மொழியாள்
வாசவார்குழன் மங்கைமீரிவண் மாலுறுகின்றுளே. எ.

பதவுரை.

வாசம்— பரிமளப்ரசுரமாய்
வார்— நீண்டிருக்குமுள்ள
குழல்— கூந்தலையுடையர்களாய்
மங்கைமீர்— மடப்பத்தால் பூர்ணைகளான பெண்காள்!
பேதையேன்— இவளைச் செல்வே நிறுத்தும் வகையறியாத என்னுடைய
பேதை— பெண்பிள்ளையாய்
பேசவும் தெரியாத— ஒருவார்த்தை சொல்லவும் பெ(ர)றுத
பெண்மையின்— பெண்தன்மையை யுடையளாய்
கிஞ்சுகம்— கிளியினுடைய
வாய் மொழியாள்— வாய் மொழிபோன்ற வாய்மொழியையுடையளான
இவள்— இவள்
நின்றார்கள் தம்— நாண் மடமச்சம் பயிர்ப்பு முதலானவற்றில் தவறுமல் நின்றவர்களுக்கு
எதிர்— முன்னே
கூசம் இன்றி— கூசாமல்
கோல் கழிந்தான்— கோலில் நின்றும் நீங்கின
மூழையாய்— அகப்பைபோலே
(என்னோடு உறவற்றவளாய்க் கொண்டு)
கேசவா என்றும்— 'அழகிய மயிர்முடியை யுடையவனே!' என்றும்
கேடிலீ என்றும்— 'ஒரு கேடுமற்றவனே!' [அச்யுதனே!] என்றும் சொல்லி
மாலுறுகின்றுள்— பிச்சேறுகின்றுள்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பேசவும்தெரியாத பெண்மையின். ஒருவார்த்தை சொல்லப் பெறுத ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய. அதாவது தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஒரு நழுவுதல்வாராதபடி வர்த்திக்குமளவன்றிக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்தைசொல்லிலும் அதுபொறுமல் ‡ மாத்துப்படியான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவளென்கை. ஸ்த்ரீத்வமாவது—"நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு" என்கிற ஆத்மகுணயோகம். பேதையேன் பேதை. ஒரு விரகறியாத வென்னுடைய பெண்பிள்ளை. அதாவது - தன் குலத்துக்கும் ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் அநுகுணமாக நடத்துமதொழியப் பேர்ந்துபுரிந்து நிற்கைக்கு ஒரு விரகறியாத வென்வயிற்றிற் பிறந்தவளென்கை. இவள். இப்படியிருக்கிறவிவள். கூசமின்றி

[illegible]

[illegible] கதோ! இவ்வாறாயுறுகின்றாளே. [illegible] ௭.

மூ.—காறைபூணுங் கண்ணாடிகாணுந் தன்கையில் வளைகுலுக்குங்
கூறையுடுக்கு மயர்க்குந் தன்கோவைச் செவ்வாய்திருத்தும்
தேறித்தேறிநின் றாயிரம்பேர்த் தேவன்றிறம் பிதற்றும்
மாறின்மாமணி வண்ணன்மேலிவள் மாலுறுகின்றாளே. ௮.

பதவுரை.

காறை— [illegible]
பூணும்— [illegible]
கண்ணாடி— [illegible]
காணும்— (காறையும் [illegible] அழகைக்) காணுகின்றாள்;
தன் கையில்— தன் கையிலிருக்கிற
வளை— வளையை
குலுக்கும்— அசைத்துப் பார்க்கின்றாள்;
கூறை— புடைவையை
உடுக்கும்— ஒழுங்குபட உடுக்கின்றாள்; ([illegible] இல்லாமையால் [illegible])
அயர்க்கும்— தளர்கின்றாள்; (மீளவும் [illegible] அலங்கரிக்கத் தொடங்கி,)
கோவை— கொவ்வைக்கனிபோன்ற
[illegible]— [illegible]
தன் [illegible]— [illegible]
திருத்தும்— [illegible]
தேறித் தேறி— [illegible]
நின்று— [illegible]
ஆயிரம் பேர்— [illegible]
தேவன்— [illegible]
திறம்— [illegible]
பிதற்றும்— [illegible] ([illegible])
மாறு இல்— [illegible]
மா மணி— [illegible]
வண்ணன் மேல்— [illegible]
இவள் மாலுறுகின்றாள்— [illegible]

[illegible] காறைபூணும். [illegible] " [illegible] " என்று [illegible]. " [illegible] " என்று [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

கூ.—கைத்தலத்துள்ள மாடழியக் கண்ணாலங்கள் செய்திவளை
வைத்துவைத்துக்கொண் டென்னவாணிய நம்மைவடுப்படுத்தும்
[illegible]

கண்ணாலங்கள்— கல்யாணங்களை
செய்து— பண்ணி
இவளை— நமக்குக் கிடைப்பதாக இவளை
வைத்து வைத்துக் கொண்டு— நியமித்தும்
காவலிட்டும் வைத்துக் கொண்டிருந்து
என்ன வாணிபம் — என்ன ப்ரயோஜனமுண்
நம்மை— நம் குடிக்கு [டாம்;
வடுப்படுத்தும்— பழியுண்டாக்கா நிற்கும்;
(என்று தாயார் சொல்ல;- இதைக்
கேட்ட பந்துக்கள்-)
செய்த்தலை— கழனியிலே
எழு— வளருகிற
நாற்றுப்போல்— நாற்றையுடையவன் வேண்
டினபடி அவற்றை விநியோகம்கொள்ளு
மாப்போலே

செய்வன செய்து கொள்ள— வேண்டின
படி செய்து கொள்ளும்படியாக
மை— கறுத்ததாய்
தடம்— பெருத்திருந்துள்ள
முகில்— மேகம் போன்ற
வண்ணன் பக்கல்— வடிவையுடையவன்
பக்கலிலே
வளர— இவள் வளரும்படியாக
விடுமின்கள்— விடுங்கோள்
என்றார்கள்.

¶ "மாடு - பொன், பக்கம், செல்வம்" என்று நிகண்டு.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ளவித்யாதி. பந்துவர்க்கத்துக்கீடாகவும் ஐச்வர்யத்துக்கீடாகவும், இதொரு பெண்ணுமன்றோ நமக்குள்ளது என்னும் ஸ்நேஹத்தாலே லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கையிலுள்ள த்ரவ்யமெல்லாமழிய இவள் விஷயமாக வுண்டான கல்யாணங்களையெல்லாம்செய்து. இவளையித்யாதி. "நம்முடையகிழடங்காத பருவமான இவளைக் கடக்கலாமோ" என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிட்டும் வைத்துக் கொண்டிருந்து என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு. நமக்கு இவைநடக்கும் ஜாத்யுசிதமாகக் கொள்ளலாவதொரு ப்ரயோஜனமில்லையிறே. நம்மைவடுப்படுத்தும். இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பற்றுப்போக நம்மை வடுப்படும்படி பண்ணும். அதாவது - "பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்கத்தானே புறப்பட்டுப்போனாள்" என்னும்படியாய் நம்முடையகுடிக்கு அவத்யத்தை விளைக்குமென்கை. செய்த்தலையித்யாதி. செய்த்தலையிலே வளர்ந்த நாற்று உடையவன் வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளுமாபோலே இவளையும் அவன்வேண்டினபடி செய்து கொள்ள. மையித்யாதி. கழுத்தேகட்டளையாக நீரைப்பருகுகையாலே கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள மேகம்போலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்பக்கலிலே இவள்வளரும்படியாக நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோள், என்று இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள் என்கிறவித்தனையும் இவ்விடத்தில் அபிப்ரேதம். அதுக்கடி "தாயுரைசெய்ததனை" என்று-திருமொழி

செய்து— பண்ணி
பேணி— குலமர்யாதையைப் பேணி
நம் இல்லத்தார்— நம் அகத்தாருக்குள்ளே
இருத்துவான்— இவளை இருத்துவதாக
நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் நினைத்திருக்க
இவள்— இப்பெண்பிள்ளையானவள்
ஒன்று— நம் எண்ணத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதொன்றை
எண்ணுகின்றாள்— எண்ணுகின்றாள்
(என்று தாயார் சொல்ல; - இதைக் கேட்ட பந்துக்கள் -)

...
தவறுமாப் போலே, இவள் பக்கம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே கைகழிந்தாள்' என்கிற
வார்த்தை— வார்த்தையானது
படுவதன் முன்— உலகத்தில் உண்டாவதற்கு முன்னே
உவந்து அளந்தானிடைக்கே— உகந்தவன் நின்றுவளர்ந்த இடத்திலே
இவளை— இவளை
ஒருப்படுத்திடின்— நீங்களே சேர்த்து விடுங்கோள்
என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. பெரும்பெருத்த கண்ணாலங்கள் செய்து. லோகத்திலுள்ளார் ஐச்வர்யச்செருக்காலே பெருக்கச்செய்யும் கல்யாணங்களிலும் பெரியதான கல்யாணங்களைச்செய்து. பேணி. குலமர்யாதையைப்பேணி. நம்மில்லத்தார்களோடித்யாதி. நம்முடைய அகத்தார்க்குள்ளே இருத்துவதாக நாம் மநோரதித்துக் கொண்டிருக்க. இவளு மொன்றெண்ணுகின்றாள். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபரீதமாக இவளுமொன்றை யெண்ணுகின்றாள். அதாவது - இக்குடியிருப்பு காராக்ருஹவாஸமாய், அவன் பக்கலிலே போகவே மநோரதியா நின்றாளென்கை. மருந்துவப்பதமித்யாதி. மருந்துவனானவன் சமைக்கிற ஔஷதத்தில் பாகம்பார்த்துச் செய்யாதபோது அது கைதவறுமாப் போலே, இவள்பக்கம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவள் கைகழிந்தாளென்னும் வார்த்தை லோகத்திலுண்டாவதற்கு முன்னே. ஒருப்படுத்திடுமினித்யாதி. தன்னுடைமையை மஹாபலி "என்னது" என்றிருக்க, அதனாலே அவன் பக்கலில் நின்றும் வாங்கித் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொண்டவன் பக்கலிலே இவளை நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோள்; நீங்கள் சேராதபோது இவள் ஸ்வபாவத்தாலும் இரண்டுதலையும் சேர்க்கைதவிரும்; ஆனபின்பு, எங்களை நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோளென்று அறிவிப்பிக்கிறார்கள். ... ... ௰.

மூ.— ஞாலமுற்று முண்டாலிலைத்துயில் நாராயணனுக்கிவள்
மாலதாகி மகிழ்ந்தனளென்று தாயுரைசெய்ததனைக்
கோலமார்பொழில்சூழ் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன
மாலைபத்தும் வல்லவர்கட்கில்லைவருதுயரே. ௧௧.

[illegible]

[illegible]

அருளை அடைவிய வாலீர் போல் கேளை ஈறு பட்டம் பேச
காறை கைத்தலப் பெரு ஞானம் கல்ல.

[illegible]

முன் நம்பட்டத்து - எட்டாந்திருமொழி - கல்லெழுத்தாம் தானை, ப்ரவேசம்.

அ.—[illegible]

நான் திருவாய்ப்பாடியிலே" என்றும் அறுதியிட்டு; இவள்போகையாலே தன் திருமாளிகையெல்லாமழகழிந்து வெறியோடிற்றென்றும்; இவன் இப்படி யுடைவுகேடாகக் கொண்டு போனவிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ குணமாமோவென்றும்; இவனுக்கு பாணிக்ரஹணார்த்தமான உத்ஸவம் இப்படி நடக்குமோவென்றும்; மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுகந்து மணவாட்டுப் பெண்பிள்ளையென்று ஸத்கரிக்குமோவென்றும்; மாமனாரான ஸ்ரீநந்தகோபர் உகந்தணைத்துக் கொண்டு இவள் வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு இவளைப்பெற்ற தாயார் இனி தரிக்கமாட்டாளென்பரோ வென்றும்; அவன்றன் திருநகுலத்திலுள்ளாரைப் போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போனதுக்கு வேறதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ, நாடெல்லாமறியும்படி நன்றாகக் கல்யாணஞ்செய்து கைப்பிடிக்குமோவென்றும்; தன்பெருமையாலே அவன் இவளுக்கு நபாகுணங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தனக்கு ஜாத்யுசிதமான மஹிஷியாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வ மஹிஷிகள் முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோவென்றும்; இவள்தான் தயிர்கடைகை முதலான வன்தொழில்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழவல்லளோ வென்றும் இப்படி க்லேசித்தும் மநோரதித்தும் சென்ற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிசோர
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட் டழகழிந்தாலொத்ததாலோ
இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளை யெங்குங்காணேன்
மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ. க.

பதவுரை.

நல்லது— அழகியதாய்
ஓர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்கையானது
நாள்— அப்போதலர்ந்த
மலர் மேல்— பூவின்மேல்
பனி— அதுக்கு விரோதியான பனியானது
சோர— விழ (அத்தாலே,)
அல்லியும்— உள் இதழும்
தாதும்— தாதுகளும்

‡ வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
காணேன்— காண்கிறிலேன்;
மல்லரை— சாணூர, முஷ்டிகர்களை
அட்டவன் பின் போய்— நிரஸித்தவன் பின்னே போய்
மதுரைப் புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான ஆய்ப்பாடியிலே
புக்காள் கொல் ஓ— புகுந்தாளோ!

தாற்போலே யாயிற்று. வைதாலும் [illegible] நின்றுங்கூட தாம
ரைக்கு பாதகமாகை பெருவெள்ளமாயிருக்கிறது. அப்படி பனிபெறுமன்ற தாமரைபோலே
போலேயாய்த்து இத்திருமாளிகை படுகிறது. ஆனால், ஒரும் விசாதாதிசயமொழுகம்.
இல்லம் வெறியோடிற்றுலோ. கற்றமானது வெளியாய்த்துவிட்டது. ஒருஜ்ஞனஞ்சாமற்ற
வெளியாய்க்கிடவா நின்றதென்கை. இக் கற்றமறுக்க இப்பெண்பிள்ளை பொருத்தியும்
போலே காணுமிருந்தாள்; எல்லாரும் தந்தாமாம் இவளொருத்தியும் போகவே இருந்தாய
ர்க்கு அப்படி தோற்றமில்லை. ஏறவும் " ஆலே " என்கிறார் - விஷாதாதிசயத்தாலே.
என்மகளையெங்குங்காணேன். என் பெண்பிள்ளையை போலிடத்திலும் காண்கிறிலேன். கற்
றமாத்ரமன்றிக்கே, பண்டு இவளிருக்குமிடம் வெறுமனிருமிடமெங்கும் தேடிக்காணுகை
யாலே சொல்லுகிறாள். மல்லரையட்டவன்பின்போய். இங்குக்காணாமையாலே " அவன் கொண்டு
போனான் " என்று அறுதியிட்டு, மல்லரைப்பண்ணின வீரப்பாட்டையுடையவன் பின்
னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புகுந்தாளோ வென்கிறாள். மதுரைப்புறமானது - மது
ரைக்கு அடுத்த அணித்தான திருவாய்ப்பாடி. " மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ " என்
றது - " அணியாலே புகுவர்கொலோ " என்றாற்போலே. அதாவது - ஒருவர்க்கொருவர்
உடம்பாடாகையாலே கம்ஸனுடைய மதுரைதன்னிலே சென்று புகவும் கூடுமே;
அது செய்யாதே, தனக்கு உகந்தபூமியான திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புகுந்தாளோ
வென்று வம்சயிக்கிறாள். ... ... க

மூ.—ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத வுருவறைக் கோபாலர்தங்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தாளைக்கொண்டு
நன்றுஞ்செய்தும்பாரோ நாராயணன் செய்ததீமை
என்றுமெமர்கள் குடிக் கோரேச்சுக்கோ லாயிடுங்கொலோ. உ.

பதவுரை.

ஒன்று— பொருத்தின
அறிவு— ஞானம்
ஒன்றும்— அற்பமும்
இல்லாத— இல்லாதவர்களாய்
உருவறை— குறைவிக்களான
கோபாலர் தங்கள்— இடையரானவர்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே— கல்வியிலாக் கன்றுக்கு கன்றுவிருந்தன்ன கன்று கலை உடையவர்களறியாமல் கள
நன்றும்— மிகவும்
கிறி செய்து— உபாயப்பண்ணி
கொண்டு போனான்— கொண்டு போனானிவ
நாராயணன்— நாராயணனானவன்
செய்த— செய்த
தீமை— தீம்பானது
எமர்கள் குடிக்கு— எங்கள் குலத்துக்கு

இவர்களுடைய வுறவுமுகிலே சொன்னது-இவரைப்பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கு மாப்போலே, இவர்களுடையத் திருப்பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்குமென்கைக்காக. அந்த ப்ரத்திதன்னைச் சொல்லுகிறதின்மேல் கன்றுகால்மாறுமாபோலேயன்று. கன்றுகால் மாறுகையா வது- தீதாயிருக்குமவை தங்களுடைய கன்றுகளை "உங்களது" என்று பிறர்க்குக் காட்டி, நல்லதாயிருக்குமவை அவர்களுடைய கன்றுகளைத் தங்களதாக்கிக்கொள்ளுகையும், நல்வழி யாய்க்கன்றுக்கு நன்றாயிருக்கும் கன்றுகளை உடையவர்களறியாமல் களவிலே பீலேபோர்த் துக்கொண்டுபோகையுமிறே; இதில் ஏற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாபோலே.

கன்னியிருந்தாளை- நமுக்கிற்செய்து - கொண்டு- போனான். கந்நிகையாய், விஷய ரஸமென்பதொன்றறியாதே படிகடந்து புறப்படாமல் என்கிழேயிருந்தவளை, முன்திம்பு செய்து தன் சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாக்கி, நானறியாதபடி மிகவும் விரகு செய்து கொண்டுபோனான். நாராயணன் செய்த தீமை. வாத்ஸல்யகுணாத்மகனாகையாலே நன்மையே செய்யக்கடவவன் இப்படி தீமையைச் செய்வதே!. இவ்விடத்தில் தீமையாவது-தன்னுடைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க, இப்படி களவிலே கொண்டுபோனது. என்றுமித்யாதி. இப்படி யிவன்செய்த தீமை நிரவத்யமானவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாமோ; அன்றிக்கே, இக்குடியிற்பிறந்ததொரு விஷயத்தை வரைந்துகொடுக்கப்பெறாமல் அவன் முற்பாடனாய் வந்து கைக்கொண்டுபோனவிதுதன்றோ இக்குடிக்கேற்றமாமோ. "கொல்லையென்பர்கொலோ குணம் மிக்கனளென்பர்கொலோ" என்னுமாபோலே, இக்குடிக்கு இது பழியாமோ, புகழாமோ வென்கிறாள். ... ... ௨.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்
தமரும்பிறருமறியத் தாமோதரற் கென்றுசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிபட்டுத்
துமிலமெழப் பறைகொட்டித் தோரணநாட்டிடுங்கொலோ. ௩.

பதவுரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு	இருத்தி— உட்காரவைத்து
மணம்செய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு	தமரும்— பந்துக்களும்

அரசாணியை— அரசாணியை | கொண்டாட்டமென் செப்ப
வழிப்பட்டு— (ஜாதிப்ரகாரப்படி) வலம்வர | கொண்டாட்டமென் கென்பர்
துமிலம் எழ— பேராரவாரம் தோன்ற | களோ வென்று கருதுகிறாள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. குமரிமணஞ்செய்துகொண்டு. குமரி- கந்நிகை. கந்நிகாவஸ்த்தையில் செய்யும் கல்யாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது- விவாஹத்துக்கு பூர்வாங்கமாகச்செய்யும் உத்ஸவவிசேஷத்தைச் சொன்னபடி. கோலஞ்செய்து. ஆபரணவஸ்த்ராங்கராகாதிகளாலே யலங்கரித்து. இல்லத்திருத்தி. கல்யாணக்ருஹத்திலே யிருத்தி. தமரும் பிறரும் அறியும்படி, "தாமோதரனுக்கு இவளைக்கொடுக்கப்புகாநின்றோம்" என்று ப்ரஸித்தமாக்கி. தாமோதரனென்றது- யசோதையாலே கட்டுண்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவள் பயமும் தப்பாமலிருந்த சீலமுடையவனென்றபடி. அமரர்பதியுடைத்தேவி. அங்குத்தைக்கு அலங்காரமாயிருந்த தேவியாயிருக்கிற பிறருமறியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியானவனுடைய தேவியானவள். அரசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாதிப்ரகாரப்படி அலங்காரபீடத்துக்குக்குத்தான அரசாணியை வலம்வந்து. அரசாணியாவது- அலங்காரபீடத்தின்மேலே நட்டிருக்கும் அரசங்கொம்பு. துமிலமெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஆரவாரந்தோன்ற வாத்யங்களை முழக்கி. "பக்கணங்கொடு.." என்னக்கடவதிறே. தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ. ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டிநகைமுகமான அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாடுவர்களோ; குடிப்பிறந்தார், 'கல்யாணத்துக்குக் கொண்டாட்டமென்செய்ப?' என்பர்களோ?. ... ... ௩.

மூ.—ஒருமகடன்னையுடையே னுலகநிறைந்த புகழால்
திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாறன் கொண்டுபோனான்
பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்ற யசோதை
மருமகளைக்கண்டுகந்து மணாட்டுப்புறஞ் செய்யுங்கொலோ. ௪.

பதவுரை.

ஒரு மகள்தன்னை— ஒரே பெண்பிள்ளையை
உடையேன்— உடையனான நான்
உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவின
புகழால்— கீர்த்திபோலே
திருமகள்போல— பெரிய பிராட்டியாரைப் போலே
வளர்த்தேன்— சீராட்டி வளர்த்தேன்;
இப்படிப்பட்டவளை,
பெரு பிள்ளை — பெருமை பொருந்திய பிள்ளையை
பெற்ற— பெற்ற
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
மருமகளை கண்டு— நாட்டுப் பெண்ணைக் கண்டு
உகந்து— ப்ரியப்பட்டு

சொல்லுகிறது. உலகம் நிறைந்த புகழால். விசேஷஜ்ஞர் [illegible] நத் தன்னாமுடைய [illegible] ஸௌந்தர்யமுடைய [illegible] கொல்லி [illegible] லோகமெல்லாம் [illegible] திருமகள்போல வளர்த்தேன். " [illegible] " [illegible] லயத்தங்கு உபாய பூமியாய் [illegible] ஸ்வாமினியாய் வளர்த்தேன். செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான். (•) " [illegible] " என்கிறபடியே [illegible] காமல் இவளைப்பார்த்துக்கொண்டு [illegible] கொண்டுபோனானாகில் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனும், இவ்வளவு போரும் [illegible] விருக்குமவன், ஆஸ்ரிதர் காரியம் [illegible] வ்யாமோஹத்தை [illegible] கொண்டுபோனால் [illegible] கொண்டுபோனான். " [illegible] கெடுத்ததினாலே, உடையவர், விசேஷஜ்ஞர் [illegible], 'ஒருமகள் தன்னை யுடையேன்' என்றும், 'உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்' என்றும், 'செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்' என்று அருளிச்செய்தார்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. (௨) " உடைத்து [illegible] " என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்குமெல்லா முபாயமாக பூமியாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே உலகம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வாருக்கேயிறே. பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து. பெரிய பெண் பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் நிர்வாஹகரான பெருமையையுடைய ஸ்ரீநந்தகோபர் மஹிஷியாகையாலே இவளை "பெருமகள்" என்கிறது. அவர் ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் அபிமானியாய் நிர்வஹிக்கையாலே "குடிவாழ்ந்து" என்கிறது. பெரும்பிள்ளை பெற்றஅசோதை. பெரியபிள்ளையைப் பெற்றயசோதை. தேஜஸ்ஸாலும் ஆக்கையாலும் பரிபூர்ணனாய் " [illegible] கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் " என்னும்படி யிருக்கையாலே "பெரும்பிள்ளை" என்கிறது. தானும்பெருமகள், பெற்றதும் பெரும்பிள்ளைகாணுமிவள். மருமகளைக்கண்டுகந்து. மருமகளைக்கண்டு ப்ரீதிப்பட்டு. "அவன்கொண்டுபோனான்" என்று வெறுத்தகாலத்திலும், போனால் பிறக்கும் முறையுறவு சொல்லவேண்டுகையாலே "மருமகள்" என்கிறாள். கண்டுகந்து. பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் வ்யாமோஹத்தையுங்கண்டு மடியிலேவைத்தணைத்து, "பெறாப்பேறுபெற்றோம்" என்று ப்ரீதிப்பட்டு. மணாட்டுப்புறம் செய்யுங்கொலோ. மணவாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவ சீர்மைகள் செய்யுமோ; "கூடிய கூட்டமன்றோ" என்று - லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அநர்த்தமாகச் செய்துவிடுமோ. ... ... ௪.

தம்— [illegible]
மாமன்— மாமனார்
நந்தகோபாலன்— நந்தகோபாலன்
என் மகள் தன்னை— என் மகளை
தழீஇக்கொண்டு— அணைத்து மடியிலே
வைத்துக்கொண்டு
செம்மாந்திரே } 'செம்மையிரு' என்று
என்று சொல்லி } சொல்லி
செழு— செழுமை தங்கிய
கயல்— கயல் (மத்ஸ்யம்) போன்ற
கண்ணும்— கண்களையும்
செவ்— சிவந்திருக்கின்ற
வாயும்— அதரத்தையும்
கொம்மை— பருத்த
முலையும்— ஸ்தனங்களையும்
இடையும்— இடையையும்
கொழு— கொழுத்த
பணை— மூங்கில்போன்ற
தோள்களும்— தோள்களையும்
கண்டிட்டு— தனித்தனியாக உற்றுப்பார்த்து
இம்மகளை— 'இப்பெண்பிள்ளையை
பெற்ற தாயர்— பெற்ற தாயானவள்
இனி— இவளைப் பிரிந்த பின்பு
தரியார்— தரித்திருக்க மாட்டாள்'
என்னுங் கொலோ— என்று சொல்லுவனோ,
அவிக்ர்தராயிருப்பாரோ என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள்.

வ்யா. தம்மாமனித்யாதி. தன்மாமன் நந்தகோபாலன். பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனான ஸ்ரீநந்தகோபர். தழீஇக்கொண்டென்மகள்தன்னை. "மக்கு மருமகள்" என்னும் ஸ்நேஹத்தாலே என்மகள்தன்னை அணைத்துக்கொண்டு மடியிலேவைத்து. செம்மாந்திரேயென்றுசொல்லி. இவள் வ்ரீளையாலே தலைகவிழ்க்க, செவ்வையிருவென்றுசொல்லி. செம்மாப்பு- செவ்வை. முகம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாயசோபையையும் பார்க்கைக்காக நிமிர்ந்து செவ்வையிருவென்பது. செழுங்கயற்கண்ணும். அழகிய கயல்போன்றகண்ணை யும். செவ்வாயும். செவ்வையாகச் சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும். கொம்மைமுலையும். பருவத்தினளவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முலைகளையும். கொம்மை- பெருமை. இடையும். முலையினுடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நேர்த்திருக்கிற இடையையும். கொழும்பணைத் தோள்களும். சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்ந்தமூங்கில்போலே யிருக்கிற தோள்களையும். கொழுமை- அழகும், பெருமையும். கண்டிட்டு. தனித்தனியும் ஸமுதாயமாகவும் தர்சித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி. இம்மகளையித்யாதி. இப்பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயானவள் இவளைப்பிரிந்தபின்பு ப்ராணனோடே தரிக்கமாட்டாளென்று சொல்லுவனோ; அன்றிக்கே; அவிக்ர்தராயிருப்பாரோ. ௭

மூ.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தென்மகளைக்
கூடியகூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழுங்கொலோ
நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணாலஞ்செய்து
சாடிறப்பாய்ந்த பெருமான் தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ

குடிவாழுங்கொல் — குடிவாழ்க்கை
வாழுமோ;

சாடு — சகடத்தை
இற — முறியும்படி
பாய்ந்த — உதைத்த
பெருமான் — ஸ்வாமியானவன்

தாள் — திருவடிகளாலே
கன்னிகை செய்து — கல்யாணம் செய்து
தக்க — அநுரூபமான [illegible]
கைப்பற்றுங்கொல் — கையைப்பிடித்து
மணஞ்செய்துகொள்வானோ என்று
தாயார் வருந்துகிறாள்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. வேடர்மறக்குலம்போலே. [illegible] மறக்குலத்திலுள்ளாரையும் போலே. "கள்ளர், பள்ளிகள்" என்னுமாபோலே, [illegible] என்கிறது [illegible] வேண்டிற்றுச்செய்து. [illegible] ஒருசாஸ்த்ரமர்யாதையின்றிக்கே, [illegible] வேண்டினபடி செய்து. என்மகளை. [illegible] குலத்திலேயுள்ள [illegible] பெண்பிள்ளையை. கூடியகூட்டமேயாகக்கொண்டு. [illegible] இரண்டு [illegible] ஒருதலைப்பேருந்திக்கூடின [illegible] கொண்டு. குடிவாழுங்கொலோ. குடிவாழ்க்கைவாழுமோ. சாடிறப்பாய்ந்தபெருமான் - நாடோசுருமஞ்ச நல்லதோர் கன்னிகை செய்து - தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ. [illegible] தன்னிடத்திலே [illegible] சகடத்தை, [illegible] திருவடிகளாலே [illegible] நோக்கி, "தனியிடத்திலே பிள்ளையைவைத்துப் போகையாலே [illegible]" என்று தாயார்க்கும் [illegible] நோக்கின குறுநிகழ்வன், இரண்டு [illegible] பழிவாராதபடி, [illegible] "இறக்குமுன்பு இப்படியில்லை" என்னும்படி விலக்ஷணமாய் அதிசயமான கல்யாணத்தைச்செய்து, ஜாதிப்ரதமான [illegible] கருதியாக பாணிக்ரஹணஞ்செய்புமோ. ... ௬

மூ.——அண்டத்தமரர்பெருமான் ஆழியானின்றென்மகளைப்
பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லிப்பரிசற ஆண்டிடுங்கொலோ
கொண்டுகுடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலப்பட்டங் கவித்துப்
பண்டைமணாட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ. எ

பதவுரை.

அண்டத்து — பரமபதவாசிகளான

இன்று — இப்போது
‡ பண்டப்பழிப்பு } பதார்த்த [illegible]

பெரியவர்கள் முன்னே	யென்னை மேற்றப்பட்டுக்கட்டி
கொண்டு— இவளைக் கொண்டு	பாதுகாவல் வைக் குங்கொல்லோ } அந்தப்புரக்காவலிலே வைப்பரோ.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. அஷ்டதசமரப்பெருமானுடையான். அப்ராக்ருதமான பரமபதத்திலே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸர்வேஸ்வரத்வ சிஹ்னமான திருவாழியை நிர்த்தக்கொண்டு நின்ற பெருமையையுடையவன். அப்படிப் பெருமையால்வந்த செருக்காலே, இன்றென்மகளைப் பண்டைப்பழிப்புக்கள் சொல்லி. ஸர்வலக்ஷணையான இவள் தன்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது புகார்க்க நாகரீகங்கள் சொல்லி. அதாவது- ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சிலகுறைகளைச் சொல்லி பெண்கை. பரிசறவாண்டிடுங்கொலோ. அபகர்ஷத்திலே வரிசைகெட ஆண்டிடுமோ. அதாவது- அந்தரங்க வ்ருத்தியிலே காணாமல் புறத்தொழில்களிலேகொண்டிடுமோ என்கை. கோண்டு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து. இவளைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கையெல்லாம் வாழ்ந்து. அதாவது- இவள் முகப்பாகத் தன்னுடைய க்ருஹக்ருத்யமெல்லாம் நடத்தியென்கை. கோவலப்பட்டங்கவித்து. "கோபகுலத்துக்கு ஸ்வாமினி" என்று தன்மஹிஷியானமையேற்றப் பட்டங்கட்டி. பண்டைமணாட்டிமார் முன்னே. பண்டேபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷிகளாயிருக்கிறவர்கள் முன்னே. பாதுகாவல்வைக்குங்கொலோ. அந்தப்புரக்காவலிலே வைக்குமோ. ... ...

மூ.—குடியிற் பிறந்தவர் செய்யுங் குணமொன்றுஞ் செய்திலனந்தோ
நடையொன்றுஞ் செய்திலனங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன்
இடையிருபாலும் வணங்க இளைத்திளைத்தென்மகளேங்கிக்
கடைகயிறே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கொலோ. ௯.

பதவுரை.

நங்காய்— குணபூர்ணையானவளே!	(அனுவ்ருத்தி,)
நந்தகோபன்— ஸ்ரீநந்தகோபருடைய	நடை— லோகநடத்தையிலும்
மகன்— திருமகனான	ஒன்றும்— ஏகதேசமும்
கண்ணன்— கண்ணனானவன்	செய்திலன்— செய்யவில்லையே;
குடியில்— உயர்ந்த குடியிலே	அந்தோ— ஐயோ! [என்று மனம் வருந்தி]
பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்	இடை— இடையானது
செய்யும்— நல்லவர் செய்யக்கடவதான	இருபாலும்— இருபக்கமும்

டயா. எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உயர்ந்த குடியிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத் தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது - முறையிலே பிள்ளைகளைக் கொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமையிறே. அந்தோ. ஐயோ! என்று விஷண்ணையாகிறாள். நடையொன்றும் செய்திலன். குடியிற்பிறந்தவர்கள் செய்யாது செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் நடக்கும் மர்யாதைதான் செய்யவேணுமிறே; அதில் ஏகதேசமும் செய்திலன். அதாவது - லோகத்திலே இப்படிச் செய்வாரில்லையிறே பெண்ணை. நங்காய். குலமர்யாதையும் லோகமர்யாதையு மறியும் குணபூர்த்தியுடையளென்றென்று, தனக்கு பந்துவாய் வந்திருந்தையானவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். நந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடிப்பிறப்பில் வந்தால் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன். நங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன் - நடையொன்றும் செய்திலன் - அந்தோ என்று - அவன்முறைகெடக் கொண்டுபோன ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி விஷண்ணையாய். மேல் தன்னுடைய பெண்பிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து நொந்து சொல்லுகிறாள். இடையிருபாலும் வணங்க. இடம்வலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்வத்திலும் வணங்க. இளைத்திளைத்தென்மகளேங்கி. ஸுகுமாரியான என்பெண்பிள்ளை பலஹானியாலே மூச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டாமல் ஏங்கி நடுநடுவே யிளைத்திளைத்து. கடைகயிறுபற்றி. தொடங்கின காரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிற்றையே பிடித்துவலித்து, அத்தாலே தளிர்போலே மிருதுவானகையானது கழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறாள். கோவலர் பட்டங்கட்டினாலும் கடைகயிறு வலிக்கவேணுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்ணின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறவித்தனையிறே. ... ... அ.

மூ.—வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவுந்தான் வல்லள்கொலோ
ஒண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளந்தா னென்மகளைப்
பண்ணறையாப் பணிகொண்டு பரிசறவாண்டிடுங்கொலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்— மென்மைத் தன்மையளான என் பெண்ணானவள்

வெண்ணிறம்— வெண்மை நிறத்தையுடை

எழுந்து— எழுந்திருந்து

கண் உறங்காதே இருந்து— கண்விழித்துக் கொண்டிருந்து

ஙபா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்ணிறத் தோய் தயிர் தன்னை. செவ்வி குன்றாதபடி காய்ச்சித் தோய்க்கையாலே வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியத் தோய்ந்த தயிர் தன்னை. வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து. அதிரப்போதைக்கு வாசகமான வெள்வரைப்பு என்கிற பதத்துக்கு முன்னே யெழுந்திருந்து. வெள்வரைப்பு இருக்கும் தனை- பாதிராத்திரியாய் வெளுத்தாற்போலே இருந்த நேரத்துக்கு முன்னே யெழுந்திருக்குமாபோலே [illegible]- இடைச்சிகளும் தயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. கண்ணுறங்காதே யிருந்து. எழுந்திருந்தாலும் நித்திரையைப் போக்கி; அதின் வசமாகாதே விழித்திருந்து. கடையவும் தான்வல்லள் கோலோ. பிறந்தபோதே தான் ஆயாசித்துக் கடையவும் வல்லளோ. ஒண்ணிறத் தாமரைச் செங்கண். அலர்ந்தபோதை அழகிய நிறத்தையுடைத்தான தாமரைபோலே சிவந்திருக்கிற கண்களையுடையனாய், உலகம் அனைத்தையும் தன் திருவடிகளின் கீழே யாக்கிக்கொண்டவன். இந்நாள் தன் கண்ணாலே இவளை அடிமையாக்கித் தன் காலின் கீழே யிட்டுக்கொண்டவனாகை. என்மகளைப் பண்ணையாப் பணிகொண்டு. தான் ஆளுமவன்போல அமைத்த என் பெண்பிள்ளையை, பண்டுகிடந்தாற்போல பணிகளிலே யேவிக்கொண்டு. பரிசற ஆண்டிடுங்கோலோ. இவளுடைய பெருமைகெடுமோ, பெருமைகெடாதபடி பாதுகாப்போ, அறிகிலேனென்கிறாள். ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஶு.—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்புக் கங்குத்தைமாற்றமு மெல்லாம்
தாயவள் சொல்லியசொல்லைத் தண்புதுவைப்பட்டன் சொன்ன
தூயதமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் தூமணிவண்ணனுக்காளரே. ய.

பதவுரை.

மாயவன்— ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களையுடைய வானவனுக்கு
பின்வழி சென்று— பின்னே போய்
வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு— போம் வழியிலே கண்ட அவர்களை வார்த்தைகேட்டு
அங்குத்தை— அங்குள்ளார்க்கும் தக்கபடி செய்த
மாற்றமும் எல்லாம்— தன் பெண்பிள்ளை பின் சொல்லுதல் வார்த்தையும்
தாயவள்— தாயானவள்

வ்யா. மாயவன்பின் வழிசென்று. தன்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள், ரூப குண சேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனாய், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை வசீகரித்துக்கொண்டவனுடையபின்னே, * கள்வன் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலே வழிபோய். வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு. "கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து" என்கிறபடியே போகிறவழியிடையிலே அந்த பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை பெண்ணென்று அவ்விஷயமாக அவனை வார்த்தைகள் கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு. ப்ராப்யதேசமான திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்றுபுகுந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அவ்வூரிற் புகுந்தபின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீநந்தகோபர், நாயகனான க்ருஷ்ணன், தன் பெண்பிள்ளையானவிவள், நாதர்களுக்கு அநுகுணமாகச்செய்யும் வ்ருத்தாந்தமான சொல்லுகளையும் எல்லாவற்றையும். "மாற்றமும்" என்கிற ஸமுச்சயவாசி சப்தத்தாலே - கீழுண்டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. தாயவள் சொல்லிய சொல்லை. திருத்தாயாரானவள் தன் க்ருஹத்திலேயிருந்து தன்னிலே கிலேசித்தும் ப்ரீதித்தும் ஸங்கீர்த்தனைக்குறித்துச் சொன்ன சொல்லுகளை. ... ... *

அதவா, மாயவனித்யாதி. தன்னுடைமையைத் தான்கொண்டுபோகையாலும், அது தன்னை முறையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டுபோகாமையாலுமுண்டான குணதோஷங்களிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றும்படியிருக்கிற ஆச்சர்யபூதனானவன் போனவழியிலே தானும் வழிப்பட்டுச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமன சயன ப்ரகாரங்களையும் வினவிக்கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமனையாகச்சென்று, அங்கு நின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும் வினவிக்கேட்டு. தாயவள்சொல்லியசொல்லை. வழியெதிர்வந்தாரை "மதுரைப்புறம் புக்கால்கொலோ" என்றுகேட்டும், * எமர்கள்குடிக்கு ஓரேச்சாமோ குணமாமோ என்றும் போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம் முதலான அலங்காரங்களும் வாத்யகோஷங்களும் கண்டு கேட்டீர்களோவென்று கேட்டும், ஆயர்கள்சேரியிலேசென்று யசோதை ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஆதராதரங்களெல்லாம் வினவிக்கேட்டு அவர்கள்சொன்ன விசேஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்னப்ரகாரங்களையென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இதிலுங்காட்டில், பூர்வயோஜனைக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு.

கண்டாரைப் பட்டன்சொன்ன

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு:—நல்ல தோன்று குமரி போரு தன்மமெய் கோட பண்டக் குழ வெண்ணிற மாயவ னென்னாதன்.

ஆகத் திருமொழி-உஅ-க்கு, பாட்டு-உஎச.

மூன்றாம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - என்னாதன், ப்ரவேசம்.

அ. க்ருஷ்ணாவதாரானுபவராய், தத்குணசேஷ்டிதங்களிலே யனுபவித்தருளினாரென்றுபோந்தாரிவர்; இப்போது, அந்தக்ருஷ்ணாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களோடே ஸஜாதீயகாலீனமான ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே யனுபவிக்கவேணுமென்னும் அபிநிவேசம்பிறந்து, அதுக்குடலாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிமாரவஸ்த்தையைப் ப்ராப்தராய், அதிலே ஒருத்தி க்ருஷ்ணாவதாரகுணசேஷ்டிதமும், ஒருத்தி ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதமுமாகக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிராகக்கொண்டு சொல்லி, உந்திபறக்கையாலே உபயாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களையுமொரு யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். இரண்டு கோபிமாரவஸ்தையை ஏககாலத்திலே யடையக்கூடுமோவென்னில்; பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஞானத்தில் தனியாய்த்தால் எல்லாம் சொல்லலாயிற்று. "மானமருமென்னோக்கி' என்கிற திருமொழியிலே, இரண்டு பிராட்டிமார்தசை ஏககாலத்திலே கூடிற்றுபோலே?' என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; 'தேசபேதத்தில் அநேக சரீரபரிக்ரஹம் ஏககாலத்திலே கூடிற்றாய் என்னுமோ; அப்படியே இவர்க்கும் ஆயிற்றுக்காணும்" என்றருளிச்செய்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ... ... *

மூ.—என்னாதன்றேவிக் கன்றின்பப்பூ வீயாதாள்
தன்னாதன்காணவே தண்பூமரத்தினை
வன்னாதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட
என்னாதன்வன்மையைப் பாடிப்பற வெம்பிரான் வன்மையைப்பாடிப்பற. க.

பதவுரை.

[illegible] — [illegible]	[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]	[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]	[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]	[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]	[illegible]
[illegible] — [illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]

[illegible] என்றுதன் தேவிக்கு. என்னுடைய [illegible]
[illegible]
[illegible] என்றுதன், என்றுதன் " [illegible]
[illegible] இவர்களுடைய [illegible]
[illegible] ஆகையாலே " என்றுதன் தேவிக்கு " என்பது.
(௬) [illegible] " [illegible] இவருக்கு [illegible]
" [illegible] " என்கையாலே - [illegible] சொல்லுகிறது.
அன்று. [illegible] தங்களுக்கு [illegible]
[illegible], தன்னுடைய [illegible]
[illegible] கைப்பட்டவன்று. இப்படியேயிருக்க [illegible]
[illegible], அத்தைக்கண்டு [illegible]
[illegible]
" [illegible] " [illegible] இவர் [illegible]
[illegible]. [illegible]. " நான் [illegible]
[illegible] " என்று [illegible]
[illegible]. [illegible]
[illegible]. வன்றேதப்புள்ளால். [illegible]
(௨) " [illegible] " இத்யாதியாலே - இவருடைய [illegible]
[illegible] சொல்லப்படாநின்றது. [illegible]
[illegible] சமிப்பிக்கவொண்ணாமை. [illegible]
[illegible]. இவருக்கு [illegible] முடிக்கவல்லசக்தி. [illegible]

மூ.—என்வில்வலிகண்டு போவென்றெதிர்வந்தான்
தன்வில்லினோடுந் தவத்தையெதிர்வாங்கி
முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான்
தன்வில்லின் வன்மையைப்பாடிப்பற தாசரதிதன்மையைப்பாடிப்பற. ௨

பதவுரை.

என் — என்னுடைய
வில் — வில்லின்
வலி — வலிமையை
கண்டு போ என்று — 'கண்டு போ' என்று
எதிர்வந்தான் தன் — எதிர்த்துவந்த பரசுராமனுடைய
வில்லினொடும் தவத்தை — வில்லையும் தபஸ்ஸையும்
எதிர் — அவன் கண்முன்னே
வாங்கி — அழித்தவனும்
முன் — இதற்குமுன்னே
வில் — திருக்கையில் வில்லை
வலித்து — வளைத்து
முது பெண் — தாடகை என்னும் ராக்ஷஸியுடைய
உயிர் — உயிரை
உண்டான் தன் — முடித்த சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய
வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பற;
தாசரதி — தசரதபுத்ரனுடைய
தன்மையை — குணத்தை
பாடிப்பற. [இது ராமாவதாரத்திலீடுபட்டவள் வார்த்தை.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்வில். "என்னுடைய வில்லின்வலியைக் கண்டுபோ" என்று எதிரேவந்த பரசுராமனுடைய. அதாவது - மாஹேச்வர தநுர்ப்பங்கம் பண்ணி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திருவயோத்யையை நோக்கி யெழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குபிதனாய்த் தன்னுடைய வில்லையுமெடுத்துக்கொண்டு நடுவழியிலேவந்து தோன்றி, சக்ரவர்த்தியையும் சென்று போர்புக்கதையும் காலிலேபோகட்டு அநுவர்த்தித்தும் (க) "வைஷ்ணவம் [illegible]" என்று அர்த்தித்தவளவிலும் அத்தை அதிக்ரமித்துத் தள்ளிக் கொடுபோந்து, தன்சிறுபிள்ளைத் தோற்றும்படி முகத்தைப் பார்த்து, "முன்பேமுறிப்போய் பலவிடங்களிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை வில்லைமுறித்தேன் என்று கர்வோத்தரனாய் வருகிற நீ என்கையில் வில்லைவாங்கி வளைத்

நாய லக்ஷணையான தகுலோகையாலே முனிந்த தன்னுடைய தானுக்கிற வில்லை நா
குல். இப்படியிருக்கிற வில்லையிட்டு, அவனுடைய தபஸ்ஸை யெதிர்வாக்குகையாலே ஞா-
னுக்க வில்லைவாங்கி அதிலே சரத்தைத் தொடுத்து, "இத்தைக்கொண்டு உன் ப்ராணனைப்
போக்கிவிட என்றால் நீ ப்ராஹ்மணனாயிராநின்றாய்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய கதி பங்கத்
தைப் பண்ணிவிடவோ, உன்னுடைய தபோபலங்களைப் பறித்துப் போகட்டுவிடவோ" என்று
கேட்டவளவில்; "கதிபங்கம்பண்ணினால் எனக்கு வாஸஸ்தலமான மஹேந்த்ர பர்வதத்தே
றப்போகாது, என்னுடைய தபோபலத்தைப் பறித்துவிடும்" என்ன; அப்படி செய்துவிட்
டது. ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாய், சக்ராவதாரத்தே யிறையடத்துப்போருகிற அப்பரசு
ராமன்றான் கிரந்தருடைப்படி பொங்கினை பென்னில்; ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாக்ஷாத்அவதா
ரம் ப்ரபலமாகையாலே அப்பொழுதேயடக்கட்டானபோது இதிலே அதிஶஸ்தமாகக்குறை
யில்லை; சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானாற்போலே, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸா
க்ஷாத்அவதாரம் ப்ரபலமாகக்காட்டியிலேயிறே; சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமா
னகாலையிறே ஸஹஸ்ரபாஹ்வர்ஜுனன் பரசுராமனாலே சிதைந்தது.

முன் வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான். இதுக்கு முன்பே விச்வாமித்ரனுடை
ய ஸித்தாச்ரமத்துக்குப் போகிறபோது வழியிலே, பா
றைக்காரியிலே புகுந்து, யாகங்களையும் ப்ராஹ்மணரையும் நலிந்து யாகங்களைப் பறித்துக்கொண்டு
திரியும் ராக்ஷஸியான தாடகை, அதிரக்கப்பிட்டுக் கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு நெருக்க
நெருக்குப்போகத்தோட வேகத்தை அடங்காதே, விச்வாமித்ரன் ப்ரேரிகத்தாலே ஸ்ரீகையில்
வில்லைவலித்து அவளுடைய ப்ராணனை முடித்தவன். தன்வில்லின்வன்மையைப் பாடிப்பற.
அவன் தன்னுடைய வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றதென்று எதிரியைப்பார்த்துச்
சொல்லுகிறாள். வில்லுக்கு வலிமையாவது-"ஸார்ங்கம்" என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷநிரஸ
னத்தில் பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராமல் காரியம் செய்யும் இன்மை. தாசரதிதன்மை
யைப்பாடிப்பற. இக்கால்- இவ்விராகவத்தே செய்யாநிற்கச் செய்தேயும், மனு
ஷ்யர் சக்ரவர்த்திமகன் "ராமன் மகன்" என்று தன்னைச் சொல்லுகின்ற காரியத்தைச் சொல்லுகிறது. ... ... ௨.

மூ.—உருப்பிணிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு
விருப்புற்றங்கேக விரைந்தெதிர்வந்து
செருக்குற்றான்வீரஞ் சிதையத்தலையைச்
சிரைத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்பற தேவகிசிங்கத்தைப்பாடிப்பற.

செருக்குற்றான்— கர்வத்தையுடைய ருக்மனுடைய
விருப்புற்று— விருப்பமுற்று.
தலையை— குடுமியை

தேவகி சிங்கத்தை — தேவகியினிடத்தில் பிறந்தவனாகிய சிங்கம் போன்ற வீரப்பாட்டையுடையவனை பாடிப்பற—

வ்யா. ருக்மிணிப்பிராட்டி. உருப்பிணிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு. “ கன்று கைக்கொடுத்து ” என்கிறபடியே சொல்லுகிறபடியே தான் முன்பிருந்த நாளெல்லாம் இதிலே செல்லும்படி. கல்யாணத்தைப் பொறுக்கவொட்டாது, புறப்பட்டுப் போகவேணும் என்று ஆசைப்பட்டிருப்பாளைப் போலே சகலோபகரணங்களோடுங் கைப்பிடிப்பதாக விருப்பி, அதுக்கு பூர்வக்கிரியைகளெல்லாம் செய்து “ இனி இவளைக் காக்குங்கைப்பிடிப்பது ” என்று நிச்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தொடக்கமானாரிப்படி, ஒருவர் முகம்பார்க்க வொட்டாது அவன் வந்து கொண்டுபோகிறானாக அறுதியிட்டு இருக்கச்செய்தே, ருக்மிணிப் பிராட்டியைத் தேருக்குள்ளே ஏற்றிக்கொண்டு. விருப்புற்றங்கேக. அவ்வளவிலே விருப்பத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே விரைந்தெதிர்ந்து. ருக்மிணிப்பிராட்டியினுடைய தமையனான ருக்மன், “ இப்படிச் செய்கையாவதென் ” என்று எதிரே பொருது மீளாமல் வந்து தன்னுடைய வீர்யத்தால் செருக்கையுடைய ருக்மனுடைய தலை. “ இவனைக்கொல்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மங்களா பிசுனும் ” என்று அவனைப்பிடித்துத் தேர்க்காலிலே கட்டி. அவனுடைய வீரத்துக்கு பங்காக அவன் தலையை அம்பாலே சிரைத்து விட்டவனுடைய வலிமை, பரிமிப்பெருமையாய்க் கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, “ வங்கவோ ருக்மன் ” என்று பாடமானபோது – “ வெட்கவேணும் ” என்னும் உறுப்பாலே விரைந்து எதிர்த்து வந்த கர்வுக்கேறனவுடைய வலுவில்லாச் சிரைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப்பறவென்கை. தேவகிசிங்கத்தைப் பாடிப்பற. ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்குடலான தேவகிவயிற்றில் பிறப்பையும், ப்ரதிபக்ஷநிரஸனத்தில் ஸிம்ஹம் போலே இருக்கும் வீரப்பாட்டையுமுடையவனைப் பாடிப்பற. ... ... ௩.

மூ.—மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட
ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்தெம்பிரானென்றழக்
கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கொடியவனம்போன
சீற்றமிலாதானைப்பாடிப்பற சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற. ௪.

பதவுரை.

கைகேயியுடைய சொல்லைக் கொண்டு கொடிய வனம்— கொடிய காட்டிலே

சீதை மணாளனை— சீதைக்கு வல்லபனை பாடிப்பற.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட. மாற்றுத்தாயென்றது- மற்றைத்தாயென்றபடி. அன்றிக்கே, 'மாறு' என்று - ஒப்பாய், மாறான தாய்- பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீகௌஸலையாரோபாதி, பெருமாள் பக்கல் அதிஸ்நேஹியாயிறே ஸுமித்ரையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவள் சென்று "நீர்வநத்திலேபோம்" என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவபிஷேகமங்களமஹோத்ஸவார்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உத்ஸவமுந்தொடங்கி புரோஹிதரான வஸிஷ்டாதிகளுந் தானுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவபிஷேகார்த்தமாகப் பெருமாளுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரச்சரணங்களும் செய்வித்து, "இனி அபிஷேகம்செய்யுமித்தனை" என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவளவிலே, கைகேயியானவள் குப்ஜைவார்த்தையாலே நெஞ்சுகலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்டுவரமுண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- ராமனை அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்" என்ன; ஸத்யபராயணனாகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடிவிழுந்தாற்போலே இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு க்லேசப்பட்டு, பெருமாளையழைத்துக்கொண்டுவரும்படியாக ஸுமந்த்ரனைப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்த்ரன்சென்று "ஐயர் எழுந்தருளச்சொல்லுகிறார்" என்கையாலே, பெருமாளும், திருவபிஷேகத்துக்கென்று அலங்கரித்த திவ்யயாத்ரையாய்க்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தப்புரத்வாரத்தளவும் பின்தொடர, திவ்யாந்தப்புரத்திலின்றும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலாஹலத்தோடே எழுந்தருளிவந்து தமப்பனாரைக்காணப் புகுந்தவளவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்கண்டு "இதுக்கடியென்" என்று பயப்பட்டு, "ஐயர்க்கு இப்போது க்லேசமேது" என்று கைகேயியைக்கேட்க; "முன்பே எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பர்; அந்த இரண்டுவரமும் இப்போது பெறுகைக்காக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நானபேக்ஷித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு அநுமதிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம்மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியோ நான் ஐயர்க்கு பரதந்த்ரனாய் வர்த்தித்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ, நெருப்பிலே விழச்சொன்னால் அதுவும் நான் செய்வேனே" என்ன;

[illegible]
அ[illegible]படியைக்கண்டு, [illegible] கைகேயியும் [illegible]
செய்து "ருசிபெண்பெண்டாட்டி 'என்பிள்ளைக்கு வேணும்' என்று பெற்றுக்கொண்டாளே [illegible] உமக்கு வேண்டா, ஒருவரும் அபிமானியாதவரான உமக்கு அனையும் [illegible] த்திலே பொருந்துகிறதும்" என்று சொன்னது. எம்பெருமானும் [illegible] படி. இந்த அவதாரணமிறே [illegible] சொன்ன பொருள் காட்டுகிறது.

சற்றுத்தாய் பின்றொடர்ந்து எம்பிரானைஎன்றது. பெற்ற தாயாரான ஸ்ரீகௌசல்யை பின்னே தொடர்ந்து சென்று தன்னுடைய [illegible], "அப்படியாலே நான் உம்மைப்பிரிந்து இருக்கமாட்டேன், என்னுடைய ராமனே!" என்று [illegible] கொண்டு அழ. சுற்றத்தாய்சொல்ல. சுற்றம்போன்ற கைகேயியாகிற தாய்சொல்ல. பெருமானுடைய சௌகுமார்யத்தையும், [illegible] காட்டையும் பாராமல், பதினான்குவருஷம் வனவாஸம் பண்ணச்சொன்ன [illegible] - இவளை சுற்றத்தாயென்கிறது. "பித்ருவசநபரதந்த்ரராய்ப் போனார்" என்று [illegible] இவள்சொன்னதுக்காகப் போனார் என்கிறது - அவள் [illegible] அநுமதி பண்ணிக்கிடக்க, அதுதானும் சொல்லாத் [illegible]. சற்றுத்தாய் சென்று கைகேயி [illegible], சற்றுத்தாய் [illegible] சுற்றத்தாய் சொல்லுயாகக் கொடியவத்திலே போனவன் [illegible].

அதவா, மாற்றுத்தாயென்கிறது - கைகேயியாகவும், சுற்றுத்தாயென்கிறது ஸுமித்ரையாராகவும் யோஜிக்கவுமாம். அப்போதைக்கு, மாற்றுத்தாயென்றது - [illegible] யாகையாலே; ஸ்ரீகௌஸல்யையாருக்குத் [illegible] மாற்றுத்தாயென்கிறது. ஸ்ரீ [illegible] தாழ்வான் நினைவுக்கு மேல் பொருந்தாமையாலே [illegible] என்றுசொல்லி, "தாய்" என்னவேண்டிற்று [illegible] ச்சி" என்றிறே அவர் எப்போது மருளிச்செய்வது. [illegible] சென்றபோது என்றுவேயிக்க. அதாவது - ராஜபோகத்தில் [illegible] வற்றுசென்று அதிலே [illegible] என்றுவேயிக்கவென்கை; "வா" [illegible] என்னுமதுவேயிறே இவள் சொல்லுவது. சற்றுத்தாய் [illegible] யார், "என்ராமனே! [illegible] நான் [illegible] மாட்டேன், நான் எப்படி உம்மைப்போகவிட்டுத் தரித்திருப்பது" என்று [illegible] சென்றழ.

சுற்றத்தாய்சொல்ல. ஸுமித்ரையாகிற தாய்சொல்ல. [illegible]

[illegible] பாகப்பாகமிக்க. முற்பட்டபோதைக்கு,
“ சென்றுமனம்போக ” அன்றிறே இதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமிருக்கையும், [illegible]
சொல்லுகையாலே “ [illegible] சொற்கொண்டுபோய் ” என்றும்,
“ குலக்குமரா காடுறையப் போகவென்று விடைகொடுப்ப விலக்குமனைசன்றிரு [illegible]
யது ” என்றும், “ கொடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்டு - காண்தொடுத்த நெறிபோய் ”
என்றும் கிழ்மேல் அருளிச்செய்த [illegible] சேர்த்திருக்கையுமுண்டு.

ஸம்ப்ரதாயத்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிதியாழ்வானப்
பிள்ளைகுமாரர் பக்கலிலே கேட்ட நாலூர்பிள்ளை யருளிச்செய்த தாகையாலேவந்த ப்ராபல்ய
முண்டு. அவர்தாம் ஆச்சான்பிள்ளை திருத்தப்படுத்தாகையாலே, பிள்ளைக்கு பரமாசார்ய
ருமிறே; ஆகையாலே, அந்தயோஜனை முற்படவெழுதி, பிள்ளையருளிச் செய்தயோஜனை
பிற்படவெழுதப்பட்டது. இரண்டு யோஜனையிலும், ஸௌமித்ரையார், பெருமாள் முகம்
பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்டவசநம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையாகிலும்
இதிஹாஸாந்தர புராணாந்தரங்களிலேயாதல், கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்
ளவேணும் * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கையாலே.

கொடியவனம்போனை. “ கன்னிறைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்
னும் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொள்ளென்னும் வெங்கானம் ” என்னும்படி.
[illegible] காட்டின்கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * மைவாயவேல்
நெடுங்கண் நேரிழையும் இளங்கோவும் பின்புபோக வெழுந்தருளின. சேற்றிலாதானை. “ கா
டனைகாப்போமே காட்டிலே தள்ளிவிட்டாள் ” என்னும் சிற்றம் ஏகதேசமும் திருவுள்ளத்தி
லில்லாதவனை. (க) “ [illegible]
[illegible] ” என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே யெழுந்தருளிற்று.
சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற. வநவாஸந்தான் ஸாபேக்ஷமாய்த்தது அவள்கூடப் போகையாலே
யிறே. பிராட்டியும் தாமும் “ ஏகாந்தமாயநுபவிக்கலாம்தேசம் ” என்றிறே காடுதன்னை
விரும்பிற்று. (உ) “ [illegible]
[illegible] ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப்
பாடிப்பறவென்று ப்ராதிகோடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். ... ... ௪.

மூ.—பஞ்சவர்தூதனாய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

பஞ்சவர் — பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
தூதனாய் — தூதனாய்க்கொண்டு
பாரதம் — பாரதயுத்தத்திலே
கை செய்து — ஸம்ஹரித்து
நஞ்சு — விஷத்தை
உமிழ் — உமிழாநின்ற
நாகம் — காளியநாகம்
கிடந்த — கிடந்த
நல் பொய்கை — * கொடிய பொய்கைக் கரை [யிலே
புக்கு — போய்ப்புக்கு

அஞ்ச — அவன் அஞ்சும்படி.
பணத்தின் மேல் — படங்களின் மேலே
பாய்ந்திட்டு — குதித்து இளைப்பித்து
(அவ்வளவிலே, அவனும் அவன் மனைவியும் சரணம்புக:)
அருள் செய்த — அவனைக் கொல்லாமல் விட்டவனாய்
அஞ்சனம் — மைபோன்ற
வண்ணனை — வர்ணத்தை யுடையனானவனை
பாடிப்பற —;
அசோதை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. பஞ்சவர்தூதனாய். தர்மபுத்ராதிகளுக்குத் தூதனாய். இவர்கள் பேரிலும், இவனை ஒழியவல்லாதார் இல்லைபோலேகாணும். தூதனாய். ஸர்வாதிகனானதான், கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோகிறவிடத்தில் புரையற்றிருந்தபடி. இது தன்னைப் பெறுப்பேறாகவிறே யிவன்றான் நினைத்திருப்பது. "இன்றோர் தூதமென வின்றான்" என்கிறபடியே - "பாண்டவதூதன்" என்கிற ப்ரஸித்தி பெற்றுபின்பிறே பாரில் கால்பாவி நிற்கநின்றது. பாரதம்கைசெய்து. "பத்தூர், ஓரூர்" என்றுமபோலே சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இசையாமையாலே, "ஆனால், யுத்தத்தைப் பண்ணி ஜயித்தவர்கள் பூமியாளுங்கோள்" என்று அவர்களை யுத்தத்திலே பொருத்திப் போந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று, பாரதஸமரத்தில் கையுமணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு. அருகணைந்த வ்ருக்ஷங்கள் பக்ஷிகளெல்லாம் பட்டுவிழும்படி விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனாகிற ஸர்ப்பங்கிடந்த * நச்சழல் பொய்கையிலேபுக்கு. "நற்பொய்கை" என்றது - "நல்லபாம்பு, நல்லநெருப்பு" என்பாரைப் போலே விபரீதலக்ஷணை. அதனா, காளியன் ப்ரவேசிப்பதுக்கு முன்புள்ளதை படியையிட்டுச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்து. அப்பொய்கையைக் கலக்கி, காளியன் க்ருத்தனாய்த் தலையெடுக்கும்படி பண்ணி, பின்பு அவனஞ்சும்படியாக அவன் படங்களின்மேலே சென்று குதித்துநின்றாடி அவனையிளைப்பித்து, (க) "ஸூதோஹம் ... " என்றும், (உ) "... " என்றும் அவனும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளும் சரணம்புகுந்தபின்பு அவன் ப்ராணன்பெற்றுப் போம்படி க்ருபை பண்ணின. அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற. இப்படி சரணாகதரக்ஷணம் பண்ணுகையாலே

பதவுரை.

முடி ஒன்றி — "திருமுடி சூடி
மூ உலகங்களும் — பூமி, சுவர்க்கம், பாதாளமென்கிற மூன்று லோகங்களையும்
ஆண்டு — பரிபாலித்துக்கொண்டு
உன் — தேவரீருடைய
அடியேற்கு — தாஸனான எனக்கு
அருள் — க்ருபைபண்ணியருளவேணும்"
என்று — என்று ப்ரார்த்தித்து
அவன் பின் தொடர்ந்த — அச்சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பின்னே சென்று தொடர்ந்த
படி இல் — ஒப்பில்லாத
குணம் — குணங்களையுடையனான
பரதன் நம்பிக்கு — ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு
அன்று — அவன் பலாத்காரம் பண்ணின அக்காலத்திலே
அடிநிலை — ஸ்ரீபாதுகைகளை
ஈந்தானை — அளித்தருளினவனை
பாடிப்பற—;
அயோத்தியர் — திருவயோத்தியிலுள்ளார்க்கு
வேந்தனை — ராஜாவானவனை
பாடிப்பற.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. முடியொன்றி. சக்ரவர்த்திக்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் பண்ணின அன்று ராத்ரிப்பாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் பௌரஜாநபதரும் புரோஹிதரான வஸிஷ்டாதிகளும் எல்லாரும் திரளவிருந்து "பெருமாள் காடேறப்போனார், சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான் நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது" என்று தன்னை முடிசூட்டுவதாக பண்ணவுறுமான ஆரம்பகோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தத்வநி கேட்டபோதே கனக்க க்லேசப்பட்டு, (க) "விலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம்" என்கிறபடியே தன்னாற்றாமையெல்லாம் தோற்றும்படி திரளிலேயிருந்து, "ஒருதீரனாக விருந்து என்னுடைய சேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே!" என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) "நீசைர் குருஸமீபே ஸ்வபேச்ச" என்கிற க்ரமமும் பாராதே, புரோஹிதரான வஸிஷ்ட பகவானையும் "அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னோடி நீதிப்பார்த்தாய்" என்று அத்திரளிலே கர்ஹித்து, (ங) "ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத்ராஜ்யாபஹாரக:" என்று ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமானால் ஒன்றை ஒன்று கிரஹிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க வொண்ணாது என்கிறவித்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனான என்னையும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாவோ, அவர் போகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்தால், அவரைப்பிரிந்த வருத்தம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தவனும்படி. யென்னை

[illegible] விட்டாலே [illegible] திருவ [illegible] (உ) "[illegible]" [illegible] [illegible] (உ) "[illegible]" [illegible] இருக்கிறவனன்றிக்கே, [illegible] அவ்வளவுமன்றிக்கே, [illegible] ப்ராப்தத்தைப் பண்ணியருள வேணும் என்று ஆர்த்தித்து, [illegible] படியில்குலத்துப் பரதநம்பிக்கு. "இக்குடியில் [illegible] ஒருவருமில்லை" என்ற குலமர்யாதையை நோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முடிசூடவொருவி, தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குகையாலும், ஆர்த்தியோடே திருவடிகளிலே வந்து விழுந்து "மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளவேணும்" என்று ஆர்த்திக்கையாலும், தப்பில்லாத குணத்தையுடையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அஞ்ஜலியிட்டானே. அவன் ஆர்த்தனாய்ச்சிற்கிற அக்காலத்திலே, "பிசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாகில், நம் பிதா சொன்னது செய்யாமல் ராஜ்யத்தைப்பற்றி மீண்டோமாவோம்; நீ நம்மைப்பிடித்துக்கொண்டு போனாயாகில், 'ஸ்ரீபரதாழ்வான் இராமனைச்செய்ய வல்லனாயிருந்தான், — முன்பு, கேகேயோரிலேயிருந்து தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கித் தமையனைக் காட்டேறப்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம்முதிர்ந்தவாறே பின்தொடர்ந்துசென்று கண்ணைப்பிசைந்து காலிலேவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்தான்' என்னும் அபவாதமும் உனக்குவரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி வார்த்தை சொன்னோம் முன்னே, உன்ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்றுப் போ" என்று, அவன் நிர்ப்பந்திப்பதுமான வார்த்தைசொல்லி இசைவித்து, "மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம்வைத்து" என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யபய மெல்லாம் போம்படியாகவும், "மீண்டு எழுந்தருளுவர்" என்னுமதுக்கு விச்வாஸமாகவும் திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்து * அடிசூடுமரசைக் கொடுத்தவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப்பற. ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமல் அடிசூடிப்போகையாலே திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு தானே நிர்வாஹகனானவனைப் பாடிப்பற என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ... ... ரு.

மூ.—காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டவன்
நீண்முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து

கலக்க — கலங்கும்படி
பாய்ந்திட்டு — சென்று குதித்து
அவன் — அவனுடையதாய்
நீள் — ஆகாசத்தளவும் நீண்டிருக்கிற
முடி ஐந்திலும் — ஐந்து படங்களிலும்
நின்று — மாறிமாறி அடியிட்டு நின்று
நடம் செய்து — கூத்தாடி {மறுபடியும்
மீள — (அவன் சரணாகதி பண்ணின பிறகு) மறு

வித்தகன் — விஸ்மயநீயனானவனுடைய
தோள் வலி — புஜபலத்தையும்
வீரம் — வீரப்பாட்டையும்
பாடிப்பற;
தூ — பழிப்பற்ற
மணி — நீலரத்நம்போன்ற
வண்ணனை — வடிவழகை யுடைய பகவானை
பாடிப்பற.

வ்யா. ஸர்ப்பம் பட்ட, காளியன்பொய்கை. கொதிப்புக்கிலே "காளியன்பொ
ய்கை" என்னவுமாம் அதின் கரையிலுத்துக்கு "மாம்பிராழி" என்னவுமா
போலே, அதனுடைய ஸ்தாவரஜங்கமங்களெல்லாம் அழியும்படியான விஷத்தையுடைய பொய்
கையின் விஷத்தினுடைய கொதிப்பைப் போக்குகைக்கு. "அடுபலவின் நச்சுப்பொய்கை" என்கைக்
கடவதிறே. கலங்கப்பாய்ந்திட்டு. "காளியன் நடந்ததைக்கண்டு" என்கிறபடியே பொய்
கைகலங்கும்படி ஓர் ஏற்றம் குதித்து. அவனீள்முடி. பொய்கையைக் கலக்கினவாறே
அதுக்குள்ளும் கிடந்தவன் அதிக்ருத்தனாய், தலைகளை எடுத்து ஆகாசத்திலே விரித்து
படங்களை விரித்துக்கொண்டு நிற்க, அப்படங்களின் மேலே ஏறி ஐந்துபடங்களிலும்
மாறிமாறிநின்று நர்த்தனஞ்செய்து. மீளவவனுக்கருள் செய்தவித்தகன். (ஏ) "சரண்ய [illegible]
[illegible]" என்கிறபடியே அவனுடைய நாகபத்நிகளின்று
வாய்களாலே ரக்ஷகனைவேண்டும்படிக்கு அவன் இளைத்து, தன்னுடைய ப்ராணன் பெறுகைக்காகச்
சரணம்புகுந்தவாறே, முன்பு அவனைக் கொல்லநினைத்த கோபத்தைவிட்டு, அவன் ப்ராணன்
பெறும்படி, மீண்டு அவனுக்கு ப்ராணதானம் பண்ணின விஸ்மயநீயனானவனுடைய.
விஸ்மயநீயமானது - முன்பு கோபத்துக்கு விஷயமாக்கி முடிக்கநினைத்தவனைத் தன்னையே
சரணாகதனுக்கு விஷயமாக்கி ரக்ஷித்த ஆச்சர்யம். தோள்வலிவீரமே பாடிப்பற. இப்படியிரு
க்கிறவனுடைய, "பாம்பாலப்புண்டு" என்கிறபடியே காளியன் தன்னுடலாலே நெருங்கச்
சுற்றிக் கட்டினவிடத்திலும் அதிலே படாதே உதறிப்பொகட்டு வாலைப்பிடித்துத் தூக்கி
மேலேநின்றுதைத்த தோள்வலிமையும் வீரப்பாட்டையும் பாடிப்பற. தூமணிவண்ணனை. காளி
யனுக்கு ப்ராணனைக்கொடுத்துத் துரத்தி போகவிட்டு, விஷதுஷ்டமான பொய்கையை அம்
ருதஜலமாம்படி கடாக்ஷித்து, பசுக்களும் இடையரும் முன்புபோலே தண்ணீர்குடிக்கும்படி
பண்ணுகையாலே, பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே திருமேனியின் அழகுவிளக்கும்படி நின்ற
வனைப் பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோபியானவனைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். ... ௭.

அரசீந்து— * அபிஷேகத்தைக்கொடுத்து
நூற்றவள் சொல் கொண்டு— } விரோதித்த கைகேயியின் சொற்படி
தண்டகம்— தண்டகாரண்யத்துக்கு
போகி— எழுந்தருளி
நுடங்கு— துவளாநின்ற
இடை— இடையையுடையளான
சூர்ப்பணகாவை— சூர்ப்பணகையை
செவியொடு மூக்கு— காதையும் மூக்கையும்

பாடிப்பற,
அயோத்திக்கு— திருவயோத்யைக்கு
அரசனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற.

---

* அநுஜந்து இளையபெருமாளாயிருக்க, பெருமாள் அநுஜாதாகச் சொன்ன வி[illegible] ப்ரயுக்தமான லேக்யத்தைப்பற்ற.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தார்க்கிளந்தம்பிக்கருளி. "அடியிலே சக்ரவர்த்தி அநுமதி பண்ணுகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது, நீ முடிசூடவேணும்" என்று வஸிஷ்டாதிகளும் ராஜலோகாதிகளும் அர்த்திக்கையாலும் அபிஷேகம் செய்யவொருபுடைபெயர்ந்தாயிருக்க, "மூத்தாரிருக்க இளையார்முடி சூடுவதில்லை" என்கிற குலமர்யாதையை நினைத்து, "பாலையிட்டு ராஜ்யபரிபாலனைக்கு நான் இளையவன், தமையனிருக்க எனக்கு முடிசூட ப்ராப்தியில்லை" என்று மறுத்துத் திருச்சித்ரகூடத்தளவும் வந்து "மீண்டெழுந்தருளவேணும்" என்று அர்த்தித்த தம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அநுகுணமாக அடிசூடுமரசைக் கொடுத்து.

தண்டகநூற்றவள் சொல்கொண்டு போகி. "ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்யத்திலே போகவிடக்கடவோம்" என்று விசாரித்தவள் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய், "கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போன" என்றிறே கீழும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபரதாழ்வானோடே திருச்சித்ரகூடத்தளவும் சென்ற வஸிஷ்டாதிகள் தொடக்கமானோர், மீளுகைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவள் சொன்ன வார்த்தையைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டிறே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அரசீந்து அநந்தரம் தண்டகாரண்யத்தேற வெழுந்தருளிற்று.

நுடங்கிடையித்யாதி. காமரூபிணியாகையாலே ஸ்வவேஷத்தை மறைத்து அத்யந்தாபிமதமானதொரு ஸ்த்ரீவேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நுடங்கின இடையையுடையளான சூர்ப்பணகையை. தன்னழகைக்காட்டி "என்னை விஷயீகரிக்கவேணும்"

மாயச்சகட முதைத்து மருதிறுத்
தாயர்களோடுபோ யாநிரைகாத்தணி
வேயின்குழலூதி வித்தகனாய்நின்ற
ஆயர்களேற்றினைப் பாடிப்பற ஆநிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. ௯.

பதவுரை.

மாயம் — வஞ்சகத்தையுடைய
சகடம் — சகடாஸுரனை
உதைத்து — கட்டிக்குலைப்படி திருவடிகளாலுதைத்தும்
மருது — யமளார்ஜுநங்களை
இறுத்து — முறித்தும்
ஆயர்களோடு — இடையர்களோடு
போய் — காட்டுக்குப்போய்
ஆநிரை — பசுக்களின் திரளை
காத்து — ரக்ஷித்தும்
அணி — அழகிய
வேயின் குழல் — வேய்ங்குழலை
ஊதி — ஊதி
வித்தகனாய் நின்ற — விஸ்மயநீயனாய் நின்ற
ஆயர்கள் ஏற்றினை — இடையர்க்குத் தலைவனானவனை
பாடிப்பற —;
ஆநிரை மேய்த்தானைப் பாடிப்பற —.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மாயச்சகடமுதைத்து. “கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி” என்கிறபடியே காவலாகவைத்தவிடத்திலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்து நலியவருகையாலே பாதகம் என்று தோற்றும்படி க்ருத்திமமான சகடத்தை, ஸ்தந்யார்த்தியாய் நிமிர்ந்த திருவடிகளாலே முதைத்து. அன்றிக்கே, சகடமானது ‡ உருமாயும்படி உதைத்து என்னவுமாம். மருதிறுத்து. அஸுராவேசமுள்ள உரலையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோகாநிற்க வலியதாக வளர்ந்துநின்ற இரட்டை மருதுகளின்நடுவே நுழைந்து அப்புறத்தேபோய், உரல் குறுக்கே விழுகையாலே அத்தையிழுத்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டும் சாய்ந்து விழும்படி முறித்து. ஆயர்களோடுபோய் ஆநிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடையரோடே அவர்களில் ப்ரதாநனாய்க்கொண்டுபோய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளவிடம் பார்த்துச் சரித்து நிரைப மேய்க்கையாலே பசுநிரையை ரக்ஷித்து. அணிவேயின்குழலூதி வித்தகனாய் நின்ற. நாட்டுப்பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாரகமாக வளருமவையன்றிக்கே, குழலோசையே தாரகமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கைக்கும் சிதறிப்போகாமல் குவிக்கைக்குமாக, அழகிய வேய்ங்குழலையூதி, தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யம் தோற்றநின்ற. ஆயர்களேற்றினை. கோபர்க்குத்தலைவனான செருக்கையுடையவனை. பாடிப்பற. ஆநிரைமேய்த்தானை. “நிரைத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்று,

காரார் — ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை மிக்கிருந்துள்ள

கடலை — கடலை

அடைத்திட்டு — மலைகளைக் கொண்டடைத்து

இலங்கை புக்கு — லங்கையில் புகுந்து

ஓராதான் — பெருமாள் வீரப்பாட்டை மதியாத ராவணனுடைய

பொன்முடி ஒன்ப } கிரீடம்தரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும் } பத்துத்தலைகளையும்

நேரா — அறுத்துப் போகட்டு

அவன் தம்பிக்கே — அவன் தம்பியான விபீஷணனுக்கே

நீள் — நெடுங்காலம் நடக்கு

அரசு — ஆதிராஜ்யத்தை

ஈந்த — கொடுத்தவனாய்

ஆரா — எவ்வளவுகாலம் புஜி

அமுதனை — அம்ருதம் போ

பாடிப்பற—;

அயோத்தியர் — அயோத்தியி

வேந்தனை — ராஜாவானவனை

பாடிப்பற—.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரார்கடலையடைத்திட்டு. ஆழத்தின்மிகுதிய மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் தோற்றும்படி, நினைக்கவுட கடவமலைகளையிட்டுக் குரங்குகளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (க) "ம வாவிதாழ்" என்கிறபடியே மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரித மேலே உள்ளுநின்று நோக்குகிறவனுடைய பலத்தைப்புறமுடைத்தாகையாலே யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாநரஸேனையுங்கொண்டு (ஓராதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா. இங்ஙனமதிமாநுஷசேஷ்டித வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுஜபலங்கள் நினைத்து, "தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன்" என்கிறபடியே - திருமகன் என்னும் வீரப்பாட்டையறியாமல் ஆபாஸமாக நினைத்து, தான் (விருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகயுக்தமான அழகையுடைய தலைகளை, திருச்ச முன்பு, ஒரொருதலையாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, "காலநேமிவென்றவன் கதிர் நீண்முடிபத்துமறுத்தமரும்" என்கிறபடியே- "இன்று இவனைப்புழுக்கை என்று, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரரூபமான சரத்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலேவிழும்படி போகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த. (உ) "ஸ கோஸலாரானணஸ்ய ஜ்ழ" எ

வேண்டும். ராவணவதாநந்தரமாக எழுந்தருளி, திருவபிஷேகம்பண்ணியிருந்து ஆஜ்ஞையாலே, திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவானவனை. பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடியானவனை நியமிக்கிறாள். ... ... ௰.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—நந்தன்மதலையைக் காகுத்தனைநவின்
றுந்திபறந்த வொளியிழையார்கள்சொல்
செந்தமிழ்த் தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. ௧௧.

பதவுரை.

நந்தன் மதலையை— நந்தகோபன் குமாரனான கண்ணனையும்
காகுத்தனை— ககுத்ஸ்த சக்ரவர்த்தியின் வம்சஸ்தனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும்
நவின்று— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க் கொண்டு சொல்லி
உந்தி பறந்த — ‡ உந்திபறக்கையாகிற லீலாரஸம் கொண்டாடின
ஒளி— அழகிய [களுடைய
இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்
சொல்— சொல்லை
செம்— செவ்வையையுடைய
தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே
தென்— அழகிய [ஹகரான
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த
ஐந்தினோடு ஐந்தும்— க்ர்ஷ்ணாவதார விஷயமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான ஐந்துமான இப்பத்தை
வல்லார்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
அல்லல் இல்லை — யாதொரு துன்பமுமில்லை.

‡ "உந்தி- மகளிர் விளையாட்டினொன்று" என்று தமிழர்.

வ்யா. நந்தன்மதலையைக் காகுத்தனை நவின்று. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனையும், ககுத்ஸ்தகுலோத்பவனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி. உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சொல். உந்திபறக்கையாகிற லீலாரஸம் கொண்டாடின அழகிய ஆபரணாலங்க்ருதைகளான பெண்களுடைய சொல்லை. செந்தமிழ்த்தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல். ஆர்ஜவரூபமான த்ராவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்க்கு. க்ர்ஷ்ணாவதாரவிஷயமானவைந்தும், ராமாவதாரவிஷயமானவைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகதுக்கமொன்றுமில்லை. ௧௧

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

[illegible]
[illegible], தன்னுடைய [illegible]
[illegible] விசனித்துப் [illegible], " [illegible]
[illegible] வெளியிடக்கடவோம் " [illegible]
[illegible] தன்னுடைய [illegible] வெளியிடுகைக்காக, " [illegible]
[illegible] " என்று [illegible]
[illegible], (உ) " [illegible] " [illegible]
பெருமாள் இளையபெருமாள் [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible]
[illegible] இருவரோடே [illegible], [illegible]
[illegible] தாரங்களையிழந்து [illegible], [illegible]
பண்ணி, அநந்தரம் அவர்க்கு [illegible]
[illegible] சேர்த்து [illegible]
[illegible] பெருமாள் [illegible]
படைவீட்டிலே போனவர். பெருமாள் செய்த உபகாரத்தையும் [illegible]
யும் மறந்து, விஷயப்ரவணராய் [illegible]
பின்பு, அவர் [illegible] (ங) " [illegible]
[illegible] " [illegible]
இளையபெருமாளைப் பார்த்து, " [illegible]
கொண்டுவாரும் " என்றுவிட, அவர் [illegible]
[illegible], அத்தைக்கேட்டு [illegible]
போகட்டு, [illegible]
" இன்னமில் [illegible] ? " [illegible] (ச) " [illegible]
[illegible] " [illegible]
அபராதத்திலே [illegible]
[illegible]; [illegible]
[illegible] " இளையபெருமாள் [illegible]
[illegible] " என்று [illegible] (ரு) " [illegible]
[illegible] " [illegible] இளையபெருமாள் [illegible]
[illegible] வார்த்தைகள் [illegible]

[illegible]

... பலங்காலங்களிற் [illegible] மெய்பட்டிருந் திற வினைகளைக்கண்டு, அதைக்கேட்ட தக்கணத்தில் "இனிப் பேசலாமோ" என்று [illegible], "இனி இக்குற்றத்தைத் [illegible]" என்று [illegible] அவ்வளவிலே, ராவணன் [illegible] சிலைப்போல ஜ்வலிக்க, அவள் இவனை முகப்பார்வை [illegible] வார்த்தை சொல்லியிருக்கையிலே [illegible], "இவன் [illegible]" என்று சொல்லிப்போகையிலே, அவர்கள் "இது [illegible]" என்று [illegible] "இனி எனக்கு இருந்து [illegible]" என்று [illegible], அக்காலத்திலே [illegible] (௬) [illegible] "இனி [illegible]" இவ்வளவிலே [illegible] என்று, (௭) [illegible]" என்றபடியே - [illegible] வாக்யங்களைச் சொல்ல, "இக்கனாவாலும் இல்லாமல் நான் இப்போது உண்டாயிருக்கிறேன்?" என்றுசொல்லத்தொடங்கிய [illegible]

[illegible]

பண்ணி, "இப்படி கலியாணமாகாது" என்று ஸங்க்ஷேபமாகப் பல வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இவருடைய அதிசங்கையைப் பரிக்ஷைக்காகப் பெருமானருளிச் செய்துவிட்ட அடையாளங்களை யெல்லாம் ஸாமான்யமாக இவள் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம் செய்து, தான் ராமதூதன் என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவள் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்த ப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதில் தமக்குண்டான அதிசயத்தாலே அவன் அப்போது விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு அவள் ப்ரீதையான படியையு மெல்லாம் அவனேபேசி அநுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியிலே. ... ... *

ஞெறிந்தகருக் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்துநினைக் கொணர்ந்த
தறிந்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ னிடைவிலங்கச்
செறிந்தசிலை கொடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம். க.

பதவுரை.

நெறிந்த— நெறித்ததாய்
கரு— கறுத்திரா நின்றுள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளான பிராட்டியே!
நின்— தேவரீருக்கு
அடியேன்— தாஸனான என்னுடைய
விண்ணப்பம்— விஜ்ஞாபநமாவது;—
செறிந்த— நெருங்கின
மணி— நவரத்னங்களழுத்திச் சமைத்த
முடி— கிரீடத்தை தரித்த
சனகன்— ஜநகராஜரானவர்
சிலை— கந்யாசுல்கமாக வைத்த தநுஸ்ஸை
இறுத்து— முறித்து
நினை— தேவரீரை [நின்னை]

அறிந்து— அறிந்து
அரசு— இருபத்தொரு தலைமுறை துஷ்ட ராஜாக்களாகிற
களை கட்ட— களையைப் பிடுங்கினவனாய்
அரு— ஒருவர்க்கும் செய்யவொண்ணாத
தவத்தோன்— தபஸ்ஸையுடையனான பரசுராமனானவன்
இடை— நடுவழியிலே
விலங்க— தகைய [குத்தகுந்த
செறிந்த— அவன் கர்வபங்கம் செய்தற்
சிலை கொடு— வில்லைக் கொண்டு
தவத்தை— அவன் தபஸ்ஸை
சிதைத்ததும்— அழித்ததும்
ஓர் அடையாளம்— (அடியேன் பெருமா

இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் (உ) " [illegible] " என்கிறபடியே பெருமாளையே நினைத்துக்கொண்டு மறந்தறியாமலிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். நின்னடியேன் விண்ணப்பம். (ரு) " [illegible] " என்று - பெருமாளுக்கு அடியனானபோதே இவருக்கு மடியனாகையாலே, உனக்கடியனான வென்னுடைய விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியனான நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்த்தையைக் கேட்டருள வேணுமென்கை.

செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்து. நெருக்கின ரத்னங்களையுடைய அபிஷேகத்தையுடைய ஜநகராஜன், தேவருக்கு சுல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. " இந்த வில்லை வளைத்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம் " என்று வீர்யசுல்கமாக அவன் கல்பித்துவைத்த வில்லிறேயது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லோகத்தில் ஆளின்றிக்கேயிருக்க, இருக்கையில் பலத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே அத்தைமுறித்து. நினைக்கோணார்ந்ததறிந்து. இந்தவீரப்பாட்டைக்கண்டு, (ச) " [illegible] " என்கிறபடியே " இவளைக் கைக்கொண்டருளவேணும்" என்றுஸமர்ப்பிக்க, தேவரீரை பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்கொண்டு போந்தசெய்தியை யறிந்து. அரசுகளைக்கட்ட அருந்தவத்தோனிடைவிலங்க. இருபத்தொருபடிகால் துஷ்டக்ஷத்ரியரான ராஜாக்களாகிற களையை நிரஸித்தவனாய், ஒருவரால் செய்யவொண்ணாத தபஸ்ஸையுடையனாயிருக்குமவன் பரசுராமன், திருவயோத்யைக்கு எழுந்தருளாநிற்கச்செய்தே இடை வழியிலே "என்வில்வலி கண்டுபோ" என்று வந்ததசையை, " விலங்க " என்றது- விலக்கவென்றபடி. செறிந்தவிற்பாடு. அவன் கையிலேயும் வாங்கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான தநுஸ்ஸாகையாலே இத்தலைக்கநுரூபமாயிருக்கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய தபோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்டது மோரடையாளம்- " தவத்தைச் சிதைத்த அடையாளம் " என்னாதே " சிதைத்ததுமோரடையாளம் " என்கையாலே- இன்னமும் பலவடையாளங்களும் சொல்லுவதாக நினைத்துச் சொல்லுகிறாளென்னுமிடந்தோற்றுகிறது. சங்காநிவர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிறே. ... ... க-

மூ—அல்லியம்பூமலர்க்கோதா யடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே
எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ ரிடவகையில்
மல்லிகைமா மாலைகொண்டங் கார்த்ததுமோ ரடையாளம். உ.

[illegible]

வ்யா. இராம[illegible] அப்பியன் [illegible] அல்லி [illegible]
[illegible] இருக்கிறவனே. இந்த [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible] சொல்லுகிறது. அடியனேக்
[illegible] திருவடிகளிலே வணங்கி,
[illegible] பெற்றேன், [illegible] பெறும்படி விண்
[illegible] என்ன; [illegible]
[illegible] 'துணைமலர்க்கண்மடவாளே - சொல்லுகேன்
கேட்டருளாய்' என்கிறான். [illegible]
[illegible] இருக்கிற [illegible], [illegible]
[illegible] இருக்கிறவனே! [illegible]
[illegible] - [illegible] சொல்லுகிறான் எல்லியம்போது.
[illegible] இருக்கிறாய்
[illegible] பெருமானே [illegible]
[illegible] ஆனைபரிலே, அல்லாத [illegible]
[illegible] இருந்தான். (அ) "[illegible]
[illegible]" என்று
இவன் [illegible]. ... ... உ..

சூ.—கலக்கியமாமனத்தனளாய்க் கைகேசிவரம்வேண்ட
மலக்கியமாமனத்தனனாய் மன்னவனுமறுதொழியக்
குலக்குமராகாடுறையப் போவென்றுவிடைகொடுப்ப
[illegible]

மா— பெரிய [கொண்டு
மனத்தனளாய்— மநஸ்ஸையுடையளாய்க்
வரம் வேண்ட— ராமவநவாஸமும், பரத ராஜ்யாபிஷேகமுமாகிற இரண்டுவரங் களையு மிப்போதே நிறைவேற்ற வே ணுமென்று கேட்க,
மன்னவனும்— தசரத சக்ரவர்த்தியும்
மலக்கிய— மலக்கப்பட்ட
மா— கம்பீரமான [கொண்டு
மனத்தனனாய்— மநஸ்ஸையுடையனாய்க்
(ஸுமந்தரனைக்கொண்டு பெருமானை அழைப்பித்து,)
குலம் குமரா } இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த குமாரனே!
காடு உறையப் போ என்று } வநவாஸார்த்தமாகப் போ வென்று
விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [ளோடே
இலக்குமனன் தன்னோடு— இளையபெருமா
அங்கு— தண்டகாரண்யத்திலே
ஏகியது— எழுந்தருளினதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்ஜையாலே கலக்கப்பட்ட பெரியமநஸ்ஸை யுடையளாய். முன்பு, புத்ரனான ஸ்ரீபரதாழ்வானிலுங் காட்டில் பெருமாள் பக்கல் ஸ்நேஹிநியாய், பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியினுடைய ப்ரியமேசெய்து போந்தவளாகையாலே "பெரியமநஸ்ஸை யுடையவள்" என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மநஸ்ஸை, மந்தரம் கடலைக் கலக்கினாற்போலே கூனும் - மந்தரை கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட இவள் சொன்னவை எல்லாம் அநிஷ்டமாய், "இப்படி சொல்லலாகாதுகாண்" என்று பெருமாள்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லியும் பெருமாளுடைய குணங்களைச் சொல்லியு மிருந்தவளை, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசநங்களாலே பெருமாள் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைக் குலைத்து, "அவனை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணாது, என் மகனை யபிஷேகம் பண்ணவேணும்" என்று சொல்லும்படி யாக்கினாள் இவளாயிறே. கைகேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மநஸ்ஸையுடையளாய்க்கொண்டு, கைகேயியானவள், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது தரவேணுமென்றும் - அது தான் புத்ரவாத்ஸல்யம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடுகையும், ஸ்வபுத்ரனான பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேக்ஷிக்க.

மலக்கியவித்யாதி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அறுபதினாயிரமாண்டு ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாய்ப் போந்தநீ, இப்போது அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானாயோ வென்றும், நீ இது செய்யாயாகில் நான் என் ப்ராணனை விடுவேன் என்றும் அதிக்ரூரையாய்க்கொண்டு இவள் சொன்ன சொலவுகளாலே மலக்கப்பட்ட மஹா மநஸ்ஸை யுடையனாய்க் கொண்டு, ராஜாவானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய. "மாமனத்தனனாய்" என்றது- அறுபதினாயிரமாண்டு

ராஜாவானவன் சோகித்துக் கிடக்கச்செய்தே, [illegible]
ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாக நினைத்து, சோகவேகத்தாலே அதுதானும் மாட்டாதொழிய, இவன் அருகேயிருந்து, "ராஜா ராத்ரியெல்லாம் உக்லவ பாரத்தாலே நித்ரையற்றிருக்கையாலே ச்ராந்தராய், சற்று உறங்குகிறார்; நீ கடுகப்போய் பெருமானையழைத்துக்கொண்டுவா" என்றுபோகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமானை யெழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவில், பிதாவானவன் சோகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, "இது க்கடியென்" என்று க்லேசப்பட்டுக் கேட்டவாறே "முன்பே எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பர்; அவிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - பதினாலுவருஷம் உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணும்; பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும் என்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதர்மபராயணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அநுமதிசெய்து, உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார் காணும்" என்ன; "என்னை நியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ? யாதொன்று நினைவுள்ளதானபடி செய்வேனே நான்" என்ன; "ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த குமாரரான நீர், உங்கள் பிதா ஸத்யப்ரதிஜ்ஞராம்படி ..., அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வநவாஸம் பண்ணப்படாநின்றோம்" என்று போக்கிலே ஒருப்படுத்த. இலக்குமணன் றன்னோடுமங்கேகிய தோரடையாளம். (க) "[illegible]" என்கிறபடியே - தாம் புறப்படுவதுக்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மாதாவின் ஸந்நிதியில் ஒருப்பட்டு நிற்கிற இளையபெருமாளோடே காட்டிலே யெழுந்தருளினது அடையாளம். ஏகுதல் - போகை. ... ... ௩.

மு.—வாரணிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்
கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில்
சீரணிந்ததோழமைக் கொண்டதுமோரடையாளம். ௪.

பதவுரை.

வார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலையையுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளாய்

தேர்— தேர்களாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [ர்க்கு
அயோத்தியர் — அயோத்யையில் வாழ்வா

வேல்— வேல் தொழிலில்
வலவன்— வல்லவனான

கொண்டதும்— கொண்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வாரணிந்தமுலைமடவாய். கச்சணிந்தமுலைகளையும் மடப்பத்தையுமுடையவளே. ராஜாக்களுக்கு போக்யமானவஸ்துக்கள்கொண்டுதிரிவார், பிறர் கண்படாதபடி கட்டி முத்திரையிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, "பெருமாளுக்கு போக்யமானவிவை பிறர்கண்படவொண்ணாது" என்னுமத்தாலேயாய்த்து- இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி மறைத்துக்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறும்புறத்திலே இருப்பதே! என்று க்லேசித்துச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆளவேண்டும்படி பரிணதமாய்த் தனைத்திருக்குமவை, இப்போது (க) "உபசோஷ்யமாணா" என்கிறபடியே திருமேனியிளைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். "மடவாய்" என்றது ஸ்த்ரீத்வத்தால்வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றாமையால் வந்த துவட்சியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றுவிடாமையாய், அநவரதம் பெருமாளளவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியா திருக்கிறபடியைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாதல். வைதேவீ. விதேஹபுத்ரியானவளே. இப்படிதேஹத்தை புபேக்ஷித்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிறேயென்கை. தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ. தேர்களாலே அலங்க்ருதமான திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெருமாளுடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ) "தஸ்ய ஸத்யபிஸந்தஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய ... ..." என்னக்கடவதிறே. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய், பெருந்தேவியென்கிறதன்றே; பெருமாள் ஏகதாரவ்ரதரானபடியாலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வித்தைக் கேட்டருளவேணும். கூரணிந்தவேல்வலவன். மிகக்கூர்மையையுடைய வேல்தொழிலில் வல்லவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் வேல்வாங்கினானென்றால் சத்ருபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியாய்த்து இவருடைய சௌர்யமிருப்பது. குகனோடேத்தோழி. இப்படிவேலுங்கையுமாய்த் திரியுமதொழிய, "ஏழைஏதலன்" இத்யாதிப்படியே - அபிஜாதிவ்ருத்தங்களொன்றுமில்லாத ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளோடே கங்காதீரமான ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே "மாழைமான்மடநோக்கி உன்தோழி உம்பிஎம்பி தோழன் நீயெனக்கு" என்றருளிச்செய்தபடியே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... ச.

மூ.—மானமருமென்னோக்கி வைதேவிவிண்ணப்பம்
கானமருங்கல்லதர்போய்க் காடேறைந்தகாலத்துத்

...— ...யுடையளாய்
வைதேகி— விதேஹ ராஜபுத்ரியாய்
பால்— பால்போலே போக்யமான
மொழியாய்— மொழியை யுடையவளே!

விண்ணப்பம்—;

கான் அமரும்— காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அதர்— * கல் நிறைந்து கிடப்பதான வழியிலே
போய்— எழுந்தருளி
பொழில்— சோலைகளொடு சேர்ந்த
சாரல்— தாழ்வரையை யுடைய
சித்ரகூடத்து— சித்ரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப— எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே
நம்பி— பாரதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனான
பரதன்— பரதாழ்வான்
பணிந்தது— "மீண்டெழுந்தருளவேணும்" என்று ப்ரபத்தி பண்ணினதும் ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மானமருமித்யாதி. மானோடொத்திருந்துள்ள மிருதுவான நோக்கை யுடையளாய், விதேஹ ராஜாவினுடைய புத்ரியானவளே. இத்தால் (க) "[illegible]" என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரிந்து அநேகம் நாய்களினுடைய திரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவே நின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான்பேடை போலே, அநுகூலஜநத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறுமல் ப்ரதிகூலரான ராக்ஷஸிகளைக் கண்டு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற இருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜநபர்த்ஸநங்களாலே வளைந்து வேண்டுபுத்க்ரநோதையுக்தையாம்படி தேஹத்தையுபேக்ஷிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணும்.

கானமருமித்யாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிறைந்து கிடப்பதானவழியிலே திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதேபோய் வநவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே. தேனமருமித்யாதி. வண்டுகள்மாறுமல் பொருந்திக்கிடக்கிற பொழில்களோடுசேர்ந்த பர்வதத்தையுடைய சித்ரகூட பர்வதத்திலே. (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே இளையபெருமாள் சமைத்த பர்ணசாலையிலே யெழுந்தருளியிராநிற்க. பான்மொழியாய். பால்போலே ஸ்வாதுவான பேச்சையுடையவளே, இதுக்குமுன்பு இவள்சொன்ன வார்த்தைகளில் ரஸ்யதையாலும் இது கேட்கையிலுண்டான ஆகாத்தாலும் சொல்லுகிறன். பரதனம்பி பணிந்தது மோரடையாளம். பாரதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனான ஸ்ரீபரதாழ்வான்வந்து "மீண்டு எழுந்தருளவேணும்" என்று ப்ரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம். ... ... ரு.

சித்திரகூடத்து — சித்ரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப — இருக்கச் செய்தே
(இந்த்ரன் மகனான ஜயந்தனென்பவன்,)
சிறு — பக்ஷிஜாதியில் சிறுதன்மையுள்ள
காக்கை — காக்கை வடிவங்கொண்டு
முலை — (தேவரீர்) திருமுலைத்தடத்திலே
தீண்ட — தீண்ட
(அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி,)
அத்திரம் — ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை
கொண்டு — ஒரு தர்ப்பத்திலேயிட்டு
எறிய — அக்காகத்தின் மேலே ப்ரயோகிக்க
(அது பின் தொடர்ந்து செல்ல, அதனைத் தப்பவழி தேடி,)
அனைத்து உலகும் — எல்லா லோகங்களிலும்
திரிந்து ஓடி — ஓடித்திரிந்து
(அவ்விடங்களிலும் தனக்கொரு புகலிடம் காணமையாலே மீண்டுவந்து,)
வித்தகனே — யாவரும் வியக்கத்தக்கவனும்
இராமா — யாவரையும் ரக்ஷிக்க வல்லவனுமானவனே!
நின் அபயம் — உனக்கு அபயமென்று
என்று அழைப்ப — அடைக்கலம் புகுந்து முறையிட்டுக் கூப்பிட
அத்திரமே — முன்பு தலையறுப்பதாகத் தொடர்ந்த அவ்வஸ்த்ரமே
அதின் கண்ணை — அக்காகத்தின் ஒரு கண்ணை
அறுத்ததும் — அறுத்துப் போகட்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. சித்திரகூடத்திருப்ப. சோலைகளும் ஆறுகளும் சிலாதலங்களுமாய்க்கொண்டு போகஸ்தாநமாயிருக்கும் சித்ரகூட பர்வத ப்ரதேசத்திலே, (௧) "[illegible]" என்கிறபடியே பெருமாளும் தேவரீருமாய்க்கொண்டு ஏகாந்தரஸமநுபவித்து ஒருவர்க்கொருவர் மாறிமாறி மடியிலே கண்வளர்ந்து லீலைத்தராயிராநிற்கச்செய்தே. சிறு காக்கைமுலைதீண்ட. இந்த்ரன்மகனான ஜயந்தன் தமோகுணப்ரசுரனாகையாலே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யனாய் தேவவேஷத்தை மறைத்து க்ஷுத்ரமான காகவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டுவந்து, பெருமாள், மடியிலே கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, (௨) "[illegible]" என்கிறபடியே ஜநகிபொன்றறியாதே தேவரீர் திருமுலைத்தடத்திலே நலிய. அத்திரமேகொண்டெறிய. அவ்வளவிலே பெருமாளுணர்ந்தருளி, (௩) "[illegible]" என்று அதிக்ருத்தராய், (௪) "[illegible]" என்கிற

ப்ரக்ருதியிலே சென்றவளவில், பிதாவாலும் மாதாவாலும் கைவிடப்பட்டு, பக்ஷக்க ளானவர்களாலும் கைக்கொள்ளுவாரில்லையென்று அவர்கள் பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களாலும் பரித்யக்தனாய், [illegible] ப்ரதானரான ரிஷிகளாகில் கைக்கொள்ளுவர்க ளென்று அவர்கள் பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களும் கைவிடுகையாலே, திரிந்து [illegible] ஒருகால் அழைத்தவிடமாலே ஒன்பதின்கால் அழைத்து மூன்று லோகங்களையும் வளைய ஓடித்திரிந்தவிடத்திலும், ஒருவரும் கைக்கொள்ளாமையாலே (உ) "தமேவ சரணம் கத:" என்கிறபடியே திரிந்தும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் க்ருபாவானாகையாலே விம்மாந்தபக்ஷப், [illegible] ரக்ஷிப்பிக்கவல் லவனே! என்று சரண்யனான பெருமாள் திருவடிக்கே தன்னுடைய அங்கத்தைத் தன்னுடைய முன்னிட்டுக்கொண்டு "உனக்கு அபயம்" என்று சரணாகதனானாரை தோற்றக்கூப்பிட. அத்திரமேவிட்டார். இப்படி சரணம் புகுகையாலே (ங) "வதார்ஹ மபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் [illegible]" என்கிறபடியே க்ருபையாலே பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுகிறவளவில், காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதானம்பண்ணி அஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணை லக்ஷ்யமாக்கைகையாலே, முன்பு தலையும் படாகத் தொடர்ந்த அஸ்த்ரத்தை அதினுடைய ஒருகண்ணை யறுத்துவிட்டதும் ஓரடையாளம். ... ... ௬.

மூ.—மின்னொத்தநுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன் விண்ணப்பம்
பொன்னொத்தமானொன்று புகுந்தினிதுவிளையாட
நின்னன்பின்வழிநின்று சிலைபிடித் தெம்பிரானேகப்
பின்னேயங்கிலக்குமனன் பிரிந்ததுமோ ரடையாளம். ௭.

பதவுரை.

மின் ஒத்த— மின்னலோடொத்திருக்கின்ற	பொன் ஒத்த— பொன்போன்ற நிறத்தை யுடைத்தான
நுண்— நுண்ணிய	மான் ஒன்று— ஒரு மானானது
இடையாய்— இடையை உடையவளே!	புகுந்து— பர்ணசாலையின் முன்னே வந்து புகுந்து
மெய்— குற்றமற்ற	இனிது— மனோஹரமாக
அடியேன்— சேஷபூதனான நான் செய்கிற	விளையாட— துள்ளிவிளையாட
விண்ணப்பம்— விண்ணப்பத்தைக் கேட் டருளவேணும்;	

எக — அத்தைப்பிடிப்பதாக நெடுந்தூர பெருந்தகை	பிரிந்ததும்— பிரிந்துபோனதும் ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மின்னிடைப்பாடி, மின்னேறுடைத் திருந்தின்ன துவளிய இடையையுடையாய்!. இடையிலுடைய துவண்டீயையும், விரஹதசையில் தொய்வுபாட்டற்ற வொன்றுமைக்கு உடலாயிருக்கிறது; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறேன். மெய்யடியேன் விண்ணப்பம். புரையற்ற சேதுக்களுக்கு நாம் விண்ணப்பஞ் செய்கிறத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும். மெய்யடியானுகையாவது - அநிர்த்தம்வில் ஸமர்த்திப்புரைஸார்த்த மாயிருக்குமதொழிய, ஸ்வப்ரயோஜன பரனன்றிக்கேயிருக்கை. பொன்னேத்தமானிப்பாடு. மாயமாயமாரீசன் இருக்குமவ் லோகத்தில் கண்டறியாததொரு வடிவையெடுத்துக் கொண்டுவந்த தாகையாலே, பொன்போலிருக்கிற நிறத்தையும் நக்ஷத்ரங்கள் போலிருக்கிற புள்ளியையும் மற்றுமநேகம் வைசித்ரியையுமுடைத்தாயிருப்பதொருமானை, எழுந்தருளியிருக்கிற ஆச்ரமத்தின் முன்னேவந்து புகுந்து மநோஹரமாம்படி நின்று துள்ளி விளையாட. நின்னன்பின்வழிநின்று. "இத்தைப்பிடித்துத்தரவேணும்" என்று பெருமாளைப்பார்த்து தேவரீர் அருளிச்செய்தவிடத்தில், இளையபெருமாள் அருகேநின்று, "லோகத்தில் இப்படியிருப்பதொரு மிருகமில்லை, மாரீசன் இப்படி பலரூபங்களைக்கொண்டு திரியும் என்று ப்ரஸித்தம்; ஆனையால், இது மாயாம்ருகம்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தேயும், தேவரீருடைய ஆசையின்வழியிலேநின்று. சிலைபிடித்தெம்பிரானேக. இளையபெருமாளை இக்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திவைக்கையாலே, பிடிக்கவிலும் தாமே ஒக்கொண்டு அத்தைப்பிடிப்பதாகப் பெருமாள் நெடுந்தூரமெழுந்தருள. பின்பு தங்களெல்லாரையும் விஷயீகரிக்கு உபகாரத்தை நினைத்து "எம்பிரான்" என்கிறேன். பின்னேயிருக்கப்பாடு. நெடுந்தூரம் பின்பற்றிப்போன விடத்திலும் பிடிகொடாமல் அது தப்பித்திரிகையாலே "இது மாயாம்ருகம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின்மேலே சரத்தைவிட, அதுபட்டுவிழுகிற போது "ஹா! ஸீதே!, ஹா! லக்ஷ்மண!!" என்று பெருமாள் மிடற்றோசைபோலே கூப்பிட்டுக் கொண்டுவிழ, அத்தை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமாளுக்கொத்தும் அபாயமுண்டாக நினைத்து, "இத்தைச்சடக்கெனப்போய் அறியும்" என்று அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் இக்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திப் போகையாலும், பெருமாளுடைய சௌர்யத்தையறி கையாலும் "அக்குத்தைக்கு ஒன்றும் வாராது, தேவரீர் பயப்பட்டருளவேண்டா" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டு நிற்க, அவர் நில்லாமல் போகவேண்டும்படி தேவரீர் சிலவருளிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இளையபெருமாள் பிரிந்துபோனது மோரடையாளம். ... ... எ.

மலர்— மலரை அணிந்த
குழலாய்— கூந்தலையுடையவளாய்
வைதேவீ— விதேஹராஜன் குலம் விளங்க வந்தவதரித்தவளே!
விண்ணப்பம்— அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேணும்;
ஒத்த புகழ்— லோகதுக்கங்களில் பெருமாளோடொத்தவர் என்கிற புகழையுடையராய்
வானரர்— வாநரர்களுக்கு
கோன்— அதிபதியான ஸுக்ரீவர்
உடன் இருந்து— பெருமாளுடன் கூட இருந்து
நினை— தேவரீரை
தேட— தேடுகைக்காக
அத்தகுசீர்— அந்த நிலைக்குத் தகுதியான கல்யாண குணங்களையுடையராய்
அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ளார்க்கு

யெல்லாம்
மொழிந்தான்— அருளிச்செய்தார்;
(ஆனபின்பு.)
அடையாளம்— அடியேன் விண்ணப்பம் செய்த அடையாளங்களைத்தவிரயும்
‡ இத்தகையால் — இந்தப்ரகாரத்தாலே வந்தவை,
(என்று அறிவித்து)
ஈது— இது
அவன் கை— அவர் கையில் தரித்திருந்த
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரம்
[என்று மோதிரத்தையும் கொடுத்தனுப்பத்து.]

‡ 'இத்தகை' என்று பிரித்து— 'இவ்வளவுமானதே' என்று பொருளாக்கி, 'ஆல்' என்றுமிதலைத அசைச் சொல்லாக்குவார் சிலர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய். மைபோலே இருண்டு ச்லாக்யமான மலரோடேகூடியிருக்கும் குழலையுடையவளே. இந்த விசேஷணங்கள் இப்போதிருக்கிற இருப்புக்குச் சேராதபோலே, இப்படியிருக்கைக்கு யோக்யமான குழலென்று சொல்லுகிறதாகிறதென. பிரிவாற்றாமையாலே பேணுமிருக்கையால் புழுதிபடைத்துப் பூமாறியிரேயிப்போது கிடக்கிறது. வைதேவீ. தேஹத்தை உபேக்ஷித்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு சொல்லுகிறன். விண்ணப்பம். இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்கை.

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோன். காண்பதுக்குமுன்னே (௧) " ஸுஹ்ருதம் ப்ராப்ஸ்யஸி " (௨) " ஸுஹ்ருத்யம் ஸமாகச்ச " என்று இளையபெருமாள் அருளிச்செய்யும்படி தாமே பஹுமானம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து, கண்டபின்பு அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸக்யம்பண்ணி, (௩) "[illegible]" என்று இளையபெருமாள் அருளிச்செய்தபின்பு, " பெருமாளோடு சோகஹர்ஷங்கள் ஒத்துப்போந்தவர் " என்

என்றிப்படியே எல்லாவற்றையும்போலன்றிக்கே விசேஷித்து என்னையபிமானித்து "இவன் இக்காரியத்துக்கு சக்தன்" என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றின வ்ருத்தாந்தம்.

அத்தகுசீரயோத்தியர்கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான். தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு ஊணும் உறக்கமும் அற்று கடித்ததும் வர்ணமும் மதியாதே ஏதேனுமொரு போக்யபதார்த்தங்களைக் கண்டால் தேவரீரை நினைத்து ஈடுபடாநின்றுள்ள அந்த நிலைக்குத் தகுதியான ப்ராவிண்யத்தையுடையராய், ஸ்ரீபாதாழ்வான் * அடிசூடுமரசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு போகையாலே திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குத் தாமே ராஜாவான பெருமாள், தேவரீரைப் பரிந்து செய்த இவ்வடையாளங்களெல்லாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்தார். அல்லாதபோது *மல்லிகைமாலைகொண்டு அங்கார்த்தது அடியேனுக்கு அறியக்கூடுமோ. இத்தகையாலடையாளம். ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாளமித்தனையும் இக்காரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. ராகவன்கைமோதிரமே. இது அவர் திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (உ) "ராமநாமாங்கிதம் சேதம் பஶ்ய தேவ்யங்குலீயகம்" என்கிறபடியே பெருமாளுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதமாயிருக்கிற திருவாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தானாய்த்து. ... ... அ.

மூ.—திக்குநிறைபுகழாளன் தீவேள்விச்சென்றநாள்
மிக்கபெருஞ்சவைநடுவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குமாலடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
வைத்துக்கொண்டுகந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதையுமே. ௯.

பதவுரை.

மலர் — மலர்களணிந்த
குழலாள் — கூந்தலையுடையவளான
சீதை — ஸீதையானவள்,
திக்கு — எல்லா திக்குகளிலும்
நிறை — நிறைந்த
புகழாளன் — புகழையுடையவனான ஸ்ரீஜநக[ராஜனுடைய]
தீ — முத்தீவளர்க்கிற
வேள்வி — யாகத்திலே
சென்றநாள் — விச்வாமித்ரரோடு எழு

சவை நடுவே — ஸபையின் நடுவிலே
வில் — தனக்கு சுல்கமாகக் கற்பித்திருந்த வில்லை
இறுத்தான் — முறித்த பெருமானுடைய
மோதிரம் — திருவாழிமோதிரத்தை
கண்டு — பார்த்து
அனுமான் — ஹநுமானே!
அடையாளம் — நீ முன்சொன்ன அடையாளங்களும், திருவாழி மோதிரத்தின

[illegible]
லையாக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஸந்திரஹிதனாக [illegible]
கொண்டு போருகையாலும், ஸர்வஜ்ஞர்க்களிலும் சிறந்த புகழுடையனான ஸ்ரீஜநகராஜ
னுடைய ஆறுவயிராத்பக்திரபத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விச்வாமித்ரமஹர்ஷி
கொண்டுசெல்ல எழுந்தருளின காலத்திலே. மிக்கபெரும் சவையுடே. மிகவும்பெரிய ஸபா
மத்யத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு கல்யமாகக் கல்பித்திருந்த வில்லை
முறித்த பெருமானுடைய திருக்கையிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம்
பண்ணுகிறபோது தன்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமாள் திருக்கையிலே
கிடக்குமதான திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டு.

ஒக்குமித்யாதி. அநுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங்களும் திருவாழிமோ
திரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துச்சொல்லி, (க)" [illegible]
[illegible]"
என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாங்கி அதினுடைய சொரூபமும் தன்னு
டைய ஆகாரமும் தோற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு, பின்னை, அந்தக் கையிலே
ஏந்தி, வைத்தகண்மாறாமல் பார்த்துக்கொண்டு. தன்கையாலே அத்திருவாழிமோதிரத்தோடு
சேர்ந்த திருவிரலையும் அத்தோடு சேர்ந்த திருக்கையையும் அத்தோடு சேர்ந்த திருத்தோள்
களையும் நினையாநின்றுகொண்டு, அவ்வழியாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நினைந்து,
பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பெருமாள் அலங்கரிக்கப்புறப்பட்டு ஒருபக்கத்திலே இருந்தாற்
போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் ப்ரீதையானாளென்று ஆச்சர்யப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்.
ஆல் - ஆச்சர்யம். ... ... ௯.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வாராருமுலைமடவாள் வைதேவிதனைக்கண்டு
சீராருந்திறலனுமன் றெரிந்துரைத்த வடையாளம்
பாராரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
ஏராரும்வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. ௰.

பதவுரை.

வார் ஆரும் — கச்சோடு கூடின
முலை — ஸ்தநங்களையுடையளாய்
வைதேவிதனை - பிராட்டியை
கண்டு — கண்டு

பாடல் வல்லார்— அந்த ...	ஏராரும்— ...
பாராரும்— பூமியெங்கும் பரம்பின	வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
புகழ்— கீர்த்தியையுடையராய் [ரான	இமையவரோடு— நித்யஸூரிகளோடு
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக	இருப்பார்— இருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வாராருமித்யாதி. வரோடுசேர்ந்திருக்கைக்கு யோக்யமாயிருக்கச்செய்தே, இப்போது வெறும்புறத்திலே பிரகாசிப்பதான முலையையுடையளாய், விரஹத்தால்வந்த துவட்சியையுமுடையளாய், தேஹத்தில் உபேக்ஷையாலே விதேஹபுத்ரியானவளை தேற்றுகிற பிராட்டியைக்கண்டு. சீராருந்திறலனுமன். முதலிகளெல்லாருமுண்டாயிருக்க "இவனே யிக்கார்யம் செய்யவல்லான்" என்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றி, அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்துவிடும்படி. ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத்தது முடிக்கவல்ல சக்தியுடையனாயிருக்கிற திருவடி. தெரிந்துரைத்தவடையாளம். பெருமாளருளிச்செய்தபடிகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விச்வாஸமாக விண்ணப்பம் செய்த அடையாளங்களை. பாராருமித்யாதி. பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையராய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான விவக்ஷையை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். ஏராருமித்யாதி. எல்லா நன்மைகளும் சேர்ந்த பரமபதத்திலே, "அடியமோடு நந்தமை" என்கிறபடியே நிரந்தரபகவதநுபவபரரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாயிருக்கப்பெறுவர். ௰.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நெறி பல்லி கலக்கிய வாராணி மான்
சித்திர மின் மைத்த திக்கு வாராரும் கதிர்.

ஆக. திருமொழி-௩௰-க்கு, பாட்டு-௩௦௩.

முன்றாம்பத்து முற்றிற்று.

(*)

நாலாம்பத்து - முதற்றிருமொழி - கதிராயிரமிரவி ப்ரவேசம்.

அ.—க்ருஷ்ணாவதாரைகப்ரவணராய், திருவவதார ஸமயமே தொடங்கி அவ்வவதார ரஸமே அநுபவித்துக்கொண்டு போந்தவர், க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ராமாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே அநுபவிக்கவேணுமென்னும்படியாயிருப்பதொரு அபிநிவேசம் பிறந்து, அவைதன்னை க்ரமத்திலிட்டு அநுபவிக்கப் போகாமையாலே இரண்டு

வாழிமோதிரத்தையுங் கொடுத்துப்போகவிட, திருவடியும் லங்கையிலே சென்று பிராட்டியைக்கண்டு திருவடியைத் தொழுது, ஸ்வாமியானவர் பல்வரு மதிசயங்களைத் திருப்ப பெருமாளருளிச்செய்த அடையாளங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து, திருவாழிமோதிரத்தையுங் கொடுத்து, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவுகப்பித்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து, அங்கே ப்ரஸக்தமான ரஸத்திலுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும், திருவாழிமோதிரங் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு பிராட்டி திருவுள்ளமுகந்த படியையுமெல்லாம் அடைவே ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவித்துப்போனார் - கீழில் திருமொழியிலே; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களோடு அவதாராந்தரங்களோடு அபதாநாந்தரங்களோடு வாசியற தம்மைப்பற்றாலே எல்லாம் ஏகாச்ரயமாகையாலே “இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கவேணும்” என்று தேடுகையாகிறவிது தமக்கு ஒருபுடை செல்லுகிறபடியையும், மாநஸாநுபவத்தினுடைய கனைபுஷ்டியாலே அவ்விஷயந்தன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்ததாகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவையிரண்டையும், அவதாராதி விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாலே காணவேணுமென்று தேடுகிறார் சிலரும், “அப்படி தேடுகிறீர்களாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளர்” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டு பேசி இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில். “நாடுதிரேல்” என்றும், “கண்டாருளர்” என்றும் பன்மையாகவருளிச்செய்தது - * கட்கண்ணாற்காண்கையில் அபேக்ஷையுடையாரான வ்யக்திகளும், * உட்கண்ணாற்கண்டு அதிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே பாடியாடும்படியாய் விஞ்சித்த தென்று தோற்றும்படியான ஜ்ஞாநவ்யக்திகளும் பலவுமுண்டாகையாலே. ... ...

மு.—கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தா லொத்தநீண்முடியன்
எதிரில்பெருமையிராமனை யிருக்குமிடநாடுதிரேல்
அதிருங்கழற்பொருதோ ளிரணியனாகம்பிளந்தரியாய்
உதிரமளைந்தகையோடிருந்தானை யுள்ளவாகண்டாருளர். ௧.

பதவுரை.

கதிர் — (ஒளிமிகுந்த) கிரணங்களையுடைய
ஆயிரம் இரவி — ஆயிரமாதித்யர்கள்
கலந்து — சேர்ந்து
எறித்தால் ஒத்த — ப்ரகாசித்தாற் போலே யிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய
நீள் முடியன் — உயர்ந்த திருவபிஷேகத்

இருக்கும் இடம் — எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தை
நாடுதிர் ஏல் — தேடுகிறீர்களாகில் (சொல்லுகிறேன்;)
அதிரும் — ஒலியாநின்றுள்ள
கழல் — வீரக்கழலையுடையனாய்

ஷ்யா. முதற்பாட்டு. [illegible] ப்ரகாசிக்கும்படியாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய [illegible] முக்கத்தையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடையவன். இத்தால் - ராவணவதானந்தரம் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை லங்கைக்கு ராஜாவாக அபிஷேகம்பண்ணி [illegible] திருவபிஷேகத்திலே [illegible] பண்ணியிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. எதிரில்லாமையிறே. [illegible] குணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அதிசயத்தை [illegible] மேன்மையையுடையவன். [illegible] "ராமன்" என்னும் திருநாமத்தையுடையவன். [illegible] திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் [illegible].

அதிருங்கழற்பொருதோளிரணியனாகம்பிளந்தரியாய். ப்ரஹ்லாதனை [illegible] கல்லாலும் [illegible] ஆகையாலே, ஆரவாரிக்கின்ற வீரக்கழலையுடையனாய், தனக்கு ஒருஎதிரில்லாமையாலே யுத்தகண்டூதி வர்த்திக்கின்றதோள்களையுடையனுமாயிருக்கின்ற ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே புஷ்டமாயிருந்த சரீரத்தை, தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடியாக நாஸிம்ஹ ரூபத்தைக் கொண்டு இருபிளவாக்கி. உதிரமளைந்தகையோடிருந்தானை. பிளந்தவளவில் நில்லாதே உதிரத்தையளையும் "வெஞ்சினத்த" என்கிறபடியே சீற்றத்தாலே அவனுடைய சரீரமெங்கும் * குருதிகுழம்பியெழும்படி கூருகிராலே குடைந்து குடலைப்பிடுங்கி யெடுக்கையாலே, உதிரமளைந்த கையோடே சீற்றந்தோற்ற இருந்தவனை. உள்ளவாகண்டாருளர், வைசத்யப்ரகாரமாக உள்ளபடி கண்டாருளர். உள்ளவாகாண்கையாவது - அவதார ப்ரயுக்தமான ஆகாரங்களையிட்டு வேறுபடக்காணாதே, "ராமாவதாரத்தில் ராவணவதம் பண்ணினவனும், ந்ருஸிம்ஹாவதாரத்தில் ஹிரண்யவதம் பண்ணினவனும் ஒருவனே" என்று வஸ்துவினுடைய படியறிந்து காண்கை. முன்பு ஹிரண்யனானவன்றானே பின்பு ராவணனாய்ப்பிறந்தவன். ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கல் ஹிரண்ய ராவணர்களிருவரும் கொண்டவரங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி நிரஸிக்க வேண்டுகையாலேயிறே ரூபபேதம் கொள்ளவேண்டிற்று. அதாவது - "தேவ திர்யங் மனுஷ்ய ஜாதியிலொன்றாலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலே நாஸிம்ஹமாக வேண்டிற்று - அங்கு; "தேவர்கள் அஸுரர்கள் ராக்ஷஸர் முதலானாரொருவராலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலும், மநுஷ்யரை ஒன்றாக எண்ணியாமற் போருகையாலும், மநுஷ்யனாய் நின்று கொல்லவேண்டிற்று - இங்கு; ஆகையால், கார்யாநுகுணமாகக்கொண்ட ரூபபேத

நாந்தகம் சங்கு தண்டு நாணொலிச் சார்ங்கம் திருச்சக்கரம்
ஏந்து பெருமை இராமனை இருக்குமிட நாடுதிரேல்
காந்தள் முகிழ்விரல் சீதைக்காகக் கடுஞ்சிலை சென்றிறுக்க
வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்றன் வேள்வியில் கண்டாருளர். உ.

பதவுரை.

நாந்தகம் — நந்தகமென்னும் வாளையும்
சங்கு — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
தண்டு — ஸ்ரீகௌமோதகீ கதையையும்
நாண் ஒலி — ஜ்யாகோஷத்தையுடைய
சார்ங்கம் — ஸ்ரீசார்ங்கத்தையும்
திரு சக்கரம் — திருவாழியையும்
ஏந்து — தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
பெருமை — பெருமையையுடைய
இராமன் இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்;
காந்தள் — செங்காந்தள்பூவினுடைய
முகிழ் — முகிழ்த்த போன்ற
விரல் — விரல்களையுடைய
சீதைக்காக — பிராட்டிக்காக
வேந்தர் தலைவன் — ராஜாக்களுக்கெல்லாம் தலைவனான
சனகராசன் தன் — ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய
வேள்வியில் — யாகத்திலே
சென்று — எழுந்தருளி
கடுஞ்சிலை — வலியவில்லை
இறுக்க — முறிக்க
கண்டார் உளர் — கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. நாந்தகம். திருக்கையில் பிரியாமலிருந்து சத்ருக்களை அறச்செய்யும் திருக்குற்றுடைவாள். சங்கு. கைக்கமலத்திலிருந்து தன்முழக்கத்தாலே சத்ருக்களை முடிக்குமதாக அலியப்பண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். தண்டு. கைவிடாமலிருந்து சத்ருக்களை நெரிய அடிக்கும் ஸ்ரீகதை. நாணொலிச்சார்ங்கம். ஜ்யாகோஷத்தோடே கூடினதாய் சத்ருக்கள் மேலே சரவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீசார்ங்கம். திருச்சக்கரம். சத்ருக்களை இட்டுப்பொருது வைவந்திருக்கும் திருவாழி. ஏந்துபெருமையிராமனை. இவற்றை அழகுக்குறுப்பாகவும் விரோதி நிரஸனத்துக்குடலாகவும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையவனாய், இவையிவை பாம்படி தன்வடிவழகாலே எல்லாரையும் ஈடுபடுத்தவல்லவனை. இருக்குமிடம் நாடுதிரேல். இந்த சௌர்யாதிகளும் சௌந்தர்யாதிகளும் அவனிருக்குமிடத்தே சென்று காணலாமென்று, இருக்குமிடம் தேடுகிறீர்களாகில். காந்தள்முகிழ்விரல். செங்காந்தள் முகிழ்போலேயிருக்கிற திருவிரல்களையுடைய பிராட்டிக்காக. கடுஞ்சிலைசென்றிறுக்க. விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொண்டுசெல்லச் சென்று, சௌந்தர்யமாய் ஒருவரால் எடுக்கவும் வளைக்கவும் அரிது என்றுகிடந்த வலியவில்லை முறிக்க. கடுமை - திண்மை. வேந்தர்தலைவன். ராஜதர்மத்தோடே தத்வஜ்ஞானத்தையுமுடையவனாகையாலே ராஜாக்களுக்கெல்லாம் தலைவனான ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய யாகத்திலே கண்டாருளர்.

இங்கு, “இராமனை நாடுதிரேல் - வேள்வியில் கண்டாருளர்” என்கிறதில் வேறு

பதவுரை.

கோலே— [illegible]	[illegible]— [illegible] [illegible]
[illegible]— [illegible]	[illegible]
கொப்பு— கொம்பை	[illegible]— [illegible]
பறித்து— பறித்துக்கொண்டு	[illegible]— [illegible] கொண்டு
கடலர்— [illegible] [illegible]	சென்று— போய்
சேனா— சேனையானது	[illegible]— பெரியமலைகளைக்
அறிய— அறியும்படி	[illegible]— [illegible]
பொருது— போர் செய்கையால்	[illegible]— [illegible]
வில்பால்— வில்லாலே	[illegible]— [illegible]
மாமரம்— மராமரங்களை	[illegible]— [illegible]
எய்து— மறுபடி [illegible]	அக்குந்த— [illegible]
தேவனை— தேவனானவனை	[illegible].

வ்யா. மூன்றுப்பாட்டு. கோலியாலை கொம்புகொத்து. " [illegible] " என்றபடியே [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கொப்புகளை [illegible] பறித்து. கடலர்சேனைபொருதழிய. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அறியும்படியாகப் பொருது. வில்லால் மராமரமேழ்தெய்தவனே. (௪) " [illegible] [illegible] " என்கிறபடியே [illegible] அதிசங்கை [illegible] வில்லாலே மராமரங்களை மறுபடி [illegible], அதிசங்கையைத் தீர்த்த [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. " [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] " [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

நல்லதிக்யாதி. ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய [illegible] " பெருமான் திருவடிகள் [illegible] " என்றும் [illegible] [illegible] [illegible], பெரியமலைகளைக் கொண்டுவந்து [illegible] [illegible]. அல்லாதிக்யாதி. [illegible]

பதவுரை.

பரந்த— பரவின
தோயம்— ஜலத்தையுடைய
நடுவு— மத்யத்திலே
சூழலின்— உபாயத்தாலே
தொல்லை— பழையதான
வடிவு— வடிவை
கொண்ட— சுருக்கிக்கொண்ட
மாயம்— ஆச்சர்யத்தையுடைய
குழவி அதனை— அந்தக்குழவியை
நாட— தேட
உறில்— ஒருப்படுவீர்களாகில்
வம்மின்— வாருங்கோள்;
சுவடு— அடையாளம் [கிறேன்;
உரைக்கேன் -- உங்களுக்குச் சொல்லு

ஆயர்— கோபரான ஸ்ரீநந்தகோபருடைய
மகள்— பெண்பிள்ளையாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடையளான
பின்னைக்காகி— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
அடல்— போர்செய்ய எதிர்த்துவாரா நின்றுள்ள
விடை ஏழினையும்— ரிஷபங்களேழையும்
வீய— முடியும்படியாக
பொருது— போர்செய்து
வியர்த்து நின்றனை— அந்த வ்ருத்தத்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்பின வடிவும் தானுமாய் நின்றவனை
மெய்ம்மையே— உண்மையாகவே
கண்டார் உளர்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தோயம்பரந்த நடுவு சூழலில். நடுவுசூழலில் தோயம்பரந்த போது. அதாவது- சுற்றும் ஸமுத்ரமாய், அதுக்கு நடுவே வர்த்துலாகாரமாயிருக்கிற பூமியெங்கும் ஜலத்தாலே வ்யாப்தமானகாலத்திலே யென்கை. "பரந்த" என்கிறதுக்குமேலே, "போது" என்கிற வித்தனையும் அத்யாஹார்யம். அன்றிக்கே, தோயம்பரந்த நடுவு- ஜலம்பரந்த நடுவே; அதாவது- பரந்த ஜலத்தினுடைய மத்யத்திலே யென்றபடி. சூழலின் தொல்லைவடிவுகொண்ட. ரக்ஷ்யவர்க்கம் ப்ரளயத்திலே யழியாதபடி ரக்ஷிக்கைக்கிடான விரகாலே, பழையதான அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை சுருக்கிக்கொண்ட. மேல், "குழவி" என்கையாலே வடிவைச்சுருக்கிக்கொண்ட என்று நியமித்துச் சொல்லவேணும். மாயக்குழவியதனை. சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியலோகங்களை வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தால்வந்த ஆச்சர்யத்தையுடைய அந்தக்குழவியை. (ஈ) "[illegible]" என்றாரிறே- ஆழ்வான். "குழவி" என்கிறதுக்கிடாக- "அதனை" என்கிறது. அவனை யென்றபடி. நாடுறில். தேடுகையிலே அபேக்ஷிக்கில். வம்மின் சுவடுரைக்கேன். வாருங்கோள் உங்களுக்கு ஒரடையாளம் சொல்லுகிறேன். சுவடாவது- அகடிதகடநா ஸாமர்த்ய [illegible]

ப்பின வடிவுந் தானுமாய் நின்றவனை. மெய்ம்மையே கண்டாருளர். உண்மையாகவே அவ்விடத்திலே கண்டவர்களுண்டு. இத்தால்- வடதளசயனாவதாரத்துக்கும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு முண்டான தர்மைக்யம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து. "வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளை வாயுள்" என்றும், "ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்" என்றும் இவ்வைக்யந்தான் இதுவும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. ... ... ௪.

மூ.—நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனு நான்முகனுமுறையால்
சீரேறுவாசகஞ்செய்யநின்ற திருமாலைநாடுதிரேல்
வாரேறுகொங்கையுருப்பிணியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு
தேரேற்றிச்சேனைநடுவே போர்செய்யச் சிக்கெனக்கண்டாருளர். ௫.

பதவுரை.

நீர்— எம்பெருமான் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை
ஏறு— தரித்த
செம் சடை— சிவந்த ஜடையையுடைய
நீலகண்டனும்— கழுத்தில் கறுப்பையுடைய ருத்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
முறையால்— சேஷசேஷிபாவக்ரமத்தாலே
சீர் ஏறு வாசகம் செய்ய நின்ற — சிறந்த சொற்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி நின்ற
திருமாலை— ஸ்ரீயப்பதியை
நாடுதிர் ஆகில்—;
வார் ஏறு— கச்சணிந்த
கொங்கை— திருமுலைத்தடத்தையுடைய
உருப்பிணியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
வலிய— பலவந்தமாக
பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
தேர் ஏற்றி— தேரின்மேலேற்றி
சேனை நடுவே— ருக்மனால் எடுத்துவிடப்பட்ட சேனைக்கு நடுவேநின்று
போர் செய்ய— யுத்தம்பண்ண
சிக்கென— த்ருடமாக
கண்டார் உளர்.

வ்யா. இத்தாற்பாட்டு. நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனும். (க) "கபர்தீ [illegible]" என்கிறபடியே திருவுலகளந்தருளினபோது, ப்ரஹ்மா திருவடிவிளக்கின ஜலம்விழுகிறதைக்கண்டு, பாவநார்த்தமாக அத்தை சிரஸ்ஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே கூடியிருப்பதாய், சிரகாலம் தபஸ்ஸுபண்ணுகையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடையையுடையனாய்; (உ) "[illegible]" என்கிற படியே ஸமுத்ரமதந வேளையில் முன்னுயக்கிளம்பின தீவ்ரமானவிஷத்தை "நீ இத்தை க்ரஸி"

... வால் ப்ரபலமான வசாங்கத்தைக்கொண்டு ... திருமலை ... சேல். ... தேனும் ... வேறும் என்று தேடுகிறீர்களாகில்.

வாரேறு கொங்கை யுருப்பிணியை. "க்ருஷ்ணனுக்கு போக்யமானவளை சிசுபாலன் படைகொள்ளுமது" என்று, "செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணாடை யார்த்து" என்கிறபடியே கச்சாலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுலைத்தடங்களையுடைய ருக்மிணிப்பிராட்டியை. வலிப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றி. பந்துக்களையுமுடன்படுத்தி ... கைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் ... யாக ... சென்று, அவனுக்கும் தனக்குமுண்டான பகைமையாலும் தமேகமாக, பந்துக்களுடன் படைதிரட்டிக்கொண்டு தேரிலே ஏற்றி. சேனைகொடுவெம்போர்செய்ய. ருக்மிணியின் தமையனான ருக்மன் இந்த விஷயம் பொறுமையாலே அதிகோராஜாக்களும் தானும் ... வழி கட்டி ... அந்த சேனைகளையெல்லாம் ... சிக்கனக்கண்டாருளர். அந்த ... கண்டவர்களுளர். ... ... ௭.

மூ.—பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி துஞ்சப்புணர்முலைவாய்மடுக்க
வல்லானை மாமணிவண்ணனை மருவுமிடம் நாடுதிரேல்
பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெறிதுவரை
எல்லாருஞ்சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். ௮.

பதவுரை.

பொல்லா— கோரரூபமான
வடிவு உடை— வடிவையுடைய
பேய்ச்சி— பூதனையானவள்
துஞ்ச— மாண்டுபோம்படியாக
புணர்— ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற
முலை— முலையிலே
வாய் மடுக்க வல்லானை— வாயை வைத்துண்ணவல்லவனாய்
மா மணி— நீலமணிபோன்ற

நாடுதிர் ஏல்— தேடுகிறீர்களாகில்
பல் ஆயிரம் பெரு தேவிமாரொடு— பதினாறாயிரம் தேவிமார்களுடன்
பௌவம்— கடல்
எறி— வீசுகின்ற
துவரை— த்வாரகையிலே
எல்லாரும்— தேவிமாரெல்லாரும்
சூழ— சுற்றுஞ்சூழ்ந்திருக்க
சிங்காசனத்தே— ஸிம்ஹாஸனத்திலே

பண்ணுறவிடில் தரியாதானாய்க்கொண்டு பெரிய ஆர்த்தியோடே வாயைப்பிடித்து உன்னை வல்லனோ. “ உன்னைத்திருவுள்ளமே அமைப்பாக்கி ” என்கிறபடியே வருகிறபோதே அவன் தர்மிசயல்லாத திருவுள்ளத்திலே மனஸ்ஸைச் சிக்கிருக்கச்செய்தே, அவன் தாயாகவே வந்து முலைகொடுக்கப்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முலையுண்டு அவளை முடிக்கவாயர்க்குத்தைச் சொல்லுகிறது- வல்லானையென்று. மாமணிவண்ணனை. “ விடப்பாலமுதாவமுதசெய்திட்ட ” என்கிறபடியே அவளுடைய விஷப்பாலை அம்ருதமாகவமுது செய்து அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு சேஷியானதன்னை நோக்கிக்கொடுக்கையாலே, நீலமணிபோலே உஜ்ஜ்வலமான திருமேனியை யுடையனாயிருந்தவனை. மருவுமிடம் நாடுதிரேல், திருவுள்ளம் பொருந்தி வர்த்திக்கிறஸ்தலம் தேடுகிறீர்களாகில்.

பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு. ராஜகுமாரத்தரம் கொண்டிலத்து பார்த்திவர்களாய் மணம்பட்டவர்களாய், ஸ்ரீ ருக்மிணி அவயந்த விலக்ஷணைகளாயிருக்கும் பதினாறாயிரந் தேவிமாரோடே. ஆயிரமிரண்டாயிரமன்றிக்கே, பதினாறாயிரமுண்டாகையாலே- “ பல்லாயிரம் ” என்கிறது. பௌவமேறிதுவரை. சமுத்ரமாம்படி வெள்ளத்தின் அலைகள் வீசாநிற்கும் ஸ்ரீத்வாரகையிலே. எல்லாருஞ்சூழ. தேவிமாரெல்லாருஞ்சூழ சிம்ஹாஸநத்திலே வீற்றிருக்கும் திருவருளிருந்ததனை அவ்விருப்பிலே கண்டவர்களுளர். ... ... ௬.

மூ.—வெள்ளைவிளிசங்கு வெஞ்சுடர்திருச்சக்கர மேந்துகையன்
உள்ளவிடம் வினவிலுமக்கிறைவம்மின் சுவடுரைக்கேன்
வெள்ளைப்புரவிக் குரக்கு வெல்கொடித் தேர்மிசைமுன்புநின்று
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கைசெய்யக் கண்டாருளர். எ.

பதவுரை.

வெள்ளை — வெளுத்த நிறமுடைத்தாய்
விளி — “ அநுபவ கைங்கர்யங்களில் ருசியுடையார் வாருங்கோள் ” என்று தன் த்வநியாலே அழையாநிற்கிற
சங்கு — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
வெம் — வெவ்விதான
சுடர் — ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய
திரு சக்கரம் — திருவாழி யாழ்வானையும்
ஏந்து — தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

உரைக்கேன் — சொல்லுகிறேன்;
வம்மின் — வாருங்கோள்;
வெள்ளை — வெளுத்த
புரவி — குதிரை பூண்டிருப்பதாய்
குரங்கு — வாநரமான
வெல் கொடி — வெற்றிக் கொடியையுடைத்தான
தேர் மிசை — (அர்ஜுநனுடைய) தேரின்மேலே
முன்பு நின்று — அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னே நின்று

தான சுடரையுடைய திருவாழியையும் ஏந்துமவன். அழகுக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கு முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவைந்துப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் திருக்கைகளையு டையவன். உள்ளவிடம்விளவில். வர்த்திக்கிற ஸ்தலம் கேட்கிறீர்களாகில். உமக்கிறை வம்மின் சுவரைக்கேன். வாருங்கோள், உங்களுக்கு அவன் வர்த்திக்கிறவிடத்துக்கு அல் பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்,

வேள்ளொளித்யாதி. சாஸ்தகனும் தனக்கபிமதனான அர்ஜுநனுடைய வெளுத்த புரவிபூண்டிருப்பதாய், வாநரமான வெற்றிக்கொடியையுமுடைத்தாயிருக்கிற தேரின்மேலே அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னேநின்று. கள்ளப்படைத்துணையாகி. சித்ரப்படைத் துணை. அதாவது- படைத்துணையாகிறவிடத்தில் இரண்டுதலையும் பரியும்படி செய்கையிலன்றிக்கே, பகலையிரவாக்கியும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், எதிரியுடைய உயிர்நிலை யைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. பாரதம்கைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரதயுத்தத்தைக் கையுமணியும் வகுத்துநடத்த அத்தசையிலேகண்டவர்களுண்டு. ... ... எ.

மூ.—நாழிகைகூறிட்டுக் காத்துநின்ற வரசர்கடம்முகப்பே
நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் தேவகிதன்சிறுவன்
ஆழிகொண்டன் றிரவிமறைப்பச் சயத்திரதன்றலையைப்
பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவுரை.

நாழிகை— நாழிகையை
கூறிட்டு— விபஜித்து
காத்து நின்று— காத்துக்கொண்டு நின்று
அரசர்கள் தம் முகப்பே } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்
போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக
படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு
பொருதவன்— பொருதவனை
தேவகிதன் — தேவகிப்பிராட்டியினுடைய
சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று
அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

ஆழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு
இரவி— ஸூர்யனை
மறைப்ப— மறைக்க
சயத்திரதன்— ஜயத்ரதனுடைய
தலையை— தலையை
பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே
உருள— உருளும்படி
படை— அம்பாலே
பொருதவன்— பொருத அர்ஜுநனுடைய
பக்கமே— அருகே
கண்டார் உளர்.

அம்பழுபாகப் படைபொருநைதொடுத்தான் ... கைபோகப் படைபொருநைக்க ... இருவாழியைக்கொண்டு ஆழிக்கப்பெறாக்கை. அதுதான் ... இப்பாட்டில், "திருச்சக்கரமேந்துகையனைக் கண்டீர்களே" என்றதுபோலே, இங்கும், "தேனில்நுன்னியவன் உள்ளவிடம் கண்டீர்களே" என்று ... பூர்வோத்தரங்களுக்குச் சேர்த்தியாகையாலே.

ஆழிகொண்டன்றி ... அவர்கள் ... பகல்நாழிகை ... இருவாழியைக் கொண்டு ஆதித்யனை மறைக்க ... "ஆதித்யனைமறைத்தான்" என்று அவ்வாழியின் ... இவ்வாழியைப் போக்கி, ... அர்ஜுநனுடைய ... கண்டருளி ... ஆதித்யமண்டலத்தில் ... "ஆதித்யனைமறைத்தான்" என்னுமது ... இந்த ஆதித்யனை ... கன்றுகளே ... காலையிலேயாயிருக்கும்; ... திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ் ஸை ... கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி ... கண்ணை ... இதுதான் "ஆழியால் அன்றாழியை மறைத்தான்" என்றவிடத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். ... ... அ.

மூ.—மண்ணுமலையு மறிகடல்களு மற்றுமியாவுமெல்லாம்
திண்ணம் விழுங்கியுமிழ்ந்ததேவனைச் சிக்கனநாடுதிரேல்
எண்ணற்கரியதோ ரேனமாகி யிருநிலம்புக் கிடந்து
வண்ணக்கருங்குழல் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளர். கூ.

பதவுரை.

மண்ணும் — பூமியும்
மலையும் — மலைகளும்
மறி — அலை யெறிகிற
கடல்களும் — ஸமுத்ரங்களும்
மற்றும் — மற்றுமுண்டான
யாவும் — எல்லாப்பொருள்களுமான
எல்லாம் — இவை எல்லாவற்றையும்
சிக்கென — உறைப்புடனே
நாடுதிர் ஏல் — ;
எண்ணற்கு அரியது — நினைக்க அரிதான
ஓர் — ஒப்பற்ற
ஏனம் ஆகி — வராஹமாய்
இரு நிலம் — பெரிய பூமியை
புக்கு — ப்ரளயத்திலே முழுகி

[illegible] ... திண்ணைமேற்பூக்கி [illegible] ... இப்படி, [illegible] ... [illegible] என்று [illegible] "கண்டேனென்று" [illegible].

எல்லாக்கரியதோரேனமாகி. அது [illegible] ... இரு [illegible] ... வண்ணன்திருமாறி. தன்னுடைய [illegible] பூமியை, இப்படி [illegible] ... அவனுக்கு அபிமானியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி [illegible] ... திருக்குழலை யுடைய [illegible] ... ... சு.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிக்கு [illegible] தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கரியமுகில்புரைமேனி மாயனைக்கண்ட சுவடுரைத்துப்
புரவிமுகஞ்செய்து செந்நெலோங்கிவிளை கழனிப்புதுவைத்
திருவிற்பொலிமறைவாணன் பட்டர்பிரான் சொன்னமாலைபத்தும்
பரவுமனமுடைப் பத்தருள்ளார் பரமனடி சேர்வர்களே. ௰.

பதவுரை.

கரிய முகில்— காளமேகத்தை
புரை— ஒத்த
மேனி— வடிவையுடையனாய்
மாயனை— ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை
கண்ட— பார்த்த
சுவடு— அடையாளங்களை
உரைத்து— சொல்லி
செந்நெல்— செந்நெற்பயிர்களானவை

திருவின்— ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால்
பொலி— விளங்காநிற்பாராய் [தாரான
மறைவாணன்— வேதத்துக்கு நிர்வாஹ
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— இப்பத்தையும்
பரவும்— பேசும்படியான

[illegible] ... ஸ.

[illegible]

[illegible]—[illegible] கோயில் [illegible]

[illegible]

—(௧)—

[illegible]

—(௧)—

[illegible]

அ. [illegible], "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible], "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible], "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible]

[illegible]
காற்போலே, "அங்கேயெழுந்தருளி நின்ற அழகிலீடுபட்டு அவர் விரும்பி வர்த்த [illegible] திருமலையைப் பற்றுவதே ப்ராப்யம்" என்று அநுஸந்தித்து, அத்திருமலையின் [illegible] முகமாகப் பேசி அநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.... *

அலம்பா வெருட்டாக் கொன்று திரியு மரக்கரைக்
குலம்பாழ்படுத்துக் குலவிளக்காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்க ளாடுஞ்சீர்ச்
சிலம்பாறுபாயுந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. க.

பதவுரை.

தெய்வ மகளிர்கள் — தேவஸ்த்ரீகள்
சிலம்பு — பாதச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க — ஒலிக்கும்படி
வந்து — பூலோகத்திலே வந்து
ஆடும் — கொண்டாடி நின்றாடுகின்ற
சீர் — பெருமையையுடைய
சிலம்பு ஆறு — திருச்சிலம்பாறானது
பாயும் — இடைவிடாமல் பெருகாநிற்பதாய்
தென் — அழகியதான
திருமாலிருஞ்சோலை — திருமாலிருஞ்சோலையானது;

அலம்பா — ப்ராணிகளை அலைத்தும்
வெருட்டா — பயப்படுத்தியும்
கொன்று — கொன்றும்
திரியும் — திரியாநின்றுள்ள
அரக்கரை — ராக்ஷஸர்களை
குலம் பாழ்படுத்து — வேரும் வேரடியுமாகப் பாழாக்கி
குலம் — இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக்கு
விளக்காய் நின்ற — ப்ரகாசகனாய் நின்ற
கோன் — ஸர்வஸ்வாமியானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. அலம்பா. ப்ராணிகளைத் திக்கெட்டிலுஞ் சிதறியோடும்படி அலைத்து. அதாவது - "இவர்கள் கீழ் நமக்கு வர்த்திக்கப்போகாது, எங்கேபோவோம்" என்று நெஞ்சு தடுமாறும்படி பண்ணுகை. வெருட்டா. வெருளப்பண்ணி. அதாவது - தங்களுடைய உக்ரவேஷங்களையும் க்ரூரவ்யாபாரங்களையும் கண்டு பயப்படும்படி பண்ணுகை. அன்றிக்கே, "அலம்பா வெருட்டா" என்றதுக்கு - ஆரவாரித்துச் சிவிட்கைகளைத்து அஞ்சப் பண்ணி யென்னவுமாம். கொன்று திரியும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, கொலைக்கஞ்சாமல் கொன்று, அதுதானே யாத்ரையாய்த் திரியாநிற்கும். அரக்கரை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாவற்றுக்குமடியான ஜந்மத்தையுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலையர் முதலானோர்க்கு ப்ராணிகளை அலைக்கையும் பயப்படுத்துகையும் கொல்லுகையும் ஜந்மஸித்தமாய் வருமாபோலே, இவர்களுக்குமிது ஜந்மஸித்தமாய் வருமாய்த்து. கரதூஷணாதிகளும் ராவணாதிகளுமான ராக்ஷஸர் த்ரைலோக்யத்தையும் இப்படி பிடித்துக்கொண்டிறே திரிந்தது. குலம்பாழ்படுத்து.

மாறிப்போய்த்திறே. ஆகையால், "குலம் பாழ்படுத்து" என்னக்குறையில்லை. குலவிளக்காய்நின்ற. ராவணன் திக்விஜயம்பண்ணி வென்று தொடங்கி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த இக்ஷ்வாகு வம்சம், பெருமாள் திருவவதரித்து, ராவணாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்போகட்டபின்பாய்த்து ப்ரகாசமாய்த்து; ஆகையாலே, குலத்துக்கு ப்ரகாசகராய் நின்றவனென்கிறது. "வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த் தோன்றி" என்றாரிறே- ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள். இவர்கள்தாம் [illegible] கண்டீறே. கோன்மலை. ஸர்வஸ்வாமியானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். "குலவிளக்காய் நின்றகோன்மலை" என்கையாலே- இன்னம் அந்த ரேத்து விரோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்தலமென்கிறது. ஆகையால், ஸர்வஸ்வாமித்வம் விளங்கப்பெற்றது- இங்கேயிறே.

சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடும். முன்பு - தேவஸ்த்ரீகள் திருச்சிலம்பாற்றில் ஸஞ்சாரம்பண்ணவொண்ணாதபடி ராவணாதிகளுக்கு அஞ்சி இலம்பொழிக்கும் ‡ பஞ்சடையிட்டும் வருவார்களாய்த்து; இப்போது- அவ்வனர்த்திக்கே, அரக்கரைக் குலம்பாழ்படுக்கையாலே, சிலம்புகள் ஆர்க்கும்படி வந்து, தேவஸ்த்ரீகளானவர்கள் ஸஞ்சாரம்பண்ணாநிற்கிற. இவர்கள் எதுக்காக இப்படி ஸஞ்சாரம்பண்ணாநின்றதென்னில்; ஸ்வர்க்கத்திலிருப்புக்கு ஸாதனமாக. ஏனில் நிர்மாண்டாற்போலே, முன்பு ஆர்ஜித்தபுண்யம்மாண்டால், தேவக்கொள்ளுந்தேசம் இது வாய்த்து. கீழ்ப்பாதி. இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தையுடைய திருச்சிலம்பாறானது அவிச்சிந்நஸ்தோத்ரரூபமான ப்ரவஹியமிற்கும். (க) 'க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி' என்றிறேதொடங்கி ஒருத்திலாதகாதாலே திருச்சிலம்பாற்றினுடைய கீர்த்தியைவர்ணித்து அருளிச்செய்கிறிறே- ஆழ்வான். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென் என்று- அழகாதல்; தெற்குத்திக்கிலேயான தென்னுதல். "பல்" என்றும், "இருமை" என்றுமிரண்டும்- பெருமைக்குவாசகமாய், சோலையினுடைய ஒக்கத்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி இருக்கிற சோலைகளையுடைத்தாகையாலே மாலிருஞ்சோலையென்று அத்தேசத்துக்கு நிரூபகம். * ஆகிறதிறே. ... ... க.

மூ.—வல்லாளன்றோளும் வாளரக்கன் முடியுந்தங்கை
பொல்லாதமூக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்துமலை
எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பரந்து பல்லாண்டொலி
செல்லாநிற்குஞ் சீர்த்தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. உ.

பதவுரை.

பல்லாண்டு ஒலி—மங்களாசாஸநத்வநியானது | எங்கும்— திருமலையின் பரப்பெங்கும்

ஆண்- ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையனும்
வாள்— ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வாளையுமுடையனான
அரக்கன்— ராவணனுடைய
தோளும்— தோள்களும்

மூக்கும்— மூக்கும்
போக்குவித்தான்— அறுப்புண்டு போம்படி பண்ணினவன்
பொருந்துமிடம்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வல்லாளன். வலிய ஆண்மையையுடையவன். ஆண்பிள்ளைத்தனத்தில் ப்ரபலனானவனென்கை. திக்கஜங்களோடே பொருதும் திக்பாலகர்களை ஜயித்துமிருக்குமவனிறே. (க) "[illegible]" என்றவனிறே. வாளரக்கன். அதுக்குமேலே, ருத்ரன்பக்கலிலே பெற்ற வாளையுமுடையவன். இத்தால் இந்தத் தோள்வலியும் வாள்வலியுமுடையனாகையாலே ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாதவனென்கை. இப்படியிருக்கிறவனுடைய. தோளும் முடியும். இத்தால்-அவனைப்ரதிசெய்கிறவிடத்தில் ஸாபமாலே அழியச்செய்தானிடலாயிருக்க, தோளைக்கழித்துத் தலையையறுத்துப் போகும்போக்காக நின்று கொன்றபடி சொல்லுகிறது. தங்கைபோல்லாதமூக்கும். "மன்னனிராவணன்றன் நற்றங்கை" என்கிற பலத்தைக்கொண்டு ஸ்வைரம் ஸஞ்சரித்துத்திரிந்த * கொடுமையாக்கியான சூர்ப்பணகையினுடைய பொறுமையான மூக்கையும். போக்குவித்தான். அறுப்புண்டுபோம்படி பண்ணினவன். இவள் மூக்கையரிந்தபோதே காணும் அவனுடைய தோளும்முடியுமறுந்த அநாயாஸமும். பொருந்துமலை. இப்படி அவனுக்கு ப்ராணஹாநியையும் இவளுக்கு அங்கஹாநியையும் பண்ணினவன், அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

எல்லாவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநரோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு, அநந்யஸாதநரோடு, ஸாதநாந்தரபரரோடு வாசியற, எல்லாருடைய விடங்களிலும் திருமலையிலுள்ளாரைப் பெங்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநத்வநி நடந்துசெல்லாநிற்கும். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் இது கூடுமோவென்னில்; அவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு புகுரக்கொள்ள, இந்த நிலமிதுதானே தங்கள் ப்ரயோஜநத்தைமறந்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டும்படி பண்ணுமாய்த்து. * புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டி குறவரும் "உன்பொன்னடி வாழ்க" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே நிலத்தின் மிடுக்கானிருப்பது. சீர்த்தேன் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலையே. ... ... உ..

எக்காலமும்— எப்போதும்
சென்று— போய்
சேவித்து இருக்கும்— திருவடிகளைப் பூஜித்து நின்றுள்ள
அடியரை— தாஸபூதர்களை
அக்கான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவழியினின்றும்
[காடு—பாவக்காடு.]
மாற்றும்— தவிர்ப்பிப்பதாய்
தண்— ஸம்ஸார தாபஹரமான
மாலிருஞ்சோலை—;
தக்கார் — எம்பெருமானோடொக்க க்ருபையொத்திருக்குமவர்களையும்
மிக்கார்களை—எப்போதுமொக்க அநுக்ரஹசீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் மேன்மை பெற்றிருக்குமவர்களையும்
சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப் பண்ணுகிற
† சலவரை— ப்ரதிகூலரை
தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான
நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே
போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுநின்றுள்ள
செல்வன்— ஸ்ரீய:பதி வர்த்திக்கிற
பொன்— ஸ்ப்ருஹணீயமான
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தக்கார். ஈச்வரனோடொக்க க்ருபையொத்திருக்குமவர்கள். **தக்கார்.** ஈச்வரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது நினைவு ஒன்றாயிருக்கை. "ஸர்வாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கவேணும்" என்கிற க்ருபை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்களை. அவனைப்போலே ஸ்வதந்த்ரராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே "க்ஷிபாமி" "நக்ஷமாமி" என்னையன்றிக்கே, எப்போதுமொக்க அநுக்ரஹசீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அதிகராயிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்பர்" என்கிறபடியே- ஆச்ரயித்தவர்களை சலநமறநோக்குவாரும், "வருமையு மிம்மையும் நன்மையளிக்கும் பிராக்கள்" என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரும் இவர்களேயிறே. ஆகையால், ஈச்வரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றாயிருப்பது. "நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திருவல்லவாழ்" என்னக்கடவதிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவத்விஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் க்ருத்ரிமரை. ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளான ரிஷிகள் பகவத்த்யாகம் குலைந்து (க) "வநஷிவஸஹ்யஸஸீவாஸி" என்று உடம்புக்கு மன்றுபடியாய்த்திறே - ராக்ஷஸர்கள் கலக்கினபடி. சலவர் - அநுகூலரைப்போலேயிருந்து ப்ராதிகூல்யம் பண்ணுமவர்கள். தெக்காநெறியே. நரகத்துக்குப்போம்வழியே. யமபுரம் தக்ஷிணதிக்கிலே யாகையாலும், நரகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் "தெக்கா நெறி" என்று-யாம்யமார்க்கத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன்.

அக்கான் நெறியைமாற்றும். அக்காட்டுவழியைமாற்றும். * பாலக்காலத்து தென்மாலிருஞ்சோலையே. தட்பமாவது - வெம்மைதாபத்தை ஆற்றுமதாயிருக்கை. அதாவது, ப்ரதிகூலரை * தெக்காமிக்கிலே போக்குவிப்பர்; திருமலையாய்வார், அநுகூலரை *அர்ச்சிராதிமார்க்கமே போக்குவிப்பர். "பிணிவீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயன்" "அமைக்கொள்விதிதரும் நடக்குன்றம்" என்னக்கடவதிறே. அழகரைப் பற்றுகைக்குறும் *அயன்மலை யடைவதுநமக்கு கருமம். ... ... ௩.

மூ.—ஆனாயர்கூடி யமைத்தவிழவை யமரர்தம்
கோனார்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான்மலை
வானாட்டினின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனாறுபாயுந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. ௪.

பதவுரை.

வான்நாட்டில்—ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளதாய்
மா— ச்லாக்யமான
மலர்— பூக்களையுடைத்தான
கற்பகம்— கல்பவ்ருக்ஷத்தின்
தொத்தில்நின்று— பூங்கொத்தில் நின்றும்
இழி— பெருகாநின்றுள்ள
தேன்— தேனானது
ஆறுபாயும்— ஆறாய்க்கொண்டு ஓடாநிற்கிற
தென்— அழகையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை—;
ஆன்— பசுக்களையுடைய
ஆயர்— இடையர்கள்
கூடி— திரண்டு
அமைத்த— (இந்த்ரனுக்காக) சமைத்த
விழவை— ஆராதநஸாமக்ரியை
அமரர்தம்— தேவர்களுடைய
கோனார்க்கு— ராஜாவான இந்த்ரனுக்கு
ஒழிய— ஆகாமல்
கோவர்த்தனத்து— கோவர்த்தநகிரிக்காம்படி
செய்தான்— செய்தவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஆனாயர் இத்யாதி. கோதநரான இடையர், வர்ஷார்த்தமாக வத்ஸரந்தோறும் ஒரு திவஸம் இந்த்ரனை ஆராதித்துப்போரக் கடவர்களாய், அதுக்குடலாக அவர்கள், வாசல்கள்தோறும் ஆக்கிப்பெருக்கிச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, "நீங்கள்செய்கிறதென்?" என்று கேட்க; "வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்" என்ன; "நாம்பிறந்து வளருகிற ஊரிலே ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒருதேவதாந்தரம் கொள்ளுகை யாவதென்" என்றுநினைத்து அத்தைவிலக்குகைக்காக, "இந்த்ரனோவெவன், அவனை

பொய்ய மெய்த் திருக்குடைக்கொடிய, அவைதானே [illegible] பாம்புகளை [illegible] தக்குக்காப்படி செய்தருளுமடையால். அப்படி [illegible] அப்ப மெசதையாதபடி. போக்கி, திருமலையாழ்வார்க்கு ப்ரஹ்மக்ருதைக்காக அவிகே தருளியிருக்கிறதே மேலைகை.

வாஞ்ச்ட்டின்பாதி. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் [illegible]. பெரிய புஷ்பங்களையுடைத்தாய் கல்பகத் தினுடைய புஷ்பங்களினுடைய கிட்டு [illegible] பாதாதிய [illegible] ஆறுப்பக்கொண்டு போய் [illegible] மலையையுடைய திருமலை [illegible].

௫ —ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சன்ற
ஒருவாரண முயிருண்டவன்சேன் றுறையுமலை
கருவாரணந் தன்பிடி துறந்தோடக் கடல்வண்ணன்
திருவாணை கூறத்திரியுந் தண்மாலிருஞ்சோலையே. ௫,

பதவுரை.

ஒரு வாரணம் — ஒப்பற்ற ஸ்ரீ கஜேந்த்ரா
ழ்வானை
பணி — கைங்கர்யத்தை
கொண்டவன் — ஸ்வீகரித்தருளினவனும்
கஞ்சன் தன் — கம்ஸனுடைய [
ஒருவாரணம் — ஒப்பற்ற ஆனையான குவலயாபீ
உயிர் — உயிரை
உண்டவன் — முடித்தவன்
சென்று — எழுந்தருளி
உறையும் — வர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

கரு வாரணம் — கறுத்த ஆனையானது
தன் — தன்னுடைய
பிடி — பிடியானது [பேடை]
துறந்து — தன்னை விட்டு
ஓட — ப்ரணய ரோஷத்தாலே அகன்று விட்டுப் போகப்புக்கவாறே
கடல்வண்ணன் திருவாணை கூற } "கடல் வண்ணன் மேலாணை" என்று சொல்ல,
திரியும் — அப்புறம் போகமாட்டாமல் மீண்டுவாரா நின்றுள்ள
தண்மாலிருஞ்சோலை —;
பொய்கையில் — பெரிய ஸரஸ்ஸிலே

வ்யா. இப்பாட்டு. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில். ஸா[illegible]
காலே அஜ்ஞானதசையிலே பிறந்திருக்கச் செய்தேயும், பூர்வஜந்ம ஸம்ஸ்கார [illegible]
மிகவும் பகவத்பக்தியை யுடைத்தாய் ¶ திருப்படிக்காப்பு பறித்து இட்டுத் திரியா நிற்க, ஓ[illegible]
திலே ஒருபுஷ்பம் கிடையாதபடி வர்ஷாபாவமாய் வரண்டவளவிலே, " [illegible]

[illegible] லாவகத்தையாலே, இருவரையும் [illegible]
[illegible], அக்ரூரன் வழியே அதிக்ரமித்தோடே அது இட்டபட்ட பொய்கை
[illegible] வாசலின் முன்பே ஆனையை விடுவித்து, அதின் கையிற்படு செல்வி
[illegible] முறித்துக்கொண்டு அடிகொண்டவன். கஞ்சனிட்பாதி.
[illegible] " என்கிறபடியே - துர்புத்தியான கம்ஸன், ஆலோசித்த ப்ரகாரத்திலே
[illegible] வரவிட்டு பறைசாற்றுமதாக நலிப்பார்த்தவளவில், வந்தவர்களொருவரும்
[illegible] சொல்லவும் [illegible] செல்லாமைக் காணாமையாலே, "இனி இதுகொண்டு இவனை
வெல்லப்போகாது" என்று விட்டு, "வில்விழவுக்கென்று அழைத்து நலிபக்கடவோம்"
என்று நினைத்து அப்பத்திரத்தில் அநுகூலனான அக்ரூரனை வரவிட, அவரும் வந்தழைத்துக்
கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, வழியிலே வலியதாக மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்
பேர்த்து "புகுவாய் நின்ற போதகம்" என்கிறபடியே - புகுகிற வாசலிலே நிறுத்தினவை
[illegible]த்தோரணமத்தையை மதியாமல் சென்று அடர்த்து, அதினுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கி ப்ரா
ணனை முடித்தவன். சென்றுறைபுமலே. தன்னுடம்பெல்லாம் தோற்றும்படி வந்து,
"[illegible] ஆரம் கைவிடான்" என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை. அநுகூல்ய
முமையத்தோரணையை ரக்ஷித்து, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினதோரணையை நிரஸித்தவன்
வர்த்திக்கிற தேசமாகையாலே, அநுகூலரான ஆனைகளெல்லாம் வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து.
"மழக்களிற்றினம் சேர் மாலிருஞ்சோலை" என்னக்கடவதிறே.

கருவாரணம். கறுத்த நிறத்தையுடைய ஆனையானது. தன்பிடிதுறந்தோட. இந்நி
லத்தைக்கண்ட தன்னுடைய பிடியானது, "நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற நிறமா
யிருந்தது" என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே தன்னை ஸங்கலித்துப் பிரிந்து பாராமல் கடுநடை
யிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓடப்புக்கவாறே, இது மீளுகைக்கீடான உபாயங்களிலே
இழிந்து, "பெருகுதகவேழம்" இத்யாதிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க,
"அந்தை உனக்கு வேண்டுவார்க்குக் கொடாய்" என்று போகப்புக்கவாறே, "உபாயாந்
தரம் பலித்ததில்லை. இனி ஸாமோபாயத்தை அநுஷ்டிப்போம்" என்று பார்த்து, கடல்வ
ண்ணன் திருவாணை கூற. அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன. திரியும். அந்த திவ்யாஜ்ஞைக்கு
க்கு ஒதுங்கி, போககாட்டாமல் நிற்கும். (க)"[illegible]
[illegible]" என்று
இவ்வர்த்தத்தையருளிச் செய்தாரிறே - ஆழ்வான். தண்மாலிருஞ்சோலையே. தட்ப
மாவது - ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை.

பதவுரை.

அமரர்களும் — ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும்
நல் முனிவரும் — ஸநகாதி மஹர்ஷிகளும்
ஆவத்து — தங்களுடைய ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான
தனம் என்று — தனமென்று நினைத்து
சேவித்திருக்கும் — சேவித்துக்கொண்டிருக்கிற
தென் திருமாலிருஞ்சோலை —;
எதிர்ப்பு — கம்ஸன் ஏவினதாலே
செய்வான் — செய்யும்பொருட்டு
வந்து — [illegible]
எதிர்ந்து வந்த — எதிர்த்துவந்த
மல்லரை — சாணூர முஷ்டிகரை
சாவ — சாம்படியாக
சாந்து அணி — கஸ்தூரி இட்ட சாந்தையணிந்த
தோள் — தோளாலே
தகர்த்த — முறித்துப்போகட்ட
சதுரன் — சாதுர்யமுடையவன் வர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எதிர்த்துச்செய்வானென்றெதிர்ந்துவந்தமல்லரை. கம்ஸன் [illegible] வந்து மேல்விழுகிற, 'முடியாது' என்று கைவாங்கலாவது; கம்ஸனுக்கு பயப்பட்டாய் வருகையாலே, இவர்களோடெதிர்த்தானாகில் அவன் அந்த தோள்களைக் கழிக்குமாய்த்து; ஆனா பின்பு, கோழைகளைக் கொல்லும்படியில் புகுமோபோட முடியவனையும் என்று மேலிட்டார்கள். ஏன்றெதிர்ந்து வருகையாவது "பொரக்கடவோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்துவருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல்லரை. சாவத்தகர்த்த. குற்றுயிராகக் கிடக்கையன்றிக்கே, பரக்கவுடைத்துப்போலே அநாயாஸேந தகர்த்துப்போகட்ட சாந்தணிதோள்சதுரன். கூனி சாத்தியிட்ட சாந்து குறியழியாதே காணும் அவர்களோடே வ்யாபரித்தது. மல்லரோடே கூட வர்களையும் பொருத்தி வ்யாபாரிப்பிக்கச் செய்தே சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததில்லை காணும். கூனிசாத்தியிட்ட. வைத்ததிலே, பெண்கள், கன்றுகிலே இலைச்சீனையிட்டு விடுகையாலே வெளுப்பிக்கவும் போகாதிறே. அவர்கள் கன்றுகிலே யிலைச்சீனை யிடுகையாவது- தங்கள் தோளிலே சேருங்காயழிக்கையிறே. இவன் மல்லரோடே அழிக்காதேயும் மற்றொன்றுயும் மழித்தான் என்கிறது அவர்களிருப்பது. இது அழிந்தாற்போனுனகில், பெண்கள் கோட்டிக்காளாகாரோ. மலை. இப்படி ப்ரதிகூலரை நிரஸித்து அநுகூலரையுகப்பிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலை.

ஆவத்தனமென்று. தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தனமென்று நினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும். உபாஸநாநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், ப்ரஹ்ம பாவனைநிஷ்டரான ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும் சேவித்துக்கொண்டு இருக்கும். "ஆவத்தனம்"

பதவுரை.

[illegible] — [illegible] கருடை
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]
[illegible] — [illegible]க்குமவனும்
[illegible] — [illegible]யுடையனும்
[illegible] — [illegible] பன்றுமவனும்
[illegible] — அழகிய
[illegible] — "[illegible]" என்னும் மஹாபாரத
[illegible] — [illegible]தனும்
[illegible] — [illegible]க்கு [illegible] மவழ்க்குருவை
[illegible] — [illegible] தென்றிருமாலிருஞ்சோலை;

மன்னர் — ராஜாக்களின்னுடைய
மருக — "[illegible] இவர்க்கு மிவர்க்காமோ" என்று கூடல் பருகும்படியாக
மைத்துனன்மார்க்கு — மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்காக
[illegible] — [illegible]
தேரின் மேல் — தேரின்மேலே
முன் நின்று — முன்புறத்திலே வாரக்கயிற்றைப் பிடித்து நின்று
மோழை யெழுவித்தவன் — ‡ [illegible] விட்ட [illegible] [illegible] [illegible]
மலை — திருமலையாம்.

ஏ-பா. வருமிப்பட்டு. மன்னர்மருக. அர்ஜுநனுடைய தேரிலே நுகம் குதிரை [illegible] இருக்கவனிலே, கழுத்தத்திலே ‡ [illegible] [illegible] [illegible] குதிரைகளை [illegible] [illegible] முன்னே [illegible] [illegible] "இவனுடைய பக்ஷபாதம் இருந்தபடியால் [illegible]" என்று கூடல் பருகும்படியாக. மைத்துனன்மார்க்கு. (எ) "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible] பாண்டவர்களுக்கு. ஒருதேரின்மேல். அழகிய [illegible] "[illegible]" என்கிறபடியே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தனக்கு உபகாரமாயுள்ள அர்ஜுநனான தேரின் மேலே. முன்னேக்குநின்று. வாரப்பற்றுகைக்கு அநுரூபமாக அத்தேரின் முகப்பான [illegible] நின்று. மோழை யெழுவித்தவன். ‡ [illegible] விட்ட வாருணாஸ்த்ரத்தின் [illegible]

மா ... தொண்டுகொண்டு ... யுடையதும், பாண்டிமண்டலத்துக்கு ராஜாவாய், 'கடல்கொண்ட தென் மதுரை' என்னும் பெயருடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு நிர்வாஹகனாய், ... மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்ட தேசமாய்த்து — ... அகஸ்த்யன் வர்த்திக்கிற மலய பர்வதத்திலே சென்று அகஸ்த்ய மஹர்ஷியைக் கண்டு "நாமிங்கே நடக்கக்கடவேன்" என்று மலயபர்வதத்தைப் பெறுகைக்காகப் போனவன், கங்கையிலே ஸ்நாநம் செய்யப்போகாநிற்கச்செய்தே, * மதி தவழ் குடுமியாகிய ... சென்றவாறே, நீர் வடக்கு ஓடாமல் நின்றதாய், அவ்விடத்திலே தேனை ..., "இங்கே இருந்த ... முன்னாக வடக்கும்" என்று இவன் ஆராய்ந்து பார்த்தவளவிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸந்நிதி பண்ணி, "இவ்வாற்றிலே ஸ்நாநம்பண்ணு" என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நாநம்பண்ண வேண்டுகையாலே "இதுக்குப் பேர் என்" என்று கேட்க; "முன்பே நம்மை ப்ரஹ்மா காலைக் கழுவுகிற காலத்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இங்கே தெறித்து 'சிலம்பாறு' என்று இதுக்குப் பேராய்த்து" என்ன; அங்கே ஸ்நாநம் செய்து, கங்காஸ்நாநம் தவிர்ந்து இங்கே ப்ரவணனாயிருந்து, அழகர்க்கு வேண்டும் அடிமைகளெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே; அத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி ஆறாலே கொண்டாடப்பட்டிருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே. ... ... எ

கு.—குறுகாதமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்கானிடைச்
சிறுகானெறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறுகால் வரிவண்டுக ளாயிரநாமஞ் சொல்லிச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. அ.

பதவுரை.

அறுகால் — ஆறுகால்களையுடைத்தாய்
வரி — அழகியதாயிருக்கிற
வண்டுகள் — வண்டுகளானவை
சிறுகாலே — விடியற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் — எம்பெருமானுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சொல்லி — ஆளத்திவைத்து
பாடும் — பாடாநின்றுள்ள
கூடு — இருப்பிடத்தை
கலக்கி — குலைத்து [அழித்து]
வெம் — வெவ்விதான
கான் இடை — காட்டின் நடுவே
சிறுகால் நெறியே — ஒற்றடியோடே
போக்குவிக்கும் — போம்படியாகப் பண்ணுகிற

விருப்பமுடைத் தென்கிறதென்கை. வேங்கடமோடை. [illegible] காட்டுவாயினை. திவ்யதேசங்களை ஸஞ்சரிக்கவொண்ணுதபடியாய்த்து காட்டின் வெம்மையிருக்கும்படி; "வெயிலொளிவெயில் கானகம்" என்கிறபடியே. சிறுகாலேயேபோக்குவிக்கும். வெட்டிப்போயினாரை [illegible] தொடருகிறார்கள் [illegible] ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் [illegible] போம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதர்க்கு [illegible] [illegible] வந்திருக்கும் பன்றுவது அவனுக்காகவிற. பொன்மலே. [illegible] ஸ்ரீயப்பதியானவன் வர்த்திக்கிற ஸ்தானமாகையாலே. அழகியதென்கிறார். [illegible] ஸ்தலங்கள். இத்தால் இவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. ஆயிரமங்கொல்லிச் சிறுகாலேப்பாடும். (க) "[illegible]" என்கிற அவனுடைய ஆயிரந் திருநாமங்களையும் ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே [illegible] போகுமிடமாயிருக்கும். தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி இருக்கிற அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ் சோலை யென்கை. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த திவ்யதேசமான திருமலையானது பூதங்களினுடைய வர்த்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அழகருடைய [illegible] இவற்றினுடைய செயலாயிருக்கும்படி. அதாவது [illegible]

மூ.—சிந்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகொண்டு பூதங்கள்
அந்திப்பலிகொடுத் தாவத்தனஞ் செய்யப்பன்மலை
இந்திரகோபங்க ளெம்பெருமான் கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிற் றென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ௯

பதவுரை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுப்பூச்சிகளானவை
எம்பெருமான் — ஸர்வஸ்வாமியான அழகருடைய
கனி — கொவ்வைக்கனிபோன்ற
வாய் — திருவதரத்துக்கு
ஒப்பான — ஒத்திருக்கைக்காக
சிந்தும் — கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப் பறக்கிற
புறவின் — தாழ்வரையையுடைத்தாய்
தென் — அழகிதான

(பூதங்கள் — தாமஸர்களான ஜந்துக்கள்)
சிந்த — அவயவங்கள் சிதறும்படி
புடைத்து — அறுத்துக் கொண்டு
செங்குருதிகொண்டு — அவைகள் தேஹத்தின் [illegible] சிவந்த ரத்தத்தைக்கொண்டு
அந்தி — அந்திப்பொழுதில்
பலிகொடுத்து — ஆராதநம் பண்ணி
ஆவத்தனம் — தம் ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தநமாக [illegible]

ளாய், மேற்று மேபாதிருக்கிறவர்களைப் பண்ணின் ஸ்வரூபத்துக்கு சிக்ஷிக்கிறும் ப்ரதிகூலஜந்துக்களை, தாந்தாம் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே கண்டுகொண்டால், அவயவங்கள் சிதறும்படிக்குக் கொன்று பொகடாநிற்குமாய்த்து. செங்குருதிகொண்டு. தாந்தாம் அடித்துக்கொன்றவர் களுடைய தேஹத்தில் நின்றும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரக்தத்தைக்கொண்டு. பூதங்கள். பூதயோநிபோலிருக்கச் செய்தேயும், ஸத்வைகமயரூபங்களோடு கூடி, பகவத் பாகவத பக்தியுக்தங்களாய்க் கொண்டிருக்கும் பூதங்களானவை. அந்திப்பலிகொடுத்து. (ச) "ஸவபோவசிஷ்டவாணாழ்" என்று வைப்பித்தவர்களைப்போலே, தங்களு டையனுஷ்டிதமான ஜீவிக்குமதை, ஸந்த்யாகாலங்களிலே ஆராதநதுமேபணா ஸமர்ப்பித்து. ஆவேந்நனைம்செய். தங்களுக்கு ஆத்துக்கு ஸத்ருசமான தகாரகத்தைத்து சேவித்துக்கொண்டு போரும்படியிருக்கிற. அப்பன்மலை. ஸர்வகாரண பூதனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை. "அப்பன்" என்றது - இவர்க்கும் இப்படி கிட்டிவர்த்திக்கலாம்படி யிருக்கிறது காரண பூதனான குடல்மாடங்காலிலேயங்குமிடம் தோற்ற.

இந்திரகோபங்கள். சிவந்தநிறத்தையுடையவாய், "இந்த்ரகோபம்" என்கிற நாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஜந்துக்களானவை. எம்பெருமான்கனிவாய்போல்பான். ஸர்வ ஸ்வாமியான அழகருடைய, கொவ்வைக்கனி போலேயிருக்கிற திருவதரத்துக்குப் போலி யாம்படி. சிந்தும்புறவில். கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்பறக்கும் பர்வதத்தையுடைய. "சிந் துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களேயெழுந்தும் பரந்திட்டன" என்றாரிறே - இவர் திருமகளாரும். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருக்குமிந்த அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலையாகை. ... ... கூ.

மூ.—எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலை
பட்டிப்பிடிகள் பகடுரிஞ்சிச்சென்று மாலைவாய்த்
தெட்டித்திளைக்குந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. ய.

பதவுரை.

மாலைவாய்— ஸந்த்யாகாலத்திலே
பட்டி— ஸ்வைரமாகத் திரிபவின்றுள்ள
பிடிகள் — பெண்யானைகளானவை
பகடு— ஆண்யானைகளோடே

திளைக்கும்— களிப்பின்றுள்ள
தென் திருமாலிருஞ்சோலை—;
எண் இறந்த — கணக்கிட முடியாதவர்
களாய்

ஸ்யா. பஞ்சபாண்டவர். கட்டுந்திவையும். [illegible] எல்லணிந்தபெருந் தேவிமார். அலங்காரப், [illegible] [illegible] வையா, [illegible] ப்ரகாரத்திலே [illegible] [illegible]. விட்டுவிளங்க. [illegible] அதாவது - [illegible] இவர் [illegible] டைய திருவின் ப்ரகாரமேயாயிருக்கை. விட்டிருந்து. இவர்களிலே [illegible] அப்படி. ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே [illegible]. அதாவது - [illegible] பரிமாறுகிறவிடத்தில் [illegible], [illegible]" என்னும்படி. பரிமாறுகையால் [illegible]. விமலன். இப் படி. பரிமாறினவிடத்தில் [illegible]. இவனுடைய ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களும் [illegible]. இப்படியி ருக்கின்ற [illegible] [illegible] [illegible] குடலாயிருக்கின்றது. மலை. [illegible] வர்த்திக்கிற மலை.

பட்டிப்பிடிகள். ஸ்வைரஸஞ்சாரிகளான [illegible]. பகடுதிருத்திச்சென்று. [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible].
" சென்று " என்று - அதிலுண்டான [illegible] சொல்லுகிறது. [illegible] [illegible]. [illegible]. [illegible] [illegible]. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி இருக்கின்ற [illegible] [illegible] ... ... ௰.

அ. [illegible], இத்திருமொழி [illegible] பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலை தன்னைக்
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணனம்மான் தன்னை
விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் சொல்
கருதியுரைப்பவர் கண்ணன் கழலிணை காண்பர்களே. ௧௧.

பதவுரை.

மருதப் பொழில்— மருதஞ்சோலைகளாலே
அணி— அலங்க்ருதமான
மாலிருஞ்சோலை மலை தன்னை— திருமாலிருஞ்சோலை மலையை

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய
அம்மான் தன்னை— ஸ்வாமியானவனை
விரதம் கொண்டு— வாய்த்துதையே வ்ரதமாகக்கொண்டு

ஷ்பா. மேருதிர்யாதி. [illegible] '' திரு [illegible] '' [illegible] '' [illegible] '' [illegible] சுருதியுரைகின்ற. [illegible] '' [illegible] '' [illegible] கூட்டலல்லன் நம்மாழ்வனே. [illegible] விரதிர்யாதி. [illegible] '' [illegible] '' [illegible] '' [illegible] '' [illegible] சுருதியுரைப்பார். [illegible] ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

[illegible]—அலம் வல்லாளன் தக்கா [illegible] மன்னர்
குறுகாத சித்த வெட்டு மருக முருப்பிணி.

(0)

[illegible] திருமொழி [illegible]

நான்காம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி- உருப்பிணிநங்கை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ்த்திருமொழியிலே, ராமாவதார குணசேஷ்டிதங்களும் க்ருஷ்ணாவதார குண சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி அழகர் திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை அநுபவித்துக்கொண்டு, '' அவரிருங்காட்டில் அவர் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையே பரமப்ராப்யம் '' என்று அநுஸந்தித்து, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை பலமுகமாகப்பேசி அநுபவித்தார்; அப்படி அநுபவித்த அளவால் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி அழகர் திருமலையில் நிற்கிற நிலையை, கீழ்ச்சொன்ன க்ரமமன்றிக்கே, முகபேதேந பேசி திருமலை வைபவத்தையும் மிக உத்க்ருஷ்டமாக பலபடியாகப்பேசி அநுபவிக்கிறார்-

மூ.—உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் தொடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பனையோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக் கொன்றைநின்று முறியாழியுங் காசுங்கொண்டு
விருப்பொடு பொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. க.

பதவுரை.

கொன்றை — கொன்றைமரமானது
பொருப்பிடை நின்று — மலையிடத்திலே நின்று
பொன் — பொன்னும் [illegible]
முறி — முறிக
ஆழியும் — மோதிரங்களையும்
பொன் காசும் — பொற்காசுகளையும்
கொண்டு — கையால்வாரி
விருப்பொடு — விருப்பத்தோடு
வழங்கும் — கொடுப்பதைப் போலிருப்பதாய்
வியன் — ஆச்சர்யப்படத்தக்கதான
மாலிருஞ்சோலை — திருமாலிருஞ்சோலை யென்னும் பேரையுடைத்தான
அதே — அம்மலையே,
உருப்பிணி நங்கை தன்னை — ருக்மிணிப்பிராட்டியை
மீட்பான் — மீட்டுக்கொண்டு போவதாக
தொடர்ந்து — பின்தொடர்ந்து
ஓடிச்சென்ற — ஓடிவந்த
உருப்பனை — (அவள் தமையனான) ருக்மியை
ஓட்டி — துரத்தி
கொண்டு — பிடித்துக்கொண்டு
இட்டு — தேர்த்தட்டில் இருத்தி
உறைத்திட்ட — (அவனை) மானபங்கம் செய்த
உறைப்பன் — மிடுக்கையுடையவனுடைய
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கைதன்னை. ருக்மிணிப்பிராட்டிதன்னை. "நங்கை" என்று இவளுடைய குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ராதிகளெல்லாம் புறம்பே [illegible] வைக்கலிக்க, அதுக்கிடையிலே உத்ஸவமும் நடத்திச்செல்லா நிற்க, அந்த அதிசங்கைக்கு [illegible] "இவ்வளவிலே க்ருஷ்ணன் வந்து கைக்கொண்டிலனாகில் நான் முடிவன்" என்று வ்யவஸிதையாயிருக்கை குணபூர்த்தியிறே. இப்படி அவள் வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்கி அத்த்வநியாலே அவளுக்கு ப்ராண ப்ரதிஷ்டையைப்பண்ணி, விரைந்துசென்று கைக்கொண்டு தேரிலேயேற்றிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச்சென்ற. "இப்படி பலத்திலே கொண்டுபோகையாவதென்" என்று யுத்தம்பண்ணி மீட்பதாகப் பின்பற்றி
[illegible]

...யுள்ளதாண்டு. முதிர்ந்த வெள்ளிலைகளும் பொற்பூக்களும் பொலிந்து பரந்த - மேல் தடைய
பூசிறுள்ள காய்ப்புக் கிளைகளையுடைய பலவும். ஓங்கி நெருங்கும். இவற்றைச் சூழ்ந்திராநின்ற
கொடாநிற்கும். வெள்ளை வெண்சாமரங்களும் பொற்காசுகளும் வாரிக்கொண்டு இழிந்த
சிலம்பாறு திரட்சுக் கொண்டுபோகா நின்ற பரிசுத்த - இவை நூபுரகங்கையுடையது. ஸ்ரீ
மாலிருஞ்சோலையதே. இப்படி மிகுந்த வைபவத்தை யுடைத்தானபடியாலே விலக்ஷண
மாய், "திருமாலிருஞ்சோலை" என்னுந்திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற மலையே. என்றிவ
ன்று - பாவித்திவரின் கொண்டாடுகிறது. ... ... க.

மூ.—கஞ்சனுங் காளியனுங் களிறும்மருது மெருதும்
வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை
நஞ்சுமிழ்நாக மெழுந்தணவி நளிர்மாமதியைச்
செஞ்சுடர்நாவளைக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. உ.

பதவுரை.

நஞ்சு— விஷத்தை
உமிழ்— உமிழாநின்ற
நாகம்— மலைப்பாம்பானது
நளிர்— குளிர்ந்த
மாமதியை — அந்தச் சொக்கிக்கிவிலே
தவழுகிற பூர்ணசந்திரனை
(தனக்கு உணவாக நினைத்து,)
எழுந்து— கிளர்ந்து
அணவி— கிட்டி.
செம்— சிவந்த
சுடர்— தேஜஸ்ஸையுடைத்தான
நா— நாவாலே
அளைக்கும்— அளைபாநின்றுள்ள
திருமாலிருஞ்சோலையதே—;

கஞ்சனும்— கம்ஸனும்
காளியனும்— காளியனும் [யும்
களிறும்— குவலயாபீடமென்னும் யானை
மருதும்— யமளார்ஜுநங்களும்
எருதும்— அரிஷ்டாஸுரனாகிய ரிஷபமும்
வஞ்சனையின்— தங்கள் முயற்சியாய வஞ்சனை
களாலே
மடிய— நாசம் அடையும்படியாக
வளர்ந்த— திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த
வருளிய
மணி வண்ணன்— நீலமணிபோன்ற திரு
நிறத்தையுடையனானவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. கம்ஸ ஜனகத்தை நலியும் கம்ஸனும்,
பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்த

[illegible] ... [illegible] குஞ்சியையுடைய ... [illegible] தனக்கு
[illegible] ... [illegible] ... அவன் அடி
[illegible] ... [illegible] ௨௧

[illegible] ... குஞ்சி ... விளக்கேந்தி
கன்றிகளிற்றின்கைக் களிற்றுடல் மன்னவன்மகிழ
புல்லினொடு சந்திரனொடு புனைவெண்மையும் கோங்கு நின்று
பொன்மலர் மாலைசூழ் பொழில் மாலிருஞ்சோலையதே. ௬௭.

பதவுரை.

புள்ளின்வாய்— புள்ளினுடைய
[illegible]— [illegible]
[illegible]— [illegible]
[illegible]— [illegible]
கோங்கும்— கோங்கும்
நின்று— [illegible]
பொன்மலர் மாலைசூழ்— [illegible] பொன்மலர் ... [illegible]
பொழில்— சோலையையுடைய
மாலிருஞ்சோலை அதுவே
மன்னு— (" ஆள்வலியானும் தோள்வலி யானும் நமக்கிணையில்லை " என்று) பொருந்தியிருந்த
நரகன் தன்னை— நரகாசுரனை [ந்து
சூழ்போகி— [illegible] சூழ்ப்போய்
[illegible]— அவனுடைய [illegible] வளைந்து
[illegible]— [illegible]
கன்றிகளிற்றின்— அவன் கன்றிய [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]— [illegible]
[illegible]— [illegible]
கடல்— கடல் [illegible]
மன்னன்— [illegible]
மகிழ— [illegible]

‡ " பொன்மலிபாலை - ஓர் ஆசனம். " என்றுமாம்.

வ்யா. முன் நம்பாட்டி. மன்னுநரகன்தன்னை. " ஆள்வலியானும் தோள்வலியானும் நமக்கிணையில்லை " என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியிருந்த நரகாஸுரனை. அதவா, விடா[illegible]த்திலே நிற்கிற நரகாஸுரனை யென்னவுமாம். அதாவது - தேவர்களை படைத்து, தேவேந்திரனைப் பிடித்து, அதிதியினுடைய குண்டலங்களைப் பறித்துக்கொண்டுபோய் குடியிருக்கமாட்டாமல் இந்திரனையும் ஸ்ரீபாதத்தை [illegible] பண்ணினவனை. சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து. இந்திரன் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வளவில், " இனி [illegible] " என்று [illegible] திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து

களை ரக்ஷிக்கையாலும், அவன் திரட்டிவைத்த கந்யகைகளைக் கைக்கொண்டு திருமணம் புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலும் முண்டான ஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையனாயிருந்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

புன்னையித்யாதி. பொற்கென்ற பூக்களையுடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புனத்திலுண்டான வேங்கையும் கோங்கும் நிறந்குடைந்துபூக்கையாலே, திருமலையாழ்வார்க்குப் பொன்னரிமாலைகள் சுற்றினாற்போலே யிருக்கும் பொழில்களையுடைய மாலிருஞ்சோலையாகிற வனுமே - கடல்வண்ணனுமலை. ... ... ங.

ரு—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த
காவலைக்கட்டழித்த தனிக்காளைகருதுமலை
கோவலர் கோவிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப்
பாவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. ச.

பதவுரை.

கோவலர் கோவிந்தனை — கோரக்ஷணம் பண்ணும் இடைச்சாதியிலே பிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன் விஷயமாக

குறமாதர்கள்— குறப்பெண்கள்

குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிராகத்தோடு கூடின

பா— பாட்டுக்களாலே

ஒலி பாடி— இசைபெறப் பாடி

நடம் பயில்— பாட்டுக்கிணங்கக் கூத்தாடாநின்றுள்ள

மாலிருஞ்சோலை அதே—;

மாவலி தன்னுடைய— மஹாபலியினுடைய

மகன்— புத்ரனான

வாணன் மகள் — பாணாஸுரனுடைய மகளான உஷைக்கு

இருந்த— அவன் ரக்ஷணத்தால் செய்யப்பட்டிருந்த

காவலை— காவலையெல்லாம்

கட்டு அழித்த— (தன் திருப்பேரனான அநிருத்தாழ்வான் களவிலே அவளைப் புணருகைபால்வந்த சிறையைமீட்கைக்காக அரணழித்துப்போகட்ட

தனி— ஒப்பற்ற

காளை— யௌவநத்தையுடையவன்

கருதும்— வரும்பிவர்த்திக்கிற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மஹாபலிபுத்ரனான பாணனுடைய மகளான உஷை யிருந்த. இத்தால் அவளுக்கு பிதாவாய் அபிமாநியானவனுடைய பலமும், அவன் இவளுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கீடாக வைத்த காவலும் தோற்றுகிறது. காவலைந்

வாலம்பண்ணுகிற மலை.

கோவலர்கோவிந்தனை. கோசஞ்சணம் பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே ஒருவனாய், கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனை. குறமாதர்கள். குறப்பெண்களானவர்கள். பண்குறிஞ்சிப்பாவொலிபாடி நடம்பயில்மாலிருஞ்சோலையதே. குறிஞ்சிப்பண்ணோடே கூடின பாட்டுக்களாலே ஒலிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கநுரூபமான ந்ருத்தத்தைப் பண்ணுகின்றுள்ள மாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே- தனிக்காலை கருதுமலை. ... ... ௪.

மூ.—பலபலநாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை
அலைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. ௫.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலையாயும்
கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்
குளிர்— குளிர்ந்ததாய்
மா— மேன்மையையுடையதான
மலை— மலையாயும்
கொற்றம்— வெற்றியையுடைய
மலை— மலையாயும்
நிலம்— மரம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க மண்பாட்டையுடைய
மலை— மலையாயும்
நீண்ட— உயர்த்தியையுடைய
மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள
திருமாலிருஞ்சோலை அதே-;
பல பல நாழம்— பற்பலகுற்றங்களை
சொல்லி— வாயாரச்சொல்லி
பழித்த— தூஷித்த
சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை
‡ அலைவலைமை தவிர்த்த— அலைவலைத்தனத்தைப்போக்கி † ரக்ஷித்த
அழகன்— அழகையுடையவனாய்
அலங்காரன்— அலங்காரத்தையுமுடையவனுமான் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

‡ அலைவலைமை - விஷயங்களாலாதிகளைப் பாராமல் தன்னெஞ்சில் தோற்றிற்றைச் சொல்லுதல்.

† சாமதசையிலே தன் அழகைக் காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே தான் என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டுதிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கிக்காத்தவனென்றபடி.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்பாதி. *பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி நிந்தித்த*

ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லையிறே. அவ்வவஜந்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியையும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது- பகையினுடைய பழைமையாலே. அந்தவாஸனையாய்த்து - இந்த ஜந்மத்தில் இவன் இப்படி நிந்தைபண்ணித் திரிகைக்குஹேது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடுமையை நினைத்திறே "சிசுபாலனை" என்னாதே, "தன்னை" என்று இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அல்லவல்லமைதவிர்த்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, "தான்" என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டு திரியும் அல்லவல்லத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தவன். அலங்காரன்மலை. இப்படியிருந்துள்ள அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தையுமுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமலை.

குலமலை. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலை. கோலமலை. அழகர்க்கும் ஆச்ரிதர்க்கும் அநவரதாநுபாவ்யமான அழகையுடைய மலை. குளிர்மாமலை. ரக்ஷகனானவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெருமையால்வரும் தாபத்தையும், ரக்ஷ்யபூதரான இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெருமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்த்திமிக்கிருக்கிறமலை. கொற்றமலை. தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினாரை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடிநோக்கும் வெற்றியையுடைத்தான மலை. நிலமலை. மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் புஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முளைக்கவும், "முளைக்கவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கைக்கும் யோக்யமான மலை. நீண்டமலை. பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளியற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஓக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே-அலங்காரன்மலை. ௫

மூ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலை
பாண்டருவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுப்பருகத்
தோண்டலுடையமலை தொல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. ௬

பதவுரை.

பாண் தரு— ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க
வண்டு இனங்கள்— வண்டுத்திரள்களானவை
பண்கள் பாடி— பண்களைப் பாடிக்கொண்டு

மலை— மலையாய்
தொல்லை— அநாதியான
மாலிருஞ்சோலை அதே—;

[illegible]— ஐம்பாண்டவருடைய நாயு நம்பிமார்களின்	அப்பன்— உபகாரகனுடைய மலை— திருமலையாம்.

ஏபா. ஆறும்பாட்டு. பாண்டவரித்யாதி. பாண்டுபுத்ரர்களுடைய மஹிஷியாய், பாஞ்சாலராஜ புத்ரியாயிருக்கிறவளுடைய மயிர்முடியெல்லாவற்றையும். இத்தால்- இவள் புகுந்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறந்தவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மயிர்க்கம் வருகைக்கு யோக்யதை யில்லாதவளென்கை. "பாண்டவருடைய" என்னாதே, "நம்முடைய" என்றது- ஒரொருத்தரே தன்னைரக்ஷிக்கைக்கிடான சக்திமான்களானவர்களை பர்த்தாக்களாக உடையவளென்று தோற்றுகைக்காக. ஆறல், இவர்கள்தான் இப்படி இவளைரக்ஷியாமல் மயிர்கவிழ்த்து [illegible]; "மெய்ம்மை [illegible] தோற்ற பொறையுடைய மன்னர்" என்கிறபடியே [illegible] இவளையும் தோற்றவர்களாகையாலே தர்மமிருக்கவாய்ச் செயலாளுற்று, தங்கள் பொறையாலே நிலத்தைக்கிறி யிருந்தார்களித்தனையிறே. ஸக்தி ஹீநரான பர்த்தாக்கள் கைவிட்டிருக்கையாலும், பிதாவானவன் அஸக்தி ஹீநனுகையாலும், தான் அபலையாகையாலும், ப்ரபலரானவர்கள் நலிகையாலும் வந்த மயிர்க்கமிறேயிது. "மயிர்க்கலிலையாய்" என்றது "அந்தகன் சிறுவனரசர்தமரசற்கிளையவனணி யிழையைச் சென்று எந்தமக்குரிமை செய்யென" என்கிறபடியே குருடன் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே [illegible], பிதாவானவன் கண்ணஞ்சவளர்க்க வளருகை யன்றிக்கே, தான் கண்டபடி [illegible], அதுக்குமேலே, ராஜராஜனான துர்யோதனனுக்குப் பின்பிறந்தவனுய், அவன் கொண்டாடி வளர்த்த செருக்காலே நிலைமீல தகவொழிந்த துச்சாஸனனென்கிற முரட்டுப் பையல், மிறைத்தலையாகையாலே ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதையாய் ஆர்த்தையாயிருக்கிறவள் பக்கலிலே சென்று, "[illegible] உன்னையும் தோற்றார்கள், நீ போந்து எங்களுக்கு [illegible] செய்" என்று சொல்ல; அவள் (க) "[illegible]" என்றவளவிலே, விடாதே மயிரைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போந்து மஹாஸபையிலே நிறுத்தி, பரிபவிக்கவேணுமென்று வஸ்த்ரத்தை அபஹரிக்கச்செய்தபோது அவள் பட்டமயிர்க்கங்கள் அநேகமாகையாலே— ஆண்டு அவை யெல்லாவற்றையும் [illegible] இருந்த்த்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல்வைத்து. அவள் பரிபவப்பட்ட அத்தனாலே அவளைப்பரிபவிப்பித்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவருடையவும் ஸ்த்ரீகள்பக்கலிலேயாம்படி பண்ணின. "சந்தமல் குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்தி" என்றாரிறே- திருமங்கையாழ்வாரும். இனி ஆஸ்ரிதர் திறத்தில் [illegible] ஒன்றுமில்லை. அப்பன். சரணாகதையான த்ரௌபதிக்குச் செய்த உபகாரம் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்து "அப்பன்" என்கிறார்; ஆஸ்ரிதரிலே ஒருவர்

மலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றபடி. ... தோள்வலியாலிருந்து செல்வப்பட்டு. திருவனந்தாழ்வானை திருமேனியாய் வந்து நிற்கையாலே, அனந்தியாக்கொண்டு பழையதாய் மாலிருஞ்சோலையென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே- ஆபரண மலை. தோளுடைய- மைந்து. ... ... ௬.

ழு—கனங்குழையாள் பொருட்டாக்கணை பாரித்தரக்கர்தங்கள்
இனங்கழுவேற்றுவித்த வெழிற்றோளெம்மிராமன்மலை
கனஞ்சொரிதெள்ளருவிவந்து சூழ்ந்தகன்ஞாலமெல்லாம்
இனங்குழுவாடுமலை யெழின்மாலிருஞ்சோலையதே. எ.

பதவுரை.

கனம்— பொன்னை [பின்றுவ
கொழி — கொழித்துக்கொண்டு வரா
தெள்— தெளிந்த
அருவி— அருவியிலே
அகல்— பரம்பின [ரும்
ஞாலம் எல்லாம்— பூமியிலுள்ளாரெல்லா
வந்து சூழ்ந்து— வந்து சூழ்ந்துகொண்டு
இனம் குழு— திரள் திரளாக
ஆடும்— நீராடா நின்றுள்ள
மலை— திருமலையாய்
எழில்— எல்லாநன்மைகளும் வாய்ந்த
மாலிருஞ்சோலை அதே;
கனம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட

குழையாள் பொருட்டா— காதணியையுடைய பிராட்டிக்காக
கணை— திருச்சரங்களை
பாரித்து— பரப்பி பாரித்துக்கொண்டு
அரக்கர் தங்கள் இனம்— ராக்ஷஸகுலத்தை
கழு— அம்புகளாகிற கழுக்களிலே
ஏற்றுவித்த— ஏறும்படி பண்ணின
எழில்— வீரஸ்ரீ பொலிந்த அழகுமிக்கிருக்கிற
தோள்— தோளையுடையரும்
எம்— எமக்கெல்லா முபகாரகனுமான
இராமன்— ஸ்ரீராமன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. கனங்குழையாள் பொருட்டா. கனம் - பொன். பொன்னாலே செய்யப்பட்ட காதணியையுடையவள் காரணமாக. இவள் காதும்காதுப்பணியுமான சேர்த்தி எப்போதும் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (ந) "[illegible]" என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும் முகமுமான சேர்த்தியை அநுகூலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாபோலே. கணைபாரித்து.

யுடைத்தான தோளையுடையவரும், ஸீதையான பிராட்டிக்கு உகவுகையாலே அவளுடைய ப்ரஜைகளான நமக்கெல்லாம் உபகாரகரும், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வரையும் ரமிப்பிக்கையாலே "ராமன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளி நிற்கிற மலை.

கனங்கொழிதெள்ளருவி. பொன்னைக்கொழித்துக்கொண்டு வாராநின்றுள்ள தெளிந்த அருவியிலே. வந்து நந்தகல் ஞாலமெல்லாம். பாபமுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் வந்து குழ்ந்து தொண்டு. இலங்குமுவாடும்மலை. திரள் திரளாக தீர்த்தமாடாநிற்கும் மலையான. எழில்மாலிருஞ்சோலையதே. ஸௌந்தர்யலக்ஷணமுடையதிருந்துள்ள மாலிருஞ்சோலையாகிற வதுமிலை இராமன் மலை. ௭

மூ.—எரிசிதறுஞ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
வரிசிலைவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டந் தவிர்த்துகந்த
அரையனமருமலை யமரரொடு கோனுஞ்சென்று
திரிசுடர்சூழுமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே ௮.

பதவுரை.

அமரரொடு— தேவர்களோடு
கோனும்— அவர்களுக்கு ப்ரபுவான இந்த்ர[னும்]
திரி— இரவும்பகலும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள
சுடர்— சந்த்ரஸூர்யர்களும்
சென்று— வந்து
சூழ்— ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்கிற
மலை— மலையாய்
திருமாலிருஞ்சோலை அதே;
எரி— நெருப்பை
சிதறும்— சிதறாநின்றுள்ள
சரத்தால்— பாணத்தாலே
இலங்கையினை— லங்காபதியான ராவணனை
தன்னுடைய— தன்னுடைய
வரி— கட்டிருந்துள்ள
சிலை— ஸ்ரீசார்ங்கத்தின்
வாயில் பெய்து— வாயிலே புகுவித்து
வாய் கோட்டம்— "நமேயம்" என்று கிடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை
தவிர்த்து— நீக்கி
உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
அரையன்— அரசனானவன்
அமரும்— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறுஞ்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறாநின்றுள்ள அம்பாலே. தொடுத்துவிடும்போதைய்த்த "அம்பு" என்றறியலாவது. வைக்கும்போது

ஷிஷ்டிகிம்ஶோஹ்ஷஸுஷ்ரகொஷ்லீவலவைதவ்ய । சுகேச,வகீரூபாஞ்ஜோ ஸுஷ்டு ஸ்ர

ஸஹப்ரபோ" என்றது. இப்படியிருக்கிற ஆரைப்பார்த்து மத்ஸ்யரூபமாய் நின்று சார்ங்கத்தாலே யழியச்செய்தது. தன்னுடைய வரிசிலை வாய்ப்பெய்து. தனக்கு அஸாதாரணமாய், அழகுக்குடலான வரியையுடைத்தாயிருக்குமுள்ள ஸ்ரீசார்ங்கத்தினுடைய வாயிலேபுகுவித்து. வில்லுக்கு வாய் - அம்பிறே. வாயான அம்பிலே புகும்படி ப்ரவேசிப்பித்து. ஸர்ப்பம் நாவாலே விழுங்குமாபோலேயாய்த்து - வில்லும் அம்பாலே க்ரஸிக்கும்படி. இத்தால் - ஈச்வரத்வப் பிடாராலன்றிக்கே, (உ) 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே' என்கிற அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்ற நின்று, அம்புகளாலே அழியச்செய்தபடி சொல்லுகிறது. வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்து. வாக்கின், கோட்டமாவது - விலங்குதல், அத்தைத் தவிர்த்தானாய்த்து. (ந) "நமேயம்" என்றிருந்த விருப்பைத் தவிர்த்தானாய்த்து (ச) ["மநுஷ்ய"] இவர் தம்மை இதரஸஜாதீயராக்கி வைக்கையாலே "மநுஷ்யர்" என்றேயிருந்தான். "இவரேயன்றிக்கே, 'ஈச்வரன்' என்று சொல்லுகிறவனன்றோ வந்தானென்னக்கு வேறே" என்றுணிறே. ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால் (ரு) 'நமஉக்திம் வாதிமே' என்றுய்த்திருப்பது; "மம" என்றிருக்கையாய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அநுகூலபாதைணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, "எனக்கு" என்ற பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தானாய்த்து. உகந்த அஸாயன். ஈரரை தவிர்த்த பின்பு உகந்தபடி. இவன்றான் "எனக்கு" என்றிருக்குமதைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி நம்மதேயன்றோவென்று இளைப்பாறுறான்; இவன் "என்னது" என்றிருக்குமது தவிர்ந்தால், பின்பு உள்ளதடையத் திருவிடையாட்டமாயிருக்குமிறே. அஸாயன். இவன்பக்கல் அல்பாநுகூல்யமமைகிறது உண்டானுகைமிறே. இவன் ப்ராதிகூல்யத்திலின்றும் நிவர்த்தனான அளவு கொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் இருப்பது. அமருமலே. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலே.

அமரரோடுகோனும். தேவர்களோடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும். தீர்சுடரும். லோகோபகாரமாக பகவதாஜ்ஞையாலே இரவும்பகல் வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள சந்த்ர ஸூர்யர்களும். மேச்சொன்ன ¶ அபிசப்தம் இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. சென்று -சூழும்மலே. வந்து, தங்களுடைய பதஸ்த்தைதர் யார்த்தமாக ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்கும்மலே. தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரிந்த ராவணனை நிரஸித்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் வந்து ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணா நிற்பார்களிறே. திருமாலிருஞ்சோலையதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலை யாகிறவதுவே - அஸாயனமரும் மலையென்கை. ... ... அ.

பதவுரை.

ஈட்டிய— பெருவெள்ளம்போது வாரிக்கொண்டுவருகிற
பல்— பலவகைப்பட்ட
பொருள்கள்— பொன், முத்து, அகில் முதலிய பொருள்களையெல்லாம்
எம்— எமக்கு
பிரானுக்கு— ஸ்வாமியானவனுக்கு
அடி உறை என்று— ஸ்ரீபாத காணிக்கை என்று
ஓட்டரும்— ஓடிவாரா நிற்பதாய்
தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள [புடைய
சிலம்பு ஆறு உடை— திருச்சிலம்பாற்றை
மாலிருஞ்சோலை அதே;
மண்— ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளப்பட்டு ப்ரளயங்கதையான பூமியை
இடந்து— அண்டபித்தியில் நின்றுமொட்டு விடுவித்தெடுத்து
கோடு— தன் திருவெயிற்றிலே [நும்
கொண்டு— (வராஹரூபியாய்க்கொண்டு) தரிக்
மண்— மஹாபலியாலே தன்னதாக்கிக்கொள்ளப்பட்டபூமியை
குடங்கையில்— உள்ளங்கையில்
கொண்டு— நீரேற்றுவாங்கிக்கொண்டு
அளந்து— அளந்தும்
மீட்டும்— மறுபடியும்
அது— அந்தபூமியை
உண்டு— தம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்து நோக்கியும்
உமிழ்ந்து—(பின்பு) வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தும்
விளையாடும்— விளையாடாநின்றுள்ள
விமலன்— நிர்மலனானவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கோட்டுமண் கொண்டிடந்து. ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளப்பட்டு ப்ரளயகதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருபாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்டுபுக்கு அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்துத் திருவெயிற்றிலேகொண்டு. குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து. பின்பு மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையாய் அஸ்யசேஷைப் பட்டுக்கிடந்த பூமியை, சாஹநதனை இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்காக வாமநவேஷ பரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி அர்த்தியாய்ச் சென்று "தன்குடங்கை நீரேற்றான்" என்கிறபடியே கொடுத்து வார்த்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று பரிக்ரஹித்து, கையிலே நீர்விழுந்தவநந்தரம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லை நடப்பாரைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து. மீட்டுமதுண்டுமிழ்ந்து. திரியவும் அவாந்தர ப்ரளயத்திலே அழியப்புக, "பெருவெள்ளமுண்ணாமல் தான்விழுங்கி" என்கிறபடியே அந்தபூமியைத் தன்திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி ப்ரளயாநந்தரம் வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்து. விளையாடும். இப்படி லீலைகொண்டாடும். ஸ்வர

முனைக்குடாக எழுந்தருளி நிற்கிறபடியே.

ஈட்டிய வித்பாதி. பெருகி வருகிறபோது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாதபங்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, * பொன் முத்தும் அரியும் சிறும் புழைக்கைம்மா கரிக்கோடும் அகில் குறடும் சந்தனமும் முதலாக, தான் திரட்டின பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய ஸ்வாமிக்குத் திருமஞ்சனம் என்று இக்கரை மேற்படுக்கையி லுண்டான த்வரையாலே மிகவும் விரைந்து வாராநிற்பதாய், தன்பக்கல் அவகாஹித்தாருடைய ஸகல பாபங்களும் மாளும்படி குளிர்ந்திருப்பதான சிலம்பாற்றையுடைய திருமாலிருஞ்சோலையாகிறவதுவே - விமலன்மலை. ... ... ௯.

மூ.—ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்த சயன னாளுமலை
ஆயிரமாறுகளுஞ் சுனைகள் பலவாயிரமும்
ஆயிரம் பூம்பொழிலு முடை மாலிருஞ்சோலையதே. ௰.

பதவுரை.

ஆயிரம் ஆறுகளும்— பல நதிகளையும்
பல ஆயிரம்— அநேகமாயிரங்களான
சுனைகளும்— தடாகங்களையும் [களையும்
பூ— அழகிய
ஆயிரம் பொழிலும்— அநேகமான சோலை
உடை— உடைத்தாயிருக்கிற
மாலிருஞ்சோலை அதே—;
ஆயிரம்— அநேகமான
தோள்— திருத்தோள்களை
பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
மின் இலக— (திரு அபிஷேகத்தின் ரத்நாதிகளாலே) ஒளிவிடவும்
பை— பரந்த
ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
ஆளும்— ஆளுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஆயிரந்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப்பிக்கொண்டு. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்தி லுண்டான ரத்நாதிகளாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், "ஆயிரம்" என்றது - ஸஹஸ்ர ஸங்க்யையைச் சொன்னபடியன்று, அநேகத்வ பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடிகள் ஆயிரமாகக் கூடாமையாலே. "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்றாரிறே ஆழ்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்தசயன னாளும் மலை. இவ்விக்ரஹத்திலுடைய

[illegible]
அதிகமாயிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. அனைவர்பலனையிருமும்.
லைப்பரப்பிலே பார்த்தால், அவ்வாறுகள் பெருகிக்கிடக்கும் திருக்கலைகளும் அப்ப
வாயிறே யிருப்பது. திருநாராயணப்பொய்கை, கலந்திகழ்காரனைவ், அராவமுதா [illegible]
போலே சொல்லுகிறவை திருமலையடிவாரத்தி லுள்ளவையிறே. மேலும் இப்படி அநே
கமாது கண்டுகொள்வது. ஆயிரம்பூம்பொழிலும். அந்த ஆறுகளின் கரையும் கரைகளை
யும் வளர்ந்து ஸர்வகாலமும் பூமாறாமல் செல்லும் திருச்சோலைகளும் அநேகமாயிறே,
பது. "சோலைமலை" என்கிற திருமலைநாமத்து நிரூபகம். ஆயிரமாறுகளு மி
(க) "[illegible] " என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. உடை-
யெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலையாகிற வதிலே-அனைத்துமுடை
ருடும் மலை. ... ...

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியாலே அழகருடைய வைபவத்தை, தாம் அ
பித்தமையை யருளிச்செய்து, இதுக்குமேலொரு பலம் சொல்லாதே இத்தை யபிமான
பலமாகத் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாலிருஞ் சோலையென்னு மலையையுடைய மலையை
நாலிரு மூர்த்திதன்னை நால்வேதக் கடலமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதாந்த விழுப்பொருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனனே கக.

பதவுரை.

மாலிருஞ்சோலை என்னும்— 'திருமாலிருஞ் சோலை' என்னும் திருநாமத்தையுடைய	அமுதை— அம்ருதமானவனாய்
மலையை— திருமலையை	மேல்— மேலான
உடைய— ஸ்வஸ்தாமாக உடையவனாய்	இருள்— பெரிய
மலையை— ஒருமலைசாய்ந்தாற்போலே இருக்குமவனாய்	கற்பகத்தை — கல்பவ்ருக்ஷத்தையும்
நாலிருமூர்த்தி தன்னை— திரு அஷ்டாக்ஷர ரூபியாய்	வேதாந்தம்— வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமாய்
நால்— [illegible]	விழு— சிறந்ததான
	பொருளின்— அர்த்தங்களுக்கெல்லாம்
	மேல் இருந்த— மேலாயிருக்கிற
	விளக்கை— [illegible]

[illegible]
னாராயணனைப்பட்டிருக்கிற பெரிய வடிவுகளை யுடையவனை. (௩) "[illegible]" என்றருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வான். அதவா, திருவஷ்டாக்ஷர ரூபியானவனை யென்னவுமாம். (௨) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. நால்வேதக்கடலமுதை. ரிகாதிவேதங்களாலே சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள வேதமாகிற ஸமுத்ரத்தில் ஸாரமான அம்ருதமானவனை; "வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை" என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, "நால் வேதக்கடலமுது" என்று ஸகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறதாய், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அத்தை இவனாகச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதகபாவ ஸம்பந்தம். இவ்விடத்துக்கு இப்படிப் பொருளாமிடத்தில், "[illegible]" என்கிறவிடத்துக்கு முற்பட்ட யோஜனையொன்றுமேயாகக்கடவது. மேலிருங்கற்பகத்தை. மேலான பெரிய கல்பகத்தை. இத்தால்- ஸ்வர்க்கத்தில் கல்பகத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. அதாவது- அந்தகல்பகம் தன்னையொழிந்தவற்றைக் கொடுக்குமித்தனையிறே; இது தன்னையுங் கொடுக்குமிறே. அந்த கல்பகம் அபேக்ஷித்தார்க்கிறே கொடுப்பது; இது அபேக்ஷையுமுண்டாக்கிக்கொடுக்கும். ஆகையாலிறே "என்னை யாக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ததும். வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை. வேதாந்தப்ரதிபாத்யங்களான சிறிய அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருந்துள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாசவஸ்துவானவனை. வேதாந்த ப்ரதிபாத்யமான சிறிய வர்த்தங்களாவன- (௧) "[illegible]" (௨) "[illegible]" (௩) "[illegible]" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற தத்த்வத்ரயமும். மேலிருந்த வென்றது- இந்த தத்த்வத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு மேலாயிருந்துள்ளவென்றபடி. அதாவது- சேதநாசேதநங்களிரண்டும் ப்ரகாரமாக, தான் ப்ரகாரியாய் (௧) "[illegible]" என்னும்படி ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கை. விட்டேசித்தன் விரித்தனவே. இப்படியிருக்கிறவனை, * அரவத்தமளிப்படியே திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்

---

‡ எல்லாவற்றிலும்- எல்லாவற்றைக்காட்டிலு மென்றபடி. (௧) "குணைஷ்ஷட்பிஸ் த்வேதை: ப்ரதமதரமூர்த்திஸ் தவபவேளததஸ்திஸ்ரஸ்தேஷாம் த்ரியுகயுகளைர்ஹி த்ரிபிரபூ:"

[illegible]

அநுவாதம்.—உருப்பிணி கஞ்சன் மன்னு மாவலி படல பாண்டவர்
கனவேரி கோட்டாயிரம் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

அஉ. திருமொழி ௩௨-க்கு, பாட்டு-௩௪௰.

நான்காம்பத்து- நான்காந்திருமொழி- வ்யாக்யானம். ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே- பகவத்ஞானத்துக்கு விரோதிகளெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி ஸர்வேச்வரன் திருமலையில் நிற்கிற நிலையை அநுபவியாநின்றுகொண்டு அவனுடைய ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதியாகையாலே தச்சரமாவதியான திருமலையாழ்வார்பக்கலிலே திருவுள்ளமூன்றி, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை விஸ்தரேணபேசி யநுபவித்து ப்ரீதரானார்; அவ்வளவிலே, ஸர்வேச்வரன் திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக்காட்டில், ஸ்வாமியிலே இவர்க்கு தன் சிறுவனான ப்ரஹ்லாதன், இரணியன் தொன்னைமாறிலே லையிடுவாக, பிதாவானவன் சத்ருவாய்க்கொண்டு, பலஹநமுகமாக நலிய, நலியுமிடத்து துணையிலே சிறு பாலகனைப் போன்ற ப்ராணரக்ஷணமாயிலே "அந்தியம்போது" என்கிறபடியே இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டுவந்து தோன்றி, ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யனை நிரசித்து, பாலனான ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷித்தருளின மஹாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளிநிற்கிற நிலையை இவர்க்கு ப்ரகாசிப்பிக்க; அத்தைக்கண்டவாறே, திருப்பல்லாண்டிலும் * வண்ணமாடத்திலும் செல்வநம்பிபோலே ஸம்பந்தத்தாலிட்டே (க) கிஞ்சித்காரத்தோடே கொண்டுவந்தாலிருப்பிச்ருளிச்செய்த தேசமாகையாலும், திருக்கோட்டியூரிலே திருவுள்ளஞ்சென்று அங்கே எழுந்தருளிநிற்கிறவன்படிகளை யநுபவிக்கிறவர், அவ்வநுபவஜநிதஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே, அவன் கொடுத்த காலங்களைக்கொண்டு அவனை யநுபவிக்கை யாவரையிருக்க ... பாபகாரிகளாக ளைகளை நிந்தித்தும், ஆத்மகுணமுடையாய் ஆசார்யப்ரேமயுக்தராய் அவ்வாசார்யன்களுக்கும் விதேயரென்று "இருந்தாகிலும்" என்கிறபடியே அவன் பக்கலிலே ப்ரவணராய் அவனை அநுபவியாநின்றுள்ள மஹாத்மாக்களை ச்லாகித்தும் செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

[illegible]

[illegible] ... ... ௩.

முதலாம் பாசுரம்
நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர் நாடொறும் விருந்தோம்புவார்
தேவகாரியம் செய்து வேதம் பயின்று வாழ் திருக்கோட்டியூர்
மூவர்காரியமும் திருத்தும் முதல்வனைச் சிந்தியாத அப்
பாவகாரிகளைப் படைத்தவன் எங்ஙனம் படைத்தான் கொலோ. க.

பதவுரை.

நா அகாரியம் — நாவால் சொல்லத்தகாத [illegible]களை
சொல்லிலாதவர் — ஒருநாளும் சொல்லாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
(அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுமவர்களை,)
விருந்து — அன்று அமுது செய்ய வருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் போலே
நாடொறும் — நாள்தோறும்
ஓம்புவார் — ஆதரித்துக்கொண்டு போருமவராய்
தேவகாரியம் செய்து — பகவத்ஸமாராதனம் பண்ணிக்கொண்டும்
வேதம் — வேதார்த்தங்களான பாசுரங்களை
பயின்று — நெருங்க அநுஸந்தித்துக் கொண்டும்
வாழ் — கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்குமவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

திருக்கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரில்
மூவர் — ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களாகிற மூவர்க்கும்
காரியமும் — [illegible] காரியங்களையும்
திருத்தும் — செய்தருளின
முதல்வனை — ஸர்வகாரண பூதனை
சிந்தியாத — ஸ்மரிக்கவும் மாட்டாத
அ — அப்படிப்பட்ட
பாவகாரிகளை — பாவம் செய்தவர்களை
படைத்தவன் — ஸ்ருஷ்டித்தவன்
எங்ஙனம் — என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக
படைத்தான் கொல் ஓ — படைத்தானோ!
[என்று மனம் நொந்து பேசுகிறார்.]

வ்யா. ஸ்ரீ முதற்பாட்டு. நாவகாரியம். நாவுக்கு அகார்யமாவது- சப்தங்கள் நாக்குனியிலே பயவளிக்கையும், பொய்சொல்லுகையும், பிறர்க்கு க்லேசாவஹமாக [illegible]

என் பண்டுபோலே இருக்கிறது, ஆருடைய பட்டர் அருளிச்செய்த திருநாமமன்றோ" என்று இப்படி அருளிச்செய்ததை கேட்டு அருளிச்செய்தார். உடையவர் பெருமாள் தம்முடைய காலத்திலே, எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே "அடியேன் மேல்" என்று இருக்கையால்; இத்தை கேட்டருளி "நாவ காரியம்" என்று காட்டிக் கொண்டார். ஆழ்வார் திருநாமங்கள் பெருமாளை சாமகானத்திலே உடையவர் பாடின; "இப்படி அருளிச்செய்ததை உகந்தருளுமது" என்றுகேட்க; "பகவந்நாமங்களைச் சொல்லும் அத்தனை திருநாமங்களும் ஆயிருக்க, 'திரு வரங்கா' என்கிற காலத்து திருவரங்கத்தில் போய் ஆங்கே பாடிப்பே! என்று தினைத்திருக்கின்றேன் காணும்" என்று அருளிச்செய்ய; அத்தை "ஆழ்வார் திருநாமங்கள் பெருமாளைப் பிருப்பின திருநாமம்" என்று உடையவர் விரும்பியருளுவர். (ர) "வைசசநேன" என்று கல்லாமைக்கல்ப; ஸ்வரூபநாசமும்பற்றி நீக்கும் இவர்கள் ஸ்வைராசிகள் என்றதாய்; "விரகங்கொண்டு கேட்கும்" என்று முமுக்ஷுக்கள் என்றதாய்; முமுக்ஷுக்களுக்கும் கூறுகிற அர்ச்சாவதாரத்திலாறு. "அடியோமுக்கே பெரும்பெருமானல்லோமோ நாம் சிந்திக்குமே" என்னக்கடவதிறே. "என்றுமே யிருப்பாரை பிறைப்பொழுது மெண்ணேமே" என்று கழித்து, "அவனாயுமிருக்கும் நெஞ்சுடையா ரவர் எம்மை யாள்வாரே" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. நம்மாழ்வார், "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" என்று அடிமையை யபேக்ஷித்து, *புகழுநல் லொருவனிலே-வாசிகமான அடிமைசெய்து,*மொய்ம்மாம் பூம்பொழிலிலே-அடிமையிலேழி யாதாரை நிந்தித்து, *செய்யதாமரைக்கண்ணனிலே - பகவத்ஜ்ஞானத்தை யுபதேசித்து, *பயிலும் சுடரொளியிலே - பண்டேதிருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு உகந்தாற்போ லே, இவரும், திருக்கோட்டியூரிலே பெருந்திருவிற்கிற வைவேச்வரனை யநுபவித்த வனந்தரம், அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலேழியாதே அபாரார்த்த இரிகிறவர்களை நிந்தித்து, அவன் திருவடிகளி லடிமையையுகந்து அவனையநுபவிக்கைகே யாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களைக் கண்டுகக்கிறார்.

ரா அகாரியம். ["வாழ்த்துவார் பலராக"] வ்யக்திக்கு ப்ரயோஜநம் திருநாமம் சொல் லுகையிறே. நாவகாரியம். நாவுக்கு அகார்யமாவது - அஸத்யம்சொல்லுகை, நாக்காலே பக வத்விஷயத்தைச் சொல்லுகை. "ஆவியைாங்கமாலே - நச்சில்வாயால் - தூய்மையில்தொ ண்டனேன் நான் சொல்லினேன் தொல்லைநாமம் - பாவியேன் பிழைத்தவாறு" என்று - "அயோக்யன் திருநாமம் சொல்லுகையும் பாபபலம்" என்றாரிறே; "திருவாகம் தீண் டிற்றுச்சென்று" என்று - அவனைப்பார்க்குமத்தனையோ, தன்னையும்பார்க்கவேண்டாவோ வென்று திருவுள்ளத்தை கர்ஹித்தாரிறே. "கொடுமாவினையேன்" என்று-*பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி, *கெடுமாற்கடிமையையும் கர்மபலமென்று அநுஸந்தித்தாரிறே; சொல்லி

பகவத்பாகவத கைங்கர்யங்களுக்கு ஏகாந்தமான ப்ரதேசங்களை நெருங்க அநுஸந்தித்து, வேதப்ராமாண்ய [illegible] கண்டருளினார்கள். " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. திருக்கோட்டியூர். இவற்றை நினைத்திறே இவர்கள் "அல்லியுங்கொண்டு [illegible] " என்றது. இவரைப்போலே அங்கேயும் அங்கீகரிக்கவேணுமென்னும்படியிறே இவர்கள் தாம்.

மூவர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (க) [" [illegible] " இத்யாதி.] மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப் பறிகொடுக்க அத்தைமீட்டுக்கொடுக்கையும், குருவான ப்ரஹ்மாவினுடைய சிரச்சேதம் பண்ணுகையால் வந்த பாதகத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கையும், மஹாபலிபோல்வார் கையிலே ராஜ்யத்தைப் பறிகொடுக்க அத்தை மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற இவையிறே மூவர் காரியமும் திருத்துகையாவது. முதல்வனை. திருத்துகைக்கடி ஸ்வாதந்த்ர்யம். சிந்தியாத அப்பாவகாரிகளை. அர்ச்சாதிகளை எதிரிட்டுப் போருகிற விவர்கள் தன்மையைப் பாராதே, இவர்கள் காரியம் செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று அநுஸந்தியாத பாபகர்மாக்களை. படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ. என்ன ப்ரயோஜனத்துக்குப் படைத்தான் என்று அறிகிறிலோமீ!. "முந்நீர்ஞாலம் படைத்த எம்முகில்வண்ணன்" என்று ஜலஸ்தல விபாகமற வர்ணிக்குமவனிறே. "சேம்பாதிப் பல்லுநனை [illegible]" என்னக்கடவதிறே. ... ... க.

மூ.—குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கிக் குருக்களுக் கனுகூலராய்ச்
செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினார்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்
துற்றியேழுலகுண்ட தூமணிவண்ணன்றன்னைத் தொழாதவர்
பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பெருநோய்செய்வான் பிறந்தார்களே. உ.

பதவுரை.

குற்றம் இன்றி— ஒருவகைப்பட்ட அபசாரமுமில்லாமல்
குணம்— சமதமாதிகுணங்களை
பெருக்கி— வர்த்திப்பித்து
குருக்களுக்கு— தம் தம் ஆசார்யர்களுக்கு

வண்கையினார்கள் — உதாரஸ்வபாவராயிருப்பவர்கள்
வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருக்கோட்டியூரில்;
ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்

செற்றா— தங்களைப்பெற்ற — பிறந்தார்கள்— பிறந்தார்களுக்கு.

ஸ்யா. திறலழிய. குற்றமின்றி. குற்றமாவது தோஷகுணதோஷங்கள். இதில் தோஷமாவது அதர்மகாரணம்; குணதோஷமாவது - க்ருபாகாரணம். “[illegible]” “[illegible]” என்று விதிநிஷேதாத்மகமாயிருக்கிற சாஸ்த்ரார்த்தாநுஷ்டானமிருப்பது. அதில், விஹிதத்யாகமொழிய நிஷித்தத்தைத் தவிர்த்துப்போருகையுமே சாஸ்த்ரவஶ்யனானவனுக்கு; அல்லாதபோது. (க) “ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா” என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரத்தை அதிக்ரமித்தானாகையாலே பகவந்நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாமிறே; இப்படி இரண்டுமில்லாமை குற்றமின்றிக்கை. குணம்பெருக்கி ஸமாசார்யர்களுடைய குணங்களை மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாக்கி. ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதானம் ஸமதமங்களிறே; இவை பிறந்தவிடமுண்டாகுமிறே ஆசார்யன் இவனுக்கு உபதேசித்து திருமந்த்ராதிகளை உபதேசிப்பது; ஆகையால், ஸமதமங்கள் (உ) “ஆசார்யவான் புருஷோ வேத” இத்யாதிப்படியே உண்டான பகவத்கடாக்ஷத்தாலே ஆசார்யாபிமாநத்துக்குமுன்னே அங்குரித்து பின்பு ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே வர்த்தித்து வாக்கடவதாயிருக்கும்; அவற்றினுடைய அபிவ்ருத்தி இவனுடைய குறிக்கோளாக வாக்கடவதாயிருக்கையாலே, “குணம்பெருக்கி” என்று அநுவாதிக்கப்படாகச் சொல்லுகிறது. (ங) [“ஸமேதேதி பூர்வதா” இத்யாதி.] குருக்களுக்கநுகூலராய். “குருக்கள்” என்கிற பஹுவசநம் பூஜ்யதையைப் பற்ற விவக்ஷை. ஆசார்யனுக்கு அநுகூலராயென்கை. அன்றிக்கே, “அநுகூலராய்” என்று பலரையும் சொல்லுகையாலே, தந்தாமாசார்ய விஷயத்துக்கு அநுகூலராயென்கிறதாகவுமாம். அநுகூலராகையாவது (ச) “ஶுஶ்ரூஷாபரோ பூத்வா” என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தோபாதி கௌரவபுத்தியண்ணி ஸேவிக்கும் தங்கள் ஸேவையாலே உகப்பித்துக்கொண்டு போருகை. உபதேஶமும் ப்ரதிபத்தியும் விருத்தாசாரமுமெல்லாம் ஒருபடை கொண்டு போகிறே யதாப்ரதிபத்தி விவர்த்தநமது. “தெவ்வுற்றுப் பேசேன்” என்று இருக்கவேணுமிறே. (ரு) “[illegible]” என்றும் (சா) “[illegible]” என்றும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற சிஷ்யலக்ஷணமெல்லாமுடையனாயிருக்கையிறே குருக்களுக்கு அநுகூலராயிருக்கையாவது. செற்றமொன்றுமிலாத. செற்றமாவது- பொருமை. அதாவது பரவுட்கர்ஷாஸஹிஷ்ணுதை. ஒன்றுமில்லாமையாவது- முதலிலே அதிலே அம்சமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாமுண்டானாலும் உண்டாகலாயிருப்பதொன்றிறே இது. வண்மையினார்கள். உதாரமான கொடையையுடையவர்கள். அதாவது ஒருவர்க்கு- ஒன்றைக்கொடுக்குமிடத்தில்,

தேவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

சுற்றியெழுலகுண்ட. ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து வடதளத்தில் துயிலமர்ந்த வன்றிக்கே, இரப்பிடத் தமுது செய்த. தூமணிவண்ணன் தன்னை. இப்படி வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தபின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. தூமணி கண்டால் தெளியும்படி. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடைய வண்ணனை. தொழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது மொக்கத் தொழுகைவேண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் அவ்வளவைக்காயும் இழியும் க்ருதக்நரானவர்கள். பேற்றுக்குப் பெற்றதாயாகி. பெற்றதாயானவளுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்களிறே. இவர் பகவத்பக்தரைப்போலன்றிறே, (க) "ஜநநீக்லேஶகாரிணா" என்கிறபடியே அவரும் (ந) மாதாவினுக்குப் பாலாதலால்; அல்லாதபோது, இவனால் ஒரு ப்ரயோஜனம் அவளுக்கு இல்லாமையால், பலகாலத்தில் பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடுமித் தல்லையிறே. ... ... ௨.

மூ. — வண்ண நன்மணியு மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும்
திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருநாமங்கள்
எண்ணக்கண்டவிரல்களா லிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டதம் மூத்தைவாய்க்குக் கவளமுந்துகின்றார்களே. ௩.

பதவுரை.

நல் வண்ணம் — நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும் — மாணிக்கங்களையும்
மரகதமும் — மரகதங்களையும்
அழுத்தி — அழுந்தும்படி அழுத்தினதனால்
நிழல் எழும் — ஒளிவிடாநின்றுள்ள
திண்ணை — திண்ணைகளாலே
சூழ் — சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
திருமாலவன் — ஸ்ரீயப்பதியின்
திருநாமங்கள் — திருநாமங்களை
எண்ண — எண்ணுகைக்காக
கண்ட — படைக்கப்பட்ட
விரல்களால் — விரல்களாலே
இறைப்பொழுதும் — க்ஷணகாலமும்
எண்ணகிலாது — எண்ணாமல்
போய் — புறம்பேபோய்
உண்ணக்கண்ட — சரீரபோஷணத்துக்கு வேண்டுவனென்கிற
தம் — தங்களுடைய
ஊத்தை — அசுத்தமான
வாய்க்கு — வாயிலே
கவளம் — சோற்றுத்திரளைகளை
உந்துகின்றார்கள் — தள்ளாநின்றார்கள்.

முக்குறும்பேறாத அலங்காரமாக. "திருவிழவில் மணிபணிந்த திண்ணைதோறும்" என்னக்கடவதிறே. அல்லது, பகவத்பக்தராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வப்ரயோஜநமாக தந்தாமகத்தை அலங்கரித்துவைக்குமவர்களன்றே. "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்குமவர்களாகையாலே. இவர்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவ்வகத்துக்கு சேஷமாயிறே யிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள திண்ணைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில்.

திருமாலவன் திருநாமங்கள். ஸ்ரீய:பதியானவனுடைய திருநாமங்களை. திருநாமத்தில் ஏதேனுமொருபடி அந்வயமுண்டானமாத்ரத்திலே அவன் அபிமானித்து ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடே கூட எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருநாமங்களையெண்ணுகை. திருநாமந்தான் ரஸிப்பதும்- இருவருமான சேர்த்தியின் ரஸமறிந்து அநுஸந்திப்பார்க்கிறே. "எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்" என்றாரிறே- திருமங்கையாழ்வார். எண்ணக்கண்ட விரல்களால். இப்படியிருந்துள்ள தன்னுடைய திருநாமங்களை எண்ணுகைக்காக வாய்த்து-ஸர்வேச்வரன் இவர்களுக்கு விரல்களை ஸ்ருஷ்டித்தது. எண்ணுகையாவது- திருநாமங்களை "இன்னது, இன்னது" என்று பரிகணிக்கை. "ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும் பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்கிறபடியே ஒரோ திருநாமங்களை ஸஹஸ்ரமுகமாய் நின்று ஜகத்தையெல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கவற்றான திருநாமங்களாயிரமுடையனாகையாலே வந்த பெருமையையுடையவனாயிறே அவனிருப்பது. (க) "ஒரோவொரு நாமேஷு ஸஹஸ்ரயாது" என்னக்கடவதிறே. "பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்று, "இவற்றையுடையவன் ஆர்?" என்னும் அபேக்ஷையிலே "நாராயணன்" என்றாரிறே. இங்கும், சொக்கநாராயணனிறே எழுந்தருளியிருக்கிறவர். "நாராயணன்" என்கிற திருநாமம் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாய், இத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாய்த்து அல்லாத திருநாமங்கள்தானிருப்பது. ஆகையாலே, "நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணா" என்றும். "நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி" என்றும், "நாரணன்றன் நாமங்கள்" என்றும் சொல்லாநிற்கிறது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள்தான் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாயிறே யிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறிந்து ஆதரிசையாலே "இன்னது இன்னது" என்று பரிகணிக்கையாய்த்து திருநாமங்களையெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றையெண்ணுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்குமவர்களாலே. இறைப்பொழுது மெண்ணகிலாது. ஒரு க்ஷணகாலமும் இவற்றையெண்ணாதே. அநவரதம் என்னை வெறுமைப்பற்று க்ஷணகாலமும் என்றுகொள்ளீரே! என்கை. போய். இதைவிட்டுப் புறம்பேபோய். உன்னைக்கண்ட தம் ஊத்தைவாய்க்கு. சரீரபோஷணத்துக்கு வேண்டுவன [illegible]

உரகமெல்லணையான் கையிலுறை சங்கம்போல் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
பருகுநீரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ. ௪.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வானை
மெல்— ம்ருதுவான
அணையான்— படுக்கையாக உடையவனுடைய
கையில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
சங்கம்போல்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே வெளியதாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடைத்தான
அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களானவை
நிரை— ஒழுங்குபட
கணம் பரந்து— திரளவந்து பரவி
ஏறும்— எறிவர்த்திக்கிற
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்களையுடைய
வயல்— வயல்களாலே சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூரிலே;
நரகம்— நரகத்தை
நாசனை— நசிப்பிக்குமவனை
நாவில் கொண்டு— நாவாலே
அழையாத— சொல்லாத
மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மநுஷ்ய ஜந்மத்தில் பிறந்தவர்கள்
பருகும்— குடிக்கிற
நீரும்— தண்ணீரும்
உடுக்கும்— உடுக்கிற
கூறையும்— வஸ்த்ரமும்
பாவம் செய்தன தான் கொலோ — பாவம்செய்தனவோ தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை ம்ருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். சைத்யமார்த்தவ ஸௌரப்யங்கள் ப்ரக்ருதியாயிருக்குமிறே-ஸர்ப்ப ஜாதிக்கு. ஆகையாலிறே, திருவனந்தாழ்வான்முன், சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியின் மார்த்தவாநுகுணமாக இந்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுமவனுடைய திருநாமம் "உரகமெல்லணையான்" என்றிறே. கையிலுறைசங்கம்போல். "கைவண்ணந்தாமரை" என்னும்படியான திருக்கையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே. மடமித்யாதி. மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களானவை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவர்த்திக்கிற சிவந்த கமலங்களையுடைத்தான வயலோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக்கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. "செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல்" என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை த்ருஷ்டாந்தமாகவிறே இவர் திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது.

[illegible] மானிட

சாதியர். [illegible]

[illegible]!

என்று வெறுத் தருளிச்செய்கிறார். பருகுநீரும் உடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதாங்கொலோ.

அவர்கள் குடிக்கும் தண்ணீரும் உடுக்கும் புடவையும் பாபஞ்செய்தனவோ தானென்

கிறார். (உ) " [illegible] " என்

[illegible]

[illegible] (௩) [illegible]

பதார்த்தங்களில் [illegible] - [illegible]

[illegible]. (௪) " [illegible]

[illegible] " (௫) " [illegible]

[illegible] " என்கிறபடியே. ஆகையாலே, " பாவஞ்

செய்தனதாங்கொலோ " என்கிறது. அதாவது [illegible] இவர்களுக்

கு [illegible]

அவ்வழியாலே [illegible]

ஒரு [illegible]

(௬) " [illegible]

[illegible] " என்றும் (௭) " [illegible]

[illegible] " என்றும் [illegible]

த்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. ... ... ௪.

மூ.—ஆமையின் முதுகத்திடைக்குதிகொண்டு தூமலர்சாடிப்போய்த்

தீமைசெய்திளவாளைகள் விளையாடுநீர்த் திருக்கோட்டியூர்

நேமிசேர்தடங்கையினானை நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடைப்

பூமிபாரங்களுண்ணுஞ் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. ௫.

---

(௩) " [illegible] " (௪) " [illegible]

[illegible] " (௫) [illegible].

(௬) " [illegible]

வ்யா. திருக்கோட்டியூர் ஒருநாளும் ஒலைப்பிராத ஸ்த்தலங்களில், ஆனைகளும் மத்ஸ்யங்களும் வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செங்கழுநீர் ஆம்பல் நெய்தல் முதலானவற்றையுடைத்தாயிருப்பது. அதில், மத்ஸ்யங்களிலே வந்த சக்ரவாதஸ்யங்களும் மற்றமத்ஸ்யங்களும் முன்னிற்கும். மற்றமத்ஸ்யமிதே வாயமாவது. அதுதன்னில் முதிர்ந்த பெண்வாய்ப்புகுந்ததை திருமாள் குதிக்கவும் மாட்டாதே திரியவிழ்க்கும்; இளையவையாய்க் - களித்து விளையாடுகின்றன. அப்படி பருவத்தாயிருந்த வன்னங்களானவை, சேற்கரிலே உகளித்த திருக்கண்ணர் முகத்தோடே கிடக்கிற ஆம்பலின் முதலிலே சென்றுகுதித்து, பின்பு அந்தமலர்க்கு இடைக்கிற தாமரை செங்கழுநீர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டு போய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது அந்தமலர்களைக்கலக்கி மட்டு வாயாளஞ்சாய பண்ணுகைபடிற திப்புகளைச்செய்து விளையாடாநின்றுள்ள நலவாய்க்கிழையுடைய திருக்கோட்டியூரில். ப்ராப்யபூமி இல்லை யெல்லாம் ஸர்வபாமியிருக்குமிதே வார்க்கு; ஆகையால், இதினுடைய வ்யாபாரத்தை வர்ச்சிப்பாக்கிக்கொண் டருளிச் செய்கிறார்.

கோமிடசேர்தடங்கையிலுளை. திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கை யையுடையவனை. வெறுப்பதற்கிலே, திருக்கைபினாழியானே அமைந்திருக்க, அதற்கு மேலே திருவாழியோட்டைச் சேர்ந்திருமண்டாதல் அழகு இராட்டித்திருக்குமிதே. வர் வையானங்களும் தானையாகப் போருப்படியிதே திருவாழியாயிருப்பது. " சக்ரத்தன்

நினையாத வளவன்றிக்கே, அநீச்வராமவர்கள் "ஸ்வதந்த்ர விஷயங்களை, ஒருகாலாகிலும் நினைக்கமாட்டோம்" என்றல், "எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறுவிஷயமுண்டோ" என்று உதறிவிடும்படியாயிறே யிருப்பது. பூமிபாரங்கள். இப்படி பகவத்ஸமாச்ரயண கந்த ஹீநராகையாலே விசம்பரையான பூமியாலும் பொறுக்கவொண்ணாத பாரமாயிருக்குமவர்களான பாபிகளானவர்கள். நாங்கள் இப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் தானதிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகத் தங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு திரியும் ஈச்வரவிஷயத்தில் க்ருதக்நரானவர்களிறே - பூமிபாரமென்கிறது. உள்ளதும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்தின்மின்னே. "மநுஷ்யயோநியிலே பிறக்கையாலே அறிவிகளாகையாலே அந்த (ஈ) ஞ்பலமில்லாத உங்களுக்கு மநுஷ்யர் ஜீவிக்கிற ஜீவநமேதுக்கு?" என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் தின்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டுவந்து தின்னுங்கோள். ஆஹாரநித்ராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிறே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமரிறே; அதனைப்பற்ற, மநுஷ்யர் ஜீவிக்கிற சோற்றைத் தின்னாதபடி வாங்கி பசுக்கள் தின்கிற புல்லைத் †தின்னுங்கோளென்கிறார். "மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே" என்று தங்கள் திறத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனை முன்கருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டி யிருக்க, அது செய்யாதே க்ருதக்நராய் முண்டடித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத்திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோறிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் க்ருதஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள் நீங்கள் என்றாரிறே- ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள் இப்படி "தின்மின்" "இடுமின்" என்கிறது ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய் இது செய்கைக்கீடான சக்திமான்களா யிருப்பவரைக் குறித்திறே; இப்படி இவர்கள் தானருளிச்செய்கிறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் ஸஜ்ஜாயங்களுண்டாய் பகவத்விஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நசையாலேயிறே. ... ... ௫.

அ. ஆறாம்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அவைஷ்ணவர்களுடைய ஹேயதை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது.

மூ.—பூதமைந்தொடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால்
ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினார்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்க ளுழக்கிய
பாததூளிபடுதலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. ௬.

லாதவர்களுமாய்

வண்கையினார்கள்— உதாரர்களுமாயுள்ளவர்கள்

வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர்க்கு

நாதனை— நாதரான சௌம்யநாராயணரையும்

...துவார்கள்— ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமவர்கள்

உழக்கிய— ஸஞ்சரிக்கிற

பாததூளி— திருவடித்தூள்கள்

படுதலால்— படுகையால்

இவ்வுலகம்— இந்த லோகமானது

பாக்கியம் செய்தது— நல்ல பாக்யத்தைப் பண்ணிற்று.

வ்யா. பூதமைந்தொடு. இத்தால் - பஞ்சபூதாத்மகமான தேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. * மண்ணாய் நீரெரிகால் மஞ்சுலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணாக்கையிறே. இத்தோடே வேள்வியைந்து. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். புலன்களைந்து. சப்தாதிகளான விஷயங்களைந்து. “புலன்” என்று - புலப்படும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. “பொறிகள்” என்று - ச்ரோத்ராதிகளான இந்த்ரியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை “பொறி” என்றது - இவனை சப்தாதிகளிலே கொடுபோய் விழவிட்டு முடிக்குமதாகையாலே. “புலனைந்துமேயும் பொறியைந்து” என்னக்கடவதிறே. இவற்றால் ஏதமொன்றுமிலாத. இவற்றோடே கூடியிருக்கச்செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை. பூதமைந்து ஏதமொன்றில்லாத. தேஹாத்மாபிமானத்துக்கு ஊன்றிருக்கை ஏதம்; ஈச்வரார்த்தமாக ஊன்றிருக்கை - ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஊன்றிருக்கை — ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையாவது. வேள்வியைந்துமேதமொன்றுமிலாத. ஸ்வர்க்காதி பலஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கை - ஏதம்; மோக்ஷஸாதநமாக அநுஷ்டிக்கை - ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை; பகவத்பாகவதப்ரீதியாக அநுஷ்டிக்கை - ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையாவது. புலன்களைந்து மேதமொன்றுமிலாத. சப்தாதிகளைத் தனக்கு என்றிருக்கை - ஏதம்; இவற்றை பகவத்விஷயத்துக்கு என்றிருக்கை - ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாகவதவிஷயத்துக் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகளைந்து மேதமொன்றுமிலாத. இந்த்ரியங்களை இதரவிஷயங்களில் மூட்டுகை - ஏதம்; பகவத்விஷயத்திலே மூட்டுகை - ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவதவிஷயத்தில் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்கையினார்கள். அதாவது - ஔதார்யம். அதாவது - “பூட்டாரங்களுண்ணும் சோற்றினைவாங்கி” என்கிறபடியே அப்ப்ராப்தார்த்தங்கள் நசியாதபடியாக வாங்குகையும், இவற்றை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையும். ஈச்வரனையும் முட்டப்பட ... பவித்திறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று - திருமங்கையாழ்வார்; அதுக்கு உபாயமாகவிறே ... ஈச்வரன் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தது. “அன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை

[illegible] இவ்வுலகம். [illegible] பாக்கியஞ்செய்தோர். [illegible] ௬.

குருந்தமொன்றொசித்தானொடுஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து
திருந்து நான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டியூர்
பெருந்தடமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமானிட ரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ. எ.

பதவுரை.

திருந்து — [illegible]
நான் மறையோர் — [illegible]
ஒன்று — [illegible]
குருந்தம் — [illegible]
ஒசித்தானொடும் — [illegible]
சென்று கூடி — [illegible]
ஆடி — [illegible]
[illegible]
இராப்பகல் — இரவும் பகலும்
ஏத்தி — [illegible]
வாழ் — வாழ்கிற
திருக்கோட்டியூர் — [illegible]
ஆடி — கூத்தாடி
விழா — [illegible]
செய்து — [illegible]
வண்ணனை — வடிவையுடையவனை
கடைக்கொண்டு — தங்கள் காரியங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு
கைதொழும் — கைகூப்பித்தொழுகின்ற
பத்தர்கள் இருந்த — பக்தர்கள் வசிக்கிற
ஊரில் — ஊரிலே
இருக்கும் — வாஸம்பண்ணுகிற
மானிடர் — மநுஷ்யர்
எத்தவங்கள் — என்ன விதமான தபஸ்ஸை
செய்தார்கொலோ — பண்ணினார்களோ!.

ஙப்ரயோஜநராகையாலே இதுதானே (க)பலமாயிருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசம். கருந்தடமுகில்வண்ணனை. கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற முகில்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. கடைக்கொண்டு கைதொழும். தங்களைச்சத்தை முன்னிட்டுத் தொழுமவர்கள். அன்றிக்கே, பக்தர்படன்பக்கல் அபக்தர்படன் செய்யுந்தொழில் என்னவுமாம். அன்றிக்கே, "கடை" என்று - முடிவாய், பின்பு "விற்கவும் பெறுவார்கள்" என்கையாலும் "தமக்கு [illegible]" என்றுகொண்டு அவர்களுக்கு உபாயமாக பகவத்விஷயத்தைத் தொழுமவரென்னவுமாம். பத்தர்கள். ஸைஸபாகவன்றிக்கே, சாத(ஸாதந)மாகத்தொழுமவர்கள். இருந்தவூரிலிருக்குமானிடர் என்கையாலே பகவத்பக்தர்க்கு ப்ரயோஜநம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்த ஊரிலிருக்கையென்னுமிடம் காட்டுகிறது. அவ்வூர்ப்பெயரும் "வாசலிலே" என்றிறே. "நின்றே தொழுவார் இன்றுநாளையும் [illegible]" என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானும்போலே, சேதநர்க்கும் வாசியுண்டு. "இருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடர்" என்கையாலே அவர்களல்லர் உத்தேச்யர், அவர்களிருந்த தேசம். "எவருக்குமெல்லாம் ஆட்செல்லாம்."

ஆழ்வாருக்கு, "ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருநாடலங்கரித்தார்" என்று விண்ணப்பம் செய்ய; "பாகவதர்களைக் கண்டபோது யாத்ரைபோய்ப்போக்குவரவென அப்படிச் சொல்லலாகாது, 'திருநாட்டுக்குப்போனார்' என்று சொல்லவேணுங்காணும்" என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை "போடா" என்றும், ஆசார்யனை "திருவுள்ளம்பண்ண" என்றும் சொல்லுகிறது - உத்தேச்ய தாரதம்யத்தை யிட்டிறே. "வடுகநம்பி திருநாட்டுக்குப் போனார்" என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; சிறிது போது மோஹித்துக்கிடந்து உணர்ந்தருளி, அவரைப்பார்த்து "திருநாட்டுக்குப்போனார்" என்னலாகாதுகாணும், 'உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப்போனார்' என்னவேணுங்காணும்" என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீபாதியும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தது இதுவிறே. ஆழ்வான், அவ்வாரத்தில் ஆர்த்தியின் கனத்தாலே கலங்கி, பெருமாள் திருவடிகளிலே, "அடியேனைத் திருநாட்டுக்குப் போம்படி திருவுள்ளமாகவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமாள் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலே †புறவிட்டிருக்கிறவளவிலே, இதை உடையவர் கேட்டருளி பதறிக்கொண்டு திருமாளிகைக்கெழுந்தருளி, "பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால் விண்ணப்பஞ் செய்தது பெருமாளும் செய்தருளுவர், நாமடியார்கள்பெருமாள் இரங்கினார்த்தை யருளிச்செய்தாராக வொண்ணாது" என்று, பின்பும் ஆழ்வானிருக்கிற விடத்தேற வெழுந்தருளி "என் ஆழ்வான்!" என்ன; "வடவேன் [illegible]" என்று விண்ணப்பஞ் செய்

[illegible] வைபத்தைக் கிட்டுகைக்கு அபேக்ஷை தபஸ்ஸாலேயாயிற்று. கோலோ. பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகைக்கு தபஸ்ஸா அறிவு; பாகவதவிஷயத்தைக்கிட்டும் தபஸ்ஸாக்களிறே இவர்க்கு அறியப்போகாதிருப்பது. ... ... எ.

மூ.—நளிர்ந்தசீல னயாசல னபிமானதுங்கனை நாடோறும்
தெளிந்தசெல்வனைச் சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால் திருக்கோட்டியூர்
குளிர்ந்துறைகின்ற கோவிந்தன் குணம்பாடுவோருள்ள நாட்டினுள்
விளைந்ததானியமு மிராக்கதர் மீதுகொள்ளகிலார்களே. அ.

பதவுரை.

நளிர்ந்த சீலன் — குளிர்ந்த சீலத்தையுடையவராய்
நயாசலன் — நீதிநெறி தவறாதவராய்
அபிமானம் — பகவத்பாவத்தால் வந்த செருக்கில்
துங்கனை — உயர்ந்தவராய்
நாடொறும் — நாடோறும்
தெளிந்த — தெளிந்தவராயிருக்கின்ற
செல்வனை — கைங்கர்ய ஸ்ரீயையுடையவரான செல்வநம்பியை
சேவகம்கொண்ட — அடிமைகொண்டவரும்
செம் கண் — சிவந்த கண்களையும்
மால் — பிராட்டிபக்கல் வ்யாமோஹத்தையுமுடையவருமான எம்பெருமான் வர்த்திக்கிற
திருக்கோட்டியூரில்;
குளிர்ந்து — திருவுள்ளம் குளிர்ந்து
உறைகின்ற — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோவிந்தன் குணம் பாடுவார் — கோவிந்தனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடுமவர்கள்
உள்ள — எழுந்தருளியிருக்கிற
நாட்டினுள் — நாட்டிலே
விளைந்த — விளைந்த
தானியமும் — தான்யத்தையுங்கூட
இராக்கதர் — ராக்ஷஸர்கள்
மீதுகொள்ளகிலார்கள் — அபஹரிக்கமாட்டார்கள்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நளிர்ந்தசீலன். குளிர்ந்த சீலத்தையுடைய செல்வநம்பி. [illegible] அதாவது, "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்றும்- [illegible], [illegible] செய்வது. "அங்குப்புளிப் [illegible]" என்றும், "தாழ்சடையும் நீள் முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும் சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால்" என்றும்- [illegible]

சங்கை பண்ணவேண்டிவிடாநின்றதிறே. இந்நிலத்திலே குறையாயிருக்கை. பாபம்
படால் பண்ணும் கர்மமிறே பாபம்வந்தவாறேகுலைவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும்
பயாநகையாலே குலையாது. அபிமானதுங்கன். "என்னில் மிகு புகழார்யாவரே" "மாறு
தா விம்மண்ணின்மிசையே" "பாவர்நிகராகல்வானத்தே." "யான்பெரியன் நீபெரியை
ப்பதனை யாரறிவார்" என்று - பகவதநுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுமிறே அபிமா
றது. [புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றோ உன்படி. [நீயும்] சேதநா
நங்களை உன் திருவயிற்றிலேவைத்த நீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்]
று - தத்வத்ரயத்தையும் அணுபரிமாணனான என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளே யடக்கின
ற நீயோ பெரியாரென்று இடத்தைத், உனக்கு பக்ஷபாதியுமாய்க்கையாருமாய்க்கைப்
டவேறேடே விசாரி. "சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்னெறியா வயிற்றிற்
ண்டு நின்றொழிந்தார்" என்னக்கடவதிறே. "நவிர்ந்தசீலன்" என்று - குணம்.
பாசலன்" என்று - அநுவ்ருத்தம். "அபிமானதுங்கன்" என்று - இவற்றால்வந்தசெரு
க்கடி ஜ்ஞாநகார்யமென்கிறது. நாடோறும்தெளிந்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ
செருக்கு ஒருநாளும் கலசாதென்கிறது. "கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்" என்று கல
திருக்கைதான் அரிதாயிறேயிருப்பது. "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்" என்கிற
மே - இந்தெளிவுதான் குலையாதிருக்கைதான் ஏற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே,
டாலும் தெளிந்துவாராநிற்குமவர்க்கு. செல்வனை. (க) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:"
னும், (உ) "அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந்" என்றும், (௩) "ஸதாம் நாமவாப ஸ்ரீமாந்"
னும் சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயுமிவர்க்குண்டு. (க) "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:"
று - பெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்.
ற்றமெல்லாம் பின்தொடரா எல்லாவடிமையும் பெற்றார். "ஸம்பந்ந:" என்கையாலே
வதகைங்கர்யபர்யந்தமாகையிறே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத்
பெறுகைக்காக; அந்தஸத்தையை யழியமாறியிறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று.
["அந்தரிக்ஷகத ஸ்ரீமாந்"] பிராட்டியையும் பெருமாளையும் கண்டன்றிறே இவர்படை
விட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசமிறே இவர்க்குள்ளது. இளையபெருமாளும் ஸ்ரீவிபீஷ
ழ்வானும் படைவீட்டை விட்டபின்பிறே ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி லங்கைக்குள்ளே
எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும் ஸஹவாஸதோஷத்தாலே பிராட்டிகடாக்ஷம்பெற்றதில்லை;
கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிறே "ஸ்ரீமாந்" என்றது. (௩)["ஸதாம் நாமவாப ஸ்ரீமாந்"]
று ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வவ்யாபாரத்தைப் போகட்டபின்பிறே ஸ்ரீ
ஆய்த்து. முதலையல்ல விரோதி, அஹங்காரம். இவற்றால் பலித்தது— ப்ராப்யத்தை லபித்

௬.—கொம்பினார் பொழில்வாய்க் குயிலினம் கோவிந்தன் குணம்பாடுசீர்
செம்பொன்னார்மதிள்சூழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்
நம்பனை நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்களைக் கண்டக்கால்
எம்பிரான்றன சின்னங்களிவரிவரென் றாசைகள்தீர்வனே.

பதவுரை.

கொம்பின்— கொம்புகளாலே
ஆர்— நெருங்கின
பொழில்வாய்— சோலைகளிடத்தில்
குயில் இனம்— குயில்களின் கூட்டமானவை
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய
குணம்— குணங்களை
பாடு— பாடாநின்றனவாய்
சீர்— சிறந்த

செழுங்கழனி உடை— கழனிகளையுடைத்தான திருக்கோட்டியூரில்;
நம்பனை— விச்வாஸமுடையவனாய் [ளவனை
நரசிங்கனை— ஸ்ரீநரசிம்மாவதாரம் பண்ணின
நவின்றேத்துவார்களை— ... போக்குவிட்டு ஏத்துவார்களை
கண்டக்கால்— கண்டால்

[illegible] இன்று சொல்லுகைக்கு இவர் பார்ப்பிக்கின்றவர்; அப்படியன்றிக்கே இவை சாதிப்பாருடைய. "[illegible] [illegible]க்குத் தீன் நாக்கானவன்" என்றபடி - இக்கொடுமை [illegible] சொல்லு கைக்கு இங்குமின்றும். போகவிடப் போகிறாரோ இவர் இப்படி. "இன்னமுதெனத் தோன்றி ஓர் பாலாய் முறுகொடுத்த தெய்வக் கிளிலை, உன்னைக் குழைக்கொள்ளுவன் குறியிலே" என்று கைக்கூலி பெற்றுக்கைக்கு இவர்; இவை அப்படியன்று. சீர்ச்செம்பொன் மதிள்சூழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர். [illegible] மதிள்களா லே சூழப்பட்டு அழகிய கழனிகளையுடைத்தான திருக்கோட்டியூர். உள்ளும் புறம்புமுள்ள ஸர்வ கொம்புகளாலே ஆர்த்த சோலையும், குளிக்கும் பாவிகையும், சிவந்த பொன் ஒளி சமைந்த திருமதிள்களும், அழகிய கழனிகளும் கண்ட நாயகர் விசேஷம் [illegible] பாக்யவான்கள் [illegible]. [illegible]. [illegible]. [illegible]. [illegible]. இந்த அழகால். "அறிந்தேத்தும் நாள்ளோ திசை பெருகின்றவர்" என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்துக்கு [illegible] [illegible]. ஆழ்வார்க்கு ஒவ்வொறு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸஜாதீயர். "அங்கப் போதே யவன் வீய முன்றிய, எனக்கு [illegible]" என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்துக்கு விசேஷிக்கைக்கு மிறே தோன்றிற்று.

[illegible] வியாக்யானம்:— "[illegible] அப்படி வந்து [illegible]" என்று அருளிச் செய்வர். அவனுக்கு [illegible] ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்துக்கும் [illegible], [illegible] "[illegible]" என்று [illegible] [illegible]. ஆழ்வாரும் "[illegible]" என்று [illegible] "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் [illegible]" என்கிறதை அநுஸந்திப்பது. "பிறைக்கின்ற [illegible]" என்கிறது அந்த [illegible]. "பிறைக்கின்ற [illegible] போதுமவன்" என்று [illegible] இழவுக்கு [illegible], [illegible] இவர் போவது. [illegible]. [illegible] போக்குவிட்டுச் சொல்லுவார்களைக் கண்டக்கால், [illegible] பொழுதும் பெறலாம். "[illegible] அருகாதும் [illegible]" என்னக்கடவதிறே. எம்பிரான் எனச் சிந்தையுள் வைத்து (க) சிந்தித்து என்னுடைய அனுபாவம். இவர்களைக் கண்டக்கால் "அவன் ஸாத்விகர்களே" என்று தோன்றும். "அவிந்த [illegible]வர்க்கள்" என்கிறது அவனைக் குறிக்கிறது. "கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்" என்று அவற்றோடே வாராதபோது "போகாய்" என்கிறது இவர் நப்பாது. "என்னுடைய சோதிக்கு அந்தாமவண்முடிச் சங்காழி நூலாரமுள" என்னக்கடவதிறே. ஆசைகள் தீர்வனே. "ஆசைகள்"

[illegible] கைகளாலே ஆனைத்து [illegible] [[illegible]] [illegible]
யோன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே" என்று - பூர்ணாநுபவம் பண்ணினபின்பிறே "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்தது. "[illegible] பெருமான் கனைகழல்காண்பதென்றுகொல்கண்களே" என்று ஆசைகள் [illegible] பரிமாறுமாப்போலேயிறே. "திருநாவாயனையுள் புகலாவதோர்நாள்" என்று அத்யவஸிக்கிற படித்தேச்சாம். "ஒழிவிலொழியதிருப்பணிவரு வேங்கடவாவெ ன்னுள்ளம் புகுந்தாய்" என்று அவன் வருமிடத்திலே அவர்களும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டே கூடவந்து புகுவர்கள். ... ...

மு.—காசின்வாய்க்கரம் விற்கிலுங்கரவாது மாற்றிலிசோறிட்டுத்
தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்கையினார்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர்க்
கேசவாபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியார்க ளெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. ௰.

பதவுரை.

காசின்வாய்— ஒரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிடிநெல்
விற்கிலும்— விற்குங்காலத்திலும் [துர்ப்பிக்ஷகாலத்திலுமென்றபடி]
கரவாது — தாம் தேடின பொருள்களை மறைத்துவையாமல்
மாற்று இலி— ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாய்
சோறு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த விருந்தினர்க்குச்) சோற்றை இட்டு (அந்தாலே,)
தேசம் வார்த்தை— புகழை
படைக்கும்— பெறுமவர்களாய்
வண் கையினார்கள்— உதாரராயிருக்குமவர்கள்
வாழ்— வாழுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
கேசவா— கேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
குறளா— வாமநவேஷம் பூண்டவனே!
என்று— என்றிப்படி
பேசுவார்— பேசுமவர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள் — வேண்டினபடி விற்றுக்கொள்ளத்தக்க அதிகாரமும் பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் கரம்விற்கிலும். *ஒரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிநெல் விற்குங்காலத்திலும். ஸுபிக்ஷமான காலத்தில் அதிதிஸத்காரம் பண்ணிப் போருமதுவொரு [illegible]மன்றிறே; துர்ப்பிக்ஷகாலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை அதிதிகள் விஷயத்திலே [illegible]

த்யுபகாரத்தைக் கணிசித்தன்றிறேயிலேது. ஆகையால் "மாற்றிலிசோற்றிட்டு" என்கிறது. "நாடொறும் விருந்தோம்புவார்" என்றாற்போலே இத்தையும் விசேஷவிஷயமாக்கினாலோவென்னில்; "சோறு" என்றும், "இட்டு" என்றும் சொல்லுகையாலே, இத்தை வைஷ்ணவவிஷயங்களி லாக்கப்போகாது; ஆனபின்பு, இது ஸாமாந்யவிஷயமாயித்தனை. இதுதானும் சாஸ்த்ரஸித்தமானதையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் சொல்லுகையிறே இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதம். தேசவார்த்தைபடைக்கும். யசஸ்காமாந வார்த்தைகளைப் படைக்கும். அதாவது - இருந்தவிருந்த விடங்களிலே தங்களுடைய ஔதார்யம் க்ஷமைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடும்படியாகை. இவர்கள், புகழை நச்சிச் செய்யாதிருந்தாலும் தன்னடையே வந்துண்டாகிறே இது. வண்மையினோர்கள். உதாரமானகையை யுடையவர்கள். அதாவது - "உள்ளதெல்லாம் பாத்ரமாகவே விநியோகிக்கவேணும்" என்னுமௌதார்ய முடையவர்களென்கை. வாழ்திருக்கோட்டியூர். இப்படியிருக்குமவர்கள் இந்தேசவாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூர்.

கேசவா. அழகிய திருக்குழற்கற்றையையுடையவனே. புருடோத்தமா. அவ்வழகை ஆச்ரிதர்க்கு எப்போதும் அநுபவிக்கக் கொடுக்கும் ஔதார்யத்தையுடையவனே. கிளர்சோதியாய். "அது தன்பேறு" என்னுமிடம் தோற்றும்படியான மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடையவனே. குறளா. உன்னுடைமை பெறுகைக்கு நீ இரப்பாளனுமானவனே. என்றுபேசுவாரடியார்கள். என்று இப்படி அவனுடைய ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுப் பேசுமவர்களுக்கு அடியாரானவர்கள். இப்படிப்பேசுமவர்களைப் பெற்று நாந்தொழுதேசப்; இவர்கள் இவ்வாறிருந்து பேசுவதே! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று அடிமைபட்டிருக்குமவர்களை நமக்கு உத்தேச்யரென்கை. இவர்களுக்கு உத்தேச்யராவது எவ்வளவென்னில், எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்கள் என்கிறார்; - இவர்களுக்கு சேஷமாகையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கும் எங்களை, தங்களுக்கு இஷ்டவிநியோகத்துக்குறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரியவர்கள். (க) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. ... ௭.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீதநீர்புடைசூழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும்

சீரு — சீருமைத்திற
கழல் வடை — [illegible]
திருக்கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரில் எழுந் தருளியிருக்கிற
[illegible]பிரான் — ஆச்சரியமான உபகாரகனான [illegible]
அடியாரையும் — அடிமைசெய்யும் பேறுடைய வர்களையும்
ஆதரம் இன்றி — [illegible] அபிமானமில்
பிரிவாரையும் — [illegible] இழிமவர்களையும்

கூர் — [illegible] குளிர்ந்திருக்கிற
புதுவை — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
மன் — நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
சொல் — புகழ்க்கும் பழிக்கும் ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதையும்
குற்றம் இன்றி — குற்றமின்றிக்கே
சொல்வல்லவர் — சொல்லவல்லவர்கள்
இருடீகேசனுக்கு — ஹ்ருஷீகேசனான எம்பெருமானுக்கு
ஆளர் — அடிமைசெய்யப் பெறுவார்.

கூ-ம். [illegible]. அடியாரை (க) [illegible] பாகவதர்களை [illegible] எப்போதும் [illegible] ஜலத்தாலே [illegible] [illegible]. அடியவர்களை [illegible] திருக்கோட்டியூரிலே. [illegible] ஜலத்திலும் [illegible] ஆதி [illegible]. [illegible] (க) “ [illegible] ” என்கிறபடியே [illegible], [illegible] [illegible], அவன் கொடுத்த [illegible] செய்து வர்த்திக்கிற வர்களையும், “ [illegible] பாதகர் ” என்கிறபடியே அவன் [illegible] அவன் திருவடிகளிலடிமை [illegible] கோதி [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] சொல்லுகிற [illegible] இத்திருமொழியைச் [illegible] அடிமை [illegible] அடிமை செய்யுமவர்களாகப் பெறுவார். ... ... கக.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

——(०)——

மில்லாமையாலே, "வணக்கொடுமாலது வலமே" என்று சாமவேதத்திலே பகவதாச்ரயணம் பண்ணுகை ப்ரசஸ்தமாகையாலே ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து உபதேசம் பண்ணியருளுகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... ச

அ. முதற்பாட்டு. திருநாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெறும்பேறு என்னால் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

மூ.— ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி யன்னையத்தனென் புத்திரர்பூமி
வாசவார்குழலா ளென்றுமயங்கி மாளுமெல்லைக் கண்வாய்திறவாதே
கேசவாபுருடோத்தமாவென்றுங் கேழலாகியகேடிலியென்றும்
பேசுவாரவ ரெய்தும்பெருமை பேசுவான்புகில் நம்பரமன்றே. க.

பதவுரை.

என் அன்னை— 'என் தாயானவள்,
என் அத்தன்— என் தமப்பன்,
என் புத்திரர்— என் பிள்ளைகள்,
என் பூமி— என்னுடைய பூமி,
வாசம் வார்— பரிமளம் மிக்கிருக்கின்ற
என் குழலாள்— மயிர்முடியையுடைய என் மனைவி'
என்று— என்று வாய்வெருவிக்கொண்டு
ஆசைவாய்— ஆசையின் வழியே
சென்ற— போன
சிந்தையர் ஆகி— மனத்தையுடையராய்
மயங்கி— மோஹித்து
மாளும் எல்லைக்கண்— ப்ராணன் பிரியுமளவில்
வாய் திறவாதே— அவர்கள் பேரைச் சொல்லியழையாமல்
கேசவா என்றும்— 'கேசவனே!' என்றும்
புருடோத்தமா என்றும்— 'புருஷோத்தமனே!' என்றும்
கேழல் ஆகிய— 'வராஹரூபம் கொண்டு தன்னை அழியமாறியும்
கேடு இலீ என்றும்— தன் ஸ்வரூபமொன்றும் கெடாதவனே!' என்றும்
பேசுவார் அவர்— சொல்லுமவர்கள்
எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
பேசுவான் புகில்— பேசப்புக்கால்
நம் பரம் அன்று— நம்மால் பேசித்தலைக் கட்டப் போகாது.

வ்யா. ஆசைவாய்ச்சென்ற. ஸ்த்ரீபுத்ராதி விஷயங்களிலே கைகழிந்த மனஸ்ஸையுடையராய். அன்னையென்று தொடங்கி, வாசவார்குழலாளளவும் ஆசைசெல்லுமிடம். மயங்கி. இவர்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லைக்கண். "வைத்தநாள் வரை எல்லை குறுகி" என்கிறபடியே சாவுகாலத்திலே. வாய்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்சொன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

போகாது; "அவர் [illegible]

போகாது. பேசுவான்புகில். பேசப்புக்கோமாகில். எம்பரமன்றே. நம்மால் பேசித்தலைக் கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்குறைநிரப்பித்தன்ன. அதாவது- இராஜாக்கள் குலையப்பெறுவதாம்; சமகாலத்தில் அவர்களை அழைப்பாரொழியப் பெறுவதாம்; கர்மங்களை போக்கக்களைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; "இதென்னவெற்றம்! இதென்னவெற்றம்!" என்ற இதின் ஏற்றமறிந்து கொடுபவானவனிறே. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பெறுவர்களென்கிறார்.

மூ.—சீயினாற்செறிந் தேறியபுண்மேற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தெங்கும்
ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயினாலேமோநாரணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்
போயினாற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

பதவுரை.

சீயினால்— சீயாலே
செறிந்து ஏறிய— மிகவும் நிறைந்த
புண் மேல்— புண்ணின் மேலே
செற்றல் ஏறி— ஈ இருந்து முட்டையிட்டு
குழம்பிருந்து— புழுத்துநீராய்ப் பாயும [ளவில்
எங்கும்— ஓரிடம் தப்பாமல்
ஈயினால்— ஈயாலே
அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [ச்சித்து
மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்
எல்லைவாய்— சமகாலத்தை
சென்று சேர்வதன் முன்னம்— சென்று கிட்டுவதற்கு முன்னே
வாயினால்— வாயாலே
நமோநாரணா என்று— 'நமோ நாராயணாய' என்று சொல்லிக்கொண்டு
மத்தகத்திடை— உச்சியிலே
கைகளை கூப்பி— கூப்பின கையராய்
போயினால்— போனால்
பின்னை— பிறகு
பிணைக்கொடுக்கிலும்— பிணையுறுத்தார்களை உத்தரவாதிகளாக்கிலும்
இத்திசைக்கு— இவ்வுலகத்திற்கு
என்றும்— எப்போதும்
போகவொட்டார்— யமபடர்கள், இவர்களைச் செல்லவொட்டார்கள்.

வ்யா. சீயினாற்செறிந்தேறியபுண்மேல். சீயானது செறிந்திருப்புடைபட்ட புண்ணின்மேலே. செற்றலேறி. ஈயிருந்து முட்டையிட்டு. குழம்பிருந்து. அவைபுழுத்து நீராய்ப்பாயுமளவிலே.

பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஜலிக்காடாயிறே யிருப்பது. அங்குப்புக்காலும் (க) "வைஸா ஹ்ருஷ்டா ஹ்யபூஷ்யந்" என்றறிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ண, "ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான்றமர்" என்று த்ரிபாத்விபூதியாக ஸமர்ப்பிப்பர்கள். ஒருக்கால் "நம:" என்ன, காலதத்வமுள்ளதனையும் *நமோநாராயணாயவென்று சூழ்ந்திருந்தேத்துகையிறே பலம். பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. நித்யமுக்தரைப் பிணையிடிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி *வில்லாளார் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும்தேசமாகையாலே. அவன்றானும் * ஏற்றிவைத்தேணிவாங்குமவனிறே. இத்தால் கர்மடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி. ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்யதை யில்லையென்கிறார்.

மூ.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து
ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம்
மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தைநாட்டி
ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்பலுமாமே. ௩.

பதவுரை.

சோர்வினால்— புத்திமாந்த்யாலே
பொருள்— பொருள்களை
வைத்தது உண்டாகில்— புதைத்து வைத்ததுண்டானால்
சொல்லு சொல் என்று— 'அதிருக்குமிடத்தைச் சொல் சொல்' என்று
சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
இருந்து— சூழவிருந்து
வினவிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
ஆர் (வினவிலும்) — அருமைப்படுத்தேடி சுற்றத்தார் முதலானோர்க்கும் கொடாமல் மறைத்து வைத்த பொருள்கொடுத்து வேட்ட இளையாள் கேட்டாலும்,
அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
மார்வம் என்பது— 'மாஸ்வம்' என்று சொல்லப்படுமதாய்
ஓர்— அத்விதீயமான
கோ இல்— பகவத்ஸந்நிதியை
அமைத்து— உண்டாக்கி
மாதவன் என்னும்— 'ஸ்ரீய:பதி' என்று ப்ரஸித்தமான
தெய்வத்தை— அத்விதீயவஸ்துவை
நாட்டி— நிலை நிறுத்தி
ஆர்வம் என்பது— அன்பாகிற
ஓர் பூ— ஒரு புஷ்பத்தை
இட வல்லார்க்கு— ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்களுக்கு
அரவர்— யமபடர்களுடைய

ஒருத்தரை ஒருத்தரறியாமல் [illegible]

ஆர்ம பந்துக்களிலே — "திருமாலைப் பாடக்கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்" என்பது. ["[illegible]" இத்யாதி.] [illegible] பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார்யர்களையும் ப்ரத்யக்ஷங்களையும் [illegible] கொடுத்து வெட்ட இக்காயம் [illegible] இவர்களுக்கும் இவருக்கும் "[illegible] ஒப்பின்றியே" என்கிறபடியே. இவ்வர்த்தத்தை [illegible] அக்காலத்திலே "அவன் முகத்திலே விழிக்கவறியேன்" என்கிறதுவும். [illegible] மடைவதல் முன்னம். காலகாலம் வருகைக்கு முன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து. [illegible] அத்விதீயமான ஸ்தானத்தையுண்டாக்கி. மாதவனென்னும் தெய்வத்தை நாட்டி. ஸ்ரீயப்பதியென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்விதீயமான வஸ்துவை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து. "[illegible] என்னைத் திருமால் [illegible]" என்று - இவர் அத்விதீயமாகச் சொன்னத்தை [illegible] கொண்டுவந்து புகுந்தான். இவர் இப்போதே "[illegible] சொன்னேன்" என்னவும் வல்லர். அதுக்கு முன்னே இவர் நெஞ்சில் [illegible] புகுந்தொன்றும் [illegible] கொண்டு புகுந்தான். இவர் [illegible] ந்தவனுக்குமுள்ளே - அல்லாதவிடங்களில் நிற்பது; ["[illegible]" இத்யாதி.] உகந்தருளின நிலங்களில் கண்டநுபவிக்குமாபோலே இவர் திருவுள்ளத்திலும் கண்டநுபவிக்கலாம்படி இருக்குமிவர்க்கு. "[illegible] முறைவரை" என்னக்கடவதிறே. "[illegible]" என்றாப்போலே. "வந்து என் மனத்திருந்த" என்கிறபடியே இவர் [illegible] [illegible]. "அடியார் மனத்தாயோ" "[illegible]" என்று - உகந்தருளின நிலங்களோடொக்குமிறே - இவர் திருவுள்ளமும். ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு. "[illegible]" என்று - [illegible] கோயிலமைத்துத் திருநந்தவனத்தையும் [illegible] யும் [illegible] இவரை [illegible]. [illegible] - இவர் [illegible]. இப்படி பூவோடே பூவைச் சொல்லவல்லார்க்கு. [illegible] வரும் க்லேசம். அதாவது - "[illegible]" என்னக்கடவதிறே ஈ [illegible] உய்ய

காலுங்கையும் விதிர்விதிர்த்தேறிக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
மூலமாகிய வொற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்திரை யுள்ளெழவாங்கி
வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினில் மேவலுமாமே. ௪.

பதவுரை.

மேல் எழுந்தது ஓர் வாயு } ஊர்த்வச்வாஸமானது
கிளர்ந்து — மேலெழுந்து
மேல் மிடறு ‡ — செருக்க
உள் எழ வாங்கி — கீழ் இடையவிழ்ந்து
காலும் கையும் — கால்களும் கைகளும்
விதிர் விதிர்த்து ஏறி — பதைபதைத்து
கண் உறக்கம் அது — நீங்கா நித்ரை
ஆவதன் முன்னம் — உண்டாவதற்கு முன்னே
மூலம் ஆகிய ஒற்றை எழுத்தை } ஸகல வேதங்களுக்கும் காரணமான திருமந்த்ரத்தில் [ப்ரணவத்தை]

மூன்று மாத்திரை உள் எழ வாங்கி } ஆவர்த்தித்து உச்சரித்து
வேலை — கடல்போன்ற [மேனி
வண்ணனை — வடிவையுடைய எம்பெருமானை
மேவுதிர் ஆகில் — கிட்டவல்லீர்களாகில்
விண்ணகத்தினில் — பரமபதத்தை
மேவலும் ஆம் — கிட்டலாம்.

‡ 'இன்' 'ஐ' இவை சாரியைகள்.

வ்யா. மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து. மேல்மூச்செறிந்து. மேல்மிடற்றினையுள்ளெழவாங்கி. செருக்கு கீழிறங்கியடியவிழுந்து. காலும் கையும் விதிர்விதிர்த்தேறி. ப்ராணவாயு மேல்நோக்கிவரவே காலும்கையும்பதைக்கத்தொடங்கிப்பு. கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். நீங்காநித்ரைகொள்ளுவதற்கு முன்னே. மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை. ஸகலவேதங்களுக்கும் காரணமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரணக்ரமம் தப்பாமல் உச்சரித்து. வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டவல்லீர்களாகில். விண்ணகத்தினில் மேவலுமாமே. *ஆசார்யர்கள் குழாங்களுடன் கூடலாமென்கிறார். ... ௪.

அ. இத்தாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநசீலனை யேத்துவார்க்கு முன்பு க்லேசப்பட்டுப் போக வேண்டாவென்கிறார்.

மூ.—மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியுமீண்டே
கடைவழிவாரக் கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா சூலத்தாலும்மைப் பாய்வதுஞ்செய்யார்

ற்ட— ..வயமும்
..டைவழி— கடைவழியாலே
..ா— வழியாகிற்கவும்
..ன் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்;
..ருமகோள் என்று— 'அற்றுகிற்கவன்' என்று
..க்க வல்லீர் (கல்)— அறிக்கவல்லீகோ வாகில்
(யமலோகத்திலே,)

உம்மை— உங்களை
சூலத்தால்— சூலத்தாலே
பாய்வதும்செய்யார்— யமபடர்கள் சூச் வும் மாட்டார்கள்
நீர்— நீங்கள்
இடை வழியில்— நடுவழியிலே
கூறையும்— வஸ்த்ரத்தையும்
இழவீர்— இழக்கவும் மாட்டீர்கள்.

வ்யா. மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர. யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர்இந்த்ரிய ..ரோஷத்தாலே ஜலம்ப்ரவஹிக்க. வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டம ..டைப்ப. ..ரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்ளுப்புகாதே மீண் ..ம் கடைவழியாலே வழியாநிற்கும். கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். நீர்க்கபிந்தைகொள் ..வதற்கு முன்னே.

துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா. "நாயினத்தோடும் இளைத்திட்டு ஓடியுமுழன்றும்" ..ன்றதுக்கு பலம். சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார். "உயிர்களைகொன்றேன்" என்று ..புதத்தாலே கலிந்ததுக்கு பலம். இடைவழியில் நீர்கூறையுமிழவீர். வழியில்நின்று சீரை ..ித்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில்நலிவது. இது தப்ப ..வண்டிய நற்றிகோளாகில் இருடீகேசனென்றேத்தவல்லீரே. இந்த்ரியங்களை நியமிக்குமவ ..னன்று ப்ரதியோடேகூட வ்யாநாத்ரப்பண்ணிறல் இவைவாரா. யமவச்யத்தைக்கடி. இந் ..ியவச்யதையிறே. இதுக்குவாதாயமாகவிறே பாஹ்யாதிகள் பண்ணுவது. அத்தைக் ..லக்குமவனென்கிறார். ... ... ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. அங்கமித்யாதி. இப்பாட்டில், ஒருக்கால் உபாயவரணம் பண்ணி ..ர்க்கு கைங்கர்யத்தில் பண்ணலாமென்கிறார்.

மூ.—அங்கம்விட்டவை யைந்துமகற்றி யாவிமூக்கினிற் சோதித்தபின்னைச்
சங்கம்விட்டவர் கையைமறித்துப் பையவேதலை சாய்ப்பதன்முன்னம்
வங்கம்விட்டுலவுங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுசூதனைமார்பிற் றங்கவிட்டுவைத்து
ஆவதோர்கருமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே. சு.

பதவுரை.

(அங்கிருந்தவர்களை, 'ஆனபடியென்?'
என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)
கையை மறித்து— கையை விரித்து
பைய— மெள்ள
தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்— தலையைத் தொங்கவிடுவதற்கு முன்பு,
வங்கம்— மரக்கலங்களானவை
விட்டு உலவும்— இடைவிடாமல் உலாவா
கடல்— கடலில் நின்றுள்ள

மார்பில்— நெஞ்சிலே [செய்
தங்கவிட்டு வைத்து— தங்கும்படி செய்
தாவது— ப்ராப்தமுமாய்
ஓர்— ஸாதகமுமான
கருமம்— உபாயவானாம் [கட்
சாதிப்பார்க்கு— ஒருக்கால் பண்ணுமவ
என்றும்— காலமுள்ளதனையும்
சாதிக்கலாம்— அவனை ஸேவித்திருக்கலா

வ்யா. அங்கம்விட்டவையைந்துமகற்றி. பஞ்சஸ்த்ரிப்ராணன் சரீரத்தை விட்டகன்று. ஆவிமுக்கிலில் சோதித்தபின்னை. இவனுக்கு ப்ராணனில்லையென்று அறிந்தபின்பு சங்கம்விட்டு. இனி இவன்பிழைக்குமென்கிற ஆசையைவிட்டு. "சங்கம்விட்டு" என்று *சொல்லுஞ்சொல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற திரள்களைத்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்கல் கிடைக்குமென்கிற ஆசையை விட்டென்னுதல். கையைமறித்து. அங்கிருந்தவர்களை "அவன்செய்ததென்" என்று வந்தவர்கள் கேட்க; கையைமறித்து. பையவேதலை சாய்ப்பதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகு நின்று மெழுந்திருந்து விடப்போய், இவனை இழந்திழவுதோற்ற கவிழ்தலையிட்டிருப்பார்களாய்த்து. வங்கம்விட்டுலவும் கடல்பள்ளிமாயனை. மரக்கலமுலாவா நின்றுள்ள கடலில்கண்வளர்ந்தருளுகிறவாச்சர்யபூதனை. அன்றிக்கே, "மாயனை" என்றது - வ்யாமுக்தனாய், தன்னிச்சையாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனென்றபடி. "குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குலவரைபோல் பள்ளிகொண்டு" என்னக் கடவதிறே. மதுசூதனை. மதுவை நிரஸித்தாற்போலே ஆச்ரிதவிரோதியைப் போக்குமவனை. "வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தணைந்த அரவணைமேல், துள்ளுநீர்மெள்ளத் துயின்றபெருமானே, வள்ளலே உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர்கள் போல்" என்னக்கடவதிறே. மார்வில்தங்கவிட்டுவைத்து. தங்கவிடுகையாவது - ஒருபடித்திலேயிருந்தமை. ஆவதோர்கருமம். ஸாதகமுமாய் ப்ராப்தமுமான ஆத்மஸமர்ப்பணம். "நமவென்னலாங்கடமை" என்னக்கடவதிறே. சாதிப்பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம்; உபேயம் ஸதா ப்ராப்தவ்யம். "ஆவத்தாய்" என்று - ஸக்ருத்; "சேவித்திருக்கும்" என்று - ஸதா. ... .

அ. ஏழாம்பாட்டு. தென்னவரிதயாதி. இப்பாட்டில், விரோதிநிரஸநசீலரை அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றுவி கொள்கிறார்.

செப்பம் இலாதார்— [illegible] ரான செவ்வையில்லாதவர்கள்
சே— எருதுகளை
அதக்குவார் போல— அடக்கும் நீசஜாதி யரைப் போலே
புகுந்து— புகுந்து
பின்னும்— பின்னையும்
வன் கயிற்றால்— வலிய பாசங்களாலே
பிணித்து— கட்டி
ஏற்றி— ஏறக்கப்பண்ணி
பின் முன் ஆக— முகம் கீழ்ப்பட
இழுப்பதன் முன்னம்— யமலோகத்தளவு மிழுக்கிறதற்கு முன்னே

இன்னவன் இனையான் என்று சொல்லி எண்ணி } இவன் இன்னான் மதாக்கு அகார [illegible] குணங்களை அநுஸந்தித்து
கனாத்த இரு ளகற்றி } நெஞ்சில் அஞ்ஞாநாந்தகாரம் போகப் பார்த்து
மதுசூதனன்— 'மதுவை நிரஸித்தவன்
என்பார்— என்று சொல்லுமவர்கள்
தாமே— (அத்விதீயராய்) தாங்களே
வானகத்து— பரமபதத்தில்
மன்றாடிகள்— நித்யஸூரிகள் காரியத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனோடே மன்றாடுமவர்கள்

வ்யா. தென்னவன்தமர். தெற்குத்திக்குக்கு கடவனான யமனுடைய சேவகர். செப்பமிலாதார். செவ்வையில்லாதார். காணத்தகாதபடி கொடுமைக்கு பவர்கள் சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து. எருதுகள் தங்கள்வசப் படுகைக்கு இவற்றின் வ்ருஷணங்களை குலைக்கும் நீசஜாதிகளைப்போலே புகுந்து அதிகாரபலம் பண்ணுகைக்கு. பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்தேற்றி. சேவதக்குவார் அடக்கும் ப்ரகாரம். தமோகுணாத்தக்குத் தங்களை தர்சனமாத்ரமே பயமுறுத்த, பின்னையும் யமபடர், பாசங்களாலே, ஸ்ரீ ஆரியிலே வலிமை ப்போலே வலித்து. ஏற்றி. "யமன்றமர் செய்யுமவை" என்கிறபடியே ஏற்றி. பின் முன்னாக இழுப்பதன்முன்னம். மூக்கும் முகமும் உதடும் பல்லும் தகரும்படி முகம் கீழ்ப்பட யமபுரத்தளவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. இன்னவனினையானென்று சொல்லியெண்ணி அவன் இன்னானென்று மதாக்கு அகாரார்த்தமான குணங்களைய நுஸந்தித்து, நெஞ்சில் அஞ்ஞாநாந்தகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னாடனுக்கும் மன்னவனானவன். மதுசூதனனென்பார். ஆச்ரிதவிரோதிகளைப் போக்குமவன் என்று சொல்லுமவர்கள். வானகத்துமன்றாடிகள்தாமே. பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகள் காரியத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனோடே மன்றாடுமவர்கள். தாமே. வேறு வழுதகாரிகளில்லை. ... ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. கூடிக்கூடிப்பாதி. இப்பாட்டால் - மூன்றெழுத்தை உச்சரிப்பார் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்வயாதி அவனுக்கு ஆதாரமாயிரென்கிறார்.

மூ.— கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து குற்றநிற்க நற்றங்கள் பறைந்து

உற்றார்கள்— பந்துக்களெல்லாரும்
கூடிக்கூடி இருந்து— திரள்திரளாக இருந்து
குற்றம் நிற்க— இவன்பண்ணின பல ப்ராதி கூல்யம் கிடக்க
நற்றங்கள்— அநுகூலமாயுள்ள சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— ப்ரலாபித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசந்தியில்
இட்டு— இவனை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கூட்டத்துக்கு
ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத் தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பா ரைப்போலே
கோடி— கோடிப்புடவையை இட்டு

எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டு போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னே
கௌத்துவம்— ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை
உடை— தரித்திருக்கின்ற
கோவிந்தனோடு— ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனோடே
கூடி— ஒரு நினைவாய்
ஆடிய— அவன் குணங்களில் அவகாஹித்த
உள்ளத்தர் ஆனால் — நெஞ்சையுடைய வரானால்
குறிப்பு— அநுபவித்துப் போக்கக்கடவதான
இடம்— யமபுரத்தை
கடந்து— கடந்து [போகாமல்]
உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவிக்கவும் கூடும்.

வ்யா. கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து. இவனுக்கு சரமகாலம் வந்தவாறே, பந்துக்களெல்லாரும் திரண்டு திரள்திரளாக இருந்து. குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து. இவன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யம் கிடக்க, அல்பாநுகூல்யங்களானவற்றைச் சொல்லாநிற்பர்கள். மஹாராஜர், வாலி பட்டவன்றிலே, அவன் முன்பு பண்ணின ப்ராதிகூல்யங்களை மறந்து, "நான் முற்பட அபராதப்பட்டபோதே என்னைக் கொல்லலாயிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவனையிறே நான் கொல்லுவித்தேன்" என்று அழுதானிறே; அத்தைக்கண்டு, பெருமாளும் சோகித்தாரிறே. பெருமாள், ராவணன், ‡பூசல்தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்லாதே "இன்று போய் நாளை வா" என்றாரிறே. க்ருஷ்ணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவனந்தரம் அவன் ஸ்த்ரீகள் படுகிற க்லேசத்தைக்கண்டு, "நான் என்னகார்யம் செய்தேன்!" என்று வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் ஸர்வஜதிக்குப்படியாயிறே அத்தனையிருப்பது. பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபந்தம் பாடினாற்போலேயாயிருப்பது. ஓர் பாடையிலிட்டு. ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. நரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே. நரிப்படை- நரிக்கூட்டம். பாகுடம்- பாகுக்குடம். கோடிமூடியெடுப்பதன்முன்னம். கோடிப் புடவையையிட்டு மூடியெடுத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தென்னுதல்; இப்படி செய்வதற்கு முன்னே. கௌத்துவமுடைக் கோவிந்தனோடே. இவ்வாத்மவர்க்கத்தை

அ. [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible].

கூ.—வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்றத்
தாயொருபக்கந் தந்தையொருபக்கந் தாரமுமொருபக்க மலற்றத்
தீயொருபக்கஞ் சேர்வதன்முன்னஞ் செங்கண்மாலொடுஞ் சிக்கெனச்சுற்ற
மாயொருபக்க நிற்கவல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. ௧௦.

பதவுரை.

வாய்— வாயானது
ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப— வாதவிகாரத்தாலே ஒருக்கழித்து வலிக்கவும்
வார்ந்த— பெருகின
நீர்— நீரையுடைத்தாய்
குழி— உள்ளே இடிய இழிந்த
கண்கள்— கண்களானவை
மிழற்ற— அலமந்து நிற்கவும்
ஒரு பக்கம்— ஒருபக்கத்திலே
தாய்— தாயாரும்
ஒருபக்கம்— மற்றொருபக்கத்திலே
தந்தை— தகப்பனாரும்
ஒருபக்கம்— இன்னொருபக்கத்திலே
தாரமும்— மனைவியும்
அலற்ற— கதற
தீ— நெருப்பை
ஒருபக்கம்— ஒருபக்கத்தில்
சேர்வதன் முன்னம்— இடுவதற்கு முன்னே
செம்— சிவந்த
கண்— திருக்கண்களையுடையனான
மாலொடும் / சிக்கென / சுற்றம் — ஸர்வேச்வரனோடே / திடமாக / பந்துவாகக் கொண்டு
ஒருபக்கம் — [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
நிற்க வல்லார்க்கு— பற்றி நிற்கவல்லவர்கட்கு
அரவதண்டத்தில் — யமபடர்களுடைய [illegible] தண்டனையில் நின்றும்
உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவிக்கவும் பொருந்தும்.

வ்யா. வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப. வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கழித்து வலிக்க. வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்ற. "[illegible]" என்று இவர்கள் பக்கல் [illegible] [illegible] கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமந்து நிற்கும். தாயொருபக்கம் [illegible]. தன்னை உண்டாக்கினவரும், தானுண்டாக்கினவர்களும், [illegible] [illegible] கதற. ஆனபடியால், தீயொருபக்கம் சேர்வதன் முன்னம். [illegible] முன்னே. செங்கண்மாலொடும். [illegible] [illegible] [illegible]. சிக்கெனச்சுற்றமாய். நி[illegible]

பத்தராயிறந்தார் பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள் விட்டுசித்தன் புத்தூர்க்கோன்
சித்தநன்கொருங்கித் திருமால்செய்தமாலை யிவைபத்தும் வல்லார்
சித்தநன்கொருங்கித் திருமால்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவார்தாமே. ௰.

பதவுரை.

செத்துப்போவது ஓர் போது } - இறந்து போம்போது
செய்யும் — யமபடர் செய்யும்
செய்கைகள் — செயல்களை
நினைந்து — நினைத்து
தேவபிரான் மேல் — *அயர்வறு மமரர்களதிபதி பக்கலிலே
பத்தர் ஆய் — பக்தியுக்தராய்
இறந்தார் — பின்பு இறந்தவர்கள்
பெறும் பேற்றை — பெறுகிற பேறுகளை
பாழி — ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிடுக்கை யுடையவரான
தோள் — தோள்களையுடையராய்
புத்தூர் — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
கோன் — நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
சித்தம் — கரணத்ரயத்தையும்
நன்கு — நன்றாக
ஒருங்கி — ஒருபடிப்படுத்தி
திருமால் — ஸ்ரீயப்பதி விஷயமாக
செய்த — அருளிச்செய்த
மாலை — சொல்மாலையான
இவை பத்தும் — இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார் — ஓதவல்லவர்கள்
(ஆழ்வாரைப் போலே,)
சித்தம் நன்கு ஒருங்கி—;
திருமால் மேல் — ஸ்ரீயப்பதி பக்கலிலே
சென்ற — குடிகொண்ட
சிந்தை — மனஸ்ஸை
பெறுவர் — உடையராவர்கள்.

வ்யா. செத்துப்போவதோர்போது- செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சரீராவஸாநஸமயத்தில் யமபடர் செய்யும் செயல்களை நினைத்து. தேவபிரான்மேல் பத்தராய். *அயர்வறுமமரர்களதிபதிபக்கலிலே ப்ரேமத்தையுடையராய். இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பக்தராய், பின்பு இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பாழித்தோள் விட்டுசித்தன். ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிடுக்கையுடைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். புத்தூர்க்கோன். சரமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே பக்தியுண்டாகை யன்றிக்கே, ஸதா பகவதநுபவம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வாரை ஸ்வாமியாகப்பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையுமுடையரானவர். சித்தம் நன்கொருங்கி. "ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையராகி" என்கிறபடியே கரணத்ரயமும் புறம்பு போதல் கலந்திருத்தல் செய்யாதே ஸ்ரீயப்பதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்யஸிக்குமவர்கள். சித்தம் நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவார்தாமே. ஆழ்வாரைப்போலே கரணத்ரயமும் ஒருபடிப்பட உடையராய், ஸ்ரீயப்பதிபக்கலிலே சென்ற மனஸ்ஸை யுடையராவர்கள். ... ... ௰.

யாகிலும் பகவந்நாமசங்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணினால் தப்பாமல் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி இருக்கையாலே, இத்தாசிலை அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதநர்களையாலே பகவந்நாமசங்கீர்த்தனத்தாலே பிழைப்பர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையாலே அவற்றின் பக்கலிலே சென்ற நெஞ்சையுடையராய் அவற்றின் பேரைச்சொல்லி, பின்னை உதாவும்பட்டாதே கலங்கி முடிந்துபோங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்களைச்சொல்லா பகவந்நாமத்தைப் பேசுமவர்கள் பெறும் பேற்றின்கனம் எம்மால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போகாது என்று தொடங்கி, அந்திமதசையில்வரும் க்லேசபரம்பரைகளையும், அத்தசைவருவதற்குமுன்னே ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவந்நாமசங்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி சரதகிட்டால் அதிக்ரூரமாக யமபடர்பண்ணும் தண்டங்களையும் தப்பி அர்ச்சிராதிமார்க்காலே பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே காலதவமுள்ளதனையும் நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்து வாழலாம் என்னுமிடத்தை அவர்கள் நெஞ்சிலே படும்படியாகவுன்ற உபதேசிக்கிறார் - மேல் திருமொழியில்; இப்படி இவிஷய ஸங்கமற்று பகவத்ப்ரேமபூர்வகமாக அவன் திருநாமங்களைப் பேசத்தக்க பரிபாகமில்லாதாரையும் ஒருவழியால் அவன் திருநாமத்திலே அந்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தங்கள் ப்ரயோஜநங்களை நச்சி, பெற்ற பிள்ளைக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களின்பேரை இடுமவர்களைக் குறித்து, நீங்கள் இப்படி ப்ராக்ருதவிஷயங்களின்பேரிட்டு இம்மையில் நீங்கள் ஆசைப்படுகிற க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்கள் தானும் ஸித்திப்பதுமன்றிக்கே மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அத்தைவிட்டு பிள்ளையைப்பதாகிலுமுஜ்ஜீவித்துத் தன் திருநாமத்திலே அந்வயித்தாருடைய ஸகலக்லேசங்களையும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை, நீங்கள் பெற்றபிள்ளைக்கிட்டு வாயாரவழைத்து ப்ரீதராயிருங்கோ இவ்வளவே பற்றாசாக அந்தப்பிள்ளையுடைய மாதாவானவள் (க) "[illegible]" என்படியே நரகத்திற் புகாமல் உஜ்ஜீவித்துப்போமென்று ஒருக்காற்போலே ஒன்பதின்காலும் சிந்து, பகவந்நாமங்களை இடும்படியாக அவர்கள் நெஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ...

மு.—காசுங்கறையுடைக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்
ஆசையினு லங்கவத்தப் பேரிடுமாதர்காள்
கேசவன்பேரிட்டு நீங்கடேனித் திருமினோ
நாயகன்நாரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். க.

பதவுரை.

ஆதர்காள் — அறிவுகேடர்களே!
கேசவன் — ஆச்ரித விரோதி நிவர்த்தகனும்
நாயகன் — ஸர்வசேஷியான
நாரணன் — நாராயணனுடைய
தம் ‡ அன்னை — அந்தப் பிள்ளையின் தாய்
நரகம் புகாள் — நரகத்தை அடையமாட்டாள்.

‡ மாதாவைச் சொன்னது — பிதாவுக்கு உபலக்ஷணம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. காசித்யாதி. பேரிடுகிறது - அவர்களுக்கு உத்தேச்யமாய், ஸ்வல்ப ப்ரயோஜனங்களைக் கொண்டு; அல்ப ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றே; அல்ப ப்ரயோஜனங்களில் இவர்களுக்கு நசையிறே. ஆகையால், காசும் கிடைக்குமென்றும், கறைகளில் கறையையுடைத்தாயிருப்பதொரு சேலை கிடைக்குமென்றும், அங்கே ஒரு கட்டுக் கற்றை கிடைக்குமென்றுமுண்டான ஆசையாலே. தங்களுடைய ஆசையொழிய அவனுடைய வித்திக்கிழமையும், வித்தியாதிருவிரோதம் என்னுமது இவர்கள் நினைத்திருக்கும்படி. அங்கவத்தப்பேரிடும் ஆதர்காள். ப்ராக்ருதரான இவர்களுக்குண்டான ஹேயமான நாமங்களையிடும் அறிவுகேடர்காள். "அங்கு" என்று இவர்கள் ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கும் விஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையைச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் க்ஷுத்ரராகவும் நாமந்தான் நன்றாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுவும் ஹேயமாயிருக்குமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது - "அவத்தப்பேர்" என்று. ஆதர் - குருடரும், அறிவிலாதார். கேசவன்பேரிட்டு. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸர்வகாரண பூதனாய், (உ) "கேசவ: க்லேசநாசந:" என்கிறபடியே - க்லேசநாசனாயிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு "கேசவா" என்றழைத்து. நீங்கள்தேனித்திருமினோ. நீங்கள் அந்தப் பிள்ளைகளின்மேலே ஸ்நேஹித்து ஸந்தோஷத்தோடே யிருங்கள். தேனித்திருக்கையாவது - இனியராயிருக்கை. நாயகன் நாரணன். "நாயகன்" என்றது - ஸர்வசேஷி யென்றபடி. "நாரணன்" என்றது - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக னென்றபடி. இத்தால் - ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியையும் குணயோகத்தையுமுடையவனென்கை. தம்மன்னை. தாயானவள். §"தம்பன்" என்னுமாபோலே, "தம்மன்னை" என்கிறது. நரகம்புகாள். பிள்ளைக்கு "நாராயணன்" என்று பேரானால் அவளைப் பெற்றவளுக்கு என்னவே யமவச்யதை கூடுமோ. பிள்ளைபெற்று "நாராயணன்" என்று பேரிட்டது யமவச்யதை கூடாமைக்கே. பெற்றவருக்கும் பிள்ளைகளின்மேல் ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகையாலே - இவளை ப்ரதானமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பேரிட்டழைத்த பிள்ளைகளின்மேலே ஸ்நேஹித்துப் போரும் பிதாக்களுக்கும் இப்பேறு ஒக்கும். ... ... க.

அங்கு — செல்வம் கிடைத்து
ஒருகூறை — ஒருபுடவையையேனும்
அரைக்குடுப்பதன் ஆசையால் } அரைக்கு உடுக்கவேணுமென்னும் ஆசையாலே
மங்கிய — அழிந்துகிடக்கிற
மானிடசாதி — மநுஷ்யஜாதியுடைய
பேர் இடும் — பேரை இடுகிற
ஆதர்காள் — குருடர்களே!
நங்கைகாள் — சொல்லிற்று அறியவல்ல பூர்த்தியையுடையவர்களே!

செம் — சிவந்திருக்கின்ற
கண் — திருக்கண்களையும்
நெடுமால் என்று — மிக்க வ்யாமோஹத்தையுமுடையவனே! என்றும்
சிரீதரா என்று — ஸ்ரீதரனே! என்றும் (பேர் இட்டு)
அழைத்தக்கால் — அழைத்தால்
நாரணன் — நாராயணனென்னும் பேரையுடைய அந்தப் பிள்ளையின் தாய் அந்நரகம்புகாள்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. அங்கொருகூறை யரைக்குடுப்பதனாசையால். அங்கே பெற்ற ஒருபுடவை அரைக்கு உடுக்கவேணுமென்னும் ஆசையாலே. இவ்விடத்திலும் "அங்கு" என்று ஐச்வர்யத்தினுடைய க்ஷுத்ரதையைச் சொல்லுகிறது. "ஒரு கூறை" என்றும், "அரைக்குடுப்பது" என்றும் சொல்லுகையாலே, உடுக்கும் சீரைக்கு இரண்டாவதொன்று தேடவேணுமென்கை. "ஆசையால்" என்கையாலே - அதுதானும் உங்களாசைப்படியே கிடைக்கிறதுமாம், கிடையாதொழிகிறதுமாமென்கை. மங்கியமானிடசாதிப்பேரிடுமாதர்காள். "அழிந்தே" என்கிறபடியே அழிந்துகிடக்கிற மநுஷ்யஜாதியுடைய பேரையிட்டும் அறிவுகேடர்காள். "ஆண்பிள்ளை பெற்றுடைத்தாய் காணாது கல்லுதரம் மாளிடவல்லர்" என்னும்படியானவர்கள் பேரையிடுகிறவர்கள். [illegible] த்துக்கும் அந்தஸ்த்துக்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள் பேரை யிடுகிறது உங்களறிவுகேடிறே. செங்கண் நெடுமால் சிரீதரா என்றழைத்தக்கால். வருத்த சேவியானவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, 'செங்கண் நெடுமாலே! ஸ்ரீதரனே!' யென்று அழைத்தால். "செங்கணெடுமால்" என்றது - வாத்ஸல்யப்ரகாசகமான திருக்கண்களையும், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் மிக்க வ்யாமோஹத்தையு முடையவனென்கை. அன்றிக்கே, "மால்" என்றது - பெரியோனென்றபடியாய், ஸர்வாதிகத்வம் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அப்போதைக்கு, "செங்கண்" என்றது - ஸௌந்தர்யவாசகம். "சிரீதர" என்றது - கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு யோஜனைக்கும் பொது. சீர்மைக்கும் மேன்மைக்கு முடலாயிறே ஸ்ரீஸம்பந்தந்தானிருப்பது. நங்கைகாள். சொன்னதை யறியத்தக்க பூர்த்தியை யுடையவர்களே. நார ணன்நம்மன்னை நரகம்புகாள். பூர்வவத். ... ... ௨..

[illegible]
[எச்சம் - ஐச்சாதம்]
உச்சியில்— உச்சியிலே நடைவக்குக்க
எண்ணெயும்— எண்ணெயையும்
சுட்டியும்— நெற்றிச் சுட்டியையும்
வளையும்— வளையையும்
உகந்து— விரும்பி
எச்சம் பொலிந்தீர்காள்—
[illegible] செய்வான்— எதுக்காக
[illegible] [[illegible]
பிச்சை புக்கு ஆகிலும்— பிச்சைபுக்காகிலும் ஜீவித்து
[illegible]
எம்பிரான்— என்பெருமானுடைய
திருநாமமே— திருநாமத்தையே (சாத்தி)
நச்சுமின்— விரும்பி அழையுங்கள்;
(இப்படி அழைத்தால்.)
நம் அன்னை நரகம் புகாள்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. உச்சியிலெண்ணெயும் சுட்டியும்வளையும். பிள்ளைக்கு உச்சியிலே நடைவக்குக்க எண்ணெயையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத் [illegible] சுட்டக்கடவ சுட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடக்கடவ வளையையும். இக்கால்-பிள்ளை [illegible] [illegible] எண்ணெய் பெறலாம், பிள்ளைப் பணிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென் [illegible] [illegible]. உகந்து. இவற்றை யாசைப்பட்டு. இவைதனாளை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] எச்சம்பொலிந்தீர்காள். பிள்ளைபெற்று அபிவ்ருத்தரானவர்களே !. எச்சம் - ஐச்சாதம். [illegible] [illegible] செய்வான் பிறர்பேரிட்டீர். இப் பிள்ளையை [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறர்பேரிட்டீர். பிச்சைபுக்காகிலும். [illegible] [illegible] [illegible] புகுந்து ஜீவிக்கிலும். எம்பிரான்திருநாமமே நச்சுமின். [illegible] [illegible] திருநாமத்தையே விரும்பித் [illegible] சாத்தியழையுங்கோள். “ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ; ‘ [illegible] [illegible] ’ [illegible] [illegible] ‘ [illegible] ’ [illegible] [illegible] [illegible] ‘ நாராயணன் ’ என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தி, பிச்சைபுக்கு ஜீவிக்கவமையுமென்றான் ” என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிச்சைபுக்காகிலும் என் [illegible] [illegible] திருநாமத்தையே [illegible] [illegible] உங்கள் பிள்ளைக்கு விரும்பிச் சாத்தினால்; பிச்சைபுகாதே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. நாரகம் [illegible] நரகம்புகாள்.. ஆகையாலே அத்திருநாமம் [illegible] [illegible] . *

மூ.—மானிடசாதியிற் றோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை
மானிடசாதியின்பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை

தோன்றிற்று— தோன்றின
ஓர்— ஒரு
மானிடசாதியை— மநுஷ்யஜந்துவை
மானிடசாதியின் — கர்மபலாநுபவிக்கப் பிறந்த மநுஷ்யஜாதியின்
பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்
மறுமைக்கு— மோக்ஷத்துக்கு
இல்லை— உதவாது

நாரணன்— நாராயணனென்ற பேரை இட்டு
வான் உடை— பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடைய
மாதவா— ஸ்ரீமானே!
கோவிந்தா— கோவிந்தனே!
என்று— என்றிப்படிச் சொல்லி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
நம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை. மநுஷ்ய ஜாதியில் உத்பந்நமானதொரு மநுஷ்ய ஜந்துவை. ஆத்மா கர்மாநுகுணமாக தேவாதியோநிகளிலேதாயும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே, புண்யபாபங்களிரண்டையும் அநுபவிக்கைக்கும் ஆர்ஜிக்கைக்கும் யோக்யமாகையாய்த்து மநுஷ்யயோநியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படியிருக்கிற மநுஷ்யஜாதியிலே உத்பந்நமானதொரு ஜந்துவை. மானிடசாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை. த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லி, கர்மவச்யமான மநுஷ்யஜாதியிலே ஒன்றின் பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில ப்ரயோஜநம் ஸித்திக்கிலும் மறுமைக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை. மறுமையாவது - அத்ருஷ்டம். வானுடைமாதவா. தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாரை உத்தரிப்பிக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, ‘நித்ய விபூதியையுடைய ஸ்ரீமானே!, லீலாவிபூதியைவிரும்பி ரக்ஷிக்கிற கோவிந்தா!’ என்று அழைத்தால். நானுடை நாரணன். என்னுடைய நாராயணன். “மானிடசாதி” என்று எடுத்ததுக்கு தாழ்மையாகையாலே “என்னுடை” என்கிற ஸ்தாநத்திலே,‡ “நானுடை” என்கிறது; “ஊனுடைச் சுவர் வைத்து” என்கிறபாட்டிலே, “நானுடை” என்னுமாபோலே. பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளையைச் சொல்லுமிடத்தையிருக்கச்செய்தே, “நாயகன் நாரணன்” என்னும் “நானுடை நாரணன்” என்று அருளிச்செய்கிறது, பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரேமாதிசயத்தாலே. தம்மன்னை நரகம்புகாள். ... ... ச.

மூ.—மலமுடையூத்தையிற் றோன்றிற்றோர் மலவூத்தையை
மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை
குலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடைநாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். ரு.

பதவுரை.

இட்டால்— இட்டால்
மறுமைக்கு— அத்ருஷ்டத்துக்கு
இல்லை— ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாகாது,

அழைத்தக்கால்—;
நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை
நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மலமுடையூத்தையில் தோன்றிற்றோர்மல வூத்தையை. (க) “ மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண்மூத்ர ஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்திஸம்ஹதௌ । தேஹே ” என்கிறபடியே மாம்ஸாஸ்ருகாதி மலபூர்ணமாய் ஹேயமாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தானும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணகுணமாயிறே கார்யமிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய சுக்ல சோணிதங்களாலே பரிணதமானதாகையாலே, உத்பந்நமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும தத்ஸ்வரூபமாயிருக்குமிறே; அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிபாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது. மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை. கீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவச்ய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில ப்ரயோஜநங்களுண்டாய்த்ததாகிலும், மறுமையாகிற அத்ருஷ்டத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை. குலமுடைக்கோவிந்தா. ஹேயப்ரதிபடனானவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்திலே பிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். நலமுடை நாரணன். திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையனான நாரணன். அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்நேஹத்தையுடைய திருவுடையளான நாரணன்தம்மன்னை என்று மேலே கூட்டவுமாம். ... ... ரு.

மூ.—நாடுநகருமறிய மானிடப் பேரிட்டுக்
கூடியழுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழுக்காதே
சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்று
நாடிநாரணன் நம்மன்னை நரகம்புகாள். சா.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்
நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்
அறிய— ‘ இவன் உயர்ந்தவன் ’ என்று அறியும்படி

குழியில் வீழ்ந்து — அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து
வழுக்காதே— தவறிப்போகாமல்

வாசுப்படி எல்லாரும் "இவன் அலைமாரான்" என்று அறியும்படி க்ஷுத்ரமநுஷ்யர் பேரை யிட்டு, அவர்களோடேகூடி அவர்கள் பக்கலிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து நவை வர்த்தியாதே. சாதிறவித்யாதி. ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு சகடாஸுரனைமுறியப் பாய்ந்த கள்வனே! தாமோதரனே! என்று வாயாரவாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கோள். நாரணன்தம்மன்னை. நாராயணனை மகனுடைய மாதாவானவள் நரகம் புகாள். ... ... அ

மூ.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணாகுமானிடப்பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக்கினிய கருமுகில்வண்ணனாமமே
நண்ணுமி னாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். 61.

பதவுரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில்நின்றுமுண்டாய்
மண் ஆகும்— மண்ணாய்விடுகிற
மானிடர் பேர் இட்டு—மநுஷ்யருடையபேரை இட்டுக்கொண்டு
அங்கு— அத்ருஷ்டபலத்திலே
எண்ணம் ஒன்று இன்றி இருக்கும் —ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற
ஏழை— அறிவிலிகளான
மனிசர்காள்— மநுஷ்யர்களே!
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இனிய— இனிதாயிருந்துள்ள
கரு— கறுத்த
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
நண்ணுமின்— நண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்—.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. "மண்ணாய்நீரெரிகால் மஞ்சுலாவுமாகாசமுமாம் புண்ணாராக்கை" என்கிறபடியே தேஹமானது பாஞ்சபௌதிகமாகையாலே அதில் நின்றும் தேஹமுண்டாகைக்கு அருளிச்செய்கிறார். மண்ணாகும். தேஹந்தான் உருக்குலைந்தால், காலாந்தரத்திலே மண்ணாகையாலே, மீளவும் மண்ணாய்ப்போகக் கடவதிறே; அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணாய்ப்போகாநிற்கும் க்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய பேரையிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிக்ரஹித்திருக்கிற சரீரத்தினுடையபொல்லாங்கையும் அஸ்திரதையையும் க்ஷுத்ரதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரை

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பிபிம்பீத்யாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பியென்று ஒரு க்ராமத்துக்கும் ஜநபதத்துக்கும் ப்ரதாநராய்ப் ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்களை, க்ரியோப்ரயோஜநங்களை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியுமவர்களைப்பார்த்தருளிச் செய்கிறார்.

மூ.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமானிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லழுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாள்நாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். அ.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — 'நம்பி' என்றும் 'பிம்பி' என்றும்
நாடு — நாட்டிலுண்டான
மானிடர் — மநுஷ்யருடைய
பேர் இட்டால் — பெயரை இட்டால்
நம்பும் பிம்பும் எல்லாம் — 'நம்பி' 'பிம்பி' என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம்
நாலு நாளில் — நாலுபோதில்
அழுங்கி போம் — நசித்துப்போம்;
நம்பிகாள் — பூர்ணர்களே!
செம் — சிவந்து
பெரு — பெருத்த
தாமரை — தாமரை மலர்போன்ற
கண்ணன் — திருக்கண்களையுடையவனுடைய
பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு
அழைத்தக்கால் — அழைத்தால்
நாரணன் இத்யாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமானிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டாகிலாய்த்து- நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது ! என்று ஆக்ஷேபித்து, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானக்ஷுத்ரமநுஷ்யருடைய பேரையிட்டால். நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலழுங்கிப்போம். 'நம்பி, பிம்பி' என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபோதில் நசித்துப்போம். அதாவது கர்மநிபந்தனமாக வந்ததாகையாலே, "வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்ப ரென்பதில்லை" என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னை யார்பக்கலிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்பதென்ன; செம்பெருமித்யாதி. சிவந்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனுடைய திருநாமத்தை யிட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்ன

ஊத்தை குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அம்ருதமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
மூத்திரம் பிள்ளையை } — சுக்லசோணித பரிணாமரூபனான பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குக்கீழ்ப்படிந்தவனாய்
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவனுடைய
பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வேச்வரனோடே ஒரு கோவையாகக்கூட
குழைத்து— கலந்து [நீகாள்
குணாலம் ஆடி திரிமின்— களித்துத் திரியும்
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தை இட்டு. அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகை,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தகும்— தகுந்திருக்கும்.
நாரணன் இத்யாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமாய் போக்யர்க்கு ஸ்பர்சிக்கைக்கு அர்ஹமல்லாதபடியிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்தமாய் போக்யர்க்கு போக்யமாயிருக்கும் அம்ருதமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் மூத்திரப் பிள்ளையை. உங்களுடைய சுக்லசோணித பரிணாமரூபனான பிள்ளையை. என்முகில்வண்ணன் பேரிட்டு. எனக்கு பவ்யனாய் காளமேக நிபச்யாமமான வடிவையுடையனானவனுடைய விலக்ஷணபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமிடுகிற விஷயத்தினுடைய வைபவமருளிச்செய்தாராய்த்து. ஊத்தைக்குழியிலே அம்ருதம் பாய்ந்தால், தானும் அசுத்தமாய் போக்யர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அத்திருநாமம் ஸ்பர்சவேதியாகையாலே, தனக்கு ஒரு ஸ்பர்சதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி, விலக்ஷணபரிக்ராஹ்யமாம்படி பண்ணும். இதில், த்ருஷ்டாந்தமான அம்ருதத்திற்காட்டில் தார்ஷ்டாந்திகமான திருநாமத்துக்குள்ள வாசி. கோத்துக் குழைத்துக்குணாலமாடித்திரிமினே. ஸர்வேச்வரனோடே ஒரு கோவையாகக் கூடிக் குணாலையிட்டுத் திரியுங்கோள். அதாவது பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிக்ரஹமாய்விடுகையாலே, அந்த ஸம்பந்தமடியாக அவனோடே கூடிக்கலந்து களித்துத் திரியுங்கோளென்கை. நாத்தகும். பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுகையாகிறவிது உங்கள் நாவுக்குச்சேரும். திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கிறே நாக்கண்டது. அன்றிக்கே, "நாத்தகுநாரணன்" என்று மேலேகூட்டி (க) "ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம் ஸ்தௌதி" என்கிறபடியே நாவுக்கு அநுரூபவிஷயம் நாராயணனென்னவுமாம். நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

சீர் — கல்யாண குணங்களை	(அப்யஸித்தவர்களுக்கு,)
அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்	ஓர்— ஒப்பற்ற
மால்— ஆச்ரித வ்யாமுக்தனானவனுடைய	அணி— ஆபரணமாய்
திருநாமமே— திருநாமங்களையே	ஒண்— தன் பொருளை விளக்குமதாய்
இட — தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடும்படியாக	தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
தேற்றிய — தெளிவித்த	ஒன்பதோடு ஒன்றும்—பத்துப்பாட்டையும்
வீரம்— இந்த்ரியங்களை வெல்லுகையாகிற வீரப்பாட்டை	வல்லவர்— ஓதவல்லவர்
	பேர்— பெரிய
அணி— ஆபரணமாகவுடையராய்	அணி— அழகையுடைய
தொல்— அநாதிஸித்தமான	வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
புகழ்— கீர்த்தியையுடையரான	என்றும்— எப்போதும்
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்	பேணி இருப்பர் — ஆதரத்தோடே வர்த்திக்கப் பெறுவர்கள்.
விரித்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்	

வ்யா. சீரணிமால். குணங்களை ஆபரணமாக வுடையனாய் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனானவனுடைய. "சீரணி" என்றது - குணங்களினுடைய திரளையுடையவனென்றும், அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்யாணகுணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமானவ னென்னவுமாம். (க) "யாதவ நாரீவ யௌவந்ர ஸுந்தர குணா லோக ரோஷாரு" என்னக்கடவதிறே. மால் - பெரியவன் ; ஸர்வேச்வர னென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றி * நாராயணன் நாமங்களை தாந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலஹேதுக்களாலும் தெளிவித்து. வீரணிதோல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த. ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாக வுடையராய், ஸூரிகளைப்போலே அநாதிஸித்த மங்களாசாஸநப்புகழை யுடையரான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியொண்டமிழ். அப்யஸித்தார்க்கு அத்விதீயமான ஆபரணமாய், அர்த்தப்ரகாசகமாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடரூபமாயிருந்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். பேரணி வைகுந்தத்து. பெரிய அழகையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. அதாவது- பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபமாகையாலே மிகவும் விலக்ஷணமான தேசத்திலே யென்கை. என்றும் பேணியிருப்பரே. ஸர்வகாலமும் ஆதரத்தோடே வர்த்திக்கப்பெறுவர். அதவா, பேணுகையாவது- ஈச்வரனைப்பேணுகையாய், மங்களாசாஸநபரராய் வர்த்திக்கப் பெறுவரென்னவுமாம். ... ... ൧.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

உபதேசித்தருளினார் - பெரியதிருமொழியிலே; அது சொல்லித் தலைக்கட்டின வநந்தரம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அநுபவித்தாற்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்களிலே எழுந்தருளிநிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கவேணும்'' என்னுமாசைகூர்ந்து ''வடதிசை மதுரை சாளக்கிராமம்'' இத்யாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங்கள் பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய், திருவுலகளந்தருளுகிறபோது தன் திருவடிகளில்பிறந்த ஏற்றத்தாலே (க)ஸகலலோகபாவநபூதையாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவஹியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையிலேயுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அவதார குணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளிநிற்கிற புருஷோத்தம ஸப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரனை அநுபவியாநின்றுகொண்டு, அவனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சரமாவதியாகையாலே அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பலமுகமாகப் பேசியநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.---தங்கையைமூக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவெந் தாசரதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா விருந்தரசாண்ட வெம்புருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திட கிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழநின்ற கண்டமென்னுங் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற வாசகத்தாலே — (உலகத்தார் ஸர்வ தீர்த்தங்களை கங்கையாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்நாநம் செய்வார்களேயானால்,) 'கங்கை, கங்கை' என்கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கடு வினை — அவர்களுடைய க்ரூரமான பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும்— கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கரைமேல்— கங்காதீரத்தில்
கை தொழ நின்ற— ஆச்ரிதர் கைகூப்பித் தொழும்படி நின்ற
கண்டம் என்னும்— 'கண்டம்' என்கிற

மூக்கும்— மூக்கையும்
தமையன்- அவள் தமையனான ராவணனுடைய
தலையும்— தலையையும்
தடிந்த— அறுத்துப் போகட்ட
எம்— நம்முடைய
தாசரதி— சக்ரவர்த்தி திருமகன்
போய்— திருவயோத்யையி லெழுந்தருளி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன் கீர்த்தியே யாம்படி
இருந்து — பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து

[illegible] (க) " [illegible]
ஹரி: பிதா " என்று ஸர்வலோகத்துக்கும் மாதாவும் பிதாவுமாய்க்கொண்டிருக்கும் மிது னத்தை முறையிலே விரும்பாமல் முறைகெட விரும்புவார் பெறும்பேறு இது என்னுமிடம் தோற்றவிறே *தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் கடிந்தது. அதாவது- மூம்பவிசேஷணபூதையான பிராட்டியை உபேக்ஷித்து, விசேஷ்யபூதனான பெருமாளை விரும்பின சூர்ப்பணகைக்கு மூக்கறுண்டு போகை பலமாய்த்து; அவருக்கு விசேஷ்யபூதராய்க்கொண்டு ஸர்வர்க்கும் ப்ராணனாயிருக்கிற பெருமாளை உபேக்ஷித்து, விசேஷணபூதையான பிராட்டியை, விபரீத (உ) புத்யா விரும்பின ராவணனுக்குப் ப்ராணனைப் போக்கை பலமாய்விட்டதென்கை. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவாய்த்து- இவர் பலவிடங்களிலுமருளிச்செய்தது. எம்தாசரதி. "எம்" என்று ஆச்ரிதரெல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினது ஆச்ரிதரெல்லார்க்கும் போக்யமிறே. " தாசரதி " என்றது ராவணவதார்த்தமாக ஸம்ப்ரார்த்திதர் தேவர்கள் வந்து (ங) " [illegible] " என்றது அவ ஏற்பமாய், (ச) " [illegible] " என்று நின்றநீர்மையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. போயெங்கும் தன்புகழா விருந்தரசாண்ட. ராவணவதாநந்தரம் லங்கையில் நின்றும் மீண்டு இருந்தபோதைப்படியிலே எழுந்தருளி, திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி (ரு) " [illegible] " என்கிறபடியே நாட்டைத் தன்னுடைய குணங்களாலே வாய்புலத்தி ராமாத்தையாம்படி. பன்னுகையாலே எல்லாவிடத்திலும் தன்னுடைய கீர்த்தியேயாம்படி பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து ராஜ்யம்பண்ணியருளின. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. " எம் " என்று ஆச்ரிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். "புருடோத்தமன்" என்றது ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றபடி. (சு) " [illegible] " என்றருளிச்செய்தானிறே தானே. தாசரதியான புருஷோத்தமனென்கையாலே மநுஷ்யத்வேபரத்வம் சொல்லுகிறது. " இருக்கை " என்றது- வாஸஸ்தலமென்றபடி.

கங்கையிற்பாதி. எதேனுமோரிடத்திலே ஸ்நாநம்பண்ணுமவர்கள் அவகாஹிக்கிற ஜலத்தை கங்கையாக நினைத்து, "கங்கை கங்கை" என்கிற சப்தத்தைச்சொல்ல, இந்த வாசகத்தாலே, அவர்களுடைய *அவச்யமநுபோக்தவ்யமான பாபத்தைப்போக்கவல்ல. கங்கையின்கரைமேல் கைதொழநின்ற. இப்படியிருந்துள்ள கங்கையினுடைய கரையிலே விசேஷஜ்ஞரெல்லாரும் கையெடுத்துத் தொழும்படியாய்நின்ற. கண்டமென்னும் கடிநகரே. கண்

(க) " த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா. " (உ) [illegible]

மு.—சலம்பொதியுடம்பின் தழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவுருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்பாதத்துழாயுங்
கலந்திழிபுனலாற் புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிநகரே. உ.

பதவுரை.

நலம் திகழ் — கங்கையை முடியில் தரிப்பதால் வந்த நன்மை விளங்குகிற
சடையான் — ஜடையை தரியாநின்றுள்ள ருத்ரன்
முடி — சிரஸ்ஸில் அணிந்த
கொன்றைமலரும் — (சிவந்த நிறமுடைய) கொன்றைப் பூவோடும்
நாரணன் — அவனுக்கு சேஷியான நாராயணனுடைய
பாதம் — திருவடிகளில் புனைந்த
துழாயும் — (பசுமை நிறமுடைய) திருத்துழாயோடும்
கலந்து — கலந்து
இழி — ஆகாசத்தில் நின்றும் கீழ்இழியாநின்றுள்ள
புனலால் — ஜலத்தாலே
புகர் படு — ஒளிவிடாநின்றுள்ள
கங்கை — கங்கைக்கரையிலுள்ள
கண்டமென்னும் கடிநகர்—;
சலம் — ஜலத்தை
பொதி — பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
உடம்பின் — வடிவையுடைய
சந்திரன் — சந்த்ரனும்
தழல் — நெருப்பை
உமிழ் — உமிழாநின்றுள்ள
பேழ் — பெரிய
வாய் — கிரணங்களையுடையனாய்
வெம் — வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
கதிர் — ஸூர்யனும்
அஞ்ச — அஞ்சும்படியாக
மலர்ந்து — பரம்பிக்கொண்டு
எழுந்து — கிளர்ந்து
அணவு — அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று கிட்டின
மணி — நீலரத்னம்போன்ற
வண்ணம் — நிறத்தையுடைய
உருவின் — வடிவையுடையனாய்
மால் — வ்யாமுக்தனான
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு — ப்ராப்யதேசமாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சலம்பொதி. அம்ருதகிரணனாகையாலே ஜலத்தைப் பொதிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்த்ரனும், உஷ்ண கிரணனாகையாலே அக்நியை உமிழாநின்ற பெரிய கிரணங்களையுடையனாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்யனும், திருவுலகளந்தருளுகிறபோது அத்ருஷ்டபூர்வமாய் அநேக புஜாயுதமாய் அதிசீக்ர

யுடைய அப்ஸோஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களைப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி என்றுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) "வாம நாயஞ்ச ஜடாமௌலு மொஜ்ஞாஹீ த்ரைலோக்யபாவனாம்" என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய சிரஸ்ஸில் கொன்றைப்பூவும். நாரணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். கலந்திழி புனலால். சிவந்த நிறத்தையும் பசுத்தநிறத்தையுமுடைத்தான அவை யிரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழிப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. புகர்படுகங்கை. ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற கங்கையினுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிநகரே. "கண்டம்" என்று - தேசத்துக்குத் திருநாமம். கடி - பெருமை. நகரென்கிறது - புருஷோத்தமனும் ததீயரும் வர்த்திக்கிறதேசமாகையாலே. "அரங்கமாநகர்" என்னுமாபோலே. ... ... உ.

மூ—அதிர்முகமுடைய வலம்புரிகுமிழ்த் தழலுமிழாழி கொண்டெறிந்தங்
கெதிர்முகவசுரர் தலைகளையிடறு மெம்புருடோத்தம னிருக்கை
சதுமுகன்கையிற் சதுப்புயன்றாளிற் சங்கரன்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிகொண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. ங.

பதவுரை.

(திருவடி விளக்குகிறபோது,)	கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
முகன்— ப்ரஹ்மாவினுடைய	கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;
யில்— கையிலும்	அதிர்— த்வநியாநின்ற
ப்புயன்— சதுர்ப்புஜனான த்ரிவிக்ரமனுடைய	முகம் உடைய— முகத்தையுடைய
ரில்— திருவடிகளிலும்	வலம் புரி— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
(பின்பு,)	குமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதியும்
ரன்— ருத்ரனுடைய	அழல்— நெருப்பை
டயினில்— ஜடையிலும்	உமிழ்— உமிழாநின்றுள்ள
றி— தங்கி	ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு
ர்— ஒளியையுடைத்தாய்	எறிந்து— எறிந்தும்

ப்ரப்ருதிகளான அஸுரர்கள் ப்ரதிபந்திக்கையாலே த்வரியாநின்றுள்ள முகத்தை யுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி, நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்யுக்தராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனும், ஆச்ரிதரான நமக்கு ப்ராப்யபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

சதுமுகனித்யாதி. (க) "[illegible]" என்கிறபடியே திருவடிகள் விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவின் கையிலும், அநந்தரம் விளக்கப்பட்டது சதுர்ப்புஜனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலும், அநந்தரம் (உ.) "[illegible]" என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை சிரஸ்ஸாலே தரித்த ருத்ரனுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிர்க்கதி. ஒளியையுடைத்தாய் ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிகிற புனலையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலே. கண்டமென்னுங்கடிநகரே. ... ... க.

மூ—இமையவரிறுமாந் திருந்தரசாள வேற்றுவந்தெதிர்பொருசேனை
நமபுரநணுக நாந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம நகர்தான்
இமவந்தந்தொடங்கி யிருக்கடலளவு மிருகரை யுலகிரைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னுங்கடிநகரே.

பதவுரை.

இமவந்தம் தொடங்கி— ஹிமவானுடைய உச்சிமுதல்
இரு— பெரிய
கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள
உலகு— உலகத்திலுள்ளவர்
இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்
இரைத்து— ஆரவாரித்துக்கொண்டு
ஆட— நீராட
கமை உடை— அவரவர்கள் பாபங்களைப்

பெருமை— பெருமையையுடைத்தான
கங்கையின் கரையில்
கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;
இமையவர்— இந்த்ரன் முதலிய தேவர்கள்
இறுமாந்து இருந்து— செருக்கி யிருந்து
அரசு ஆள— ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கும்படியாக
ஏற்று வந்து— வன்றுகொண்டுவந்து
(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன்மேலும்,)
எதிர் பொரு— எதிர்த்து பொருகிற

பண்ணும்படியாக. ஏற்றவெந்தித்யாதி. அவர்கள் ஜீவிக்கிறதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழியச் செய்வதாக என்றுகொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன் மேலும் எதிர்த்து பொருகிற அஸுராரக்ஷஸ ஸேனையானது. நமபுரம்நணுக நாந்தகம் விசிறும். யமபுரத்தை ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான * கொற்ற வொள்வாளை வீசும். நம்புருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணும்ஸ்வபாவனான நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்யாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதொடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டு கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு தீர்த்தமாட. கறையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். க்ஷமாவத்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்காதீரத்தில். அதாவது- ஸர்வலோகரும் பாபக்ஷபார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்தால் அவையெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ... ச

மூ.—உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மொண்சுடராழியுஞ் சங்கும்
மழுவொடுவாளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாங்
கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ரு.

பதவுரை.

எழுமையும்— ஏழுஜந்மங்களிலும்
கூடி— கூடி.
ஈண்டிய— திரண்ட
பாவம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்
இறைப்பொழுதளவினில்- க்ஷணகாலத்திலே
கழுவிடும்— கழுவிவிடாநிற்கிற
பெருமை—பெருமையையுடைய [நகர்—;
கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என்னும்கடி-
உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்
உலக்கையும்— உலக்கையையும்
வில்லும்— ஸ்ரீசார்ங்கத்தையும்
ஒண்— அழகிய
சுடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
ஆழியும்— திருவாழியையும்
சங்கும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
மழுவொடு வாளும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநந்தகவாளையும்
படைக்கலம் உடைய—ஆயுதமாகவுடையனாய்
மால்— ஸர்வேச்வரனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

எழுமையுங்கூடி யீண்டியயாவும்-எல்லாம். அநேகஜந்மங்கூடி நதிரண்ட பாபங்களெல்லாவற்றையும். இறைப்பொழுதளவினில் கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்தவர்களுக்கு க்ஷணகாலமாத்ரத்திலே கழுவி விடாநிற்கும் பெருமையையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையின்மேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ரு.

மூ.—தலைப்பெய்துகுமுறிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையால் மறைத்தவன் மதுரைமால்புருடோத்தமன்வாழ்வு
அலைப்புடைத்திரைவா யருந்தவமுனிவ ரவபிரதங்குடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. சு

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரையேறியாநின்றுள்ள
திரைவாய்— அலையினிடத்திலே
அரு— அரிய
தவம்— தபஸ்ஸுக்களையுடையனும்
முனிவர்— மநநசீலராயிருக்குமவர்கள்
அவபிரதம் குடைந்தாட — அவப்ருதஸ்நாநம்பண்ண (அத்தாலே,)
கலப்பைகள்— யாகபூமியிலுள்ள கலப்பை முதலிய கருவிகளையெல்லாம்
கொழிக்கும்- தள்ளிக்கொண்டுபோகாநிற்கிற கங்கையின் கரைமேல் கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;
சலம்— கடல்நீரை
பொதி— பொதிந்துகொண்டிராநின்ற
மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி.
தலைப்பெய்து— (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து
குமுறி— இடித்து முழக்கி
சல சல— சளசளவென்று
பொழிந்திட— வர்ஷிக்க
கண்டு— கண்டு
மலை— கோவர்த்தநகிரியாகிற
பெரு— பெரிய
குடையால்— குடையாலே
மறைத்தவன்—ஒருவன் மேல் ஒருதுளி விழாதபடி மறைத்தவனும்
மதுரை— ஸ்ரீமதுரையில்
மால்— வ்யாமுக்தனுன
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வியா. ஆறாம்பாட்டு. தலைப்பெய்திற்யாதி. சலம்பொதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி. இந்த்ரன் ஏவற்படியே வர்ஷிக்கும் நகையாம்படி. ஜலத்தையெல்லாம் தன்பக்கலிலே பொதிந்துகொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, கேட்டவர்கள் குடல் குழம்பும்படி இடித்து முழக்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென, ... வர்ஷிக்க. சலசலவென்கிறது - அநுகாரசப்தம். கண்டு.

அலைப்புடைத்திரைவாய். அலைமிற திரையிடத்திலே. அருந்தவமுனிவர். அரியதபஸ்ஸைச் செய்பவர்களாயிருக்குமவர்கள். அவபிரதம் குடைந்தாட. பகவத்ஸமாராதநரூபங்களான யாகங்களை அதிகமாக அநுஷ்டித்து, அதினுடைய ஸமாப்தியிலே அவப்ருதஸ்நாநஞ்செய்ய. கலப்பைகள் கொழிக்கும். அநந்தரம் பெருக்காறு யாகபூமியிலுண்டான கலப்பை முதலான உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற. கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ...சு.

மூ.---விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தைமுருக்கி மேலிருந்தவன்றலைசாடி
மற்பொருதெழப்பாய்ந் தரையனையுதைத்த மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய வைராவதமதமு மவரிளம்படிய ரொண்சாந்தும்
கற்பகமலருங் கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

அற்புதம் உடைய— யாவரும் ஆச்சர்யப்படத்தக்க
ஐராவதம்— 'ஐராவதம்' என்னும் யானையின்
மதமும்— மதநீரும்
அவர்— ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களாலே ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இளம்படியர்— அந்தப்பருவமுள்ளவளவும் யௌவனப்பருவம் குலையாத தேவஸ்த்ரீகள் அணிந்த
ஒண்— சிறந்த
சாந்தும்— சந்தநமும்
கற்பகம் மலரும்— அவர்கள் குழலில் சொருகின கல்பகப்பூக்களும்
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழியாநின்றுள்ள
கங்கை— கங்கையின் கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—;

இறுத்து— முறித்தும்
வேழத்தை முருக்கி— குவலயாபீட கஜத்தின் கொம்பை முறித்தும்
மேல் இருந்தவன்— யானைப்பாகனுடைய
தலை— தலையை
சாடி— அந்தக்கொம்பாலே சிதற அடித்தும்
மல் பொருது — சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லருடல்கள் நெரியும்படி போர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டிலிலிருந்த) ராஜாவான கம்ஸனை
(மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி,)
எழப்பாய்ந்து— அவன்மேலேகுதித்து
உதைத்த— திருவடிகளாலே உதைத்தும் (இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமையுடையனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு

ளை புகுந்தவனிலே அந்த செருக்குப் பொறுமல் வந்தெதிர்ந்த சாணூரமுஷ்டிகரான மல்லருடன் நெரிந்துவிழும்படியாக அவர்களோடே பொருது. எழுப்பாய்த்தரையிலே யுதைத்த. அநந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலேசென்று (க) 'தாஞ்சைஸ்ஸுமஞ்சவலீதக:' என்கிறபடியே உயர்ந்தமஞ்சத்திலே யிருக்கிறவனைக்கண்டு அவனிருக்கிறவிடத்திலே கிளரக்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானுமாயிருக்கிறவனை, (உ) "கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகலத் கிரீடமவநீதலே । ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச" என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைக்கட்டிப் போகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன்மேலே குதித்துத் திருவடிகளாலே யுதைத்த. மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதியான கம்ஸனை நிரஸித்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனுக்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும். ஆச்சர்யமான நடைசேஷ்டிதாதிகளையுடைய ஐராவதத்தினுடைய மதஜலமும். அவிரிளம்பிடியரோண்சாந்தும். ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு அபிமதைகளாய், அத்யந்தமுள்ளவையும் யௌவநம் குலையாத வடிவையுடையரான தேவஸ்த்ரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவணிந்த சாந்தும். கற்பகமலரும். அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலந்திழிகங்கை. இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக்கொண்டு இழிபாநின்ற கங்கையினுடைய கரைமேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ௭.

மூ.—திரையொருகடல்சூழ் திண்மதிட்டுவரைவேந்து தன்மைத்துனன்மார்க்காய்
அரசினையவிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனமர்வு
நிரைநிரையாக நெடியனயூப நிரந்தரமொழுக்குவிட்டிரண்டு
கரைபுரைவேள்விப் புகைகமழ்கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. அ.

பதவுரை.

நிரை நிரை ஆக— ஒரோவொழுங்காய்
நெடியன— நெடியவையாயிருந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தம்பங்களானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச்சென்றிருப்பதாய்
வேள்வி புகை— யாகதூமமானது

கங்கை— கங்கைக்கரையில்
கண்டமென்னுங் கடிநகர்—;
திரைபொரு— அலைமெறியாநின்றுள்ள
கடல்— கடலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான
மதிள்— மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற

அரசனை– துர்யோதநன்முதலான அரசர்களை	புருடோத்தமன் – புருஷோத்தமன்
அவிய— அழிந்து	அமர்வு—பொருந்திவர்த்திக்கும் ஸ்தலமாம்.

வ்யா. வட்டாம்பாட்டு. திரைபொருகடல்சூழ் திண்மதிள் துவரைவேந்து. கடலைச் ‡செறுத்துப் படைவீடு செய்ததாகையாலே *திரைபொருகடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், திண்ணியதான மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு ராஜாவானவன். * வண்டு வாராபதியன்னனிறே. தன்மைத்துனன்மார்க்காய். (க) "க்ருஷ்ணாஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஸ்ச பாண்டவா:" என்கிறபடியே தன்னையே தங்களுக்கு ஆச்ரயமும் பலமும் நாதனுமாகப் பற்றியிருக்கிற தன் மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு பக்ஷபாதியாய் நின்று. அரசனையவிய அரசினையருளும். * பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத் தோற்பித்து அவர்கள் ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்தூர் ஒரூர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்திலும் கொடோமென்று தாங்களை அடையப்புஜிப்பதாகவிருந்த துர்யோதநாதி ராஜாக்கள் விளக்கும்பினைம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தருளும். அரிபுருடோத்தமன் அமர்வு. (உ) "ஸோ த்ராவதி ஸம்ப்ராப்தே ஸர்வதுஷ்ப்ரஸமவாப்துஸ்மி:" என்று ஆபத்தசையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானாலே த்ரௌபதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ங) "ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத:" என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவனான புருஷோத்தமன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸ்தலம்.

நிரைநிரையாக நெடியனயூபம். ஒரோ ரொழுங்காய்க்கொண்டு நெடியதாயிருந்துள்ள, பசுக்கள் கட்டுகிற யூபங்களானவை. நிரந்தரமொழுக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் நெருக்கிச் சென்றிருப்பதாய். இரண்டுகரைபுரை வேள்விப்புகைகமழ் கங்கை. இருகரையுமொத்தாக ஆமம் கந்தியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையில். கண்டமேன்னுங்கடிநகரே. ... ...அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுந்தந் துவரையயோத்தி
இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
தடவரையதிரத் தரணிவிண்டிடியத் தலைப்பற்றிக் கரைமரஞ்சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. கூ.

பதவுரை.

தட வரை–பர்வதம்முதலான பெரியமலைகளா னவை	தரணி— பூமியானது
அதிர— சலிக்கவும்	விண்டு— பிளவுபட்டு

சாடி — மோதி முறித்தும்
கடல் — ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுங்கூட
கலங்க — கலங்கும்படி
கடுத்து — வேகமாய்க்கொண்டு
இழி — இழியாநின்றுள்ள
கங்கை — கங்காதீரத்தில்
கண்டம் என்னும் கடிநகர் —;
வட திசை — உத்தரதிக்கிலுள்ள
அயோத்தி — திருவயோத்யையும்
இடம் உடை — இடமுடைத்தாயிருக்குமுள்ள
வதரி — ஸ்ரீபதரிகாச்ரமமுமாகிற இவற்றை
இடம் வகை உடைய — வாஸஸ்தானமாக வுடையனும்
எம் — எமக்கு ஸ்வாமியான
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய
இருக்கை — இருப்பிடமாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வடதிசைமதுரை. வடக்குத்திக்கில் மதுரை. தென்திசை மதுரை உண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது. சாளக்கிராமம். புண்யக்ஷேத்ரங்களில் ப்ரதாநமாக எண்ணப்படும் ஸ்ரீ ஸாளக்ராமம். வைகுந்தம். அப்ராக்ருதமாய் நித்யவாஸஸ்தலமான ஸ்ரீ வைகுண்டம். துவரை. * பதினாறாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்த்வாரகை. அயோத்தி. "அயோத்திநகர்க் கதிபதி" என்கிறபடியே ராமாவதாரஸ்தலமாய் அத்யந்தாபிமதமாயிருந்துள்ள திருவயோத்யை. இடமுடைவதரி. நரநாராயணருமாய்க்கொண்டு திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலமாய், இடமுடைத்தாயிருக்குமுள்ள ஸ்ரீபதரி. இடவகையுடைய. இவற்றை வாஸஸ்தானமாக வுடையனான. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ஆச்ரிதரான நமக்கு இனியனான புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

தடவரையித்யாதி. பகீரதன் தபோபலத்தாலே இறக்கிக்கொடுவரும்போது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுகிறது.

தடவரையதிர. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்தராதிகளான பெரிய மலைகள் சலிக்கும்படியாக. தரணிவிண்டிடிய. பர்வதத்தில் நின்றும் பூமியிலே குதிக்கிறவளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமரஞ்சாடி. வ்ருக்ஷங்களினுடைய தலையளவும் செல்லக் கிளம்பி, கரையில்நிற்கிற மரங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும்படி வேகித்துக்கொண்டு இழியாநின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ... ௯.

மூ.—மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனால் மூன்றெழுத்தாக்கி மூன்றெழுத்தை
ஏன்றுகொண்டிருப்பார்க் கிரக்கநன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
மூன்றடி நிமிர்த்து மூன்றினிற்றோன்றி மூன்றினில் மூன்றுருவானான்

மூன்று ஆகாரங்களாக

மூன்றினில் — அந்த மூன்று பதத்திலும்
தோன்றி — † ஆகாரத்ரயத்தையும் தோன்றுவித்து
மூன்றினில் — சேதநனுடைய ஆகாரத்ரயத்துக்கும் ப்ரதிஸம்பந்தியாக
மூன்று உரு ஆனான் — சேஷித்வ, சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயத்தையுமுடையனாய்
மூன்றெழுத்து அதனை — அகார, உகார, மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்துக்களை
மூன்று எழுத்து அதனால் — 'நிருக்தம்' என்னும் பேரையுடைய மூன்றெழுத்துக்களாலே
மூன்று எழுத்தை — அம்மூன்றெழுத்தையும்
ஏன்று கொண்டு இருப்பார்க்கு — 'நமக்குத் தஞ்சம்' என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்குமவர்களுக்கு
நன்கு இரக்கம் உடைய — தன்பேறாகச் செய்யும் தயையை உடையவனாய்
எம் — எமக்கு ஸ்வாமியான
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை — வாஸஸ்தாநமாம்.

---

† ஆகாரத்ரயம் — அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம்.

வ்யா. பந்தாம்பாட்டு. மூன்றெழுத்ததனை. (௧) "[illegible]" இத்யாதிப்படியே வேதத்ரயத்தினின்றும் வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோன்றுவித்து, பரிசுத்தமான வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே பொன் ஓடவைக்குமாபோலே ஓடவைத்து, அந்த வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தினின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரத்ரயத்தையும் ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே "ஓம்" என்று ஏகாக்ஷரமாக்கப்பட்டதாகையாலே அக்ஷரத்ரயாத்மகமாயிருக்கிற அந்த ப்ரணவத்தை. "அதனை" என்றது அதினுடைய கௌரவத்தைப்பற்ற. (௨) "[illegible]" என்னும்படியிறே இதினுடைய வைபவம். மூன்றெழுத்ததனால். பதஸமுதிகமிறேதானாய் "நிருக்தம்" என்னு மூன்று அக்ஷரமான பேரையுடைத்தாயிருக்கிறவதிலே. மூன்றெழுத்தாக்கி. ப்ரக்ரியையன்றும் க்ரமத்தாலே ப்ரக்ரியை பண்ணி, மூன்று பதமாய் மூன்றர்த்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தாகப்பிரித்து. ப்ரணவந்தான் ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் மூன்றர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிறே யிருப்பது. மூன்றெழுத்தை யேன்றுகொண்டிருப்பார்க்கு. அந்த மூன்றெழுத்தையும், 'நமக்குத் தஞ்சமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையாலே நமக்கு உத்தேச்யம்' என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்குமவர்களுக்கு. அதாவது அகாரமானது ஸ்வரூபனையும் தாதர்த்யரூபனையும் ப்ரத்யயவிசேஷணையும் ஈச்வரனுடைய காரணத்வ

நிக்கையாலும், மகாரமானது (க) "ஊநஜ்ஞாநே" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமாய்க்கொ கொண்டு ஜ்ஞாநவாசியுமாய், அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமான ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அக்ஷரத்ரயமும் நமக்குத் தஞ்சமான அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் நெஞ்சில் எப்போதும் அநுஸந்தித்திருக்கை. இரக்கம் நன்குடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களளவில் தன்பேருகக்ர்பை பண்ணுமவனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

மூன்றடி நிமிர்த்து. இந்தப்ரணவந்தான் (உ) "ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத்" என்கிறபடியே பதத்ரயாத்மகமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இத்தோடேகூட மேலிரண்டு பதத்தையுங் கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றோன்றி. அந்த மூன்று பதத்திலும் ஆத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநந்யசரணத்வம் அநந்யபோக்யத்வமாகிற ஆகார த்ரயத்தையும் தோன்றுவித்து. "தோன்றி" என்றது - தோன்றுவித்து என்றபடி. மூன்றினில் மூன்றுருவானான். பதத்ரய ப்ரதிபாத்யனான சேதநனுடைய ஆகாரத்ரயமும் விஷயமாக தத்ப்ரதிஸம்பந்திதயா, தானும் சேஷித்வ சரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயத்தையு முடையனானவன். இம்மந்த்ரத்தை பதத்ரயாத்மகமாய் சேதநனுடைய ஆகாரத்ரயத்தையும் தன்னுடைய ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கும்படி அவன் ஸ்ரீ அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். ஈச்வரனாகையாலே இவையெல்லாவற்றையும் அவன் செயலாக வருளிச் செய்கிறார். கான் தடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேல். "கான்" என்று நாற்றம். தடமென்று - பெருமை. நறுநாற்றத்தையுடைய பெரிய பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்னுங்கடிநகரே....எ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். *

மூ.—பொங்கொலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வெங்கலிநலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்புற்றுத்
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மாலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக்
கங்கையிற்றிருமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

பொங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தகிளர்த்தியை யுடைத்தாய்	புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய அடிமேல்— திருவடிகளிலே

தமிழ் மாலை— தமிழ்த்தொடையான இது	கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
தங்கிய— ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற	இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரஸேவைபண்ணி
நா உடையார்க்கு—நாவையுடையவர்களுக்கு	யிருந்ததொருப்ரயோஜநத்தோடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்யாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கீர்த்தியையும் கோஷத்தையு முடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங் கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்புற்று. விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜநிப்பிக்கும் க்ரூரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்பதொன்றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு. தங்கியவன்பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநின்ற ப்ரேமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவிது. தங்கிய நாவுடையார்க்கு. ஒருநாளும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவை யுடையவர்களுக்கு. அதாவது - எப்போதும் இத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியுமவர்களுக்கென்கை. கங்கையிலித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலிணைக்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது - இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நாநம்பண்ணி, திருக்கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரியஃபதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தர ஸேவைபண்ணி யிருந்தத்தோடு ப்ரயோஜநமொக்குமென்கை. பகவத்ப்ரீதியிறே அதுக்கு ப்ரயோஜநம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தங்கையை சல மதிர் இமையவ ருமு தலை வில் திரை வடதிசை மூன்றெழு பொங்கோலி மாதவ.

ஆறு திருமொழி-கக-க்கு, பாட்டு-க அக.

———(o)———

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

நடம், ஸாமகாந்தருப்பவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி திருமாலிருஞ்சோலையிலெழுந்தருளிநிற்கிற அழகையும், அவ்விருங்காட்டில் ப்ராப்யத்தில் சரமாவதியான திருமலையாழ்வாரையு மநுபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே நிற்கிற நிலையையும் அநுபவிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவிவர்; அங்கேயெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையில் தங்களுக்கு ஆதரமுடன்றிக்கே அந்யபராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிந்தித்தும், அந்நிலையின் வாசியறிந்து ப்ராவண்யத்தாலே யநுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ச்லாகித்தும், இப்படி யிருந்துள்ள செருக்கோடே கூடியநுபவித்து, தாம்நிந்தித்தவர்களையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே அவர்களைக்குறித்து இரண்டு திருமொழியாலே பரோபதேசத்தைப்பண்ணி, பின்னும் உகந்தருளின நிலங்களிலே நிற்கிற நிலையை யநுபவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே " வடதிசை மதுரை " இத்யாதிப்படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிறபடியையும், அத்தேசவைலக்ஷண்யத்தையும் அநுபவித்து இனியராய் நின்றார்- கீழ்; அவையெல்லாம்போலன்றிக்கே, " வடிவுடை வானோர்தலைவனே " என்றும், " கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா " என்றும், " கட்கிலீ " என்றும், " காருத்தா கண்ணனே " என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரத்வாதிகளிலுண்டான குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி வர்த்திக்கிற ஸ்தலமாய், " பொங்கோதஞ்சூழ்ந்தபுவனியும் " இத்யாதிப்படியே உபயவிபூதியையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கேயிருந்தே என்று தோற்றும்படி யிருப்பதாய் " மாலிருஞ்சோலை மணாளர் பள்ளிகொள்ளுமிடம் " என்றும், "பொன்னிசூழரங்கமேயகருள் முனைவன் - திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான் " என்றும், " பாரின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி " " தென்னார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி " என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அநுபவித்த திருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான விடமாய், " ஆராமஞ்சூழ்ந்த அரங்கம்" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாம் பகலிருக்கை என்னும்படி ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான விடமென்று நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்தலமான * திருவரங்கந்திருப்பதியிலே; " வண்பெருவானகம் " இத்யாதிப்படியே ஸகல லோகத்திலுள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், " தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற " என்றும், " யாவரும் வந்தடிவணங்க " என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல தேசத்திலும் ருசிபிறந்தவர்களெல்லாரும் வந்து அநுபவிக்கும்படியாகவும் ஆச்ரயிக்கும்படியாகவும், " அன்பொடு தென்திசை நோக்கி " என்கிறபடியே * மன்னுடைய விபீஷணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்து, "திருவாணனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற" என்கிறபடியே ஸ்ரிய:பதியானையால் வந்த பெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுகப்புடனே கண்வளர்ந்தருளுகிற

தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறைபடியத் துளும்பியெங்கும்
போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலரங்கமென்பதுவே. க.

பதவுரை.

தோதவத்தி— பரிசுத்தமாய்த் தோய்த்து உலர்த்தின வஸ்த்ரங்களை யுடுத்துமவராய்
தூய— தூய்தான [குற்றமற்ற]
மறையோர்— வேதத்தையே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
துறை— காவிரியில் திருமுகத்துறை முதலிய துறைகளிலே
படிய— திரள்திரளாக நீராட
(அதனாலே)
எங்கும்— எங்கும்
துளும்பி— அலைபெறிந்து
(பூக்களின் தாளங்களையலைக்க,)
போதில் வைத்த— அந்தப்பூக்களில் வைத்த
தேன்— தேனானது
சொரியும்— சொரியும்படியான
புனல்— புனலையுடைத்தாய்
அரங்கம் என்பது— 'திருவரங்கம்' என்னும் திருநாமத்தையுடைய திவ்யதேசமானது—;
மறி— திரைமறிகிற
கடல்வாய்— கடலிடத்திலே
போய்— புகுந்து
மாண்டான்— முதலைவாயிலகப்பட்டு மாண்டவனை
மாதவத்தோன் புத்திரனை— மிக்கதபஸ்ஸையுடைய ஸாந்திபிநியின் பிள்ளையை,
ஓதுவித்த— (ஸாந்தீபிநி) தன்னை அத்யயநம் பண்ணுவித்ததற்கு
தக்கணையா— தக்ஷிணையாக
உரு உருவே— அந்த புத்ரன் இறந்தபோதிலிருந்த வடிவின்படியே
கொடுத்தான்— கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை. மஹாதபஸ்ஸையுடைய ஸாந்திபிநிபுத்ரன், நெடுங்காலத்திலே, திரைமறிகிற கடலிடத்திலே புகுந்து மடிந்தவனை. ஓதுவித்த தக்கணையா. அத்யயநம் பண்ணின வநந்தரம் குருதக்ஷிணை கொடுக்கத் தேடுகிறவளவிலே, இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அறிந்தவனாகையாலே "காதலென்மகன் புகலிடங் காணேன் கண்டு நீ தருவாயெனக்கு" என்று முன்பே ஸமுத்ரத்தில் பட்டவனை என்புத்ரனைக்கொண்டு வந்து தரவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க, "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று, அவன் அத்யயநம் பண்ணுவித்ததுக்கு தக்ஷிணையாக. உருவுருவே கொடுத்தானூர். (க) "[illegible]" என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்ய

*அத்யபுகம்பண்ணி, அதில் அர்த்தஜ்ஞாநத்தையும் அதுக்கு அநுரூபமான அநுஷ்டாநத்தையுமுடையராயிருக்கையாலே வைதிகர் என்றே நிரூபகமாம்படியிருக்கை. துறைபடிய. "கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி" என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரியிலே, பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான துறைகளிலே, திரள்திரளாக அவகாஹித்து ஸ்நாநம்பண்ண. துளும்பியித்யாதி அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுந்து ஸ்நாநம் பண்ணுகையாலே எங்கும்அலையெறிந்து, ஆஸந்நமான புஷ்பங்களின் நாளங்களை யலைக்க, அந்தப்பூக்களில்வைத்ததேனானது சொரியும் படியான புனலையுடைத்தாய், திருவரங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திவ்யநகரி. (௨) "[illegible]" என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே "அரங்கமென்பதுவே" என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். ... ... க.*

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ரானயனம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகொடுத் தொருப்படுத்தவுறைப்பனூர்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. ௨.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லிப்போந்தபடியே
பெரு— சிறந்த
தீ— மூன்று அக்நிகளையும்
வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
வரு— தந்தாம் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுகிற
விருந்தை— அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை
அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு போருமவர்களாய்
[illegible]

மறையவர்— வேததாத்பர்ய மறிந்திருக்குமவர்கள்
வாழ்— பகவதநுபவத்தாலே வாழாநின்றுள்ள
திரு அரங்கம் என்பது—; [யே
பிறப்பு அகத்தே— ஸூதிகாக்ருஹத்திலே
மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
பிள்ளைகள் நால்வரையும் —நாலுபிள்ளைகளையும்
இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
[illegible]

... ஒருப்ராஹ்மணனுக்கு முன்பு மூன்று பிள்ளைகள், பிறந்த
போதேகாணவொண்ணாதபடி போய்விடுகையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்த்ரீ ப்ரஸவிக்கத் தேடுகிறவளவிலே, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே வந்து, ‘இந்தவொருபிள்ளையையும் தேவரீர் ரக்ஷித்தருளவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்க; க்ருஷ்ணனும், ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று அநுமதிசெய்த வநந்தரம், ஏகாதசீ தீக்ஷாபானக்ரதுவிலே தீக்ஷிதராயிருக்கிறவர் எழுந்தருளவொண்ணாது என்று மத்தைப்பற்ற, ‘நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று அர்ஜுநன் என்றுகொண்டு ப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஸூதிகாக்ருஹத்தைச்சுற்றும் காற்றுமுட்பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரகூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணாதபடி போய்விட்டவளவிலே, ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுநனை ‘க்ஷத்ரியாதம! உன்னாலேயன்றோ பிள்ளை போகவேண்டிற்று, க்ருஷ்ணனெழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்’ என்று பர்ப்ஸித்து, க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர; க்ருஷ்ணன் இத்தைக்கண்டு மந்தஸ்மிதம் பண்ணி, ‘அவனை விடு, உன்பிள்ளை நாம்கொண்டுவந்து தருகிறோம்’ என்று ப்ராஹ்மணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்’’ என்கிற கதையை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும். ‘‘ என்னுடைமனைவி காதல் மக்களைப் பயத்தலுங்காணாள்’’ என்கிறபடியே பெற்றவளுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறாதபடி ஸூதிகாக்ருஹத்திலே, ‘‘ இன்னவிடத்திலே போய்த்து’’ என்று தெரியாதபடி மாண்டுபோய்விட்ட நாலுபிள்ளைகளையும். இழைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து. தீக்ஷிதனாய்நிற்கிற காலமாகையாலே ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்னை அல்பகாலத்திலே, ‘‘ எல்லாவுலகுங்கழிப் படர்புகழ்ப்பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் திண்டேர்கடவி’’ என்கிறபடியே ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையுங்கூடத் தேரிலே கொண்டேறி, அர்ஜுநனைத் தேரைநடத்தச்சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகு படிப்படியாக, கார்யரூபமானதேர் காரணரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாமல் நெருக்குத்திண்மையைக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி, ‘‘ சுடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதி’’ என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத்ஸ்யமுலாவுமாபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்புக்கு, நாய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குநின்றுமெடுத்துக்கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பனூர் ‘‘ தா

யுடையராய், இருக்கு மடலாக வேதநாத்யயத்தை யுமிந்திருக்குமவர்கள், பெருமானைப் அநுபவித்துக்கொண்டு வாழாநிற்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. ... ... உ.

அ. முன்னாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளையாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய சேனையைப் பாரதயுத்தத்தில் அழியாதபடி ரக்ஷிப்பும் செய்தவன்வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென் கிறார்.

மூ.—மருமகன்றன் சந்ததியை யுயிர்மீட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தானூர்
திருமுகமாய்ச் செங்கமலந் திருநிறமாய்க் கருங்குவளைப்
பொருமுகமாய்நின்றலரும் புனலரங்க மேன்பதுவே. ௩.

பதவுரை.

செங்கமலம்— செந்தாமரை மலரானது
திருமுகம் ஆய்— பெரியபெருமாள் திருமுகத்துக்குப் போலியாய்
கரு— கறுத்த
குவளை— உத்பலமானது
திருநிறம் ஆய்— அவருடைய திருநிறத்துக்குப் போலியாய்
பொரு— ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருவி
முகம் ஆய் நின்று— முகத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு
அலரும்— அலரா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளத்தையுடைய அரங்கம் என்பது—;
மருமகன் தன் — மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய

சந்ததியை— புத்ரனும், கரிக்கட்டையாய்க் கிடந்த பரீக்ஷித்தின் சரீரத்தை (திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து,)
உயிர் மீட்டு— உயிர்பெறும்படி பண்ணி
மைத்துனன்மார்— மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுடைய
உரு— சரீரமானது
மகத்து— பாரதயுத்தமாகிற யாகத்திலே
வீழாமே— விழுந்து நசித்துப் போகாமல்
குரு முகம் ஆய்— ஆசார்யமுகமாய் நின்று (ஹிதோபதேசங்களைப்பண்ணி)
காத்தான்— ரக்ஷித்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. மருமகனித்யாதி. மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய புத்ரனான பரீக்ஷித் தின் ப்ராணனை மீட்டு. அதாவது- கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனை (௧) "யதி மேஸ்த்யநு ... [illegible] ... " என்றருளிச்செய்து, (உ) ' ... [illegible] ...

ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதாய்,*மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திரு வுள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதாகையாலே- பாரதயுத்தத்தை நரமேதயஜ்ஞமாக அருளி ச்செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து நசியாமலிருந்தது- அடியேபிடித்து இவர்களை அபி மாநித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வநஸ்தராநகாலத்தோடு புரஸ்தராந காலத் தோடு வாசியற ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தீயவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி நல்லவழிகளிலே நடத்தி இப்படி அபிமாநியாய் நின்று ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகையாலே என்று மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினராய்த்து. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தவன், தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினவர்களெல்லாரையும் தீயவழி போய் நசியாமல் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமாளுடைய திருமுகத்து க்குப் போலியாய். திருநிறமாய்க்கருங்குவளை. கருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்து க்குப் போலியாய். யொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலரங்கமேன்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன் றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விகஸிக்கும்படியான ஜலஸம் ருத்தியையுடைய அரங்கமென்பதுவே. ... ... ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைகேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண் டகரான ராக்ஷஸரை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கூன்றேழுத்தை சிதகுரைப்பக் கோடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்
டீன்றேடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கோழியக்
கான்றேடுத்த நெறிபோகிக் கண்டகரைக் களைந்தானூர்
தேன்றேடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமேன்பதுவே. ௪.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத
மலர்— மலர்களையுடைய
சோலை — சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது—;
கூன்— கூனியாகிற
தொழுத்தை— அடியாட்டியானவள்
சிதகு— திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்துக்

வாய்— வாயிலுண்டான
கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக் [கேட்டு
ஈன்று எடுத்த தாயரையும்— பெற்றதாயான ஸ்ரீகௌஸல்யாரையும்
இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு
கான் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருக்குமுள்ள

ஞயா'' என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியான இவள் யாதாச்சிகமாக மாளிகைத்தளத்தின்மேல் ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமாளுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீடெல்லாம் கோடித்துக்கிடக்கிற படியையும், (௨) "வ்ருத்தோவ்ருத்த ஶ்ரியோயூயாபாஹ" என்கிறபடியே திரள் திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜநஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ய கோஷங்களையுமெல்லாங் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று மிறங்கிவந்து கைகேயியை பார்த்து, "உன் மாற்றுட்டிமகன் அபிஷேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில் செய்திருக்கு மித்தனையிறே, இத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ யிருக்கிறதேது, அவனுடைய அபிஷேகத்தைக் குலைத்து உன்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கும்படி ராஜாவோடே சொல்லு; அதுக்கு உபாயம்,—முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவரமுண்டே, அவை இரண்டையும்- உன் மகனை அபிஷேகம்பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும், என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரரான ராஜாவால் செய்யாதொழியப்போகாதுகாண்" என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்நமான தாருக்திகளைச் சொன்னாளிறே. கொடியவள் வாய்க் கடியசொல்கேட்டு. இப்படி குப்ஜை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே "முன்புசொன்ன விரண்டுவரமும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினாலு ஸம்வத்ஸரம் வநவாஸார்த்தமாகப் போகவிடுகையும்" என்ன; இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமை தோற்றவிருக்க; "அறுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் ஸத்யதர்மத்தைத்தப்பாமல் நடந்துப் போந்தவன் இப்போது ஸத்யத்தை அதிக்ரமிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்" என்று இவள் கூப்பிட்டவாறே; அவன்செய்யலாவதற்று அநுமதிபண்ண; அவ்வளவிலே, அவள் ஸுமந்த்ரனைப் போகவிட்டு பெருமாளை அழைத்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சக்ரவர்த்தி கலங்கிக்கிடக்கிற படியைக்கண்டு, "இதுக்கடியென்?" என்று இவளைக்கேட்க, இச்செய்திகளை யெல்லாம் சொல்லி, "உம்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாறே சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாரித்தனை; உங்கள் ஐயர் ஸத்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவர்க்கு ப்ரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்தீராகில் அவர் நினைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடுகக் காடேறப்போம்" என்று சொன்ன கொடுமையையுடையளான கைகேயி வாயில் இந்த வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. ஈன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமு மாங்கொழிய. "ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை" என்று பின்தொடர்ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸல்யையாரையும், ஸ்தாவரங்களோடு ஜங்கமங்களோடு வாசியறத் தன் குணங்களிலே யீடுபட்டு,பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜ்யத்தையும் கைவிட்டு. கான்தொடுத்த நெறிபோகி. (௩) "தெவகோநம வநமகவா" என்கிறபடியே காட்டோடு காடு தொடுத்துக்கிடக்கிறவழியே, "நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்நேரிழையு மிளங்கோவும்

[illegible]
ஸமினுத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தேனித்யாதி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே, "தேன்" என்று- வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்களை யுடைத்தான சோலை என்னுதல்; "கோல்தேன் பாய்ந்தொழுகும்" என்கிறபடியே- கொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பூமாறாத சோலையென்னுதல். இப்படியிருந்துள்ள சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ராவணவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—பெருவரங்க ளவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை
உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வுலகினைக் கண்பெறுத்தானூர்
குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்கூவுங் குளிர்பொழில்சூழ்
திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால்சேர்விடமே. ரு.

பதவுரை.

குரவு— குருவுகளானவை
அரும்ப— அரும்பிச்செல்லவும்
கோங்கு— கோங்குகளானவை
அலர— அலர்ந்து செல்லவும்
குயில்— குயில்களானவை
கூவும்— களித்துக் கூவும்படியான
குளிர்— குளிர்ந்த
பொழில்— சோலைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது—;
பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
வரங்கள் அவை— ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த
பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு
பிழக்கு உடைய— தேவர், ரிஷிகள் முதலானோரிடத்து பிழைசெய்கையையே இயல்வாகவுடைய
இராவணன்— ராவணனுடைய
உரு— ரூபமானது
அரங்க— சிந்நம் பிந்நமாம்படி
பொருது— போர்செய்து
அழித்து— ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே ப்ராணனை யழித்து
இ உலகினை— இந்தலோகத்தை
கண்பெறுத்தான்— காத்தவனுடைய
என்— என்னுடைய
திரு மால்— ஸ்ரீயஃபதியானவன்
சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேருமிடமான
ஊர்— தேசம்.

என்கிறபடியே லோகத்தையெல்லாம் பட அடித்துக் கிடந்து கூப்பிடும்படி பண்ணிக்கொண்டு இவன் திரிவது. உருவரங்கப் பொருதழித்து. இப்படியிருக்கிறவனை அழியச்செய்யுமிடத்தில், "தோள்கள்தலை துணிசெய்தான்" என்கிறபடியே - "அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம்" என்று பாராதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலையைச் சிரைத்தும் போதுபோக்காக நின்று கொல்லுகையாலே ரூபமானது அவயவங்கள் கிரமம் கிரமமாம்படி பொருது, பின்பு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே ப்ராணபர்யந்தமாக அழித்து. இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தான். இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். "கண்" என்று – நிர்வாஹக வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் – விரோதியான ராவணனை நிரஸித்து, அவனாலே நெருக்குண்ட ப்ராணிகளையெல்லாம் ரக்ஷிக்கையாலே, இந்த லோகத்துக்குத் தானே ரக்ஷகனென்னுமிடத்தை யறிவித்தவனென்கை.

குரவித்யாதி. குரவுகளானவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவையலர்ந்து செல்லவும், குயில்களானவை ஹர்ஷத்தாலேயிருந்து கூவும்படியான குளிர்ந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற வதுவே. இத்தால் – அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாகையாலும் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்கையாலு முண்டான ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. என்திருமால் சேர்விடமே. ராவணவதாநந்தரம் "திருமகளோடு இனிதமர்ந்த" என்கிறபடியே— பிராட்டியோடே கூடி ரஸோத்தரனாயிருந்த என்னுடைய ஸ்ரீய:பதியானவன் பரமபதாதிகளெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் விரும்பி, நீ விடாயர் மடுவிலே சேருமாபோலேசேருகிற ஸ்தலம்.

"இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானை என்திருமால் சேர்விடமான ஊர் திருவரங்கமென்பதுவே" என்று அர்வயம். ... ... ரு.

அ. ஆரும்பாட்டு. பாதாளவாஸிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திருவாழியை யேவி, கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கீழுலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே
ஆழிவிடுத்தவருடைய சருவழித்த வழிப்பனூர்
தாழைமடலூடுரிஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து
யாழினிசைவண்டினங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. சு.

பதவுரை.

நின்றுள்ள

அரங்கம்— அரங்கமா நகரானது—;
கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

அழித்த— அழித்துப்பொகட்ட
அழிப்பன்— சத்ருநிரஸநஸ்வபாவனான வன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழுலகிலசுரர்களை. பாதாளலோக வாஸிகளான அஸுரர்களை. பாம்புக்குப் புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமாயிறே பாதாளந்தானிருப்பது. இப்படியிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களோடே யுத்தம் செய்யாநிற்பர்களாய்த்து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்று அவர்களை அழியச்செய்யக் கடவனாயிறே ஸர்வேச்வரன்றானிருப்பது. இப்படி பலகாலும் வர, அழியவிடச்செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கெடாமல் கிளர்ந்து வரப்புக்கவாறே. கிழங்கிருந்து கிளராமே. அப்படி அடிக்கிடந்து கிளராதபடியாக. ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன். * கருதுமிடம் பொரும் திருவாழியாழ்வானை யேவிவிட்டு, அவர்களுடைய கருவளவாக அழித்துப் பொகட்ட ப்ரதிபக்ஷ நிரஸந ஸ்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்ஙனொத்த விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலூடுரிஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில் லோபத்தாலே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புகுந்து. தவளவண்ணப் பொடியணிந்து. அதினுள்ளிலுண்டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்துகொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, யாழோசைபோலே யிருக்கிற இனிய இசையை யுடைய வண்டினுடைய திரள்களானவை பாடுகைக்கு அடிக்கொண்டு "தென, தென" என்று ஆளத்தி வையாநிற்கு மரங்கமே. ... சு.

அ. வழிப்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸுரர்களை நசிப்பித்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறியப்
பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானூர்
தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு
தெழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ் சீரரங்கமே. எ.

பதவுரை.

கடு— பெரிய

வேணு' மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற த்வநியை யுடைய

காவிரி— காவேரியானது

வந்து— ஆரவாரித்து வந்து

அடி— திருவடிகளை

தொழும்— தொழாநிற்கிற

சீர்— சிறப்பையுடைத்தான

அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-

கொழுப்பு உடைய— கொழுப்பையுடைத்தாய்

... த்திலே இழிந்து

குமிழ்த்து— குமிழிகிளப்பி

எறிய— அலையெறியும்படியாக

பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருத்துகையாகிற பிழையையுடைய

அசுரர்களை— அஸுரர்களை

பிணம்படுத்த— நாசமாக்கிவிட்ட

பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்புடைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே நிணம் கொழுக்கும்படி போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரக்தமும் கொழுப்புடைத்தாய் அழகிதாயிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற "கொழுப்புடைய செழுங்குருதி" என்று அருளிச்செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறிய. இப்படி யிருந்துள்ள ரக்தமானது ஊற்று மாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிளம்பி அலையெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யடைய பீடித்துக்கொண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையரான அஸுரர்களை. இத்தால் அஸுர யோநியில் பிறந்தாரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அவர்கள் செய்த பிழைகளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. பிணம்படுத்த பெருமானூர். இப்படி யிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்யங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்றுயிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரந்வயவிநாசமாக்கிவிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமரங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இழுத்துக்கொண்டு. தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். "இத்தைக் கைக்கொண்டருளவேணும்" என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின த்வநியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைத் தொழாநிற்கும். சீரரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான அரங்கமே. ... ... எ

மல்லிகைவெண் சங்கூது மதிளரங்க மென்பதுவே. அ.

பதவுரை.

இரு— பெரிய
சிறை— சிறகையுடைய
வண்டு— வண்டானது
எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே
எம்— ஸர்வஸ்வாமியான
பெருமான்— பெரிய பெருமாளுடைய
குணம்— திவ்யகுணங்களை
பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு
மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற
வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை
ஊதும்— ஊதாநின்றுள்ளதாய்
மதிள்— மதிளையுடைத்தான
அரங்கம் என்பது—;

வல்— வலிதான
எயிறு— எயிற்றையுடைய
கேழலும் ஆய்— வராஹமுமாய்
வாள்— ஒளியையுடைய
எயிறு— பற்களையுடைய
சீயமும் ஆய்— (நர) ஸிம்ஹமுமாய்
எல்லை இல்லா— எல்லையில்லாத
தரணியையும்— பூமியையும்
அவுணனையும்— ஹிரண்யாஸுரனையும்
இடந்தான்— திரு எயிற்றாலும், திரு உகிராலும் இடர்த்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய். வலிதான எயிறுகளையுடைய வராஹமுமாய். * எயிற்றுக்கு வன்மையாவது - “ஊன்றியிடந்து எயிற்றில்கொண்ட” என்கிறபடியே அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவக்குத்தி யிடந்தெடுத்து, தன்பக்கலிலே தரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுக்கும்போது நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாதவடிவுகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே, நீரும் சேறும் காணப் பணைக்கும்படியிறே வராஹஜாதியிருப்பது. (க)“ ஆய் ” என்றது-அவ்வவதாரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாம்ருகத்தை நோக்குபார்த்து “ ராக்ஷஸகந்தமுண்டு ” என்று வெருவியோடிப் போயிற்றனவிறே மற்றுண்டான ம்ருகங்கள்; அப்படியன்றிக்கே, ஸஜாதீயங்கள் நோக்குபார்த்து “ தன்னினம் ” என்று விச்வஸிக்கும்படியிருக்கை. மநுஷ்யயோநியிலே அவதரித்தவிடத்தில் ஈச்வரத்வாபிமாந கந்தமற்று, (உ) “ ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ” என்றிருந்தாப் போலேயாய்த்து திர்யக்யோநியிலே அவதரித்தாலுமிருக்கும்படி. “ மானமிலாப்பன்றியாம் ” என்றாரிறே-இவர் திருமகளார். * மானமிலாமையாவது-ஈச்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாதபடியிருக்கை. “ வராஹகல்பம் வாஸியாநிற்கச்செய்தே, ‘ ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது ’ என்று கிடந்ததாய்,

னல்லேன் " என்று அவன் கொண்டவரத்துக்கு விரோதமற அழியச்செய்கைக்காகவிறே இவ்வவதாரமிங்கவேண்டிற்று. (க)" நாஸ்யாப்ருதக் ந்ருஸிம்ஹஸ்யாப்ருதக் நகம் " என்னும்படியிறே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் ஸிம்ஹமென்றாலும் நரஸிம்ஹமென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தமாய் வரும். " ஆய் " என்கிறது - இப்படி இரண்டுவடிவையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தவிடத்தில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கையன்றிக்கே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும் சேர்த்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று ரஸாவஹமாய்ச் சேர்ந்து, அநுபவிப்பார்க்கு அத்யந்தபோக்ய மாயிருக்கையாலே. " அழகியான் தானேயரியுருவன்றானே " என்றிறே திருமழிசையாழ்வார். அங்காந்தவாயும் மொறாந்த முகமும் நா மடிக்கொண்டவுதடும் குத்தமுறக்கினவையும் அதிர்ந்த அட்ட ஹாஸமுமாயிருக்கிற இருப்பிறே இவர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாகக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாரங்களுமெல்லாம், பகவத் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுமிறே. எல்லையில்லாத் தரணியையுமவுணனையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமியையும், எல்லையில்லாத பெருந்தவத்தை யுடையனான ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமையாவது - த்வீபங்களும் ஸமுத்ரங்களும் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளேயாம்படி பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணையாயிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது - இவன்கொண்டவரம் ஒன்றோ அவதி காணவொண்ணாதபடியிருக்கை. இடந்தான். திருவெயிற்றாலும் திருவுகிராலும் இடந்தவன். திருவெயிற்றாலே பூமியை யிடக்கையாவது - அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடுக்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யனையிடக்கையாவது - " பொன்னன் பைம்பூண்நெஞ்சிடந்து " என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை, அகவாயில் ரக்தம் குதிகொண்டு " இவ்வையமூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிது " என்கிறபடியே எங்கும் பெருகும்படியாக " பிளவெழவிட்ட குட்டம் " என்னும்படி இருபிளவாக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாக்ஷனாலும் ஹிரண்யனாலும் ப்ரணயிநியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பக்தனான ப்ரஹ்லாதனுக்கும் வந்த ஆபத்துக்களை, இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கினபடி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவராஹமாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்குப் பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முக்யமான ரக்ஷணமிறே எல்லார்க்குமேலே. ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் ப்ரஹ்லாதனுக்குப் பண்ணின ரக்ஷணமும், எல்லார்க்கும் கண்டு தெளியலாம்படி யிருக்குமிறே. ஊர். இப்படி நித்யாச்ரிதையான பிராட்டியோடு இன்று ஆச்ரயித்த ப்ரஹ்லாதனோடு வாசியற தன்னை அழியமாறிவந்து ரக்ஷித்தவன், பின்புள்ளாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவந்து வாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

எல்லியம்போதிருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி. " அறுகால்வரிவண்டுக

கூடும். மல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்பமான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலருவதற்கு முன்பு தலைகுவிந்து பேல்பருத்து காம்படிசேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய் சங்குபோலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்குமாய்த்து. அத்தைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மென்பதுவே. இப்படி யிருந்துள்ள சோலைச் சிறப்பை யுடைத்தாய் அரணுக்குப்போரும்படியான திருமதிளையுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. ... ... ௮.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அநேக த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாய் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனானவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குன்றாடு கொழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றாடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலூர்
குன்றாடு பொழில்நுழைந்து கொடியிடையார் முலையணவி
மன்றாடு தென்றலுலா மதிளரங்க மென்பதுவே ௯.

பதவுரை.

தென்றல்— தென்றல் காற்றானது
குன்று— மலைபர்வதத்திலுள்ள
பொழிலூடு— பொழில்களினிடையிலே
நுழைந்து— நுழைந்து
கொடி— வஞ்சிக்கொடிபோன்ற
இடையார்— இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய
முலை— கலவைச்சாந்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்து
மன்றாடு— நாற்சந்திகளிலாடி
உலா— உலாவா நின்றுள்ளதாய்
மதிள்— மதிள்களையுடையதுமான
அரங்கம் என்பது—;

முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர்த்தியை யுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா நின்றுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பீர்யத்தை யுடையனாய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலே நின்று ஆடா நின்றுள்ள
கணம் மயில் போல்— மயில்திரள்போன்ற புகரையுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையனுமான
நெடுமால்— ஆச்ரிதவ்யாமுக்தனான எம்

ண்ணுமைக்கு ஹர்ஷத்தா... திருமேனி நிறந்தன்னை ...
வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனி நிறந்தன்னை ...
போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்செறிவிடும்படியான குளிர்த்திக்கு-நீர்கொண்டெழுந்த காளமேக
த்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்
தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் த்ர்ஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிற
தென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் போருவதல்லாமையாலே
அங்கும்இங்கும் கதிர்ஸ்ரீபெறுக்கிச் சொல்லுகிறார். நெடுமாலூர். (க) " ஸகர் நா ஞ " என்கிற
படியே-இவ்வடிவழகை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தை
யுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றித்யாதி. " தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்தாதளைந்து " என்கிறப
'டியே மலயபர்வதத்தில் சந்தந வ்ர்க்ஷங்களையுடைய பொழில்களூடே நுழைந்து அங்குண்
டான பூக்களின் தாதுகளை அளைந்து அரிமிதியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு போ
ந்து. கோடியிடையார் முலையணவி. நேர்மைக்கும் நுடங்குதலுக்கும் கொடிபோலேயிருக்
கும் இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய சந்தந குங்குமாத்யலங்கார யுக்தமான முலைகளை
ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அளைந்துகொண்டுபோந்து. மன்றூடுதென்றலுலா.
அது கைபுகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு மன்றுகளினூடே தென்றலா
னது உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவுவதுமாய் அரணு
கப் போரும் மதிளையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே. ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமாளை யேத்துமவர்கள்
விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருவரங்க ளவைபற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டு
இருவரங்க மெரித்தானை யேத்தவல்லா ரடியோமே. ய.

பதவுரை.

பரு— பெரிய	பொருது— போர்செய்து
வரங்கள் அவை பற்றி-ப்ரஹ்மாதிகள் கொடு	அழித்த - அழித்துப்போகட்ட.
த்த வரங்களை பலமாகக்கொண்டு	திரு ஆளன்—வீரஸ்ரீயையுடையவனுடைய
	திரு பதி மேல்—திருப்பதிவிஷயமாக
	... பெரியாழ்வார் [யாய்

அங்கம்— சரித்ரத்தை | அடியோம்— நாங்கள் சேஷபூதர்.

வ்யா. பருவரங்களவைபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவரங்களான வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானை. "தானேபோதுமென்றெழுந்தான்" இத்யாதிப்படியே தன்னைப்போரப்பொலிய நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை. செருவரங்கப் பொருதழித்த. யுத்தத்திலே அவனுடைய அபிமானமெல்லாமழியும்படி பொருது முடித்துப் போகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். ஸ்ரீ ஸ்ரீயையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமாளைச் சொன்னதெல்லாம் உபலக்ஷணமாயிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவரங்கத்தமிழ் மாலையித்யாதி. பாட்டுத்தோறும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்த் தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண வருளிச்செய்த இப்பத்தையுங்கொண்டு. இருவரங்க மெரித்தானை. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய ச்வாஸாக்னியாலே தக்தமாக்கிப் போகட்டவனை. "காய்ந்திருவோரற்றிக் கதிரிலகுமாமணிகள், ஏய்ந்தபணைக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப, வாய்ந்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்" என்கைக்கடவதிறே. ஏத்தவல்லாரடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி விரோதிநிரஸநசீலரான பெரியபெருமாளை, வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி. ஏத்தவல்லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்களென்று தம்முடைய ஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமாளை யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... ௭.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பேருங் கீழ் கோழு வல்லெயிற்று குன்று பரு மரவடி.

———(o)———

ஆக திருமொழி-௩௭-க்கு, பாட்டு-௪௦௬.

ப்ருதி விறலமைய நீல மலரும் தமுபவிஷயமானதைக்காட்டி, முன்பு அநுபவித்தவகார மன்றியே முதலிலே பெரிய பெருமாளுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அநுபவ ரேண அநுபவித்து விடுதலாக நின்றுகொண்டு தக்ஷிணத்விஜய மாயமான திருவர ங்கத் திருப்பதியிலுடைய வைபவ விசேஷங்களையும், முன்பு உக்தமான ப்ரகாரங்களிலே ப்ரகாராந்தரேண பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிறார் இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. பின்பு எழுந்தருளுமதுக்கு விச்வாஸமாக ஸ்ரீபரதாழ்வானுக் குத் திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்துப்போய், தேவர்களுக்கு விரோதியான ராவணாதிகளை நிரஸித்து மீண்டுவந்து லோகத்தையாண்டருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

ரு.—மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழச்
செருவுடைய திசைக்கருமந் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்
திருவடிதன்திருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டிநின்று
உருவுடையமலர்நீலங் காற்றாட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
நீலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது
திரு அடி தன்— பெரிய பெருமாளுடைய
திரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகஸிதமான
கண்ணும்— திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று—ப்ரகாசிப்பித்து நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
ஓசலிக்கும்— அசையா நின்றுள்ள
ஒளி— ஒளியையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-
தம்பிக்கு — (சித்ரகூடத்தில் ப்ரபத்தி

வானோர்— ராக்ஷஸரால் நலிவுபட்ட தேவர்கள்
வாழ— அல்லல்தீர்ந்து வாழும்படியாக
போய்— சித்ரகூடத்தினின்றும் அப்பால் போய்
செரு உடைய—யுத்தம்செய்கைக்கு இடமாயிருந்த
திசை— தக்ஷிணதிக்கிலே செய்ய
கருமம் திருத்தி— ராவணாதிகளை நிரஸித்து விபீஷணாழ்வானை ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணிவைத்து
வந்து— பிராட்டியோடே கூட திருவயோத்யைக்கு எழுந்தருளி

...தநத்தீர்த்தக்கொண்டு ... ராஜ்ஜியத்தை ... பொன்னுடைய ...
... இலங்கைக்கு ... அருளிச்செய்து ...
தருள ஸ்ரீவிபீஷணனும் ... "பெருமாளுக்கு ... பெருமாளும்
ஆகா ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு அழைத்தான்" என்று அருளிச்செய்து, பின்பு எல்
லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திருச்சித்ர கூடத்திலேயே தன்னுடைய ஆச்ரமத்திற்கு
திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுந்து, தான் விண்ணப்பம்செய்த படியால் செய்கைக்
கிடான ப்ராப்திகளெல்லாம் பரக்கவிருந்து, "தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷே
கம் பண்ணியருளவேணும்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்க்கொண்டு ப்ரார்த்தித்த தம்பி
யான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு; "பிள்ளாய்! நீ பண்ண ப்ரார்த்திக்கக் கடவையல்லை, உன்னை
... ராஜ்யத்தை ... பரதன் ... நாம் பதினாலாண்டும் கழிந்தால் மீண்டு வருகிறோம்" என்று
... அருளிச்செய்கையாலே; "திருவடிகளைத் தந்தருள, ஆகில் நான் இனி
... அல்லேன்" என்று மறுத்து நிற்க, "அப்படியுடைய ...
... நிவர்த்திக்கும், தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளுமளவும் விச்வாஸத்துக்கும் ஹேது
ஆவனாது தாமோது" என்ன; "இரண்டுக்குமாக இத்தைக்கொண்டுபோ" என்று திரு
வடிநிலைகளைக் கொடுத்து. (க) "... ...
... " என்கிறபடியே இத்தைப் பலகாலும்
பிரதக்ஷிணம்செய்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை உகப்பித்து மீளவிட்டு எழுந்தருளுகையாலே "மன்னுடை
யைத் தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப்போய்" என்கிறார். பணையமாவது - விச்வாஸ
ஹேதுவாயுள்ளது. "வான்பணையம்" என்கையாலே - மஹா விச்வாஸ ஹேதுவாயுள்ள
தென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "வான்" என்று - மஹிமைகல்; பெருமையாதல். போய்
அவனை மீளவிட்டபின்பு திருச்சித்ரகூடத்தினின்றும் அவ்வருகே எழுந்தருளினபடி
யைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளினது முதலாக
லங்காபர்யந்தமாக எழுந்தருளின தூரமெல்லாம் சொல்லுகிறது.

வானோர்வாழ. (க) "... ... ..."
என்கிறபடியே - ராவணனாலே பீடி
தராய் ததிஷையார்ந்திகளைச் சரணம்புகுந்து அவர்களைப் பித்த தேவர்களானவர்கள் தங்கள்
பதங்களிலே அச்சமற்றிருந்து வாழும்படியாக. செருவுடைய திசைக்கருமம் திருத்தி.
"செரு" என்று - யுத்தம். "செருவுடைய திசை" என்று - தக்ஷிணதிக்காகச் சொல்
லுகிறது. இந்நிக்கிலேயிறே - ராவணாதி ராக்ஷஸரெல்லாரும் கூடிக்கொண்டிருந்தது. இங்

[illegible]
ராக்ஷஸனை முடித்த விசேஷத்தைக் கேட்டு, ராவணன் வந்து, தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அது நிமித்தமாக, (க) "[illegible]" என்று ஸங்கல்பித்து அவர்களைத் தேடித் திரியச்செய்தே, ராஜ்யதாரங்களை இழந்து காட்டிலே கிடந்த மஹாராஜரைக் கண்டு அவரோடே உறவுகொண்டு அவருக்கு சத்ருவான வாலியை நிரஸித்து அவரை ராஜ்யதாரங்களோடே கூட்டி, பின்பு அவரையும் அவருடைய பரிகரத்தையும் துணையாகக் கொண்டு கடலை பந்தஞ்செய்து, "மறுகரை யதனிலேறி" என்கிறபடியே - அவ்வழியாலே லங்கையிலே போய்ப்புக்கு, "எரிகொலே லங்கையொடு இலங்கைவேந்தன் இன்னுயிர்கொண்டு" என்கிறபடியே - * இலங்கை பாழாளாய்ப்படி, ராவணனுடைய பரிகரமான ராக்ஷஸரையடையக் கொன்று, பின்பு ராவணன் தன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு ராஜாவாக விபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கை.

வந்து. ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டியோடே கூடவருளி, (உ) "[illegible]" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வானை அழியக் கொடுக்கவொண்ணாது என்று புஷ்பகவிமானத்திலேயேறி பெரிய த்வரையோடேமீண்டு திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளி. உலகாண்ட. எழுந்தருளினபோதே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி பதினாலாண்டு பிரிந்து உருவிக்கிடந்த திருவயோத்யையிலும் கோஸல ஜனபதத்திலுமுள்ள ப்ராணிகளானவை வாழும்படியாகவும், (ங) "[illegible]" என்கிறபடியே - சிறியதைப்பெரியது நலியாதபடியாகவும், (ச) "[illegible]" என்கிறபடியே - நாடடங்கத் தன்னுடைய குணஜிதராய்த் திருநாமமே சொல்லி வாழும்படியாகவும், (ரு) "[illegible]" என்கிறபடியே - பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரமிருந்து லோகத்தை ஸுகியாக ஆண்டருளின. திருமால்கோயில். இப்படி ராஜ்யத்தை நிர்வஹிக்கிறவளவில், பிராட்டியைப்பிரிந்து நெடுங்காலமிருந்த இழவுதீர "திருமால்" என்னும்படி பின்பு அவளோடே கூடினவன், ஆச்ரித ஜனங்களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறகோயில்.

திருவடிவிக்காதி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளுடைய அழகிய திருமேனி நிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விகஸிதமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து நின்று, அழகையுடைத்தான நீலமலரானது, காற்று அசைக்க அசையாநிற்கும்
[illegible]

[illegible]
அவளோடே மறுதலைத்து நின்று ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தருளும் பெரியபெருமாள் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற இவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோ வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
மன்னுடையவிபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றியு மற்றொருவர்க்காளாவரே. உ.

பதவுரை.

தாமரையாள் ஆகிலும் — புருஷகாரபூதையான பிராட்டியேயாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து — தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் விஷயத்திலே
[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]
சிதகு — அவர்கள் குற்றங்களை
உரைக்கும் ஏல் — எடுத்துச் சொல்லத் தொடங்கினாளேயாகில்
என் அடியார் — 'எனக்கு சேஷபூதரானவர்கள்
அது — பேர்சொல்லவுங் கூடக் கூசவேண்டும்படியான அக்குற்றங்களை
செய்யார் — செய்யமாட்டார்கள்'
செய்தார் ஏல் — (பொறுக்கைக்கு எம்பெருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே, ப்ராமாதிகமாகச்) செய்தார்களேயாகிலும்
நன்று செய்தார் — அவை நற்றங்களே;
[அவை எனக்கு போக்யங்களே என்றபடி.]
என்பர் போலும் — என்றாற்போலே சில உக்திகளை அவளோடே மறுதலித்து வாய்திறந்து சொல்லுமவராய்
மன் உடைய — செல்வமுள்ள
விபீடணற்காய் — ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்காக
மதிள் — மதிளையுடைத்தான
இலங்கை திசை நோக்கி — இலங்கை முகமாக
மலர் கண் வைத்த — குளிர்ந்த கண்களை தானுமாய்ப் பள்ளிக்கொண்டருளுமவனாய்
என்னுடைய — எனக்கு ஸ்வாமியான
திரு அரங்கர்க்கு அன்றியும் — பெரியபெருமாளையொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு — வேறொருவருக்கு
ஆள் ஆவரே — அடிமை செய்வரோ?.

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. †பிராட்டி சிதகுரைத்தாலும் "குணத்தை தோஷமாக ப்ரமித்தாயோ" என்கிற அவன் பாசுரம். பெரியபெருமாளுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதாதிசயந் சொல்லுகிறது. இருவரும் ‡ இசலி ஆச்ரிதரை போக்கும்படி சொல்லுகிறது. "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்பதிலும், "சிதகுரைக்கும்" என்கிறதிலே உத்தேச்யம்;— கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமைக்குச் சொல்லும்

... ஆனதுக்கு,
“திருமாலை கொண்டர்” என்கிற இவர்களுக்கு நிருபகம். ஒரு விஷயம் சொல்லியா ஞல் “நம்மையார்” என்னவேண்டாவோ வென்னில்; “தன்” என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தப்பூதைபோலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி விசேஷங்களையும் இவர் சொல்ல வாசிப்பிக்கிற பென்னுதல்; “அடியார்” என்பதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தப்பாவம் தனக்கு முண்டானபடியாலே பென்னுதல்; இத்தால் - நாச்சியார் படியைச்சொன்னது. (க) “திருவாமொழி” என்றும் “உரைத்தோமு” என்றும் அவன் விஷயமானபடியாலே அவன்முன்னே “நம்மையார்” என்னமாட்டாளே, தானும் (உ) “திருவெம்பாவை” என்றவளே, அவ்தாலேபென்னுதல். “அடியார” என்கிற பதத்தாலே அவர் இரண்டுபட்டதாலே அடியாருமிரண்டுபட்டதே. “பெரியத்தவர்களும் பிறந்தவளும்” என்று - இந்நிலத்தில் விஷயமாகவிறே அருளிச்செய்தது. அருளிச்செயல் அடியார் மெய்ப்பொருள் பொருளறிந்து கான்குலவர்போது இதன் தெரிந்தோமென்ன அடியார்விஷயமிதே இது. பிறந்தகத்து - அவர்விஷயமாக தமரையாகக்கொண் பெரிய பிராட்டியாரேயாகிலும். அகிலத்தும் - ஆத்தியின் வைத்து பொருக்கொட்டாக பார்த்தவர்; “நம்மையார்” என்னும்படி காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெண்ணைக் குளிர்ந்து கோத்தைக்கையனைநு தான் கடக்கடாதிறே; அப்படியே இவர் திருவாக்கடியிலே. “தன்னுடைய திருமங்கை நம் பெரியாரவன்” என்று - தாய் வைத்தவெடுக்கிற அவனத்தையப்பது; இப்படி வைத்துவிட ஆயப்படியான போகத்திலே புருஷகாரம்போலே திருவருண்டாகவேணும்; அதுபோலே மைத்துக்கு காலங்காணகிற. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேருமபடி யென்னென்னில்; இவர்போலே அவன் தானும் “சிந்தை யாவிலே மேற் பாவைக்கு” என்று - இவள் விஷயத்தில் பரிமாறுகிறதுக்கும். இதுவுக்குமுண்டான பிரேமம் இவர் ஸ்வபாவத்திலே தெரியுமிறே. (ஈ) “பங்கயம் சுணைகேட்ப” என்னும் நிருதலே; “இறையும் அகலகில்லேன்” என்னும் நிருதலே. அவன் வைவருமபெயர்க்கொண்டு இவளோடு சேர்க்க விழுந்தானம், தன் குணைக பிரிதிருதளாலே குறிப்பிருந்தவளானும்; இவ்வாறுமை ஒன்றியிருக்கப் போக்குமிடத “மனத்துக்கினியானே” என்று ஒன்று கொடுத்தவனு தங்கப்பட்டதவளிலே, “ நாம் இவைப்பக்கமிலே நின்று கொள்ளவேணுமோ இவள் பறைபும்” என்று பார்த்து, அவன் “உனக்கு வேண்டியதென்?” என்றளவிலே, “சோதந ஸ்வாதந்த்ரத்தை பொறுக்கவேணும்” என்ன; தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் என்கிற பொறுமையைப் புதைத்து “பொறுத்தேன்” என்ன; “இவர் பொருந்த சுகமாககவே, இவர்களுக்காகவே, தன் போகத்துக்காகவே” என்று ஆராய்மைக்காகத் திருவாக்குத் தொடங்கிறதாகில்; “அன்னைப்பாரதிபார்” என்னும் அவன்; திருவாக்குக் குட்டிக்...

"பொறுப்போம்" என்றும் நினைந்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச்செய்தார்கள். ஒருதர் மோதர்மமும் பரலோகமுமில்லை" என்றுசெய்தார்களன்றே. "ப்ராமாணிகத்துக்கு நாமுளோம்" என்றன்றோ செய்தது. அதாவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழுகையும். ["செய்யுங்கிரிசைகள்" இத்யாதி.] என்பர். "நாம்நெஞ்சாலே பொறுத்து இவருக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும்" என்று, வாய்திறந்தருளிச் செய்வர். போலும். "ஓங்காரம், பொ" என்றாற்போலே உதாஸிநோக்கு.

மன்னுடைய விபீடணற்காய். கீழ் அநுஸந்தித்த அர்த்தத்தை முதலிக்கிறார். ஐச்வர்யமாக விபீஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜரையும் விட்டு, "விபீடணற்கு வேறாக நல்லானை" என்னும்படியிறே விபீஷணபக்ஷபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கீடான பாசுரங்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பார்பாசுரங் கேளானென்கிறது. "குற்றமுண்டு" என்ற மஹாராஜரையும், "குற்றமில்லை" என்ற திருவடி இளையபெருமாளையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி, "குற்றமுண்டு, நான் அவனைக்கொள்ளக்கடவேன்" என்றாரிறே பெருமாள். "சிதகுரைக்குமே" என்றது மஹாராஜர் கோடி; "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்றது திருவடி இளையபெருமாள்கோடி.. சிதகுரைக்கை புருஷகாரக்ருத்யம்; "அடியார் அதுசெய்யார்" என்றது சரணாகத க்ருத்யம்; "நன்றுசெய்தார்" என்றது சாம்ய க்ருத்யம். மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி. விபீஷணனையும் லங்கையையும் மதிளையும் அழிக்கையும் நோக்கியிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கண். பெரியபெருமாள் திருக்கண்கள் ஆச்ரிதரைக்கண்டவாறே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கண். *கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி. நீண்டவிறே திருப்பாணாழ்வாரைக் கண்டவாறே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்காளாவரே. "மற்றொன்றினைக்காணா" என்கிறபடியே பெரியபெருமாளையொழிய வேறொருத்தர்க்கு ஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் "நன்று செய்தார்" என்று மன்றாடினார் பெரியபெருமாளாயுமிருந்ததிறே. *அன்றேதன்னையும் தாயுமானார்-திருவரங்கத்துள் ளோங்கு மொளியுளார்தாமேயிறே. ஆளாவரே. "ஆட்கொள்வானம ருபூரணிபாங்கும்" என்று ஆட்கொள்வார் பெரியபெருமாளிறே. "அணியார்பொழில் சூழ் அரங்கநகரப்பா." ... ... ௨.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. விரோதிநிரஸநசீலனாய், அடியாரானவர்களை புநராவ்ருத்தியில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்கிறார்.

புடைத்தாய்
பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதிமயங்கும்படி) புறம்பில் சோலைசெய்து நிற்கிற
மருதும்— இரட்டை மருதமரங்களையும்
கதம்— மிக்க கோபத்தாலே எதிர்ந்துவந்த
களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— ப்ரலம்பாஸுரனையும்
கடிய— மஹாக்ரூரமான
மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்
உருள் உடைய— உருண்டு வந்த
சகடரையும்— சகடாஸுரனையும்
மல்லரையும்— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்நபிந்நமாக்கி
ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்

அகற்றும்— நீக்காநின்றுள்ளவரும்
எறி— வீசுகின்ற [த்பனுடைய
நேமியான்— திரணங்களையுடையவனான ஆதி
மண்டலத்தூடு— மண்டலத்தூடே கொண்டுபோய்
ஏற்றி வைத்து— பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளோடே கூட வைத்து
வழி வாங்கி— தன்னுடைய ஸம்ஸாரபாவத்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளாமைக்கும் கைங்கர்யத்துக்கு முறுப்பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்து
ஆட்கொள்வான்— அடிமைகொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்ந்துவர்த்திக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதும். "கருள்" என்று கறுப்பாய், அத்தாலே சீற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்" என்னக் கடவதிறே. அசுவாயில் "இவனை நலிபவேணும்" என்னும் சீற்றத்தையுடைத்தாய், புறப்பு ஆகர்ஷகமாம்படி சோலைசெய்து நின்ற யமளார்ஜுநங்களையும். கதக்களிறும். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அதிகுபிதமாய்வந்த குவலயாபீடத்தையும். பிலம்பனையும். நம்பிமூத்தபிரானும்தானும் இடைப்பிள்ளைகளோடேகூடி விளையாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனாய்க் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளையாடி நலியநினைத்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமாவும். (க)"யுயுதி தா வெ)ஃஹோ ரள ஓ)ஃ" என்கிறபடியே ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அதிக்ரூரமாய் வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருளுடைய சகடரையும். கண்வளரா நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும். குவலயாபீடத்தினுடைய ச்ருங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்யத்திலே வந்துபுகுந்த செருக்குக்கண்டு பொறுக்காமாட்டாமல் மேலிட்டுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டு. சிதிலமாக்கி.

விரோதிகள்தான் அநேகமிறே. (க) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று அவற்றையெல்லாம் ஏகோத்யோகே நிரஸித்துப் போகட்டிறே கொடுபோவது. ஆகையால் இப்படிச்சொன்ன விரோதிநிரஸநமதுக்கு ஸூசகம். இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி. திமிரஹரமாய்க்கொண்டு வீசுகிற கிரணங்களையுடையனான ஆதித்யனுடைய மண்டலத்தூடே கொடுபோய்ப் பரமபதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்தூடே: கொடுபோய் என்கிற - "அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம்" என்னுமதுக்கு உபலக்ஷணம். "போம்வழியைத்தரும்" என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அநுபவிக்கு மநுபவம் பரிச்சிந்நமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அநுபவஸூசகம். ஆகையாலே முந்துற இந்த ரஸத்தை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த்து ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தில் வைப்பது. வைத்து. "மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடியே ஆநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிசய ஆநந்தயுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கும்படி வைத்து. ஏணிவாங்கி. ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதநமாயுள்ளதிறே; அத்தை வாங்குகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன்னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிறே உபாயமாகவேண்டுவது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அநுபவிப்பிக்குமித்தனையிறே. அருள்கொடுத்திட்டு. புநராவ்ருத்த்யபாவத்துக்கும், நித்யகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஔபாதிகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸார தசையில்வந்து கழிந்துபோமவையிறே. ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபரானால் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிறே யிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். "அடியவரை யாட்கொள்வான்" என்கையாலே - ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியை வைக்குமாபோலே, சேஷபூதரான இவர்களுக்கு கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஸித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிறே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்காரத்தாலேயானாற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தியாலேயிறே. அமருமூர். அப்படிசெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி. நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூர். அணியரங்கமே. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, "அணி" என்று - அழகாய், மாடங்களும் மாளிகைகளும் திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முதலானவற்றோடேகூடி தர்சநீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

அ. நான்காம்பாட்டு. ஸ்ரீத்வாரகாபுரியிலே பதினாறாயிரவர் தேவிமார் பணி செய்யவிருந்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு
மதிலநாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்
புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான்
பொதுநாயகம்பாவித் திறுமாந்து பொற்சாய்க்கும் புனலரங்கமே. ரு.

பதவுரை.

துவரை என்னும் அதில்— ஸ்ரீத்வாரகை யென்கிற திருப்படை வீட்டிலே
பதினாறு ஆம் ஆயிரவர் தேவிமார் — கோபகந்நிகைகளான பதினாறாயிரம் தேவிமாரானவர்கள்
பணி செய்ய— நித்யகைங்கர்யம் பண்ண
நாயகர் ஆகி— அவர்களுக்கு நாயகராய்க் கொண்டு
வீறு— தன்பெருமை தோற்ற
இருந்த— எழுந்தருளியிருந்த
மணவாளர்— மணவாளரானவர்
(அழகியமணவாளப் பெருமாளாய்க் கொண்டு)
மன்னு— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோ இல்— கோயிலாவது;
நாள்— அப்பொழுதலர்ந்த
புது— செவ்வி குன்றாத
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
எம்பெருமான்— எம்பெருமானுடைய
பொன்— ஸ்ப்ருஹணீயமான
வயிற்றில்— திருநாபியிலுள்ள
பூவே— பூவையே
போல்வான்— போன்றிருக்கைக்காக
பொது நாயகம் பாவித்து — ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தை உடைத்தானதாக நினைத்து
இறுமாந்து— (அதனாலே) கர்வித்து
பொன்— மற்றுண்டான தாமரைகளின் அழகை
சாய்க்கும்— தள்ளிவிடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கமே— திருவரங்கமேயாம்.

வ்யா. பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார் பணிசெய்ய. நரகாஸுரன் சிறைப்படுத்தின ராஜகந்நிகைகளாய், அவனை நிரஸித்தவனந்தரம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந்தருளின பதினாறாயிரந் தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாநுகுணமாகவும் ப்ராப்யாநுகுணமாகவும் நித்யபரிசர்யை பண்ண. துவரையென்னுமதில். ஸ்ரீமதுராபுரியிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம்

ப்பொழிந்த திருப்பாணன் பண்ணுறு கோயில்.

புதுநாண்மலர்க்கமலம். அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைப்பூவானது. எம்பெருமான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோல்வான். ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வ ஐச்வர்யமான திருவயிற்றில் பூவைப்போன்றதாய். பூவையே போல்வதாய் என்றபடி. பொதுநாயகம்பாவித்து. ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை பாவித்து. அதாவது ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நிற்பனுக் கூறுமுடையதாக பாவித்துக்கொண்டு செருக்கி இறுமாந்து. இதழ்களை விரித்து. போன்சாய்த்தும். மற்றுமுண்டான தாமரைகளையுடைய அழகைத்தன்கீழ்ப் படுத்தும். புனலரங்கமே. இப்படி விருத்தியை ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தாயிருக்கும் திருவரங்கமே. ... ... ச

அ. இப்பாட்டில். ஸர்வ ஜகத்தாகவுமிருக்கும் தன்மையைவிளக்கின ப்ரகாசிப்பித்தவர் பெரியவன். அவன் பக்கலிலே ஸ்ரீநாரதர் பண்ணின வணக்க, கைங்கர்ய வைபவத்தை சொல்லுகிறார்.

மு.—ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலா யவனியா யருவரைகளாய்
நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்
சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்
பூமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்குழறும் புனலரங்கமே. ரு.

பதவுரை.

புள் இனங்கள் — அன்னங்கள் முதலிய பக்ஷி ஸமூஹங்களானவை
பூ — நீர்ப்பூமுதலிய பூக்களில்
மருவி — பொருந்தி நின்று
புள் அரையன் — தங்கள் ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரிய திருவடியினுடைய
புகழ் — கீர்த்தியை [ள்ள
குழறும் — அவ்யக்தமாகப் பேசாநின்று
புனல் — நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம் — திருவரங்கமானது;

ஆமை — ஆதிகூர்மமாயிருக்குமவன்
கடல் ஆய் — (கங்கைமுதலிய நதிகளுக்குப் புகலிடமான) ஸமுத்ரமாயும்
அவனி ஆய் — பூமியாயும்
அரு வரைகள் ஆய் — பெரியமலைகளாயும்
நான்முகன் ஆய் — சதுர்முகப்ரஹ்மாவாயும்
நால் மறை ஆய் — நான்கு வேதங்களாயும்
வேள்வி ஆய் — யாகங்களாயும்
தக்கணை ஆய் — (அந்தயாகங்களுக்கு வீர்யத்தைக் கொடுக்கும்) தக்ஷிணையாயும்

வ்யா. துர்யோதநாதிகளுடைய யாகத்தில்வந்த ராஜாக்களெல்லாரும், ஸ்ரீபத்தரா ஜைகபாகிய திருப்பாடு விட்டுக்கொண்டான ஆறும் அதிலுண்டான வார்த்தையும் அங்கு க்ருஷ்ணனெழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்புமெல்லாம் துர்யோதநாதிகள் சொல்லக்கேட்டு, "க்ருஷ்ணனோடே நாம் உறவுசெய்துகொண்டு இருக்கவேணும்" என்றுமதத்தைப்பற்ற, துர்யோதநாதிகளும் பாண்டவர்களும் தாங்களுமெல்லாரும் தந்தாமுடைய பரிவாரங்களோடே கூட வந்து "ரைவதகம்" என்கிறபர்வதத்தைச் சூழவிட்டிருந்து, தாங்கள் ஸேவார்த்தமாக வந்த செய்தியை க்ருஷ்ணனுக்குவிண்ணப்பஞ்செய்து போகவிட; க்ருஷ்ணனும், "இவர்கள் ஸபரிகராய்த்திரளவருகைக்கு ஹேதுவென்" என்று சிந்தித்து, நம்பிமூத்தபிரான், ஸாத்விகியாழ்வான், இவர்கள் முன்னாக, ஸபரிகராய் ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர்களிருக்கிற விடத்திலே எழுந்தருளி எல்லாரையும் குசலப்ரச்நம்பண்ணி, அவர்களுடைய வ்யவஸாயங்களுக்கும் பலங்களுக்கும் மதிப்புக்களுக்குமநுகுணமாக அவரவர் வேண்டுவார்க்கெல்லாம் மாலையிடுவித்து, தாமும் தமக்கநுகுணமானதொரு திவ்யவிஹாரஸ்தலத்திலே எழுந்தருளியிராநிற்கச்செய்கே, ஸ்ரீநாரதபகவான் வந்துஸேவித்து, (க) "ஆஶ்சர்யோ(அ)ஸி தந்யோ(அ)ஸி ஸ்தோத்ரம் ... ..." என்று விண்ணப்பம் செய்ய, (உ) "... ... ..." என்று இப்படி மஹர்ஷிசொன்னதைக் கேட்டு ஸ்மிதம்பண்ணி, மஹர்ஷியைப்பார்த்து "தக்ஷிணைகளோடேகூட, நான் அச்சர்யனுகவும் தந்யனுகவும் சொல்லப்பட்டவன்" என்று அருளிச்செய்ய; இத்தைக்கேட்டு ஸந்தோஷித்து, (ங) "... ... ..." என்று "இருக்கிற ராஜாக்களுடைய மத்யத்திலே தேவரீரருளிச்செய்தவாக்யத்தினாலே நான்பர்யாப்தனாகின்றேன், இனிவந்தவழியே போகிறேன்" என்று விண்ணப்பம் செய்து போகப்புக; இப்படி போகத்தேடுகிற நாரதபகவானைக்கண்டு, அவராலே சொல்லப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்தைத் தாங்களறியாமையாலே, க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து, "'ஆச்சர்யராகாநின்றீர் தந்யராகாநின்றீர்' என்று மஹர்ஷி சொன்னவளவிலே 'தக்ஷிணைகளோடேகூட, இப்படியே' என்று தேவரீரருளிச்செய்த இந்த மஹாரஹஸ்ய மெங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லை, இத்தை யருளிச்செய்யவேணும்" என்ன; 'மஹர்ஷிதன்னைக் கேளுங்கோள், அவர் உங்களுக்குச் சொல்லக்கடவர்' என்று அருளிச்செய்ய, அவரையும் 'நீர் இவர்களுக்குச் சொல்லும்' என்ன; அவரும் இவர்களைப்பார்த்து, "ஆனால் கேட்கலாகாதோ" என்று சொல்லி

[illegible]

தைக்கண்டு (உ) "[illegible]

[illegible]" என்று - அந்தக் கூர்மத்தைப்பார்த்து, "யாதொரு இப்படி காலத்வய மானர்களைக் கொண்டு இந்தஜலத்துக்குள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் நிச்சங்கனுக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றாய்; இப்படியிருக்கிற நீ ஆச்சர்யமான சரித்ரத்தையுடையனாகின்றாய், தந்யனாகநின்றாய் என்று எனக்கு மதம்" என்று நான்சொல்ல; அந்தக்கூர்மந்தான், என்னைப்பார்த்து, ஒருமநுஷ்யன் சொல்லுமாபோலே, "வாராய் மஹர்ஷியே! என்பக்கல் ஆச்சர்யமேது? நான் எங்ஙனே தந்யனாகநின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப்போலே பதினாயிரம் ஸத்வங்களெல்லாம் ஸஞ்சரியாநின்றன, அப்படியிருக்கிற கங்கையாகிற நதியன்றோ ஆச்சர்யையும் தந்யையும்" என்றுசொல்ல; அந்த கங்கையைக்குறித்து, நான் "ஆச்சர்யையாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்" என்று சொல்ல; அந்தகங்கையானது ஒரு வடிவுகொண்டுநின்று, "நான் ஆச்சர்யையுமல்ல, தந்யையுமல்ல; யாதொன்றிலே என்னைப்போலே அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளெல்லாம் சென்று புகாநின்றன, அப்படியிருக்குள்ள ஸமுத்ரமன்றோ ஆச்சர்யமும் தந்யமும்" என்றுசொல்ல; அநந்தரம், நான் அந்த ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்து, "லோகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நீ ஆச்சர்யமாகாநின்றாய், தந்யமாகாநின்றாய்" என்று சொன்னவாறே; அந்த ஸமுத்ரம் என்னைப்பார்த்து, "நீசொன்ன ஆச்சர்யமும் தந்யதையும் எனக்கில்லை; நான்றான் யாதொன்றின்மேலே வஸியாநின்றேன், அப்படியிருக்கிற பூமியன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் பூமியைப்பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, "ஆச்சர்யையாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்" என்ன; நான்சொன்ன ஸ்தோத்ர வசநத்தாலே லஜ்ஜித்து, பூமியானது என்னைப்பார்த்து, "நான் ஆச்சர்யையுமன்று, தந்யையுமன்று; எனக்கு ஆதாரங்களாயிருக்குமவை பர்வதங்களன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் அந்த பர்வதங்களைக் கிட்டி, "லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஆச்சர்யங்களும் தந்யங்களுமாகாநின்றீர்கள்" என்ன; அந்தபர்வதங்கள், என்னைப்பார்த்து, "நாங்கள் தந்யங்களுமன்று, ஆச்சர்யங்களுமன்று; ப்ரஜாபதியான ப்ரஹ்மாவானவன் இவையிரண்டுமுடையனாகாநின்றான்" என்ன; அநந்தரம் ப்ரஹ்மாவைச்சென்றுகிட்டி அநுவர்த்திக்கும்படிக்கு அநுவர்த்தித்து ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, "ஆச்சர்யனும் தந்யனுமாகாநின்றாய், உன்னையொப்பார் லோகத்தில் ஒருவருமில்லை" என்ன; அந்த லோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, "ஆச்சர்யனென்றும் தந்யனென்றும் என்னை ஸ்துதிக்கிறதென்; ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வண ரூபங்களாய், தத்வார்த்த [illegible]

யில்லை; ஆச்சர்யமுமில்லை" என்ன; அந்த யஜ்ஞங்கள், அவனைப் பார்த்து, (க) "[illegible]" என்று - "ஆச்சர்யபதமும் தப்யபதமும் எங்கள்பக்கலில்லை, விஷ்ணுவாயிருக்கும் பரமபுருஷனே ஆச்சர்யம்; அவனேயாயிருக்கும் எங்களுக்கு பரமமான கதி; அக்நியில் ஹோமமாயிருக்கிற யாவொரு ஆஜ்யத்தை நாங்கள் புஜிப்போமாகில், அதினுடைய ‡பாத்ரத்தை வெல்லவல்லமையும், புண்டரீகாக்ஷனே லோகத்திற்காக வரமாகக் கொடுக்கிறான்" என்ன; இதைக்கேட்டு, நான் பூமியிலேவந்து, உங்கள்பிரஜைக்கு பதிமையிருக்கிற கர்மாக்களையும் சொல்லி, "நீர் ஆச்சர்யருமாகாநின்றீர், தப்யருமாகாநின்றீர்" என்றுகொண்டு என்றுமிலே விண்ணப்பம் செய்யப்பட்ட வார்த்தையாகிதான்று, அதுக்கு ப்ரத்யுத்தரமாக; (உ) "[illegible]" என்று கொண்டு, கர்மா அனுஷ்டிக்கிறவர்த்தைக அனைக்கு பரமப்ரதமான வசனம்.

என்னே பொன்னிக்; (ங) "[illegible]" என்று - எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது. விஷ்ணுவின்னை ஸர்வேச்வரன் தத்வமாகையாலே, (ச) "[illegible]" என்கிற இதிலேயே அவனுடைய ப்ரதானமான பரிஸமாப்தமாகப்பெற்றதென்று சொல்லி; (ரு) "[illegible]" என்று கூர்மத்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பர்யத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், "ஆச்சர்யரு மாகின்றீர், தப்யருமாகின்றீர்" என்கிறதென்பம், ஸகலஜீவர்களும் கீர்த்திக்கிற இந்தப் புருஷன் பக்கலிலே என்றுமிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (சு) "[illegible]" என்று இந்த வாக்யத்தினுடைய யாதொருசிறப்பத்தை நீங்கள் ப்ரச்நம்பண்ணினீர்கோள், அதெல்லாம் என்றுமிலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகிறேன் என்று ஸ்ரீநாரத

(க) "ஆச்சர்யபதமேதா நாஸ்மாஸு தப்யபதமேதாபிவாமுநே-ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு ஸ்ஸைவப்ரயோஜகம் பரா கதி॥ யதாஜ்யம் ஹவ்யமக்நீமோ ஹோமநாமக்நிஷு பாவநம் - தத்ஸர்வம் புண்டரீகாக்ஷோ லோகமுக்திப்ரபச்சதி" ‡ ஸமா. (உ) "தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹிதம்" (ங) "யஜ்ஞநாமபதி தக்ஷிணாஸ்ஸர்வேஷாஞ்ச ஸதக்ஷிணம் - தக்ஷிணாபிஸ்ஸஹ

ப்பிக்கைக்காக, ப்ரதமம் கங்காஜலத்துக்குள்ளே ப்ரஹத்ரூபமாய் ப்ரியகரமாய் ஆச்சர்யமா யிருப்பதொரு ஆமையாய்; அநந்தரம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகமாயிரம் ஸத்வங்களுக்கும் வாஸஸ்தலமாம்படியான பெருமையையுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற்றும்அநே கமாயிருக்கிற நதிகளுக்கும் புகலிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையை யுடைய ஸமுத்ரமாய்; அநந்தரம், அந்தஸமுத்ரந் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்தாநமாம் படியான பெருமையையுடைய பூமியாய்; அநந்தரம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெரு மையையுடைய பர்வதங்களாய்; அநந்தரம், சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான பெருமையையு டைய சதுர்முகனாய்; அநந்தரம், அவன்றனக்கும் அந்தபதவிக்கு முதலான ஏற்றுக்கடியான பெருமையையுடைய சதுர்வேதங்களாய்; அநந்தரம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றிவ ர்த்திக்கின்றன என்னும்படியாய், ஸகலர்க்கும் பலஸாதநமான பெருமையையுடைய யாகங்களாய்; அநந்தரம், அவற்றுக்கும் விர்பத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய தக்ஷிணையாய்; அநந்தரம், அந்த தக்ஷிணைகளுடைய த்வாரா, ஸர்வர்க்கும் தத்ததபேக்ஷாநு குணமாக ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கும் பெருமையையுடையனாய் அஸாதாரண விக் ரஹவிசிஷ்டனான தானுமானவன். இதில் ப்ரதமோக்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமாகையாலே, இவன்றனைச் சொல்லிற்று. நடுவேசொன்னவை யெல் லாவற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகச் சொன்ன மாஹாத்ம்யம் இவனுடைய புத்ய தீநமாகையால், தந்நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹக ஸம்பந்த நிபந்தநமான ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அவற்றை யெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச. இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரக்ஷை. சேமமுடையனாகையாவது - கர்மபாவனையன் றிக்கே, ப்ரஹ்மபாவநாநிஷ்டனாயிருக்கை. "நாரதனார்" என்றது (க) "[illegible]" என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும், பகவத்ஸந்நிதியிலே வந் தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்கும் ப்ரேமாதிசயத்தாலுமுண்டான கௌரவாதிசயத்தா லே. "சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச" என்றது- கீழோடே அந்விதமானபோது, கூர் மாதிகளான வ்யக்திகள்தோறும் சென்று அவற்றினுடைய ஆச்சர்ய தன்மைகளைச் சொல்லி ஸ்துதித்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அந்வயித்தபோது, "சென்றுசென்று" என்கிற வீப்ஸை பலகாலும்வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. "இன்பத்தும்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சியேத்த" என்றும், "தும்புருநாரதர்புகுந்தனர்" என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லிற்றிறே. துதிக் கையாவது-வீணாபாணியாய்க்கொண்டு ஸந்நிதியிலேவந்து (உ) காநமுகேந ஸ்தோத்ரம் பண்

குளிர்த்தியாலும் மார்த்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாலுமுண்டான போக்யதையாலே விடமாட்டாமே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பக்ஷிஸமூஹங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரியதிருவடியுடைய புகழை, அநுஸந்தாநமாகப் பேசாநிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகைக்கடியான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாரதபகவானுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்தோறும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்ச பாரம்பர்யேணவந்த நாரணனானவனை, பின்பு அவனுக்கும் பலகாலும் ஸேவ்யனாக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயில் திருவரங்கம் என்றந்வயம். ... ... ரு.

அ. அறும்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களையே ராஜாக்களாக்கி, உத்தராகர்ப்பத்தையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்கிறார்.

மூ.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களையே மன்னராக்கி
உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிராள னுறையுங்கோயில்
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடும்
சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பக்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸந்யாஸிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாயிருக்கின்ற வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையரான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாடும்— நாட்டிலுள்ளாரும்
சித்தர்களும்— ஸித்தமுக்தரும்
தொழுது— அஞ்ஜலிபண்ணி [படி
இறைஞ்ச— ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம்பண்ணும்
திசை— எல்லாதிக்குகளுக்கும்
விளக்கு ஆய் நின்ற } விளக்காய் நிற்கிற

காதலியை— ப்ரியதமையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களையே— அவர்களையே
மன்னர் ஆக்கி— அரசாளவைத்து
உத்தரைதன்— அபிமன்யுவின் மனைவியான உத்தரையென்பவளுடைய
சிறுவனை— பிள்ளையாய், கரிக்கட்டையாய்க் கிடந்த பரீக்ஷித்தை
உய்யக்கொண்ட— திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, உயிர்பெற்றெழுந்திருக்கும்படி பண்ணினவனாய்
உயிர் ஆளன்— எல்லா உயிர்களுக்கும்

யும் கொன்று களைப்படுத்தினலொழிய குழல் முடியேன்" என்றிறே யிவளிருந்தது. பதினாலு ஸம்வத்ஸரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியற, இவள், விரித்ததலையுந் தானுமாய்த் திரிகிறபடியைக்கண்டு, "இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே கார்யம் செய்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சரணாகதரக்ஷகனென்னும் பேர்படைப்பது" என்றிறே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோனதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகவிறே. எங்ஙனேயென்னில்;- தூதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணிற்று, "ஆயுத மெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே, * கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்து அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று, (௨) "[illegible]", (௩) "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" என்று கலக்கத்தையும் போகட்டு யுத்தாந் நிவ்ருத்தனானவனை, (௪) "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்று யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனும்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையில்லை. (௫) "[illegible]" என்றவோபாதி. (௬) "[illegible]" என்கிறவிதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே யடுப்பது; அங்ஙன்செய்யாதே, முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்?' என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "த்ரௌபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், மூலையில்கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிடுவாரைப்போலே, பரமரஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை ‡ அநுஸந்தித்து, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே போகட்டோம்!' என்று பதண் பதண் என்றான் காணும்" என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களையே மன்னராக்கி. கீழே, "மைத்துனன்மார்" என்கையாலே, "அவர்களையே" என்று பராமர்சிக்கிறார். "நாடுடைமன்னர்" என்கிறபடியே - ராஜ்யப்ராப்தரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்கள் ராஜ்யத்தைத் தாங்களே வாங்கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், "இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்து நிலமும் கொடோம்" என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளுவதாக இருந்த துர்யோதநாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்போகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப்ராப்தரான விவர்களையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கீழ் - "மருமகன்றன் சந்ததி" என்றார்; இங்கு - "உத்தரைதன் சிறுவன்" என்கிறார். அங்கு - பித்ருஸ

னும், போனவுயிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன். ஸர்வாத்ம ஸாதாரண நாதனானவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தர்களும். "மாலையுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தரங்க னெம்பானுக்கே, மாலையுற்றிடும் தொண்டர்" என்கிற பக்தர்களும். பகவர்களும். "சிற்றெயிற்று முற்றல்மூங்கில் மூன்று தண்டரொன்றின ரற்றபத்தர்" என்கிறஸந்ந்யாஸிகளும். பழமொழிவாய் முனிவர்களும். அபௌருஷேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியாயிருக்குமுள்ள வேதத்தை எப்போதுமோக்த வாக்கிலேயுடையராயிருக்கும் ரிஷிகளும். பரந்தநாடும். "தென்னாடும் வடநாடும்" என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தர்களும். நித்யவிபூதியிலே ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்கும் நித்யமுக்தரும். தொழுதிறைஞ்ச. அஞ்ஜலிப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்குகளுக்கும் ப்ரகாசகமாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்கைநோக்கி வணங்கும்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாசமிருப்பது. (௩) "தேஶாந்தரகதா வாபி ஹ்யவாஙமகோவிவா । ஸ்ரீரங்காபிமுகா பூத்வா ப்ரணிபத்ய நமேத்" என்னக்கடவதிறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிராளனுறையுங் கோயில். ௬.

அ. எழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநனாய் மாவலியைக்குறும்பதக்கி ராஜ்யத்தை வாங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யரசுவாங்கி
இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வெம்மான்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளநாயிறெழுந்தாற்போ லரவணையின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

எறிப்பு உடைய— மிக்க ஒளியையுடைத்தாயிருப்பதொரு
மணி வரைமேல்—நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல்
இள நாயிறு— பாலஸூர்யர்கள்
எழுந்தாற் போல் — உதித்தாற்போலே
சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கள்மிசை— படங்கள்மேலுண்டான
செழு— செழுமைதங்கிய
மணிகள்— ரத்நங்களானவை
விட்டு எறிக்கும்—மிகவும் விளங்காநின்றுள்ள

அரசு — ராஜ்யத்தை
வாங்கி — மீட்டு வாங்கி
இறை பொழுதில் — க்ஷணகாலத்திலே
பாதாளம் — பாதாள லோகத்தை

கட்டும் நாப்பெறுமென்று
ஸந்தோஷித்த
எம்மான் — என் ஸ்வாமியானவன் வர்த்திக்கிற
கோயில் — கோவில்.

குறட்பிரமசாரியாய். வாமநப்ரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடியைக் காணியாக்கினாற் போலே, பெரியவடிவைக் கன்றுகிலே முகந்து ஆநுபவிக்கலாம்படி சுருக்கினபடி. சேர்ப்பால் சுருங்கினதனையும் ரஸிக்குமாபோலே, வடிவும் சுருங்கினதனையும் ரஸவஹமாயிருக்குமாய்த்து. "புலங்கொள்மாணாய்" என்றாரிறே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயிறே மஹாபலியை வசீகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவர்க்கு ஸாதநமிறேயிது. "பொங்கிலங்குபுரிநூலும் தோலுந்தாழ" என்கிறபடியே—யஜ்ஞோபவீதமும் க்ருஷ்ணாஜிநமும் முஞ்ஜியுமானவிசேஷம். இந்த்ரன், "என்னுடையராஜ்யத்தையிழந்தேன், அதையிட்டுத்தரவேணும்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்வந்து சரணம்புகுந்து நின்றான்; "ப்ரபலனாயிருப்பானொருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், ராவணாதிகளைப்போலே அழியச்செய்யப் போகாதாய்த்து ஔதார்யமென்பதொரு குணலேசத்தை மேலிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே, இனிஇரக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்" என்றுபார்த்து, "அவன் கொடுக்க உகந்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்கக்கடவோம்" என்றிறே இரப்பில் தகவான ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. "கோவாகியமாவலியை" என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரன் இந்த்ரனுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோக்யைச்வர்யத்தை பலத்தாலேபறித்துக்கொண்டு, ஒருத்தர்கிட்டவொட்டாமல் தன்னரசாயிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதக்கி. கள்ளர், பள்ளிகள், வாணக்களுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்களதாக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கிட்டவொட்டாதேயிருக்குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பயமற்று, தன்னுடைமையைத் தான்ஜீவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி—செருக்கைவாட்டி. அரசுவாங்கி. கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகையும் விசேஷத்தையும் முன்னிட்டுக்கொடுசென்று அவனை சித்தாபஹாரம்பண்ணி, "கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா" என்று சில அநந்வித பாஷணங்களைப் பண்ணி, இந்த மௌக்த்யத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இளகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள், "இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்" என்று சொல்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணிக் கருப்படியாக்கி, "பொற்கையில் நீரேற்று" என்கிறபடியே கொடுத்துவார்க்க பொலிவையுடைத்தான கையிலே உதகத்தையேற்று, இந்த்ரன் தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கல்நின்றும் வாங்கி. இறைப்பொழுதில். இமைகாண் செய்கிறவளவில், காலதார்க்யமின்றிக்கே அல்பகாலத்திலேசெய்து,

[illegible] ணுகிறகோயில்.

எதிர்ப்புடையமணிவரைமேல் அதிப்ரகாசமாயிருப்பதொரு நீலரத்ந பர்வதத்தின்மேல் இளஞாயிறெழுந்தாற்போல். பாலாதித்யர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்கும். திருவனந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்களின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாநிற்கும். இத்தால்— திருவரங்கரின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமாளை யநுபவிப்பார்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ரகாசமாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இத்தேசத்துக்குச் சிறப்பு. ... ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அதிக்ரூரனை ஹிரண்யனை யடர்த்துப் பிடித்து கிழித்தவன் வர்த்திக்கிறதேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—உரம்பற்றியிரணியனை யுகிர்நுதியா லொள்ளிய மார்புறைக்கவூன்றிச்
சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தெழித்தான் கோயில்
உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட
வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம் பெற்று— செழிப்பை யுடைத்தான
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின போது உயரவெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—மிக வளர்ந்துப்ரகாசிக்க
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து நிற்பதாய்
கதிர்— கதிரையுடைத்தான
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி

இரணியனை— ஹிரண்யனை
உகிர் நுதியால்-திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஒள்ளிய மார்பு — அவனுடைய அழகிய மார்விலே
உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
ஊன்றி— ஊன்றி
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடிபடும்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்

சொன்னதுவே ஹேதுவாக, * பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவனான ப்ரஹ்லாதனை வாசாமகோசரமான பிடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யன், "பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கேயுளன்?" என்று கேட்டபோது, "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன்சொல்ல, "இங்குமுளனோ" என்று *தானளந்திட்ட தூணிலேயடிக்க, "ஆங்கேயவனைத்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்" என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக் கொண்டு, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, "அடித்தகை பிடித்தபெருமாள்" என்னும்படி அத்தூணில் அடித்தகை வாங்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுங்கப் பிடித்து. உகிர்நுதியால். "அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களொன்றாலும் படக்கடவனல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிரஸிக்கப்போகாமையால் திருவாழி தொடக்கமானவையும் அழுக்குப்படாதிருந்துவிட, திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதினுடைய கூர்மையாலே. ஒள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி. ஆபரணங்காரகாதிகளாலே அலங்கரித்து, அவன் பலகாலும்பார்த்து அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவும்படியாக ஊன்றி. சிரமித்யாதி. அபிமானமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனைகள் பொறாமல் வாய் அலறும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, "ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோம்" என்னும் ப்ரீதியாலே ‡ ஆர்ப்பரவஞ் செய்தவன் இங்ஙனொத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றவித்யாதி. சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது திருவுலகளந்தருளினபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே கிளரவளர்ந்து ப்ரகாசியா நிற்க. வரம்புற்றவித்யாதி. அப்போது, (க) "ஸமேஹலா ப்ராணமாழ" என்கிறபடியே தேவர்கள்முதலானவர்கள் திரண்டு காலைநீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டுக் கிடந்தாற்போலே, வரம்பைச்சேர்ந்து விளைந்துநிற்கிற செந்நெற்களானவை தாள்களைநீட்டித் தலையை வணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்த்தியையுமுடைத்தான திருவரங்கமே. ... ... அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. தசாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுமவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவுடையமீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்
மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்

பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவின்மேலே
ஏறி— ஏறியிருந்து
ஊசல் ஆடி— அந்தை அசைத்து ஊசலாடி.
பூ அணை மேல்— புஷ்பசயநத்தின் மேலே
துதைந்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்த (அதனாலே,)
செம்பொடி— சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே
ஆடி— மூழ்கி
விளையாடும்— விளையாடாநின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

மீனம் ஆய்— மத்ஸ்யமாயும்
ஆமை ஆய்— கூர்மமாயும்
ஏனம் ஆய்— வராஹமாயும்
அரி ஆய்— நரஸிம்ஹமாயும்
குறள் ஆய்— வாமநனாயும்
மூ உருவில் இராமன் ஆய் } பரசுராமனாயும் ஸ்ரீராமனாயும் பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய்— ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாயும்
கற்கி ஆய்— கல்கியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— அஸுரராக்ஷஸாதிகளை முடித்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. தேவுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, ஸகலாவதாரவிசேஷணம். சேதநருடைய ஜந்மம், கர்மநிபந்தநமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்கிவாராநிற்கும்; ஈச்வரனுடைய ஜந்மம், இச்சையாய் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப் பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். "பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும்" என்றருளிச் செய்தாரிறே. (ஸ) "ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:" என்னக்கடவதிறே. உகாரம் அவதாரண வாசகமாய், 'ஸவ ச்ரேயாந்' என்றபடி. அதாவது- அவனே ஜாயமாநனாய்க்கொண்டு ச்ரேயானாகாநின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதநனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய் வேதங்களையும் முந்நீர் வளர்ந்தகாலம் வந்துய்யக்கொண்ட மத்ஸ்யாவதாரமாய். ஆமையாய். தேவகார்யார்த்தமாக அம்ருதமதநம் பண்ணுகிறபோது மந்தரமான மந்தரத்துக்கு ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்திபிலே சேர்ந்த பூமியை உத்தரிக்கைக்கீடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். "தேவாதி யோகிகளால் மூழ்ம் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கீடான நரஸிம்ஹாவதாரமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்கீடாக வாமநாவதாரமாய். மூவுருவிலிராமனாய். அதாவது- துஷ்டக்ஷத்ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசரதாத்மஜ ராமாவதாரமாய், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான க்ஷத்ரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபத்ர ராமாவதாரமாய். இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்- ஸ்வரூபேணவதரித்ததாகையாலே. பூர்வோத்தரங்களிரண்டும் கௌணம்- ஆவேசாவதாரங்களாகையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யா

ார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய், கற்கியாய், கலிகல்மஷாபிதரான துஷ்டரை நிரஸிக்கைக்காக கல்க்யவதாரமாய், முடிப்பான். இப்படி, இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்க்ருத்துக்களை முடிக்குமவன், கோயில், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலொத்தபடி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயிருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வவ்யாபாரங்களாலே முழுகி, அத்தை யசைத்து ஊசலாடி.. பூவணைமித்யாதி. பூப்படுக்கையின் மேலே பரஸ்பரஸம்ச்லேஷ கார்யரூபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதினின்றும் கிளர்ந்த பராகமாகிற சிவந்த பொடியிலே முழுகி, இப்படியிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்களைப் பண்ணும்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுடைய திருவரங்கமே. ... ...௯.

அ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் ஸ்ரீயப்பதியானவன் ஸரஸமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசமென்கிறார்.

மூ.—செருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணாளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
மொருவாளன் மறையாளனோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
இரவாளன் பகலாளனென்னையாளனேழுலகப் பெரும்புரவாளன்
திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. ௧௰.

பதவுரை.

செரு ஆளும்— தானேபோர் செய்யவல்ல
புள்— பெரிய திருவடியை
ஆளன்— ஆளுமவனாய்
மண்— லீலாவிபூதியை
ஆளன்— ஆளுமவனாய்
செரு செய்யும்— ஆச்ரித விரோதிகள்மேலே பூசல்செய்யாநிற்பதாய்
நாந்தகம் என்னும்— 'நந்தகம்' என்னு பேரையுடைத்தாய்
ஒரு— ஒப்பற்ற
வாளன்— கொற்றவொள்வாளையுடையனாய்

விழு— சீர்மைபோடேகூடின
கையாளன்— கொடையையுடையனாய்
இரவு ஆளன் பகல் ஆளன்— இரவு பகலாகிய காலங்களுக்குந் தலைவனாய்
என்னை ஆளன்— என்னை ஆளுமவனாய்
ஏழு உலகம்— ஸப்தலோகங்களாகிற
பெரு— பெரிய
புரவு— க்ஷேத்ரங்களை
ஆளன்— ஆளுமவனாய்
திரு ஆளன்— பெரியபிராட்டியாரை திவ்யமஹிஷியாக உடையனுமானவன்

ஆழ்வார். அதாவது- அஸுரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை; பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக, ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயாநின்றுள்ள அத்விதீயமான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற விருந்தவனென்றபடி. “புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி” என்று விரோதிநிரஸநத்தால்வந்த புகழுடைநாலும் திருவடி அவன்பக்கலிலே. “அவனை வாஹநமாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே.

மண்ணாளன். நித்யஸூரிகளில் தலையான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனென்கையாலே நித்யவிபூதியையாளுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய், இத்தால் லீலாவிபூதியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற மண்ணிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஆளுமவன். ஆச்ரிதரை, “நம்மோட்டை ஸம்பந்தமறிந்தவர்கள்” என்று ஆளும்; அநாச்ரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். பூமியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். செருச்செய்யும் நாந்தகமென்னு மொருவாளன். கீழ், “புள்ளாளன்” என்று- ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குடலான வாஹநத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஆயுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதவிரோதிகள்மேலே யுத்தஞ்செய்யாநிற்பதாய், நந்தகமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாய், அத்விதீயமாயிருந்துள்ள தொழிலையுடைய வாளை யுடையவன். திவ்யாயுதங்கள்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யஞ்செய்யுமவையாயிறே யிருப்பது.

மறையாளன். இப்படி ஆயுதத்தாலே அழியச்செய்யவொண்ணாத பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களை யழியச்செய்கைக்கு பரிகரமான வேதத்தை ஆளுமவன். சஸ்த்ரத்தாலும் சாஸ்த்ரத்தாலுமிறே ப்ரதிபக்ஷநிரஸநம்பண்ணுவது. சஸ்த்ரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், சரீரவியோகபர்யந்தமாம்; சாஸ்த்ரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரீதஜ்ஞாநாதிகள்போய், இச்சரீரந் தன்னோடேயிருக்கச்செய்தே திருந்தி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாம். இது இரண்டுக்கும் விசேஷம். ஓடாதபடையாளன். யுத்தத்தில் புகுந்தால் பிற்காலியாதபடியான பரிகரத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (௧) “[illegible]” என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆயுதவிசேஷங்களை யுடையவனென்னவுமாம். விழுக்கையாளன். (௨) “[illegible]” இத்யாதிப்படியே ஆத்மாத்மீயங்களை ஆச்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் சீர்மையை யுடையவன். விழுக்கை- சீர்மை. அன்றிக்கே, விபுலத்தை யுடைத்தான கையையுடையவன்- சீர்மைபோலேகொடையை யுடையவனென்றபடி. (௩) “[illegible]” என்னக்கடவதிறே.

யே தானே திருத்தி, நிவாரத்ரவிபாகமற என்னையாளுகிறவன். ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். புரவு - ஸம்க்ஷேத்ரம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பக்ஷேத்ரவானானவன் இராப்பகல் நோக்கி ஆளுமாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. "பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற" என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியாரை திவ்யமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தைப்போலல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து. இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. "க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்தலங்களெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதமாயிருக்குமதான தேசம்" என்று திருவுள்ளத்திலுகப்போடேகூடக் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே. (க) "[illegible]" என்னக்கடவதிறே. ... ௰.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கைந்நாகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னாடும் வடநாடுந் தொழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்ந்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழுரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீ ழிணைபிரியா திருப்பர்தாமே. ௧௧.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிக்கையையுடைய
நாகத்து— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய
இடர்— துக்கத்தை
கடிந்த— நீக்கினதாய்
கனல்— ஜ்வலியாநின்றுள்ள
ஆழி— திருவாழியை
படை உடையான்— ஆயுதமாக வுடையவன்
கருதும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில் — கோயிலாய்
தென் நாடும்— தென்னாட்டி லுள்ளாரும்
வட நாடும்— வட நாட்டி லுள்ளாரும்

நின்ற— நின்றருளின
திரு அரங்கம் திரு பதியின்மேல் — 'திருவரங்கம்' என்னும் திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன் — மெய்யேசொல்லும் நாவை யுடையவராயும்
மெய் அடியான்—அநந்யப்ரயோஜநமாக அடிமை பூண்டவராயு மிருக்கிற
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை
உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்

வ்யா. கைர்நாகத்திடர்கடிந்த. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய து:க்கத்தைப் போக்கின. "ஜ்ஞானக்கும் தனக்குத்துக்க வாதம்" என்னுமாபோலே வடிவின் காந்த்யாக்குத் தக்கபடி யிறே து:க்கத்தின் கநமிருப்பது. "ஆனையின் துயரம்" என்றாரிறே. ஆனைக்கு வாசகமான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, "கைந்நாகத்திடர்" என்றது - "கைம்மா துன்பம்" என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின் ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக. அதாவது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூக் காணக்கிடையாதபடியாகையாலே, "எங்கே பொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ" என்று தடுமாறுகிற்க, "மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை" என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும் பூந்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிநிவேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, "உள்ளே துஷ்டஸத்வங்கிடக்கிறது" என்றறியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவளவிலே, முதலைவந்து காலைப்பிடிக்க; "ஒரு நீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈச்வரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகிறோம்" என்று போகப்பார்த்தவளவில்; பிடித்தமுதலை ப்ரபலமாகையாலே (க) "ஏவம் வர்ஷஸஹஸ்ரம் து ஜ்ஞாத்வா ஜலேசரம் ஜமெ" என்கிறபடியே இங்ஙனே ஆயிரம் தேவவர்ஷம் சென்றவளவில்; முதலைக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் "முழுவலி முதலை" என்கிறபடியே பலம் அபிவ்ருத்தமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலாபத்தாலும் பலம் க்ஷீணமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்தும்படியாய்த்ததிறே; இப்படியானவாறே தன்னுடைய செயலற்று, (உ) "நைவ மிதேபவணி" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனையே சரணாக வநுஸந்தித்து, "நாராயணா ஓ மணிவண்ணா நாகணையாய் வாராய்" என்ன; இந்த ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டவாறே, (ந) "ஸ ஸங்க்ர சக்ரம் ரூஹ்ய" இத்யாதிப்படியே, (ச) "ஸஹஸா தவநாயேய நக்கீ" என்று - அறிவுடையார் சொல்லும்படி பெரியத்வரையோடே மடுவின்கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக எடுத்தணைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழியாலே முதலையின் வாயைப் பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலையைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலேவைத்து அதினுடைய புண்வாயை வெதுப்பிக்கொண்டு, நெடுநாள்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, அதின் கையில் பூவைத் திருவடிகளிலே யிட்டுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய து:கத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - "இடர்கடிந்த" என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜ்வலியாநின்றுள்ள திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவன்.

கோயில். தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற. த்ராவிடபாஷாப்ரதாநமான தென்னாடும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும், இருந்தவிடத்தே தொழும்படி நின்ற. திருவரங்கத்திருப்பதியின்மேல். திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

மெய்ந்நாவன். மெய்யே சொல்லும் நாவையுடையவன். அந்ருதமென்பது ஒன்றுங்கலசாத நாவையுடையவனென்கை; "பொய்யில்பொருள் பொய்யில்லாத மெய்ம்மையாளன்" என்னுமாபோலே. இத்தால் - பகவத்விஷயத்தை அருளிச்செய்கையில் ஒன்றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அநந்யப்ரயோஜநனான அடியான். "அடியான்" என்று பேரிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு அடிபேர்க்குமவர்கள் பொய்யடியாரிறே; சேஷத்வாநுரூபமாக சேஷித்து அதிசயத்தை விளைக்குமவற்றொழிய, ஸ்வார்த்தமாக ஒன்றும் கொள்ளாதே, அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷிக்கு மங்களத்தை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வபாவராகையாலே, தம்மை "மெய்யடியான்" என்கிறார். இவையிரண்டும் - தாமருளிச்செய்த வசனங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆப்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து. விட்டுசித்தன். * ஆயர்புத்திரனல்லன் - அருந்தெய்வமென்று திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்குமவர். விரித்த தமிழுரைக்கவல்லார். விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடரூபமான இத்திருமொழியைச் சொல்லவல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றும். எப்போதும். எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின், கீழே விச்லேஷமறிதாய், * அடியார்கள் குழாங்களோடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். ..௧௧.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கருள் பதிறு ஆமை மைத்துனன் குற ஞரந் தேவு செரு கைந்நாகத் துப்பு.

———(ா)———

ஆ திருமொழி ௪௧ க்கு, பாட்டு ௪௨௦.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ . . . கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய . . .

...மை செய்யவேணும்" என்றுமபேக்ஷித்து, அநந்தரம் தந்நிஸ்ஸம்பந்தமுடையவராக எம்பிரானை அநுஸந்தித்து, இந்த லோகத்திலே சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில் ஸம்ஸாரிகளானவர்களுக்கு யமபடரால் வரும் நலிவை நினைந்து, "அது நமக்கு வாராதொழியும்படி ஸர்வேச்வரனானவனே போக்கித் தந்தருளவேணும்" என்று அத்யவஸித்து, "அதுக்கு இப்போதே அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து அர்த்தித்துச் செய்வித்துக்கொள்வோம்" என்று ஒருப்பட்டு, சரமதசையில் கர்மாநுகுணமாக யமபடர் வந்து என்னை நலியும்போது, அந்த க்லேசத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நினைக்கவும் ஒன்று சொல்லவும் க்ஷமனல்லேன் என்று அத்தசையத்து அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னை நலியாதபடி தேவரீர் ரக்ஷித்தருளவேணும் என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தபடியென்?;- (க) "ந வாஸுதேவபக்தாநாமசுபம் வித்யதே க்வசித்" என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், "வேண்டாமை நமன்றமர் என்றமரை விலவெப்பெறுவாரலர்" என்கிற பகவதுக்தியாலும், "உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்" என்று அபியுக்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) "ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்" என்று யமன்றனே சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்யதை வரக்கூடாதென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, "சரமதசையிலே யமபடர் வந்து நலிவர்கள்" என்று பயப்பட்டுத் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்து, "அத்தசையிலே என்னை ரக்ஷித்தருளவேணும்" என்று இவர் அர்த்திக்கிறவிது, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்களோடு விருத்தமன்றோ வென்னில்; ஆழ்வார்கள் தாங்கள், * மயர்வற மதிநலம் பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அது பரிபாகிக்கச்செய்தே ஒரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தவனும் பந்தமோக்ஷப்ரத நிர்வாஹகனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய பலத்தையும் அநுஸந்தித்து, "நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவன் இன்னம் நம்மை ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்" என்று, "பக்கநெய்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்" என்றும், "இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போல் அஞ்சுகின்றேன்" என்றும், "வைத்த சிந்தை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம் மெய்த்தனல்லை- உய்த்து நின் மயக்கினில் மயக்கலென்னை மாயனே" என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவரும், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகல வடிந்த கர்மபலத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஸ்வதந்த்ரனானவன் நம்முடைய கர்மாநுகுண

'அரங்கத்து அரவு அணை பள்ளியானே!—;
துப்பு உடையாரை—அதிசக்தரைக் காக்கும் திறமுடைய உன்னை
அடைவது— அடைக்கலம் புகுவது
எல்லாம்—என்னுடைய கரணங்களெல்லாம்
சோர்வு இடத்து— சோர்ந்த காலத்திலே
துணை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாயென்று'
(என்று ஆழ்வார் சொல்ல;— 'அது தான்செய்வது ஒருக்கால் ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்கன்றோ' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக,
ஒப்பு இலேன் ஆகிலும்—'அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லேனாகிலும்
நின்— உன்னை
அடைந்தேன்— சரணமாகவடைந்தேன்'
(என்ன; 'நாம் ஆரை ரக்ஷிக்கக்கண்டு நம்மை வந்தடைந்தீர்?' என்ன;)
நீ— 'தேவரீர்
ஆனைக்கு— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு
அருள் செய்தமையால்— க்ருபைபண்ணினபடியாலே'
(என்ன; 'அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோமென்ன;)
எய்ப்பு— 'முன் முதிராக்ஷத்தாலுண்டான இளைப்பானது
என்னை— என்னை
வந்து— வந்து கிட்டி
நலியும்போது—வருத்துங்காலத்திலுண்டான
அங்கு— அவ்வவஸ்தையில்
நான்— அடியேன்
ஏதும்— சிறிதேனும்
உன்னை— தேவரீரை
நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
அப்போதைக்கு—அக்காலத்துக்காக
இப்போதே— கரணங்களெல்லாம் தெளிவு பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.' என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது. துப்பு- ஸாமர்த்யம். ரக்ஷண ஸாமர்த்யமுடையானை ஆச்ரயிப்பது. இது முன்னிலைப் படர்க்கையாய், ஈச்வரன்றன்னையே சொல்லுகிறது. பஹுவசநம்- பூஜார்த்தம். ரக்ஷண ஸாமர்த்யம்தான் வ்யக்த்யந்தரத்திலே இல்லையிறே; (க) "[illegible]" (உ) "[illegible]" என்கிறபடியே.

(க) "நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தநே-ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித்தம் விநா புண்டரீகாக்ஷம்" (உ.) "நஹிபாலநஸாமர்த்ய ம்ருதே ஸர்வேச்வரம்ஹரிம்- ஸ்திதிர்தேவா

லே, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் [illegible] படிக்கு ஒருக்கும் [illegible]. அப்படிக்கொத்தை
யறிந்து கர்ப்பக்கலியிலே (உ) "ஷுகர" என்றபடியே ஸக்த்காரா ப்பதத்திலேப்பன்
னிவர்களுக்கன்றோ, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன். அவர்களுக்கு ஸத்ர்சனல்லேனாகிலும், என்னுடைய ஆர்த்திசயத்தாலே, அந்த ஆர்த்தியின் மிக்க குறைப்பாக, எதிர்த்தல்லில் யோக்யதையாராதே ரக்ஷிக்கும் உன்னை சரணமாக அடைந்தேன். நாம் இப்படி யாரை ரக்ஷித்தோமென்று நீர் அர்மையடைந்தீரென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமும் ஒழிய வேறொரு யோக்யதையின்றிக்கேயிருக்கிற ஆனைக்கு நீ அருள்பண்ணினபடியாலே. ஆனால் அவ்வானைபோலே, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினையும், அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோமென்ன; எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன். வாதபித்தச்லேஷ்ம தோஷத்ரயமும் மிக்க உஸ்பளித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என்னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். ஆனால் செய்வதென்னென்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணகளேபரங்கள் இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்தை நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டும் நிர்ப்பந்தமென்ன நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ, தேசவிப்ரக்ர்ஷ்டமான க்ஷீராப்தியைப்போலன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையின் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகநித்ரைபோலேயோ இந்த யோகநித்ரை; தாழ்ந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ. ... க.

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்தினனே
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர் நமன்றமர்கள்
போமிடத் துன்திறத்தெத்தனையும் புகாவண்ண நிற்பதோர் மாயைவல்லை
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கொடு — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தோடு
சக்கரம் — திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்தினனே — திருக்கையிலே தரித்தவனாய்
அரங்கத்து — திருவரங்கத்திலே
அரவு — திருவனந்தாழ்வானாகிற

நா — நாக்கை [கொண்டு
மடித்து — (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை — மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம் — அநேகதண்டங்களை

நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற
ஓர்— ஒப்பற்ற
மாயை — வஞ்சனையில்
வல்லை— ஸமர்த்தராகின்றீர்;
ஆதலால்— ஆதலால்

குறிக்கொள் கண்டாய் — திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும்
(என்று)
உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. கீழ் "எல்லாம் சோர்விடம்" என்றதை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்ரயபாஹுள்யத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைந்த க்ஷணமன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. குறிக்கோள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்று நீ உபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்த நலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது சரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா யென்னவுமாம். சங்கொடு சக்கர மேந்தினனே. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹத்வத்தாலே அநவரதம் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவத்தைமாறி, அவனுக்குத் தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யாயுதங்களையும் அழகுக்குடலாக நினைந்து அவற்றுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர், இப்போது, ரக்ஷகனாகவும் திவ்யாயுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படியாய்த்துச் செல்லுகிற பயம். பயமேறுநுங்களை யருளிச்செய்கிறார் நாமடித்து இத்யாதி. க்ரோதாதிசயத்தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாநுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக் கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத் தோற்றாமல் இச்சேதநனொருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற்பர்களாய்த்து.

•

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமளவில். உன்திறத் தேத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லை. இவ்வாத்மாவினுடைய மநஸ்ஸு உன் விஷயத்தில் ஏகதேசமும் உள்புகாதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சநத்தை வல்லை. ஆமிடத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, கரணங்கள் என்வசமாய்ச்செல்லான தசையிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்தேன். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாக்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக முற்கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப்பதியிலே திருவரவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ... ... உ.

டிருக்கிறவனே!
எல்லையில்— அடியேனுடைய ஆயுஸ்ஸின் எல்லையான சரமதசையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போம்வழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நில்லுமின் என்ன— 'கடக்க நில்லுங்கோள்' என்று தகைகைக்குத்தக்க
க்யதை யுண்டான காலத்திலேயே
உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களை யெல்லாம்
சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படாவண்ணம்— யமபடர்கையிலகப்பட்டு வருந்தாதபடி
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸினுடைய எல்லையான மரணதசையில், வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாம்யமார்க்கமிதி இனி ஆஸந்நம் என்னுமவாகச் சென்றால். எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது. யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே ம[illegible]மங்க எற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது, அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நில்லுமினென்னு முபாய மில்லை. "நில்லுமின்" என்று அவர்களைத் தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையி லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய சூந்யதையைச் சொல்லுகிறார். நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே. விரோதி நிரஸநபரிகரமான திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படியிருக்கையாலே, "பற்றிலார் பற்ற நின்றானாயிருக்கிற தேவரீரையொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கீழ்— "சங்கொடு சக்கர மேந்தினானே" என்றார்; இங்கே— "நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே" என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் நினைத்திருக்குமுபாயம். "எப்போதும் கைகழலா நேமியான்" என்கிறபடியே இவர்களிருப்பது. "நில்லுமினென்னு முபாயமில்லை" என்பானென், நம்முடைய நாமங்களை எப்போதும் சொல்லாநின்றீரே, அதுதான் உபாயமாகாதோவென்ன; அது தான் ஸாதநமாகச் சொன்னேனோ? சொல்லலாம்போதே யுன்னாமமெல்லாம் சொல்லினேன். கரணங்கள் சைதந்யமா யிருக்கிறபோதே உன் திருநாமங்களையெல்லாம் ப்ராப்யமாக வநுஸந்தித்த இத்தனையன்றோ, மங்களாசாஸந பரனாய் உன்னுடைய ஸம்ருத்தியை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என்னுடைய ஸம்ருத்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்யதையுண்டோ, நீ யறிய உன்னை ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்திருக்கிற இதுதானும் என்னுடைய செயலறுதியாலே இப்போது செய்கிற இத்தனையன்றோ. என்னைக் குறிக்கொண்டென்றும். இப்படியிருக்கும் ஸ்வபாவனான என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

மூ.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையறியாப் பெருமையோனே
முற்றவுலகேல்லா நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய முதல்வனேயோ !
அற்றதுவாணு ளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ௬.

பதவுரை.

ஒன்று— ஒப்பற்ற
விடையனும்— ரிஷபவாஹநனான ருத்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
உன்னை— தேவரீரை
அறியா— அறியமாட்டாத
பெருமையோனே-பெருமையையுடையனாய்
முற்ற— ஒன்றொழியாதபடி
உலகு எல்லாம்— ஸகலலோகங்களும்
நீயே ஆகி— நீயேயாய்
மூன்று எழுத்து ஆய— அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனாய்க்கொண்டு
முதல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனாயிருக்கும்மவனே !

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே !;—
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
இவற்கு— ‘ இவனுக்கு
வாழ் நாள்— ஆயுஸ்ஸு
அற்றது என்று எண்ணி— முடிந்தது ’ என்று நினைத்து
அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
பற்றல் உற்ற அற்றைக்கு— பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்டவன்றைக்கு
நீ— ஆச்ரிதரக்ஷகனான நீ
என்னை— என்னை
காக்கவேண்டும்— அவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒற்றைவிடையனும். “ துன்னுசுடர்வில் நீலார் கண்டத்தம்மானும் ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோது, அல்லாதாரைப்போலன்றிக்கே, தத்வத்தை யதாவாக தர்சிக்கவல்ல ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநத்தையுடையனான அத்விதீய ரிஷபவாஹநனும். “ ஒற்றைவிடையனும் ” என்றது - லோகஸ்பாவ்ர்த்த மாகையாலே அத்விதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. இத்தையிறே, அவன் தனக்கு பெருத்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (க) “ யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை ” என்கிறபடியே அவ்யவதாநேந திருநாபீகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர்தம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களையு முடையனாய், “ அமரர்க்குமறிவியந்த ” என்கிறபடியே இவ்வருகுள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும்.

ளிறே. "காரொக்குந் கண்டத்தான [illegible] அவர்க [illegible]த்தின்படி" என்று - அவனை யுகந்தருளி யிருக்கிற தேசத்தை யுகப்பட அவர்க ளறிபடாட்டார்களென்கிற திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்தது.

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. ஸ்வ வ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (௨) "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (௩) "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" என்னக்கடவதிறே. மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே. அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனாய்க்கொண்டு ஸர்வகாரணபூதனா யிருக்கிறவனே. "மூன்றெழுத்தாய" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம், வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தநம். ப்ரணவந்தான் சப்தப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவபரமாய் அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத்பரமாயிறே யிருப்பது. (௪) "ஓமிதி [illegible]" என்றும், (௫) "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரதிபாத்யமிறே ஸர்வகாரணத்வம். ஓ. இப்படி நீயே நிர்வாஹகனென்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடரால்வரும் நலிவு வரக்கடவதோ ! என்று விஷண்ணராகிறார். அற்றதுவாழ்நா ளிவற்கென்றெண்ணி. ஜீவிக்கும் காலமெல்லாம் போகட்டிருந்த இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி. அஞ்சநமன்றமர் பற்றலுற்ற வற்றைக்கு. மேல் ஒரு வேதனை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபடியிலே அஞ்சும்படியான யமபடரானவர்கள் வந்து, பிடிக்கையிலே பொருந்தப்பட்ட வன்றைக்கு. நீயென்னைக் காக்க வேண்டும். ஸர்வாதிகனாய் சரணாகதரக்ஷகனான நீ, உனக்குப் பரிகதன்றியிலே யானபடி யிருக்கும் என்னை அவர்கள்கையிலே காட்டிக்கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ அவிதராகவந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளிற்று. ௮

மூ—பையரவினணைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி
உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி யுந்தியிற்றோற்றினாய் நான்முகனை
வையமனிசரைப் பொய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்
ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ௯.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— க்ஷீராப்தியிலே
பை— பரந்தபடங்களையுடைய
அரவு இன் அணை— திருவனந்தாழ்வானாகிற இனிய படுக்கையின்மேலே

த்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக

உலகு— லோகங்களை

படைக்கவேண்டி— ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி

நான்முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை

உந்தியில்— திருநாபிகமலத்திலே

தோற்றினாய்— தோற்றுவித்த நீ

வையம்— பூமியிலுள்ள

மனிசர்— மநுஷ்யர்கள்

அந்த ரக்ஷகத்தைக் காலனையு

உடனே— உடனே

படைத்தாய்— ஸ்ருஷ்டித்தாய்;

ஐய— பரமபந்துவானவனே!

இனி— இனி [யென்னை

என்னை— மங்களாசாஸநபரனான அடி-

காக்கவேண்டும்— யமபடரால் வரும் நலிவில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. இத்தாற்பாட்டு. பையரவினணைப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி. திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வல்பஸத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே, "உள்ளப் பல்லோரு செய்து" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கீடான பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாநின்ற பரமமூர்த்தியானவனே. மூர்த்திசப்தம்- ஐச்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யவாசகமாய்க்கொண்டு சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவை அறியாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷோபாயசிந்தை பண்ணுகைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தருளின உபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார். உய்யவித்யாதி. கரணகளேபர விதுராராய் போகமோக்ஷசூந்யராய் *அசித்விசேஷிதராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கரணகளேபரங்களைப் பெற்று, திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையிலே விருப்பத்தை யுடையனாய், வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு கர்த்தாவான சதுர்முகனைத் திருநாபிகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோதே, "பூமியிலுண்டான மநுஷ்யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்பார்களல்லர், க்ருத்ரிமராய் விபரீதப்ரவ்ருத்தராமவர்கள்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, "அப்படி அதிப்ரவ்ருத்தரான ஜனங்களை அதுக்கீடாக சிக்ஷித்தாகிலும் ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று காலனையுமுடனே ஸ்ருஷ்டித்தவனே. "பொய்யர்" என்கிறவிடத்தை, "பொய்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஐய. ஐயனே!- பரமபந்துவானவனே. இத்தால்- ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இனி யென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கீகாரவிசேஷத்தாலே ப்ரவர்த்தனாய் உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியன்றி தரியாதபடி.

நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
தண்ணென இல்லை—தயையில்லாதவர்களாய்க் கொண்டு
சால— மிகவும்
கொடுமைகள்— கொடியதண்டங்களை
செய்யாநிற்பர்— பண்ணாநிற்பர்கள்;
மண்ணொடு நீரும்— பூமியும் ஜலமும்
எரியும்— அக்நியும்
காலும்— வாயுவும்
ஆகாசமும்— ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்களும்
மற்றும்— கார்யரூபமான ஜகத்துந்தானும்
ஆகி— உனக்குப்ரகாரமாக
நின்றாய்—அவற்றுக்கு ப்ரகாரியாய்க்கொண்டு நின்றவனாய்

அண்ணலே— ஸர்வஸ்வாமியானவனே!
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!—;
என்னலாம்போதே— அநுஸந்திக்கப்போக்யதையுண்டான காலந்திலே
உன்— உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களையெல்லாம்
எண்ணினேன் — எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவு மநுஸந்தித்தேன்;
என்னை— பல்லாண்டு பாடுமவனான என்னை
நீ— தேவரீர்
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு—திருவுள்ளம்பற்றி என்னை—;
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. தண்ணனவில்லை. மெத்தனவில்லை. உக்தி வ்ருத்திகளெல்லாம் கடினமாயிருப்பது. "கடுஞ்சொலார் கடியார்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, தண்ணனவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஓவுதலில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருகால்விட்டுப் பற்றுவதில்லையென்கை. நமன்றமர்கள். ப்ரதாநனான யமன்முறுகில் கண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கூடும்;இவர்கள் அவனுடைய படரானகையாலே "அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்" என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ரூரமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கோடுமைகள் செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடிதான தண்டனைகள் பண்ணாநிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேஹ விச்லேஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த விழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிக் கொண்ட உதடுமான உக்ரவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் சூலமும் பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு எரிகொளுந்தும்படி பண்ணுகையும், "நமன்றமர் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும்" என்னும்படி இந்தசரீரந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல்படுகையும், பின்பு யாதநாசரீரத்திலே புகுரச் சொல்லி மோதுகையும்,"பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன் முன்னம்" என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் திரங்கவடித்து தலைபின்னும் கால்முன்னுமாக யாம்யமார்க்கத்தாலே பிடித்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்களையேவித்

நிதொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடரால்வரும் நலிவை நீயே மாற்றவேணும். எண்ணலாம்போதே யுன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறார். காரணங்கள் விதேயமாய் அநுஸந்திக்கலான போதே, உன்னுடைய திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவும் அநுஸந்தித்தேன். நாராயணசப்தத்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களு மந்தர்ப்பூதமாகையாலே, அதொன்றையும் சொல்லவே எல்லா நாமங்களையும் சொன்னாராவரிறே. இவர்தாம் அதிகரித்த வேதமொன்றுமிறே. "நன்மைதிகைகொளொன்றுமறியேன் நாரணனென்று மித்தனையல்லால்" என்றும், "ஓவாதே நமோநாரணா வென்பன்" என்றுமிறே இவரிருப்பது. மங்களாசாஸநத்துக்கும் இந்நாமமேயிறே இவர்க்கு வாசகம். "நமோநாராயணாயவென்று- பாமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டு- ஏத்துவர்" என்றிறே. ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருக்ஷணமும் தரிக்கமாட்டார். "உன்னுநாள் பசியாவதொன்றில்லை- நமோநாரணமென்றென்றுநாள்-எனக்கு- பட்டினிநாள்" என்றுமவரிறே. ஆக, இப்படி உன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கொண்டு. இப்படி உன் திருநாமத்தைச் சொல்லி எனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது க்ஷணகாலமும் தரிக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி. என்றும். ஸர்வகாலத்திலும். இந்நிலைதான் இவர்க்கு ஸாதாசித்தமன்றே. அண்ணலே. ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தலையிழவுபேறுகள் உன்னதாம்படியன்றோ குடற்றுடக்கிருப்பது. நீஎன்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படியிருந்துள்ள நீ, கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தநிஷ்டையை யுடையோனுன வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யமபடரால் வரும் நலிவில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இதுதான் நான் இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேணுமோ, இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றோ தேவரிங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... ௬.

மூ.—செஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுயகனே யெம்மானே
எஞ்சலிலென்னுடை யின்னமுதே யேழுலகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவுருவி னமன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ௭.

பதவுரை.

செம்— செவ்விய
சொல்— சொல்லையுடைத்தான
மறை— வேதத்துக்கு

எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனே!
எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்
இன்— பரமபோக்யமாய்

[illegible] ஒருநான்கு [illegible] | பறவை [illegible]
[illegible] மறைக்கு [illegible] | அந்தரம் என்று — 'அஞ்சாதே கொள்' என்று
[illegible] |
[illegible] — [illegible] | என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எழுகூற்றிருக்கை. செஞ்சொல் மறைப் பொருளாகிநின்ற. செவ்விய சொல்லை யுடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கின்ற. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய், [illegible] ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கையாலே, இத்தை "மறை" என்கிறது. இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டு கூறாய், அதில் பூர்வபாகம் கர்மப்ரதிபாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமா யிருக்கையாலே, [illegible] ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாகையாலே, (க) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களுக்கும் இவனே ப்ரதிபாத்யன் என்னக்கடவதிறே. (உ) "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி" என்னக்கடவதிறே. பூர்வபாகத்தில், இவனை ஸ்வாராதனாக ப்ரதிபாதியாநிற்கும்; அத்தைப் பற்றவிறே (ரு) "[illegible]" என்றருளிச்செய்தது. தேவர்கள்நாயகனே. (ச) "[illegible]" என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாவது-(ரு) அஹ்ருஜ தாஸ்யமாகையாலே தன்னுடைய ஆஜ்ஞையைக் கடந்து ஒழிய அணுவும் செல்லாதபடியாய், *அஸ்த்ர [illegible] பரிகரங்களைக்கொண்டு [illegible] போருகிறவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி [illegible] நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு போருகை. எம்மானே. அவர்களைப்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளுக்குப் பரிவுடைய அடிமைகொண்டு போருகிறவனே. எஞ்சலி லென்னுடை யின்னமுதே. ப்ராப்யமான அர்த்தத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல். "இல்" என்பது இல்லாமை. அதாவது - தேசகாலங்களால் வரும் ஸங்கோசராஹித்யமாயிருக்கை. அது எல்லா [illegible] இன்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணுதபடியா யிருக்குமிறே. "என்னுடைய அமுது" என்கையாலே - புஜிக்குமவர்க்கு, உடம்பைப் பூண்கட்டுமது போல அன்றிக்கே உயிரைப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. "இன்னமுது" என்கையாலே - புஜிக்குமவர்க்கு, தெவிட்டுமது போலன்றிக்கே, "அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாரா வமுதம்" என்கிறபடியே-புஜிக்கபுஜிக்க மேன்மேலே த்ருஷ்ணையை விளைக்குமதாயிருக்கை. இத்தைச்சொன்ன நித்யஸூரிகளும், "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரியவாரமுது" என்னும் - இவ்வமுதத்தைகிறே புஜிப்பது. அவ்வமுதந்தான் "அரங்கமேய அந்தணன்" என்னும்படி ஆனதாய்த்தே இவர்க்கு. ஏழுலகுமுடையாய். இத்தால் - லீலாவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (ரு) "[illegible]" என்கிறபடியே - ஸமஸ்த லோகங்களைக்

பிடிக்கும்போது. அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன் திருப்பிடப்பேசை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யநுபவித்து உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்புருஷார்த்தத் தைக் கலக்கும் யமபடரால்வரும் பாதையில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங் கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விபூதி யிலும் வ்யாவர்த்தமாய்க்கொண்டு த்ரிவிபூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ...67.

மூ.—நானேதுமுன் மாயமொன்றறியே னமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டிந்த
ஊனேபுகேயென்று மோதும்போதங்குன்னை நானொன்று நினைக்கமாட்டேன்
வானேய்வானவர்தங்களீசா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயென்
னானாய்நீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான்— அடியேன்
உன்— ஸர்வசக்தனான உன்னுடைய
மாயம்— மாயைகளில்
ஏதும் ஒன்றும்— யாதொன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்;
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
பற்றி— பிடித்து
நலிந்திட்டு— இந்தசரீரத்தோடேநலியத் தக்கதெல்லாம் நலிந்து
(பின்பு,)
இந்த ஊன்— 'இந்த யாதநாசரீரத்திலே
புகு என்று— ப்ரவேசி' என்று
மோதும்போது— அடிக்குங்காலத்திலே
அங்கு — அத்தசையில்
உன்னை— தேவரீரை
நான்— அடியேன்
ஒன்றும்— ஒருவகையாலும்
நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
வான்— பரமபதத்திலே
ஏய்— பொருந்திவர்த்திக்கிற
வானவர்தங்கள்— நித்யமுக்தர்க்கு
ஈசா— தலைவனாய்
மதுரை— ஸ்ரீமதுரையிலே
பிறந்த— அவதரித்தருளின
மா மாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையுடையனாய்
என்— எனக்கு
ஆனாய்— பாகவ்வசப்பட்டொருகும்ஆனை போலேவசீக்தனாய்
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;
நீ—ஸர்வரக்ஷகனான நீ
என்னை காக்கவேண்டும்.

பர்த்தாக்கள் ... இந்திறுணேயுக்க பெரிய மோதும்போது. அந்தசமயத்திலே

...காட்டி "இந்தவிடத்திலேபுகு" என்பர்களாய்த்து. "இந்நுஞ்ன்" என்று — ...சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. ஆகாயம்-(ஈ) ... கடவதன்றிக்கே அத்யந்தநீசமாயிருக்குமிறே ... "பாதாளசிரம்" என்று போய்த்து. (உ) "பாதாள ..." என்னக்கடவதிறே. இப்படியிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி "இதிலேபுகு" என்றால், இவன் ... "இதிலேபுகு" என்று கண்டபோதே ... அதிலே ப்ரவேசிப்பிக்கவேணுமே யவர்களுக்கு, மேலுண்டான ... இவனை ப்ரவேசிப்பிக்க. இப்படி "இதிலேபுகு" என்று அவர்கள் ...காலத்தில், அந்துணிவை நானென்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்தி ... நான் ... நினைக்கமாட்டேன். "அங்கேயும் ... நினைக்கமாட்டேன்" என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் ஏதேனுமும் ... மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநிலையிலே ... துறையிலே ... நினைக்கப்போமோ. ... பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுக்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமைகொள்ளும் நியந்தாவானவனே. ... - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ... இருக்குமவர்களை ஆட்கொள்ளுகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலே இராஜஜாதியாய் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தாவாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு ... ஆட்கொள்ளும். "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம்கோ" என்றிறே. என்னைப் தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான ... பாகன்மையிலே வசிக்குமான ... போலே, ... வசிக்குமவனே. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ... நீ, உனக்கு ... பண்ணும்போது க்ஷமை ... வல்லவந்த கல ... அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. பயிர்க் ... கோயிலிலேவந்து ... நோக்குகைக்காக வந்தீரே. ௮

௯ — குன்றெடுத்தாநிரை காத்தவாயா கோநிரைமேய்த்தவனே யெம்மானே
அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்
நன்றுங்கொடிய நமன்தமர்கள் நலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ

ஆநிரை— பசுக்களின் திரளை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆயா— ஆயனாய்
கோநிரை— பசுநிரைகளை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனாய்
எம்மானே— எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய்
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;
அன்று முதல்— உனக்குப் பல்லாண்டுபாடு
மவனாக்கிக்கொண்டநாள் தொடங்கி
இன்று அறுதியா— இன்றளவாக
ஆதி—ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய
விக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும் மறந்தறியேன்;
நன்றும் கொடிய — மிகவுங்கொடியரான
நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— ஹிம்ஸித்து
வலிந்து— பலாத்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அந்தசையிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றெடுத்தபாதி. இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பித்தபோது, கோவர்த்தநமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில் படாதபடி பசுநிரைகளை ரக்ஷித்தஆயனானவனே. இதுதான், கோபகோபீஜநங்களை ரக்ஷித்ததுக்கு உபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள்தன்னைச் சொல்லாதே, "ஆநிரைகாத்த ஆயா" என்று இதனைச் சொல்லுவான் என்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாந ரக்ஷ்யவர்க்கம் இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கையாலே. ஆயா. *ஆயனென்றுகுன்றமொன்றெடுத்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக அல்லாத இடையபோதி சையிலே கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. "நிவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" என்று பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திருப்பதறிந்தது. எம்மானே. இந்த குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே. "அம்மானே" என்று பாடமாகில், ஸர்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவரங்கத்துள் கிடந்த அன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட ஸ்வீகரித்த அன்றுமுதலென்னுதல். இன்றறுதியா. இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய, விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றுங்கொடியநமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். "நன்றும்" என்றது- மிகவும் **என்றபடி.** நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. அன்றங்குநீ என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்

பாராந்தர்ப்பூதரானவர்களுக்கு இதுதான் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ. என்னுடைய அதிசங்காமூலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்த வித்தனை யன்றோ. ௬

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவனை மதுசூதனனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்
ஆயர்களேற்றினை யச்சுதனை யரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்
தூயமனத்தனராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. ௰.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனாய்
மதுசூதனனை— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
மாதவனை— ஸ்ரீயப்பதியாய்
மறையோர்கள்— வைதிகர்களால்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கும்படியானவனாய்
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்
ஏற்றினை— தலைவனான மேன்மையையுடையனாய்
அச்சுதனை—அடுத்தாரை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதவனாய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவனந்தாழ்வானாகிற
அணை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானை—பள்ளிகொண்டருளுகிற அழகிய மணவாளன் விஷயமாக
வேயர்— தாம் திருவவதரித்த குடியிலுள்ளாரெல்லாரும்
புகழ்— புகழும்படியாயிருப்பாராய்
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்— நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டு
மனத்தனர் ஆகி— மநஸ்ஸையுடையராய்க்
வல்லார்தாம்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
தூ— பழிப்பற்ற
மணி— நீலரத்னம்போன்ற
வண்ணனுக்கு — வடிவழகையுடையவனுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

வ்யா. மாயவனை, அச்சர்யபூதகுண சேஷ்டிதங்களையுடையவனை. இத்தால் வித்த

களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்குமவனென்கை.

மறையோர்களேத்து மாயர்களேற்றினை. அபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்தோஷமாய்ப் பகவத்ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய தாத்பர்யத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பரத்வத்திலுங் காட்டில் நீர்மையிலேயீடுபட்டு அநவரதம் ஸ்துதிக்கும்படி ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்க்கொண்டு, கோபர்க்கெல்லாம் தலைவனாகையால்வந்த மேன்மையையுடையவனை. மேன்மைக்கு "அயர்வறும்" என்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு "ஆயர்களேறு" என்கிறவிது. பெரியபெருமாளை க்ருஷ்ணாவதாரமாகவிறே நம் பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பது. "கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தானை" என்றாரிறே திருப்பாணாழ்வார். திருப்பவளத்தை நோக்குப்பார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்குமாய்த்து. (க) "[illegible]" என்று - "யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைப்பணியாகச்சாத்தின திருவாபரணம் இப்போதும் பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்திலே கிடக்கிறது" என்று கண்டநுபவித்தாரிறே பட்டர். ஆகையால் இவ்விடத்தில் "மறையோர்கள்" என்கிறது - திருப்பாணாழ்வார், பட்டர் போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதவனை. "பச்சைமாமலைபோல்மேனி பவளவாய்கமலச்செங்கணச்சுதா" என்றாரிறே - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். "அச்சுதா" என்றவநந்தரம், "ஆயர்தங்கொழுந்தே" என்று அருளிச்செய்தாரிறே. அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை. உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு நர்த்த ஸ்தாநமாகையாலே "ரங்கம்" என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கோயிலிலே, மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பள்ளிகொண்டருளுகிறவனை, வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டுசித்தன். தாம் திருவவதரித்த குடியிலுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச்சொல்லிப் புகழும்படியாயிருப்பாராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய், ஸர்வவ்யாபகனை ஸர்வேச்வரனை, * அரவத்தமளிப்படியே தந் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, * உறகலுறகல்படியே மங்களாசாஸநம் பண்ணும் பெரியாழ்வார். சொன்னமாலைபத்தும். அநுபவத்துக்கும் மங்களாசாஸநத்துக்கும் விரோதியானவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாட்டையும். தூயமனத்தனராகிவல்லார். ப்ராப்யாந்

பெறுவரென்னக. ... ... ௰.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எல்லே ஒற்றைப் பையர தண்ணென
செஞ்சொல் நானேது குன்று மாய வாக்கு.

ஆ. திருமொழி-௪௰-க்கு, பாட்டு-௪௨0.

ஐந்தாம்பத்து.

(0)

கீழில் திருமொழியிலே—"சொல்லலாம்போதே யுன்னாமமெல்லாம் சொல்லினேன்" என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யநுபவித்து, "இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக் கடியென்" என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, "இதரவிஷயங்களிலே 'ஆவியே யமுதே' என்று திரிகையாலே யிழந்தது" என்று வெறுத்து, இப்போது "ஆவியையரங்க மாலை" என்றும், "ஆவியேயமுதே யென்றனுருபிரானை வெந்தாய்" என்றும், தப்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய கரணத்ரயமும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... *

மூ.— வாக்குத்தூய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநின்னையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ னென்வசமன்று
மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலுமென் னாவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டுரைகொள்வர் காரணா கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரீயப்பதியானவனே!
உன்னை— உன்னை

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் – உன்னைஸ்தோத்ரம்பண்ண சக்தியற்றவனாயிராநின்றேன்;

என்வசமன்று— அந்நாக்கானது எனக்கு வசப்பட்டன்று;

இவன்— இவன்

மூர்க்கு பேசுகின்றான் என்று } மூர்க்கர் பேசும் பாசுரத்தைப் பேசாநின்றான், என்று

முனிவாயேலும்— கோபித்துக்கொள்வாயே யாகிலும்

என்— என்னுடைய

நாவினுக்கு— நாக்குக்கு

ங்களையும்

கட்டுரை— (தங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக

கொள்வர்— (அறிவுடையார்) கொள்ளாநின்றார்கள்;

(அப்படியே,)

காரணா— ஸர்வகாரணபூதனாய்

கருளன்— பெரியதிருவடியை

கொடியானே— த்வஜமாகவுடையவனே;

நீயுமென் சொல்லைக்கொண்டருள வேணு மென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்குத்தூய்மை இத்யாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயத்திலே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரயோஜநத்தைக் ‡கணிசிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். “பாவியேன் பிழைத்தவாறு”, வாக்கு- சொல்லு. மாதவா உன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகள் பிராட்டியும் நித்யஸூரிகளுமிறே. [“பாதனாக்கம்பி” இத்யாதி.] உன்போக்யதைக்குத்தோற்று பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமானார் சொல்லும் பாசுரத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணின நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். “மாட்டாதேல் தவிரும்” என்ன; நாக்கு நின்னையல்லா லறியாது. சவைதிந்தத்துக்கு, * ஸர்வரஸனான நின்னையல்லாலறியாது. “அத்தால் வரும் குற்றமும் உம்மதன்றோ” என்ன; அது விஷயத்ரநவம். “அகலகில்லேன்” என்றது யாரின் குற்றமாறும்போலே. “ஆனால் நீரும் நாக்கோடேகூடிச் சொல்லும்” என்ன, நான் அதஞ்சுவன். நாக்கின் தோஷத்தை யநுஸந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகையாலே மேல்விழாநின்றது, காரணியான உன்னுடைய வசமாக்கினாலோ வென்ன; அது என்வசமன்று. உள்ளபடி. “நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது” என்பது, “நானதஞ்சுவன்” என்பதாகாநின்றீர், இது மூர்க்கர் சொல்லும் பாசுரமாயிராநின்றதே! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலும். என்பாசுரத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்கர் சொல்லும் பாசுரம்போலே தோற்றி, முனிகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகிலும் என்னாவினுக்காற்றேன். உன்முனிவுக்கு ஆற்றலாம், என்நாவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அஸத்யமாகாதோ வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவும் கொள்ளுவர்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப் போகவும், அத்தை அறிவுடையார், “நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது” என்று கொள்ளுவர்களிறே. கட்டுரை கற்கொள்வர். தான் வேண்டியதைச் சொன்னதையும் குண

பிழைப்பராகிலுந் தம்மடியார்சொற்பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே
விழிக்குங்கண்ணிலேனின்கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோடென்மனம்பற்றாது
உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய் ஊழியேழுலகுண்டுமிழ்ந்தானே. ௨.

பதவுரை.

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்து— தரித்த
கையானே— திருக்கைகளையுடையவனே!
சழக்கு— உன்னையொழிந்தாரைஸ்துதிக்குங்குற்றமுடைய
நாக்கொடு— நாக்கோடேகூட
புன்— குற்றங்கள் நிறைந்த
கவி— கவிகளை
சொன்னேன்— சொன்னேன்;
பிழைப்பர் ஆகிலும்— தப்பு செய்தார்களேயாகிலும்
தம் அடியார்— தம் அடியாருடைய
சொல்— சொல்லை
பொறுப்பது— பொறுத்துக்கொள்வது
பெரியோர்— பெருந்தன்மையுடையவர்களுக்கு
கடன் அன்றே— கடமையன்றோ;
நின்— தேவரீருடைய
கண் அல்லால்— கடாக்ஷமொழிய
மற்று விழிக்கும் கண் இலேன்— வேறொருகடாக்ஷங்களை உடையேனல்லேன்;
(அன்றியும்,)
வேறு ஒருவரோடு— மற்றொருவர் பக்கலிலே
என் மனம்— என்னுடைய மநஸ்ஸானது
பற்றாது— பொருந்தமாட்டாது;
உழைக்கு— புள்ளிமானுக்கு
ஓர் புள்ளி மிகை அன்று கண்டாய்— ஒரு புள்ளி ஏறினால் அதிகமாகாதுகிடாய்;
(இப்படி நீர் என்னை நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? என்ன;)
ஊழி— ப்ரளயகாலத்தில்
ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டு— திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
உமிழ்ந்தானே— (பின்பு வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்தவனே!
இப்படி என்னையும் நோக்கவேணுமென்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சழக்கு. பொல்லாங்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது - ஸ்வோத்கர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்பாகவத ஸந்நிதியிலே அஸத்யஞ் சொல்லுகையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். புன்கவிசொன்னேன். ¶ கவிக்குக் குற்றமில்லை, நான்சொல்லுகையாலே குற்றம். சொன்னேன். நெஞ்சாலே நினைக்கையேபிடித்து அவத்யமாயிருக்க; சொல்லுவதுஞ் செய்தேன். சங்குசக்கரமேந்துகையானே. இப்படி அநுகபிக்கைக்கடி -

தோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமாயிருப்பாருண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றாது. குணாக்ருததாஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். "நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ" என்ன; உண்டென்கிறார்- ஊழியேழுலகுண்டுமிழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணாதிருப்பாரொருவருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். ... ... உ

அ. மூன்றாம்பாட்டு. நன்மைதீமைபித்யாதி. "நாரணா" என்று - நம்முடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் "வாழ்த்துவார் பலராக" என்றீர், அதுவும் மாறுமாறும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், "கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்" என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ணாரணாவென்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியே னோவாதேநமோநாரணாவென்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரியப்பதியானவனே!
நாரணா என்னும் இத்தனை அல்லால்— 'நாரணா' என்கிற இதொன்றொழிய
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்:
உன்னை— தேவரீரை

உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்றும்— நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிகிறிலேன்;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரணா என்பன்— 'நமோநாராயணாய' என்று சொல்லுவேன்

வ்யா. நன்மையித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாயத் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். நாரணனென்னு மித்தனையல்லால். "நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்" என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிறே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிறே. புன்மையால். தன்மையாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகனானவுன்னை. புள்ளுவம்பேசி. க்ருத்ரிமம்சொல்லி. * என்கொல்வனுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகை. "பெரு மக்கள்" என்று - * போனான் பேரோதும் பெரியோரிறே. "மாறுளவான் கோலத்தமரர்கோன்." திருமாலே. "மாதிலியும் தொழுசெய்ய நின்ற" என்று - ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டியிறே. ப்ரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவளிறே. "தன்னாகத்திருமங்கை" என்று - அவனுக்கு அநுபவம் ஸத்தாஸித்தியாறுப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல்லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; "வானவர்பிரானுடன் வைத்துச் சொல்லும்செல்வன்." ப்ரயோஜநத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்த்ரங்களும் கழியுண்கிற திறே, இதரபலங்களைவிட்டு மோக்ஷத்துக் குறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்ன; உன்னு மாறுன்னை யொன்றுமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸ்மரணமறியேன். ஓவாதே நமோநாரணவென்பன். ப்ரயோஜநம் பெற்றவாறே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாறே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமாறில் எனக்கு ஸத்தைகுலையும். சொல்லாத போது ஸத்தை குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாநின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்தது! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையில்லை என்கிறார்மேல் - உன்கோயிலி லித்யாதி. வன்மை - மிடுக்கு. "கோயிலில்வாழும்" என்று - புறம்புள்ள அபிமானம் குலைகையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. கோயிலில்வாழும். (க) "வைஷ்ணவ வாமநம்" "இவற்றின் புறத்தாளென்றெனையே" என்று - பகவதபிமானமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிறே தங்களுக்குப் பெருமையாயிருப்பது. ¶ உன்னல் - நினைத்தல். ... ... ௩.

அ.—நான்காம்பாட்டு. நேடுமை. கீழ்ப்பாட்டிலே "புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்றுகண்டாய்" என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை மேலி

நெடுமையால்— த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களையெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலளந்து கொண்டவனாய்
நின்மலா— பரிசுத்தனாய்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகனானவனாய் [னை
கொடுமை— க்ரூரகர்மங்களைச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை— தமப்பனான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தளை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தாய்— தறித்துப் போகட்டவனே!

அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்வதற்கு.
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா;
கூறை சோறு இவை— கூறையும் சோறுமாகிற இவற்றை
வேண்டுவது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற வேணுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும் – 'தாஸ்யம்' என்கிற
அ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜந்மங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனானாற்போலே, அளக்கைக்கு நெடியனானபடி. ["ஓங்கியுலகளந்த" இத்யாதி.] ஏகரூபமான வடிவை யிதேற பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பரப்ரயோஜந மாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன விரண்டுதோஷமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆச்ரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானைத் தமர்கட்கெளியானை] ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அரியனாய் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஔதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்த்ரனைப் போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என் ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை. அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷவ்ருத்தியைக் கைக்கொண்டருள வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வப்ரயோஜநமு முண்டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநந்யப்ரயோஜநன் என்ன; நீர் அநந்யப்ரயோஜநரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகி

போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தம் ஜோடுமைக் கஞ்ச ஊக்கோன்று. * மங்களாலயரைக் கல்லிடைமோதின க்ரூரார்த்மாவைக் கொன்றாற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தாதை. * தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினாற்போலே, அநுக்கூயான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரக்ருதி கிடக்கிறது, அத்தைவிடுவித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை. ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பதும் ஏதென்னில்; * அடிமையென்னுமக் கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். கோயின்மை - வேண்ட ப்ராப்தி; புருஷார்த்தம். அங்கங்கே - கூறைசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; தேவமநுஷ்யாதி ஜந்மந்தோறு மென்றுமாம். " அடிமை - போதரும் " என்று - யதாவஸ்தானே பொருளாகவுமாம். " நின்னையேதான் வேண்டி. " இத்யாதி. ... ... ச.

அ.—இந்தாம்பாட்டு. தோட்டமித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் — " கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை " என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார்; இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தொழுவோடைத் துடவையுங்கிணறு மிவையெல்லாம்
வாட்டமின்றியுன் பொன்னடிக்கீழே வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
நாட்டமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சுவார்பலர் கேழலொன்றாகிக்
கோட்டுமண்கொண்ட கொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே.

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி — ஒப்பற்ற வராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு	இல்லவள்— மனைபாளும்
கோடு— தன் தம்ஷ்ட்ரையினாலே	ஆ— பசுக்களும்
மண்— பூமியை	தொழு— பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமும்
கொண்ட— உயர எடுத்தருளின [யனும்	ஓடை— குளமும்
கொள்கையினானே— ஸ்வபாவத்தையுடை	துடவையும்— விளைநிலமும்
குஞ்சரம்— குவலயாபீடஜமானது	கிணறும்— கிணறும்
	இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்றும்
	வாட்டம் இன்றி } குறையாமல்

வயல். தோட்டம். காஹஸ்தாதம ஸம்ருத்திகளைக்காக காவிப்பண்ணுந் தோட்டம்.
இல்லவள். க்ருஹிணி. ஆ. பசு. தொழு. பசுநிற்கிற ப்ரதேசம். ஓடை. குளம்.
நடவை. விளைநிலம். விளைநிலத்துக்கு நீறநவிர்ந்த குளம். கிணறும். தோட்டத்துக்
குறுப்பாகக் கிணறும். இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல்.
உன் பொன்னடிக்கீழ். நிரதிசயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும்
குறையாமல் நிரள, வருந்துதல்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வரித்துக்கொண்டிரு
ந்தேன். அகம் - நான். வருத்து - பிரித்து. இனி உனக்கொரு குறையில்லையே யென்ன;
ஒரு குறையுண்டு - நாட்டமொழிந்தோடெனக்கரிது. உன்னை யொழியப் புறம்பே தாரகபோ
ஷக போக்யங்களாக நிறுபாரோட்ட - ஸம்ஸாரம் காரந்து நல்ஸஹம்; இந்த ஆசைப்
படுவார் பலர். கேழ்லொன்றாகிக் கோட்டுமண்கொண்ட - ஸர்வலோகங்களும் ப்ரளயத்திலே
அகப்பட * மண்ணிமிடந்திடந்து "தானத்தே வைத்தானால்" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தா
னத்திலே வைத்தவெம்மை. கொள்ளுகின்றேன். இருகாலே ஸ்வாபாவிகமானதன்னை.
குஞ்சாமித்யாதி. சூலபாசிடத்தை நிரஸ்தபண்ணி தொம்மை பொகித்தலிலே. இத்தால்
பலித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே
வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களையுங் கழித்துத் தாவேணுமென்கிறார். ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணாவித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் - தாரகாதிகளெல்லாம் அவன்
திருவடிகளை என்றார்; ப்ராக்ருதி கிடக்க அதுசெய்யப்போமோ வென்ன; அதில் நமக்கு ஆஸ்
வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—கண்ணா நான்முகனைப்படைத்தானே காரணாகரியா யடியேனான்
உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணாவென்
றெண்ணுநாளு மிருக்கெசுர் சாமவேதநாண்மலர்கொண்டுனபாதம்
நண்ணுநாளவை தத்துறுமாகிலன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. சு.

பதவுரை.

கண்ணா— ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனுப்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ராஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸ்ருஷ்டித்தவனுப்
காரணா— ப்ராஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான
ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினவனுப்

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— பசி உண்டாவதில்லை;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரணா என்று— 'நமோநாராயணாய' என்று

அவை — மந்த்ராதிகளும், புஷ்ப வைப்பனவுமாகிற அவை	பட்டினி நாள் — பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணா. "கர்த்தனாய் வந்தவதரித்துத் தன்னடியரோடே நின்றான்" என்னும்படி ஸுலபனானவனே. நான்முகனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபனானவன் காரணனென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே ஸ்ருஷ்டித்தவன். காரணா. ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினவனே. கரியாய். காரணத்வமும் ஸௌலப்யமு மன்றிக்கே, தூலமானாலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. "காரணா-நான்முகனைப் படைத்தானே- கண்ணா- கரியாய்" என்றந்வயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூப நிரூபகம் என்னென்ன; அடியேன்நான். உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனானநான். ஆறும் தெறுங்கிடக்கையிலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணாநாள்பசியாவதொன்றில்லை. பசிப்பதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாராயணா வென்றெண்ணாநாளும். "நமோநாராயணா" என்கையாலே- தேஹாத்மாபிமானத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு திருநாமத்தை யநுஸந்திக்கிறார். இருக்கெசுர் சாமவேத நாண்மலர்கொண்டு. "நமோநாராயணா" என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்டுகிறார். திருமந்த்ரம் ஸங்க்ரஹமும், வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. "மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு." "அவைதத்துறுமாகில்" என்கையாலே அவை கூடாது. "உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்கையாலும், "ஓவாதே நமோநாராயணா" என்கையாலும் கூடாது; கூடில், நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நாண்மலர்கொண்டு கண்ணுகைக்கு ப்ரமாணம் - வேதம். "நாடாதமலர்நாடி". த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய மிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம் ஈச்வரன். உண்ணாநாள், உனபாதம் கண்ணாநாள்;- உண்ணும் நாள், உனபாதம் கண்ணும் நாள். பசிஆவது. பசிப்பதென்றபடி.; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்ணாநாள் இருக்கெசுர்சாமவேத நாண்மலர்கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளாநாள். அவைதத்துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துறுகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மாறு மாகிலென்றபடி. தத்துறுமாகில்- மாறுபட்டுப்போமாகி லென்னவுமாம். மாறுபட்டுப்படுகையாவது-அநந்யப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கணிசிக்கை. ... ௬.

௮. எழாம்பாட்டு. வெள்ளைவெள்ளம். கீழ்ப்பாட்டில் "உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்றார்; இப்பாட்டில்- "துயிலணைகொள்ளேன்" என்கையாலே- உறக்கமுந்தானில்லை யென்கிறார்.

மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக விரித்து
அதன்மேலே — அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்தி / ரை கொள்கின்ற } யோகநித்திரை கொள்ளாநிற்கிற
மார்க்கம் — ப்ரகாரத்தை
காணலாம் கொல் — பார்க்கலாகுமோ
என் ஆசையினாலே — என்னுடைய ஆசையாலே
உள்ளம் சோர — நெஞ்சழியவும்
உகந்து — மிகக் களித்து
எதிர் — எதிரே
விம்மி — விம்மியும்

கத்தேடி, காணாமையால் வந்த அவஸாதத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள் — கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர — துளிசோர்ந்து
அணை — படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன் — நித்திரைகொள்ளமாட்டாதவனாயிராநின்றேன்;
யான் — அடியேன்
உன்னை — தேவரீரை
தத்துறும் ஆறு — கிட்டும்வழி
சொல்லாய் — அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. நாற்றம் மென்மை குளிர்த்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாகையாலே அத்விதீயமான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. பாஞ்சராத்ரிகள், 'படுக்கையை யப்பாலே யுறங்குகிறான்' என்னும்படியாய், "உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்" என்னும்படி- கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற. கண்வளராநின்ற, மார்க்கம் - வழி. அதாகிறது- இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞாநம். காணலாங்கொலென்னாசையினாலே. காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. "பாலாழி கிடக்கும் பண்பை யாங் கேட்டேயும், காலாழும் நெஞ்சழியும்." உகந்தெதிர்விம்மி. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. உரோமகூபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க்குழியெறிந்து இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரத்யக்ஷம் போலே ப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக் காணாமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணைகொள்ளேன். படுக்கைச்சேர்த்தியை யநுஸந்தித்தேன், படுக்கையிலேறப் பொருந்துகிறதில்லை. சொல்லாய் யானுன்னைத் தத்துறுமாறே. தத்துறுமாறு - கிட்டும்வழி. "கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோர" என்று அழுகைபோலன்று, அநுபவத்தாலே; அநுபவிப்பது, கிட்டினால். கிட்டுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிட்டுகைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விமுகனானதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதோ. "பாம்புகடல்யோக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிறே. ... ... எ.

பதவுரை.

காரணு — ஜகத்காரண பூதனாய்
எண்ணுவார் — எப்போதுமுன்னைத்யாநிக்குமவர்களுடைய
இடரை — துன்பங்களை
களைவானை — போக்குமவனாய்
மதுசூதா — மதுவை நிரஸித்தவனாய்
கரி — ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய
கோள் — (முதலையால்வந்த) ஆபத்தை
விடுத்தானை — தீர்த்தவனாய்
கண்ணனை — ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனாய்
வண்ணம் — பலவகைப்பட்ட காந்திகளையுடைத்தாய்
மால் — பெரிதான
வரை — கோவர்த்தன பர்வதத்தை
குடை ஆக — குடையாக எடுத்து
மாரி — வர்ஷாபத்தில் நின்றும்
காத்தவனை — ரக்ஷித்தவனாய்
களிறு — குவலயாபீடகஜத்தை
அட்ட — முடித்த
பிரானை — உபகாரகனாய்
ஏத்த அரும் — ஸ்துதிக்க முடியாதவனாய்
பெரு — நிரதிசய போக்யமான
கீர்த்தியினானை — கீர்த்தியையுடையனாய்
பிரானை — ஸர்வோபகாரகனானவனை;
நான் — அடியேன்
உன்னை — தேவரீரை
நண்ணி — ஆச்ரயித்து
நாள்தொறும் — எப்போதும்
ஏத்தும் — ஸ்துதிக்கைக்கீடான
நன்மை — நன்மையை
அருள்செய்யும் — தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நாநாவர்ணமான தாதுக்களையுடைத்தான பெரிய மலையே உபாயமாக. "ஆயரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதாம்" என்று நினைத்த மலையே குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவனே. மதுசூதா. முதல்களையான மதுவை நிரஸித்தவனே. கண்ணனே. ஸர்வஸுலபனே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுபத்தைப் போக்கினவனே. காரணு. ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற வஸ்துவாயிருப்பது. ["இருவரவர் முதலுந் தானே" இத்யாதி.] களிறட்டபிரானே. குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனே. எண்ணுவாரிடரைக்களைவானே. அநுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யாதிகளை இவன் வேணுமென்று வேண்டினபோதே இவனுக்கு விரோதியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினானே. அபரிச்சேத்யமாய் நிரதிசயபோக்யமான குணங்களையுடையவனே. நண்ணியித்யாதி. உன்னைக் கிட்டினவனோடு கிட்டாதவனோடுவாசியற ஏத்தும்படிக்கீடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் அஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சரமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணிரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனை நீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

மூ—நம்பனேநவின் றேத்தவல்லார்க ளுதனே நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயினா யாழிமுன்னேந்திக்
கம்பமாகரி கோள்விடுத்தானே காரணா கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னேன்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்களையாயே. கூ.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனாய்
நவின்று— வாயாரச் சொல்லி [களுக்கு
ஏத்தவல்லார்கள்— ஸ்துதிக்க வல்லவர்
நாதனே— நாதனாய்
நரசிங்கம் அது ஆனாய்— நர்ஸிம்ஹாவதாரம் செய்தருளினவனாய்
உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனாய்
உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்- அளந்து கொண்டவனாய்
ஊழி- ப்ரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேதனோஜ்ஜீவநார்த்தமாக)
ஆயினாய்- உலகங்களைப்படைத்தவனாய்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானை

ஏந்தி— திருக்கையிலேந்தி
மா கம்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய
கோள்- முதலைபால்வந்த நலிவை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்
காரணா— ஜகத்காரணபூதனாய்
கடலை— க்ஷீராப்தியை
கடைந்தானே— கடைந்தவனாய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாய்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனாய்
தேனே— தேன்போலே போக்யனானவனே!
ஏழையேன்— சபலனான என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
களையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனே. விச்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரக்ஷகனன்று, பிறரும் ரக்ஷகரன்று. தான் "நன்மை" என்று ப்ரவ்ருத்தி பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட்டும். பிறர் தந்தாமுக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள். நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நழுவவிடாதவனே. நரசிங்கமதானாய். ஈச்

“நான்முகனைப் பெற்றநாடு” என்கிறபடியே – ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜநகமான புஷ்கரத்தை, மணந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினாய். ஊழி - காலம். ஸ்ருஷ்டி. [“வாழ்ந்தவர் பலராக” இத்யாதி.] ஆழிமுன்னேந்தி. விரோதிவருவதற்கு முன்னே திருவாழியைத் தரித்து. கம்பமாகரிகோள்விடுத்தானே. “கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திருவாழியைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டபடி. கம்பம்-நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களை யென்னுதல்; அசையாநின்றவர்களை யென்னுதல். முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்கப்பட்ட அசையென்னுதல். மா-பெருமை. ஆர்த்தர்கள் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதியைப் போக்கினவனே. “தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கந்தீர்த்தாய்,” “என்னுடைய இடரைத் தீர்க்காய்.” கோள்-சிறை. “கோள்விட்டது” என்னக்கடவதிறே. காரணா. மூன்றுபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்வம் - ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைப் பெற்றதும்; ஈச்வரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்த” என்கிறபடியே ஸ்துதிப்பதுக்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை இவ்வளவு புகுர நிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத் தேன்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்யதைக்குத் தோற்றபடி “தேட்டருந்திறல் தேனினை.” ஏழையேன். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போக்யமான திருநாமங்களிலே சபலன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது- சரமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமாட்டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே “அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த” என்றும் ப்ரார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்லேசம்-அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதிருக்கில் செய்வதென் என்கிற பயமிறே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. ... ... ௯.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசுரமாத்ரமே அமையுமென்கிறார். இத்திருமொழிதான், “மாதவா, நாரணா” இத்யாதியாலே திருநாமமிறே சொல்லிற்று.

மூ.—காமர்தாதை கருதலர்சிங்கம் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமனனென்மரதகவண்ணன் மாதவன் மதுசூதனன்றன்னைச்
சேமநன்கமரும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுநவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே ௰

என்— எனக்கு பவ்யனாய்	தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
மரதகம்— மரதகப்பச்சை போன்ற	பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
வண்ணன்— வடிவழகையுடையனாய்	நாமம் என்று— 'திருநாமம்' என்று
மாதவன்— ஸ்ரீயபதியாய்	நவின்று— நெஞ்சார நினைத்து
மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதனனை	உரைப்பார்கள்— வாயார வாழ்த்துமவர்கள்
எம்பெருமான் விஷயமாக	நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
சேமம் நன்கு அமரும்— ரக்ஷகமாகப்	ஒல்லை— சடக்கென
பொருந்தின	நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காமர்தாதை. இவனாகப்பட்ட துறையிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே மருவிப்போந்த விவரையிட்டது "காமனார்தாதை" என்கிறவடிவிறே. கருதலர்சிங்கம். இவ்வடிவு காணவேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. "அலவலைமைதவிர்த்தவழகன்" என்று- ப்ரதிகூலனையும் அநுகூலனாக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவினியகருங்குழற் குட்டன். காணவினிய. ராவணாதிகளுக்குமகப்பட, (க)"ரஜநீயஸ்யவிக்ரமை:" என்று கண்டபோதே ரஸிக்கை. "கண்ணுக்கினியான்" "மனத்துக்கினியான்" என்றும் — உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனியவிஷயமிறே. கருங்குழற்குட்டன். அழகுக்கு முற்படவெடுப்பது "குழலழகர்" என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக் கொடுத்து அநுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. "காணவினியகருங்குழல்" என்று - குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். வாமனன். "கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து• வாமனனம்பீவருக" என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன். "உலகளந்தமாணிக்கமே யென்மரதகமே" என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிப்பாள் பிராட்டியிறே. "வடிக்கோல வாணெடுங்கண் மாமலராள் செல்விப் படிக்கோலங் கண்டகலாள்" என்னக்கடவதிறே. மதுசூதன்றன்னை. அநுபவ விரோதியைப் போக்கினபடி. "வானோர்சோதிமணிவண்ணா மதுசூதா நீயருளாய்" என்னக்கடவதிறே.

சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரக்ஷைபொருந்தின ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. "நாமமாயிரம்" என்றாற்போலே. நவின்றுரைப்பார்கள். ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வல்லவர்கள். நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே. பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப் பெறுவர்கள். அதாவது - ஈச்வரனுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. "சேமநன்கமரும்"

[illegible]
வாசியற இதுவேயிறே பலம். வியந்தமிழ் - விஸ்மயநீயமான தமிழ். "வியந்தமிழ்" என்றபோது, "அமரர்க்குமறிவியந்து" என்னுமாபோலே, வியந்தமிழென்னவுமாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சழக்கு நன்மை நேமை நோட்டம்
கண்ணு வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆறு திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சஙO.

ஐந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திருமொழி - நெய்க்குடம், ப்ரவேசம்.

அ. கீழே, "அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்று - 'அந்திம காலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டோமென்று ஏறுகவே சொல்லிவைத்தேன்' என்ற இவர், "சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன்" என்று - தம்முடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்ததால, அவர் கால்களின்மேல் விழுந்தபடி கண்டு க்ஷமைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து க்ஷமைகொள்ளவேண்டிவது நாம் கடக்க நிற்கிலன்றோ என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

அ. முதற்பாட்டு. "அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உமக்கிரங்கு காலமுண்டோ" என்று அவன் வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அனித்யமையையும் கர்மத்தையும் வ்யாதிகளையும் இந்த்ரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து, "பண்டை நேறுமாம் ஆத்மாவும்" என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் என்தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

மூ—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போனிரந்தெங்கும்
கைக்கொண்டுநிற்கின்ற நோய்காள் காலம்பெற வுய்யப்போமின்

பற்றி — பற்றிக்கொண்டு
ஏறும் — ஏறுகின்றவை
எறும்புகள் போல் — எறும்புகளைப்போலே
எங்கும் நிரந்து — எங்கும் பரந்து
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற — உடன் வந்தியா யிருக்கிற
நோய்காள் — வ்யாதிகளே!
உய்ய — நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக
காலம்பெற போமின் — சடக்கெனப் போய்விடுங்கோள்;
வேதப்பிரானார் — ப்ரதிபாதகமான வேதத்தை உபகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன்

ருகிற திருப்பள்ளியோடே கூட
மெய் — என் சரீரத்தை
கொண்டு — போக்யமாகக் கொண்டு
வந்து புகுந்து கிடந்தார்;
(ஆகையால்,)
பண்டு அன்று — என் சரீரம், ஆத்மா வின் பழைய நிலைமையையுடையதன்று;
பட்டினம் — இவ்வாத்மாவானது
காப்பு — ஸர்வேச்வரனால் காப்பற்றது;
ஆகையால் உங்களுக்குப் புகுரவிட மில்லை யென்கிறார்.

வ்யா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள்போல். அக்நிஹோத்ர வையாகரண போக்யமாய்ப் போக்யமுமான பதார்த்தமிருக்கிற (க)குடத்தைக் ஸ்பர்சித்துக்கொண் டேறுகிற க்ஷுத்ர ஜந்துக்களைப்போலே. நிரந்து. பரந்து. இடைவிடாதே. எங்கும். தர்மபூதஜ்ஞா னமுள்ள விடமெங்கும் (உ) " [illegible] " கைக்கொண்டு. உடன்வந்திபோலே; கைக்கூட்ட மிட்டாற்போலே யென்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்கு வரவின்றியிலே. அவஷ்டம்பத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம். நோய்காள். த்ருஷ்டாந்தத்தில் எறும்புகள்போலே நோய்களும் பலவிறே. "கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்" என்று - பகவதாஜ்ஞையாலே உறுப்புகட்கெல்லாந் நின்றதும் வேதனை ஸ்வரூபஸ்பர்சியிறே. விசிஷ்டவேஷத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தில் எறும்பால் (க)குடத்துக்குவரு மொரு அதிசயமில்லை. "மொய்த்தவல்வினை" என்கிறபடியே. காலம்பெற. சடக்கெனப் போமின். அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணின நாங்கள் போகிறதென் என்ன; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கோளென்ன; ஆனால் மெள்ளப் போகிறோமென்ன; காலம்பெற. கடுகப்போங்கோள். "மடிபடக்கி நிற்பதனில் - முன்னடி பெயர்ப்பதன்றோ வழகு" என்கிறார். (ங) " [illegible] " என்று - இவர்க்கு நினைவில்லையிறே. "வெங்கடுந் துயராக்குமே" என்ற போதே கடங்கள் வெந்ததிறே. போங்கோளென்னவேண்டா; இவர், பின்னை மெழுந்து அடிக்கிறாரோ என்னு மதிசங்கையாலும் பூர்வவாஸனையாலும் பயப்பட்டுச் சொல்லுகிறாரித்தனை. இப்போது நாங்கள் போகிறது என் என்ன; மேலே துசொல்லுகிறார்மேல்;- மெய்க் கொண்டுவந்து புகுந்து. என்னுடைய தேஹத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலே

வைப்பதும். அநந்யப்ரயோஜநத்தாலும். * நந்யாநுகரணத்தாலே. பண்டொன்று. பண்டுபடைத்தாலும்
மையா ஆத்மாவுமென்று நினையாதேயென்ன; "அருக்கடியேன்" என்ன; பட்டினங்கா
ப்பே. "பட்டினம்" என்கிறது - பத்தநமென்றபடி. அதாவது - நிதிகிடக்குமிடம்;
அதாகில். இங்கு, ஈச்வரனுக்கு நிதியாவது - ஆத்மாவிறே. காப்பே. ஆளிட்டுக்காவாதே
தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு
கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவ
ரும் * வைத்தமாநிதியையிறே காப்பது. ... ... க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே "நில்லுமினென்னையுபாயமில்லை" என்று அஞ்சின
வர் உபாயமறிந்து அச்சங்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

மூ.—சித்திரகுத்தனெழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் மூதறிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குத் தலைவனான யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இலச்சினை வைத்த— முத்திரை வைக்கப்பட்
சித்திரகுத்தன்— சித்ரகுப்தன் என்னும் கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருணையை
மாற்றி— சுட்டுப்போகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஓடி— ஓடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிகிற
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
மூது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவை யுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனாய்
பத்தர்க்கு— பக்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிரதிசய போக்யனாயிருக்குமவ
அடியேன்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பு.

வ்யா. சித்திரகுத்தனெழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், பதினாலுபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிறே கிடப்பது. தென் புலக்கோன் பொறியொற்றி

கென்னில்; " நமன்தமர்சென்றமரா விலைப்பெயுலாரலர் " என்று அவன் அபிமானித்தார்க்கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே சேராநின்றுள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். * வெள்ளநீர் வெள்ளத்தணைந்த * கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற மார்க்கண்காணகையிறே இவர்க்குமனோரதம். மூதறிவாளர்முதல்வன். * அமரர்களதிபதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்ரிதர்க்கு நிரதிசயபோக்யனானவன். " அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே." அடியேன், " மூதறிவாளர்முதல்வன் " என்று - நித்யவிபூதியோகஞ்சொல்லி, " முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் " என்று - லீலாவிபூதியோகஞ்சொல்லி, " அடியேன் " என்று - உபயவிபூதிநாதனுடைய போக்யதையிலே தோற்ற அடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டைதேஹமும் ஆத்மாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரக்ஷையுண்டாய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வயிற்றில்தொழுவைப்பிரித்பாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே - யமவச்யதை யில்லையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹாநுபவமும் இல்லை யென்கிறார். அதவா, " மூதறிவாளர்முதல்வன் " என்றார் - கீழ்; இதில் - தமக்கு அறிவைப்பிறப்பித்தபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம். " அடியேன் " என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிமைகொண்டபடி சொல்லுகிறாரென்றுமாம்.

மூ—வயிற்றிற்றொழுவைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையதக்கிக்
கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி
எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை யிராப்பக லோதுவித்தென்னைப்
பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௩.

பதவுரை.

பண்— பூமியை
எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே
கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின
எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்
வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தை
பிரித்து— கழித்து
புலம்— இந்த்ரியங்களாகிற
வன் சேவை— வலிய ரிஷபங்களை

காலிடை பாசம்— * ஹரிணிகுர்மாத்ரமான சர்மவிசேஷ விஷய ஸ்நேஹத்தை
கழற்றி— போக்கி
இரா பகல்— இரவும் பகலும்
ஓதுவித்து— 'சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்' என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்து
பயிற்றி— அத்தை அநுஷ்டானபர்யந்தமாக்கி

போல" என்னக்கடவதிறே. "காலில் புலனைவைத்து." கயிற்றுமக்காணிகழித்து. நாம் பும் எலும்புமான சரீரத்தில் நசையறும்படி பண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையும்பாசமுமாய்வந்து புகுந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் கீழ்பட விழாதபடி பண்ணி. "பின்முன்னாக இழுப்பதன்முன்னம்" என்னக்கடவதிறே. அன்றி க்கே, "காலிடைப்பாசங்கழற்றி" என்றது, "கால்" என்று - காற்றாய், "பாசம்" என்றது - ஆத்மாவை வரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸூக்ஷ்மசரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணனாலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். "அக்காணி" என்றது-ஸ்தூலசரீரம்; "காலிடைப் பாசம்" என்றது-ஸூக்ஷ்மசரீரம். ஆக, (க) "ஸூக்ஷ்மஸ்தூல விஸ்ருஜ்ய" என்கிறபடியே உபயசரீரப்ராப்தியு மறும்படி பண்ணி. "காலிடைப்பாசம்" என்று-காற்கட்டான ஸ்நேஹமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "காலிடைப்பாசம்" என்று-ஜரிஜ்ஞமாத்ராதிசம்பந்த விசேஷவிஷயஸ்நேஹமென்னவுமாம். எயிற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை. ப்ரளயார்ணவத்திலே அகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை யெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யனை யென்னை யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலமுமென்றபடி.. ஓதுவித்து. சிக்ஷித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்த்ரியவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், யமவச்யத்வமும் த்யாஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து. கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், நிரதிசயபோக்யதையையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்வரூபம் என்னுமிடத்தையுமாய்த்து ஓதுவித்தது. பயிற்றி. இத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கி. ["செய்பேல் தீவினையென்று" இத்யாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஒதுவித்த ப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. "நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இந்த்ரியங்களுக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. "என்னையாளும் வன்கோ" என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே. இன்று ரக்ஷையுண்டாகையாலே. "என்கோலாடி குறுகப்பெறா" என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. "இராப்பகல்" என்று-மூதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்றபடியால் அகாலகால்யமான தேசம்போலே யென்றபடி.. ரு.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோளென்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்வினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்வினை கண்டீர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. அ.

நின்றது! பார்த்தீர்களே!!,
இங்கு— எங்களிடத்தில்
புகேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்
ளுங்கோள்! வாராதேகொள்ளுங்கோள்!!;
எளிது அன்று கண்டீர்— நீங்களிங்களைக்
கிட்டுகை ஸுலபமன்று கிடீகோள்;
புகேல்மின்— கடக்க நில்லுங்கோள்;

சேரும— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திருகோயில் கண்டீர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிடீகோள்;
(ஆதலால்,)
பங்கப்படாது— பரிபவப்படாமல்
உய்யபோமின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்வினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால் பலிதமான நோய்காள். விபஜிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. "சார்ந்தவிருவல் வினைகள்" என்னுமாபோலே. "இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்" என்று ப்ரதிவிஷயங் காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாததுமாய், அவனே கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்வினைகண்டீர். ம்ருத்யுக்கும் ம்ருத்புவென்கிறார். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே படுகைக்காகப் பலகாற்சொல்லுகிறார். இங்கு. "'இங்கு' என்று - திருப்பல்லாண்டோடே அந்வயமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்" என்று பட்டர். எளிதன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. 'ஆவதென்' என்ன; கண்டீர். ஹிரண்யன் பட்டபடி கண்டிகோளே. புகேல்மின். நில்லுங்கோள். புகுராமையென்னென்ன - சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர். ஸிம்ஹங்கிடந்த முழஞ்சிலே புகுவாருண்டோ. "ப்ரஹ்லாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு" என்றிருக்கிறார். ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபவம். பிழைத்துப்போங்கோள் பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்குறளுருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுசிசுக்ராதிகள்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த்ரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - "புண்ணிரந்த" என்றார்; இப்பாட்டில் - மணணிரந்தவனைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—மாணிக்குறளுருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்
பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ரு.

என மனத்துள்ளே — என் நெஞ்சினுள்ளே
புகுர — புகுரும்படி
பிறிது இன்றி — பிரிவில்லாமல்
வைத்துக் கொண்டேன் கண்டீர் } நிலைநிறுத்திக் கொண்டேன் காணுங்கோள்;

உள்ளீர் — பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்
பாணிக்கவேண்டா — தாமதிக்கவேண்டா;
நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்குறளுருவாய மாயனை. இரப்பிலே நகனைறி, நிரதிசயபோக்யனுமாய் தன்னுடைய தேஜோகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனை வசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாப்போலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகளந்தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷனாய் நான் நிரபேக்ஷனாகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகையாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர். மாணிக்குறளுருவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். "உலகளந்தமாணிக்கம்" என்னக்கடவதிறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் முலைபடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்த்ரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. "வன்மையாய்" என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - கள்ளர்கள். (க) "வஸ ஊர்த்வ்யகவ்யஹ்நாஷ்" "கோவாய்ஐவரென் மெய்க்குடியேறி" என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில். பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். "என்றபடியெப்பவுண்டு வழக்கு." அதுக்கடியென் என்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்க்குடியேறின காலமன்று, இன்று ஸார்வபௌமன் பண்டைக்கிறர். ... ... ரு.

மூ.—உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்
பெற்றங்கண் மேய்க்கும்பிரானார் பேணுந்திருக்கோயில்கண்டீர்
அற்றுமுரைக்கின்றேனின்னம் மாழ்வினைகாளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சா.

பதவுரை.

உற்ற — மிகக்கொடிய

பிணிகாள் — † நோய்களே!
உமக்கு — உங்களுக்கு

மெய்க்கும்— மெய்க்கின்ற	இங்கு— இங்கு
பிராஞர்— உபகாரகரானவர்	ஓர் பற்று இல்லை கண்டீர்— ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை கிடிகோள்;
பேணும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற	நடமின்— (இனி) நடவுங்கோள்;
திரு கோயில் கண்டீர் — திருக்கோயிலாயிராநின்றது காணுங்கோள்;	பண்டன்றிதயாதி பூர்வவத்.
ஆழ்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின	

வ்யா. உற்றவுறுபிணிநோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு செய்கிற நோய்காள். உற்ற- நோய்காள், உறுபிணிகாள். அஸாதாரணமென்னும்படியான நோய், மறுபாடுருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி பண்ணிக்கேளுங்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றங்கள்மெய்க்கும் பிராஞர்பேணும் திருக்கோயில்கண்டீர். யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனாய்வந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்யனாய் வந்து உபகரித்தபடி. பேணுந்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து புகுருகையாலே, உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டீர். இது ப்ரத்யக்ஷமன்றோ. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன். இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைகாள். அநாதிகாலம் ஈச்வரனைவிட்டுத் தறைப்பட்டுப்போம்படி பண்ணினவர்களே. ஆழ்வினை. அாவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை கண்டீர். பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டிகோளே. தாம் கண்டவாறே இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று. *பயன்படைந்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) "ஸர்வ" என்கிறவின்று, ஸர்வபாபங்களும் *மோக்ஷயிஷ்யாமியிலே அந்வயித்தது. ... ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கோங்கைச்சிறுவரையித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி இந்த்ரியத்தை யென்கிறார்.

மூ.—கோங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி
அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டழுந்திக் கிடந்துழல்வேனை
வங்கக்கடல்வண்ண னம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப்
பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

ஓர் — ஒப்பற்ற
முழையினில் — நரகத்திலே
புக்கிட்டு — புகுந்து
ஆங்கு — அவ்விடத்தில்
அழுந்தி கிடந்து — அழுந்தியிருந்து
உழல்வேனை — ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள என்னை
வங்கம் — மரக்கல முலாவாநின்றுள்ள
வல்வினை ஆயின — க்ரூரகர்மங்களாயிருக்குமவற்றை
மாற்றி — போக்கி
பங்கப்படாவண்ணம் செய்தான் — பரிபவப்படாதபடி பண்ணினான்;
பண்டன்றிப்பாதி; பூர்வவத்.

வ்யா. கொங்கைச்சிறுவரையென்னும். கவித்வம்தோற்ற முலைமலை என்கிறார். "முலைமலைமேல்நின்றும் ஆறுகளாய்" என்னக்கடவதிறே. பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி. குழியிலே வழுக்கிவிழுந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழுந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்த்ரஞ்சொல்லும் ஸ்தாநத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை. அதிலேகிடந்து க்லேசிக்கிறவென்னை. அங்கு, ஓர் என்றது- அத்விதீயம். இவன் தப்பினும் தப்பவொண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதும்பு; அக்ராம்யமான அந்தஸ்ஸ்தாநத்தைச் சொல்லுகிறார். "என்னும்" என்று - முலையிருக்கும்படியே! இடையிருக்கும்படியே! என்று முந்துற இவற்றையிறே கொண்டாடுவது. பொதும்பு- விஷயப்ராவண்யஸ்தாநம். அங்கோர்முழை. பின்னை அதொருமுழைஞ்சிறே. "முழை" என்று- நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே. வங்கமித்யாதி. * தெரிவை மாருருவமே மருவி * அவரவர் பணைமுலையைத் துணையென்றிருந்த விவளை யெடுத்தது வடிவழகாலேயிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தையுடைத்தான கடலின்நிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன். 'வங்கமாமுந்நீர்' என்னக்கடவதிறே. வல்வினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எளிவரவுபடாதபடி பண்ணினான். பங்கம்-பரிபவம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அநுபவிப்பார்க்கு திவ்யாயுதங்களிலேநின்று அநுபவிக்கைக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம்.

அதவா, கொங்கையித்யாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். "அங்கோர்" என்று கர்ப்பவாஸம். ... ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். கீழ்ப்பாட்டிலே - * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவளைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயபாடறுத்ததும்

பீதகம் ஆடை பிராநார் — திருப்பீதாம்பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன்
பிரமகுரு ஆகி வந்து — ப்ரஹ்மோபதேஷ்டாவான ஆசார்யனாய் வந்து
போது — அறிவுக்கு
இல் — இருப்பிடமாய்
வல் — உள்ளிருப்பவனை அறியவொட்டாத வலிமையையுடைய
நெஞ்சம் — ஹ்ருதயமாகிற
கமலம் — தாமரை மலரிலே
புகுந்தும் — புகுந்தும்
என் — என்னுடைய
உள் — [illegible]
ஏதங்கள் ஆயின எல்லாம் — தேஹாத்மாபிமாநாதி தோஷங்களையெல்லாம்
இறக்கலிடுவித்து — நீங்கப்பண்ணி
என் — என்னுடைய
சென்னித்திடரில் — உத்தமாங்கத்திலே
பாதம் — திருவடிகளாகிற
இலச்சினை — முத்திரையை
வைத்தார் — வைத்தருளினார்;
பண்டன்றியாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - துக்கம். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வப்ரயோஜநமும். பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுமென்னவுமாம். நிஷ்க்ருதியில்லாதவையும் நிஷ்க்ருதியுள்ளவையு மென்றுமாம். (க) [illegible] ஆர்த்தமானவையும் கஷ்டமானவையு மென்றுமாம். இறக்கலிடுவித்து. இவை போம்படி பண்ணி. என் நெஞ்சுக்குள்ளே. பீதகவாடைப்பிராநார். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாயிருக்கும் திருப்பீதாம்பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தை யுபதேசிக்கிறவன். (உ) " உத்தாரகஸ்ய [illegible] " என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாசி. ஈச்வரத்வப்பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணாமல் ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்தும். போது - அறிவு. இல் - இருப்பிடம். " கமலம் " என்று - ஹ்ருதயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும் அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். புகுந்தும். இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து திருத்தினபடி. பீதகவாடைப்பிராநார் பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறக்கலிடுவித்து. " ஏதங்கள் " என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிமாநத்தைக்கழித்து, சதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்நத்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வப்ரயோஜநத்தைக் கழித்தபடி. ஈச்வரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, " பிரிந்தான் " என்கைக்கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (௩) " அஸந்நேவ " என்றும்,

கை வழிவிக்கிற திருக்குமது. வைபேஷ்காராலயன் காலவனைப்பட்ட ஜன்மத்திலே வந்தவதரித்த அத்யந்தகாலத்தில், உபதேசத்துக்கு யோக்யமான காலாந்தரத்தையும் பண்ணி, அதுக்கு யோக்யமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, பரமாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து "பிதகவாடைப்பிரானார்" என்கிறார். எங்கேஜன்னித்திடில். என் உத்தமாங்கத்திலே. திருவடி. தானகிற இரண்டினாலும் மறிப்பாயாகவேடப்படில். "நின்கமல் சென்னிபொருமே" என்று நூசல் பொருதிற * பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிகளே (ரு) "ஊராவ ...ஊரு" இப்படி. டண்டன்று. இந்த்ரியங்களுக்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் காட்டித் திருவிடைபாட்டமாய்த்து. "ஓருநாவிற்சங் கொருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி பொறிக்கு" என்னக்கடவதிறே. காவலும் பணைத்தது. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - ஈச்வரன் தமக்குக்காவலானபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—உறகலுறகலுறக லொண் சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். கூ.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்கிற
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!
அற— சத்ருக்களுடலறும்படி
எறி— எறிகிற
நாந்தகம்— ஸ்ரீநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றுடைவாளே!
அழகிய சார்ங்கமே!—;
தண்டே— ஸ்ரீகதையே!
இருந்த—தக்ஷ்வான் வைத்த இருக்குமவர்களாய்

எண்பர் உலோகபாலீர்காள்— அஷ்ட திக்பாலகர்களே!
இறவுபடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அரையா—பக்ஷிராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளிஅறை— அவனுடைய திருப்பள்ளி அறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோள்.

...திருத்தல், அநுபவத்தில் ஈடுபட்டு கைங்கர்யபரராயிருத்தல். ஒண்சுடராழியே சங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அநுபவித்துக் குறைப்பாக் காதே, சத்ருக்களுக்கு உறைப்பாகப் பாருங்கோள், அறவெறிநாந்தகவாளே. சத்ருக்கள் சரீரமறும்படியாக எறிகிற, நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருவாயுதமானது. அழகியசார்ங்கமே. அழகானது - ஈச்வரன் ஒருகால் நோக்கினால், பின்பு "சார்ங்கமுதைத்த சரமழை" என்னும்படி சரவர்ஷமாகச் சொரியும். தண்டே. விரோதிவர்க்கத்திலே எப்போதும் ஓங்கினபடியே யிருக்கும். திக்பவிஷ்டிரிஒன்னாரைக் காவலுடைத்து, மேலாவிஷ்டிரிஒன்னாரைக் காவலுடைத்தீர்மேல் இறவுபடாமலிருந்த எண்மருலோகபாலீர்காள். இறவுபடாமல் - தப்பாமல், ஈச்வரன் வைத்துவிருந்த அஷ்டதிக்குக்கும் காவலான லோகபாலர்காள். பாலனத்தைத் திருப்பதமாகவுடைய நீங்கள், எங்கள் பெருமைக்கிடாகக் காக்கவேணும். பறவையரையா. இவர்களெல்லாம் சாராய் நின்ற நிற்குமிடங்கள் குறையாதே நின்று காப்பது. ஓரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபித்து நோக்கும் பெரியதிருவடியை, உறங்காதே கொள் என்கிறார். * நீண்ட வசாகுழி எல்லை தங்கள் தானே முறை புள்ளினே. பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோளென்கிறார். ... ... ௯.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளியறையானபடி சொல்லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மூ.—அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்து புகுந்து
பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்
பரவுகின்றான்விட்டுசித்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே. ௰.

பதவுரை.

அரவம் — திருவனந்தாழ்வானாகிற
அமளியினோடும் — படுக்கையோடும்
அழகிய — அழகிய
பால் கடலோடும் — க்ஷீராப்தியோடும்
அரவிந்தம் பாவையும் தானும் — செந்தாமரை மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட்டியும் தானும்
அகம்படி — அடியானோடே
பல — பல
பரவை திரை மோத — கடலின் அலைகள் மோத
பள்ளிகொள்கின்ற — (கண்வளர்ந்தருளி) பள்ளிகொள்ளுகிற
பிரானை — உபகாரகனை
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
பட்டினம் — தமது சரீரத்தை
காவல்பொருட்டு — காக்கும்படிக்கிடாக

ரக்ஷையின்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால் திருப்பல்லாண்டிலர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். "சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்றவர்த்தம், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், "அடியோமோடும் நின்னோடும்" என்கிற பாட்டினர்த்தத்தை * அரவத்தமளியிலே நிகமித்தார். ... ௰.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வெயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற கொங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆக திருமொழி-சச-க்கு, பாட்டு-சச0.

ஐந்தாம்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-ரீ * திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் * சூழ்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேநான்முகனில் ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டிலர்த்தத்தைச் சொல்லும். "பாவுகின்றான் விட்டுசித்தன்" என்று ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரக்ஷைக்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; "அரவத்தமளியினோடும்" என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புகுந்து அநுபவித்தோமாகில் இனிப் போகவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே "நெய்க்குடத்தைப்பற்றி" என்று தொடங்கி, "நோய்காள்" என்று அநிஷ்டநிவர்த்தியைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்ராப்தியைப்பண்ணித் தரவேணுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம். ... ... *

மூ.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கினிற்புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விடுவதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

[illegible] — [illegible]
சுழலை — சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிற
துக்கத்தை — துன்பத்தை
சூழ்ந்துகிடந்த — சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற

உன்னை — உன்னை
கண்டுகொண்டேன் — கண்ணாரக்கண்டேன்;
இனி — இனிமேல் [வேனோ?
போகவிடுவதுண்டே — போகவொட்டு
போகவொட்டேனென்றபடி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யாதிகளுக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிகள் கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியிறே. "நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை" என்னக்கடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளையவளைய வருகிறதுக்கத்தை. (க) "[illegible]" "பொய்க்கலவின்னை" என்கிறபடியே இவனைச் சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கங்களென்னவுமாம். "தாயே-நோயே, தந்தையே-நோயே, தாரமே-நோயே, கிளையே-நோயே, மக்களே-நோயே" என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. அத்துக்கத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடி விசித்திடக்கிற சரீரத்தை. "வலை" என்கிறது தப்பவொண்ணாமையைப்பற்ற. வலையாவது- காமுகனியமாயிருப்பதொன்று; இதுவும் கர்மமூலமாயிருப்பதொன்று. அதவா, ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளென்னவுமாம். இவற்றை "வலை" என்கிறது- ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே. அறப்பறித்து. ருசிவாஸனைகளோடேபோம்படி பண்ணி. புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். புக்கவிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தர்யாமித்வம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமாகவாக. "அறப்பறித்து" என்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், "கண்டுகொண்டேன்" என்று இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தந்தாயாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. இனிப்போகவிடுவதுண்டோ. "அறப்பறித்து" என்றும் "கண்டுகொண்டேன்" என்றும் தாம்செய்ததாகைக்கு- [illegible] அர்த்தத்தை "தன்னது" என்னும் புத்தியைப்போலே இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. [illegible] பிரிந்துகிடத்தல், காட்டிலே பிரிந்திடத்தல், இவையிரண்டிலும் மூலமான [illegible] என்னையிலே [illegible] செய்யிலன்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னுடைய [illegible] என்றாலே இழப்பேனே; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்பெறுகைக்கு [illegible]. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. போகவிடுவதுண்டே. "இனி நான் போகவொட்டேன்" என்று- போக்குமுண்டாய், "ஒட்டேன்" என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே. உனக்குத்தெரியாததோ [illegible]

ராணி ரோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் அட்டமகர்ப்பமாகி [illegible] தரித்தது. இழந்தவள்தன் வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த [illegible] பிறந்து நின்றாய். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அங்கு - ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; இங்கு - ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கர்ப்பமாய் எழுந்தருளியிருந்த இருப்புப் போலேயிறே * சிறைமெய்கோயிலில் அழகரெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பும் இங்கு. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வளைத்துவைத்தேன். கீழ்ப்பாட்டிலே - உன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெறவேண்டியிருந்தாயாகில் என்காரியம் செய்யவேணுமென்றாய்; இப்பாட்டில் - உன் ப்ராமாணிகத்வ குணம்பெறவேண்டியிருந்தாயாகில் என்காரியஞ் செய்யவேணுமென்கிறாள். *

மூ.—வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டே னுன்றனிந்திரஞாலங்களா
லொளித்திடில் நின்திருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்குமெய்யனல்லை
அளித்தெங்குநாடு நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கலுற்றுத்
தெளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரையும்
நகரமும்— விசேஷஜ்ஞரையும்
எங்கும்— உற்றாரையும் மற்றையாரையும்
அளித்து— ரக்ஷித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
தீவினை— க்ரூரமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டிருப்பதாய்
தெளித்து— தெளிவையுடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— ‡ பலத்தைக் கொடுக்குமதான
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்—;
வளைத்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்க் [illegible]

உன்தன்— உன்னுடைய
இந்திரஞாலங்களால் — இந்த்ரஜாலிக்கையாலே
ஒளித்திடில்— உன்னை [illegible] மறைந்தாயாகில்
நின் திரு ஆணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷபூதையான பெரியபிராட்டியாராணைகண்டாய்;
நீ— (“ [illegible] ” என்று [illegible]) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்லை— உண்மையையுடையனல்லை.

உ.ளத்திட்ட." ஒளித்திடில். *அப்பசாரங்களை களைந்தல் மறக்கப்பண்ணுகை. "அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம்புலன்களாமவை" என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுமெத்தனையிறே தோற்றுவது. அகற்றுகையாவது - பகைத்வைப்பந்தத்தையும் குலைத்து, கர்ப்பவாஸனையையும் கிளர்ந்திறே யிருப்பது. ஒளித்திடில். நீ மறையநிற்கில். நின்திருவாணைகண்டாய். உனக்கு அந்தரங்க சேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாராணைகண்டாய். ["மாயஞ்செய்யேல்" இத்யாதி.] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது, " ஒளித்திடில் " என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்ப்பறுகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவிலே பொய்செய்தோமென்ன; நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லை. [" கருமலர்க் கூந்தல் " இத்யாதி.] அளித்திடப்பாடு. அஜ்ஞரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற ரக்ஷித்து. நம்முடைத்தீவினை தீர்க்கலுற்று. தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற சித்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்களுக்குத் திக்கற்ற சித்தங்களையுடைத்து உன்திருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என் கார்யஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வநாமம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார்-முதற்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- ப்ரமாணித்தவை; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநிவாராமல் ரக்ஷியென்கிறார்.

மூ.—உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப் போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்கவென்
றினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௩.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— திரள்திரளாய்ச் சேர்ந்த குறவர்கள்
உன் பொன் அடி வாழ்க என்று— 'உன்பொன்னடி வாழ' என்று பல்லாண்டு பாடி.
புனம்— புனத்திலுண்டான
தினை— (புதிய) தினைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹவிஸ்ஸை

புதியது உண்ணும்— புதியதுண்கிற
எழில்— அழகையுடைத்தான மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தைபெற்றிருக்குமவனாய்
தவம் உடையேன்— உன்திருவருள்பெற்ற

கடைத்தலை - வாசலுடைய கடைத்தலையிலே | அழிவு கண்டாய் — அழியவேண்டும்.

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன். முதலில் சேஷத்வஞ்ஞானம் பிறந்து, பின்பு சேஷத்வத்திலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்ரையாய், அது பெறா தபோது தரிக்கவும் மாட்டாதபடியாயிருக்கும்; இவைதானும் ஒருவர்க்குமில்லை. எனக்கு உபா யமாய்ப் புகுந்த பேறுபற்றி வாராநின்றது. அவ்வாறு களுக்கு இவை தானுமுண்டே. தவமுடையேன். என் பாக்யமுடையேன். இனிப்போய். இந்நாளுகையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப் போகட்டுப் புறம்பே போய். போகையாவது- இந்த்ரஜாலங்கள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளிறுபடிலும். ஒருவன்றனக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மா முதலாக பிபீலிகாந்தமாக அவிசேஷாகாரிகள்; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. "உன்னை த்தலைமிகுந்துவாழும்" என்கிறபடியே அங்கே நிற்கை எனக்கு அநர்ஹமின்றே. உன்சாயையழிவுகண்டாய். உனக்கு சேஷிஞானமான் இடு. எனக்கு இது புதுமையான புனைத்திணைத்யாதி. புனைக் கில் புதுக்கினைப்படுத்த நானில்லைக்காட்டிப் புதிபது அமுதுசெய்யப்பண்ணி. இப்படி அமுதுசெய்யப்பண்ணிறுல் வேண்டிக்கொள்ளும்படியேதன்னில்; உன்பொன்னடிவாழ்க வென்று. இத்திருக்காள், "அமுதுசெய்திடப்பெறில் பின்னும் ஆளுஞ்செய்வன்" என் னும் தோயிற்று. இப்படி சொல்லுகிறார்கள்; இனைக்குறவர். ஸ்புருஷர்களோடிந் நிகளோடு ஸ்த்ரீகளோடு வாசியற அல்லாதும் ஸ்பலத்தில் பகிடெல்லாகிற்கும். "குழ மாதர்களின்குழிந்துப் பாடினோடாடத் தோயிற்று. புதியதுண்ணும். பிதைவுக்குப்போ குத்துமான் பார்த்திருப் புதரம்புதியதுமன்பது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அழகு. இப்படிச்சக்கரத்துக்கு அழகாகிறது அதுக்காயோஜனாய் அத்தலைக்குமங்களாசாஸனம் பண் ணுமவர்கள் வர்த்திக்கை. என்றாய். புதரமைப்பதிருக்கிறபடி. ["ஒன்பெட்டியாள்" இத் யாதி.] "நின்னைலமிகின்றேன்", "உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்" ... ௩.

ச. நான்காம்பாட்டு. சாதம்பலவம். "இனிப்போ யொருவன்றனக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் பொறைக்கு மிடமுண்டோ உன் திருவடிகளை பொழிய வென்கிறார்.

மூ.—சாதம்பலவந் தீர்க்குமுன்றேற்குங்கோர் ரிழலில்லை ருழில்லையுன்
டாத நிழலல்லால் மற்றேருமிர்ப்பிடமொன்றுங் காணகின்றிலேன்
தூதுசென்றாய் குருபாண்டவர்க்காய்ங்கோர் பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். ச.

பதவுரை.

பிணை பறித்தாய்— பிணையாய் பட்டினியுடன்
படி செய்தவனே
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
காதம் பலவும்— பெருந்தூரங்களுக்கு
போம்படியான விடமெல்லாம்
உழன்று— வருந்தி
திரிந்தேற்கு— இளைத்த எனக்கு
அங்கு— அவ்விடத்தில் ஒதுங்குகைக்கு

இல்லை— கண்டதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில்.)
உன் பாதநிழல் அல்லால்— உன் திருவடி
நிழலொழிய
மற்று ஓர் உய்ப் } மற்றொரு ரக்ஷக ஸ்தா
இடம்— } னம்
நான் எங்குங் காண்கின்றிலேன்.

வ்யா. காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு. பெருந்தூரங்களுக்குப் போம்படியான விடமெல்லாம் அலைந்து திரிந்துவிட்டது. ஸம்ஸாரத்துக்குள், அலமலக இடமில்லை - படாதபாடு பட்டேன். அவ்விடத்தில் ஒதுங்கநிழலாதல், தாகசாந்தியாதல் காணப்பெற்றிலேன். உன்னடியில் உள்ளது பரிபாலனமிறே. நிழலாம், விஷயப்ரவ்ருத்தியோ, உன்பாதநிழற் படி. "அடியார்நிழல்கடல்" என்னக்கடவதிறே. * மாறாளரோடு குறுக்கமானிப்பழிய மேனாவிருஞ்ஞான்டோ; மூராலனி மைக்கு புகலிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடிகளை யொழிய. துரியோதனர்ப்பதுபாண்டவர்க்காய். திருவடிகளைப் பற்றினார்க்குக் காரியஞ்செய்தபடி. சொல்லுகிறது. குருக்ஷேத்ரத்தில் பிறந்த பாண்டவர்களுக்காகக் காரியம் செய்ததில்லையோ. பொய்ச்சுற்றம். பொய்ப்புறமு சொல்லுகை. போதஞ்செய்து. ஆச்ரிதரென்றும் அநாச்ரிதரென்றும் இரண்டிட்டு. "எங்களுக்குப்பிணங் காலொழிபரிப்பரில் ஒருநாளையும்" என்றவர்களை, "பந்துர் பெருநு" என்னும்படி. பண்ணி அவர்களுடைய க்லேசத்து * எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தையைத் திக்கிற தேசம் திருமலை. ௭

௮. இத்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை யொழிய புகலில்லையென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில் க்ருதஜ்ஞதை வேறுபரிதே பெறும் காரியஞ்செய்கைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணநீருநில்லா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கூச்சுமறுமிமைதோர்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்கு மென்மனமே யுன்னை வாழத்தலைப்பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்கு நீள்சுனைசூழ் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். ௮

பதவுரை.

சேல்— சேல் மத்ஸ்யங்கள் [உள்ள | எனை— என்னுடைய

தோள்களும்— தோள்களும்
வீழ்வு ஒழியா— நிர்விகாரமாயின;

வாழ— அநுபவித்து வாழ்கைக்கு
தலைப்பெய்திட்டேன்— முடிசூடாநின்றேன்.

வ்யா. காலுமெழா. "காலாழும்" என்று பாதமானது. கண்ணநீரும்நில்லா. "கண் சுழலும்" என்றபடி. உடல்சோர்ந்து. சரீரமானது பரவசமாய். நடுங்கி. தடுமாறி. குரல்மேலுமெழா. "நெஞ்சுருகும்" என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் க்ஷமமல்ல. மயிர் கூச்சறா. மயிர்க்கூச்செறிந்து புளகித காத்ரமாயிருக்கும். எனதோள்களும் வீழ்வொழியா. நிர்விகாரமாய். மாலுகளாநிற்கு மென்மனமே. என் மனஸ்ஸானது உன்னுடைய காதலை நினைந்து பேர்பேறாய்ப் பித்தேறாநின்றது; உன்னை யநுபவித்து வாழுகையிலே முடித்தாயிவிக்கிறேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வநுபவங்கள் பிறக்கை. * உன்றாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியென்றதும் இத்தையிறே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் - ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆர்ப்பாட்டேனென்கிறார். ... ௫

அ. அவதாரிகை. எருத்துக்கொடியுடையானும். கீழ்ப்பாட்டில் - * உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் முதலிட இல்லையென்றார்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை யென்னை; அவர்களுடைய அசக்தியைச் சொல்லுகிறார். அதவா, "உன்னை வாழத் தலைப்பெய்திட்டேன் - என்மனம் - மாலுகளாநிற்கும்" என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறக்கு தொன்றுகைபாலே அத்தையும் அதிசங்கையாலன்றி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து * உன்கடைத் தலையிருத்து வாழும் பண்ணிகொளு மென்கிறாராகவுமாம்.

மூ.—எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்று
மொருத்தருமிப் பிறவியென்னு நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணா மறுபிறவிதவிரத்
திருத்தியுன்கோயிற் கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௬.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
எருத்து கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜனான ருத்ரனும்
பிரமனும்— அவன் தகப்பனான ப்ரஹ்மாவும்

பிறவி என்னும் நோய்க்கு— ஜந்மமாகிற வ்யாதிக்கு
மருந்து— ஔஷதத்தை
அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை; [நின்ற

ஸையைப் போக்குகையிலே கொடுப்பது என்னாலே, இவன்கொடுத்தாதமான கொடியாகையாலே - தாமஸ்தைத் தெரிகிறது. பிரமனும். அவனுக்கும் பிதாவாய், “ அமரர்க்குமறியப்பது ” என்கிறபடியே - ஜ்ஞானமுடைய பரத்வமாய். இந்திரனும். த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும். மஹாஸமர்த்தராக பாவிக்கிற தேவஜாதியும். ஒருத்தரும். ஒரு தேகராகில், இஜ்ஜகத்யாமிற அப்பாகிக்க ஔஷதமல்ல இல்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாயிருக்கின்ற. ஆத்ம வெளியிடுகைக் காதலாய்க்கு - கைவல்யத்யாயிலே கண்ட தத்வத்துக்கு போக்ருத்வத்தைக் கொடுத்து, ருத்ரபக்கலிலே பின்னையும் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரத்துக்கு. பின்னை * மருந்தில் கொடுத்தவர்பாலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லை; அந்த ஸம்ஸாரமிற கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தானது - ஸர்வேச்வரனே என்னப்படுகிறது. இவர்கள் அவனை அறியாதவொன்றபடி. * கடுக்காமல் காய்ச்சின் கல்லூரைக் கரைத்ததைக் கண் டிலனென்றபடி. * கார்த்திக * நெடுமாலானவர்களும் பொருளிறே சொல்லுவது, மருந்துவனுமின்ற மாமணிவண்ணனே. மகர்தாமோதரத்தை அன்றிக்கே மருந்து அறிவதுந் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்தாய் ஸகலவியாதிகளுமாய் ஸர்வத்துக்கும் ஒளஷதமாய். பலியாதமருந்து பலகால் செலுத்தாலும் பலியாதே. இதினைக்கு ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தைப் பொருதவனவன்றிக்கே, நீயுமென்னையும் பொருது. “ மருந்தாவான் ” என்று ஆசார்யன். “ ஆய் ” என்று - ஸர்வேச்வரனென்றது. அநுகூலரிற * பிதாவானைப் பிராணவைக்கு இவரை * இராமனையறிக்கிறது. மாமணிவண்ணனே. மருந்திருக்கிறபடி.(க)“ ஸம்ஸாரவ்யாதிபேஷஜம் ” என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்த்ரமும் ஔஷதமும் நாட்டுக்கு செல்லாநிற்கிற. இங்கு, எல்லாம் ஸ்ருஷ்டிக்கதிஷயம். “ அங்கமர்மாட்டுத் திலைத்த மந்திரம் ” என்று - தெய்வத்துக்கு இனியாத்மாவும் * மநவாத மந்திரமும் * வா ழும் மந்திரமும் இருகிறே. * அச்சுதமாலனிறே * அமரர்மருந்து. கழுவிடாதது மாப்பிறப்பைக் கழிக்குமவனாய் ஆசைப்படும் மருந்திறே. “ வைப்பாம்மருந்தாம் ” என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. “ மருந்துபொருது மருதமர்ந்தானே ” என்று - மறவாத ஒன்றான மருந்திறே. [பொருந்] மாயப். (உ) “ ஸ்ஷேத்ரமாம் வஸிஷ்டருவ ஸத்ருகாவம்ப்ரோ.” [மருந்து] விரோதிகளுக்கும். “ பத்தம் பவரோகமருந்து ” என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றானமருந்திறே. [நீர்மருந்தில்லா வைத்தியர்க்கு ஆர்மருந்தாருவார்] “ மருந்து ” என்று அந்தரேவன்பட்டபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஸ்ருஷ்டிப்பாயுக்குத் தடையிடுபோலே, வருகிற நரகத்தைத் தீர்க் கும் மருந்து. “ அமரர்கட்கருமருந்து ” என்னக்கடவதிறே. அதின தன்மையறிபாதா

கொண்டு போகத்த ... வேண்டுமிறே. "... " என்று
சொல்லக்கடவதிறே. "மாளமிருத் நிந்தி" என்றுபோலே இருந்ததை உபாய
க்த்யம். உன் கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன். "கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்"
என்னக்கடவதிறே. உன் கோயிலிருந்து வாழுமதுதானே ப்ரயோஜனம்.
"உன்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்" என்னக்கடவதிறே. திருமாலிருஞ்சோலைமேந்தாய்.
"மங்கவொட்டு" இத்யாதி. ... ... ௭.

அ. அவதாரிகை. அக்கரை. ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே ப்ராப்தியை
யும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

மூ:—அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளழுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளுங் கண்களும் பீதகவாடையொடும்
செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை மேந்தாய். அ.

பதவுரை.

சக்கரமும்— திருவாழியாழ்வானும்
தடம்— தடவிதான
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையொடும்— திருப்பீதாம்பர
த்தோடுங்கூட
செக்கர் நிறத்து— செவ்வானநிறம்போன்ற
சிவப்பு உடையாய்— திருநிறத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; [றுப்
அனத்தம்— அனர்த்தத்தை விளைக்குமதான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலுள்— ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே
அழுந்தி— அழைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
பேர் அருளால்— பரமக்ருபையினாலே
இக்கரை ஏறி— நித்யவிபூதியை நினைத்து
இளைத்து இருந்தேனை— இளைத்திருக்கிற
என்னை
அஞ்சேல் என்று — 'பயப்படாதேகொள்'
என்று
கை கவியாய்— அபயப்ரதாநம்பண்ணியருள
வேணும்.

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோது அது
அக்கரையாயிற்று. விரோதிக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அனர்த்தமெ
ன்னும் ப்ரஸித்தி. (க) "விஷயாக்ராந்த தேஹ..." அழுந்தி. அழைப்பட்டு. (உ)

சொல்லவேண்டாவிறே. "அஞ்சுடராழியுன் கையகத்தேந்துமழகா" என்னக்கடவதிறே. க்ரமைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருங்காற்றிலே தீபத்தைப்பரிப்பாரைப் போலே அநுபவபரிகரமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பீதாம்பரமும்; "அரைச் சிவந்தவாடை". செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனி யில் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸந்த்யாராகாஞ்சிதமான ஆகாசம் போலே திருநிறத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறபேற்றம். "முழுச் சோதி" "கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணா." திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவழ குக்கு ப்ரகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அநந்தக்கடனுழுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மூ—எத்தனைகாலமு மெத்தனையூழியு மின்றொடு நாளையென்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிபட்டே னினிஉன்னைப் போகலொட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
இன்றொடு நாளை என்று— இன்றென்றும் நாளையென்றும் நேற்றென்றும் கழிந்தகாலம்
எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரளயங்களோ,
இத்தனை காலமும்— க்ஷணமாயும் பக்ஷமாயும் மாஸமாயும் ஸம்வத்ஸரமாயு முள்ள கல்பகாலமெல்லாம்
போய் கிறிபட்டேன்— தப்பவொண்ணாத (ஸம்ஸார) யந்த்ரத்திலேபோய்

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு
உன்னை— ஸர்வஜ்ஞனான உன்னை
போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களை
வாழ்வித்து — அரசாளவைத்து
மாற்றலர் நூற்றுவரை — அவர்களுக்கு சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளை
கெடுத்தாய்— அழியச் செய்தவனே
சித்தம்— என்மநஸ்ஸு [யிருப்பதை
நின்பாலது— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா

பரமிக்குமபடி கூடமாயிருப்பந்தாரு யந்தாம. அஜ்ஞாதாவாத்தமா யிருப்பந்தானது. பட்டேன். (க) " ஸுஸெந்நவ " என்னும்படி அகப்பட்டேன். நசித்தேனென்னவுமாம். [" தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் " " பழுதேபலபகலும் " இத்யாதி.] இனி. காணகவொபரங்களைத் தந்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். " பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை " என்கிறபடியே - உபாயாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், " இரண்டும்நீயானல் பெற்றபோது பெறுகிறோம் " என்றாறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போகஸம்வதிப்பது.

இப்படி போகவொட்டே னென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மார்த்பாதி. நீ ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவனாகையாலே என்கிறார். மாற்றலர். சத்ருக்கள். (உ) " விஷ்ணு " (௩) " ஸம்ஸ்ருதிஹோஜந்நாமி. " கெடுத்தாய். "கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய, (ச) " [illegible] " என்று அவனுறுஞ் சொல்லி, (ரு) " [illegible] " என்று தாமும் சொல்லும்படிகாணென்று. * தாழ்ந்த தநஞ்சயனைப்போலே உமக்கு நம்பக்கலிலே அந்தரங்கமாகவொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழுன்றுபோனான்; நான், என் நெஞ்சுக்கு ஒத்துங் கலந்துண்ணுதல், (௬) " ஸொஹ்ரித " என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிடுதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடிந்துங்கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிகொட்டுதல், மாறிவிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்யும்படி உன்பக்கலிலே ப்ரவணசித்தனன்றோ?. மைத்துனன்மாரென்றது- தோற்புரையிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. " திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன் " என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி ஸஜ்ஜாவிலே கட்டினவுறவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானாய்ப்போனவன், கேட்டு விச்வஸித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உம்முடைய விச்வாஸத்தை நாமறியும்படியென்? என்ன அறிதியன்றே. ஸர்வஜ்ஞனை நீதானே யறியாயோ. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய வ்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோ

யன்றோ என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. ["சதிரிளமடவார்" இத்யாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். "வெற்பென்றிருஞ்சோலை" இத்யாதி., "திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதி. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். "எத்தனைகாலமும் எத்தனையூழியும்" என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈச்வரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விடுவேனுண்டே
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித் திசைதிசைவிழச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

அங்கு— சோணிதபுரத்திலே	கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
சென்று— எழுந்தருளி	அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
வாணனை— பாணாஸுரனை	உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்; (அப்படியே,)
ஆயிரம் தோளும்— ஆயிரந் தோள்களும்	இன்று— இப்போது
திசை திசை— திக்குக்கள் தோறும்	இங்கு— இத்திருமலையிலே
தென்றி விழ— சிதறிவிழும்படி	வந்து— வந்து
திரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே	உன்னை— ஸர்வஸுலபனானவுன்னை
செற்றாய்— நிரஸித்தவனாய்	கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;	இனி போகவிடுவது உண்டே?.
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே	

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, "அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்" என்று துணிந் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அன்றுநான் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்விரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். ["புக்கினில் புக்கு."] இனிப்போக விடுவேனுண்டே. கர்ப்பத்திலே க்லேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸுலபனானவின்று போகவிடுவேனோ. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அந்யசேஷத்வத்தையுங் கழித்துக் கொண்டபடியை முதலிக்கிறார். சென்றங்கித்யாதி. சோணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜவ

பொன் — பொன்னால் சமைக்கப்பட்டு
திகழ் — விளங்கா நின்றுள்ள
மாடம் — மாடங்களாலே [ன்றுகிற
பொலிந்து தோன்றும் — நிறைந்து தோ
புதுவை — ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
கோன் — தலைவரான
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
உலகம் — உலகத்தார் எல்லாரும்
குடைந்து — ஆழ இழிந்து
ஆடும் — நீராடா நின்றுள்ள
சுனை — சுனைகளாலே சூழப்பட்ட
திருமாலிருஞ் சோலை தன்னுள் } தெற்குத் திருமலையிலே

நின்ற — எழுந்தருளியிருக்கிற
பிரான் — உபகாரகனுடைய
அடிமேல் — திருவடிகளிலே
அடிமைத்திறம் — அடிமை விஷயமாக
நேர்பட — அடைவுபட்டிருக்கும்படி
விண்ணப்பஞ்செய் — அருளிச்செய்த
ஒன்றினோடு ஒன்பதும் — பத்துப்பாட்டுக் களையும்
பாடவல்லார் — பாடவல்லவர்கள்
உலகம் — மூன்று லோகங்களையும்
அளந்தான் — அளந்து கொண்டவனுக்கு
தமர் — அடியாராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. சென்றுலகம் குடைந்தாடுஞ்சுனை. லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞரோடு, அநுகூலரோடு, ப்ரதிகூலரோடு வாசியறச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாஹிக்குஞ் சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்வண் சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறப்போறாமல் தனக்குப் ப்ராப்தநாக நினைத் திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளும். நின்றபிரானடிமேல். அவன்திருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை விஷயமாக. இவருடைய நிர்ப்பந்தம் இவரிருந்த விடத்திலேயாகிலும். [காலன் தூதர்க்குறை படுத்தாடி.] * அப்பன்திருவருள் மூழ்குவது. இவர்க்குப் பிறப்பு நிரூபணமில்லை, பிறப்பில்லை. "அவனடி நிழற்றடம்" என்னக்கடவதிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக. நேர்பட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழ்ப்பாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைபட்டுத் தோற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. "பொன்னுலகு" என்று சொல்லுகிற பரமபதம்போலேயிறே ஆழ்வாரெழுந் தருளியிருக்கிற தேசம். "வைகுந்தமாகும் தம்மூர்" என்னக்கடவதிறே. ஒன்றினோடொன்பதும். "ஒளித்திடில் நின் திருவாணை" என்றத்தோடே மற்றை யொன்பதையும். இதுதான் முதலிறே ப்ரதானம், மற்றையொன்பதும் ஈச்வரன் பொறுமையோடுவர்; அவ்வொன்று ஸாதிக்குமையிறேயிவை.

“பொன்திகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் — சென்றுலகம் குடைந்தாடும் சுனைத்திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள் நின்றபிரானடிமேலடிமைத் திறம்நேர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லார் உலகமளந்தான் தமரே” என்கிறார். ... ... ௰.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரவர — துக்க வினைத் துணைக்குக் காதம் காணும் எருந்
தக்குறை எத்தனை யன்று சென்று சேர்ந்தனர்.

ஆ திருமொழி - ௪௨ - க்கு, பாட்டு - ௪௰.

ஐந்தாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி - சென்னியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களான இடங்களிலே முந்துறுமின்றிக்கே சேதநரைத் திருத்துகைக்கும், திருந்தினாரை அடிமைகொள்ளுகைக்குமிறே; அதுதான் பூர்ணமாகக் காணலாவது, திருமலையிலே எழுந்தருளிநிற்கிற நிலையிலேயிறே. ப்ரதமஸாக்ஷாத்காரமுமவர்க்குத் தானேயிறே. “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென் னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்” என்றாற்போலே; “வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன் வீடாக்கி நிற்கின்றேன்” என்று இவர் அதற்குப் பாகச்சொல்லிலும், “ஸத்ரஃபலமாக இவர்சொன்னார்” என்கிறே அவன் புகுந்தது. [“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்” இத்யாதி.] ஆகையால், ஈச்வரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனோடே சேர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்யத்தில் ருசியையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, ப்ரதமகாலத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிறே. நமக்கு சரீராவஸாநத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். “ஊரவர்” இத்யாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கன்னவ

தன்னைவாழநின்ற நம்பீ தாமோதரா சதிரா
என்னையுமென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஓங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடிகளையுடைத்தாய்
தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனே
உலகுதன்னை— உலகத்தாரை
வாழநின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனே
தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால் கட்டுண்டவனே
சதிரா — ஆச்ரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட்டுப்பாராத சதிரையுடையவனே!

என்னையும்— என் ஆத்மாவுக்கும்
என் உடைமையையும்— என் உடைமையான சரீரத்துக்கும்
உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டு — திருவிலச்சினையை இடுவித்து
நின்— உன்னுடைய
அருளே— க்ருபையையே
புரிந்து இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்றேன்;
இனி— இப்படியான பின்பு
திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எதுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே முட்டிநிற்கும். இத்தால் உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்றுகிறது. உதயகிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமாபோலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங் கண்டு வாழுகைக்கிறே. "வேங்கடம் கோயில்கொண்டதனோடும் அருக்கன்மேவி நிற்பார்க்கு" என்னக்கடவதிறே. "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு." * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் என்னும்- கண்ணனவான்- தண்ணார்வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவர்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசோலையிலும் மொய்பூந்தடந்தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவர்கள். * பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங் கண்டிறே * உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்து * ஆவியுள்குளிருவது. தண்திருவேங்கடம். தட்பத்தை யுடைத்தான வேங்

வேங்கடந்தானே' என்று சொல்லாயம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசனேன் - அநாத்மகுணபரிபூர்ணன்; நிறைவொன்றுமிலேன் ஆத்மகுணகந்தரஹிதன். 'நீசரிலயார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. தாமோதரா. 'நம்பீ' என்று - பூர்த்தியிலும் அத்தனைக்கரைம் ஸ்ரீபம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணெய் களவுகாண்கையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே அசக்தி; தப்ப விரகறியாமையாலே அஜ்ஞதை. சதிரா. ஆச்ரிதர்தோஷங் காணாத சதிர். * தமக்கடிமைவேண்டுவார் தாமோதரனாரிறே. "சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்" இத்யாதி.

* ... ...

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும், சரீரத்தையும் திருவிலச்சினை சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்துகையாவது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞானம் பிறப்பிக்கை; அது பிறந்தமை தோற்றுகைக்கிறே தேஹத்துக்குத் திருவிலச்சினையிடுவது. நின்னருளே. வெறும் பாதிரிவிறே புகைந்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் "திருவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படியிறே பெருகுவது. புரிந்து. ["எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும்" இத்யாதி.] இருந்தேன். உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமுங்குலைகை, அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞானமும் பிறந்து, விரோதிநிவ்ருத்தியும் பிறந்து, அபேக்ஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பாருகிறேன். இனி யென் திருக்குறிப்பே. "என்கொலம்மான் திருவருள்கள்." திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத்தில் நினைவு. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. பறவை. கீழ்ப்பாட்டிலே, "இனியென் திருக்குறிப்பே" என்று எனக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை, செய்திருக்க, இனிப்பார்க்கிறது என்னென்ன; நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை நெடுநாள் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடக்குமே. மேலே ப்ராப்திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அர்ச்சிராதிமார்க்கமாக போய்ச்செய்யவேண்டும் அம்சங்கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறக்கபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—பறவையேறு பரம்புருடா நீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

---

* இவ்விடத்தில் "தன்னடியார் திறத்தகத்து" என்கிறபாசுரத்துக்குப் பூர்ணமான

ந— ஸேவார்த்தமாக

என்னை — அநந்யகதியான என்னை

கைக்கொண்டபின் — அங்கீகரித்தபின்பு

பிறவி என்னும் — ஸம்ஸாரமாகிற

கடலும் — பெரியஸமுத்ரமும்

வற்றி — சோஷித்து

பெரும்பதம் ஆகின்றது — பெரியதாம் பெற்றது;

வேகின்றது — வெந்திட்டது;

அறிவை என்னும் — ஜ்ஞானமாகிற

அமுதம் ஆறு — அம்ருத நதியானது

வாய் பற்றி — வாயளவாய்

தலைக்கொண்டது — தலைக்குமேலே போகாநின்றது.

வ்யா. பறவையேறுபரம்புருடா. பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய புருஷோத்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரை பரமபதத்துக்குக் கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடி. விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பிக்கதும் திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடி பின்னேமேலே வந்திறே. "நங்கள் வரிவளை" "இலங்கைப்பதி" "பாடுங்குயில்காள்." நீ. ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவனான நீ. என்னை. "விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்" என்றும், "உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன்" என்றும், "அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை" என்றும் அநந்யகதியுமாய், அநந்யோபாயனுமாய், அநந்ய போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்டபின். அங்கீகரித்தபின்பு. நானுன்னைப் பற்றும்போதிறே, * ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே தபோஜ்ஞாந ஸமாதிநோபேண பிறப்பது; * நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் ஏககாலத்திலே பிறக்குமிறே. * அடியானிவனென் றெனக்காருள் செய்யும் நெடியானை நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷந் சொல்லுகிறார்மேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி, பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதாம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரிபட்டமும்பெற்று, * திருப்பொலிந்த சேவடி யென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடினபடி. ["உடுத்துக்களைந்த" இத்யாதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலன வளர்ந்து வருகிறபடி. ["எத்திறந்து மின்பம்," "எங்குந் திருவருள்பெற்று."] இழவுக்கு ஸம்ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மோக்ஷத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

"பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னார்; இனி அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்யுமித்யாதி. இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈச்வரனும் ஸம்ச்லேஷித்த வளவிலே, அநுமதிவேண்டாதே வெந்ததாய்த்து; காண்டாவநம் வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாம்ர்தமாகிற ஆறுபெருகி, வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. "அதனில்பெரிய வென்னவா" என்றபடி.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. எம்மனா. கீழ்ப்பாட்டில், "பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்றும், "இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்" என்றும் - உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பேறாகிறது - தன்விரோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி நீர்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னளவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளளவன்றிக்கே, அவர் தன் நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனாவென் குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுளேனாய்ப் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார் பெறுவார்
நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கு நாட்டுளேபாவமெலாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ௩.

பதவுரை.

எம் ம(ன்)னா— எனக்கு மன்னனானவனாய்
என் குலம்— என் குடிக்கு
தெய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
என்னுடை நாயகனே— எனக்கு நாதனானவனே!
நின் உளேனாய்— உன் அபிமானத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய்
பெற்ற— நான் பெற்ற
நன்மை— பேற்றை
இ உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ஆர் பெறுவார்— பற்று ஆர்தான் பெறுவர்கள்;
நம்மன் போல— பூதப்ரேதபிசாசங்கள் போலே
வீழ்த்து அமுக்கும்— தள்ளி அமுக்காநின்றுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்திலுள்ள பாவங்களெல்லாம்
சும் எனாது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— ஸவாஸநமாக விட்டு
ஓடி— ஓடிச்சென்று
தூறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து போயின.

வ்யா. எம்மனா. "எம் அனா" என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே. என் அபிமதப்ரதனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு ஜ்ஞானப்ரதனானவனே. அன்றிக்கே, "எம்மனா" என்று - ராஜாவாய், ஈரரசு தவிர்த்தவனே என்றுமாம். என் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்தவனே. ஆராத்யமான வெனக்கு சாஸ்தாவானவனே. (க)"ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்." என் குலதெய்வமே. என்குலத்துக்கு பரதேவதையானவனே. இவர்குலத்தை பிடித்தே இவரை விஷயீகரித்தது. "வழாட்

உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பரதேவதையும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனாய். பெற்றநன்மை. பெற்ற ப்ரயோஜநம். இவ்வுலகினில். இவ்விபூதியில். ஆர்பெறுவார். நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவிது. ["விண்ணுளார் பெருமான்" இத்யாதி.] அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!.

ரம்மன்போல வீழ்த்தழுக்கும் நாட்டேபாவமேலாம். இவனைச் சூழ்த்து நெருக்கி, இவனைப் போகவுந் திரியவும் வொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அடிபவிப்பது. * இன்னமும் தனக்கே தோன்றி மூடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழுவிட்டுப் பாரமேற்றினாற்போலே அழுக்குமாய்த்து. நாட்டேபாவமேலாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க)" நதி தீ தாகசை தசவஹி வெ°லெ" இத்யாதி. சும்மேனே. மூச்சுவிடாதே, போகந்தெதுபாங்கிற்று. "வந்தித்துத் தடிபாற்றற்ற." கைவிட்டு. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாரைப்போலே. ஓடி. "கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்கான் - உய்யப்போமின்" என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் தொலைக்கத்தே ஓடுமாப்போலே. தூறுகள்பாய்ந்தனவே. "நாமேறு வொருங்கிற்றும் கண்டிலமால்." "'தூறு' என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை" என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வர். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. "முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்" என்னக்கடவதிறே. "தொடுவினைத் தூறு." ந.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். "இறவிசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்" என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; "நாட்டேபாவமேலாம்" என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யமவச்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைநடக்கு மிடமெல்லாம் யமவச்யதை புகுரப்பெறுதென்கிறார்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல்
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமென் கோலாடிகுறுகப்பெறா
தடவரைத்தோட் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே. ச.

பதவுரை.

தடவரை— பெரியமலைபோன்ற | வில்— வில்லையுடையனான

மடுத்து— இரண்டு கையையும் மடித்து
உன்னை— நிரதிசயபோக்யனான உன்னை
நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்
[டேன்,

கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்
குறுகப்பெறா— கிட்டப்பெறான்.
[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வ்யா. கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல். மஹத்தான கடல் க்ஷீராப்தி மதனம் பண்ணி, அதில் ஸாரமான அம்ருதத்தை வாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற் போலே. கடலினுடைய ஸ்தானத்திலே ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின் ஸ்தானத்திலே சேதநன். "குடம்நிறைக்கும்" என்றும், "ஏற்றகலங்கள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அம்ருதத்தின் ஸ்தானத்திலே ஈச்வரன். அசேதநமான வித்தோடே சேதநரான தம்மை த்ருஷ்டாந்தமிடுவானென்னென்னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவளவாய்காணவும் வல்லனாயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்த்ர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாத்ருத்வமும் வேணுமிறே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னைநிறைத்துக்கொண்டேன். "கலசம்" என்று அசித்ப்ராயமாகச் சொன்னார் அங்கு; இங்கு சைதந்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈச்வரன் செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிறே. சந்தந குஸுமாதிகள்போலே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். ["தனக்கேயாக."] ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலே வெள்ளக்கேடாகாதபடி யிட்ட கரையிறே சரீரம். "நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று அமூர்த்தமான நெஞ்சு உருகுகிறபடிகண்டால், இத்தனைதன்மையுடையவுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. "ஆராவமுதே" இத்யாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌநியாய் புஜிக்கும் அம்ருதமுண்டு போலே காணும். மடுத்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மடிக்குமாய்த்து. உன்னை. நிரதிசயபோக்யனான உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். "கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன் விண்ணவர் பெருமான்" இத்யாதி. "அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே." ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான். "'நெஞ்சிடிந்துகும்' என்று, நெஞ்சமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து ஸ்வரூபமுமழியப்பட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே?" என்று ஜீயர் பட்ட-

சதுர் பொய்யாகில் இவனே மெய்யனாயிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவன்றுடனே அவனையும் சுகிப்பிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்போய்ப்பற்றும்படி பண்ணிற்று இவன் பாபவிச்சேதமே. சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து சாலையைப்போலே, ஸர்வதோடங்கி ஸம்ஹாரபர்யந்தமாக ரக்ஷணம் பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறா. என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகரப்பெறாது. குறுகப்பெறா. புகுந்த போதையாக்கிக்கே, அருகும் வரப்பெறாது.

காதாசித்கமாகப் புகுந்தாகில் செய்வதென்னென்ன; அது என்னையோ கேட்பது உன்கையிலே ஆயுதமிருக்க? தடவரையின்யாதி. ஆரஸ்தனை கெடப்பாலேயுருட்டுப்; கிட்ட நின்றவர்களைக் கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேவியும், அம்பையேவியுமே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். தட- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயுமென்னவுமாம். தடம்- ஸமுத்ரம். ... ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழ- அம்ருதத்ருஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழ்ப்பாட்டிலே போக்யதையைச் சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வத்தைச் சொல்லுகிறார். "பவித்ரனைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டேன்" என்று அறிவுடையார் செய்வதைச் சொல்லுகிறார். *அநேகாபராதமாய், அநாதமாய கடலில் அம்ருதத்ருஷ்டாந்தமிட்டார். *வாக்குத்தாம்படிப்பிய அப்போக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி இவைகலப்புக; "நாமிருவரும் ஏகத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?" என்று ஈச்வரன் ஸமாதானம் பண்ண; ஸமாதிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ரபத்தாலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டுரைகல்மீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண்டென் நாவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிருடீகேசா வென்னுயிர் காவலனே. ரு.

பதவுரை.

என் அப்பா— எனக்குத் தந்தையானவனே!
என் இருடீகேசா— என் இந்த்ரியங்களை நியமிக்குமவனே!

காவலனே— அநபேக்ஷமாகாதபடி காக்குமவனே!
பொன்னை— ஸுவர்ணத்தை
நிறம் எழ— நிறம் பார்க்க [தெளிவி

உரைத்துக்கொண்டேன் — பேசிக்கொடுநின்றேன்;

என்னையும் — என்னுடைய அங்கீகாரத்தையும்
உன்னில் — உன் திருவடிகளில்
இட்டேன் — ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னிற்பாதி. பொன்னை நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே. நிறமெழ. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலே யுரைத்தபோதாக நல்ல நிறமுண்டாகிறதன்றே; உள்ளமாற்றே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப்பொன்னையும் உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதிறே; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேதங்களாகிற வுரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் "நிறமுயர் கோலமும்" என்கிறபடியே அவ்வருகான வுன்னை. என்நாவகம்பால். * அம்பரமனங்களிலே பரப்படியான வென்னாக்கிலே. * அநந்த காக்காரத்திலே புக்கு அலமர்க்கவென்னாக்கிலே. திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வளவும் வாக்கிற்கு அநுபவம் பண்ணினதையும் பரிசிப்பர். பூர்வர்த்தத்தைப்பார்த்து * வாடினேன்வாடி தொடங்கி திருப்பதிகளிலே பண்டு அநுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும், * மாற்று முனிலே அநுசரிக்கிறே. என்நாவகம்பால். என்நாக்குள்ளே. அகப்பட. மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றறியும்படி. பேசிக்கொடுநின்றேன். நல்லபொன்னை நல்ல கல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது. தரமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே, உன்னை என்நாக்காலே தூஷித்தேன். "பொன்" என்கிறது—ஈச்வரனை; "கல்" என்கிறது—நாக்கை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்னே னென்னவுமாம்.

உன்னையிற்பாதி. வாரீர் ஆழ்வீர்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப்பகலோதுவித்து, சொல்பாவித்திப் பணிசெய்யும்படி பண்ணி, "வயிற்றில் தொழுவைப் பிரித்து" என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * செருந்திருக்கோயிலாம்படி பண்ணி, * அரவிந்தப்பாவையும் தானுமாய் * அகத்தடமிகுளிட்ட அகப்படியேபோடே புகுந்த நம்மைக் கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, "உறகல்" என்று - நீர்யாரையும் அதிசங்கை பண்ணும்படியான ப்ரேமம் விளையும்படி பண்ணின நம்மை ப்ரத்தர்களைப்போலே சொல்லுவீரோ வென்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண் டென்னுள்வைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு. நிரதிசய போக்யபூதனாய், ஸர்வஹர்யமான வுன்னுடைய அங்கீகாரங்கொண்டு. என்னுள் வைத்தேன். "விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட" என்னும்படி, என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும். நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு யோக்யனான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணம்

சர்வாபேக்ஷிதங்களைச் செய்தருளுமவனே. எனக்கு ஜநகனானவனே. என்னிருஷீகேசா. என் இந்த்ரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனானவனே. ["நாக்கு நின்னையல்லா லறியாது" என்றும், "கண்ணிணை யுன்னையே காண்க" என்றும், "செவியொருவரோ டென்பனம்பற்று" என்றும், "மற்றோர் நாயிற்பிடம் காணெங்கும் காண்கின்றிலேன்" என்றும், "உன்னையல்லால் பரியாவிறாவாமில்லை" என்றதிறே பாதி.] "இருடீகேசனெம்பிரான்" என்னக்கடவதிறே.

என்னுயிர் காவலனே. "மாலருளால்" என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே வருமாயான ஸம்ஸாரிகளைப்போலே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்று முடியாதபடி. ரக்ஷித்தவனே என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, "கருவிருந்தநாள் முதலாக்காப்பு" என் கிறபடியே, யோக்யதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தையை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதாவா, பொன்னித்யாதி. திருமங்கையாழ்வார் பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாப்போலே, "பொன்னியர்" என்றும், "செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தி" என்றும் சொல்லுகிற வுன்னை என்நாக்காலே உரைத்து, "மாற்றுமுரையுமற்ற நல்லபொன்போலே நானுமானேன்" என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். ...ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடையவித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் - "உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்" என்றார்; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மூ.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றொழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழுவலங்கைக் கொண்டவிராமநம்பீ
யென்னிடைவந்தெம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. சா.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய
விக்கிரமம்— திருவிளையாட்டுக்களில்
ஒன்றும் ஒழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி— சுவரில் எழுதும் சித்ரம் கண்ணுக்குத் தோற்றுமாபோலே

மன்— அங்க— இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழிகைக்காக
மழு— மழுவை
வலங்கை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த
இராமன்— பரசுராமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
எம்பெருமான்-எனக்குஉபகாரகனானவனே!

நிற்க, "ஒன்றொழியாமல்" என்றது - ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரகாசியாதவையும் இவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. "பிமானிகன்," "மல்லிமைமாலே." ப்ரகாசியாமைக்கு ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸாததாரதம்யம். கர்மவச்யராய், அசுத்த [illegible] ருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிறே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு. * திருமாலால், * திருமாமகளால்; * பீதகவாடைப் பிரானுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயிறே. ஸர்வஜ்ஞராய்க்கும் "உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்" என்றும், "அவனெனக்கு நேரான்" என்றும், "என்மதிக்கு விண்ணெல்லாமுண்டோ விலை" என்றும் இவர்கள் சொல்லும்படியிறே ஸத்வ நிதியான ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞானம்.

உன்னுடைய விக்கிரமமித்யாதி. "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா" என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அநுபவித்த அபதானங்களை அருளிச்செய்கிறார்; * தோளை வாய்வலியும் * குறைவயாப்சியிலும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைக்காட்டி [illegible] யனுபவிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புண்பட்டவொரு கையாலே புதைத்து விடுகிற ஜ்ஞானமல்லாமைபோலே இவர்க்கு முற்றூட்டாக்கிக் கொடுக்கிறது. ஸகலார்த்தங்களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறே ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே கேவலஜ்ஞானமேயன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிறே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேமமிறே. மதிபோயாதி நலத்தையுமருளினனிறே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்டுகந்த ப்ரேமம் இவரது. "கிடந்திருந்து நின்றளந்து" "[illegible] தானானான்" என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதானங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடியென்னென்னில்; "என்னில்தாறுமாய்கே" என்றருளிச்செய்தாரிறே.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதானங்கள் இப்படி ப்ரகாசித்தவளவில் உம்முடைய விரோதி செய்ததென்னென்ன; என்னளவன்றிக்கே * எந்தை தந்தை தந்தைதம்மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால், (க) "[illegible]" (உ) * [illegible] யிப்படியே ஆச்ரிதனைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்னும். அஹங்காரக்ராந்தரான ராஜாக்களை நிரஸிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆயுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்களால்வந்த பரிபூர்த்தியையுமுடையவனே. மழுவலங்கைக்கொண்ட மழுப்பிடித்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டிற்றில்லை. ["வற்புடையவரை நெடுந்தோள்" இத்யாதி.] அநேகாயுததாரராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த அநேக ராஜாக்களை ஓராயுதங்கொண்டிறே நிரஸித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷத்வத்தையும், உன் சேஷித்வத்தையும் உறுதிப்படுத்த

தம்மை விருதாவுடைமைக்கு - மழுவாளில் வென்றதிருமாலோன் - பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெருவாயர்" என்று - போக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸ்ருஷ்டிக்கும் ரக்ஷிக்கும், ஆபத்தசையிலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கும் போருவனல்லவோ நீ.

எம்பெருமான், உன் ஸ்வாமித்வத்துக்குப் போருமோ. இனி, உன் க்ருபாலுத்வத் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபடி போக்குவரத்துண்டாய்ப்போனாயிரு வருங் கலந்தபடி. ["உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்" இத்யாதி.] "கொண்ட தாளுறி கோலக்கொடுமழு" என்று இடையர்க்குப் மழு ஆயுதம்; அபதானத்தாலே இவனையும் க்ஷத்ரியனோடொக்க அங்கீகரிக்கிறார். ["தெய்வப் புமன்னர்" இத்யாதி.] * திருக்குலத்தில் பிறந்தோர்க்கோ த்ரப்யமென்னவாவது, எனக்கு த்ரிபுவனமாம் காதோ!

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம் முடியும்படியான அவஸ்தையிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிற நிலையையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ... ... சு.

அ. எழாம்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த. இப்பாட்டிலே "என்னாகம் பால் மாற்றிப்புகுந்துக்கொண்டேன்" என்றது அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்னுமிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன் வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனை யுனக்குரித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகரத்வஜத்தை
பொறித்த— நட்ட
பாண்டியர் குலபதி போல்— பாண்டியவம்சத்து ராஜனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுமிகுந்திருப்பதாய்
சே— சிவந்திருந்துள்ள

மருப்பு ஒசித்தாய் என்றும்— குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்றும்— நிரசித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்— உன்குணங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே
உரு பொலிந்த— அழகுபெற்ற

(ந) " [illegible] " என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, பரமபதம் கலவிருக்கையான ஈச்வரன் இங்குநின்றும் இவர் பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான * பாவக்காட்டையும் சிந்தி இவர் வன்னியத்தையும் அறுத்து இவர் * சென்னித்திடரிலே பாதவிலச்சினை வைத்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பரிமாறி வழி வருதல் செய்கையன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தானுப்பத்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே. அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்விஜயத்துக்கு அடையாளமிடுவானும் தானேயிறே. இவர்க்கும் எதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடுவித்துப் பாதவிலச்சினை வைத்தான். தான் பரமபதத்தில் நின்றும் இவர்பக்கல்வந்த ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. " விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன் - நின்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளன " என்னக்கடவதிறே.

திருப்போலிந்தசேவடி. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்கேட்டுக்குச் செவ்வையாகை. ஐச்வர்யசிஹ்நங்களையுடைத்தான திருவடிகள். * சுதாபுங்கில் சொல்லுகிறபடியே * பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாங்கிதமான திருவடிகள். என்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டகிடந்த என் தலையின்மேலே, " அமரர்சென்னிப்பூ " என்றும் " வானவருச்சிவைத்த பெருமணி " என்றும் நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையலங்காரமான பொன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை என்தலையிலே அலங்கரித்தாய். ["நின்கழல்சென்னிபொருமே"] பொருமோ பொருந்துமோ; கொக்கிவாயும் படுகண்ணியும்போலே. தன்வெற்றிக்கும் என்தோல்விக்கும் அடையாளம்- ஸ்வாதந்த்ர்யம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க்குகப்பிறே; (உ) " [illegible] " என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு உகப்பிறே. இதுதான் தானுமவனுமறிந்தளவுபோராது; " மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் " என்று அவனும் தானுமறியில் ஸ்வரூபஹாநியில்லையென்றிருக்கிலும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாநியாமாற்போலே, புறம்புள்ளாருமறிய சேஷத்வத்தை கவேணும். பெருமாளும், ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து " நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகையிலும், உன்னை 'ஸ்வதந்த்ரன்' என்றவர்கள்முன்னே உன்பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்றுப்போகப்பார் " என்று திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்தாரிறே. " என்தலைமிசையாய் "என்கிறதை, பொறித்தாய். கர்மபாரதந்த்ர்யத்தால் பொறித்த பொறிபோலன்றிறே ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாகப் பொறித்த பொறி.

[illegible] உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பாடப்[illegible] உழும்போலிருந்த ஸம்ஸாரிகளை. செவ்வாய்க்கிழமையை "மங்களவாரம்" என்னுமாபோலே, விபரீத லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிறே எனக்கு அருசியாயிற்று. [illegible] தரும்பேறாகை. "நாத்தழும்பெழ நாரணாவென்றழைத்து" என்னக்கடவதிறே. உனக்குரித்தாக்கினையே. இப்படிசெய்தாயே!; நான்சொன்னபடிபாகவோ நீ விஷயீகரித்தது? அன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாயென்கிறார். ௭

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். ஆத்மாவைத்தொடர்ந்து [illegible] இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் [illegible], விரோதியை அசலிட்டு [illegible] பண்ணினானென்கிறார்; [illegible] போந்தவர்களன்றோ என்னும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து [illegible] இதர விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரன்றோ என்னும், அவர்களைத்தானும், இவர்களையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அநுஸந்திக்கை [illegible] இப்பாட்டில்.

மூ.—அனந்தன்பாலுங் கருடன்பாலு மைதுநொய்தாகவைத்தென்
மனத்துள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்களசும்பொழுக
நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தே னேமிநெடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடைய
நெடியவனே — ஸர்வாதிகனானவனே!
எம்பிரான் — எனக்கு உபகாரகனானவனே!
அனந்தன்பாலும் — திருவனந்தாழ்வானிடத்திலும்
கருடன்பாலும் — பெரியதிருவடியிடத்திலும்

[illegible] — பொருந்தி நின்று [illegible]
வாழச்செய்தாய் — என்னை வாழ்வித்தருளி
(இப்படிப்பட்டவனே,)
என் உள்ளே — என் மனத்திலே
நினைந்து நின்று — நினைத்து நின்று
நெக்கு — நெஞ்சு சிதிலமாய்
கண்கள் — கண்களிலே

ஞல் மாவடிபாகைக்கும், மணிவிளக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், * பொருசிறைப்புள்ளு வந்தேறி இவர்கள் வரும்போதைக்கு அனுகமாகைக்கும், சேவிக்கைக்குப் பெரியபிராட்டியாரும் வேணுமிறே; அதுக்கு உடம்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதானிவர்க்கு உடம்பானால் மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவே.

எம்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதரவிஷயத்திலே மண்டின என்மனஸ்ஸிலே. வந்து. அதுவே நுகாகவந்து. வைகி. அவஸித்து; பொருந்தி யென்னையாளும். "வந்தா யென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய்" "போயறியாய்" என்கிறபடியே. வாழ. "அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து" என்கிறபடியே ப்ரதம விவாஹத்துக்குச் செங்கற் சீரைகட்டிக் கம்பிடமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவாஹத்திலேயிறே போகமுள்ளது. வாழச்செய்தாயெம்பிரான். என்னையென் செய்தபடியென்!. எம்பிரான். இவர் தன்னைப்பாராதே உபகரித்த உபகாரமிருக்கிறபடி. த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளார்களோடே பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடே பரிமாறின உபகாரம். "கருளப்புட்கொடி சக்கரப்- படை கொண்டாய்" என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தன்மை அறுமைகொண்ட உபகாரம்.

கிளர்ந்தேனுள்ளே நின்று. இவர் ப்ராயச்சித்தகுடிபோலே, அவர்களேற்றத்தையும், தம்முடைய தண்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக்கல் ஆதரம் குளப்படி யென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதராதிசயத்தையும், இவர் தன்மை பாராதே இவர்நெஞ்சில் புகுந்தபடியையும் நினைத்து, என்னிலே நினைத்து நின்று. நெக்கு. "நினைதொறும் - நெஞ்சிடிந்துருகும்" என்கிறபடியே, நெஞ்சு சிதிலமாய். கண்கள் அசும்பொழுக. உள்ளுருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஒழுக - அசும்பாய.

நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அநுஸந்தித்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன். ஓடியாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்திலிருந்து ஆறினேன். சிரமம் - ச்ரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுபகார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போராநிற்க, காதாசித்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள்பண்ணும் ப்ராதிகூல்ய பரம்பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்திபூர்வகமான ஓரானுகூல்யலேசத்தைக் கொண்டு,

யிருக்கக்கிடீர் அவர்களை விட்டு என்னை விரும்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகஸ்தானங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அவற்றை உபேக்ஷித்து என்னெஞ்சை போகஸ்தானமாகக் கொண்டபடி சொல்கிறார்.

மூ.—பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தென்
மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணாளநம்பீ
தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்று
உனக்கிடமாயிருக்கவென்னை யுனக்குரித்தாக்கினையே. ௩.

பதவுரை.

பனி — குளிர்ந்த ஸ்வபாவமான
கடலில் — திருப்பாற்கடலில்
பள்ளிகோளை — பள்ளிகொள்ளுதலை
பழகவிட்டு — மறந்துவிட்டு
ஓடிவந்து — அங்கு நின்றும் ஓடிவந்து
என் — என்னுடைய
மனம் கடலில் — மனஸ்ஸாகிற கடலிலே
வாழவல்ல — வாழவல்லவனாய்
மாயம் — ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனாய்
மணாளன் — பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய்
நம்பீ — குணபூர்ணனானவனே!
தனி கடல் — 'அத்விதீயமான திருப்பாற்கடல்'
தனி சுடர் — 'அத்விதீயமான ஆதித்ய மண்டலம்'
தனி உலகு — 'அத்விதீயமான பரமபதம்'
என்று என்று — என்றிப்படிகளிலே சொல்லாநின்ற ஸ்தானங்கள்
உனக்கு இடம் ஆய் இருக்க — உனக்கு வாஸஸ்தானமாயிருக்க
என்னை — என்னை
உனக்கு — உனக்கு
உரித்து ஆக்கினையே — சேஷமாக்கிக் கொண்டாயே என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை. ஸகலதாபஹரமான கடல். ஸம்ஸாரத்தில் தாபத்ரய தப்தரானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்திக்கப்போமென்கை. சீதளஸ்வபாவமானகடல். "பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதனை" என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இருக்குமுண்டாயிருக்கிறபடி. ஸம்பந்தமுடையான வார்த்தைகள். பள்ளிகோளை. பள்ளிகொண்டபடி யென்னுமித்தனை, பாயலிடப்போகாது. "கிடந்தோர் கிடக்கை" என்றும், "ஏராற்கோலந் திகழக்கிட

குறைகின்றது. ["பரவைத்திரை பலமோத" இத்யாதி.] இக்கடல் கண்டார் போலே பரிச் சால் காட்டிக்கொடுத்தது. வாழ்வல்ல. நெருக்கமான மனுஷ்யர் பண்ணுப் பண்ணை விட்டை விட்டு, நாங்கள் கடிப்புக்குச் சமைந்த படையிட்டு வெளியிலே அந்நந்தேவதை பிருப்பது. வைகுந்தமாயிருக்கின்றே போகத்தை. பனிக்கடலையும் விரும்புகைக்கு இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு உபோகித்தோ விக்ஷைகசெய்கைகளே. மனக்கட லில் வாழவல்ல. "வாழவல்ல மாயமணாளநம்பி." அக்கடலிலேயாயிருக்கிறது. திருப் பாட்டிலே, "வாழ்வித்தாய்" என்று - ஆத்மாவை வாழ்வித்த அம்மாத்ரமன்றிக்கே தாக வாழுகிறபடி. மாயமணாளநம்பி. இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு, குணங்களும் திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்த்திபெற்றது.

துளிக்கடலே. அத்விதீயமான கடலே. * குறுங்கில் கடக்கடலிலே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்தகமான கடலிலே. * உலகமளந்தான் என்கொலிக்க போகஸ்தானம் கடலிலே. துளிக்கடலே. "வெள்ளத்திரோன் குறைத்தாற்கு வேதக்கார்க்கோன்றி" என்று இவன் இருளைதரும் பண்டுமைக்கிடமா குலத்துக்காகையாலே வந்த அத்விதீயத்வம் துளியுலகே. "நீண்டொழியாய் திருவரங்கம் பெரியோ" என்று - ஒருநாயக ஒருமிருகத் துக்கு பெருமையாகையால் வந்த அத்விதீயத்வம். "தலைச்சிறந்தவர்" என்றேன் நுனைக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப் பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை (க) "அகாரணம்." உனக்கு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான வுனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்தானமாகப் பண்ணிக்கொண் டாயே. இவ்வுபகாரத்துக்கு நோற்று அமைப்பதிகிறார் -- உனக்குரித் தாக்கினையே என்று. ௬

அ. பந்தார்பாட்டு. தடவரையித்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் - உகந்தருளின நிலங் களோடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பினானென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பினபடியைப் பேசுகிறார்.

மூ.—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னுந்தவளநெடுங்கொடிபோல்
சுடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென் சோதிநம்பீ
வடதடமும் வைகுந்தமு மதிட்டுவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ௭.

பதவுரை

வரைத்தடத்துமாய்ப்பாயில	இடவகைகள் — இப்படிக்கொத்த இடங்களையெல்லாம்
சுடர் ஒளி ஆய் — நிரவதிக தேஜஸ்ஸாய்	இகழ்ந்திட்டு — உபேக்ஷித்துவிட்டு
என் செந்தில் உள்ளே — என் ஹ்ருதய கமலத்திலே	இடவகை — இவ்விடங்களில் பண்ணும் ஆதரங்களையெல்லாம்
தோன்றும் — தோன்றுகிற [பதிசோ]	என்பால் — என்பக்கலிலே
சோதிநம்பீ — தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனான	கொண்டனையே — பண்ணினையே!
வடதடமும் — வடதிசையிலுள்ள திருப்பாற்கடலும்	என்று கவிழ்கிறார்.

வ்யா. தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னும் தவளநெடுங்கொடிப் போல். பாம்பையுடைத்தான மலையிலே ப்ரகாசமாய், தேஜஸ்ஸாலே விளங்காநிற்பதுமாய், பரிசுத்தமுமான பெரியகொடி எல்லார்க்கும் காணலாயிருக்குமா போலே, பெரிய பர்வத சிகரத்திலே அதி தவளமாய் மிளிருகிற பெரிய கொடி போலே. மினிருதல் - நிகழுதல். சுடரொளியாய் நிலைநின்ற தேஜஸ்ஸாய். நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும். ஹ்ருதயகமலத்திலே வந்து தோன்றாநிற்கும். சோதிநம்பீ. தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனானவனே. சுடர் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம். ஒளி - திவ்யமங்கள விக்ரஹம். சோதி - குணங்கள். நம்பீ, பூர்ணனாயிருக்கிறபடி. "என்" என்று - இவையெல்லாம் தமக்கு ப்ரகாசித்தபடி. தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடே ப்ரகாசிக்கிறபடி. இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்தபின்பு திருமேனியிலே புகருண்டாய், பூர்த்தியுமுண்டானபடி. ["மிக்கொளிச்சிந்தியிலேதானிடமும்" இத்யாதி.] இவர் சரமத்திலே இப்படி அருளிச்செய்கையாலே அநுபவித்த க்ருஷ்ணவிஷயம் உள்ளே பூரித்தபடி.

வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் - வடதிசைக்கு முகங்காட்டுகிற திருப்பாற்கடலும், (க) ஃ லாவண்யதசாதிபதியாகிய பரமபதமும், ப்ரணயிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வாரகையும். இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு. இப்படிக் கொத்த விடங்களையெல்லாம், "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும்" என்கிறபடியே உபேக்ஷித்து. என்பாலிடவகை கொண்டனையே. இவற்றில் பண்ணும் ஆதரங்களெல்லாவற்றையும் என்பக்கலிலே பண்ணினையே!. "உனக்குரித்தாக்கினையே" "என்பாலிடவகை கொண்டனையே" என்று இப்படி செய்தாயே என்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிட, இவரை யெடுத்து மடியிலேவைத்துத் தானும் ஆச்வஸ்தனானபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். "அதனில் பெரியவென்னவா" என்று, ஸர்வாத்ம,

ஆயரேற்றையமரர்கோவை யந்தணர்தமமுதத்தினைச்
சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதவுரை.

வேயர்தங்கள் — வைதிகரான
குலத்து — குலத்திலே
உதித்த — திருவவதரித்த
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வாருடைய
மனத்தே — மனதிலே
கோயில் கொண்ட — திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற
கோவலனை — கோபாலனைப்
கொழு — செழிப்புற்றதாய்
குளிர் — குளிர்ந்திருக்கிற
முகில் — மேகம்போன்ற
வண்ணனை — திருநிறத்தையுடையவனும்
ஆயர் — இடையர்களுக்கு
ஏற்றை — தலைவனானவனும்
அமரர் — நித்யஸூரிகளுக்கு
கோவை — ஸ்வாமியானவனும்
அந்தணர்தம் — வைதிகர்களான ப்ராஹ்மணர்களுக்கு
அமுதத்தினை — நிரதிசய போக்யனு மானவனை
பாட வல்லார் தாம் — பாட வல்லவர்கள்
சாயை போல — நிழல் போலே
அணுக்கர்கள் — அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. வேயர்தங்கள். உத்க்ருஷ்டரிலே அதிப்ரஸித்தரான பாப்பு இக்குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கோவலர் அந்தணர்க்கு இவரே பொத்துவது; "அரி" டேர்" என்று அவ்வாதிப்பவரிக்கோளகையாலே அஜ்ஞாதாத்ததாத்தைப் போக்கி, ஞாத கைங்கர்யம் அளித்தும் ஆதிப்பருப்பர் இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. விஷ்ணுசித்தர் என்று திருநாமம். மனத்தே. ஹ்ருதயத்திலே. விஷ்ணுசித்தர் என்று சொல்லுகையால், அவனை விடாதே அனுஸந்தாந பரராமளபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருந்து கிருஷ்ணன், தன்பிறந்தபடியையும் வளர்ந்தபடியையும் இவரைக்கொண்டு கேட்டபடி. வாஸுதேவன் தன்பாட, குரவைக்கூத்தைக் கொண்டு கேட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனைப் போலன்றே ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகன் கேட்டபடி. "வைகுந்தம் கோயில் கொண்ட குடக்கூத்தன்" என்னுமாப்போலே யன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

"திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே யென்தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே யெனதுடலே" என்றும், "இருக்குமிடமாகவு மென்னுடைய நெஞ்சமும்" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களைவிட்டு வந்தருளின் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. "என்னெஞ்சுடலந்தைவிடான்" "தங்கள் குன்றமும் கைவிடான்;" பதும்